

Biết Lâm
Editor: Cửu Vỹ Hồ

Xuân Hồng AV
Sổ tay
sinh tồn
của nữ Chủ

SỔ TAY SINH TỒN CỦA NỮ CHÍNH AV

Tri Lâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Đô Thị, Sắc, Xuyên Không, Truyện Teen

Editor: Team editor DDLQĐ

Giới thiệu:

Chuyện xưa của nữ chủ xuyên AV (AV - Adult Video...) Không những thế lại còn là 1 series AV và quá trình gian khổ bảo vệ bản thân chống lại lũ "sói đói", xoay chuyển càn khôn hóa giải những tình tiết AV cầu huyết

Nữ 9 xuyên AV văn, trở thành 1 lão sư với bộ ngực ko phải là đầy đặn mà là cực to như muốn nảy khỏi áo xuyên vào 1 thế giới toàn những tên đàn ông háo sắc vô tiết tháo. Nữ 9 khá khổ khổ ngay lúc đầu nữ 9 xuyên là trên xe bus bị chiếm tiện nghi tập thể, sau đó phải đối mặt với vô số âm mưu từ học sinh đến lão sư, cả người qua đường.

Mục lục

- Chương 1: Tại sao lại là AV nhaaaaa!!!
- Chương 2: Đây quả là một cái thế giới không bình thường đi T.T
- Chương 3: Hoàng sợ
- Chương 4: Sĩ diện cũng là cần phải có tư bản a!
- Chương 5: Tập kích bất ngờ
- Chương 6: Thì ra là kẻ khác a!
- Chương 7: Đối với lũ lang sói phải thật thẳng tay!
- Chương 8: Rốt cục kẻ nào mới là cầm thú?
- Chương 9: Thôi thì yêu đương cũng không tệ!
- Chương 10: Thế giới này cũng còn có nam nhân thuần khiết?
- Chương 11: Kiểm tra cái gì chứ đi chết hết đi!
- Chương 12: Trong nguy hiểm lại sinh ra cái đại nguy cơ
- Chương 13: Lại một lần sa đọa~
- Chương 14: Nàng không phải cố ý tàn phá mầm non của Tổ quốc đâu nha
- Chương 15: Đem chân mở ra cho ta!!
- Chương 16: Ta cho ngươi ngủ nhờ!
- Chương 17: Tìm kiếm chỗ khác biệt
- Chương 18: Sao lại có cảm giác như đang bị vũ nhục vậy ==
- Chương 19: Vừa rồi ngươi phi lễ ta, trả lại ngươi
- Chương 20: Mục đích của bọn hần là --- ---
- Chương 21: Đến thăm nhà
- Chương 22: Ngươi xem hần như người nhà sao?
- Chương 23
- Chương 24: Toilet cấm kỵ
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31

Chương 32: Nguy cơ bốn phía

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42: Một nhà biến thái

Chương 43

Chương 44: Một nhà biến thái (2)

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58: Ký ức và cảm xúc

Chương 59: Nhấn nhẹn được, anh lập tức thắng

Chương 60: Ngủ chung

Chương 61: Lấy ra, lấy ra, lấy ra, lấy ra, lấy ra... Lấy hết

Chương 62: Giả heo ăn thịt hổ

Chương 63: Điều chỉnh H rất nhiều lại còn tốt

Chương 64: Có thể nhịn được sao?

Chương 65: Có N loại phương pháp ức chế dục vọng

Chương 66: Bất ngờ

Chương 67: Vận may không phải lúc nào cũng tốt

Chương 68: Bất ngờ

Chương 69: Vận may không phải lúc nào cũng tốt

Chương 70: Trình tiết cũng được, cái gì cũng tốt

Chương 71: Thật rất muốn anh

Chương 72: Thật rất muốn anh

Chương 73: Một phần hai kết cục

Chương 74: Một phần hai kết cục 2

Chương 75: Một phần hai kết cục 3

Chương 76: Một phần hai kết cục 4

Chương 77: Kết thúc

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81: Ngoại truyện (1)

Chương 82: Ngoại truyện (2)

Chương 83: Ngoại truyện (3)

Chương 84: Ngoại truyện 4

Chương 85: Ngoại truyện 5

Chương 1: Tại sao lại là AV nhaaaaa!!!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Rating: cảnh báo nạp máu dồi dào trước khi xem, mất máu ta không chịu trách nhiệm ▴(¬_¬)▴ ▴(¬_¬)▴

Thiên Thảo là một người phụ nữ quá thừa hormone. Khụ khụ ▴(¬_¬)▴, nói vậy không có nghĩa nàng có cái nhu cầu đó đó cao mà vì nàng ta đây thuộc tuýp người rất dễ cáu kỉnh. Hễ cáu kỉnh là sẽ mắng chửi người, còn khi nào cảm thấy mắng chửi rất không thực nữ thì liền sau đó gặp họa chính là cái phòng ngủ đáng thương rồi... =_= || .

Thương Phù Văn nhìn thấy cảnh này chắc chắn đều sẽ la hét: “Lão xử nữ. Chớ có ném đồ như vậy!”

Phù Tiểu Hoa sợ thiên hạ không đủ loạn thêm mắm dặm muối: “ Vứt này nọ là không đúng, vạn nhất ném vào Tiểu Hoa Hoa làm bị thương Tiểu Hoa Hoa thì làm sao a???” ●_● ●_●

Thật đúng là tự mình tìm tức, Thiên Thảo thuận tay ném cái gối đầu về phía Tiểu Hoa

Tiểu Hoa ft Thương Phù nhìn với ánh mắt đồng tình: “Thiên Thảo, người chính là tại vì thừa nhiều hormone không có chỗ phát tiết nha”

Vì giảm bớt cái lão xử nữ ngàn năm Thiên Thảo bị áp lực mà sinh cáu kỉnh, Thương Phù Văn đành vì bạn tốt khai sáng: “Đây đều là

mấy bộ bom tấn tâm đắc của ta nha, có Âu Mĩ, có Nhật Bản. Lần sau nếu như người có nhu cầu “cấp bách giải quyết” thì nhớ mở thử xem, chớ có ném đồ, nhớ đấy!”

Trải qua thời gian được Tiểu Văn Văn huấn luyện cùng với việc hun đúc từ ‘loạt phim bom tấn’, Thiên Thảo được một thời gian kiềm chế, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh chăm chỉ học hỏi (¬_¬) vậy nhưng cũng chỉ được một thời gian, rất nhanh mỗi nữ liền đối với những ‘bom tấn’ này mất đi hứng thú, lại khôi phục lại bản chất ‘thực nữ’ vốn có. = =

Thương Phù Văn gào thét: “Đồ quý giá ta đều đã rút ruột gan đem cho người. Người còn muốn như nào, ngày ngày xem xem còn chưa đủ???”

Thiên Thảo thấy vậy chỉ nhún vai cảm thán: “Này mấy bộ phim nhưng đều là tình tiết, cốt truyện rập khuôn, nào là *** trên xe, trong nhà vệ sinh, trong bể bơi, trong văn phòng giáo viên thậm chí là này *** với người thân đều có thể, ta nhưng là muốn nhìn cái gì đó chân thật nha”

“Con mẹ người chân thật! Muốn chân thật tự bản thân liền làm đi” – Thương Phù Văn lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, không nghĩ tới báu vật nàng nâng niu xem đi xem lại hàng trăm lần không đủ cư nhiên lại bị cái lão xử nữ ‘không hiểu thế sự’ bình luận như đồ bỏ đi như vậy.

Thẳng đến khi ‘bom tấn’ đều kích thích không nổi nàng, Thiên Thảo lại bắt đầu ‘sở thích’ ném đồ. Đồ đạc trong phòng ngủ liền đều đối nàng sinh oán niệm, hận không thể mỗi ngày tâm tâm niệm niệm nguyên rửa cái Thiên Thảo bạo lực kia.

- ----“Thiên Thảo, người.... hẳn là mất cân bằng nội tiết tố nghiêm trọng đi ” Chủ biên bình tĩnh lạnh nhạt đánh giá nàng

- ----‘Thiên a, thỉnh người tìm mấy trăm cái nam nhân đến phá cái này *** lão xử nữ ngàn năm đi’ Tiểu Hoa ngược lên trời mà gào khóc

- ----Riêng có Tiểu Văn kia thì cái gì cũng không có nói, bởi vì nàng còn thật ghi hận Thiên Thảo nha.

Hắn là ông trời là vô tình nghe được nguyện vọng của mấy cái người này mà rủ lòng từ bi

Ngày nọ, Thiên Thảo nhàm chán rốt cục không nhịn nổi bèn xem lại một lượt mấy bộ bom tấn của Tiểu Văn sau đó nảy ra ý định thủ tiêu, ném hết vào thùng rác. Tạm biệt a, các người nhưng là cũng đã có ích một thời gian nha.

Ngay khi Thiên Thảo vừa nhấn nút xóa xong, trời bỗng trở nên đen kịt. Tình huống thập phần quỷ dị, rõ ràng là đang giữa trưa nắng vậy mà trời lại đột nhiên mù mịt, xung quanh tối om.

Ngàn thảo nhịn không được oa oa kêu, dù sao thì đây cũng là cái xã hội hiện đại nha nàng còn chưa từng nghe hay thấy mấy cái gì đấy không bình thường như vậy. Đáng giận là cho dù có kêu rất hòng xung quanh vẫn là như vậy yên tĩnh, yên tĩnh đến dọa người.

Thiên Thảo không phải là loại người lý trí, nhưng lý trí lại mục tiêu hai mươi mấy của nàng nha, dù sao thì sống hai mươi năm, người xung quanh đều nói nàng hoặc là: Không cần biến thái như vậy đi? hay: Thiên Thảo, xin người bình thường một chút!

Cho nên lúc này ngàn thảo phi thường phi thường ần ần đem tiếng hét chói tai tắt đi, ý thức kìm nén trở về bộ mặt nghiêm túc. Nàng nhưng là phải làm gì bây giờ nha? Đúng rồi, hắn là phải bình tĩnh phân tích những tình huống trước mắt mới đúng.

Giả dụ mà gặp tên hỗn đản cướp sắp thì có nên vút cho hắn 1 cái bao cao su a, miễn cho bản thân mang thai?

Hay là gặp kẻ cướp thì liền đem bóp tiền ném ra xa còn bản thân thừa cơ bỏ chạy.

Gặp UFO thì hắn là kêu bản thân cũng là người ngoài hành tinh, chẳng qua vì thích ứng nhân loại mà biến đổi gương mặt

Gặp người sao Hỏa thì nên nước mắt lưng tròng: Hạnh phúc! Ta cuối cùng tìm được tổ chức. °(°´Д`°) ° °(°´Д`°) °

....

Giật mình tỉnh lại, Thiên Thảo thấy mình đang đứng ở trên một chiếc tàu điện ngầm. Tàu chạy phi thường chậm mà người thì lại phi thường đông, Thiên Thảo thậm chí còn có thể cảm giác được độ ẩm da thịt của đám người phía sau.

Này? Vừa mới rồi không phải là đang ở phòng ngủ sao? Trời lại còn như bỗng dung tối đen nha?

Thiên Thảo còn đang trong dòng hồi tưởng thì cảm giác nhũ hoa có chút giống như... bị động chạm.

Cúi đầu xuống nhìn bộ ngực, Thiên Thảo cả kinh. Gì đây a, nàng vì sao chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh. Bên trong cư nhiên không có mặc nội y. Còn kia phần hồng nụ hoa dưới tầng vải mỏng ẩn hiện, thật mẹ nó mê người!

Đánh chết nàng cũng sẽ không mặc như vậy! Ngàn thảo run lên vài cái, bộ ngực của nàng cũng không có no đủ như vậy nha, vì sao hiện

tại... Thật ra nói no đủ cũng không chính xác, bởi vì lúc này bộ ngực của nàng không chỉ có no đủ mà thôi, thậm chí có thể dùng từ ‘no mạnh’ để hình dung °(°´Д`°) °

Không đợi cho Thiên Thảo nghĩ nhiều, một bàn tay chạm vào bộ ngực của nàng, khiêu khích xoa nắn, trắng noãn bộ ngực bị hai cánh tay từ hai bên xoa nắn thành đủ loại hình dáng khụ khụ... thú vị, bất quá Thiên Thảo không có tâm tình thưởng thức cái loại kiểu điểm này, bởi vì mấy cánh tay này xoa nắn nhưng là khiến cho nàng có cảm giác nha, những người này là đang sờ sờ nàng??? Đáng chết, thân thể này là của nàng aaa!!!

“Này” Thiên Thảo nghiêng đầu hô nam nhân phía bên phải mình bộ dáng chừng ba mươi mấy tuổi, nhưng hẳn dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục tư thế nhìn chằm chằm ra phía cửa sổ, bộ mặt nghiêm trang.

Chẳng lẽ không phải hẳn? Ngàn thảo nghĩ nghĩ

Đúng lúc này nàng cảm thấy có cánh tay chui vào dưới váy, theo làn da dưới bắp đùi sờ soạng tiến lên trên, nói là sờ soạng nhưng thực chất là khá bạo gan, vẫn là dùng từ khiêu khích để hình dung mới tương đối chuẩn xác.

Lúc này ngón giữa cánh tay kia đang đặt trên quần lót của Thiên Thảo, chậm rãi xoa xoa, tiết tấu chậm chậm đến nhanh dần, tuy rằng cách một tầng vải nhưng Thiên Thảo là vẫn cảm giác được ngón tay thô ráp. Theo tần suất dồn dập, ngón giữa thô to luôn sáp vào cánh hoa, kích thích nàng mẫn cảm, sau được một tắc lại muốn tiến một tắc lôi kéo quần lót của nàng, tưởng đem nó kéo xuống.

Trời ạ! Rất không bình thường a! Cư nhiên ở nơi công cộng mà muốn ngoạn nàng!

Lại có một cái lưỡi ẩm ướt từ phía sau khiêu khích phía lỗ tai Thiên Thảo, nóng rực hơi thở phun lên mặt nàng, bởi vì toa xe chật chội, nàng nhưng không có cách nào phản kháng, đột nhiên cảm thấy tay trên người vuốt ve như nhiều lên, tựa như có đến bảy, tám, không, hẳn là hơn mười cái!!!!

“Cút ngay” Ngàn thảo vừa muốn hét lên ngăn động tác của những người này thì đầu bị một cái bàn tay to đè lại, ngay sau đó, một thanh niên mang theo túi công văn ngang nhiên hôn lên môi nàng, thấy vậy cái tay đang vuốt ve phía dưới lại càng dùng tốc độ nhanh hơn, thậm chí trực tiếp sáp vào bên trong, điên cuồng xoa nắn, ngón cái xoa xoa lại ấn ở ngọc châu, ngón trỏ cùng ngón giữa lại ở trong thân thể nàng di động, Thiên Thảo chưa bao giờ bị kích thích mãnh liệt như vậy, cơ hồ trong nháy mắt còn có một cổ chất lỏng trong suốt theo bắp đùi chảy xuống.

“Ngô..” Không biết phía sau có ai phát ra một tiếng kêu thoải mái, Thiên Thảo cảm thấy làn váy ẩm ướt, có nóng rực chất lỏng bừa bãi phun lên, lại từ trên váy dính xuống da thịt phía dưới.

Thiên Thảo ánh mắt hoảng loạn nhìn xung quanh, phát hiện có không ít người ôm vật giữa hai chân, thậm chí có nam nhân còn kéo ra khóa quần nắm cái kia tráng kiện mà ma sát, thậm chí phun ra không ít chất lỏng màu sữa đem đám gây gộc trở nên dơ bẩn không thể chịu nổi. Dày đặc hơi thở mờ ám lan tỏa trong toa xe.

Đây rốt cuộc là cái dạng xã hội gì a! Thiên Thảo nhịn xuống xúc động thân ngâm, lấy tay đẩy người hai bên. Đột nhiên tay rất nhanh bị giữ chặt, hai cái tay bị kéo về hai bên đặt lên hai cái vật dâm tà mà ma sát, một đám chất lỏng màu trắng đều phun lên tay.

Hai tay bị khống chế, ngàn thảo không cách nào bắt lấy tay vịn, thân

thể lay động nhoáng lên một cái. Lúc này lại có người đem thân thể nàng cưỡng chế nâng lên, Thiên Thảo thân thể hướng về phía trước, chỉ có mũi chân chạm đất, mười đầu ngón chân chống đỡ sức nặng của cả cơ thể hết sức thống khổ. Nhưng nàng không dám buông lỏng, bởi vì phía dưới hạ thể bị một cái mũi nhọn nóng rực chống đỡ, chỉ cần nàng hơi chút thả lỏng liền để cho cái thứ kia đi vào, cho nên thân mình căng thẳng cũng không thể động đậy.

“Ta tuyệt đối sẽ không bắt buộc ngươi, chỉ cần chính ngươi chịu đựng không ngồi lên nha~ ~ ~” Bên tai Thiên Thảo truyền đến tiếng cười không có hảo ý, vành tai của nàng lại bị hàm trụ. Trên người mấy cái tay lại càng thêm làm càn, cảnh tượng này đột nhiên lại khiến Thiên Thảo cảm thấy quen thuộc, nhất là sau khi nghe lời nói của nam nhân kia, giống như đã nơi nào nghe qua.

Sấm đánh bên tai aaa. Này, này.... Những lời này không phải là trong bộ phim ‘bom tấn’ mà Tiểu Văn gửi cho nàng sao?? Nhớ khi xem bộ phim này, nàng còn một bộ khinh bỉ: Nữ nhân kia bộ là ngu ngốc sao? Loại tình huống này còn không phản kháng? Đạo diễn này cũng thật không có tí sáng tạo. Cái tàu điện ngầm đầy sắc lang kia thật chẳng hợp lẽ thường!!

Nói tóm lại, bộ phim lừa đảo này chính là nói về chuyện xưa một nữ nhân trên tàu điện ngầm bị người thay phiên XXX. Vừa rồi cái đoạn ngắn nóng bỏng kia đúng là một đoạn kinh điển trong bộ AV này nha, nhất là đoạn nam tử đem nữ chính nâng lên nói nữ chính chính bản thân chịu đựng không ngồi lên đi, kết quả toa xe xóc nảy nữ chủ không chịu đựng được ngã về phía đối diện, nam nhân thoải mái đồng thời lại nói cho nàng: đây chính là người chủ động, không trách ta a.

Ngay sau đó nữ chủ vì chứng thực bản thân kiên trì, không chịu nổi vũ nhục lại kiễng chân lên rời xa cái kia nam nhân, kết quả tàu

điện ngầm xóc nảy khiến nàng hết lần này đến lần khác lại ngồi lên, vốn là không tình nguyện, nhưng dần dần lại ngoạn ra đến cảm giác, cuối cùng tàu không còn xóc nảy nữa nữ chủ cũng chủ động ngồi, sau đó là mấy chục cái nam nhân trên tàu điện liền đem nữ chủ bắt lực XXOO, thật sự là một cái cực phẩm chuyện xưa.

Hiện tại Thiên Thảo mới thật sâu hiểu được, muốn phản kháng cũng không dễ dàng như vậy, phải có cơ bắp nha!!! Nàng quét mắt nhìn chung quanh, cư nhiên là cũng có cái nam nhân cơ bắp. Đợt chút, cái lão gia gia đằng sau kia góp vui cái gì nha? Già đầu như vậy mà còn hướng thanh xuân thiếu nữ động tay động chân không sợ thẹn hù sao? Còn có cái đại thúc mang túi công văn, người tưởng giả trang nghiêm túc nhìn ra cửa tưởng ta không đoán được trên người ta nhất định có cái tay của người sao?

Trời đất, xuyên thịt văn gặp sói còn có thể dùng trí, vậy còn xuyên không AV thì làm sao a? Gặp sói có thể lấy vũ lực, nhưng nàng ngoại trừ có tí khôn lanh cũng chẳng còn bảnh lĩnh gì. Ngàn thảo rốt cục ý thức được bản thân khuyết điểm có bao nhiêu đáng sợ. Nhưng là không bình thường như Thiên Thảo nàng cũng sẽ không làm ra được cái phản ứng gì bình thường nha, giả dụ như chịu nhục, lớn tiếng kêu cứu hay là ương ngạnh phản kháng...

Cái khó ló cái khôn, Thiên Thảo hô to một tiếng: “Nhớ mang bao! Ta có bệnh lây qua đường sinh dục!!!”

Nhất thời, cả toa xe trở nên yên tĩnh, ngay cả cái tay đang xâm nhập bên trong quần lót của nàng cũng ngừng lại, dồn dập hô hấp bên người liền biến thành một cái loại dồn dập khác. Thiên Thảo vừa lòng sửa sang lại áo sơ mi quay đầu nhìn nam nhân vẫn luôn dán tại phía sau nàng, cư nhiên bộ dáng đường hoàng, nhìn tuyệt không đáng khinh.

Nguyên lai xã hội bây giờ đều là mặt người dạ thú. Thiên Thảo thật sâu cảm thán. Lại nhìn cái lão gia gia ở phía sau xe, vừa rồi còn bắn súng lục đâu, hiện tại lại mang một bộ khuôn mặt từ ái, còn cái kia thúc thúc nhìn nhìn cửa sổ, vừa rồi còn hùng hực khí thế nha. Cái nam nhân kia nữa bộ dạng thư sinh khí phách, vừa rồi còn sờ sờ nắn nắn luyện tập trên thân thể người khác đâu, hiện tại nhưng lại yên lặng mang cái kính râm trong túi ra đeo.

Tàu điện chậm rãi dừng lại, Thiên Thảo thừa dịp vội vàng nhảy xuống, chỉ vào nãi nãi ngồi đằng xa: “Kia mới là mục tiêu nha. Các người chậm chậm mà giải quyết đi”

Tất cả mọi người theo hướng tay nàng nhìn về phía nãi nãi, đầu đầy vạch đen còn Thiên Thảo thì quần áo không chỉnh tề, nhanh nhẹn nhảy khỏi tàu điện ngầm, trước ngực hai con thỏ nhỏ còn phối hợp nảy nảy lên. (-"-) (-"-)

Đi tới nơi an toàn, nàng ngẩng đầu nhìn trời hồi lâu rồi lại rũ mắt nhìn chiếc áo sơ mi con mẹ nó kêu gọi.

Mẹ, thế nhưng xuyên thịt vẫn đã đành, đằng này lại còn là xuyên AV!???

Chương 2: Đây quả là một cái thế giới không bình thường đi

T.T

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo lấy chứng minh thư từ trong túi xách ra xem địa chỉ nhà, nhìn ngã tư đường người người qua lại đông đúc mà cảm thấy thật mờ mịt. Chỗ này cùng thế giới nàng vẫn sống hai mươi năm căn bản là không cùng một hành tinh đi T.T

Trước không nói đến cái đường Hồng Hạnh gì gì đó, tên gì kì quái, rồi gì mà tiểu khu Hợp Tà, nghe đã chẳng hay ho. Lại nói, tại sao trên cái chứng minh thư chết tiệt này lại có tên của nàng nha, chỉ khác có đúng một chữ – Cửu Thiên Thảo, nhưng mà quái lạ nhìn qua sao lại có cảm giác mình chẳng phải cái đứng đắn nữ nhân a~

Theo thông tin trên chứng minh thư thì cô gái chủ nhân cỗ thân thể này hẳn khoảng 23 tuổi, gọi là có chút thành thực, trách không được bộ ngực lại vĩ đại như vậy. Y châm ngôn tiết kiệm là quốc sách, Thiên Thảo kiên quyết không móc tiền túi ra đi taxi về nhà, nàng nỗ lực mở to hai mắt giả bộ đáng thương chạy đến phía ngã tư đường giữ chặt lấy tay anh cảnh sát: “ Cảnh sát thúc thúc, ta lạc đường ~”

Đồng chí cảnh sát tuổi chỉ ước chừng 21 nhìn nhìn vị đại tỷ đứng đối diện đang lôi kéo cánh tay mình, ánh mắt trở nên run rẩy, hẳn kiên quyết gỡ tay Thiên Thảo ra: “Đừng cản trở ta thi hành công vụ, chuyện này không thuộc phạm vi mà ta trông coi”

Thiên Thảo ánh mắt nhất thời phát sáng, phản ứng của đồng chí cảnh sát giao thông làm nàng khôi phục niềm tin đối với thế giới này nha, xem ra tại cái thế giới không bình thường này vẫn còn tồn tại cái người bình thường. Tỷ như đồng chí cảnh sát trước mặt này đây, hắc gờ tay nàng ra làm nàng còn kém chút nữa thì lệ nóng doanh tròn! Thiên Thảo càng nắm chặt bao tay của đồng chí cảnh sát, ánh mắt chân thành: “Đồng chí! Ngươi quả thật là người tốt!”

Đồng chí cảnh sát trẻ tuổi vừa mới nhậm chức được vài ngày thậm chí còn chưa tính là quen việc nhất thời sửng sốt, hắc hình như còn chưa làm việc tốt gì đâu! Cái cô gái này là có chuyện gì vậy?!?

Đáp lại tha thiết của Thiên Thảo, đồng chí cảnh sát rơi vào đường cùng đành phải sớm kết thúc công việc, gánh trọng trách đưa Thiên Thảo về nhà. Thiên Thảo đối tiểu ca này càng ngày càng vừa lòng, đến dưới lầu trước khi tiểu ca chuẩn bị rời đi còn không quên vỗ vỗ vai hắc: “Đồng chí, ngươi nhất định phải đem cái sự bình thường này truyền bá cho mọi người nha”

Tiểu ca khoe mắt lại lần nữa run rẩy, cảm thấy bản thân hôm nay chắc hẳn xui xẻo ra đường bước chân trái mới gặp phải kẻ thần kinh ngu ngốc này. Trong lúc vô tình ánh mắt lại nhìn xuống váy của Thiên Thảo, bản tính tốt bụng bèn nhắc nhở Thiên Thảo một câu: “Quần áo của ngươi sao lại có nhiều nếp nhăn như vậy, trở về nên giặt sạch đi”

Tính ra hắc vẫn chưa có cẩn thận quan sát Thiên Thảo cái ‘phiền toái’ này đâu, nhưng đến lúc vừa liếc, chú ý tới dáng vẻ của nàng thì không khỏi máu nóng sục sôi. Ánh mắt nhìn từ cái váy đầy nếp nhăn của Thiên Thảo lên đến bộ ngực, lại bị hấp dẫn ở cặp nhũ hoa no đủ mềm mại ẩn hiện sau lớp áo sơ mi, thập phần mê người. Bên trong cư nhiên cái gì cũng không mặc, khiến cho yết hầu hắc có chút phát khô, tưởng đem tăng vài dẹt mỏng manh kia trực tiếp kéo ra.

Nhắc tới quần áo, Thiên Thảo như sực tỉnh, vẻ mặt bưng bưng chính khí ngẩng đầu lên: “Đúng rồi, người đứng đây chờ ta. Nhất định phải cầm bộ quần áo này đi giúp ta”

Giao thông tiểu ca cảm thấy yết hầu càng khó nhin: “Đưa ta... quần áo của người?” Trái tim bắt đầu mãnh liệt nảy lên, ánh mắt không tự giác hướng về phía ... hạ bộ của Thiên Thảo, trong lòng điên cuồng liên tưởng tới bộ dáng Thiên Thảo thoát đi quần áo.

Một lúc sau, Thiên Thảo một thân nhẹ nhàng khoan khoái mang quần áo vừa thay xuống giao cho giao thông tiểu ca, cầm phần nói: “Phía trên này vẫn còn lưu lại chứng cứ những người vừa rồi quấy rối ta trên tàu điện. Tiểu ca làm ơn giúp ta lấy mẫu chất lỏng phân tích, làm bằng chứng đi loại bỏ lũ côn trùng độc hại này, trừ hại cho người dân a”

Giao thông tiểu ca giật mình, sắc mặt liền biến đen, ánh mắt còn có chút mất mát. Bất quá khi ngón tay hần chạm vào cái váy dính thứ chất lỏng còn chưa khô, sắc mặt nháy mắt từ đen lại chuyển sang đỏ. Thiên Thảo chỉ thấy tiểu ca hít sâu mấy cái, lồng ngực phập phồng rung động, nhưng trạng thái này không có duy trì được mấy giây, giao thông tiểu ca bèn cầm quần áo rồi vội vàng chạy đi, giống như là gặp cái chuyện gì hết sức cấp bách.

Thiên Thảo nhìn theo bóng lưng anh cảnh sát thờ dài: khó có được người tốt như vậy nha!~

Sau khi chia tay anh cảnh sát, Thiên Thảo thoải mái ngả lưng trên sofa phòng khách, thuận tiện bắt đầu nghiên cứu thân phận của bản thân ở thế giới này.

Tuy rằng bỗng nhiên bị già đi năm sáu tuổi nhưng ông trời lại ban cho

nàng một cái dáng người phải gọi là vưu vật a, cùng với gương mặt thanh thuần cũng chính là y hệt bộ dáng trước kia. Soi gương ước chừng 1 tiếng đồng hồ, Thiên Thảo thật sự không thể rời mắt, bởi vì khuôn mặt này bộ dạng thật sự rất thần kỳ, thần kỳ đến mức Thiên Thảo còn tưởng rằng thân thể này chân thật mới chỉ có khoảng mười tám tuổi còn cái tuổi ở chứng minh thư kia là gian lận nha.

Thiên Thảo lại dùng hai tay xem xét bộ ngực nặng nề của mình. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là cự nhũ trong truyền thuyết??? (O_O)

Lục tung đám giấy tờ trong nhà, Thiên Thảo bất ngờ phát hiện bản thân thân phận là một cái lão sư nha, hơn nữa lại còn là một cái toán học lão sư!! Nàng từ khi vào sơ trung bắt đầu học toán liền chẳng bao giờ dám mơ mộng điểm cao, còn chưa nói đến lên trung học là càng tệ hại, căn bản là còn không đạt tiêu chuẩn để qua. Bảo nàng dạy toán học chẳng khác nào cấm không cho nàng ném đồ, nan giải như nhau nha.

Bất quá Thiên Thảo đã suy nghĩ ra một biện pháp phi thường tốt, nàng dự định sẽ không dạy toán học, mỗi ngày để cho bọn họ tự học chẳng phải là được sao. Có học sinh nêu câu hỏi, nàng liền bộ mặt nghiêm túc mắng hấn: Đơn giản như vậy còn không biết? Trở về chép tên của người một trăm lần đi! Nếu không được cùng lắm nàng ném đơn từ chức cho hiệu trưởng, ngênh ngang mà hét: Ta muốn từ chức! (¬_¬”) (¬_¬”)

Ngày thứ hai Thiên Thảo phải đi làm, nàng lấy hết dũng khí thay bộ đồ công sở, vỗ ngực tự trấn an: Không sợ! Thiên Thảo, người là người có thân phận nha!

Đúng giờ, Thiên Thảo mai phục tại cổng trường học, đeo cặp kính râm che hết nửa khuôn mặt nhìn vào phía trong học viện. Không sai, nơi này đúng là Hợp Tà học viện nằm ngay cạnh Hợp Tà tiểu khu,

học viện năng khiếu thể thao và nghệ thuật.

Đúng lúc đó, có cánh tay đằng sau vỗ vai nàng một cái: “Lão sư, người ngồi chỗ này làm gì nha? Không đi vào sao?”

Thiên Thảo vội đứng lên, làm bộ phi thường nghiêm túc hắng giọng: “Không thấy ta đang bận kiểm tra kỷ luật học sinh sao, không rảnh nói chuyện”

Ngay khi Thiên Thảo vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng bất mãn, nuối tiếc từ bốn phía xung quanh: ‘Ồ tiểu tử thói rảnh rồi xen vào việc của người khác, kêu lão sư đứng lên làm chi!’ “Đúng vậy, lão sư váy thực ngắn, lúc ngồi xuống còn có thể nhìn thấy bên trong đâu”, “Quả nhiên là Thiên Thảo lão sư a! Bên trong cũng thật hảo ngoạn.”

Thiên Thảo vỗ vỗ đầu, quả thật là cái học viên Hợp Tà, rất không quy củ. Nguyên lai mọi người đều đã sớm thấy nàng ẩn núp chỗ này, chỉ là không muốn gọi nàng mà thôi, hơn nữa mấy cái học sinh này thật là chăm chỉ, sáng sớm tinh mơ liền đã bắt đầu tận sức nghiên cứu phong cảnh sau váy của lão sư sao?

.....

Xác định được vị trí của lớp mình dạy, Thiên Thảo sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu ưỡn ngực bày ra tư thái lão sư mở cửa phòng học. Nhưng khi nàng vừa bước được một chân vào lớp, liền nghe thấy thanh âm thùng nước rơi xuống, ngay sau đó một dòng nước lạnh lẽo vừa vắn dội trúng người nàng. Áo cùng váy đều ướt, lại bởi vì mùa hè nóng bức quần áo chất liệu mỏng manh, nên xuyên qua lớp quần áo ướt liền có thể nhìn thấy hoa văn nội y, còn có đường cong mê người.

Trong lớp lập tức truyền đến một trận âm thanh hưng phấn, tất cả

đều là thanh âm của đám nam sinh, trong nháy mắt toàn bộ ánh mắt nóng rực đều dính trên người nàng, điệu bộ đều như muốn đem nàng ăn sạch. Thiên Thảo thân thể run rẩy mấy cái, bệnh cũ chuẩn bị bạo phát!!! Bắt đầu máu nóng trào lên, tưởng muốn lấy gì đó ném vào mặt bọn họ.

Nhìn về phía một nam sinh trong góc đang nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, Thiên Thảo tưởng nhặt lên thùng nước trên đất ném chính giữa mặt hắn. Học sinh trong lớp nguyên bản không hề có chút ý kính trọng nào đối khối thân thể này, lại còn vang lên tiếng đùa cợt: “Quần áo ướt như vật rất khó chịu sao lão sư? Vậy thì lão sư chỉ cần cởi ra là có thể lên lớp được rồi~”

“Lão sư cầm thùng nước là định đánh chúng ta sao? Không cần a~ lấy tay là được rồi, mấy thứ thô kệch như thùng nước cũng không có mềm mại như thân thể của lão sư đâu a~”

“Lão sư, không bằng tan học để chúng ta đến phòng làm việc của người đi~ chúng ta nhất định sẽ hảo hảo nhận lỗi ~~”

....

Trong lớp tiếng chế nhạo không ngừng vang lên, Thiên Thảo bèn cầm trong tay thùng nước, chuẩn xác ném đi. Tiểu Văn bắt nàng sửa cái thói quen ném đồ vật này suốt một cái học kì, lão mẹ thậm chí còn bắt nàng sửa những mười chín năm mà nàng vẫn không có bỏ được. Nhưng đây cũng không hẳn là một cái chuyện xấu, nó rèn luyện cho Thiên Thảo một chỗ ưu việt đó là nàng hề muốn ném cái gì thì không bao giờ ném chệch.

‘Oành’ một tiếng, xô nước trúng giữa mặt một nam sinh bộ dáng không tệ nhưng tươi cười đặc biệt thâm tà. Hắn bực tức hừ lạnh một tiếng che cái trán bị thương. Cả lớp học đều choáng váng. Thiên

Thảo dám chắc cái trán nam sinh vừa bị ném kia hẳn là sẽ sưng đỏ thành một khối lớn, mấy ngày không tiêu nha.

Phủi phủi tay, Thiên Thảo xoay người đi ra khỏi lớp học: “Lão sư đi đổi bộ quần áo khác, tiết này cả lớp tự học”.

Xem đi a, thật là thoải mái, nàng là thành công trốn được một lần lên lớp nha! Tuy rằng chỉ là tạm thời nhưng là hôm nay đã thành công bước đầu tiên, Thiên Thảo nắm chặt tay: Fighting! Cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp trốn học!!~ ~

Giờ nghỉ trưa...

Thiên Thảo bây giờ có thể xác định nguyên chủ thân thể này nhất định là rất nhu nhược, khiến cho học sinh suốt ngày khi dễ, bởi vì nàng là đang bị học sinh của mình chặn lại gằm cầu thang nha T.T

Học sinh này chẳng phải ai khác chính là nam sinh lúc sáng bị nàng ném xô vào mặt, hắc đầu tóc nhuộm vàng, con ngươi màu nâu sẫm lúc này đang gắt gao nhìn nàng chằm chằm, thanh âm trầm thấp mà mềm mại: “Lão sư đây là đang đi đâu? Từ buổi sáng là đều không nhìn thấy nha. Trán của ta đến bây giờ vẫn còn thật đau, mỗi khi thấy đau là ta liền lại nghĩ đến ngài”

Thiên Thảo nhìn nhìn hai tên đệ tử lâu la phía sau, lại nhìn cái góc âm u này bình thường đều không có người qua lại không khỏi nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng: “ Ngươi đói sao? Hay là ta cùng ngươi đi nhà ăn ăn một bữa cơm, thuận tiện nói chuyện buổi sáng? Nga... ta mời ngươi”

Suy nghĩ chỉ có làm cách nào đem đám người này dẫn đến chỗ đám đông liền mới có lợi cho bản thân! Cho nên Thiên Thảo mới bèn đưa ra biện pháp cùng nhau ăn cơm, hướng hồ vẫn là nàng mời, vừa

giọng điệu dịu dàng lại vừa tiết kiệm tiền, bình thường tiểu hài tử đứa nào cũng hẳn là mắc mưu đi?

Bất quá nam sinh đối diện cao hơn so với nàng một cái đầu này rõ ràng không thuộc loại bình thường đó, hấn tiến sát gần, ở bên tai Thiên Thảo nhẹ nhàng liếm, đầu lưỡi theo lỗ tai nhẹ nhàng chui vào, khàn khàn lại nguy hiểm thanh âm mang theo dục vọng ở bên tai Thiên Thảo: “Không nghĩ đi nhà ăn, ta là muốn ăn lão sư nha~ lão sư nếu đói bụng cũng có thể nếm thử ta..”

Thiên Thảo bị đẩy dựa vào góc tường, nàng cảm giác hạ thể bị một vật gì đó cứng rắn đụng chạm, ở phía dưới bụng nàng chậm rãi ma sát, bên tai vẫn còn vang lên âm thanh: “Cảm giác được sao? Lão sư~ ở đây có rất nhiều thứ gì đó, chúng nó tất cả đều là chuẩn bị cho người nha.”

Thiên Thảo sắc mặt bạo hồng, nàng đương nhiên nghe hiểu cái mà nam sinh nói muốn cho nàng ăn đó là cái gì, không nghĩ tới cái học sinh trung học thể nhưng cuồng vọng như vậy, dám ngang nhiên cùng lão sư nói mấy lời ... này!

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 3: Hoảng sợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Cảnh báo: khăn giấy sẵn sàng quệt máu mũi

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Đột nhiên, nam sinh kia đem váy nàng kéo lên thẳng đến tận trên lưng. Thiên Thảo sợ hãi kêu to một tiếng, nhìn bản thân mình lộ ra quần lót màu đen cùng đôi chân thon dài. Càng đáng hận là tiếp đó hắn trực tiếp kéo ra quần lót của nàng, khiến nàng bên dưới hoàn toàn lồa thể bại lộ trước mặt bọn hắn.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, hai tay nam sinh kia phủ lên hướng hông nàng xoa nắn “Lão sư, nếu bị người khác nhìn đến người bộ dạng thế này cùng học sinh trốn ở đây làm chuyện XXOO hẳn là đối với người bị ảnh hưởng rất lớn đi? Nếu lão sư chịu lấy lòng ta một chút, biết đâu ta đây hội vui vẻ mà buông tha cho lão sư a~”

“Thiên Thảo lão sư, người hiểu được cái gì gọi là lấy lòng sao?” Hai tên đệ tử phía sau cười một cách thâm đáng tiến sát lại gần, ngồi xổm xuống hai bên người nàng ngẩng đầu quan sát. Mặc kệ Thiên Thảo có giãy giụa thế nào bọn hắn đều dễ dàng đem nàng đè ép lại, thậm

chí có một gã nam sinh còn vươn đầu lưỡi đi liếm cái mông của nàng. Tên còn lại dường như cảm thấy không xờ múi được gì thật không công bằng, liền nhịn không được tiến lên hôn hít thân thể Thiên Thảo, theo từ bắp chân đi lên đùi, cuối cùng dừng lại ở bộ vị giữa hai chân, dùng cái mũi hít thật sâu, hưng phấn nói: “Thiên Thảo lão sư hương vị thật không sai. Ta đây vẫn là lần đầu tiên quan sát nơi này gần như vậy nha~”

Thiên Thảo vặn vẹo cái mông: “Buông ta ra! Có tin hay không các người sẽ bị đuổi học”

“Nhưng mà dường như đây là do lão sư đang quyến rũ chúng ta đâu~” Thiên Thảo bên tai lại truyền đến tiếng nói khàn khàn, cùng với hô hấp ngày càng trở nên dồn dập. Ngay sau đó nàng liền nghe thấy được thanh âm khóa quần bị kéo ra, vội cúi đầu liền nhìn thấy một quái vật lớn thô to chui ra từ trong quần nam sinh đang ôm nàng. Cái thứ này nàng vô cùng quen thuộc a, chính là cái ‘đạo cụ’ xuất hiện trong mỗi bộ phim ‘bom tấn’ mà Tiểu Văn gửi cho nàng.

Nam sinh kia đem cái kia tà ác ma sát hạ bộ của nàng, có mấy lần còn suýt chút nữa tiến vào trong. Nàng thả ra sức kẹp chặt lại hai chân, phi thường gian nan nuốt nước miếng: “Lão sư thật thích cái thứ này nha~”

Lần này đổi lại là nhóm nam sinh lộ vẻ mặt kinh dị, sau bọn hắn dần dần thả lỏng kiềm chế với Thiên Thảo: “Nếu lão sư thích, như vậy chúng ta liền để nó tiến vào đi, liền...”

“Nhưng mà làm sao đây, lão sư ta lại càng thích đá nó!” Thiên Thảo nghiêng người nâng lên một chân đá vào bộ phận giữa hai chân của nam nhân phía trước, sau đó nhanh chóng kéo xuống váy chạy trốn, vừa chạy còn không quên quay đầu lại rống: “Các người chờ gặp hiệu trưởng đi!”

Aish trường học đúng là cái nơi lẩn lảng sói mà, Thiên Thảo vừa cảm thán vừa chạy về văn phòng lục tìm hồ sơ học sinh, nam sinh tóc vàng mắt nâu kia thì ra tên gọi là Cao Đồ, là một học sinh khối thể dục, chuyên bóng rổ. Nàng nhìn xem nội dung ghi chép về hắn trong hồ sơ lại càng bẽ bối, ở trường học tội nào cũng từng mắc qua ít nhất 1,2 lần, là một thiếu niên bất lương điển hình, trách không được hắn không đem cảnh cáo của nàng để vào mắt.

Càng làm Thiên Thảo hoang mang là tại sao học sinh bất lương như vậy mà vẫn còn được ở trong trường học, hắn là đã sớm bị đuổi học mới đúng? Chẳng lẽ đây chính là học sinh có bối cảnh hùng hậu trong truyền thuyết à?

“Aiz... Làm sao lại có thể xảy ra cái loại chuyện này..” Thiên Thảo đau đầu gõ gõ cái trán, nàng làm sao biết sẽ bị xuyên đến thế giới này nha. Sớm biết như vậy nàng đã chẳng bao giờ động đến AV, kể cả có xem cũng không bao giờ lại dám chê chúng nó khó coi nữa!...

Đúng lúc này, cửa văn phòng đột ngột mở ra, truyền đến âm thanh thành thực của một nữ tử: “Biểu hiện của các học sinh gần đây hắn là làm Thiên Thảo lão sư phiền muộn đi? Bất quá không có sao, Thiên Thảo lão sư cũng mới vừa đến dạy không bao lâu, dần dần rồi sẽ thích ứng. Nếu cần ta có thể trợ giúp nha~”

Thiên Thảo “A?” một tiếng, không phải nàng hứng thú với việc giúp đỡ của nàng ta mà là lời nói này dường như nàng đã từng nơi nào nghe qua.

Nữ nhân tóc màu đỏ rượu trước mặt đang nói chuyện Thiên Thảo biết, là Tiểu Vân lão sư dạy ngữ văn, ngồi ở đối diện bàn làm việc của nàng. Thiên Thảo vuốt vuốt lọn tóc hỏi: “Hỗ trợ? Là hỗ trợ như thế nào nha?”

Tiểu Vân lão sư thần bí cười, đưa cho nàng một tờ giấy ghi địa chỉ: “Tối hôm nay người đến nhà của ta là sẽ biết. Nhớ kỹ, muộn một chút hẵng đến, hơn nữa nếu mặc váy ngắn là tốt nhất”.

Thiên Thảo nghe vậy ngẩn người, tựa như sét đánh ngang tai. Nàng rất cục nhớ ra tại sao lại thấy lời nói của Tiểu Vân lão sư quen thuộc như vậy, đấy là lời thoại ở đoạn ngắn AV nàng từng thấy qua. Hơn nữa còn đã xem đi xem lại 3 lần a!

Bộ AV kia nói về chuyện xưa của một nữ giáo sư, là một cái AV cực phẩm. Nhân vật chính nguyên là một lão sư được mệnh danh là nữ thần ở trường trung học mà nàng công tác, được nam sinh toàn trường thậm chí cả lão sư ái mộ. Một nữ lão sư khác đổ kị sinh hận, bèn thiết kế cho nàng cùng học sinh cấu kết, còn chụp ảnh lại. Sau nàng ta lại đem ảnh chụp gửi cho gã chủ nhiệm sắc ma, hắn lấy ảnh chụp đem uy hiếp nữ chính cùng bản thân phát sinh quan hệ hết lần này đến lần khác, cũng lợi dụng thân thể nữ chính hối lộ cấp trên, từ đây nữ chính trở thành cái nô lệ tình dục cho nam sinh toàn trường, liền ngay cả bác bảo vệ trông cửa cũng đều có thể ngoạn.

Mà Tiểu Vân lão sư trước mặt đây không thể nghi ngờ chính là nhân vật nữ xướng trong AV thiết kế nữ chính, nàng ta đổ kị cho rằng nữ chủ giả thanh thuần, xứng đáng bị vui dập, tàn hoa bại liễu. Thiên Thảo nhin không được trong lòng thầm đánh giá Tiểu Vân lão sư này một phen, nhưng mặt ngoài vẫn cười cười, giả bộ đáp ứng: “Được, tối ta sẽ đến.”

Hừ, đi mới là lạ! Người chờ bị cho leo cây đi! Thiên Thảo trong lòng xì một tiếng khinh miệt, nếu đúng như theo kịch bản thì nếu bản thân đến hẳn sẽ bị ba gã nam sinh ái mộ nàng được Tiểu Vân mời đến giữ lại, mà ba nam nhân kia sẽ lấy lý do xin lỗi mà chuốc cho nàng say, sau đó là XOX*** thậm chí là bị bày ra các loại tư thế dâm đẳng

để bọn hắn chụp ảnh.

Tan tầm Thiên Thảo đặc biệt đi mua một cái dụng cụ phòng thân, phòng bọn sắc lang. Bởi vì chỉ dựa vào cái khả năng ném đồ này nọ hòng bảo vệ bản thân là chuyện không tưởng. Vạn nhất không kịp nhặt đá hoặc xung quanh không tìm được đá hay cái gì để ném thì làm sao bây giờ?

Ngoài dụng cụ phòng thân, Thiên Thảo còn đi mua thêm bộ quần áo chất liệu cotton bảo thủ cùng với quần jeans. Ở thế giới này mặc váy tùy tiện đi lại cũng thật nguy hiểm nha!!

Sau khi trở về nhà khóa kĩ cửa phòng cùng cửa sổ, nàng ngả lưng lên giường liền ngủ. Dưới gối truyền đến âm thanh ‘Răng rắc’, hình như có cái gì bị nàng đè vỡ.

Thiên Thảo lập tức ngồi dậy bật đèn bàn sờ soạng dưới gối, lấy ra một cái khung ảnh. Dưới lớp kính thủy tinh là bức ảnh chụp một đôi tình nhân, nam bộ dáng tuấn tú lịch sự. Hắn ôm lấy thắt lưng nữ nhân bên cạnh, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc, mà nữ nhân đứng bên cạnh, không phải ai khác chính là khối thân thể này, Cửu Thiên Thảo.

Thiên Thảo nhớ lại nội dung bộ AV, trong đó có một đoạn ngắn là nữ nhân vật chính say rượu chủ động ôm lấy học sinh của mình mà hôn nhưng vẫn lẩm bẩm cái tên của một nam nhân: Luật Xuyên. Tiểu Vân ở bên cạnh giải thích cho đám nam sinh, Luật Xuyên là vị hôn phu của nàng, hiện đang đi công tác ở Los Angeles.

Xem ra nam nhân trong ảnh này hẳn chính là Luật Xuyên? Không nghĩ tới bộ dáng cũng khá điển trai, Mũi ra mũi, mắt ra mắt, cái mũi không có sinh trướng ở trên mắt mà cái mắt cũng không có dính tại trên mũi a~ =.=

Thiên Thảo chậm rãi gật đầu, ân, nàng thật vừa lòng, xem ra ngày sau nàng tuổi già về hưu cũng xem như có tương lai.

Sáng hôm sau đi làm, quả nhiên Tiểu Vân lão sư bị thả chim bồ câu tìm đến Thiên Thảo chất vấn: “ Thiên Thảo lão sư, tối hôm qua người tại sao lại không tới?”

“Ai da, Đều do đêm qua ta nghiên cứu giáo án quá chú tâm, ta nghĩ học sinh không nghe lời nhất định là do phương pháp dạy của ta có vấn đề cho nên quyết định tự mình thay đổi, không muốn làm phiền lòng Tiểu Vân lão sư lo lắng.”

“Nga... ra vậy..” Tiểu Vân lão sư nhìn nàng ánh mắt thâm trầm: “ Đúng rồi, có ba nam học sinh có chút việc muốn tìm người xin lỗi nhưng là ngượng ngùng nên liền đến năn nỉ ta, tối hôm nay liệu người có thể đến nhà ta một lúc được không? Bọn họ muốn ở đó chờ người. Thiên Thảo lão sư hẳn là sẽ không keo kiệt mà từ chối lời xin lỗi của học sinh đi?”

“Vậy sao? Nếu là đối phương thành khẩn xin lỗi tất nhiên là ta phải nhận rồi. Nhưng mà ta nghĩ nếu thật sự là thành khẩn thì hẳn nên xin lỗi tại radio trong vườn trường mà không phải là ở nhà Tiểu Vân lão sư nha”

Nói xong lời này, Thiên Thảo quả nhiên thấy được ánh mắt của Tiểu Vân lộ ra rõ ràng địch ý. Đều nói “Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng” (Thương đậm một cách minh bạch thì dễ tránh né, mũi tên bắn lén thì khó phòng bị), Tiểu Vân lão sư chính là muốn dùng ám tiễn, Thiên Thảo nàng đành khổ khổ nhọc nhọc đem nó biến thành ‘minh thương’ thôi.

“Vậy được rồi, ta sẽ truyền đạt lại lời của Thiên Thảo lão sư”

Trải qua chuyện này, Thiên Thảo lời nói cử chỉ càng thêm cẩn trọng, nàng cũng không mong trước khi vị hôn phu – tương lai nửa đời sau của nàng trở về nước bản thân bị biến thành tàn hoa bại liễu.

Nhưng xui xẻo đúng là yêu thích nàng nha, Thiên Thảo lại bị phân công, phải đảm nhiệm một khóa dạy Toán học mới.

Nhìn một đám đề toán học rối rắm trước mắt, Thiên Thảo đầu đầu phát to. Nàng giở quyển sách ôn tập toán học ra trước lớp, long trọng tuyên bố với hơn bốn mươi học sinh: “Ta quyết định trước quan sát trình độ của các người một thời gian, trước mở sách suy nghĩ câu thứ 3 trang 52 giải như thế nào, sau đó ta sẽ gọi người lên bảng giải”

Nghe xong lời Thiên Thảo, học sinh ngoan ngoãn ngồi suy nghĩ bài, một số học sinh nghịch ngợm thì ngồi tán gẫu hoặc là xem điện thoại. Thiên Thảo đi dọc theo hành lang giữa hai dãy bàn, muốn ra oai thể hiện sự uy nghiêm của lão sư. Lão sư toán học của nàng trước kia cũng như vậy, giờ đổi lại Thiên Thảo lại trở thành lão sư nàng là cũng muốn thư chiêu này a~

Ngay lúc nàng vừa đi qua một nam sinh, cái thước kẻ trên bàn của hắn bị rớt xuống, Thiên Thảo bèn tốt bụng cúi xuống nhặt lên, nam sinh kia tự nhiên đón lấy, trong lúc vô ý ngón tay như khẽ chạm vào tay nàng. Thiên Thảo ánh mắt quét qua quyển vở của nam sinh kia, phát hiện trên vở hắn đang vẽ cái đồ thị.

Vốn cũng là một cảnh tượng hết sức bình thường nhưng Thiên Thảo đột nhiên tim giật thót, nhớ đến cảnh tượng cuốn vở vẽ đồ thị cùng việc nhặt thước dường như cũng có chút quen thuộc. Mà hề quen thuộc liền đại biểu cái gì? Chính là cái cảnh này đã từng xuất hiện trong một bộ phim AV nào đó, đồng nghĩa với việc nàng Thiên Thảo

hắn là lại đang bị người nào đó theo dõi nha.

Trời ạ, mới vài ngày thôi mà nàng đây đã trải qua đến bộ AV thứ ba!! Nguyên lai cái gọi là xuyên AV không phải là đem nàng xuyên vào một bộ AV liền xong mà là đem nàng đặt ở thế giới hỗn hợp không biết bao nhiêu là bộ AV

Những bộ AV mà Thiên Thảo đã xem qua có đủ thể loại nào là khoa học viễn tưởng, tỷ như ‘Người máy nhân tạo’, có bạo lực tỷ như ‘Thiếu nữ sát thủ’, có cổ trang tỷ như ‘Công chúa đế quốc suy tàn’ hay là quân nhân tỷ như ‘Cuộc sống hạnh phúc của nữ binh trong quân doanh’... Còn có rất nhiều....

Cho nên Thiên Thảo hiện tại thực hoài nghi thế giới mà bản thân đang ở liệu có phải không ổn định, nàng liệu sau này có bị cải tạo thành người máy, liền sau đó bị bồi dưỡng thành thiếu nữ sát thủ, rồi đột nhiên có người đến tìm nàng nói nàng là công chúa nước họ đã mất tích nhiều năm, cuối cùng bởi vì đế quốc suy tàn mà bị kéo đi tòng quân.... T.T

Tuy rằng nhìn chưa ra dấu hiệu, manh mối nào nhưng Thiên Thảo cảm thấy tại cái thế giới mà nàng không xác định này liệu có phải chuyện gì cũng đều có khả năng phát sinh đi?

Suy nghĩ dần trở lại, Thiên Thảo lại tiếp tục hồi tưởng bộ AV nhật thức kẻ kia, nội dung bên trong hình như là nói về một nam sinh ái mộ lão sư của mình đã lâu. Có một ngày hắn không nhận được bèn bắt cóc nữ lão sư đến phòng học vắng vẻ nào đó hung hăng chà đạp, lại bị lão sư phản kháng cùng với khinh thường, bị kích thích hắn bèn tìm thêm hai nam sinh khác cũng đồng dạng là ái mộ nữ lão sư này mà luân – gian. Mà làm rơi cái thức kẻ chính là cái nam sinh kia, hắn giả bộ làm rớt thức chỉ là vì để lên nhìn bộ ngực của lão sư khi cúi người xuống mà thôi.

Thiên Thảo bèn yên lặng quan sát, hắt gọi là Nghiêm Húc, học đàn violon, bình thường ở trên lớp biểu hiện thoát nhìn không có giống như đám học sinh cá biệt Cao Đồ, thậm chí còn hay giúp đỡ các bạn nữ, khuôn mặt cũng một dạng ngây thơ, không nghĩ tới cũng là cái sắc ma giới nguyệt trang a.

Chương 4: Sĩ diện cũng là cần phải có tư bản a!

(có tư bản = có vốn)

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Thiên Thảo lão sư, chuyện hôm qua... ta về nhà đã tự mình suy nghĩ lại. Lão sư có thể cho ta cơ hội nói lời xin lỗi không?” Thiên Thảo vốn đang muốn lên giảng đường, cánh tay đột nhiên bị giữ lại, đập vào mắt là nam sinh tóc ngắn nhuộm vàng, đúng là Cao Đồ ngày hôm qua quấy rối nàng, bất quá hôm nay ánh mắt hắn trông thật chân thành tha thiết, giống như chuyện ngày hôm qua phát sinh chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ không đáng nhắc tới.

“Hiện tại là giờ lên lớp, vấn đề cá nhân để tan học chúng ta lại nói sau.” Thiên Thảo gạt tay Cao Đồ ra, nàng biết hắc hắc là lại có mưu mô khác, một người làm sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy thay đổi tính nết, trở nên ngoan ngoãn đâu?

Phân nửa tiết học trôi qua, Thiên Thảo rốt cục lên tiếng: “Được rồi, bây giờ ai có thể lên bảng giải cho ta bài thứ 3?”

Cả lớp học yên lặng. Bỗng có một cánh tay nam sinh chậm rãi giơ lên. Thiên Thảo kinh ngạc không thôi bởi vì nam sinh duy nhất giơ tay kia chính là Nghiêm Húc.

“Nghiêm Húc...” Thiên Thảo kinh ngạc vô ý kêu tên hắn. Nghiêm Húc lại tưởng rằng Thiên Thảo là gọi mình, thật tự giác đi lên bảng giảng giải bài toán này cho cả lớp. Bởi vì bực giảng tương đối hợp nên khi

đi ngang qua Thiên Thảo cánh tay Nghiêm Húc không biết vô tình hay cố ý ma sát qua bộ ngực của nàng, ánh mắt lại một dạng say mê. Thiên Thảo chột rùng mình, không sai! Chính là hắc! Dù hắc có giả trang bề ngoài tiểu bạch thỏ cũng không thể che giấu nổi bản tính lang sói a!

Chờ Nghiêm Húc giải đề xong Thiên Thảo nghiêm túc hỏi cả lớp: “Đã hiểu chưa?” Nếu còn ai chưa hiểu nàng sẽ giảng lại một lần, dù sao Nghiêm Húc cũng đã giảng giải rất rõ ràng, chính nàng cũng đã nắm chắc.

Dưới lớp tất cả học sinh đều gật đầu: “Đã hiểu”. Thiên Thảo buồn bực, nàng không nên hi vọng chỉ số thông minh của mình về mặt toán học cao hơn một chút so với người khác nha.

Ngày hôm nay hiệu trưởng thông báo về việc tổ chức buổi giao lưu âm nhạc, chính là một vài trường cao đẳng top đầu cùng tham gia thi tài hợp tấu. Tất nhiên kết quả này cũng sẽ quyết định vị trí xếp hạng tương ứng của nhà trường. Làm Thiên Thảo đau đầu là chuyện này cứ nhiên lại giao cho chủ nhiệm sắc ma toàn quyền phụ trách.

Nàng nhớ được nội dung bộ AV có đoạn: lần đầu tiên chủ nhiệm sắc ma uy hiếp nữ nhân vật chính là khi bắt gặp một màn nàng bị học sinh của mình chà đạp. Tuy nhiên hắc lại không có nói ra mà lợi dụng việc này bắt buộc nữ chính trên đàn dương cầm cùng mình XXOO, sau đó lại nhận được ảnh chụp từ Tiểu Vân lão sư, dùng ảnh này uy hiếp nàng làm quy tắc ngầm với ban giám khảo cuộc thi âm nhạc, kết quả đem giải nhất về cho nhà trường....

Thiên Thảo lòng ngầm quyết định về sau nhìn thấy hắc liền đi đường vòng, hơn nữa sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hiệu trưởng, liệu có thể giúp nàng chuyển bộ phận công tác, chẳng hạn như từ toán học lão sư chuyển sang dạy âm nhạc?

Thiên Thảo trước kia vốn là một sinh viên khoa nghệ thuật, nàng tuy rằng có rất nhiều khuyết điểm nhưng là đứng trên sân khấu luôn giống như trở thành một người khác, tự tin, tỏa sáng, đủ để che lấp đi toàn bộ khuyết điểm, nàng luôn rất tự tin về tài năng âm nhạc của mình!

Thiên Thảo từng đạt giải ở một số cuộc thi quốc gia về độc tấu đàn dương cầm và đàn violon. Bất quá đây cũng không phải lĩnh vực sở trường của nàng, lĩnh vực Thiên Thảo am hiểu nhất chính là chỉ huy, nhưng thật ra nàng còn chưa bao giờ có cơ hội cầm gậy chỉ huy đâu, bởi vì đa số mọi người đều cho rằng nàng theo học đàn dương cầm vốn là có triển vọng lớn, dù sao trong lĩnh vực này nàng cũng đã từng dành được nhiều giải thưởng, nhiều lời khen của các tiền bối trong giới. Có thể nói chỉ vì một cái giải thưởng này mà tài năng chỉ huy của nàng hoàn toàn bị phủ nhận.

Nhớ lại chuyện cũ làm Thiên Thảo lại có xúc động muốn ném đồ, tất nhiên, nàng cho đến bây giờ vẫn không có cái khả năng tự kiểm chế bản thân, vừa vặn lúc này trong tay đang cầm lon đồ uống dở, bèn không chút nghĩ ngợi quăng nó ra ngoài.

Sự thật chứng minh hành động không nghĩ ngợi luôn đem lại tai hại a =., bởi vì kẻ xấu số bị nàng ném trúng lại chính là lão chủ nhiệm sắc ma mà nàng căm ghét. Thiên Thảo có chút sợ run, liền giả bộ không nhìn thấy chạy về chỗ đám nữ sinh đứng trước: “A, Hữu Lệ! Người làm rơi đồ rồi!” Lòng thầm nghĩ đến bộ dạng ướt đầm của lão chủ nhiệm sắc ma, tâm tình Thiên Thảo lập tức có chút thoải mái, hả hê.

Đám nữ sinh trước mắt này đều là học sinh khối âm nhạc, chỉ bằng điều này đủ khiến Thiên Thảo cảm giác có chút thân thiết, nói chuyện nhiệt tình đến mức quên cả thân phận của mình là lão sư, rất nhanh

cùng đám nữ sinh ‘xưng huynh gọi đệ’. Đến lúc chia tay về nhà mấy người bạn họ vẫn còn có chút lưu luyến, Thiên Thảo còn cố ý hẹn nếu có thời gian sẽ đi sang tòa nhà khoa âm nhạc bên kia xem các nàng, bởi vì Thiên Thảo là tay có chút ngứa, nghĩ muốn đụng dương cầm nha.

Nửa đêm, vừa chuẩn bị đi ngủ, Thiên Thảo đột nhiên nghe tiếng có người đập cửa. Dù sao nàng là ở một mình nha, Thiên Thảo trước hết còn nghĩ đến là bọn đầu trâu mặt ngựa, hoặc là lũ trộm cướp linh tinh gì đó nhưng một thanh âm truyền đến lập tức phủ định suy nghĩ của nàng, là tiếng Cao Đồ đang gõ cửa: “Lão sư, người có nhà không?”

Thiên Thảo nhìn qua camera quả nhiên thấy Cao Đồ, không nghĩ tới bản thân không đồng ý gặp, hẳn cứ nhiên tự tìm tới.

“Lão sư, chuyện ngày hôm đó ta thật xin lỗi, ta biết người rất tức giận nhưng là xin hãy nghe ta nói, ta thích người, ta sẽ chỉ làm như vậy vì muốn khiến người chú ý tới. Ta hứa về sau ở trường sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện như vậy nữa, cũng sẽ không làm chuyện gì trái ý người, lão sư, mong người hãy tin tưởng ta...” Cao Đồ đứng ở cửa chân thành nói.

“Hào hài tử, người nói được làm được là tốt rồi.” Thiên Thảo tựa vào cửa ngắm nghía đuôi tóc chẻ ngọn, haiz có lẽ nên đi sửa sang một chút rồi.

“Lão sư, người không cần nói cho có lệ với ta như vậy, người căn bản là không có tha thứ cho ta đúng không..” Ngoài cửa lại truyền đến âm thanh mát mát của Cao Đồ “ Thiên Thảo lão sư, ta biết rất không dễ dàng để tha thứ chuyện như vậy, nhưng ít nhất người hãy để ta được nhìn mặt người một chút, để ta có thể tự mình nói lời xin lỗi..”

“Vậy để ngày mai lúc nào đến trường rồi nói chuyện đi, bây giờ đã trễ rồi” Thiên Thảo trong lòng thầm khinh bỉ, nàng cũng không phải nữ chính đơn thuần ngu ngốc trong mấy bộ AV nha, để sói tiến vào nhà còn không phải tạo cơ hội cho nó ăn sạch sành sanh?

Không nghĩ tới Thiên Thảo thế nhưng trực tiếp cự tuyệt, Cao Đồ dẫn đo vài giây, tiếp tục mở lời: “ Lão sư... Người đối với ta... thật sự không có chút cảm giác nào sao? Từ sau khi Thiên Thảo lão sư chuyển đến ta liền bắt đầu trở nên khác thường, trong lòng ta luôn nghĩ đến lão sư, muốn lão sư chú ý đến ta. Lão sư, cầu người đừng luôn cự tuyệt như vậy. Ta chỉ là muốn nhìn người một chút mà thôi.”

“Lão sư ta kỳ thực cũng rất muốn tha thứ cho người, nhưng thật sự lòng ta đã bị tổn thương, vừa nhìn thấy người thì sẽ nghĩ đến những chuyện không thoải mái, cho nên tốt nhất là tạm thời chúng ta vẫn không cần gặp mặt, ta sợ nhìn thấy người... sẽ càng cảm thấy khó có thể tha thứ..” Thiên Thảo làm bộ vô cùng ưu thương, nói xong liền bản thân cũng nhịn không được cảm giác buồn nôn. Không có cách nào, đối phương diễn kịch nàng là lại càng muốn diễn sâu hơn, ai sợ ai nha.

“Vậy, lão sư.... Ta chính là chỉ muốn nói những lời này, ít nhất mong người nhớ kỹ... Như vậy ta về đây, hẹn gặp lại, Thiên Thảo lão sư...”

Thiên Thảo theo camera nhìn thấy bộ dáng Cao Đồ thất thủ rời khỏi, lúc đi còn luôn luôn cúi đầu, bả vai rũ xuống giống như con cún bị người ta vứt bỏ. Quả thật diễn có chút giống a, Thiên Thảo cảm thán.

Ngày thứ 2 lên lớp, Thiên Thảo rốt cục quyết định có chút tự giác của lão sư, định giảng giải một chút ít kiến thức toán học.

Sau khi Nghiêm Húc lên bảng làm xong một cái ví dụ mẫu, mà Thiên Thảo cũng đã hiểu rõ dạng đề này liền bắt đầu suy 1 ra ba, vận dụng chút kiến thức toán học kết hợp lấy ví dụ so sánh trong âm nhạc, làm cho bài học trở nên hết sức sinh động, đặc biệt đối với học sinh lớp âm nhạc mà nói quả thật dễ nghe hơn nhiều.

Chuông tan học vừa vang lên, một buổi nói chuyện căn bản không liên quan gì đến toán học cứ như vậy kết thúc, Thiên Thảo tự biết nàng là đang giảng toàn chuyện ba hoa chích chòe, chẳng hề dính dáng gì đến toán học, nhưng có vẻ như nhìn các học sinh bộ dáng thật vui vẻ a, Thiên Thảo vừa dứt lời nhất thời cả lớp học vang lên tiếng vỗ tay ầm ầm, Hữu Lệ ánh mắt sùng bái nhìn Thiên Thảo: “Thiên Thảo lão sư, không nghĩ tới người đối với âm nhạc còn có nghiên cứu nha!”

“Đúng vậy, tuy rằng là ta học khối thể dục, nhưng phải nói tiết toán học của Thiên Thảo lão sư hôm nay quả là tiết toán học thú vị nhất từ trước đến nay”

“Thiên Thảo lão sư, người từng học qua đàn violon sao? Vừa nghe thấy người nhắc đến, hơn nữa giống như có nghiên cứu rất sâu về đàn violon, những kiến thức âm nhạc người vừa nói ta còn chưa từng nghe qua.”

Quả nhiên là học viện năng khiếu âm nhạc cùng thể thao a! Học sinh đối với lĩnh vực năng khiếu đều nhiệt tình hơn nhiều so với môn toán học khô khan, nhiệt tình hơn gấp vạn lần! Thiên Thảo chỉ vừa nhắc đến một chút kiến thức âm nhạc cùng văn học linh tinh liền khiến cho họ cảm giác trở nên hứng thú. Nghe được lời nhóm học sinh khen tặng, lại nhận được ánh mắt sùng bái bài hâm mộ, Thiên Thảo tính tình sĩ diện lại bạo phát: “Đây đều là một chút kiến thức nhỏ mà ta học được thôi, nếu các người đối với lĩnh vực âm nhạc có vấn đề gì thắc mắc có thể hỏi ta, nếu biết ta sẽ tận lực trả lời”.

Lời nói vừa dứt, Thiên Thảo không nghĩ quả thật có học sinh tiến lên hỏi, đứng gần nàng nhất chính là Nghiêm Húc, hắn mang bộ dáng nam sinh ngoan ngoãn cầm nhạc phổ tựa vào bên người nàng, thân thể giả bộ vô tình đụng chạm, chỉ vào một đoạn nhạc phổ: “Lão sư, khi kéo đàn đoạn này không hiểu sao ta luôn cảm thấy âm thanh có chút không đúng, luôn cảm giác không đủ độ mạnh a.”

Nghe xong câu này của Nghiêm Húc, đa số học sinh đều tỏ vẻ mặt mất hứng, Thiên Thảo lão sư là một người không chuyên, hỏi một chút vấn đề đơn giản là được rồi, sao phải hỏi vấn đề cao thâm như thế, làm cho Thiên Thảo lão sư thật mất hết mặt mũi nha.

Làm cho mọi người càng không ngờ đến là Thiên Thảo sau khi trầm ngâm suy nghĩ một lát, liền ngẩng đầu nói với Nghiêm Húc: “Đoạn này, thanh âm phải bén nhọn hơn một chút cho nên nghe qua cảm giác như yếu hơn so với đoạn giữa, chính vì vậy khiến ta có cảm giác không được ưng ý khi kéo. Ta nghĩ người hắn là nên khống chế tốt độ mạnh yếu của ngón trỏ, chỗ này không nên kéo ngân quá mức, hơn nữa khống chế tốc độ, nốt cần thì dùng sức nhẹ hơn, nốt tiêm thì dùng sức lớn hơn một chút, như vậy đoạn nhạc liền cảm giác hoàn hảo hơn nhiều.” (híc ta không rành về âm nhạc nên đoạn này dịch qua qua vậy thôi)

Nghiêm Húc ngây ngẩn cả người, nhóm học sinh vây xem cũng ngẩn người, bọn họ không nghĩ tới Thiên Thảo thật sự có thể trả lời rành mạch vấn đề này. Nghiêm Húc ánh mắt nhìn Thiên Thảo như thay đổi, có chút ý sùng bái, giọng điệu trở nên nhẹ nhàng hơn: “Vậy lão sư giúp ta đề cử mấy bản nhạc violon để luyện tập đi, gần đây ta không tìm được bản nào thích hợp cả.”

Thiên Thảo bèn dựa vào trình độ đàn violon của Nghiêm Húc đề cử một vài bản, đây đều là những bản nàng đã từng luyện, tương đối

quen thuộc. Tiếp sau đó, số lượng học sinh đến nhờ nàng chỉ giáo ngày càng nhiều, đây là lần đầu tiên Thiên Thảo phát hiện bản thân ngoại trừ sắc đẹp ra còn có chút gì đó làm cho học sinh chú ý, thật là tốt a, nàng đây cũng không phải cái bình hoa...

Chương 5: Tập kích bất ngờ

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nguồn: Diễn đàn

Mấy ngày nay luôn có học sinh đến nhờ Thiên Thảo chỉ giáo, chuẩn bị cho cuộc thi âm nhạc. Không hiểu vì sao, trong cuộc họp lần trước lão chủ nhiệm sắc ma thể nhưng đề cử nàng làm tổng chỉ huy cho học viện Hợp Tà. Điều này làm cho Thiên Thảo hưng phấn không thôi nhưng cũng thật đau đầu, lo lắng, chẳng lẽ lão chủ nhiệm sắc ma này đã bắt đầu ra tay đối phó nàng?

Quan trọng hơn là, tại cuộc họp, hắn còn nói để Thiên Thảo làm chỉ huy dàn nhạc học viện nhất định sẽ giành giải nhất tại cuộc thi, hiệu trưởng vậy nhưng cũng đã đáp ứng rồi. Thiên Thảo thầm nghĩ cái lão hiệu trưởng này nếu không có bệnh thì cũng nhất định là một kẻ biến thái, hoặc là một lão sắc ma nguy trang đi a, bởi vì thân thể này của nàng ngoại trừ sắc đẹp ra thì cái gì cũng không có, hắn làm sao lại tin nhiệm đem trọng trách quan trọng như vậy giao cho nàng?

Trong cái bộ phim AV kia nhân vật chính chính là chỉ huy âm nhạc trong cuộc thi lần này, nhưng mà trước đó nàng ta đã bị lão chủ nhiệm kia bắt được nhược điểm, lợi dụng thân thể của nàng hối lộ cho ban giám khảo, để bọn hắn để cho trường học giải nhất, chẳng qua yêu cầu duy nhất là khi nàng đứng lên chỉ huy phải mặc một bộ lễ phục lộ chân, bên trong không được phép mặc nội y, hơn nữa còn phải đặt một cây gậy mát xa đặt phía dưới hạ thể. = = Kết quả sau khi cuộc thi âm nhạc kết thúc, nữ chính dục vọng khó nhịn bị nhóm giám khảo kéo tới bên trong toilet XO, kết cục cực kỳ bi thảm.

Xem ra bản thân bây giờ phải đề cao tinh thần cảnh giác hơn mới được, Thiên Thảo tự nhủ.

Hết giờ lên lớp, Thiên Thảo tiến về phía tòa nhà khoa âm nhạc, ý định luyện tập cho dàn nhạc. Ngay khi nàng vừa đi qua sân vận động thì đột nhiên Thiên Thảo bị ai đó từ phía sau ôm chầm lấy, hơi thở giống đực nồng đậm nháy mắt bao phủ, kẻ kia hôn tới tấp lên cằm cổ tuyết trắng của nàng, hỗn loạn hô hấp phả vào gáy rờn rợn. Thiên Thảo không bắn loạn đưa tay sờ vào dây lưng lấy ra dụng cụ phòng thân dí vào cánh tay kia đang ôm lấy nàng. Một tiếng hô đau vang lên, hấn lập tức buông tay.

“Cao Đồ, ngươi lại muốn làm gì!” Thiên Thảo xoay người cảm tức rống lên với kẻ phía sau, trong lòng âm thầm may mắn bản thân luôn mang theo đồ phòng thân a.

“Ta nhớ Thiên Thảo lão sư, mấy ngày nay ngươi luôn không muốn cùng ta nói chuyện, ta nhìn không được nên mới... Ta thật sự rất nhớ ngươi..”

“Ở trên lớp học chúng ta không phải ngày này cũng gặp mặt sao”

“Nhưng là số lần ta gặp ngươi còn không nhiều bằng đám học sinh âm nhạc kia, ta cũng muốn được giống như bọn họ, tan học cũng có thể nhìn thấy ngươi, có nhiều thời gian được ở cùng ngươi hơn.”

Cao Đồ là học sinh khoa thể dục, buổi giao lưu âm nhạc sắp tới tự nhiên không có tham gia, Thiên Thảo cũng không cần phải huấn luyện gì cho hắn. Nàng còn từng vì việc này mà hưng phấn thật lâu. Bất quá cảnh tượng lúc này khiến Thiên Thảo có chút lo lắng, cảm giác bất an. Nàng xem xét xung quanh, quả nhiên nhìn đến bóng dáng của chủ nhiệm sắc ma, hơn nữa còn có Tiểu Vân lão sư đứng

ngay bên cạnh hắn, hai người kia hể đứng cùng nhau chắc chắn là không có cái gì tốt đẹp.

Nếu như cảnh tượng vừa rồi Cao Đồ ôm lấy nàng bị chụp ảnh, hoặc là kế tiếp nàng cùng Cao Đồ phát sinh chuyện gì, chắc chắn sẽ bị hai cái người kia nói thành ‘cùng học sinh dây dưa mờ ám’ đi, hừ, muốn không dấu vết giá họa cho người khác tưởng dễ dàng sao?

Thiên Thảo giả bộ sốt ruột, nôn nóng nhìn xuống đồng hồ: “Chết rồi. Ta sắp muộn, đi trước!”

“Lão sư!” Cao Đồ ở phía sau Thiên Thảo kêu lên, lại đuổi theo, hai tay giơ lên hông ôm lấy nàng. Đột nhiên ngay lúc ngón tay Cao Đồ sắp chạm đến lưng Thiên Thảo, hắn bỗng dừng lại, thống khổ ngồi xổm xuống ôm lấy bộ phận giữa hai chân.

Thiên Thảo thu hồi cái chân vừa đá, làm bộ như thất kinh ôm đống giấy tờ chạy đi, âm thầm cảm thán, tạ ơn trời đất, may mà nàng đã chuẩn bị từ trước, bất ngờ tập kích hắn, đây chính là chiêu thứ nhất trong cẩm nang đối phó lang sói nàng mới vừa học được. Cao Đồ đáng thương, aiz, mỗi lần nhìn thấy Thiên Thảo hắn không bao giờ có thể lành lặn mà ra về ~ ~

“Ta tại sao lại có cảm giác Thiên Thảo lão sư có chút không giống với trước kia.” Mở miệng là lão chủ nhiệm sắc ma

Tiểu Vân lão sư gật gật đầu: “ Không phải là có chút không giống mà là hoàn toàn không giống”

Nếu là Thiên Thảo trước đây hắn đã sớm mắc câu, đối mặt với học sinh dùng khổ nhục kế lại càng không thể cự tuyệt, hơn nữa cho dù có ai quấy rối nàng cũng sẽ không dám làm ra loại phản kháng gì, chỉ biết nhu nhược lại đáng thương mà thuận theo. Thiên Thảo hiện tại

nhưng biểu hiện thập phần khó đối phó, điều này làm cho Tiểu Vân lão sư cùng chủ nhiệm sắc ma thật khó chịu, cũng có chút kiên kị, suy nghĩ cần phải cẩn thận bàn tính lại kế hoạch.

Đến tòa nhà của khối âm nhạc, bởi vì thời gian vẫn còn sớm, Thiên Thảo bèn cùng Hữu Lệ luyện tập đàn dương cầm, hai người cùng đàn một bản “Nhị cầm bình khúc”, đàn xong, Hữu Lệ ngỏ ý muốn Thiên Thảo cùng nàng đàn một khúc “Thiên sứ bi thương” đang rất thịnh hành, đang lúc Thiên Thảo tính toán hoạt động gân cốt một chút thì bên ngoài vang lên bóng dáng hai nữ sinh vừa đi vừa nói chuyện, âm thanh mơ hồ lọt vào tai bọn họ.

“Nghe nói lần này chỉ huy âm nhạc trường chúng ta là một lão sư dạy toán học, thật sự là bất công cho Thâm Tuyết lão sư a, nàng dạy âm nhạc ở trường lâu như vậy, không ngờ hiện tại cuộc thi âm nhạc lại không được lên đài”

“Đúng vậy, bàn về năng lực Thâm Tuyết lão sư tất nhiên vẫn hơn rồi, chỉ là không ngờ lại để cơ hội cho cái lão sư toán học kia. Ta cảm thấy thật kỳ quái, vì sao đám học sinh tham gia hợp tấu lại không hề mở miệng oán hận đâu?”

“Có lẽ là bởi vì vị lão sư kia bộ dạng thật xinh đẹp đi, aiz... Vì sao ai cũng đều chỉ để ý bề ngoài như vậy chứ, nhất là cái đám nam sinh, ngay cả hiệu trưởng cũng thiên vị nàng, rõ ràng năng lực mới là điều quan trọng nha!”

Hữu Lệ nhìn xem sắc mặt của Thiên Thảo, sau đó liền vác cái ghế dựa xông ra ngoài cửa, Thiên Thảo ở trong phòng cũng nghe được âm thanh Hữu Lệ rống lên với hai nữ sinh kia: “Thiên Thảo lão sư cũng là thừa năng lực, chúng ta không phải bởi vì bộ dáng nàng xinh đẹp mà không ý kiến với phân phó của nhà trường, nếu các người không tin buổi chiều thử đến hội trường luyện tập đi. Tận mắt nhìn

thấy Thiên Thảo lão sư chỉ đạo các người nhất định sẽ tâm phục khẩu phục tài năng của nàng.”

Thiên Thảo bị lời nói của Hữu Lệ làm cảm động không thôi, cảm giác có người vì mình nói chuyện thật tốt a! Tuy rằng nam nhân ở thế giới này đều là sói nhưng đại đa số nữ nhân vẫn đều là người tốt đi.

Đến thời gian luyện tập, Thiên Thảo cầm cây gậy chỉ huy đứng ở chính giữa dàn hợp tấu, không biết tại sao nàng cảm giác người hôm nay đến xem nàng đặc biệt nhiều.

Nhìn về đám người ngồi phía đối diện, có chủ nhiệm sắc ma, Tiểu Vân lão sư, ngay cả cái tên Cao Đồ tóc vàng hoe cũng xuất hiện trong đám đông. Còn hàng ghế đầu gần vũ đài nhất thì có một vài người mặc tây trang, có người đeo cà vạt có người không, lại có người mặc sơ mi hoặc là sơ mi trắng cùng complet.

Nhìn thấy đám người ăn mặc như vậy, Thiên Thảo bệnh nghề nghiệp lại tái phát, chính là vừa đi lên sân khấu vừa giở bộ mặt tươi cười nhã nhặn, giả bộ nghiêm trang. Trước kia nàng đã từng lên sân khấu rất nhiều lần, nên khi thấy đám người này ăn mặc như vậy liền cảm giác như đang đứng trước ban giám khảo.

Cảm giác được sự nghiêm túc của Thiên Thảo, đám học sinh cùng tham gia hợp tấu cũng không hện mà tự giác chỉnh đốn lên. Thiên Thảo vung gậy chỉ huy, tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Đầu tiên là dương cầm độc tấu, rồi đến sáo, saxophone...

Lọn tóc trên vai Thiên Thảo theo nhịp cử động mà đong đưa, nàng chỉ huy thật sự rất có sức cuốn hút, nắm chắc tiết tấu nhạc. Hơi thở nàng, cánh tay nàng, thân thể nàng mỗi một bộ phận đều như hòa lẫn vào cùng giai điệu, so với chỉ huy thì nàng càng giống như một vũ công hơn, dùng động tác thân thể để dẫn dắt dàn nhạc của mình,

khiến cho người xem thật lâu rung động. Nói cho cùng, ngôn ngữ cơ thể cũng là một phần của âm nhạc, sử dụng tốt thậm chí còn có thể khiến cho âm nhạc càng ngấm sâu vào lòng người.

Rất nhanh bản nhạc đã chuyển sang chương thứ 2, cả khán đài còn đang chìm đắm mơ màng trong tiếng nhạc du dương, Thiên Thảo đột nhiên lên tiếng giọng điệu đầy nghiêm khắc: “ Trống định âm, nhịp thứ sáu không đúng. Mời tập trung vào bản nhạc giúp ta.”

Đám âm nhạc lão sư ngồi dưới khán đài vốn mang thái độ chế giễu đến xem Thiên Thảo chỉ huy có chút ngoài ý muốn sững sờ. Vừa rồi thật sự xảy ra lỗi sao? Nàng ta làm sao có thể phát hiện ra được. Huống hồ giữa bao nhiêu nhạc cụ diễn tấu như vậy mà có thể nghe ra trống định âm mắc lỗi há chẳng chuyện này chỉ có nhân tài kiệt xuất trong giới âm nhạc mới có thể làm được đi?

“Không nghĩ tới vị lão sư này trình độ cũng không tệ, nàng thật là dạy toán học sao?” Nam nhân một thân tây trang màu đen ngồi hàng ghế đầu tiên thì thào

Kết thúc diễn tấu, Thiên Thảo rút cục thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao không khí hôm nay khiến nàng cảm giác giống như đang đứng trên sân khấu chính thức a?

Ý định thu dọn đồ đạc về nhà, Thiên Thảo tay vừa động, túi xách liền đột nhiên bị cầm đi, Nghiêm Húc vai đeo túi đàn violon đứng ngay bên cạnh : “Lão sư, ta xách giúp người”.

“A, ta..” Thiên Thảo vừa định nói không cần, liền nhìn đến Cao Đồ ánh mắt sáng rực đang đi về phía mình, bèn vội vã chạy ra ngoài cửa thuận tiện kêu Nghiêm Húc: “Đi thôi!”

Nghiêm Húc vui vẻ xách theo túi đồ chạy theo.

Thiên Thảo vừa bước ra đại sảnh, ánh mắt lướt nhìn về phía sau, Cao Đồ vẫn còn đứng ở cách đó không xa, ánh mắt mát mát lại nhìn Nghiêm Húc mang vẻ tức giận.

Vội vàng đi xa khỏi tầm mắt của Cao Đồ, Thiên Thảo đưa tay đoạt lại túi xách trong tay Nghiêm Húc: “Lão sư về trước, hẹn gặp lại!”

“Lão sư, đợi ta một chút”. Nghiêm Húc vòng đi lên trước mặt Thiên Thảo đối nàng cười nho nhã lễ độ: “Lão sư, tuần sau ta sẽ có cuộc thi phân cấp, người có thể chỉ giáo ta một chút được không?”

“Nhưng là ta đã có hẹn a.”

“Nga, vậy sao... Vậy ngày mai thì sao?”

“Ngày mai ta còn phải chấm bài tập”

“Nhưng là lão sư mấy ngày nay đâu có cho chúng ta bài tập đâu?”

Thiên Thảo vò đầu cười khan một tiếng: “A, thế sao? Ta đều quên mất..”

“Lão sư là không muốn dạy ta đi?” Nghiêm Húc đột nhiên hỏi

“Không phải.. Chính là... Dù sao ta cũng không phải là âm nhạc lão sư, sợ rằng dạy linh tinh cho người. Người vẫn là nên đi tìm âm nhạc lão sư chỉ giáo thì tốt hơn.”

“Nhưng mà ta lại cảm thấy Thiên Thảo lão sư là người thích hợp nhất, lúc người chỉ huy ta cảm giác thật sự bị cuốn hút, chỉ nghe theo mệnh lệnh chỉ dẫn của người. Ta nghĩ nếu Thiên Thảo lão sư dạy ta đàn violon chắc chắn kết quả sẽ rất tốt”.

Không có cách nào cự tuyệt, Ngân Thảo đành phải tạm thời đáp ứng yêu cầu của Nghiêm Húc, nhưng bởi vì nghĩ đến bộ AV kia, ấn tượng trong lòng nàng đối với Nghiêm Húc vẫn luôn là một kẻ biến thái, có nam sinh nào lại vì mê luyến lão sư mà đem nàng bắt cóc? Lại cư nhiên vì lão sư không nghe lời liền đối nàng luân gian? Quan trọng hơn là một cái kẻ đáng sợ như vậy nhưng lại ngụy trang bề ngoài nhã nhặn, đánh lừa con mắt người ngoài lâu như vậy a!

Chương 6: Thì ra là kẻ khác a!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo lòng đầy khúc mắc đẩy cửa bước vào phòng tập, Nghiêm Húc đang hết sức tập trung kéo đàn violon bản “Menuet”, là một khúc nhạc êm ái, trữ tình, bản nhạc dân gian mời người thắm mến khiêu vũ của cô gái Pháp. Rất nhanh bản nhạc đã kết thúc, hấn đặt đàn xuống hướng Thiên Thảo nhẹ nhàng hỏi: “Lão sư, ta kéo bản nhạc này... nghe như thế nào?”

“Ân, rất khá, khúc này nghe qua giống như thể hiện tình yêu ngọt ngào, cháy bỏng nhưng lại vẫn đan xen đôi nét u buồn”

“Lão sư quả nhiên nghe ra được” Nghiêm Húc lại nhắc đàn lên “Lão sư muốn nghe bài gì?”

“Người không phải là muốn ta giúp người luyện tập cho cuộc thi phân cấp sao? Sao bây giờ lại một bộ dáng rất ung dung đi?”

“Ta đây là muốn kéo một khúc để cảm tạ lão sư, không nghĩ đến người lại đồng ý dành thời gian giúp đỡ ta.”

Còn không phải do người không cho ta đường lui.... Thiên Thảo đem lời bất mãn nuốt xuống, lại nói: “Người đã sớm vượt qua cấp 7, tuy rằng so với bạn cùng lứa tốc độ tiến triển tương đối nhanh nhưng nền tảng sợ không vững chắc, không bằng kéo khúc “Ảo mộng” đi, tuy không quá khó nhưng lại yêu cầu cao trong việc khống chế độ mạnh yếu của ngón tay, giống như là lướt trên mặt băng mỏng vậy, người chỉ cần chịu khó luyện tập kéo được khúc này hoàn mỹ thì

những chỗ khác hẳn là không có vấn đề gì.”

Nghiêm Húc thật nghe lời diễn tấu Áo mộng khúc, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, Thiên Thảo nghiêm khắc chỉ ra những chỗ sai của hẳn, Nghiêm Húc buông đàn: “Lão sư làm mẫu giúp ta”

“Nhìn kỹ” Thiên Thảo tiếp nhận đàn kéo lại đoạn Nghiêm Húc vừa làm sai, ai biết nàng vừa kéo được một lúc đằng sau lưng liền cảm giác một thân thể ấm áp, ngón trỏ thon dài áp lên ngón trỏ của nàng, hơi thở nam tính của Nghiêm Húc phả vào lỗ tai: “Lão sư, để ta cảm thụ động tác của ngươi một chút”

Đối với cái học sinh nguy hiểm lòng tự ái lại cao, dễ trở nên cực đoan như Nghiêm Húc, Thiên Thảo cũng không dám lỗ mãng, sợ chọc giận hẳn ngày nào đó liền nửa đường về nhà bị hẳn bắt cóc, đem đến phòng tối luân - gian ~ Thế nên Thiên Thảo hết sức kiềm chế không thể hiện ra bất mãn của mình, tiếp tục để Nghiêm Húc vuốt ve ngón tay.

Thế nhưng phản ứng của Nghiêm Húc giống như càng ngày càng không bình thường, cầm hẳn chậm rãi cúi thấp, cuối cùng gần như là tựa vào trên vai Thiên Thảo, bất quá nàng cũng không thể bắt bẻ động tác này có chỗ nào không đúng. Hơi thở của hẳn càng ngày càng trầm, giống như đang hít hà cái gì, Thiên Thảo cảm giác bên hông có một bàn tay đang chậm rãi di động, tựa như tính toán ôm lấy nàng.

Thiên Thảo lập tức dừng kéo đàn, âm thanh đàn violon cũng vì thế mà dừng lại. Nàng đem đàn trả lại cho Nghiêm Húc: “Thời gian cũng không còn sớm, ta cũng cần trở về rồi”

“Để ta đưa lão sư về”

“Không cần”

Từ phòng âm nhạc đi ra, nhìn trời có vẻ đã khá trễ, đang lúc nàng tính toán đi ra cổng trường, phía sau đột nhiên có một bàn tay giữ chặt lấy nàng, một con dao nhỏ lạnh lẽo kề trên cổ, bên tai vang lên âm thanh xa lạ: “Đi theo ta”

Hình ảnh này làm Thiên Thảo lập tức nghĩ đến đoạn AV kia, chính là cái đoạn AV nhật thược kẻ cùng tên nam sinh biến thái. Nhưng là người đang bắt cóc nàng dường như không phải Nghiêm Húc đi? Thế nào lại đổi thành một cái người xa lạ?

Tuy rằng Thiên Thảo biết trong bộ AV nữ chủ sau khi bị bắt cóc thì kết cục cực kỳ thảm thiết, nhưng đối với nàng thì xem ra trình tiết gì đó đều nhẹ tựa lông hồng, bảo toàn mạng sống mới là trọng yếu. Cho nên Thiên Thảo phi thường hèn nhát mở giọng nịnh nọt: “Từ từ nói chuyện nha, trước người bỏ dao xuống, muốn đi đến nơi nào ta đây đều sẽ đi cùng người ~”

Kết quả dao nhỏ cũng không có bỏ xuống mà Thiên Thảo bị người nọ lôi kéo đến trong một cái lễ đường vắng người, nơi này là nơi trường học tổ chức tập trung học sinh mỗi thứ hai đầu tuần, trên bục giảng còn có một cái bục phát biểu cùng với tượng đài, nhìn qua có vẻ hết sức trang nghiêm.

Người nọ mang theo mặt nạ che lại nửa mặt trời Thiên Thảo vào một cái ghế tựa trong một tư thế cực kỳ xấu hổ. Nàng cẩn thận đánh giá qua người này, phát hiện bản thân đối với tướng mạo của hắn không hề có tí ấn tượng nào. Hắn dùng dao nhỏ cắt qua quần áo của nàng, một bên nói: “Thiên Thảo lão sư không cần nhìn nữa, người căn bản không có biết ta, chúng ta thậm chí còn chưa từng nói chuyện với nhau.”

“Vậy người vì sao muốn bắt cóc ta?”

“Bởi vì ta thích Thiên Thảo lão sư a! Ta đều luôn đứng từ xa ngắm nhìn ngài, thế nhưng thế nào cũng thấy không đủ. Ta nhìn không được nữa nên mới..” Nam sinh bắt cóc Thiên Thảo đột nhiên điên cuồng tiến lên, hắn xoa xoa nhũ tiêm của Thiên Thảo, qua lớp áo mỏng hung hăng mút vào, trong miệng không ngừng nỉ non tên của nàng: “Ta hiện tại lại có thể ở gần lão sư như vậy, thật sự quá tuyệt vời! Thật tốt a!”

Thiên Thảo đáy lòng sinh ra một cảm giác sợ hãi, nàng cả đời chán ghét nhất chính là tiếp xúc với bọn người biến thái. Xem ra thời gian trước là nàng đã nghĩ oan cho Nghiêm Húc, Nghiêm Húc căn bản không phải là nam nhân vật chính trong cái bộ AV kia mà hắn là nam sinh trước mắt này.

“Thiên Thảo lão sư, biểu cảm của người thật xinh đẹp...” Nam sinh bắt cóc Thiên Thảo lại thật ghê tởm vươn đầu lưỡi liếm từ cổ lên đến gò má nàng. “Lão sư, người cứ tận lực phản kháng đi, ta thích nhìn thấy bộ dáng tức giận của người, thích nhìn thấy người biểu cảm không thỏa hiệp. Ta đây nhưng là thích chinh phục người a~”

Dứt lời, hắn lôi ra một cái kim tiêm đựng chất lỏng gì đó “Cái này là ta chuẩn bị vì Thiên Thảo lão sư đâu~”

Thiên Thảo lúc này có cảm giác muốn học máu đến nơi, quả nhiên kịch bản là vô địch, liền ngay cả tình tiết này đều không có thay đổi, nàng đã biết cái loại chất lỏng kia là gì.

Nó không phải là thuốc an thần mà chính là xuân dược nha ~~ , loại thuốc này dược tính đặc biệt mạnh. Có thể kích thích thân thể con người trở nên điên cuồng, thời gian tác dụng của thuốc lên tới 12 tiếng đồng hồ.

Cái nam sinh biến thái kia vậy nhưng lại đem xuân dược tự tiêm vào người mình. “Đây là ta cố ý vì ngài chuẩn bị, như vậy ta có thể không ngừng ~ thỏa mãn ~ lão sư a~~”

Thiên Thảo hít sâu một hơi, giả bộ yếu đuối hô to lên một tiếng hết sức giả tạo lại khoa trương ==: “Cứu mạng~ ~”

Nam sinh bắt cóc Thiên Thảo nhú nhú mày, hắn lại lấy dao nhỏ cắt Thiên Thảo quần lót vò thành một đồng nhét vào miệng nàng, sau đó bộ dáng vừa lòng nhìn Thiên Thảo không cách nào lên tiếng: “Tuy rằng hiện tại ở trường học không còn nhiều người, nhưng chẳng may có ai nghe thấy tiếng lão sư mà chạy tới thì cũng thật phiền toái~ đừng sợ Thiên Thảo lão sư, rất nhanh ta sẽ làm cho người dục tiên dục tử, thậm chí cầu xin ta phát tiết trên người người đâu~”

Thiên Thảo vô lực phản kháng nhìn nam sinh này rồi lại nhìn quần áo của bản thân đã bị rách bươm, thân thể của nàng cơ hồ hoàn toàn bại lộ trong không khí. Tay hắn run run vuốt ve thân thể nàng, môi hạ xuống hôn loạn khắp nơi “Thiên Thảo lão sư, ta thật sự là đang được ở cạnh người, gần như vậy.”

Đầu năm nay làm lão sư thật sự không có tốt như vậy a! Thiên Thảo thầm thở dài một tiếng, vặn vẹo thân mình, đáng tiếc tay chân của nàng đều bị cột vào ghế dựa, giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra. Nàng cũng không dám cử động mạnh bởi vì nàng sợ nam sinh kia lại nổi điên, tự ái, theo như nội dung AV mà tìm đến hai nam sinh khác luân gian nàng T.T

Ông trời coi như còn không có tuyệt đường ai, ngay khi Thiên Thảo cơ hồ tuyệt vọng, bên ngoài bỗng vang tiếng đập cửa, truyền đến âm thanh vô cùng quen thuộc: “Bên trong có người sao?”

Là Nghiêm Húc! Thiên Thảo ô ô kêu, nam sinh bắt cóc Thiên Thảo lại lộ ra bộ mặt vô cùng khó chịu, nhưng hắn không có lên tiếng, mà cúi xuống hôn liếm lên nhũ hoa của nàng, mặt trên còn lưu lại một ít nước miếng.

Bên ngoài tiếng đập cửa đình chỉ, thanh âm bước chân đi xa dần, Nghiêm Húc có lẽ cho rằng bên trong không có người đi, Thiên Thảo trong lòng thầm mắng một tiếng, lão thiên đúng là thích trêu người, vốn là cho người một chút hi vọng nhưng sau đó lại mang đến càng nhiều thất vọng.

Ngay khi nam sinh trước mặt muốn lấy ra ‘hung khí’ của hắn, ngoài lẽ đường lại vang lên tiếng bước chân. Bất quá lần này người đến không gõ cửa, mà trực tiếp dùng chìa khóa mở ra. Thiên Thảo lập tức mở cờ trong bụng, nguyên lai Nghiêm Húc vừa rồi không có đi về mà là lên lầu lấy chìa khóa.

Thiên a! Ông thật vẫn là còn có chút lương tâm.

Mở cửa nhìn đến một màn ** này, Nghiêm Húc mày nhíu lại, bước nhanh đến cho nam sinh mang mặt nạ một quyền: “Cút ngay!”

Nam sinh kia bị đánh ngã, có chút không cam lòng mở miệng: “Nếu người cũng muốn có thể cùng ta đến hưởng”

Nghiêm Húc phẫn nộ, thân thể có chút run run, ngay sau đó liền điên cuồng lao tới đánh tới tấp nam sinh đeo mặt nạ. Nam sinh kia bị đánh bỏ chạy, mà đàn violon trên lưng Nghiêm Húc cũng vì đánh nhau mà bị hỏng mất.

Lấy quần lót nhét trong miệng Thiên Thảo ra, Nghiêm Húc thuận tay đem nó nhét vào túi, bất quá Thiên Thảo cũng không có chú ý chi tiết này mà vẫn còn đang tiếc hận cho hắn.

“Đàn violon của người...” Thiên Thảo nhắc nhở, xem ra Nghiêm Húc là đeo đàn đang chuẩn bị đi về, sau đó nghe thấy tiếng hô cứu mạng của nàng mà quay lại tìm. Khi nàng dạy Nghiêm Húc đàn đã thấy violon của hắn chất lượng rất tốt, âm sắc tinh thuần, nhất định không phải là hàng thứ phẩm. Vậy mà lại bởi vì cứu nàng mà bị đập hỏng.

“Không sao, vẫn còn có thể sửa.” Nghiêm Húc vừa nói vừa ngồi xổm xuống giúp nàng cởi ra dây thừng trói hai chân. “Ta thật có chút hối hận, vừa rồi đáng nhẽ nên kiên định đưa lão sư về nhà ...”

“Nghiêm Húc, cảm ơn người” Thiên Thảo đối hắn thật tình cảm ơn, dù sao bản thân hiểu lầm hắn lâu như vậy. Tuy nhiên trường hợp này có chút xấu hổ nên cũng không nói thêm gì.

Càng xấu hổ hơn nữa là, Thiên Thảo phát hiện khi Nghiêm Húc ngồi xổm xuống giúp nàng tháo dây thừng vừa vặn có thể nhìn đến địa phương ‘không nên nhìn’ kia, khiến nàng khẩn trương tận lực khép lại hai chân, Nghiêm Húc đang giúp nàng cởi trói tay cũng có chút run run, thật lâu sau mới cởi xong.

Tiếp đến là dây thừng trên người, Nghiêm Húc vòng đến sau lưng Ngân, nhưng không biết vì sao, Thiên Thảo cảm thấy hắn có chút khẩn trương. Bởi vì tay hắn khi ở trên người nàng lưu lại rất lâu, còn như vô tình chạm đến trước ngực nàng, đụng tới hai khóa hồng anh.

Đột nhiên, Nghiêm Húc ngồi phía sau hôn trụ lên lưng nàng, rải rác cái hôn cùng với hơi thở nóng bỏng gấp gáp phủ đến trên lưng, Nghiêm Húc tay di động trên tấm lưng trần trụi của nàng, cũng thấp giọng lầm bầm “Dây thừng này buộc thật chặt, nên ta phải dùng răng cắn mới được... Lão sư đợt ta một chút... Ta lập tức sẽ tháo ra...”

Thiên Thảo trợn trắng mắt, đứa nhỏ này kỹ thuật nói dối thật vụng về,

còn phải luyện thêm a.

Không biết Nghiêm Húc ăn đậu hũ của nàng mất bao nhiêu lâu sau mới rốt cục tháo được toàn bộ dây thừng trên người, sau đó cởi ra áo của mình khoác lên người Thiên Thảo “Thiên Thảo lão sư đáng người thật nhỏ, làm như vậy là có thể che được toàn bộ người rồi..”

Ngân Thảo mắt lại trợn trắng, là tại đáng người của người quá lớn đi...

Bất quá qua chuyện này, trong lòng Thiên Thảo ấn tượng đối với Nghiêm Húc đã triệt để thay đổi, ít nhất Thiên Thảo không còn nghĩ hắn là kẻ biến thái, cũng không còn phòng bị đối với hắn. Nếu Nghiêm Húc đối với nàng có tâm tư riêng gì thì khi nãy nàng bị trói trên ghế đã nhân cơ hội mà XXOO, hiện tại Nghiêm Húc trong mắt nàng đơn thuần chính là một cái nam sinh ái mộ lão sư mà thôi.

Thiên Thảo nghĩ đến văn phòng giáo viên tìm quần áo để thay nhưng nàng đi vài bước lại phát hiện Nghiêm Húc không có theo kịp, hắn vẫn còn đứng ở chỗ cũ kinh ngạc nhìn theo nàng, tầm mắt lộ vẻ quan tâm lo lắng.

“Thế nào còn không đi?” Thiên Thảo hỏi

Nghiêm Húc lúc này mới hồi phục tinh thần, lập tức bước theo, trong mắt có chút khác lạ.

Nếu Thiên Thảo là cái người từng trải sẽ phát hiện ánh mắt khác lạ đó chính là nhiễm chút dục vọng, cũng sẽ phát hiện tư thế đi của Nghiêm Húc có chút không được tự nhiên, như là đang kiềm chế cái gì, bất quá nàng hiện tại vẫn chưa ý thức được điều gì.

Chương 7: Đối với lũ lang sói phải thật thẳng tay!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nguồn:

Sau cùng là Nghiêm Húc đưa Thiên Thảo về nhà, Thiên Thảo từng hỏi qua Nghiêm Húc có biết tên nam sinh che mặt kia hay không, kết quả là Nghiêm Húc cũng không có ấn tượng gì về hắn.

Thiên Thảo nhớ lại bản thân hình như từng dạy thay một tiết toán học. Lớp học kia nàng lười giảng liền để cho các học sinh tự học, hơn nữa đúng là đã từng có một nam sinh đánh rơi thước kẻ. Bất quá lúc đó nàng cảm thấy dù sao cũng là tạm thời dạy thay, không cần tạo quan hệ tốt với học sinh nên không có giúp hắn nhặt, hiện tại nghĩ lại nam sinh che mặt kia nhất định là hắn.

“Lão sư, người ở một mình sao?” Đứng ở dưới tòa nhà Thiên Thảo ở Nghiêm Húc đột nhiên hỏi

“Không, ta đang có ý định nuôi một con chó”

“Nga” Nghiêm Húc cúi đầu, giống như đang tập trung suy nghĩ gì đó, cũng không chú ý lời nói của nàng mắc lỗi: nuôi một con chó cũng tính là ở một mình đi?

Thiên Thảo chỉ chỉ quần áo trên người mình “Ta đây lên trước, quần áo ngày mai giặt sẽ đem trả lại người”

“Không cần giặt” Nghiêm Húc đột nhiên vội vàng đánh gãy lời nói của Thiên Thảo, ý thức được bản thân luống cuống, hấn cười khan tiếp tục giải thích “Không cần phiền toái lão sư”

Tuy rằng Thiên Thảo nói giặt quần áo cho Nghiêm Húc nhưng nàng vốn có ý định ngày mai trực tiếp đưa lại quần áo này cho hắn a, khụ khụ, dù sao giặt hay không giặt hắn cũng không nhìn ra được, vừa vặn lại có thể thể hiện bộ dạng lão sư ôn nhu hiền lương. Nhưng nàng không nghĩ tới Nghiêm Húc này hào phóng như vậy! Cho phép nàng không cần giặt. Đứa nhỏ này thật sự... thật sự.... là tri kỷ!~

Trong lòng nghĩ vậy, Thiên Thảo giả bộ thập phần nghiêm túc lấy tư thế trưởng bối vỗ vỗ vai Nghiêm Húc: “Đứa trẻ ngoan!”

Nghiêm Húc cảm nhận được tay Thiên Thảo đặt trên vai, khuôn mặt vốn vừa bớt đỏ lại vì sự đụng chạm cùng tươi cười của nàng mà trở nên hồng hồng khác thường.

“Hôm nay thật sự cảm ơn ngươi. Ta đi lên trước, ngươi cũng mau về nhà đi, bằng không mẹ ngươi sẽ lo lắng” Thiên Thảo vẫy vẫy tay tạm biệt Nghiêm Húc sau đó xoay người đi lên thang máy, không nhìn thấy Nghiêm Húc vẫn chưa đi mà đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng của nàng khuất dần cho đến khi biến mất trong thang máy.

Thời gian trôi qua, cuộc thi âm nhạc đã ở ngay trước mắt, Thiên Thảo làm chỉ huy dẫn theo các học sinh tiến đến hội trường, thứ tự diễn tấu của các nàng là thứ tám.

Hôm nay là ngày mà Thiên Thảo hết sức mong đợi, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng lấy thân phận chỉ huy chính thức xuất hiện trước mặt mọi người, xuất hiện trên sân khấu. Nhưng hôm nay Thiên Thảo cũng luôn cảm thấy bất an, luôn canh cánh trong lòng đoạn ngắn AV kia nữ nhân vật chính bị mọi người kéo vào toilet XXOO. Tuy rằng

lúc trước khi xem nàng cảm thấy bộ phim này khá là thành công, đủ kịch tính cũng đủ kích thích, nhưng là sự thật nếu xảy ra trên người mình thì không thể lấy tâm tình nhẹ nhàng giống như người xem ngoài cuộc được nha, bởi vì trong AV, biểu cảm của nữ chính từ đầu đến cuối đều hết sức thống khổ...

Để tránh cho bản thân khẩn trương mà ra mồ hôi, làm rớt gậy chỉ huy, Thiên Thảo cẩn thận quấn lên gậy một đoạn cao su. Tuy rằng lúc này Thiên Thảo rất muốn trước khi thi đấu đi...tiểu một phen = = nhưng ngày hôm nay toilet đối với nàng mà nói quả thật giống như cái ác mộng, là nơi mà chết cũng không thể đi, nga, không đúng, nếu như không đi sẽ chết thì dẫu biết đầm rồng hang hổ nàng cũng sẽ đi nha >"<

“Thiên Thảo lão sư, ta đang định đi toilet, người có muốn đi cùng không?” Hữu Lệ quay sang hỏi

Thiên Thảo vẫy vẫy tay, giả bộ chăm chú quan sát màn diễn tấu trên sân khấu: “Không, ta muốn ở lại đây quan sát tình hình đối thủ a!”

“Thiên Thảo lão sư thực dụng tâm” Hữu Lệ cùng đám học sinh ngồi bên cạnh Thiên Thảo mở miệng tán thưởng, nàng một bộ kiêu ngạo hất cằm, này còn phải nói sao. Bỗng nhiên nàng phát hiện ban giám khảo ngồi trên hàng ghế đầu đều quay đầu xuống nhìn nàng, này... không khỏi cảm thấy không rét mà run. Nàng cúi xuống nhìn bộ quần áo thể thao mà hôm nay mình cố ý chọn, Thiên Thảo tự thấy cũng rất khí phách a, hơn nữa nàng mặc như vậy cũng để tránh xảy ra bị kích như trong AV.

“Lão sư, sắp đến lượt chúng ta rồi, người không đi thay lễ phục sao?”

“Ta mặc như thế này là được rồi” Thiên Thảo kéo kéo cổ áo

“Lão sư! Vạn nhất vì vấn đề trang phục mà ban giám khảo trừ điểm chúng ta thì làm sao bây giờ? Quần áo như thế này có vẻ không được hợp quy củ cho lắm.”

“Ta đã hiểu” Thiên Thảo thở dài một hơi, trong lòng âm thầm tiếc hận, bộ trang phục thể thao ‘khí phách’ này là nàng cố ý lựa chọn thật kĩ a.

Rất nhanh liền đến màn biểu diễn của học viện Hợp Tà, đèn trên sân khấu tắt hết, đây là thời gian để cho dàn nhạc của học viện đi lên sân khấu ổn định chỗ ngồi, Thiên Thảo cũng đã đứng ở trên bục trung tâm của dàn nhạc.

Toàn trường ồ lên kinh ngạc, Hữu Lệ dù đang cố gắng duy trì biểu cảm mỉm cười nhưng cơ mặt đều đã run rẩy, bởi vì chỉ huy của bọn họ – Thiên Thảo lão sư cũng không có mặc lễ phục mà trường học chuẩn bị, mà là mặc một bộlễ phục nam...

Một thân trang phục này nhưng là không có sai quy định đâu! Thiên Thảo nghĩ

Nam sinh vừa nãy nhắc nhở Thiên Thảo phải mặc trang phục theo quy định lúc này cúi thấp đầu xuống, trong lòng mặc niệm: không phải tại ta, không phải tại ta a...

Giờ lên gậy chỉ huy, Thiên Thảo làm cái dấu hiệu bắt đầu, nhóm nhạc công lập tức vào tư thế chuẩn bị, trải qua nhiều ngày huấn luyện, tư thế kia của Thiên Thảo tự nhiên đã thành mệnh lệnh cho bọn họ, hiện tại mọi người đều hết sức tập trung, cố gắng diễn xuất thật tốt, vì danh dự của trường học cũng như không phụ công sức bản thân nhiều ngày khắc khổ luyện tập.

Âm nhạc theo gậy chỉ huy vang lên, nội tâm Thiên Thảo trở nên khẩn trương, cũng hết sức kích động, rốt cuộc nàng đã được chính thức lên sân khấu với vai trò chỉ huy, mà hôm nay tâm tình của nàng so với bình thường còn muốn tốt hơn a.

Tiếng nhạc hài hòa, mang vẻ trang nghiêm nhưng cũng không kém phần da diết, trữ tình, khúc nhạc này thể hiện một thứ cảm giác mới mẻ, một quá trình đột phá, lột xác ngoạn mục. Nó thật dễ dàng đi vào lòng người bởi vì hầu như mỗi người trong cuộc đời đều đã từng trải qua những biến cố dù lớn hay nhỏ, mà bọn họ cũng đều mong ước không ngừng cố gắng vươn lên, để đột phá, bản nhạc như đem toàn bộ quá trình ấy viết ra, vậy nên mang đến cho người xem thật sâu cảm khái.

Thiên Thảo nhắm mắt lại, đôi mắt thỉnh thoảng khép hờ như đang cảm thụ, nàng chỉ huy rất có sức sống. Có một số nhạc công vì nhớ rõ khúc nhạc mà căn bản không thèm nhìn đến chỉ huy, làm cho chỉnh thể bản nhạc không được hài hòa, mà Thiên Thảo chỉ huy nhưng lại khiến cho mọi người không tự giác hướng về phía nàng, có một loại cảm giác khó có thể bỏ qua.

Hầu hết những người chỉ huy từ trước đến nay đều là nam tử, có rất ít nữ tử đảm nhiệm vị trí này, trên vũ đài quốc tế thì lại càng ít nhìn thấy chỉ huy là nữ bởi vì bọn họ thường không khống chế nổi cục diện. Nhưng Thiên Thảo chỉ huy không thể nghi ngờ là làm cho người ta hoàn toàn rung động, nàng lúc này một thân nam trang nhưng cũng không có vẻ gì là không ăn nhập, ngược lại cùng với khí chất mạnh mẽ của nàng hết sức hài hòa.

Bản nhạc kết thúc, Thiên Thảo rốt cục từ âm nhạc phục hồi tinh thần, nàng mỗi lần chỉ huy đều sẽ nhập tâm, không còn quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh. Cho nên khi nàng buông gậy mới phát hiện bản thân đã trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường, vô số ánh mắt

hướng về phía nàng trong đó đặc biệt là mấy vị giám khảo ngồi ở hàng ghế đầu, ánh mắt cứ nhiên lại cực nóng giống như lửa

Vội cúi đầu chào đi xuống, nhóm học sinh kích động vây quanh Thiên Thảo, thậm chí còn bế bổng nàng lên. Chưa nói đến ban giám khảo đánh giá diễn xuất của bọn họ như thế nào nhưng chính bản thân họ cảm thấy, lần diễn xuất này là cực kỳ thành công. Kể cả ban giám khảo không công nhận, nhưng chính bọn họ cũng sẽ tự tán thưởng mình vì lúc này tất cả bọn họ đều tràn đầy tự tin.

Thiên Thảo có chút choáng váng, nam sinh ôm nàng lên còn mượn cơ hội ở trên mặt nàng ăn đậu hủ một chút, một hồi sau son trên mặt nàng đều bị lau a.

Đợi đến khi toàn bộ các đội hoàn thành diễn xuất, sân khấu trở nên thập phần yên tĩnh, theo lời ban giám khảo đây chính là thời khắc mấu chốt, khẩn trương nhất của cuộc thi.

Giám khảo không khẩn trương, khẩn trương phải là đám người mà đang bị họ đánh giá, chấm điểm. Sau một hồi lâu, rốt cục có MC lên sân khấu tuyên bố kết quả thứ tự của các đội trong cuộc thi lần này. Sau khi công bố tên đội giành giải ba, giải nhì, MC cuối cùng cao giọng hô tên của đội giành giải nhất: Lần này đội giành quán quân đó là – học viện Hợp Tà!

Kết quả này khiến cho Thiên Thảo thật sâu cảm khái, trong bộ AV nữ chủ là bằng vào sắc đẹp cùng thân thể mình mà đem lại giải nhất cho học viện, mà lần này đồng dạng, giải nhất cũng không có thay đổi, nhưng lần này có được là dựa vào chính thực lực của nàng.

Dưới đài bùng nổ tiếng vỗ tay cùng hò reo, tiếp đó MC mời thủ tịch và chỉ huy lên sân khấu nhận giải. Nghiêm Húc làm thủ tịch đàn violon cùng Thiên Thảo đi lên, trao giải là một đại thúc trung niên

bụng phê.

Dựa theo lễ nghi, người trao giải sẽ trước tiên ôm chỉ huy lại bắt tay với thủ tịch, cho nên Thiên Thảo liền bị đại thúc bụng phê kia ôm lấy, hắn ta thậm chí còn thừa cơ đưa móng heo nhéo mông Thiên Thảo một cái.

Thiên Thảo bực bội, cho nên tay ở vị trí mọi người không nhìn thấy vòng qua cấu mạnh lên móng heo, vị đại thúc mặt mày vắn vẹo méo mó nhin đau từ từ buông tay. Thiên Thảo trong lòng lăm bầm, hừ cái móng heo nhà người kháp vài cái tuyệt không quá đáng.

Móng heo đại thúc lại quay sang Nghiêm Húc bắt tay, Nghiêm Húc lễ phép hơi hơi khom khom người tỏ vẻ đối với tiền bối trong giới âm nhạc tôn kính. Cuộc thi rốt cục kết thúc, Thiên Thảo cuối cùng thoát khỏi cảnh giả mù sa mưa, giả lả cười cười nói nói, nhanh chóng bước xuống dưới đài, hơn nữa tốc độ đi rất nhanh. Bởi vì nàng cần phải về nhà ngay bây giờ! Bởi vì nàng là muốn đi toilet a....

Thiên Thảo vào phòng thay đồ thay bộ quần áo thể thao. Vừa lúc ra tới cửa lại bị chặn lại. Trước cửa là một cái dáng người cao gầy, mặc âu phục thắt cà vạt chỉnh tề..... một cái lão nhân....

Thiên Thảo nhận ra lão nhân này chính là một trong số các vị giám khảo, liền đối hắn cười gượng một tiếng, lễ phép nói “Có chuyện gì sao?”

Kỳ thực trong lòng Thiên Thảo là đang rít gào:a sao mà âm hồn bất tán vậy chứ, tại sao cái nam nhân vật chính trong bộ AV lại xuất hiện lúc này nha? Nàng nhớ được luân gian nữ chủ đại đa số đều là mấy lão nhân thâm tà không đứng đắn như thế này. Bọn hắn xuất hiện ở nơi này là muốn làm gì nàng đâu?

Kết quả lão nhân kia mở miệng, giọng điệu còn hết sức nho nhã lễ độ: “ Ta thật thưởng thức tài năng âm nhạc của ngươi, ta nhưng đã rất nhiều năm không có thu nhận đồ đệ, ngươi có nguyện ý làm đệ tử của ta hay không?”

Nếu là Thiên Thảo trước kia không có xuyên không liền nhất định sẽ vui mừng đáp ứng, bất quá hiện tại trong đầu nàng hiện lên vô số tình tiết AV mà nàng đã xem qua, hiện tại chỉ sợ trong chuyện này có trá!

Quả nhiên! Thiên Thảo nghĩ tới một cái bộ AV, nói về chuyện xưa lưu lạc của một thiếu nữ thiên tài.

Chuyện xưa là như vậy: Cầm thú giáo sư lấy danh nghĩa thưởng thức tài hoa của thiếu nữ mà thu nàng làm đồ đệ, sau đó luôn gọi nàng đến biệt thự của hắn để luyện đàn, liền sau đó mượn việc dạy đàn mà khiến cho thiếu nữ cùng bản thân nhiều lần phát sinh quan hệ. Cuối cùng thiếu nữ thiên tài bị chà đạp, mất đi tự tôn, trở thành một cái nô lệ bao dưỡng của lão cầm thú.

Về phần phương pháp giảng dạy chính là khi thiếu nữ đánh đàn, cầm thú giáo sư thừa cơ hội mà ăn đậu hũ của nàng, miệng thì nói lời chính nghĩa nói rằng đây là hắn đang khảo nghiệm khả năng tu dưỡng, tập trung của nàng. Một cái chân chính âm nhạc gia là người mà không bị ảnh hưởng bởi những thứ xung quanh quá nhiều. Thiếu nữ nghe vậy liền ngu ngốc nhin xuống, cho rằng giáo sư thật sự đang khảo nghiệm mình. Cuối cùng cầm thú giáo sư tay dâm loạn sờ soạng càng ngày càng lớn mật, còn chui vào váy của nàng. Thiếu nữ kia nhưng lại ngốc ngếch kiên trì đàn dương cầm, vì động tác kịch liệt mà âm nhạc bị ngắt quãng, tuyệt không dễ nghe.

Thiên Thảo thật sự cảm thán: nữ nhân vật chính kia tài năng về âm nhạc như vậy thế nhưng chỉ số thông minh lại tuyệt không đáng

khen. Hiện tại nàng không thể không đề phòng lũ biến thái xung quanh, chẳng hạn như lão giáo sư cầm thú trong câu chuyện, đầu năm nay lũ biến thái không thể trêu vào a, huống hồ nàng cũng không tính là thuộc tuýp người thông minh cho lắm...

Mặc dù rất yêu thích âm nhạc nhưng Thiên Thảo cũng không dám lỡ mãng không chữa lại đường sống cho mình, liền đối với lão giám khảo nói “ Để ta về nhà suy nghĩ kĩ đã”

Lão nhân kia thật kinh ngạc, hình như không đoán trước được nàng thế nhưng không đáp ứng ngay, phải biết rằng cơ hội tốt như vậy đối với một học sinh đã đi làm, tuổi lại còn không còn nhỏ mà nói là cực kỳ hấp dẫn, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

“Không nghĩ tới tiền bối cũng ở trong này” Lúc này đột nhiên bên cạnh Thiên Thảo truyền đến một thanh âm trầm thấp mà ổn trọng, đó là một gã nam tử trung niên chỉ mặc áo sơ mi cũng không có đeo cà vạt, hơn nữa cúc áo tùy ý cài, lộ ra rõ ràng xương quai xanh nam nhân, hắn đang từ chỗ rẽ chậm rãi đi tới.

Kỳ thực nói hắn là nam tử trung niên cũng có chút không chính xác, tuy rằng bộ dáng của hắn giống như ba mươi mấy tuổi nhưng ánh mắt lại vô cùng trong suốt, ngũ quan được bảo dưỡng rất tốt, tóc được vuốt về phía sau, nhìn qua cũng chỉ giống như mới có hơn hai mươi tuổi.

Chương 8: Rốt cục kẻ nào mới là cầm thú?

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nguồn:

Kỳ thực, nói hắn là nam tử trung niên cũng có chút không chính xác, tuy rằng bộ dáng của hắn giống như ba mươi mấy tuổi nhưng ánh mắt lại vô cùng trong suốt, ngũ quan được bảo dưỡng rất tốt, tóc được vuốt về phía sau, nhìn qua cũng chỉ giống như mới có hơn hai mươi tuổi.

Thế nhưng khí chất của hắn lại biểu lộ là cái người đã từng trải, cũng không phải là đám thanh niên non nớt chưa hiểu sự đời, toàn thân cao thấp cũng đều lộ ra cỗ hơi thở của kẻ có quyền thế.

“Tiền bối cùng ta lần này không hẹn mà lại có suy nghĩ thật giống nhau, ta cũng thật sự rất thương thức nàng. Chỉ có điều ta không có ý định thu nàng làm đồ đệ” Nam tử không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với lão giám khảo, lại quay sang đánh giá Thiên Thảo, đối mặt với ánh mắt của hắn, nàng lại có một loại cảm giác toàn thân lạnh lẽo, giống như bị người nhìn thấu.

Nam tử kia rốt cục cũng mở miệng nói với Thiên Thảo: “Xin chào, ta là người sáng lập của ban nhạc Già Lam – Nguyễn Tây. Vừa rồi người biểu diễn rất khá a.”

Thiên Thảo không hiểu lắm dụng ý của nam tử này, hắn tự giới thiệu bản thân rồi thì tìm mình mục đích là gì? Không đợi Thiên Thảo hỏi,

nam tử kia liền đưa cho nàng một cái danh thiếp: “Ngoại trừ tiền bối đây, người có thể suy nghĩ một chút về thỉnh cầu của ta.”

Thiên Thảo cầm tấm danh thiếp tỏa ra hơi lạnh lạnh. Nam tử này thật đúng là kiêu ngạo, nói chuyện đều lời ít mà ý thì nhiều, cũng không quan tâm xem người khác nghe có kịp tiếp thu hay không.

Thiên Thảo thu hồi danh thiếp, vừa muốn hỏi nam tử kia một chút, không nghĩ tới cái tên Nguyễn Tây kia cứ thế mà quay người bước đi?

Gương mặt có chút xấu hổ, nàng lại liếc nhìn vị giám khảo, hắn vẫn còn đang mãi nhìn theo phương hướng Nguyễn Tây rời đi, hơn nữa vẻ mặt còn thật sự khó coi. Điều này làm cho Thiên Thảo thật không rõ, Nguyễn Tây kia cùng lắm chỉ là một cái tiểu bối mà thôi, tại sao ánh mắt lão giám khảo này làm sao lại như nhìn thấy cái đinh trong mắt đâu?

Điều này làm cho Thiên Thảo không khỏi đau đầu, có đến hai người tìm đến nàng, hơn nữa đều là cái cơ hội khó có được, cho nên rất cuộc trong hai người này kẻ nào mới là cầm thú giáo sư đây? Không có cách nào a, đoạn AV kia quá ngắn mà manh mối thì quá ít, ở cái nơi hỗn độn như này nàng cần phải xem xét, phán đoán thật cẩn thận.

Đi ra khỏi hội trường, Thiên Thảo từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Nghiêm Húc, nàng đi qua vỗ vai hắn: “Sao còn chưa đi về?”

“Ta định chờ lão sư cùng về.”

“Người là muốn đến thăm nhà ta sao?” Thiên Thảo nói đùa, lại không nghĩ rằng Nghiêm Húc nghiêm túc đáp “Có thể a”

Bản thân nàng còn không phải thật sự muốn làm lão sư đâu, thăm nhà cái gì chứ chỉ là nói đùa, nói đùa mà thôi...

Sau khi về nhà Thiên Thảo lại dựa theo danh thiếp mà tìm hiểu thông tin về Nguyễn Tây, nàng đối với cái thế giới này không biết nhiều lắm, không nghĩ tới Nguyễn Tây lại là một cái nhân vật rất nổi tiếng trên làng âm nhạc thế giới, 18 tuổi đã đạt được gần 15 giải thưởng chỉ huy âm nhạc quốc tế, đều đã từng đứng trên các sân khấu nổi tiếng, vừa 28 tuổi liền sáng lập ra ban nhạc Già Lam, hiện tại hẵn 31 tuổi mà ban nhạc Già Lam đã trong một thời gian ngắn đứng vào hàng ngũ dàn nhạc có tiếng trên cả nước.

Hiện tại Thiên Thảo đã rõ ràng vì sao Nguyễn Tây lại có khí thế lớn như vậy, không nể mặt cái lão tiền bối kia, bởi vì hẵn tài năng hơn so với bất luận kẻ nào, càng không cần dài dòng nhiều lời với bất cứ ai, bởi vì mỗi lời nói của hẵn đều rất có phân lượng, cho dù hẵn không có hứa hẹn điều gì nhưng chỉ cần hẵn mở lời đa số mọi người đều sẽ tình nguyện mà đầu quân cho hẵn.

Lúc trước Thiên Thảo còn chưa rõ thân phận của Nguyễn Tây còn nghĩ không muốn hợp tác với một kẻ cao ngạo như vậy, nhưng lúc này sau khi đã biết rõ ràng, nàng trong nháy mắt kích động thế nhưng không chút chần chừ gọi điện cho hẵn: “Ta đã cân nhắc yêu cầu của ngươi!”

Nguyễn Tây âm thanh trầm thấp hỏi: “Kết quả như thế nào.”

Thiên Thảo thập phần khí thế trả lời: “Ta đồng ý”

Điện thoại bên kia trầm mặc một lát, xung quanh truyền đến tiếng ồn ào: “Được, ta đang bận chút việc lúc khác sẽ gọi lại cho ngươi sau.”

Sau khi kết thúc cuộc thi âm nhạc, đặc biệt là sau cuộc nói chuyện

với Nguyễn Tây, Thiên Thảo thần kinh tựa như cực kỳ căng thẳng, hành động không dám tùy ý.

Chẳng hạn như nói nếu trước kia có người đưa cho nàng một tách cà phê, Thiên Thảo sẽ cảm ơn cũng không có nói mà trực tiếp cầm lấy uống, uống xong còn bỏ lại 1 câu: Lần sau không cần thêm đường.

Nhưng hiện tại nếu thật sự có người đưa cho nàng một tách cà phê, nàng sẽ làm bộ như bề bộn nhiều việc mà từ chối, hoặc thăm phỏng đoán liệu tách cà phê này có hay không bị hạ độc, hừ, tưởng nàng dễ mắc câu thế sao, không có cửa đâu.

Thế nhưng vừa mới nghĩ đến, quả thực lại có người đang mang cà phê đưa tới trước mặt Thiên Thảo, đó là đồng nghiệp của nàng, lão sư dạy mỹ thuật Lí Vũ, hất một đầu tóc dài lại hơi xoắn mang theo nét nghệ thuật gia tùy ý.

Thiên Thảo có xem qua rất nhiều AV về đề tài văn phòng, vậy nên tách cà phê này vẫn là lễ phép tiếp nhận sau lại tìm thời cơ thừa dịp đổ đi. Lí Vũ âm thanh nhẹ nhàng hỏi: “Thiên Thảo lão sư chấm bài tập của học sinh có vẻ như rất cẩn thận mà bài tập hình như cũng rất nhiều đâu.”

“A, đúng vậy, ai bảo các học sinh làm bài đều rất là nghiêm túc nha.”

Đồng ‘bài tập’ trước mặt mà Thiên Thảo đang ‘chấm’ đúng là bài tập mà hôm qua nàng giao cho học sinh trên lớp làm. Lúc đó Thiên Thảo đứng trên bục giảng tay nhỏ bé vỗ lên trên bàn: “Bài tập ngày hôm nay chính là viết về ước mơ sau này của các người, không được phép ít hơn hai mươi từ, loại hình văn phong như thế nào cũng được, chỉ cần các người nghiêm túc ngồi viết, không cần coi nó như là cái bài tập bắt buộc mà cứ nghĩ như đang viết nhật ký đi.”

Thiên Thảo vừa dứt lời lập tức các học sinh hoan hô không dứt, hơn hai mươi chữ là đã có thể đủ để được điểm cao, bọn họ còn chưa thấy qua cái bài tập nào dễ dàng như vậy nha.

Kết quả thời gian chấm bài hôm nay liền biến thành thời gian giải trí của Thiên Thảo, bởi vì các học sinh đều viết hết sức nghiêm túc, có người viết sau này muốn làm tổng thống, có người muốn làm tổng thống phụ nhân, lại có người muốn trở thành ca sĩ... Tất cả đồng bài tập này đều không có một bài dưới 500 từ.

Xem đến bài tập của Cao Đồ, hắc lại mơ ước thật bình thường, nói bản thân muốn trở thành vận động viên bóng rổ nổi tiếng, tham gia vào đội tuyển quốc gia. Nghiêm Húc thì lại cư nhiên có điểm biến thái, nói bản thân muốn trở thành ...một con cún.

Thiên Thảo rất bội phục cái trình độ tư tưởng vụn vụn của Nghiêm Húc, liền cho hắc điểm A, trên thực tế tất cả bài tập những người khác nàng cũng đều cho A, bởi vì Thiên Thảo tôn trọng ước mơ của họ.

Thật lâu sau Thiên Thảo rốt cục đem bài tập chấm xong, nàng duỗi duỗi thắt lưng, đột nhiên phát hiện Lí Vũ lão sư vẫn còn tay chống cằm ngồi bên cạnh. Chẳng lẽ này giờ hắc vẫn luôn ở đây theo dõi nàng chấm bài sao?

Thiên Thảo kinh sợ phát hiện bốn phía chung quanh chẳng còn ai, này đại biểu cái gì? Nàng cư nhiên cùng hắc cô nam quả nữ ở cùng với nhau hơn một giờ, hơn nữa khoảng cách còn gần như vậy. Không hổ là thế giới AV, nam nhân nơi này tinh lực đều tốt lắm! Ngồi lâu như vậy mà má không tê, cổ không đau sao?

“Thiên Thảo lão sư thật quan tâm học sinh” Lí Vũ nói

“Ân”

“Thiên Thảo lão sư chấm bài lâu như vậy rất mệt đi”

“Ân”

“Lúc trước người chỉ huy cuộc thi âm nhạc cũng làm tốt lắm”

“Ân”

“Thiên Thảo lão sư nguyện ý giúp ta làm người mẫu chứ?”

“Ân.. Ân?”

Thiên Thảo phát hiện nàng bị Lí Vũ xoay mòng mòng, hấn nhắc môi lên một bộ dáng trông có vẻ rất cao hứng “Ta đã sớm biết Thiên Thảo lão sư chắc chắn sẽ đồng ý mà, Thiên Thảo lão sư đáng người tốt lắm, ta lúc trước vì cái chuyện tìm người mẫu này mà còn đau đầu một phen, xem ra người đáp ứng giúp ta thật là tốt quá rồi”

“... Người vẽ về đề tài gì a?”

“Venus”

Họa nữ thần cư nhiên tìm đến ta? Bất quá mỹ thuật lão sư này tựa hồ lúc trước cùng khối thân thể này có quan hệ rất tốt, quen biết rất lâu đi, thế nên Thiên Thảo liền không có cự tuyệt: “Được, miễn là ta có thời gian.”

Sau khi tan tầm, Thiên Thảo cùng Nghiêm Húc đi ra cổng trường, trên đường còn gặp được Cao Đồ, Cao Đồ một mặt nhìn xem Nghiêm Húc, một mặt tỏ vẻ đáng thương đối với Thiên Thảo. Bất quá

vừa đi khỏi cổng trường Thiên Thảo liền bị một chiếc xe hơi màu đen chặn lại, cửa kính kéo xuống, hiện ra hình dáng một nam nhân cột tóc đuôi ngựa, đúng là Nguyễn Tây vài ngày trước đã xuất hiện ở cuộc thi âm nhạc.

“Lên xe đi”. Nguyễn Tây nói ngắn gọn.

Thiên Thảo vỗ vai Nghiêm Húc “Hôm nay không thể cùng về với người rồi, tự người về trước đi.”

Chỉ một lúc sau, Nghiêm Húc lại biến thành cái Cao Đồ thứ hai....

Thiên Thảo được Nguyễn Tây đưa đến một nhà hàng đồ Tây. Không thể không nói, Nguyễn Tây là một người hết sức quan trọng tiểu tiết, đến cả động tác kéo ghế giúp Thiên Thảo cũng là tao nhã như vậy. Bất quá động tác cũng không có làm Thiên Thảo cảm thấy hấn lịch thiệp mà ngược lại cảm giác như mình đang bị hấn uy hiếp, bởi vì để một người như hấn phục vụ cho mình, Thiên Thảo cảm thấy thật không được tự nhiên. Có lẽ đây chính là ma lực của Nguyễn Tây, kiêu ngạo lại bất phàm, cùng Thiên Thảo tựa như tạo thành cái đối lập – quân tử đại thần cùng tiểu nhân = =

Bất quá Thiên Thảo cũng không có cái ước muốn làm quân tử nổi gì, tiểu nhân có cái ưu việt của tiểu nhân, theo lời của nàng thì chính là: ta không có được bản lĩnh như người, nhưng người cũng chưa chắc đã có được bộ dáng như ta a.

Thử nghĩ một chút mà xem, quân tử, đại thần sao lại có thể biến thành tiểu nhân a? Đây chính là một cái quá trình vô cùng khó khăn và phức tạp, thế nên Nguyễn Tây cũng là bại trước mặt Thiên Thảo nàng ...

“Bản nhạc này như thế nào?” Thiên Thảo vừa động đến dao nĩa múa

may, đối diện đột nhiên truyền đến tiếng nói của Nguyễn Tây

Thiên Thảo biết Nguyễn Tây là đang nói đến khúc nhạc dương cầm ở nhà hàng, liền ăn ngay nói thật: “Khúc này ta còn chưa có nghe qua, tuy rằng không biết cùng nguyên gốc có giống nhau hay không nhưng hẳn đàn quả thật rất có tình cảm, hẳn là kĩ thuật cũng rất khá”

Sử dụng nhạc cụ chính là một bộ môn nghệ thuật, cho dù là cùng một giai điệu nhưng cách dùng sức mạnh yếu khi đàn không giống nhau liền tạo ra cái cảm xúc bất đồng cho người nghe. Đối với đàn dương cầm mà nói, khinh âm so với trọng âm lại càng khó hơn, bởi vì người đàn phải điều khiển tốt lực đạo ngón tay. Hiện tại trong phòng ăn này, nghệ sĩ dương cầm nhưng đánh đàn rất nhẹ, tiết tấu liên tục không có âm nào trầm, giống như một khúc nhạc nhẹ nhàng, trữ tình, mà rất cuốn hút. Thực lực của hắn thật không thể xem thường.

“ Khúc này chính là bản nhạc mà ta sáng tác” Nguyễn tây nhấp một ngụm rượu đỏ nói, sau đó ánh mắt nhìn chăm chú về hướng nghệ sĩ dương cầm “Người của ta”

Thiên Thảo tay có chút phát run, tuy rằng biết ý tứ của Nguyễn Tây là chỉ cái nghệ sĩ kia là người trong dàn nhạc của hắn, nhưng câu từ biểu đạt lại làm cho người ta suy nghĩ miên man nha....

“Đúng rồi, ngươi muốn nhận ta làm học trò sao?” Thiên Thảo nghĩ đến cái lão giám khảo kia muốn nhận nàng làm đồ đệ, bèn hỏi Nguyễn Tây, không nghĩ đến Nguyễn Tây giật giật khóe môi: “Chẳng lẽ ta già như vậy, đã đến tuổi để nhận học trò?”

Thiên Thảo vuốt mõng ngựa: “Tất nhiên là không phải, nhưng ngươi có cái bản lĩnh này nha”

Nguyễn Tây lại nhấp một ngụm rượu: “Ta không nhận học trò, chỉ là muốn nói chuyện với người về việc ký hợp đồng.”

“Kí hợp đồng?”

“Dàn nhạc Già Lam chuẩn bị phân ra làm hai ban nhạc, ta cần thêm một cái chỉ huy”

“Ta có thể chứ?” Thiên Thảo hưng phấn chỉ vào bản thân, trong lòng giờ lên cái chữ V --- --- lần này thế nhưng xuất sư đại thắng a!

Ai biết Nguyễn Tây lại chậm rãi nói: “Không thể!”

“Hà?” Thiên Thảo tươi cười có chút hung hăng bị đả kích

“Để sau khi huấn luyện xong rồi nói” Nguyễn Tây buông ly rượu liếm liếm môi “Bất quá những người cùng ta kí hợp đồng còn chưa có xuất hiện qua cái phế vật”

Chẳng lẽ ý hắn là nói chỉ cần kí hợp đồng liền có thể đảm nhiệm chức vị chỉ huy, chẳng qua là vấn đề thời gian? Thiên Thảo hoang mang. Thế nhưng Nguyễn Tây bộ dáng không hề vội vàng hay nóng nảy, cũng không đưa ra thêm lợi ích gì, thật giống như không quá để ý đến lựa chọn của Thiên Thảo, điều này làm cho nàng thế nào cảm thấy như đang bị lừa, bởi vì kẻ lừa đảo đều luôn có những mưu sách đánh lừa người mua nhà.

Lại thấy diện mạo của Nguyễn Tây cũng không tệ, đối nàng thái độ cũng rất lạnh nhạt. Điều này làm cho Thiên Thảo có cảm giác an tâm không ít, vậy nàng là nên kí hay không đây? Đây nhưng là một cái cơ hội hiếm có để tiến tới ước mơ làm chỉ huy của nàng đó.

Chương 9: Thôi thì yêu đương cũng không tệ!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nguồn:

Thiên Thảo vừa rồi cùng Nguyễn Tây uống hơi quá chén, say khướt nằm ôm chăn trên giường, trong đầu còn đang suy nghĩ mông lung về chuyện xảy ra trước khi về nhà.

Nàng đã đáp ứng kí hợp đồng cùng với Nguyễn Tây, hẳn nói sẽ liên hệ với nàng lịch hẹn, cũng cho nàng số điện thoại cá nhân của hắn.

Sau khi Nguyễn Tây đưa nàng về nhà, Thiên Thảo đứng trên hành lang lại nhận được điện thoại của hiệu trưởng, hắn nói yêu cầu xin chuyển bộ phận công tác của nàng không được chấp nhận, nàng vẫn phải tiếp tục làm một cái toán học lão sư.

Vừa đang suy nghĩ có nên hay không xin từ chức, Thiên Thảo liền mơ mơ màng màng ngủ mất, trong giấc mơ nàng cảm giác có ai đó từ phía sau ôm lấy mình, đôi môi nóng hổi dịu dàng, ôn nhu hôn dọc tấm lưng. Một đôi bàn tay to lại sờ loạn lên trên khắp thân thể, như tưởng muốn đem nàng xâm nhập vào cốt tủy. Có lẽ là do say rượu, Thiên Thảo thân thể dị thường mẫn cảm, nàng vặn vẹo thân mình sau đó xoay người chui vào một cái lồng ngực ấm áp, hơi thở giống được nòng đậm quấy nhiều, làm bản thân có chút khô nóng.

Bàn tay to đi tới trước ngực Thiên Thảo, tay còn lại nắm gọn lấy bàn tay của nàng, ngón tay có chút thô ráp phác họa nên các đốt ngón

tay, mười đầu ngón tay nhẹ nhàng sít sao nắm chặt lại một chỗ. Thiên Thảo khẽ hừ một tiếng, giữa hai chân xuất hiện dị vật gì đó, nguyên lai là người nọ lấy tay đem tách hai chân nàng ra. Ngực lại bị vuốt ve đến ngứa, trong vô thức nàng liền lấy tay mình phủ lên, nắm chặt năm ngón tay người kia.

“Thiên Thảo, Thiên Thảo...” Có ai ở bên tai gọi tên nàng, Thiên Thảo cảm thấy miệng bị ngăn chặn, một thứ gì đó ẩm ướt thừa cơ chui vào. Ngay sau đó cái thứ ẩm ướt kia rời khỏi khoang miệng, vừa liếm lại cắn trên làn da nhẵn nhụi của nàng, từ cổ đến ngực, rồi lại từ ngực xuống dưới rốn, giống như thật đói khát.

“A...” Thiên Thảo vô thức thân ngâm, thân thể mềm mại tạo nên cái độ cong duyên dáng, suy nghĩ ngày càng hỗn loạn, giống như có thứ gì đó trong đầu nàng liên tục khuấy đảo.

Sau đó, cái thứ hỗn loạn trong đầu nàng giống như biến mất, thay vào đó là thân thể ngày càng nóng hơn. Nàng chỉ cảm thấy thân thể dường như mê muội, luôn bị vây trong hưng phấn muốn dừng mà không được, ý thức dần dần theo cao trào kích thích mà rơi vào hắc ám.

Sau đó Thiên Thảo liền ngủ thật sâu, cái gì cũng không biết, thẳng đến khi nàng tỉnh lại lập tức hét lên một tiếng chói tai.

Nàng lỏa thể, không mặc quần áo đi ngủ thì thôi, cứ nhiên nằm phía sau còn có một cái nam nhân đang trong tư thế ôm lấy nàng, quan trọng nhất là... cái thứ gì đó của hắn lại vẫn còn đang ở trong thân thể nàng không chịu xuất ra.

Nam nhân kia bị tiếng kêu của nàng đánh thức, mái tóc xõa tung trên gương mặt còn vẻ ngái ngủ đem Thiên Thảo ôm lại gần, than thở “Thế nào lại vẫn thẹn thùng như vậy, buổi sáng ta ôm người thế này

đương nhiên sẽ có phản ứng a”

Nam nhân nói xong lại đè lên thân thể nàng mà hôn, Thiên Thảo cúi lại bị tách ra, dị vật lại tiến nhập ngày càng sâu. Thiên Thảo bởi vì khẩn trương mà căng thẳng thân mình, lại dẫn đến người phía trên một trận thân ngâm: “Thiên Thảo, đừng như vậy, ta chịu không nổi~...”

Thiên Thảo hoảng loạn, thân thể bên trong lại càng thít chặt, nam nhân luật động vài cái sau liền nhịn không được, cao trào phát tiết ra bên trong nàng, sau đó lại ôn nhu hôn hôn lên tóc nàng vài cái: “Ta vốn định báo cho người một tiếng trước khi về, nhưng lại thay đổi chú ý, muốn tạo cho người một bất ngờ”.

“Người..người. người...” Thiên Thảo lắp bắp cả nửa ngày rốt cục nặn ra được mấy chữ “Người ở bên kia công tác như thế nào?”

“Đã xử lý tốt lắm, thật xin lỗi bảo bối, lần này đi ta bận quá không có thời gian gọi điện cho người”

“Không, không sao hết, ta cũng bận quên gọi điện cho người” Thiên Thảo nuốt nước miếng.

Thật sự là phòng ngày phòng đêm, khó phòng trộm nhà mà. Vì bảo vệ tốt ‘trinh tiết’ của bản thân, Thiên Thảo luôn luôn dè dặt cẩn thận từng cử chỉ, hành động, lại không nghĩ đến một lần lơ là liền bị nam nhân này ăn sạch.

Nam nhân trước mắt chính là vị hôn phu của khối thân thể này, hình như kêu là Luật Xuyên, một thời gian trước hắn đi sang công tác ở Los Angeles, ngày hôm qua nàng say rượu thì hắn lại vừa vặn trở về.

Nhưng suy xét lại Thiên Thảo cũng dần dần bình tĩnh xuống, thất thân thì lại thế nào, dù sao hắn cũng là vị hôn phu của khối thân thể này, Cử Thiên Thảo lại cũng không phải là thân trong trắng, đã sớm là nữ nhân của hắn đi, vừa vặn cũng giúp nàng có cái trải nghiệm cao triều kích thích...

Hơn nữa nam nhân này hắn là công việc khá tốt, biết kiếm tiền, nếu nàng ngốc ở thế giới này không thể quay về thì cũng coi như không phải lo lắng, dù nghỉ việc cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cảm giác được thân thể dập dính, lại hồi tưởng tới việc đã cùng người lạ mặt này tiếp xúc ‘thân mật’ như vậy, nàng vẫn là cảm thấy có chút không thích ứng, lập tức quay đầu chạy vào phòng tắm, sau đó liền ôm lấy bức tường mà lệ rơi đầy mặt: a a! Ta cư nhiên là cái nữ nhân không có lần đầu tiên a! Lại còn chưa biết đến yêu đương đã chuẩn bị kết hôn~ Thế giới này sao lại quá trêu người đi~ ~

“Thiên Thảo, ta muốn đi vào cùng ta cùng nhau tắm” Bên ngoài phòng tắm nam nhân tên Tân Xuyên dùng giọng điệu ôn nhu mà nóng bỏng nói vọng vào

“Đừng... Không! Ta là muốn nói, người mau đi phụ trách tẩy ga giường đi!” Thiên Thảo người run lên hai ba cái sau đó đem thân mình tắm rửa sạch sẽ, cũng không biết tóc gáy nàng dựng đứng nhưng là vì bị lời nói táo bạo của hắn dọa sợ hay là bị chính cái liên tưởng xấu xa của mình về cảnh hai người tắm uyên ương dọa sợ. Tóm lại lúc này nàng đang có loại xúc động thật khóc không ra nước mắt: ta rốt cục làm rồi a ~

Tân Xuyên đẩy cửa, nhìn đến Thiên Thảo đang quấn khăn tắm bèn bước lên phía trước ôm lấy! Mồi mềm ở trên vai nàng hôn vài cái, Tân Xuyên giọng điệu ấm ức “Mỗi lần ga giường đều là ta giặt, rõ

ràng cái thứ gì đó ở mặt trên đều là do Thiên Thảo người làm ra nha, như vậy rất không công bằng ~”

Cảm thụ được cơ thể rắn chắc sau lưng, Thiên Thảo đầu óc tạm thời trống rỗng. Vị hôn phu của thân thể này nguyên bản là kẻ gốc a, là nam nhân nhưng lại luôn đảm nhận trọng trách giặt ga giường, thật đáng giá khích lệ~

Bất quá hiện tại điều nàng nên lo lắng không phải là cái này Thiên Thảo túm chặt lấy bàn tay to đang không an phận “Người làm gì, lại...! Coi chừng ta...!”

Nói được một nửa Thiên Thảo cảm thấy tựa hồ không biết mở miệng thế nào, ngủ cũng đã ngủ rồi mà đối phương lại là vị hôn phu của bản thân, còn giả bộ từ chối, dè dặt cái nỗi gì a..

Tân Xuyên giọng nói như nỉ non truyền đến bên tai, trong thanh âm còn lộ ra nồng đậm dục vọng “ Người nói coi chừng... cái gì?”

Thiên Thảo cắn răng một cái: “Cẩn thận người hết đạn cạn lương!”

Tân Xuyên cúi đầu cười: “Không cần sợ, ta còn rất nhiều đâu~”.

“Ta gần đây rất thích ăn trai~” Thiên Thảo suýt nữa giả bộ hôn mê bất tỉnh, nàng tránh khỏi cái ôm đi ra phía ngoài phòng tắm: “Ăn thịt nhiều không tốt cho tiêu hóa”

Tân Xuyên sờ sờ cái đầu ướt sũng của Thiên Thảo, hôn lên môi của nàng sau đó cầm lấy khăn lông cẩn thận lau tóc cho nàng, lại bế nàng đặt lên trên giường ngủ. Ga giường đã sớm được thay, thập phần sạch sẽ, thoải mái, Thiên Thảo vui mừng nghĩ, nguyên lai vừa rồi khi mình đi tắm, nam nhân này là đi thay ga giường, thật sự là một cái nam nhân tốt thấu hiểu lòng người nha.

Ngay khi trong lòng Thiên Thảo hảo cảm về Tân Xuyên đang không ngừng tăng vọt, hần đột nhiên nói “Thiên Thảo, quay trở về lại được nhìn thấy người như vậy thật tốt.”

Gì?

Tân Xuyên lại tiếp tục: “ Thật xin lỗi, đáng nhẽ ở Los Angeles ta hần là phải gọi cho người một cuộc điện thoại, không, hần là mỗi ngày đều phải gọi cho người. Chúng ta cũng đừng giận dỗi nữa, Thiên Thảo.” Nói xong Tân Xuyên liền cách một lớp khăn tắm đem nàng ôm chặt vào lòng, bàn tay to ấm áp cũng nhẹ nhàng vỗ sau lưng “Ta sớm nên nói cho người, ta tin tưởng người”

Thiên Thảo hai mắt trắng dã, bảo sao thân thể này ở cùng với vị hôn phu cũng không được tự nhiên. Trách không được mấy ngày nay hần một cuộc điện thoại cũng không gọi cho nàng, nàng lại cũng không nhớ số nên cũng không dám gọi, thành ra trước mắt vị hôn phu này nàng luôn cố gắng tỏ vẻ ôn hòa, đối mặt với hần cường thủ hào đoạt nhưng lại không dám phản kháng a...

Nếu sớm nói cho nàng biết tốt xấu gì cũng hội phản kháng một chút!

Bất quá tại sao thân thể này lại giận dỗi với vị hôn phu nha? Tân Xuyên cũng là vì quan tâm vị hôn phu không nghĩ vạch nên vết sẹo của hai người, cho nên nói chỉ nói đến nửa chừng. Nhưng là Thiên Thảo thật rất muốn biết. Tục ngữ có câu: biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Thân ở thế giới AV hỗn loạn này, nàng thế nào cũng muốn thăm dò xung quanh để còn nắm được tình hình mà bảo vệ bản thân a!

Lúc sau mặc kệ Thiên Thảo có thế nào dẫn dắt, nói bóng nói gió, Tân Xuyên đều đối với chuyện lúc trước không hé răng nửa lời. Thiên

Thảo cũng vì không muốn đả thảo kinh xà, đành phải tự mình cầu nhiều phúc, không tiếp tục hỏi lại chuyện này nữa. Tân Xuyên hôn lên môi Thiên Thảo: “Ngày hôm qua ngươi uống rượu sao? Ngủ say như vậy”

“Ân, bởi vì ta chỉ huy tại cuộc thi âm nhạc đạt được thành công lớn cho nên được người ta nhận ra ta tài hoa, hôm qua là bị kéo đi uống rượu bàn chuyện kí hợp đồng”

“Chắc là đi uống chúc mừng cùng các học sinh chứ gì, tiểu lừa đảo”. Tân Xuyên nhéo nhéo Thiên Thảo cái mũi sau đó xoay người bước vào phòng tắm “Ta đi tắm rửa, ngươi trước nghỉ ngơi đi”

Xem ra trong mắt Tân Xuyên có chút không tin tưởng cô bạn gái dạy toán học lại đột nhiên bộc phát ra tài năng âm nhạc gì đi, cho nên hẳn vẫn nghĩ rằng Thiên Thảo là đang nói đùa với hắn. Thiên Thảo gãi gãi đầu thôi mặc kệ, chuyện gì đến sẽ đến, lại không biết vì sao mở miệng kêu lên tên của nam nhân kia: “Tân Xuyên...”

Hơn nữa giọng điệu cư nhiên mềm nhũn có chút nũng nịu...

Thiên Thảo nắm chặt cổ họng kìm nén lại xúc động khinh bỉ, nôn mửa bản thân

“Làm sao vậy?” Tân Xuyên quay trở lại nhìn Thiên Thảo

Trong lòng âm thầm thở dài, Thiên Thảo bắt lấy tay áo Tân Xuyên, vô cùng nghiêm túc nói: “ Ngươi là vị hôn phu của ta”

“Ân, đúng vậy.”

“Cho nên ngươi nhất định phải bảo vệ ta thật tốt”

“Àn?” Hấn có chút không hiểu

“Người phải quý trọng ta, không để cho nam nhân khác chạm vào ta, không thể để nam nhân khác loạn xem ta, khi ở trước mặt cái giống đực khác phải biểu hiện thật hung ác, biểu hiện ham muốn đối ta chiếm hữu” Cuối cùng Thiên Thảo sợ Tân Xuyên cảm thấy mình cố tình gây sự, cái khó ló cái khôn bồi thêm một câu “Ta là của người”

“Ta sẽ tận lực hung ác” Tân Xuyên ánh mắt trở nên mềm mại, bàn tay nắm chặt lấy tay Thiên Thảo, giống như nghe xong lời nói của Thiên Thảo mà thật cảm động.

Yêu cầu bảo vệ thành công, Ngàn thảo trong lòng âm thầm hò reo, hưng phấn nắm lấy tay Tân Xuyên, nghĩ rằng có lẽ ở cùng hấn sau này ngày nào cũng sẽ được yên bình, dù cho có đối mặt với đám tình tiết AV cầu huyết xuất hiện mọi nơi mọi lúc thì nàng giờ cũng không phải chỉ có một người.

Nếu như Tiểu Văn nhìn thấy bộ dáng lúc này của Thiên Thảo, nhất định sẽ cười vào mặt nàng một trận sau đó rất không có lương tâm nói: “ Thiên Thảo, người rất cục sa đọa!”

Thiên Thảo cũng nhất định sẽ mau mồm phản kích, rất có văn hóa lôi ra một đồng triết lý: “ Cái này gọi là thích ứng để sinh tồn nha”

Không sai, rất lâu trước kia nàng nhìn thấy một đoạn trên mạng viết: “ Cuộc sống tựa như một hồi QJ, nếu người không có cách nào phản kháng vậy hãy cố mà hưởng thụ đi!” Hiện tại, Thiên Thảo đã đối với những lời này là thật sâu giác ngộ. (QJ – cưỡng hiếp~)

Chương 10: Thế giới này cũng còn có nam nhân thuần khiết?

Ngày hôm nay Thiên Thảo đã ước hẹn thỏa đáng đi đến Già Lam dàn nhạc huấn luyện.

Nơi đó không hổ danh là nơi tài năng tụ hội, chỉ vài năm nay liền đã gia nhập hàng ngũ giới âm nhạc thương lưu, ai nấy đều là thực lực không thể xem thường, tuy nhiên cũng là một bộ dáng nhìn người mới ánh mắt luôn để trên đầu.

Đương nhiên điều này cũng có quan hệ đến chiều cao của Thiên Thảo, tuy rằng nàng không thấp nhưng là tất nhiên không thể nào so với đám nam nhân trong đoàn, còn đám nữ nhân thì đều đi giày cao gót, so với Thiên Thảo đi giày thể thao để thuận tiện đi lại thì tự nhiên đều là các chân dài tỷ tỷ, Thiên Thảo nhìn vào đám đông nhưng cũng không nhận ra được ai.

Bất quá ngẫu nhiên nàng cũng sẽ làm cho mọi người chú ý, ví dụ như khi lộ mặt bước lên sân khấu. Nam thì sẽ chăm chăm nhìn nàng từ trên xuống dưới, nữ thì thầm mắng nàng là cái bình hoa, khiến cho khi Thiên Thảo tay cầm gậy chỉ huy, thầm nghĩ ném chết bọn hắn.

“Thế nào?” Kết thúc ngày đầu tiên huấn luyện, Nguyễn Tây nhẹ nhàng băng quơ hỏi Thiên Thảo

Thiên Thảo rất muốn yêu cầu Nguyễn Tây khi nói chuyện với mình có thể lịch sự nói nhiều thêm mấy chữ, nhưng đối phương bây giờ là ông chủ của mình, như vậy nàng đành phải ngậm đắng nuốt cay nén

giận mà thôi. Cuối cùng Nguyễn Tây bị trầm mặc của Thiên Thảo đánh bại, rớt cục miệng ngọc nhả thêm vài từ: “Hôm nay đi huấn luyện, cảm giác như thế nào?”

“Khụ khụ, dàn nhạc của lão bản thật lắm nhân tài, là cái điểm thuận lợi để sau này ngày càng phát triển a.” Thiên Thảo cố ý đem hai chữ ‘thuận lợi’ đặc biệt nhấn mạnh, cố ý tỏ vẻ một bộ dáng người mới chân chó ngoan ngoãn ==

Bẻ tay lái, Nguyễn Tây giống như không để ý nói: “Ta thấy biểu cảm của người khi diễn tấu tựa hồ cũng không hưởng thụ cho lắm”

“...lão bản người thật là chuyện gì cũng biết nha.”

“...” Nguyễn Tây liếc nhìn Thiên Thảo một cái, ánh mắt không quá sắc bén nhưng làm cho người ta có cảm giác phải nghiêm chỉnh lại. Thiên Thảo vốn là sợ Nguyễn Tây mất mặt nên không có nói hết lời, thấy ánh mắt hằn như vậy bèn ăn ngay nói thật “Bọn họ thật sự là những người rất có tài năng, ta cũng đã từng nghe một ban nhạc khác biểu diễn. Nếu luận về tài năng thì Già Lam chắc chắn vượt xa cái ban nhạc nọ nhưng dường như Già Lam hợp xướng lại không có ấn ý cho lắm, diễn tấu cũng không có giàu cảm xúc như ban nhạc kia, bọn họ tựa như mỗi người đang chính mình độc tấu chứ không phải là một đội”

“ Nghe qua giống như người đang khen bọn họ”

“Không phải, ta là đang nói, bọn họ mỗi người cái tôi đều quá lớn, cũng chính vì tài năng nên mỗi người đối với bản nhạc đều có lý giải không giống nhau, như vậy khi hợp tấu lên ngược lại tạo nên loại tình cảm tư tưởng không thống nhất, ta nghĩ khi hợp tấu bọn họ hẳn là nên tôn trọng tình cảm nguyên bản mà tác giả đã gửi gắm”

“Ta thì lại nghĩ, cái khả năng tự cảm nhận âm nhạc của họ lại là một loại thiên phú.” Nguyễn Tây vòng vo: “Nếu tôn trọng nguyên tác tình cảm của ca khúc thì như vậy dàn nhạc bất quá chỉ là cái máy ghi âm mà thôi, bọn họ truyền lại y nguyên cảm xúc của tác giả. Làm vậy không hề có một chút ý nghĩa.”

“Nhưng là khúc nhạc mà cảm xúc của mỗi nhạc công không thống nhất nghe qua rất khó nghe” Thiên Thảo nói

Nguyễn Tây đột nhiên phanh lại, Thiên Thảo phát hiện xe đã đến trước cửa nhà mình, nàng vừa muốn nói tiếng cảm ơn lại chợt nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của Nguyễn Tây bên cạnh: “Người cho là, người khi chỉ huy không mang theo tình cảm cá nhân sao?”

Những lời này khiến cho Thiên Thảo ngây ngẩn cả người, nàng căn bản chưa từng nghĩ đến cái vấn đề này, cũng không hề chú ý, bởi vì nàng đối với bản thân quá mức tự tin, chỉ biết thưởng thức và đánh giá âm nhạc của người khác.

“Các người kỳ thực đều rất giống nhau”

Nguyễn Tây lưu lại một câu này liền lái xe rời đi, Thiên Thảo vẫn còn ngốc lảng đứng dưới lầu.

Cái gì a? Hắn lại dám nói ta cùng mấy người kia ngạo mạn giống nhau? Làm gì có chỗ nào giống chứ, lão bản người tốt cục là vì sao muốn kí hợp đồng với ta nha. Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Nguyễn Tây, Thiên Thảo thu hồi tầm mắt, theo thói quen định ném đồ.

Bất quá nể mặt mũi đám đồ ăn khuya trên tay, Thiên Thảo thật thương tiếc, cẩn trọng hạ tay xuống, đều là tiền mình mua, tội gì làm khổ mình a.

Thiên Thảo lại nghĩ đến một cái vấn đề mà nàng đã suy nghĩ từ rất lâu. Đúng vậy, vì sao Nguyễn Tây lại muốn kí hợp đồng với nàng đâu?

Mà nghĩ lại hẳn làm vậy có gì không đúng sao, mắt chó nhìn người thấp, tên đầu đất ngạo mạn lại tự phụ. Khoan đã... nghĩ đến đây thấy cũng có chỗ ... Mắt chó nhìn người thấp, ngu ngốc lại ngạo mạn, tự phụ? Thiên Thảo đầu đầu xoa xoa hai bên thái dương. Có ý nghĩ này liền đại biểu nàng đúng là có chút giống bọn họ?

Đêm đen là thời gian vô cùng đáng sợ, dễ ẩn nấp lại dễ phát sinh chuyện đại loại như giết người cướp của = =. Thiên Thảo dè dặt cẩn trọng nhìn xung quanh bước lên nhà. Nàng không thể không cẩn thận, chớ quên, đây là cái thế giới không bình thường. Cũng có 2 bộ AV nàng xem là làm ở trên hành lang a, vài bộ khác thì đánh dã chiến trên bãi cỏ = =, Cho nên tiểu khu này hành lang vừa tối vừa dài lại thêm bốn phía là bãi cỏ thật là làm cho người ta không thể không đề phòng.

Vào đến nhà, Thiên Thảo thở phào đem thức ăn khuya đặt trên bàn. Tân Xuyên bước ra từ phòng tắm, trên người còn dính đầy bọt nước. Hắn quần một chiếc khăn lông sau đó đi đến bên cạnh Thiên Thảo “Làm sao trễ như vậy mới trở về?”

“Ta tính toán đổi một công việc mới nên đi xem xét một chuyến”

Tân Xuyên ngăn người “Tại sao lại đột nhiên muốn đổi công việc? Người đã dự định làm cái gì sao?”

“Ân, ta đã có kế hoạch tốt lắm, người thấy ta làm chỉ huy thế nào?”
Thiên Thảo tính toán trước thử thăm dò Tân Xuyên

“Chỉ huy? Người là nói ... Người muốn thăng chức làm chủ nhiệm sao?”

Đối mặt Tân Xuyên không hiểu vấn đề Thiên Thảo là có chút bức bối, lại còn nói cái gì mà chủ nhiệm... Nàng còn không thêm cướp vị trí của sắc ma chủ nhiệm a, vì sao lúc nào cũng đem nàng liên hệ với trường học vậy, làm cái gì khác không được sao?

“Ta nói là chỉ huy” Thiên Thảo hai tay làm bộ dáng nắm gậy, ra sức khoa tay múa chân giải thích cho Tân Xuyên “Là giống như thế này.... Chỉ huy dàn nhạc cổ điển đó.”

Tân Xuyên nhìn động tác của Thiên Thảo đột nhiên trầm mặc một lát, liền tỏ vẻ thương tiếc “Thiên Thảo, người là bị đuổi khỏi trường học sao? Không cần để bụng, ta còn có thể nuôi người...”

Thiên Thảo: “...”

Nói chuyện không biết mất bao nhiêu lâu, đồ ăn khuya mang về đều đã nguội, Thiên Thảo rốt cục hướng Tân Xuyên giải thích xong bản thân là thế nào dùng tài năng mà nổi bật, làm thế nào mà mọi người đều cúi đầu tán thưởng, tương lai sau này rộng mở ra sao.... Tân Xuyên mỉm cười nghe Thiên Thảo khoa trương một hồi, liền đem Thiên Thảo hoa chân múa tay vui sướng trước mặt trở thành vô cùng ngây thơ hồn nhiên, bị người ta lừa đều không biết. Bởi vì trong nhận thức của hắn, Thiên Thảo cho tới bây giờ đều là học toán học, có thể việc bị nói là thiên tài âm nhạc cũng chỉ là cái cớ, hắn rất rõ ràng sức hấp dẫn của Thiên Thảo, cho rằng nam nhân kia chắc chắn là đã coi trọng nàng.

Thiên Thảo không biết suy nghĩ trong lòng Tân Xuyên, còn tưởng rằng hắn mỉm cười là do đã nghe hiểu giải thích của mình, thật khâm phục bản thân, hắn là đã phải quỳ dưới váy của nàng nha, không

khỏi đắc ý dào dạt “Không cần cảm thấy ngạc nhiên, tài năng của ta chính là bị che giấu lâu nay, bất quá hiện tại đã được khám phá, hội như đá quý tỏa sáng chói lọi”

Tân Xuyên đánh gãy lời tự ki của Thiên Thảo, ôn nhu nói: “Ta thật muốn đến xem nơi ngươi làm việc nha, lần sau đi thì nhớ cho ta đi cùng”

Thiên Thảo không chút do dự đáp ứng, đối với Tân Xuyên tươi cười cũng không nghĩ ngợi nhiều, lấy túi đồ ăn khuya hào phóng đưa cho Tân Xuyên: “Ta mua cho ngươi”

Thiên Thảo từng nói chuyện với Tân Xuyên liền biết được khối thân thể này trước kia là rất giỏi nấu ăn, thế nhưng nàng đối với chúng lại hoàn toàn không biết gì cả, cho nên lúc sáng khi Tân Xuyên nhắc đến việc muốn ăn thức ăn nàng làm, Thiên Thảo thập phần nghiêm túc nói “Không biết ta đã nói với ngươi hay chưa, nam nhân có thể xuống bếp thoát nhìn thật vừa đẹp trai lại vừa đáng yêu... Đúng rồi, ta phải đi làm, buổi tối mua cho ngươi thức ăn ngon”

Đây chính là nguyên nhân tại sao Thiên Thảo lại mua bữa ăn khuya về. Đương nhiên có một phần không nhỏ là vì nàng là cũng là cái tham ăn, nửa đêm vô thực không vui = =

Nhìn đến đám đồ ăn khuya này Tân Xuyên thật cao hứng, cũng thật vui vẻ nói: “ Có vẻ bị nguội rồi. Vừa vặn ta có nấu cơm, để ta mang đi hâm nóng một thể rồi chúng ta cùng nhau ăn.”

Thiên Thảo kinh ngạc: “Ngươi có nấu cơm?”

“Ân. Ta vốn chờ ngươi về cùng ăn nhưng ai biết lại lâu như vậy”. Tân Xuyên dừng lại một chút, đột nhiên nói tiếp ; “Thế nào? Hiện tại cảm thấy ta càng ngày càng soái đúng không?”

“Soái soái!” Thiên Thảo cặp mắt sáng lên, lai giờ ngón tay cái về phía Tân Xuyên “ Lão công, người nhất định phải phát huy nha! Ta thật thích!”

Tân Xuyên sững sốt, tâm hồn như treo lơ lửng thì thảo tự hỏi:
“Người vừa rồi gọi ta là gì?”

“Lão công a...” Thiên Thảo gãi đầu, trước kia ở thế giới của nàng, mọi người đều thích gọi ‘lão công lão bà’ nghe rất xứng đôi nha, mà Thiên Thảo cũng là lâu dần mưa dầm thấm đất. Hiện tại nhìn đến phản ứng của Tân Xuyên, Thiên Thảo đột nhiên lo lắng, chẳng lẽ ở cái thế giới hỗn loạn này nhưng lại quy củ như vậy, trước khi kết hôn thì tình nhân đều không có được kêu như vậy sao?

Vẫn còn trong suy nghĩ so sánh bất đồng giữa hai thế giới, Thiên Thảo bỗng nhiên bị Tân Xuyên ôm lấy, hân hôn hôn gương mặt nàng rồi lại ghé vào bên tai nỉ non: “Rất dễ nghe...”

Thiên Thảo nháy mắt choáng váng, bị sắc đẹp của hân mê hoặc. Không nghĩ tới ở cái thế giới không thuần khiết này cư nhiên còn tồn tại một cái nam nhân ôn nhu lại nghe lời, hiểu chuyện như vậy, quan trọng hân lại còn là của chính mình. Cõi lòng Thiên Thảo nhất thời được an ủi, cảm thấy ở thế giới này nàng cũng có cơ hội có được cuộc sống thật mỹ mãn sau này~

Buổi sáng Thiên Thảo được Tân Xuyên gọi tỉnh, tóc đều bị hân vò thành một đống. Vốn Tân Xuyên là muốn đem Thiên Thảo hôn tỉnh nhưng nàng ngủ thật sự say, hôn thế nào cũng không có phản ứng, Tân Xuyên chỉ có cách bỏ qua lãng mạn mà chọn cái phương pháp khác.

Vốn Thiên Thảo bình thường dậy rất sớm, bởi vì nàng trước khi đưa

đơn từ chức lên trường thì vẫn phải theo lệ đi làm. Đều tại Tân Xuyên đêm qua bá vương ngạnh thượng cung... Cũng không tính là bá vương thật sự, bởi vì Thiên Thảo rối rắm phát hiện bản thân cũng không có bài xích...

Tóm lại ngày hôm qua Thiên Thảo mất rất nhiều tinh lực cho nên buổi sáng mệt không dậy nổi, sau khi bị Tân Xuyên đánh thức, nàng hùng hổ giải quyết hết một cái trứng gà, một cái bánh chân giò cộng thêm một ly sữa liền tràn ngập năng lượng đi làm, điều này làm cho Tân Xuyên ngồi đối diện nhìn chăm chăm đồng bát đĩa trống trơn hồi lâu_____ Trước kia cũng không thấy Thiên Thảo ăn nhiều như vậy a, hơn nữa lại còn ăn với tốc độ mau như vậy!

“Trường học là ngôi nhà thứ hai của ta, Thiên Thảo yêu trường học, trường học cũng yêu Thiên Thảo ~ ...” Thiên Thảo vừa hát vừa đi vào cổng trường, hiệu trưởng tìm nàng nói có việc, kêu nàng để cho lớp tự học rồi đi lên phòng họp, điều này làm nàng thầm sợ hãi, liệu có cái âm mưu mờ ám ở đây? Bèn đem dụng cụ phòng thân trong túi nắm chặt.

Chương 11: Kiểm tra cái gì chứ đi chết hết đi!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Trường học là ngôi nhà thứ hai của ta, Thiên Thảo yêu trường học, trường học cũng yêu Thiên Thảo ~ ...” Thiên Thảo vừa hát vừa vừa đi vào cổng trường, hiệu trưởng tìm nàng nói có việc, kêu nàng để cho lớp tự học rồi đi lên phòng họp, điều này làm nàng âm thầm sợ hãi, suy nghĩ liệu có cái âm mưu gì hay không bèn đem dụng cụ phòng thân trong túi nắm chặt.

Thiên Thảo biểu cảm chết không sờn đẩy cửa bước vào phòng họp lại bị một đám lão sư dàn hàng ngồi bên trong dọa sợ. Có mỹ thuật lão sư Lí Vũ, ngữ văn lão sư Tiểu Vân lại có chủ nhiệm sắc ma cũng có mặt, nàng hoài nghi liệu có phải hiệu trưởng là cái đại BOSS ở phía sau giấu mặt âm thầm thao túng tất cả mọi chuyện hay không a. Mặt khác còn có một đại quân lão sư đeo kính ngồi bên cạnh, bọn hắn đồng loạt dùng ngón giữa đẩy lên cái mắt kính, tư thế này nhìn thế nào cũng thấy có vẻ vô cùng tà ác...

Thiên Thảo nâng tay chào một đám người trong phòng “A xin chào các đồng nghiệp”..

Toàn thể nhóm lão sư học viện Hợp Tà ngồi đây bộ mặt nghiêm túc không ai đáp lại nàng “...”

“Thiên Thảo lão sư dạy ở tầng một đi, nên mới đến trễ như vậy” Lí Vũ kéo ra một cái ghế bên cạnh cho Thiên Thảo, ý bảo nàng ngồi xuống, cũng nhẹ nhàng nói với nàng: “Vốn cuộc họp lần này ta có thể

không tham gia, dù sao mỹ thuật cũng không thuộc phạm trù của cuộc thi văn hóa, nhưng có lẽ là bởi vì chiến thắng tại cuộc thi âm nhạc lần trước ảnh hưởng rất lớn đến trường học nên hiệu trưởng mới triệu tập tất cả các lão sư đến đây đi.”

“Chẳng lẽ ta là bắt buộc phải tham gia sao?” Thiên Thảo ngồi xuống, lại phát hiện vị trí của ghế dựa khiến nàng cùng Lí Vũ ngồi thật sát nhau, hai cánh tay còn đặt cùng một chỗ, thời điểm Lí Vũ động khuỷu tay thậm chí có thể chạm vào bộ ngực của nàng, mùa hè quần áo lại còn mỏng mà mát mẻ...

Được rồi, Thiên Thảo thừa nhận chuyện này cùng bộ ngực lớn của nàng cũng có chút quan hệ, hơn nữa nhìn bộ dạng nói chuyện của Lí Vũ lại hết sức đứng đắn, nàng liền tạm thời không có truy cứu, nhưng làm Thiên Thảo bức bối là, nàng ý định kéo ghế dựa ra xa chút nhưng kéo thế nào nó cũng không nhúc nhích.

Nguyên lai là bên trái nàng đã có người ngồi xuống, ghế dựa lại chắn không cho nàng di động, hơn nữa cái người kia vừa vặn lại là Tiểu Vân lão sư. Mặc kệ nàng nhúc nhích thế nào, ghế của Tiểu Vân cũng không hề di chuyển, làm cho người ta cảm giác như nàng ta đang cố ý, nhưng trên mặt lại ngoài ý muốn vẫn tươi cười hiền lành.

“Khó có được hôm Thiên Thảo lão sư đi muộn, cho học sinh tự học nhưng cũng phải cẩn thận an bài, không hổ là người đã giúp trường ta vẻ vang trong cuộc thi âm nhạc nha” Tiểu Vân cười thân thiết đối Thiên Thảo, thế nhưng trong lời nói lại không dấu vết vừa trách cứ Thiên Thảo đến muộn, vừa làm bộ xuất đầu lộ diện hộ nàng nhắc nhở khéo hiệu trưởng rằng nàng là có công a, cần phải thăng chức.

Thiên Thảo biết rõ Tiểu Vân kia đâu có tốt bụng như vậy, nàng ta không lâu trước kia vẫn còn tìm cách hãm hại nàng đâu. Thiên Thảo trong lòng thầm bất an

Quả nhiên, không đợi Thiên Thảo hỏi Lí Vũ về nội dung cuộc họp, hiệu trưởng cáo già thâm trầm, thâm tà?.... Nga, cái này còn chưa rõ, dù sao hẳn chính là dùng ánh mắt như vậy xem xét nàng.

“Thiên Thảo lão sư, người có biết, tháng sau sẽ có cuộc đánh giá cấp thành phố, chúng ta là một học viện nghệ thuật, tuy rằng đối với cái cuộc thi văn hóa ảnh hưởng không lớn nhưng cũng không phải là không có. Thiên Thảo lão sư, chuyện nâng cao thành tích toán học cho các học sinh đành nhờ người vậy, người là ưu tú lão sư chuyển về từ cấp thành phố, mặc kệ dùng cách nào, ta hi vọng một tháng sau người có thể cho ta một cái kết quả khả quan”

Nghe xong hiệu trưởng nói chuyện, lại khẩn thiết nhìn chăm chăm nàng, Thiên Thảo cảm giác da đầu run lên, để cho nàng cái người từ trung học đến giờ môn toán miễn cưỡng mới gọi là qua dẫn dắt học sinh đề cao thành tích, cái lão hiệu trưởng này không phải là muốn giết nàng đi.

Nhìn Tiểu Vân lão sư đạt được mục đích cười cười, tuy rằng không biết nàng ta đến cùng có cái kế hoạch gì nhưng thật sự là làm Thiên Thảo bức bối, trong lòng không dấu vết đánh chém: hừ, cái đáng người này của ta, tùy tiện tháo xuống một bên ngực đều có thể đè chết người, nhìn người xem có còn dám lên mặt nữa hay không.

Ngay khi trong lòng Thiên Thảo đang thầm nghĩ ra 108 loại phương pháp tra tấn Tiểu Vân lão sư, nàng ta thể nhưng lại đi đến chỗ hiệu trưởng nói: “Hiệu trưởng, ta có một đề nghị, chúng ta có thể tổ chức một lớp học bổ túc từ 8 giờ đến 10 giờ tối, chủ yếu tập trung bổ túc cho các học sinh yếu kém.”

Hiệu trưởng bắt đầu trầm tư, giống như cảm thấy cái đề nghị này vô cùng tốt, liền vẫy tay đối với sắc ma chủ nhiệm: “Vậy chúng ta lấy

thành tích hai cuộc thi gần đây nhất để tập hợp học sinh đi ”

Nháy mắt, Thiên Thảo có một loại dự cảm bất hảo.

Hiệu trưởng ngẩng đầu lên: “Thiên Thảo lão sư, căn cứ kết quả các cuộc thi trước, các học sinh kém nhất tựa hồ là môn toán học, lần này đành phải vất cả cho người rồi”

Thiên Thảo: “...”

Mỹ thuật lão sư Lí Vũ quay sang: “Xem ra Thiên Thảo lão sư sắp tới sẽ rất bận rộn đây, vậy chuyện lần trước chúng ta nói...”

Thiên Thảo biết Lí Vũ là đang nói đến chuyện lần trước hắn tìm mình làm người mẫu, hiện tại nàng bị an bài như vậy chỉ sợ sắp tới lại không được yên ổn a. Tâm tình uể oải Thiên Thảo bước qua Lí Vũ trở về phòng học: “Đều tùy người”

Trở lại trong lớp, Thiên Thảo vẫn là cảm thấy đau nhức cả đầu, bảo nàng dạy khóa học thêm buổi tối? Nàng lấy cái gì mà dạy a...

Nhớ được tình tiết trong bộ AV có điểm giống với tình hình hiện tại, nữ lão sư vì cổ vũ tinh thần học sinh nghe giảng, liền lấy thân thể chính mình dụ dỗ bọn hắn, hứa hẹn chỉ cần tất cả mọi người đều vượt qua tiêu chuẩn nàng liền tùy ý bọn hắn đùa giỡn, chính là ở trên lớp nàng cũng bị bọn hắn chiếm tiện nghi, hết sờ ngực, liếm liếm da thịt hoặc là không kiềm chế được cùng bọn hắn phát sinh chuyện gì gì đó đều là lấy cớ vì cổ vũ học sinh, Thiên Thảo lúc ấy còn phi thường châm chọc, làm sao lại có cái tình tiết hoang đường như vậy.

Thiên Thảo tâm tình đang bức bối, lại lúc này nhìn thấy mấy học sinh trên lớp gây sự càng làm nàng thêm bức mình, Aiz, đúng là xúc động là ma quỷ a. Nàng đi đến trước mặt một nam sinh đang cầm laptop

chơi trò chơi dùng quyển sách hướng bàn phím của hắn đập một cái. “Không được đánh nó! Nó chọc người cái gì mà người mỗi ngày đánh nó”

Đám nam sinh ngẩn ra sửng sốt.

Nàng lại đi đến trước mặt một nữ sinh đang đọc một cuốn tiểu thuyết, nàng cầm cuốn tiểu thuyết trên tay nhìn lướt qua đề mục: “ Khó quên nhất là tình đầu? Tốt, cái tên này rất có chiều sâu, tiếp tục đọc đi”

Đám nữ sinh sửng sốt +1

Ngay sau đó Thiên Thảo lại bắt được hai học sinh đang truyền giấy qua lại cho nhau “Các người có biết hành vi này lãng phí bao nhiêu rừng cây không? Lần sau nhớ có chuyện gì nói thẳng, không thì nhắn cái tin điện thoại, thích thì xem xong còn có thể lưu lại, dùng giấy làm cái gì lãng phí?”

Hai học sinh nọ hóa đá.

Tiểu Phát vội vàng đem đồ ăn vặt nhét vào ngăn bàn lại chậm chạp bị Thiên Thảo bắt quả tang. Nàng đi đến trước mặt hắn, bảo hắn mang cái gói khoai chiên mang ra, Tiểu Phát tưởng rằng nàng định đem túi khoai này trở thành tang chứng việc hắn làm việc riêng trong lớp để sau này đối hắn phê bình, lại không nghĩ rằng Thiên Thảo từ trong túi lấy ra mấy miếng khoai, thật không có hình tượng mà cho vào miệng.

Tiểu Phát nghiêm trọng hóa đá +1

Cả lớp đều ần ần cảm giác được, đi họp trở về Thiên Thảo lão sư hai mày lộ ra một cổ thâm trầm, ấn đường đều biến đen mà khí chất cũng biến hắc = =

Xoa xoa thắt lưng, Thiên Thảo tức giận số mệnh của bản thân mà ca thán: “Thực con mẹ nó bực mình a, cái đám giám hiệu nhà trường kia cứ nhiên muốn bắt các người phải tham gia khóa học bổ túc! Còn thêm hẳn 2 giờ”

Toàn thể học sinh “...”

Lớp học im lặng được một hai giây, đột nhiên lại ào ào như ong vỡ tổ. Hữu Lệ kéo tay Thiên Thảo “Lão sư! Người thật sự suy nghĩ vì chúng ta”

Một nam sinh khác cảm động suýt rơi lệ “Thiên Thảo lão sư thật hiểu tâm ý chúng ta a! Ta quá cảm động rồi!”

Thậm chí có học sinh còn nói “Thiên Thảo lão sư! Khóa học thêm chúng ta sẽ hào hào, nghiêm túc mà học, người không cần lo lắng cho chúng ta.”

Thiên Thảo ngó ra, tuy rằng biết bọn họ là hiểu sai ý mình nhưng đám học sinh này cũng quá là tri kỷ đi?

Bất quá nếu như bọn họ thật sự ngoan ngoãn thì nàng cũng không có bản sự dạy học a... Thiên Thảo thở dài, thật sự nếu không được nàng chỉ còn cách ra đòn sát thủ cuối cùng! Đó là _____

Từ chức!!!!

Làm một người mười phần hèn nhát, Thiên Thảo rất ít khi vì nhân sinh của mình mà lo lắng. Dưới tình huống này cái công việc kia nàng không từ nó thì nó cũng sẽ đến từ nàng a. Huống hồ nàng cũng không phải thực sự yêu thích loại công việc này, hơn nữa nàng bây giờ còn có lựa chọn khác để mưu sinh a.

Tan học Thiên Thảo đang định sửa sang lại túi xách, chuẩn bị theo văn phòng rời đi lại đột nhiên thấy Lí Vũ đến trước mặt ngăn lại. Trong ấn tượng của Thiên Thảo, Lí Vũ giống như cả ngày đều mang theo nhàn nhạt mỉm cười, thoạt nhìn khá bình dị gần gũi không có chút tạp niệm, Lúc này Lí Vũ chính là đang mỉm cười như vậy, tựa hồ khóe miệng còn hơi cong lên “ Ta vội vã từ lớp học chạy đến, may mắn người còn chưa có đi”

“Tìm ta có chuyện gì sao?”

“Thiên Thảo không phải là đáp ứng làm người mẫu cho ta sao?” giống như lên án Thiên Thảo tính tình hay quên, Lí Vũ gõ nhẹ một cái lên đầu nàng, động tác này hiển nhiên giống như vô cùng thân thiết, coi như tận lực kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Đi theo Lí Vũ tới phòng học mỹ thuật, nơi này trên tường treo mấy bức tranh sơn dầu, góc tường hai bên lại đặt hai cái tượng thạch cao. Trên cái giá đặt tượng lai lốt rất nhiều tấm vải đủ màu sắc khác nhau.

Quả nhiên là nơi sáng tạo nghệ thuật a, tuy rằng kết cấu đơn giản nhưng lại mang đậm hơi thở nghệ thuật. Thiên Thảo dừng bước cạnh một bức tượng nữ tử bán thân: “Rất đẹp”

“ Ta đem người họa ra chắc chắn so với nàng còn đẹp hơn” Lí Vũ cười tủm tỉm đưa cho Thiên Thảo một mảnh vải tơ lụa màu đỏ hình chữ nhật “Người quần nó vào”

Thiên Thảo cầm tấm vải ở trước ngực so so, đo độ dài ước chừng vừa vặn làm thành một vòng giống như một bộ váy dạ hội, hơn nữa đều có thể che lại bộ ngực và đôi chân. Nàng hướng Lí Vũ làm cái tư thế OK: “Ta thay ở nơi nào?”

Lí Vũ chỉ chỉ đằng sau, nơi đó là một cái phòng nhỏ, là nơi bình thường hẳn dùng để nghỉ ngơi. Thiên Thảo đi vào đổi trang phục xong lúc đi ra ngoài đã thấy trong phòng vang lên tiếng nhạc cổ điển du dương.

Lí Vũ là dùng cái máy phát nhạc kiểu cổ. Hắn nhìn thấy Thiên Thảo đi ra, ánh mắt ngơ ngẩn, mâu quang thoáng trầm, nhưng ngay sau đó liền thật tự nhiên dắt tay nàng, đem nàng kéo đến vị trí đã chuẩn bị sẵn, thân thể áp vào gần nàng, hơi thở như phả ra trên mặt Thiên Thảo, giọng gần như nỉ non hỏi: “Khúc nhạc violon này là của đại học G, dễ nghe sao?”

Thiên Thảo cảm thấy bản thân rất là bài xích cái hành động bỗng nhiên tiến lại gần này, đang muốn bước lùi về phía sau, bên hông lại bị bàn tay to giữ lại, đầu vai bị hắn ấn xuống “Thiên Thảo, Venus là nửa thân trần, váy hắn là chỉ quây ở phía dưới mới đúng”

Theo giọng nói của Lí Vũ, váy dẹt vây trước ngực bị hắn kéo xuống, Thiên Thảo hai tay vội vàng che ngực, lại đã có một bàn tay nhanh hơn tháo áo ngực của nàng xuống. Lí Vũ trên mặt như trước mang theo tươi cười sạch sẽ, nhưng ánh mắt lại đậm tà không chịu nổi, hắn tham lam xoa nắn thứ mềm mại trong tay, đem Thiên Thảo dùng sức đặt tại trên người mình, lấy ngực cứng rắn đem ma sát thân thể trần trụi của Thiên Thảo “Như vậy mới dễ xem”

Chẳng lẽ nữ thần cụt tay nàng là lại phải đem hai cánh tay mình chặt bỏ đi sao? Thiên Thảo không nghĩ tới cái đồng nghiệp thoạt nhìn thuần lương lại chính trực này tìm nàng là có âm mưu. Đầu trách nàng đem ‘nguy hiểm’ đều đặt ở những tình tiết AV đã xem, xem nhẹ việc trong đám phim Tiểu Văn gửi cho nàng còn có một bộ là nàng xem một chút sau không có hứng thú nên không xem tiếp, cho nên đến bây giờ mới phát hiện việc nhờ vả này là một hồi cạm bẫy, thêm nữa mỹ thuật lão sư này vốn còn là bằng hữu của nguyên chủ nên

nàng lại lơ là cảnh giác.

Lúc này Thiên Thảo phi thường tưởng niệm cái quần jean vừa mới thay ra, bởi vì trong túi quần còn có cái chích điện phòng thân a...

Chương 12: Trong nguy hiểm lại sinh ra cái đại nguy cơ

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Đều trách nàng đem ‘nguy hiểm’ đều đặt ở những tình tiết AV đã xem, xem nhẹ việc trong đám phim Tiểu Văn gửi cho nàng còn có một bộ là nàng xem một chút sau không có hứng thú nên không xem tiếp, cho nên đến bây giờ mới phát hiện việc nhờ vả này là một hời cạm bẫy, thêm nữa mỹ thuật lão sư này vốn còn là bằng hữu của nguyên chủ nên nàng lại lơ là cảnh giác.

Lúc này Thiên Thảo phi thường tưởng niệm cái quần jean vừa mới thay ra, bởi vì trong túi quần còn có cái chích điện phòng thân a...

“Thiên Thảo, ta không nghĩ ngươi lại sẽ đồng ý đến, vốn tưởng rằng từ lần trước ngươi cự tuyệt ta, về sau hội tận lực lánh tránh cùng ta ở chung đâu” Lí Vũ phảng phất như nhìn nàng mê muội, còn biến thái ở cổ nàng hôn liếm. Hắn nắm Thiên Thảo hàm dưới bắt nàng hé miệng đón nhận hắn hôn. Cả năm luyện vẽ khiến ngón tay hắn có chút thô ráp mà xoa nắn, ma sát trước ngực nàng, móng tay mới mọc hơi dài còn cố tình gãi vào điểm nhỏ mẫn cảm trên ngực Thiên Thảo khiến cho nàng sợ run không thôi.

Quả nhiên nữ nhân vật chính trong AV thân thể tổ chất đều là mẫn cảm, sinh ra hết thảy đều vì XXOO, giống như là muốn bị chà đạp a. Lí Vũ chạm vào thân thể của nàng khiến gương mặt nàng cũng nhiễm một tầng đỏ ửng, tuy rằng nàng là không tự nguyện nhưng thân thể vẫn như cũ nóng lên, yết hầu đều phát khô, theo quán tính tưởng thân ngâm lên như trong AV.

Lí Vũ vuốt ve gương mặt đỏ ửng của Thiên Thảo, khàn khàn nói
“Người xem, người là muốn ta”

“Không muốn” Thiên Thảo cực nhanh phủ nhận, nâng chân lên hông dùng chiêu lúc trước đối phó với Cao Đồ nhưng không ngờ lại bị Lí Vũ bắt được. Hắn nắm giữ cẳng chân của nàng, dùng sức kéo lên phía trước tách chân nàng vắt qua eo, lại đem nàng dựa vào trên tường, khóa miệng mang theo âm trầm tươi cười: “Từ sau khi bị người cự tuyệt ta mỗi ngày đều ngủ không yên, mỗi buổi tối đều sẽ nghĩ đến người, nhưng là người thì sao? Mỗi lần nhìn thấy ta đều làm bộ giống như chưa phát sinh qua chuyện gì, điều này khiến cho ta thực thương tâm”

Thiên Thảo kêu khổ không ngừng, nàng căn bản không biết Lí Vũ cùng nguyên chủ thân thể này từng xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn đã từng cự tuyệt hắn, cho nên trong nhận thức của nàng đương nhiên là chuyện gì cũng chưa phát sinh qua rồi.

“Buông ta ra! Ta là muốn cùng người làm cái đồng nghiệp tốt mà thôi! Không buông ra ta sẽ kêu người tới!” Thiên Thảo tay đánh lên người Lí Vũ nói

Đánh nửa ngày cũng không thấy hắn có phản ứng gì, nàng ngẩng đầu lại thấy Lí Vũ đang nhìn mình ánh mắt âm trầm lại tựa tiểu phi tiểu. Trong lòng có chút chột dạ liền nói thêm một câu “Ta gọi người thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng”

“Người cho là ta không biết sao? Người là luyện tiếc rời đi vị hôn phu của người a” Lí Vũ ánh mắt như xà nhìn thẳng nàng, không kiêng nể gì tay vuốt dọc theo sống lưng một đường xuống phía dưới dừng lại tại cặp mông đầy đà “Người nói xem, nếu ta cho hắn biết người cùng nam nhân khác phát sinh quan hệ, hắn liệu còn muốn người nữa hay

không? Hơn nữa người là một lão sư, được phân về từ trên thành phố, là một cái lão sư ưu tú, tiền đồ rộng mở, người sẽ đem người kêu đến khiến bản thân thân bại danh liệt sao?”

Dù Lí Vũ không nói như vậy Thiên Thảo cũng thật sự chưa chắc sẽ dám gọi người, đằng này nghe lời hấn nói nàng lại càng có cảm giác kêu người tới thì bản thân đích xác sẽ chịu thiệt thòi. Lập tức nghĩ đến một chiêu “Vậy nếu người không thả ta ra ta sẽ cắn lưỡi tự sát”

Chỉ có thể nói là Quỳnh Dao a di đối nàng ảnh hưởng thực rất sâu đi ...

“Cắn lưỡi tự sát?” Lí Vũ cười lại càng âm trầm hơn “Thử xem a” Dứt lời liền nắm hàm dưới Thiên Thảo hôn trụ nàng, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng không ngừng khuấy đảo. Thiên Thảo không thể hô hấp chi ngô vài tiếng, tuy rằng nàng vừa rồi nói cắn lưỡi tự sát chỉ là hù dọa mà thôi nhưng lúc này nàng phát hiện bản thân thật sự cắn không đến nổi đầu lưỡi.

Cái khó ló cái khôn, nàng rốt cục cầm tượng thạch cao bên cạnh, ngẩng đầu lên định hung hăng ném về phía Lí Vũ, không ngờ hấn liền sớm kết thúc nụ hôn cho nên đã phát hiện hành động quấy nhiễu của nàng.

Cướp đi tượng thạch cao trong tay Thiên Thảo, Lí Vũ lau đi nước bọt của hai người còn dính trên miệng, ánh mắt có chút đục ngầu chứa đầy dục vọng “Người nghĩ là ta sẽ bắt buộc người sao? Ta là muốn chờ chính người tự mình tìm đến nga”

Thiên Thảo giật mình, cầm xem chút rơi xuống đất

Có nhầm không vậy? Đây không phải là cái AV tình tiết sao? Tên cầm thú này làm sao lại hảo tâm đem nàng thả ra?

Bất quá dù có nghi ngờ, Thiên Thảo cũng không rảnh mà suy nghĩ tiếp. Nàng nhanh chóng kéo tấm vải lên che đi bản thân sau đó phi thân vào trong phòng nhỏ lấy tốc độ siêu cấp mặc lại quần áo. Đợi mặc xong, nàng lại mãi mốt lấy tốc độ tên bắn chạy ra khỏi phòng tranh

“Đúng rồi Thiên Thảo, vừa rồi trong phòng thay đồ ta có an bài cái camera, cảnh người lỏa thể có lẽ đều bị ta chụp lại đi” Lí Vũ chậm rãi nói, cùng Thiên Thảo tốc độ tựa như hai cái trạng thái đối lập.

Thiên Thảo đang chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài nghe vậy cảm phần quay đầu lại “Cái gì?”

“Ta nói rồi, ta sẽ không bắt buộc ngươi, nếu Thiên Thảo muốn lấy lại những bức ảnh này hoặc là không nghĩ nó được phát tán trên lớp thậm chí là trong toàn trường thì...” Lí Vũ dừng lại một chút “Liền tới tìm ta đi, sau đó chỉ cần đáp ứng cái yêu cầu của ta là có thể lấy lại đám ảnh này rồi” Nói tới đây Lí Vũ còn biến thái liếm liếm môi, khiến cho Thiên Thảo một trận rùng mình.

Thiên Thảo trong lòng phỉ nhổ vài tiếng, quả nhiên AV vẫn là AV, làm gì có chuyện đối mặt với tình tiết XXOO lại dễ dàng buông tha. Càng đáng xấu hổ là Lí Vũ còn nói hắn sẽ không bắt buộc nàng! Nếu dùng ảnh chụp uy hiếp nàng không tính là bắt buộc thì cái gì mới gọi là bắt buộc đây?

“Ta vốn định cho ngươi suy nghĩ một tuần. Thế nào, hiện tại đã có lựa chọn?” Lí Vũ nhìn Thiên Thảo đang đứng ở cửa lộ ra ánh mắt giận dữ, tựa tiểu phi tiểu đi về phía nàng.

Này là cái chuyện gì a! Nhìn cái tên sắc ma đang từng bước từng bước tiến lại gần, Thiên Thảo nửa giây cũng không muốn ở lại trong

này, mãi mới mở cửa chạy ra ngoài, nhớ tới lời uy hiếp vừa rồi của Lí Vũ lại không khỏi đau đầu. Chuyện kiểm tra thi cử gì đó đã đủ giày vò, hôm nay lại còn xuất hiện thêm cái đồng nghiệp háo sắc, càng đau đầu là nàng thế nhưng lại bị hấn bắt được nhược điểm, Một tuần thời gian suy nghĩ đối sách, nếu như không nghĩ ra được cách gì kêu nàng sống tiếp thế nào a? Chẳng lẽ lại giẫm lên vết xe đổ như nữ chính AV?

.....

Trở về nhà, Thiên Thảo vô lực ném túi xách lên sofa, trong phòng bếp truyền đến mùi rau xào thơm phức nhưng nàng hôm nay thực không có tâm tình nào mà thưởng thức a.

Ngả người lên ghế, nàng bắt đầu lục lại tất cả những tình tiết AV đã xem hòng tìm đối sách. Có bộ nàng chính là chăm chú cẩn thận xem, có bộ lại luôn mau chóng tua đến đoạn kích tình cho nên đối với diễn biến trong phim không có nhiều ấn tượng, chuyện lần này cho nàng rút ra cái bài học đó là --- --- xem AV cũng phải tôn trọng sáng tác của đạo diễn nha! Kích tình cái gì ngàn vạn lần không nên nhảy cóc mà xem! Tình tiết hoang đường thì thế nào? Nhân vật chính bộ đáng khó coi thì thế nào? Xem nhẹ diễn biến chỉ xem kích tình là sẽ xảy ra đại họa a!

Cuối cùng không phụ công nỗ lực của Thiên Thảo, nàng rốt cục nhớ được một đoạn ngắn AV, tuy rằng vụn vặt không rõ ràng, trật tự cũng cần phải sắp xếp lại, nhưng là nàng có tin tưởng có thể tìm ra manh mối.

Nghĩ đến đây, Thiên Thảo lại cảm thấy phiền muộn, nàng cứ nhiên lưu lạc đến độ phải đi nghiên cứu nguyên nhân hậu quả XXOO của người khác T.T, cái cuộc sống như thế này không biết đến bao giờ mới kết thúc đây. Đại khái nếu có một ngày nàng thoát khỏi thế giới

này có lẽ là trên tinh thần sẽ đối với cái chuyện XXOO mà bách độc bất xâm mất!

Đúng lúc này sofa bên cạnh trầm xuống, Thiên Thảo phục hồi lại tinh thần, phát hiện Tân Xuyên đã ngồi xuống bên cạnh, trên người hắn còn đang đeo tạp dề, hai tay vẫn còn bọt nước chưa khô, ánh mắt nhìn nàng ôn nhu mà lại thâm tình.

“Hôm nay sao lại về trễ như vậy, đói bụng sao, ta đã làm xong cơm rồi” Tân Xuyên hỏi

Đại khái là mỗi cái trượng phu đi làm về đều hi vọng có thể từ ở nhà ôn nhu hiền lương làm cơm canh chờ sẵn đi, vậy mà hành động này của hắn không thể nghi ngờ là làm Thiên Thảo hết sức cảm động. Bất quá có thể bởi vì bị đổi vai trò, nguyên bản người nên đứng ở phòng bếp bận rộn nhẽ ra phải là nàng nên Thiên Thảo trong lòng dấy lên chút áy náy.

“Có lẽ về sau ta đều sẽ phải về muộn, bởi vì trường học gần đây mới mở thêm lớp phụ đạo buổi tối, ta đều phải đi dạy đến 10 giờ mới xong”

Tân Xuyên hơi nhúu nhúu mày, làm như đối với việc phụ đạo buổi tối có chút bất mãn: “VẬY sau khi tan tầm ta sẽ đi đón ngươi”

Vốn Thiên Thảo là muốn yêu cầu Tân Xuyên đi đón nàng, bởi vì nàng thật kiêng kị đám đồng nghiệp, học sinh hoặc là cả đám qua đường Giáp Ất Bính Đinh hạo sắc a, nếu như Tân Xuyên đón nàng là cái bảo đảm tốt nhất. Không nghĩ đến lúc này Tân Xuyên lại chủ động nói ra, nàng càng cảm thấy vui mừng, kích động ôm lấy tay của hắn “Lão công, ta muốn ăn cơm~”

Không có biện pháp, Thiên Thảo đối với đồ ăn là ham mê, hơn nữa

thèm ăn cũng là một loại biểu hiện nàng đang vui vẻ nha. Hôm nay bởi vì có quá nhiều chuyện đả kích, Thiên Thảo luôn ủ rũ, không phấn chấn lên nổi, cũng chẳng thiết ăn uống gì, lúc này nhưng lại nhanh chóng khôi phục. Đây khẳng định cũng là một loại sức quyến rũ của Tân Xuyên đi.

Nàng có lẽ đã dần dần bị Tân Xuyên hấp dẫn, hơn nữa hẳn lại còn là vị hôn phu của mình, vốn nên như vậy...

Cơm nước xong, Thiên Thảo mang giáo án ra nghiên cứu, lại lâm vào bực bội

Ngày mai là bắt đầu khóa học phụ đạo rồi, nàng còn có thể giảng cái gì cho đám học sinh kia đây? Coi như xong! Chờ bị đuổi việc thôi! Không, là nàng đi từ chức mới phải.

Tính ra từ chức cũng rất tốt, nàng cũng không cần cả ngày canh chừng đám cầm thú giáo sư cùng lang sói nam sinh suốt ngày như hổ rình mồi.

Nhìn thấy Thiên Thảo than thở, Tân Xuyên buông bản vẽ trong tay, đi đến sau lưng ôm lấy nàng, nhìn lướt qua giáo án “Làm sao vậy? Dạy học gặp vấn đề gì khúc mắc sao?”

“A... chính là trường học muốn nâng cao thành tích của đám học sinh, ta lại không biết làm thế nào để lên lớp giảng cho bọn hấn dễ tiếp thu...” Thiên Thảo lung tung nói cũng không nghĩ Tân Xuyên lại tiến đến chăm chú xem giáo án trong tay nàng “Di? Mới dạy đến đây thôi sao?”

Thiên Thảo ho khan hai tiếng “Đương nhiên là không, đã học đến chương 7, chỉ là ta lên lớp đều dạy theo cảm hứng nên không có viết giáo án”

Nàng đương nhiên từ khi xuyên qua đến bây giờ đều không có viết giáo án, còn phần giáo án viết nội dung dạy học tinh tế lại tỉ mỉ trước đó đại khái là do nguyên chủ trước kia viết đi

“Chương 7 a...” Tân Xuyên lật qua lại quyển sách Toán học, cũng ngồi bên cạnh nàng cùng nghiên cứu. Trong lúc Tân Xuyên bận suy nghĩ Thiên Thảo bắt đầu quay sang xem xét bản vẽ của hắn, mặt trên vẽ một cái thiết kế tòa nhà, cơ hồ từng chi tiết đều tính toán hết sức tỉ mỉ, hơn nữa bên cạnh còn ghi lại rất nhiều công thức tính toán.

Thiên Thảo luôn luôn bội phục những người am hiểu những lĩnh vực mà nàng không thông thạo, nhìn đến những công thức toán học này, Thiên Thảo ánh mắt nhìn Tân Xuyên nhất thời trở nên lấp lánh, tràn đầy hi vọng.

Lát sau Tân Xuyên theo sách toán học của Thiên Thảo ngẩng đầu lên “Nghe người nói đám học sinh kia đại đa số đều rất kém toán học, xem ra nền tảng không vững, người nên giảng lại cho bọn hắn một ít kiến thức cơ bản đi, có thể miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn là tốt rồi”

“Giảng như thế nào?”

Tân Xuyên chỉ vào sách nhấn nại giảng giải “Nơi này ta đã khoanh tròn lại còn có những trang ta đã đánh dấu, người tập trung giảng cho bọn hắn những công thức này là không thành vấn đề!”

Thiên Thảo “...”

Thiên Thảo sợ Tân Xuyên nhìn thấu bản thân không rành về toán học, liền dừng một chút cẩn thận nói “Những gì người nói ta đương

nhiên minh bạch, ta chính là bản khoản cái phương thức giảng bài, ngay cả một bài toán đơn giản ta giảng sẽ lại trở nên phức tạp, cho nên ta đang nghĩ làm thế nào để đem bọn chúng giảng một cách đơn giản ngắn gọn hơn, khiến cho học sinh dễ ghi nhớ”

Tân Xuyên cũng không nghi ngờ gì, hắn như trước nhẫn nại giảng giải cho nàng, cuối cùng đem sách toán học vì Thiên Thảo chia làm 26 phần, cũng giải thích cho nàng “Một ngày người dạy một phần, vừa vặn 26 ngày còn lại 4 ngày thì ôn tập cho bọn hắn, sắp xếp như vậy có lẽ là tương đối ổn thỏa”

Tiếp đến hắn mở ra trang đầu tiên “Trước người hãy nhìn phần này đi, bên trong tổng cộng có 4 điểm cần lưu ý, ngày đầu tiên người chỉ cần giảng lại 4 cái ví dụ mẫu tương ứng là được rồi. Cái ví dụ đầu tiên.. Ân... Muốn giảng đơn giản hơn thì không bằng liền cùng bọn hắn giảng như thế này đi...” Tân Xuyên nhẹ nhàng ngồi phân tích cho Thiên Thảo khiến nàng có cảm giác như lại một lần nữa trở lại thời học sinh, mà Tân Xuyên chính là lão sư của nàng. Có điều vị lão sư này so với lão sư của nàng lúc trước quả thật còn tốt hơn gấp mấy trăm lần nha!

Chương 13: Lại một lần sa đọa~

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Tân Xuyên nhẹ nhàng ngồi phân tích cho Thiên Thảo khiến nàng có cảm giác như lại một lần nữa trở lại thời học sinh, mà Tân Xuyên chính là lão sư của nàng. Có điều vị lão sư này so với lão sư của nàng lúc trước quả thật còn tốt hơn gấp mấy trăm lần nha!

Thiên Thảo không biết bản thân vì sao có thể kiên nhẫn ngồi nghe Tân Xuyên giảng bốn cái ví dụ mẫu mà không thất thần, có lẽ là do hần giảng bài rất dễ hiểu, rất thu hút đi! Đến cả cái kẻ ngu dốt lại chán ghét toán học như Thiên Thảo mà còn có thể vừa nghe đã hiểu, nếu hần đi làm lão sư nhất định sẽ cực kỳ thành công, là đại hồng nhân trước mặt hiệu trưởng a!

Rốt cục nói xong, Tân Xuyên rời mắt khỏi quyển sách, lại thấy Thiên Thảo đang nhìn mình bằng ánh mắt quý dị

“Sao vậy?” Tân Xuyên hươ hươ tay trước mặt nàng

“Không có gì!” Thiên Thảo cúi xuống che giấu ánh mắt nhu tình, tuy rằng nàng không biết bản thân có muốn ở lại thế giới này vĩnh viễn hay không, nhưng có một loại người, chỉ cần gặp hần liền cảm giác vĩnh viễn không muốn rời xa. Hiện tại ở cái thế giới này, hần là gia đình duy nhất của nàng, cũng là người duy nhất mà nàng y lại.

Nàng thật may mắn gặp được Tân Xuyên, thật may mắn được ở bên cạnh hần, hưởng thụ ôn nhu săn sóc, hần có thể đi làm việc cũng có

thể xuống bếp, vừa biết kiếm tiền vừa biết chăm sóc gia đình, mang lại cho nàng cảm giác an tâm, cũng sẽ giúp nàng giải tỏa, chia sẻ mọi phiền não cũng ưu sầu. Nàng rất muốn quý trọng hẳn, đánh vỡ mọi cái kịch tình AV khốn kiếp ở thế giới này, giống như trong tiểu thuyết vậy, cả đời một đôi, từ đây trong mắt chỉ có mình hẳn.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, nàng nhìn hẳn vì mình cầm bút viết, miệng lẩm nhẩm những công thức toán học. Loại cảm giác này thật sự rất ấm áp.

Nghĩ đến lời nói uy hiếp lúc ban ngày của Lí Vũ, Thiên Thảo thật không có tâm tình nhìn đến sách vở, trong lòng tinh tế suy xét đối sách cũng thầm đặt ra rất nhiều cái giả thiết. Nếu lần này nàng thật sự không thoát khỏi vận mệnh, trở thành đồ chơi của Lí Vũ, hoặc là phát triển tệ hơn, bị Lí Vũ giao cho sắc ma chủ nhiệm, đi lên con đường ‘nữ giáo sư nô lệ’, như vậy nếu Tân Xuyên biết được, liệu có còn yêu nàng, liệu có thể không để ý mà vẫn tiếp nhận nàng?

Đang thần người suy nghĩ Thiên Thảo đột nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng, nguyên lai là Tân Xuyên đem nàng ôm lấy, giống như tư thế ôm tiểu hài tử để vào trong lòng. Thiên Thảo bị Tân Xuyên bế bổng lên, cảm thấy mất thăng bằng liền hai tay ôm lấy cổ hẳn “Uy! Đêm khuya người làm gì a!”

“Cùng nhau tắm rửa a~”

Thiên Thảo “...”

Bị ôm đến phòng tắm, Thiên Thảo trên mặt vẫn là bộ dáng như ăn phải tỏi “Ta nói này Tân Xuyên, chúng ta có phải hay không.... Ta nói là, khụ khụ... Còn chưa kết hôn mà đã như thế này có phải hay không không ổn lắm?”

Dùng mộng nghĩ cũng biết Tân Xuyên đem nàng ôm vào đây, nam nữ cùng nhau tắm là muốn làm gì, đều đã đi làm cả ngày, Tân Xuyên lại không ngại mệt. Thể lực của hắn thật là tốt a!

Nghe xong lời nói của Thiên Thảo, Tân Xuyên giật mình, sau đó ánh mắt liền trở nên nhu hòa, giọng nói run run mà ấm áp, giống như đang tận lực kiềm chế, lại có chút như vui mừng “Chúng ta cũng có thể kết hôn luôn”

Cái gì? Lần này đổi lại là Thiên Thảo giật mình. Nàng luôn nghĩ nguyên chủ của thân thể này cùng Tân Xuyên chưa có kết hôn là do hai người đều chưa muốn, dù sao tuổi còn trẻ, đối với kết hôn vẫn còn e ngại là chuyện bình thường. Nhưng là nghe xong lời nói của Tân Xuyên giống như là hắn luôn nguyện ý chính là thân thể này của nàng là chưa có đáp ứng mà thôi.

Nghĩ đến cái kia Tân Xuyên được nhắc đến trong AV, nữ nhân vật chính tuy bị cưỡng gian nhưng là thật lòng yêu vị hôn phu của nàng, thời điểm uống sau cùng người XXOO vẫn không quên kêu tên của hắn, chẳng lẽ hai người không kết hôn chỉ là chuyện trùng hợp sao?

Thế giới này mang đến cho nàng rất nhiều điểm nghi vấn, bao gồm cả việc lúc trước Tân Xuyên có nhắc qua sự kiện hai người giận dữ nhau, nàng đến bây giờ vẫn chưa biết đó là chuyện gì, có khi nếu càng tìm hiểu sợ là sẽ càng tìm ra cái tin tức gì khủng bố. Bởi vì nàng rất sợ vì những chuyện này mà dẫn đến cái kịch tình AV nào đó.

‘Phanh’ một tiếng vang lên âm thanh cúc áo rơi xuống, Thiên Thảo cúi đầu nhìn cổ áo đã bị mở ra, một chiếc cúc bị tuột khỏi áo, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Tân Xuyên vô tội hướng Thiên Thảo giải thích “Bởi vì chỗ đó cúc áo thật chặt, vừa rồi ta còn chưa có cởi được ra nó đã rớt mất”

Thiên Thảo cực kì châm chọc, chẳng lẽ ý của người là nói cúc áo này rách là vì ngực ta quá lớn không chống đỡ nổi hay sao???

Tân Xuyên không có để ý áo sơ mi của Thiên Thảo bị hỏng mà là cúi đầu xuống nghiêm túc tiếp tục tháo, một nút lại một nút, có chút giống như học sinh tiểu học đang tập mặc áo a “Ngày mai ta mua cho người cái mới”

Thiên Thảo “...”

Dùng cách nói của Tiểu Văn mà giải thích thì đêm nay Thiên Thảo là lại một lần sa đọa a!

Ngày hôm sau Thiên Thảo đến trường vốn định đi bằng chiếc xe đạp mới mua, nhưng dựa vào tình hình chiến đấu đêm qua, xem ra... nàng hôm nay đi xe đạp là có chút khó khăn.

Bởi vì sao??? Do chân đã nhũn nha!!!

Lại nói Thiên Thảo tại sao lại muốn mua xe đạp, đó là bởi vì nàng không biết lái xe, hơn nữa Tân Xuyên đi làm sớm, không có cách nào đưa nàng đi. Còn vì sao có phương tiện giao thông công cộng nàng lại không chọn? Nàng còn phải nói, nhớ đến lần đầu tiên đến thế giới này bị đám sắc lang sàm sỡ trên xe điện làm nàng vẫn còn sợ hãi, nàng thân mang nữ chủ AV thuộc tính, ngồi xe điện không phải là gọi người khác đến sờ hay sao!

Nhưng là vì tạm thời hôm nay không có sức lực đi xe đạp nên liền quyết định bắt xe đến trường học. Nàng đứng bên đường dự định bắt cái taxi, mà sao hôm nay mới phát hiện cái con đường này sao ít xe qua lại như vậy??

Thiên Thảo suýt chút nữa không kiềm chế được tức giận mà ném đồ này nọ, bên người đột nhiên dừng lại một cái xe đạp. Nghiêm Húc một thân đồng phục chỉnh tề dừng lại trước mặt “Thiên Thảo lão sư đang đợi xe sao? Không bằng để ta đưa người đến trường”

Thiên Thảo nhìn lên đồng hồ, nếu lại đứng chờ chỉ sợ đi muộn mất, liền đáp ứng ngồi lên phía sau xe Nghiêm Húc. Làm nàng kỳ quái là hôm nay Nghiêm Húc sao lại đi muộn như vậy? Bình thường hẳn lên lớp luôn rất đúng giờ.

Nghiêm Húc lái xe thật vững vàng, khi đến đoạn đường gập ghềnh đều cố ý đi chậm lại, sợ làm nàng xóc nảy. Tuy vậy, dọc đường đi vẫn là tránh không khỏi những cú xóc nhỏ. Mỗi lần như vậy cái mũi của Thiên Thảo đều sẽ dính lên lưng Nghiêm Húc, bình thường nam sinh âm nhạc đều rất chăm chút cho bản thân, nhưng mùi vị trên người hẳn lại bất đồng, phảng phất như mùi lá trà xanh.

Di? Nói đến vị trà xanh nàng cảm giác có chút thèm ăn bánh ngọt nha...

Rất nhanh đã đến trường học, Thiên Thảo có chút chần chừ không dám đi vào văn phòng, tuy rằng bàn làm việc của nàng cùng Lí Vũ cách rất xa nhau nhưng cái tên biến thái kia chỉ cần nhìn thấy đã khiến nàng cảm thấy dựng tóc gáy.

Buổi sáng nàng không có lớp, lại không nghĩ đi văn phòng bên quyết định đi sang tòa nhà của khối âm nhạc. Gần đây quá bận rộn, thật lâu cũng chưa có luyện đàn.

Nghĩ như vậy Thiên Thảo sau khi chia tay Nghiêm Húc liền đi sang âm nhạc lâu, không nghĩ đến Nghiêm Húc lại gọi nàng lại, từ trong túi lấy ra một hộp bánh ngọt tinh xảo đưa cho nàng, ánh mắt giả bộ nhìn về nơi khác, trên má có hơi chút ửng hồng “Đây là ta tặng

cho lão sư”

Thiên Thảo chăm chú nhìn, cư nhiên là vị trà xanh! Nàng liếm liếm khóe miệng, thật sự là do ăn ở tốt mà, vừa nghĩ đến cái gì lại được đưa lên tận cửa.

Nàng cười tủm tỉm tiếp nhận bánh ngọt, mỗi nữ được lấy lòng tâm hoa nộ phóng, quả là cái học sinh hiểu lòng lão sư ta a! Trong lòng vui vẻ Thiên Thảo lại nghĩ đến mấy ngày nay hình như đúng là còn không có gặp Nghiêm Húc đi, một phần vì gần đây công việc bận rộn, thêm nữa từ sau khi kết thúc cuộc thi âm nhạc hai người liền ít cơ hội tiếp xúc hơn. Nhớ được hôm trước Nghiêm Húc còn nhắc đến với nàng về cuộc thi phân cấp, cho nên Thiên Thảo liền hỏi: “Cuộc thi phân cấp như thế nào? Có thuận lợi không?”

Nghiêm Húc thân hình dừng lại một chút, chính là chỉ ‘ngô’ một tiếng, cũng không nói gì thêm cùng nàng cáo biệt, có chút không giống với mấy ngày trước luôn cùng nàng hàn huyên vui vẻ.

Thiên Thảo nhìn theo bóng lưng Nghiêm Húc có chút buồn bực, nàng đi vào phòng tập mà Hữu Lệ thường dùng luyện đàn, bất tri bất giác thời gian trôi qua đã đến giờ tan học, tốp năm tốp ba học sinh ôm sách vở đi trên hành lang, líu ríu trò chuyện.

Đột nhiên, nàng nghe được câu chuyện phiếm của mấy nữ sinh có nhắc đến một cái tên rất quen thuộc, nữ sinh kia giọng điệu như là tiếc hận: “ Chính là Nghiêm Húc ở lớp ba a, thật không nghĩ tới tại cuộc thi phân cấp lại biểu hiện không giống thường ngày, nghe nói hẳn đều đã vượt qua cấp 7 quốc gia, trong cuộc thi âm nhạc cũng là đảm nhiệm đàn violon chính, không nghĩ tới trong cuộc thi phân cấp lần này lại đàn khó nghe như vậy”

Lại có một nữ sinh khác chen vào “Nga, đúng vậy, lần trước ta cũng

có mặt tại cuộc thi phân cấp. Lúc đó quả thật không thể tin được vào tai nga. Thật sự là rất tàn phá thần kinh. Hấn làm sao lại có thể đàn ra âm thanh khó nghe như vậy”

Bởi vì hai người đi xa dần nên nội dung cuộc đối thoại đã trở nên mơ hồ nghe không rõ, tuy rằng họ nói chuyện quả thật có hơi khoa trương nhưng có vẻ như đúng là Nghiêm Húc đã không qua được cuộc thi phân cấp.

Điều này sao có thể? Thiên Thảo rất quen thuộc với phong cách âm nhạc của hấn, cũng biết rõ hấn trình độ violon như thế nào, hướng hồ Nghiêm Húc đàn violon đến cấp 7 quốc gia đều đã qua làm sao mà cấp 12 ở trường học lại có thể làm khó hấn?

Cách phân cấp cũng như tiêu chuẩn đàn violon ở thế giới này cũng với thế giới lúc trước mà Thiên Thảo sống đều giống nhau, đều là cấp 7 cả nước là cao nhất. Ở các học viện chuyên nghiệp yêu cầu cao một chút thì hàng năm sẽ tổ chức cuộc thi phân cấp cho học sinh một lần, chẳng hạn như học viện Hợp Tà, đem cuộc thi phân cấp đàn violon chia làm 12 cấp bậc. Có thể tốt nghiệp thuận lợi hay không chính là dựa vào cuộc thi này.

Cửa phòng tập đàn bỗng nhiên bị đẩy ra, Hữu Lệ mang theo túi xách đi vào, nhìn thấy Thiên Thảo không khỏi sửng sốt “Di, Thiên Thảo lão sư sao lại ở đây a”

“Nga, ta là đang muốn luyện đàn một chút. Đúng rồi Hữu Lệ, năm nay ngươi có đi xem cuộc thi phân cấp violon hay không?” Thiên Thảo hỏi

“Làm sao có thể~ ta là học đàn dương cầm mà, cuộc thi phân cấp của ta không cùng một ngày với bọn họ” Hữu Lệ khoát tay, đột nhiên nhìn thấy bánh ngọt trước mặt Thiên Thảo, ánh mắt lập tức trở nên

sáng ngời nói tiếp “Oa! Bánh ngọt trà xanh của cửa hàng Lục Lâm, ta hình như đã từng thấy qua Nghiêm Húc ở đó a”

Có lẽ là Nghiêm Húc đi mua bánh ngọt này bị Hữu Lệ bắt gặp mà thôi, Thiên Thảo suy nghĩ

Hữu Lệ lại cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng vừa ăn vừa nói “Hắn mặc đồng phục của Lục Lâm, xem chừng giống như đi làm thuê ở đó”

Chương 14: Nàng không phải cố ý tàn phá mầm non của Tổ quốc đâu nha

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Hữu Lệ lại cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng vừa ăn vừa nói “Hắn mặc đồng phục của Lục Lâm, xem chừng giống như đi làm thuê ở đó”

Nghĩ đến buổi sáng gặp Nghiêm Húc đi học muộn hơn nữa nhìn tinh thần cũng có vẻ mệt mỏi, Thiên Thảo không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng “Hả?”

Có thể đến học ở học viện nghệ thuật này thì đều là những học sinh có điều kiện gia đình khá giả, nhất là học âm nhạc. Bởi vì yêu cầu của học viên đối với gia cảnh của học sinh vô cùng cao. Hơn nữa lần trước Thiên Thảo nhìn thấy đàn violon mà Nghiêm Húc sử dụng đều là loại làm gia công, âm sắc dễ nghe mà cầm cũng rất thoải mái. Loại đàn violon như vậy giá tất nhiên không hề rẻ. Nếu như vậy thì điều kiện gia đình Nghiêm Húc hẳn phải tốt mới đúng, vì sao hắn lại muốn ra ngoài làm thêm?

“Hữu Lệ, nhà Nghiêm Húc rất nghèo sao?” Thiên Thảo hỏi

“Hả?” Hữu Lệ trên mặt cũng lộ ra biểu cảm hoang mang “Theo ta được biết nhà hắn điều kiện tốt lắm a, thời gian trước luôn là ngồi xe riêng đến trường, quần áo đồ dùng thoát nhìn cũng đều hàng hiệu, hơn nữa có một lần chúng ta từng đến thăm nhà hắn, nhà hắn ở

trong một biệt thự rất lớn a! So với biệt thự nhà ta còn muốn to gấp đôi”

Thiên Thảo nghe xong hình dung của Hữu Lệ lập tức chau mày, Hữu Lệ thấy Thiên Thảo ánh mắt như hổ rình mồi nhìn mình vội vàng ôm lấy đồng bánh ngọt vào lòng, mặt lộ vẻ hoảng sợ “Người muốn làm gì”

“Người không thể ăn bánh ngọt của ta” Thiên Thảo đằng đằng sát khí tiến về phía Hữu Lệ, Hữu Lệ nhìn thấy nàng như sắp cướp đi bánh của mình liền đau khổ giãy giụa, hơn nữa biểu tình bi thống hô lên “Vì sao a!”

“Bởi vì nhà người có biệt thự”

Hữu Lệ “...”

Hữu Lệ “Lão sư người không thể kì thị người giàu có, chúng sinh là ngang hàng..”

Đi ra khỏi phòng tập, Thiên Thảo ‘rộng lượng’ đem bánh ngọt lưu lại cho nàng, cũng lấy từ chỗ nàng đem đi hai cái vé spa miễn phí. Lúc đó biểu cảm của Hữu Lệ giống như là bị cắt da cắt thịt “Lão sư a, lần sau chấm bài thi cuối kì ta sẽ vẽ vào bài của ta ngôi sao năm cánh làm dấu hiệu, người nhưng là nhớ cho ta điểm cao chút a...”

“Nhiều lão sư chấm bài như vậy sao lại chắc chắn đến phiên ta chấm bài của người? Hơn nữa... ta nhưng là lão sư có đạo đức nghề nghiệp nha”

Hữu Lệ “...” Đạo đức của người lúc cướp tấm vé spa của ta thì chạy đi đâu rồi..

Bởi vì có chút lo lắng cho Nghiêm Húc, Ngân Hảo liền thuận tiện đi qua phòng tập nhìn một chút, xuyên qua cửa sổ phát ra một đoạn âm thanh bén nhọn mà hết sức khó nghe. Thiên Thảo nhíu mày, người đàn bên trong là Nghiêm Húc?

Đoạn nhạc này Thiên Thảo rất quen thuộc, đó là khúc “Ma quỷ cười”. Đoạn này rất hay, vô cùng lãng mạn nhưng kéo lại rất khó. Nghiêm Húc kéo bản này vậy nhưng một chút cũng không lãng mạn mà ngược lại thật đúng ‘ma quỷ’ như cái tên của nó.

Đẩy cửa bước vào, âm thanh đàn violon đình chỉ, Nghiêm Húc nhìn thấy người đi vào là Thiên Thảo liền ngẩn người. Sau đó đặt đàn violon lên bàn phía sau, giống như là cố ý giấu đi, đứng lên dùng thân mình che lại “Lão sư sao lại đến đây?”

Nhìn biểu cảm của Nghiêm Húc, Thiên Thảo có một loại suy nghĩ là hắn đang sợ nàng, cũng không rõ là sợ cái gì, dù sao khi nàng bước vào thì Nghiêm Húc bộ dáng trông cũng thật hết hoảng.

“Ma quỷ cười? Ta quả thực nghe không ra” Thiên Thảo chế giễu sau đó tiếp tục hỏi “Người không qua được cấp 12?”

Nghiêm Húc thân thể cứng đờ, nhẹ giọng trả lời “Đúng vậy!”

“Đem đàn violon của người cho ta” Thiên Thảo đối Nghiêm Húc vươn tay, nhưng qua một lúc lâu, hắn vẫn duy trì tư thế không nhúc nhích, môi mím chặt giống như đang quyết định cái lựa chọn ảnh hưởng đến chuyện sống chết.

“Đưa cho ta” Thiên Thảo nhíu nhíu mày, nàng không rõ vì sao Nghiêm Húc lại khác thường như vậy

“Lão sư, ta không cần người dạy” Nghiêm Húc rớt cuộc mở miệng,

sau đó đem đàn bỏ vào trong túi, muốn đi

“Sur môn bất hạnh a!” Thiên Thảo nổi giận, nàng giữ chặt tay của hắn giọng điệu cứng rắn “Người đứng lại đó cho ta”

Nghiêm Húc quả thật dừng lại, Thiên Thảo nắm ngón tay mảnh khảnh đang đặt trên tay hắn, trái tim rung lên một nhịp, trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, bàn tay nàng nhẵn nhụi, mềm mại, hắn rất muốn nắm lấy nhưng lại không thể không rời đi..

Thiên Thảo bị cảm xúc truyền đến trên tay làm cho nhúu mày, nàng cúi đầu nhìn tay của Nghiêm Húc, có chút thô ráp. Lòng bàn tay nổi lên mấy vết chai, ngón tay lại có rất nhiều vết thương còn mới, đây không giống như bàn tay của nghệ sĩ đàn violon. Bởi vì họ luôn rất giữ gìn đôi tay của mình, để kéo đàn trong trạng thái mới nhất mới đúng.

“Tay người là chuyện gì xảy ra?”

Nghiêm Húc không có hé răng, vẫn đưa lưng về phía Thiên Thảo, không hề quay lại

“Này!” Thiên Thảo tự mình đem mặt Nghiêm Húc xoay lại, vốn định mắng hắn một chút nhưng nhìn đến ánh mắt hắn lúc này lời sắp nói lại như bị nghẹn lại, vì nguyên bản ánh mắt luôn trong trẻo của hắn lúc này lại chứa đầy sương mù, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy bất lực cùng mờ mịt.

“Đừng quan tâm đến ta...” Nghiêm Húc gào lên rồi quay mặt đi, ánh mắt vốn đã đầy hơi nước, đến thời điểm đối diện Thiên Thảo lại trở nên hồng hồng

“Người đến cùng là làm sao vậy?” Thiên Thảo từ giạt mình lấy lại tinh

thần, bỗng thoáng nhìn đến cây đàn của hắn ở trong túi lộ ra một chút vì kéo vội, mặc kệ là chế tác hay là nước sơn mà nói, đây cũng không phải là một cái cầm tốt, được làm rất đơn giản thô sơ, so với cây cầm lúc trước là kém xa

Đoạt lấy túi đàn trong tay Nghiêm Húc, Thiên Thảo lấy đàn ra đặt tại trên cổ

“Chi ca_____” Âm thanh vang lên chói tai tựa như tiếng một nữ nhân thét chói tai giữa đêm khuya vắng lặng, tựa như tiếng dùng tay xé vải.

Nếu như là người bình thường thì chỉ cảm thấy âm thanh như thế này cũng tạm tạm nhưng càng là người trong ngành thì sẽ thấy thứ âm thanh này thật chói tai, bởi vì lỗ tai của bọn họ rất thính, hàng năm luyện tập với âm nhạc khiến cho bọn hắn cực kỳ nhạy cảm với âm thanh. Thiên Thảo cũng tương tự như thế, nàng không rõ Nghiêm Húc là làm như thế nào luyện tập với cây đàn này, nếu là để nàng lấy nó luyện tập thì dù chỉ một khắc cũng không chịu nổi

“Trong cuộc thi ngươi là lấy cái đàn này diễn tấu sao?”

“Ân” Nghiêm Húc dừng lại một chút “Không sao cả, năm sau ta có thể thi lại”

Thiên Thảo nhớ lại lần trước bản thân bị một tên nam sinh biến thái trói vào lễ đường sàm sỡ, Nghiêm Húc khi đó xuất hiện cứu nàng, đánh nhau với hắn còn làm hỏng đàn

Nhớ được khi đó nàng còn xót xa thay cho hắn, mà Nghiêm Húc cũng thản nhiên như bây giờ nói “Không sao cả, còn có thể sửa”
Liền sau đó không chút để ý, trấn an nàng đang bị kinh hách

Hiện tại nghĩ lại, Nghiêm Húc khi đó nhất định đem cây đàn kia đi sửa nhưng không được, trong lòng đối với cây cầm đã gắn bó nhiều năm nhất định rất đau lòng, vậy nhưng hắn vì lo lắng cho cảm thụ của nàng nên không có nói ra

“..Nguyên lai vì chuyện lần trước mà cây cầm kia bị hỏng không thể sửa được sao?” Thiên Thảo hỏi

“Không sao hết. Cây đàn này chỉ là dùng tạm thời, tháng sau ta sẽ mua cái mới..” Nghiêm Húc đem cây cầm trên tay Thiên Thảo lấy lại

“Đừng nói với ta không sao cả” Thiên Thảo đánh gãy hắn “Người lãng phí thời gian học tập, lãng phí thời gian luyện đàn để đi làm thuê lấy tiền mua đàn sao? Người tưởng mua cây cầm bao nhiêu? Có thể lấy tùy ý cái đàn để diễn tấu là được sao? Người xem tay người đều thành bộ dáng gì nữa.”

Một câu không sao cả đem mọi chuyện vút lại sau lưng, ngay đến cả nàng cũng bị lừa. Vết thương trên tay Nghiêm Húc còn có vẻ mặt mệt mỏi kia nhất định không đơn giản chỉ là làm thuê ở cửa hàng bánh ngọt như vậy, hắn khả năng là một mình kiêm mấy cái công việc, mà làm như vậy kiếm tiền rất nhanh nhưng là phi thường tổn hại thân thể, những vết thương trên tay của hắn chính là bằng chứng rõ ràng

Nghe Thiên Thảo nói Nghiêm Húc giống như bị chạm đến vết sẹo, hắn nắm chặt tay cầm đàn, ánh mắt đầy hơi nước nhìn lướt qua Thiên Thảo rồi cầm túi đàn tông cửa đi ra ngoài “Thực xin lỗi lão sư, ta phải lên lớp”

Nhìn bóng lưng của Nghiêm Húc khuất dần trên hành lang, Thiên Thảo đột nhiên cảm thấy thân hình cao lớn của hắn có vẻ thật bất lực, hơn nữa cũng thật cô độc

Nàng biết hôm nay hẳn có phản ứng khác thường như vậy khẳng định không phải vì tức giận bản thân chất vấn hẳn về kết quả cuộc thi, chất vấn hẳn về việc đi làm thuê, nhưng Thiên Thảo thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nào khác cho chuyện này cả.

Trong đầu lại thoáng qua lời nói của Hữu Lệ, Nghiêm Húc trong nhà có rất nhiều tiền, Thiên Thảo cảm giác có chút nghi hoặc. Nếu như nhà hẳn thật sự có tiền vậy tại sao hẳn còn phải đi làm thuê, vì kiếm tiền mua đàn mà đem bản thân biến thành cái bộ dạng này?

Bởi vì lập tức liền phải lên lớp, Thiên Thảo bèn quay trở về văn phòng chuẩn bị, đi đến chỗ góc hành lang đụng phải Thâm Tuyết lão sư, văn kiện trong tay rơi đầy trên đất.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!” Thiên Thảo cúi đầu nhặt lên giúp nàng ta, Thâm Tuyết lão sư thoát nhìn như không muốn tiếp xúc với nàng, đem văn kiện trên tay Thiên Thảo giăng lại “Không có việc gì, lần sau chú ý hơn một chút là được”

Thiên Thảo nghĩ lại có chút châm chọc, người nha! Rõ ràng là không xem lại do chính bản thân người đi quá nhanh không nhìn đường còn nói ai.

Thâm Tuyết vỗ vỗ tập văn kiện vừa lấy từ trong tay Thiên Thảo, động tác giống như là phúi bụi, trong miệng lầu bầu “Đều bắn hết cả”

Mẹ nó! Thiên Thảo thề nếu bản thân là cái nam nhân nhất định ngay tại chỗ ‘giải quyết’ nàng! Nếu không phải là không quen thân nàng ta thì nàng nhất định sẽ lấy toàn bộ giấy tờ trong tay vo thành một nắm ném lên người cái con người vô duyên trước mặt.

Đột nhiên Thiên Thảo liếc nhìn thấy một tờ giấy trong tay Thâm Tuyết

bên trên có rất nhiều ảnh chụp, trên đầu là ảnh chụp Nghiêm Húc, mà bên cạnh là cái chữ to: báo danh cuộc thi đàn violon ngày 8/12

“Đợi đã! Người đừng vội đi!” Thiên Thảo gọi Thâm tuyết lại sau đó giật lấy tờ giấy trong tay nàng ta. Thâm Tuyết lộ ra vẻ mặt sĩ tử có thể giết nhưng không thể làm nhục, giữ chặt tay Thiên Thảo kêu to “Người làm cái gì vậy! Trả lại cho ta.”

“Người mới là làm cái gì đó. Đừng có chạm vào ta. Phi lễ a!” Thiên Thảo đẩy ra cánh tay Thâm Tuyết, nàng ta hành động đột ngột dừng lại, lộ ra cái biểu cảm khinh bỉ lại ghê tởm

Thời gian đấu vòng loại? Ngày 20/8? Di? Hiện tại đã là ngày 6/8, kia chẳng phải nói là trận đấu sắp bắt đầu? Giám khảo có... Hà? Cur nhiên có cái tên đầu đất mặt than bệnh thần kinh Nguyễn Tây? Địa điểm ... hội trường âm nhạc Robert... Thiên Thảo trong lòng thầm ghi nhớ những thông tin trên giấy, sau đó đem trả lại cho Thâm Tuyết “Ta đâu có phải tìm học sinh của người vay tiền, chính là xem tờ giấy mà thôi đâu cần nhỏ mọn như vậy”

Thâm Tuyết lập tức giận run người

Trải qua cái chuyện này lại tạo nên một cái hậu quả thật nghiêm trọng, đó là Thiên Thảo lên lớp muộn a~ Thiên Thảo đi đến trên bục giảng, ở trên bảng đen vẽ lên một cái dấu nhân “Đây là cái gì?”

“Dấu nhân” Có người nói

“Một cái ẩn số?”

“Mười la mã?”

Thiên Thảo vừa lòng gật đầu “Các người rốt cục đã biết đến suy nghĩ

xem xét sự việc từ nhiều khía cạnh khác nhau rồi, bất quá kỳ thực nó chỉ là một cái X..”

Tất cả học sinh “...”

“X là cái gì? X đại biểu là ẩn số chưa biết” Thiên Thảo lại vẽ lên trên bảng một cái Y, cùng với X tạo thành một cái trục chữ thập “Chúng ta bình thường làm bài tập đều đã biết đến quan hệ giữa X và Y, hiện tại Y là điểm thi giữa kì của các người, còn X đó chính là sự nỗ lực, là cái không thể đoán trước. Đừng nghĩ rằng các người làm bài tập linh tinh đều không có tác dụng, nếu như các người làm bài 1 giờ, thậm chí là 1 phút đồng hồ, giá trị của X sẽ tăng lên 1 chút, Y tương ứng cũng sẽ tăng lên”

Ngay lúc cả lớp vẫn còn đang đắm chìm trong suy ngẫm về lời nói của Thiên Thảo, nàng đột nhiên đập bàn quát to một tiếng “Tốt! Bài giảng của ta đến đây là hết! Mọi người tiếp tục làm bài tập đi!”

“Lại làm bài tập a!” Trong lớp truyền đến tiếng than vãn không thôi, bởi vì Thiên Thảo nhưng đã để cho bọn hắn một tuần liền làm bài tập rồi đó.

Hiệu trưởng nếu biết nàng tàn phá mầm non Tổ quốc như vậy tuyệt đối sẽ giết nàng a! Thiên Thảo lẩm nhẩm trong lòng.

Chương 15: Đem chân mở ra cho ta!!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Lại làm bài tập a!” Trong lớp truyền đến tiếng than vãn không thôi, bởi vì Thiên Thảo nhưng đã để cho bọn hắn một tuần liền làm bài tập a...

Hiệu trưởng nếu biết nàng tàn phá mầm non Tổ quốc như vậy tuyệt đối sẽ giết nàng a! Thiên Thảo lẩm nhẩm trong lòng.

Tuy rằng ban ngày lên lớp nàng sẽ không giảng cái gì, nhưng là đến buổi tối ở lớp dạy thêm hiệu quả lại vẫn là vô cùng tốt, tất cả đều nhờ công của Tân Xuyên suy nghĩ cho nàng cách giải đề, ngày hôm trước Tân Xuyên nói cho nàng như thế nào, hôm sau nàng cũng sẽ truyền thụ lại cho học sinh giống vậy. Bất quá Thiên Thảo cũng không truyền lại y chang lời nói của Tân Xuyên, mà Tân Xuyên đã giải thích cho nàng hiểu rõ vấn đề, khiến nàng dù không cần nhìn vào ghi chép cũng có thể giảng lại được

Điều này đối với cái người luôn thất bại trong lĩnh vực toán học là cỡ nào chuyển biến, cỡ nào vĩ đại a!

“Thiên Thảo lão sư, hôm nay không cùng đi massage sao?” Hữu Lệ hỏi. Đứa nhỏ này không hiểu sao trong túi luôn có thể xuất ra vô số phiếu spa miễn phí, phiếu massage miễn phí rồi thì thẻ VIP gì gì đó.

= =

“A, ta hôm nay có hẹn mất rồi” Thiên Thảo trên cổ choàng một cái

khăn lụa dài màu xanh

“Hẹn với bạn trai sao?” Hữu Lệ chế nhạo sau lại hướng cái khăn lụa trên cổ Thiên Thảo chớp tới “Mua ở đâu vậy? Rất đẹp a”

“Đừng động vào” Thiên Thảo nghiêng người né tránh, một bộ rất nghiêm túc “ Mua ở bách hóa. Nếu như người thích thì để hôm nay ta dùng xong sẽ tặng cho người”

“Dùng xong?...”Hữu Lệ lẩm bẩm, chẳng lẽ quần áo gì đó từ bao giờ đã trở thành đồ dùng dùng một lần duy nhất sao?

Chia tay với Hữu Lệ, Thiên Thảo đi xe đạp đến một cái khách sạn, không sai! Chính là nơi mà có thể xảy ra rất nhiều chuyện tà ác, ví dụ như chồng hẹn hò cùng tiểu tam, lão sư hẹn hò cùng học sinh, lão bản hẹn hò cũng thư kí.... Nói tóm lại đây chính là cái nơi thường xuyên xảy ra những chuyện vụng trộm, bí mật.

Mà mục đích của Thiên Thảo đến đây hôm nay chính là gặp Lí Vũ, nàng và hắn đã thương lượng qua, cuối cùng quyết định lấy cách hòa bình nhất để giải quyết vấn đề ảnh chụp và vấn đềsinh lý..., cũng ước định ở cái địa phương này gặp mặt

“Người đã đến rồi Thiên Thảo” Lí Vũ mở cửa, trong tay cầm ly rượu, lấy dáng vẻ ngà ngà nhìn xem nàng, hắn cũng rất lịch sự kéo cửa ra mời nàng vào trong, nhưng Thiên Thảo biết đây bất quá chỉ là giả bộ mà thôi! Trên thực tế hắn là cái biến thái, cực kỳ biến thái!

“Không nghĩ tới người lại quyết định nhanh như vậy, ngược lại làm cho ta có chút kinh ngạc đâu ~ hoặc là nói... Người có vẻ thật chờ mong cùng ta ...” Lí Vũ đột nhiên tiến sát đến mặt Thiên Thảo, miệng ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng nói ra hai chữ “Làm... tình~”

Thiên Thảo trong lòng thật muốn phỉ nhổ hần nhưng vẫn là một bộ dạng nhận mệnh ngồi lên ghế sofa “Chỉ cần người đem ảnh chụp đưa cho ta, bảo ta làm cái gì đều có thể, bất quá... sau hôm nay không được phép quấy rầy ta thêm nữa”

“Có thể” Thiên Thảo lấy một cái ly, liền rót rượu từ ly của hần vào ly của mình “Uống một chút rượu trước đi”

Thiên Thảo cũng là nháy mắt ở trong lòng đối hần khinh bỉ, hần hiện tại nói thì dễ nghe, nhưng là theo như nàng suy luận từ đoạn ngắn AV kia, hần căn bản không có buông tha cho việc uy hiếp nhân vật chính mà hết lần này đến lần khác bức bách nàng cùng bản thân---tạp giao.

Di? Vì sao muốn dùng từ ‘tạp giao’? Căn bản là vì trong lòng nàng đã đem Lí Vũ phân vào loại cầm thú.

Mà vừa rồi nàng rót rượu cho Lí Vũ cũng là có cái tiểu xảo, ly kia của nàng là rượu vang bình thường mà trong chén của hần lại có thêm một ít thứ gì đó...

Thiên Thảo cầm lấy chén của mình ngửa đầu uống hết sau đó lại hướng về ly rượu của Lí Vũ “Người không uống sao?”

Lí Vũ giật mình sau đó tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng “Nếu người muốn uống nữa, cả bình rượu bên kia đều cho người”

“Tốt” Thiên Thảo đem ly rượu đưa lại cho Lí Vũ, sau đó cầm lấy bình rượu trên bàn, lại thấy Lí Vũ bên kia cầm ly rượu nhưng không động.

“Chúng ta cạn ly” Thiên Thảo nâng chén chạm vào ly của Lí Vũ, ai biết hần vẫn là bộ dáng tựa tiểu phi tiểu, nhìn chăm chăm nàng, giống như soi đến từng lỗ chân lông khiến nàng trong lòng sợ hãi.

“Ta biết. Người bỏ này nọ vào ly rượu này” Lí Vũ đem ly rượu đổ đi, trong ly rượu viên thuốc đã tan nhìn không sai biệt lắm.

Hắn lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Thiên Thảo, đôi mắt trừng lên giống như không thể tin, Lí Vũ lại càng trở nên vui vẻ. Hắn đến gần kéo lấy ra cái bình thuốc nhỏ đổ vào trong miệng, sau đó kéo lấy Thiên Thảo, giữ đầu nàng bắt nàng phải nhìn đến cái thứ trong ngăn kéo kia “Trường tính kế ta sao? Lá gan xem ra rất lớn ~ Xem đi a, đây đều là ta chuẩn bị cho người, hôm nay nhất định sẽ cho người một đêm khó quên”

Thiên Thảo nhìn vào ngăn kéo, quả thật Lí Vũ này biến thái ghê tởm không thể chịu được, bên trong có còng tay, có ngọn nến, có XX chạy bằng điện còn có dây thừng, vòng điện gì gì đó, cái tên Lí Vũ này là tên biến thái ham thích SM đi?

Hắn hôn lên môi Thiên Thảo, nàng giãy giụa, hắn liền thật thô bạo xé mở quần áo của nàng cùng liếm cắn nàng ngực, cảm thụ được tay nhỏ bé của Thiên Thảo đặt lên ngực mình, Lí Vũ âm trầm cười lạnh “Ngoan một chút, bằng không người sẽ rất đau”

Lúc này được hiệu của Lí Vũ đã phát tác, hắn cả người nóng lên, cái bộ phận kia cũng dựng thẳng, hô hấp trở nên dồn dập. Đúng lúc này hắn cảm giác Thiên Thảo hai tay buông lỏng đặt xuống, không phản kháng sao? Như vậy thật không có ý nghĩa, hắn nghĩ.

Đang muốn làm chút gì đó kích thích Thiên Thảo phản kháng, Lí Vũ phát hiện nàng đột nhiên lấy tay bịt kín miệng mình, mà bàn tay của nàng ném khăn lụa vừa rồi đặt ở bên hông về phía hắn. Trong nháy mắt Lí Vũ liền cảm giác cả người choáng váng hoa mắt, hắn ‘phanh’ một tiếng té lên trên mặt đất, tuy rằng vẫn còn ý thức nhưng chính là không có sức lực nào để đứng lên.

Bởi vì dược tính của mê dược rất ngắn, Thiên Thảo sợ Lí Vũ khôi phục vội vàng dùng còng tay trong ngăn kéo đem Lí Vũ khóa vào, cũng dùng dây thừng cột hắn vào thành giường. Nàng vừa rồi làm hai cái chuẩn bị, bởi vì nghĩ đến trong một bộ AV nam cầm thú dùng mê dược này hãm hại nữa chính, Thiên Thảo liền trộm học theo, đi mua một chiếc khăn lụa sau đó đến toilet của khách sạn liền đem cái mê dược này tẩm lên trên khăn

Nếu không phải là vừa rồi Lí Vũ uống cái tráng dương dược khiến cho bản thân hô hấp dồn dập sau đó lại hít vào thuốc mê, Thiên Thảo tin tưởng hắn sẽ không té xỉu nhanh như vậy, muốn trách thì trách hắn rất biến thái đi....

Cũng có thể bởi vì tác dụng của dương dược, Lí Vũ rất mau tỉnh lại, hắn cả người ửng hồng, hạ thân đã hoàn toàn cứng rắn, lại có cảm giác cơ khát khó nhịn, hắn dùng sức lôi kéo xiềng xích trên tay và dây thừng, lại phát hiện đều vô dụng không thể tránh thoát

“Ảnh chụp của ta người để chỗ nào rồi?” Thấy Lí Vũ tỉnh lại, Thiên Thảo liền lấy bộ dáng lão đại kéo cái ghế ngồi trước mặt hắn

Lí Vũ nhanh mím môi, trên mặt bộ dáng kiềm chế hết sức thống khổ. Thiên Thảo cười thầm, đây là tự làm bậy không thể sống a.

“Giúp ta cởi quần ra, cầu người... A ân~” Lí Vũ phát ra một tiếng thân ngâm thống khổ nhưng Thiên Thảo vẫn là một bộ biểu cảm ngồi xem diễn “Ta hỏi người mau trả lời, ảnh chụp người để chỗ nào rồi?”

“Người giúp ta ta liền nói cho người”

“Được, nói lời giữ lời” Thiên Thảo đem quần Lí Vũ kéo xuống, một cái quái vật lớn nháy mắt thoát quần mà ra

“Bộ dạng thật xấu. Hiện tại người có thể nói đi?” Thiên Thảo trong lòng thầm chế nhạo, cư nhiên là cái màu đỏ hồng, không giống như của Tân Xuyên màu sắc thanh thuần...

“Lại.. lại dùng tay...” Lí Vũ giọng điệu nói không thành tiếng, mỗi lần đều phát ra tiếng thân ngâm nỉ non ngắt quãng

“Lấy tay, dùng tay con mẹ người” Thiên Thảo cầm lấy một ngọn nến đánh lên người Lí Vũ một chút, vốn định làm cho hắn nếm thử chút tư vị thống khổ sau nhanh chút nói ra, ai biết hắn thế nhưng thống khổ nhưng cũng lộ ra cái biểu cảm hưng phấn, ánh mắt đỏ ngầu cùng dục vọng mãnh liệt “Người tiếp tục~..”

“Muốn cho lão nương dùng đòn sát thủ có phải không?” Thiên Thảo thật sự hết chỗ nói với tên biến thái này rồi, từ túi xách lấy ra cái máy ảnh nhắm ngay Lí Vũ mà chụp “Làm cái tư thế.. đúng đúng.. biểu cảm của người thật xuất sắc a... Nga, tốt nhất cười một cái.... Ta bắt đầu muốn chụp đặc tả một chút, Lí Vũ lão sư a, thỉnh đem hai chân người mở ra...”

Nửa giờ sau Thiên Thảo kết thúc công việc nhiếp ảnh gia, mà Lí Vũ đã trở nên hữu khí vô lực, thân thể còn dính một bãi chất lỏng màu đục, cổ họng giọng nói đứt quãng, vô thức thân ngâm lên.

Thiên Thảo bước tới phía trước đem còng tay của Lí Vũ cởi bỏ, nhưng vẫn để nguyên dây thừng trói buộc

“Lí Vũ lão sư, dây thừng đợi khi nào người có khí lực thì tự mình cởi đi, ta phải đi trước. Đúng rồi, hiện tại thần chí của người không rõ, ta sợ người quên mất chuyện này đi? Để ta nhắc lại một chút, ảnh lửa thể của Lí Vũ lão sư.... Không tuyệt đối không phải đơn giản là lửa thể, mà là ảnh nháy cảm, động dục, dâm uế đến không chịu nổi của

Lí Vũ lão sư đều đang ở trong tay ta, nếu người dám đem ảnh chụp của ta truyền đi, tin tưởng ảnh của người sẽ lại càng được truyền đi càng xa, hơn nữa”

Tuy rằng không biết Lí Vũ hiện tại là mang cái tâm tình gì nhưng Thiên Thảo tin tưởng hẳn nhất định là rất thống khổ, chỉ có điều cái này đã tính là gì? Thời điểm ác giả ác báo còn chưa có tới đâu!!!

Nhặt lên khăn lụa vừa bị ném xuống đất, suy nghĩ giặt sạch rồi đem tặng cho Hữu Lệ, Thiên Thảo mang nó vào trong toilet tẩy, dù sao Hữu Lệ là trọng khẩu vị, nàng ta sẽ không để ý!

Bởi vì lúc này đã tương đối muộn, khi Thiên Thảo bước ra khỏi khách sạn thì trời đã tối rồi, nàng bước lên xe đạp thẳng hướng đi về nhà, đi ngang qua góc cửa nàng bỗng phát hiện có hai cái xe đạp đang lặng lẽ ở phía sau đi theo mình, không hổ là thể chất của nữ nhân vật chính AV, ra đường cái cũng đều có thể bị người theo dõi a...!

Ngay khi Thiên Thảo đang muốn đi vòng qua công trường rẽ tắt sang đường bên kia, hai cái xe đạp phía sau chợt tăng tốc độ một trước một sau vượt lên xe nàng, đem nàng chặn lại ở giữa. Thiên Thảo trong lòng thầm kêu không ổn, nơi này tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có xe đi qua, công trường cũng có công nhân lui tới rải rác, nhưng nếu nàng kêu lên sợ rằng không chắc xe cô đi qua có thể nghe được hay không, hoặc là nói liệu có người nào đó nguyện ý quan tâm cái người lạ mặt qua đường, thậm chí người kia còn có khả năng cùng ‘góp vui’ một tay, cùng hai cái tên chặn đường này tạo thành thế NP đâu, dù sao đây là thế giới AV, chuyện gì cũng không thể suy nghĩ theo phương hướng bình thường được, không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái đi!!!!

Chương 16: Ta cho người ngủ nhờ!

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Ngay khi Thiên Thảo đang muốn đi vòng qua công trường rẽ tắt sang đường bên kia, hai cái xe đạp phía sau chọt tăng tốc độ một trước một sau vượt lên xe nàng, đem nàng chặn lại ở giữa. Thiên Thảo trong lòng thầm kêu không ổn, nơi này tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có xe đi qua, công trường cũng có công nhân lui tới rải rác, nhưng nếu nàng kêu lên sợ rằng không chắc xe cô đi qua có thể nghe được hay không, hoặc là nói liệu có người nào đó nguyện ý quan tâm cái người lạ mặt qua đường, thậm chí người kia còn có khả năng cùng ‘góp vui’ một tay, cùng hai cái tên chặn đường này tạo thành thế NP đâu, dù sao đây là thế giới AV, chuyện gì cũng không thể suy nghĩ theo phương hướng bình thường được, không có biến thái nhất, chỉ có càng biến thái đi!!!!

“Xin hỏi các người có chuyện gì sao?” Thiên Thảo hai tay nắm chặt tay lái, tính toán lợi dụng lúc nào hai người này lộ ra sơ hở liền sẽ cấp tốc phóng đi lên, thế nhưng bọn hắn lại giống như nhìn thấu suy nghĩ của Thiên Thảo, một kẻ giữ chặt xe đạp của nàng, một kẻ kéo nàng xuống khỏi xe, lại lấy tay bịt miệng nàng lại. Liền sau đó giữ lấy thắt lưng nàng kéo thẳng hướng một góc công trường vắng người.

“Tiểu cô nương, người tốt nhất đừng kêu lên vô ích, trời tối cho dù có người nghe được cũng sẽ không thừa hơi mà chõ mõm vào. Vừa rồi chúng ta thấy người đi ra từ khách sạn, hẳn là làm công việc loại đó đi?~” một cái đại hán làn da đen nhánh bộ dáng giống như là công nhân lên tiếng “Người là một cái nữ hài, để cho mọi người biết

chuyện này dầu sao cũng không tốt, hơn nữa người đều không phải cái nữ tử trinh tiết gì, không bằng đi theo bồi chúng ta một chút đi~”

Thiên Thảo nhìn hắn vẻ mặt ghê tởm “Con mắt chó nào của người thấy ta là làm ‘phục vụ’! Còn tiểu cô nương? Cô nãi nãi ta không biết lớn hơn so với người bao nhiêu tuổi đâu”

Đều do cái thân thể này a, diện mạo trông giống như là cô gái vị thành niên, hơn nữa cổ tình lại còn sở hữu bộ ngực vô cùng vĩ đại!

Tên nam nhân còn lại người gầy gầy thoạt nhìn có vẻ khá lớn tuổi giờ lên đôi tay vàng như nến khấp khấp lên ngực nàng, cũng đem miệng hắn hướng nơi đó hôn lên, Thiên Thảo ghê tởm không chịu được, một cái ngẩng đầu liền dùng đầu đánh vào cằm người nọ, đem môi hắn đánh chảy cả máu, sau đó nàng lại giờ chân lên hung hăng đá loạn xạ lên bộ vị trung ương giữa hai chân hắn, chỉ nghe thấy nam nhân kia kêu lên một tiếng rất thê thảm. Nàng đang tính chạy trốn, nhưng lại bị một nam nhân giữ chặt tát một thật mạnh lên mặt nàng

“Con ranh chết tiệt! Mất công chúng ta còn tử tế nhẹ nhàng với người! Gia hôm nay khiến cho người biết thế nào là quy củ!” Nam nhân làn da ngăm đen thô bạo đặt nàng ở trên tường, lại dùng sức đem quần áo của nàng xé rách “Ta xem người còn mặt mũi nào ra gặp người”

Nam nhân vừa bị Thiên Thảo đập đầu cũng tiến lại gần, hắn phần nộ giữ chặt nàng lại cho nàng hai cái bạt tai, cũng hung hăng nhéo ngực nàng một cái “Vốn là tưởng trả cho người ít tiền, nhưng bây giờ xem ra ta thật đúng là không cần làm việc phiền phức rồi!” Kéo ra áo khoác của Thiên Thảo, đến khi nhìn thấy áo sơ mi của nàng lúc nãy bị Lí Vũ xé rách, hai nam nhân kia ngăn người, một kẻ trong đó cười lên ha hả “Xem đi! Ta đã nói rồi! Nàng ta chính là cái tiểu đê tiện!”

Thiên Thảo dùng sức đem túi xách của mình ném ra phía ngoài “Các người không phải muốn tiền sao? Trong túi của ta có rất nhiều, đều cho các người!”

“Ai u, còn là cái tiểu cô nương có chút mảnh khỏe, chiêu này sớm không lừa được bọn ta đâu” Tên công nhân có vẻ trẻ hơn làn da ngăm đen đối với đại thúc làn da vàng như nến nháy mắt trao đổi một chút, đại thúc liền đi ra đằng xa nhặt lấy bóp tiền, còn cái tên làn da ngăm đen vẫn ở bên người trông chừng nàng

Thiên Thảo chịu đựng từng trận đau đốn trên má, bắt đầu nhanh chóng hướng phía trong khu công trình xây dựng thối lui, nam nhân kia thấy ý định của nàng liền hướng đi theo vào bên trong nhất thời cười chế giễu “Người tiếp tục chạy a, tưởng ta bắt không được người sao...”

Còn chưa có nói xong, nam tử liền cảm thấy trên mặt một trận đau đốn, ánh mắt bị cái gì đó ném vào nổ đom đóm, thì ra là Thiên Thảo đem cái giày cao gót duy nhất còn sót lại ném trên mặt hắn ta, cũng không quản trên đất những mảnh đất đá bén nhọn cùng bụi đất dơ bẩn, thừa dịp hắn che mắt liền xoay người lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra phía cửa.

Vừa rồi nàng hướng trong khu xây dựng chạy chính là để kéo dài khoảng cách với tên đại hán kia, sau đó tranh thủ thời gian mà cởi giày, lúc này tâm tình khẩn trương làm cho nàng quên cả đau đốn dưới chân, lại không nghĩ rằng vừa chạy tới cửa liền lao vào một người, Thiên Thảo nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra, không thể nào! Vừa rồi nàng rõ ràng đã dùng sức ném túi xách đi thật xa, cái nam nhân đi ra phía xa nhặt ví tiền sao lại trở về nhanh như vậy!

Nhất thời Thiên Thảo liền cảm giác có chút tuyệt vọng, nàng hôm nay

sẽ không là bị ‘làm thịt’ ở trong này chứ? Mẹ kiếp! Chẳng lẽ đây xem như là báo ứng nàng đối xử với Lí Vũ lão sư như vậy a! Nói như vậy cũng quá không công bằng đi!

“Lão sư?” Bên tai đột nhiên vang lên cái thanh âm quen thuộc, giống như là thanh âm của trời cao, thanh âm của thần tiên hạ phàm.

“Nghiêm Húc!” Thiên Thảo giọng nói trở nên run run, kích động đến mức suýt nữa òa khóc, nguyên lai nàng va vào không phải là nam nhân trứng thối lúc, mà là Nghiêm Húc!

Nghiêm Húc trong tay vẫn còn đang cầm cái túi xách vừa rồi Thiên Thảo ném ra ngoài, hắn nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Thiên Thảo có chút ngạc nhiên, hơn hết là thật sự phẫn nộ. Hắn cởi áo khoác của mình khoác lên người Thiên Thảo, Thiên Thảo xiết chặt cái áo khoác, liền thấy Nghiêm Húc đã bước nhanh đến chỗ nam nhân phía sau.

Lúc này Nghiêm Húc có chút không giống với khi ở trường học, bỏ đi đồng phục học sinh ngoan ngoãn, bóng lưng của hắn có vẻ phong trần mệt mỏi, nhìn kĩ phía dưới quần áo còn có rất nhiều vết bẩn, chỉ mặc áo lót bên trong để lộ thân mình đã bị phơi nắng thành màu lúa mạch, trên lưng còn có mảng áo bị mồ hôi làm ướt sũng, cơ bắp hữu lực, tuy rằng trang phục không đẹp mắt nhưng lại cực có cảm giác an toàn.

Nắm cái nam nhân kia bắt hắn xoay người lại, Nghiêm Húc túm cổ áo hắn sau đó liền đánh tới tấp, Thiên Thảo phảng phất có thể nghe được tiếng nắm tay Nghiêm Húc nện vào đầu người nọ, này quyền mang theo mười phần sức lực. Dường như vẫn còn cảm thấy chưa đủ, Nghiêm Húc lại đánh ra hai quyền thật mạnh, nam tử kia khóe miệng đã hiện lên sắc xanh tím, còn có rỉ ra máu, Thiên Thảo ở trong lòng là cực kỳ thống khoái, kém chút nữa không nhịn được mà hô lên cổ vũ Nghiêm Húc.

Giống như mới từ đau đớn phục hồi tinh thần lại, nam tử ngăm đen vèo cái tránh thoát nắm tay của Nghiêm Húc, lại đánh lại một quyền, sườn mặt Nghiêm Húc bị trúng một cú, Thiên Thảo thấy vậy thầm đau lòng, tuy rằng Nghiêm Húc không còn là cái bộ dáng thư sinh trắng trẻo mà đã phôi nắn, rèn luyện nhiều nhưng ở trong mắt nàng vẫn là một bộ dáng dễ khi dễ, hận bản thân không thể biến thành dũng sĩ mình kim cương thô kệch, đem Nghiêm Húc kéo đến bảo vệ sau lưng

Một trận chiến kéo dài, may mắn Nghiêm Húc trước mắt thoát nhìn thân mình cứng rắn, không có bị đổ máu gì, nam tử da đen sau nửa ngày giằng co rốt cục bị Nghiêm Húc đánh đến bỏ chạy, đương nhiên cái công nhân da vàng kia cũng chạy cùng, so với cái tên da đen vừa rồi thì đối với Nghiêm Húc muốn đối phó hẳn chỉ là dễ như trở bàn tay.

Bất quá cho dù như vậy trên người Nghiêm Húc cũng bị không ít vết thương, Thiên Thảo một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem xét vết thương trên người hẳn “Hai kẻ kia đã muốn chạy, ngươi còn đuổi theo bọn hắn đánh cái gì a! Xem đem bản thân biến thành cái bộ dáng gì rồi.”

“.... Đánh cho ngươi hết giận” Nghiêm Húc dừng một chút nói, kỳ thực chân chính nguyên nhân là bản thân hắn thật sự tức giận đi

Thiên Thảo ngồi trên đám gạch ngói vụn, lại xoa xoa chỗ đau trên mặt nói “Tại sao ngươi lại ở trong này? Ai, hôm nay thật sự là cái ngày xui xẻo, ta chán ghét nhất là công nhân, đáng kinh, thô bạo lại không có học thức”

“...” Nghiêm Húc dừng một chút lại nói “Lão sư, ta chính là công nhân”

“Người nói gì?” Thiên Thảo dừng lại động tác xoa mặt nhìn về phía Nghiêm Húc

“Ta ở trong này bốc vác” Nghiêm Húc cũng không giải thích nhiều, đi đến trước mặt Thiên Thảo ngồi xổm xuống, giữ lấy hai chân nàng, Thiên Thảo lắp bắp “Người làm gì a..”

Nghiêm Húc chính là không buông tay, hấn nhìn chân Thiên Thảo bị bắn dính đầy bùn đất trầm ngâm hồi lâu, sau đó từ trong ba lô lấy ra bình nước, đem chân Thiên Thảo đặt lên đùi mình rồi giúp nàng rửa sạch “Đều chảy máu rồi”

Thiên Thảo có chút thẹn thùng, nàng đoạt lại bình nước trong tay Nghiêm Húc “Có lẽ là do vừa rồi giẫm lên tảng đá, vẫn là để tự ta làm đi”

“Ta thường xuyên bị thương, cho nên biết làm cách nào xử lý cho tốt” Nghiêm Húc không để ý đến Thiên Thảo, ngược lại cẩn thận giúp nàng xử lý miệng vết thương, càng ngạc nhiên là hấn cứ nhiên lấy trong túi ra một lọ Vân Nam bạch dược, làm nàng kinh sợ không thôi

“Cái gì kêu thường xuyên bị thương... Người thường xuyên đánh nhau sao?” Thiên Thảo hỏi

“Ở trong công trường làm việc đương nhiên sẽ thường xuyên bị thương”

“Ngón tay người cũng là...”

Nghiêm Húc không có trả lời Thiên Thảo mà là đưa lưng về phía nàng ngồi xuống chỉ chỉ sau lưng mình “Ta cõng người”

Thiên Thảo thở dài ôm lấy cổ Nghiêm Húc “Vừa rồi người làm sao biết ta ở trong này?”

“Thấy được túi của lão sư” Nghiêm Húc đứng dậy, vững vàng đem Thiên Thảo đặt trên lưng. Thiên Thảo than lên một tiếng “Oa. Người thật lợi hại cư nhiên có thể nhận ra! Có khi đem cái túi của ta vứt xuống đất ta còn tưởng túi rác mà bước qua nha”

Nghiêm Húc trầm mặc, không nói gì tiếp tục cõng Thiên Thảo đi về phía trước. Chuyện của nàng hẳn đương nhiên nhớ được, dù là cái bút bi nhỏ bé của nàng hẳn cũng dễ dàng nhận ra. Lúc này cánh tay Thiên Thảo đang vòng ôm cổ hắn, mang theo ấm áp cùng hô hấp mang mùi hương riêng biệt của nàng thoảng qua lỗ tai, thân thể nàng cũng kè sát, Nghiêm Húc trong lòng có chút nhộn nhạo.

Khiến hắn bước đi ngày càng chậm lại, muốn đem con đường kéo xa hơn

Suy nghĩ giống như đang phiêu dạt, cho đến khi Thiên Thảo vỗ vai hắn mới phục hồi lại tinh thần, nguyên lai hai người đã đi ra khỏi công trường, thậm chí cũng đi đến chỗ lúc vừa rồi Thiên Thảo để xe đạp

“Mẹ kiếp, xe đạp của ta đâu mất rồi?” Thiên Thảo giận dữ, nhìn xem chung quanh đã không thấy bóng dáng chiếc xe đâu

“Ở đây rất phức tạp, kể cả khóa cũng có thể bị trộm đi!” Nghiêm Húc nói

“Kia làm sao bây giờ a? Chúng ta bắt xe bus đi về?”

“Lão sư phải về nhà sao?”

“Vô nghĩa, không trở về nhà thì đi chỗ nào a”

“Nhưng là mặt lão sư còn sừng, để cho người nhà nhìn thấy chẳng phải sẽ lo lắng sao?”

Ghé vào trên lưng Nghiêm Húc Thiên Thảo trầm tư “Người không nói ta đều quên mất” Nói xong câu này Thiên Thảo còn thập phần giả bộ thâm trầm, học bộ dáng Tôn Quyền sờ sờ cằm “Để ta suy nghĩ”

Người nhà Thiên Thảo sẽ không lo lắng bởi vì nàng ở cùng một chỗ với Tân Xuyên, nhưng đúng là nếu để Tân Xuyên nhìn đến vết thương này cũng không dễ giải thích a! Bỏ qua chuyện với Lí Vũ nếu như nói bản thân trên đường về nhà gặp được kẻ bắt cóc thì coi như xong, chỉ sợ Tân Xuyên lại truy cứu kĩ, còn có quần áo rách nát trên người, để cho hắn nhìn thấy còn không tức điên.

Ngay khi Thiên Thảo muốn hạ quyết tâm đi về nhà, Nghiêm Húc đột nhiên nghiêng đầu qua, thanh âm nhu hòa “Lão sư, hay là đến nhà của ta đi, ta cho người ngủ nhờ một đêm”

Chương 17: Tìm kiếm chỗ khác biệt

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Ngay khi Thiên Thảo muốn hạ quyết tâm đi về nhà, Nghiêm Húc đột nhiên nghiêng đầu qua, thanh âm nhu hòa “Lão sư, hay là đến nhà của ta đi, ta cho người ngủ nhờ một đêm”

Đối với ánh mắt của Nghiêm Húc có thể lúc này vô cùng trong sáng, Thiên Thảo nháy mắt tràn ngập mẫu tính xém chút nữa đáp ứng liền, nhưng ngay lúc đó nàng lại nghĩ đến nếu như không về nhà nhất định phải có cái lý do, hơn nữa bản thân là lão sư của Nghiêm Húc, người nhà hẳn thấy hẳn cùng nàng đi về sợ chỉ bằng việc người hẳn có không ít vết thương còn không nguyên rửa chết nàng.

“Không được không được, ta không trở về người nhà lại càng lo lắng hơn, hơn nữa ta nếu đến nhà người sợ hội ảnh hưởng đến hình tượng về chủ nhiệm lớp trong lòng mẹ người nha. Chờ khi nào có thời gian ta sẽ có dịp đến chơi nhà người sau a” Thiên Thảo đang nói, di động đột nhiên vang lên, nàng nhìn tên hiển thị trên điện thoại, đúng là Tân Xuyên đang gọi

“Sao còn chưa trở về?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Tân Xuyên còn có chút lo lắng hỏi, Thiên Thảo cười ha ha vài tiếng “Chờ ta trở về sẽ nói với người”

Tân Xuyên đáp ứng, cũng ở bên kia điện thoại nói tiếp “Hôm nay ta mua cá, đang hầm canh, chờ người trở về vừa khéo là có thể ăn được rồi”

Thiên Thảo nghe thấy điện thoại còn truyền ra tiếng vòi nước, có lẽ là Tân Xuyên đang nấu cơm, trong lòng đột nhiên ấm áp “Lão công người thật tốt... ta hôm nay ở bên ngoài chuốc họa”

Nghe Thiên Thảo lời nói trước sau không ăn nhập, động tác rửa cá của Tân Xuyên ở bên kia điện thoại dừng lại “Chuốc cái gì họa?”

“Này a... Lát trở về sẽ kể rõ cho người”

Có lẽ là Tân Xuyên đối với ‘nguyên bản’ phong cách làm việc của ‘Thiên Thảo’ khá quen thuộc nên còn tưởng rằng Thiên Thảo là đang nói đùa với hắn, nhắc nàng đi đường cẩn thận liền cúp máy, Thiên Thảo buông điện thoại trong tay, phát hiện Nghiêm Húc đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình, nàng cười hỏi một câu “Như thế nào, hôm mộ điện thoại của ta đi? Sản phẩm trong nước hàng hiệu Sơn Trại Cơ, thật đẹp đi~”

“Lão sư người có ca ca sao?”

Thiên Thảo phản ứng lại, biết Nghiêm Húc ý chỉ là Tân Xuyên, chỉ sợ vừa rồi cuộc đối thoại của nàng và Tân Xuyên đều bị hắn nghe được, liền đối với Nghiêm Húc giải thích nói “Nga, vừa rồi là vị hôn phu của ta”

“Vị hôn phu...” Nghiêm Húc ánh mắt trở nên ảm đạm “Hắn còn biết nấu canh cho người, thật tốt”

Còn hắn bất quá chỉ có thể nấu được cho nàng bát mì mà thôi, không có thể nào làm được cho nàng một bữa tối thật thịnh soạn. Trong lòng đột nhiên không hiểu có chút quặn đau, khoảng cách của hắn cùng với nàng, không riêng gì là khoảng cách dài dằng dặc giữa giáo viên và học sinh mà còn là khoảng cách giữa bần cùng quý.

Ở trong mắt hắn, hắn hiện tại đã nghèo túng đến không thể chịu nổi, cho đến khi bị nàng phát hiện bí mật của mình hắn luôn luôn cảm thấy vô cùng xấu hổ, thậm chí không nghĩ lấy loại thân phận này ngẩng đầu nhìn nàng. Mà nàng, ở trong lòng hắn vĩnh viễn là cao quý như vậy, chỉ là chạm đến cũng thấy thật xa xỉ.

“Đúng rồi, Nghiêm Húc, người lần trước là tức giận với ta?” Thiên Thảo nghiêm túc hỏi, nàng thật để ý khác thường của hắn lần ấy, thậm chí cảm giác có chút không thể lý giải nổi, về nhà suy nghĩ rất lâu cũng không tìm ra nguyên nhân.

Là vì tại nàng nên cầm của hắn mới bị hỏng sao? Như vậy ngay lúc bị hư hắn nên tức giận mới đúng, huống hồ theo hiểu biết của nàng Nghiêm Húc cũng không phải người như vậy. Đối với chuyện lần ấy Thiên Thảo trong lòng đều luôn rất áy náy, tính toán lần sau đi chỗ Nguyễn Tây huấn luyện nhờ Nguyễn Tây giới thiệu cho hắn một cây cầm tốt, sau đó nàng sẽ dùng tiền của mình mua tặng cho hắn. Tuy rằng nàng không phải rất giàu, nhưng vẫn còn có khả năng làm được việc ấy, huống hồ Nghiêm Húc sắp có trận đấu, hắn đang thật cần một cây cầm tốt

Nếu Nghiêm Húc là vì bị bản thân giáo huấn mà sinh khí cũng không đúng, do chính mình chạm đến vết sẹo chuyện hắn thi không qua cuộc thi phân cấp lại càng không đúng, Thiên Thảo trở nên hốt hoảng, đều nói hiểu lòng nữ nhân tựa như mò kim đáy bể, còn Nghiêm Húc này muốn hiểu hắn chắc giống như tìm kim ở Thượng Hải a, liền có chuyện gì cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Nghiêm Húc cõng Thiên Thảo trên lưng từng bước đi về phía trước, hiện tại xung quanh đều tối om, đèn đường còn chưa có mở, thanh âm của Nghiêm Húc giữa không gian tĩnh mịch vang lên thật nhẹ nhàng, nhưng có cảm giác giống như tia nắng cuối cùng lúc hoàng

hôn chuẩn bị tắt “Không có gì, ngày đó là bởi vì chuyện không qua cuộc thi cho nên cảm thấy hơi khó chịu một chút, thật có lỗi, lão sư, ta đã nói với người những lời không nên”

“Là như vậy sao?... Không sao, ta chỉ là lo lắng cho người mà thôi” Thiên Thảo tổng cảm giác có chỗ nào không đúng nhưng lại không thể nói rõ được

“Vậy là tốt rồi” Nghiêm Húc không đầu không đuôi mở miệng, làm cho Thiên Thảo không đoán được hắn đang nghĩ gì

Có thể được người lo lắng, vậy là tốt rồi, Nghiêm Húc trong lòng thầm nói xong, trong mắt giống như bị một tầng tro bụi che phủ, lại tới rồi, cái loại cảm giác vô lực như thế này.

Ngày đó hắn chẳng phải tức giận, mà là sợ hãi, sợ hãi đến nỗi gắt gao ghim chặt móng tay vào da thịt cũng không thể thanh tỉnh được. Hắn đã từng là một người rất thích nhìn người khác vui vẻ, cũng thật thích cười, mà hiện tại chỉ có thể biểu hiện ra bộ dáng cười cười giả tạo, đó là bởi vì mặc kệ trải qua bao nhiêu thống khổ cùng suy sụp, hắn cũng không thể đánh mất đi tự tôn của nam nhân. Trong trường trung học đại đa số mọi người là sống vì lợi ích, nếu để bọn hắn biết gia cảnh của mình sa sút, đại khái là sẽ bị bài xích, sẽ bị xem thường đi.

Nhưng điều hắn sợ không phải là cái này, tuy rằng trước mặt mọi người hắn đều duy trì bộ dáng hoàn mỹ nhất, nhưng hắn chỉ sợ một người duy nhất coi thường hắn, hắn sợ hãi sẽ bị nàng xa lánh, rời xa.

Bị người mình để ý nhất nhìn đến tình cảnh quẩn bách nhất của bản thân là chuyện hắn không thể chịu nổi, hắn không mong muốn nàng nhìn đến tình cảnh thảm hại của mình lúc này. Ngày đó sự việc Thiên

Thảo nghe được âm thanh bén nhọn mà hấn kéo đàn tựa như ăn sâu, ám ảnh vào trong lòng hấn, không cách nào xóa đi được.

Hấn sợ ở trước mặt Thiên Thảo thể hiện ra cái mặt không ưu tú của bản thân, sợ Thiên Thảo nhìn hấn bằng ánh mắt thương hại mà cảm thấy bản thân thật yếu đuối. Hấn bảo nàng đừng quan tâm hấn, đó là hấn sợ nhận được càng nhiều quan tâm của nàng thì sẽ lại càng không cách nào tỉnh lại, chẳng sợ lấy trứng chọi đá, thiêu thân lao đầu vào lửa, hấn đều sẽ không tự lượng sức mình mà tranh thủ thời gian ở bên nàng, giống như cái chất độc, không nhìn thấy nàng liền khó chịu trong lòng.

Ngày đó hấn đã có loại xúc động muốn từ bỏ, tự động rời đi nàng, sau đó lại hối hận bản thân không có cùng nàng chào tạm biệt một cách tử tế. Lần thứ hai cảm nhận được tư vị của sự cô độc, giống như quay người lại liền thấy mình chỉ còn hai bàn tay trắng

Mà hôm nay hấn lại có cảm giác này, nàng nói nàng có vị hôn phu, so sánh với người kia hấn như vậy hèn mọn

Chịu đựng trái tim từng trận đau đớn, Nghiêm Húc bên tai vang lên thanh âm Thiên Thảo nói chuyện với người kia, hết sức dịu dàng. Thiên Thảo tâm tình rất tốt, quên bẵng đi chuyện của Lí Vũ, kể cả chuyện bị bắt cóc nhưng là hữu kinh vô hiểm, trọng yếu nhất là Nghiêm Húc cũng đã khôi phục lại bình thường.

Sau khi được Nghiêm Húc đưa về nhà, Thiên Thảo sợ bị Tân Xuyên hiểu lầm liền tự mình đỡ tường khắp khiêng đi lên lầu, Nghiêm Húc sờ đầu tay trên cổ, đứng lại tại chỗ trầm ngâm hồi lâu. Hơi ấm trên cổ, cũng dần dần biến mất.

Bước vào trong nhà, một mùi hương thơm xông vào mũi, Tân Xuyên đang thu thập văn kiện, nhìn thấy Thiên Thảo trở về lập tức ra đón,

lại phát hiện trên mặt nàng có thêm một dấu vết sưng đỏ.

“Làm sao lại bị thế này?” Tân Xuyên nhẹ nhàng xem xét vết thương, chân mày cau lại, nghĩ đến Thiên Thảo vừa nãy nói ở bên ngoài gặp rắc rối, trên mặt không khỏi thâm trầm “Có người khi dễ người?”

“Ta khi đi về nhà đụng phải cướp, liền biến thành bộ dạng như vậy”

“Quần áo đâu?” Tân Xuyên mày càng nhăn, bởi vì vạt áo trước ngực nàng bị xé rách, bên trong phong cảnh như ẩn như hiện

“Cái tên trộm kia trộm tiền thuận tiện trộm sắc” Thiên Thảo dừng một chút “Nhưng không có trộm thành”

Tân Xuyên không biết vì sao ngữ điệu nóng nảy “Tối hôm nay vì sao không để cho ta đón người”

Thiên Thảo nghĩ vài ngày nay tan học đều là Tân Xuyên đến đón nàng nhưng hôm nay vì chuyện Lí Vũ nên tận lực từ chối không để hấn đi đón, hơn nữa lại còn trùng cái giải lớn, đúng hôm Tân Xuyên không tới mọi chuyện phát sinh quá ư là trùng hợp

“Ngoài ý muốn mà thôi, ta không phải đã nói là vì muốn cùng về với học sinh để gia tăng tình cảm hay sao” Thiên Thảo chớp chớp mắt “Ai nha ta đói quá, lão công, chúng ta nhanh ăn cơm thôi”

“Các học sinh đi cùng người cũng cùng nhau gặp phải kẻ trộm kia sao?” Tân Xuyên không để ý Thiên Thảo nói sang chuyện khác, ngược lại tiếp tục hỏi

“Àn.. Gặp được là sau khi cùng bọn hấn tách ra”

Tân Xuyên trầm mặc, cũng không biết đang nghĩ cái gì, hấn đi đến

trước mặt Thiên Thảo cởi ra cái áo sơ mi bị xé rách “Thay nó ra, ta xem thật chừng mắt”

Thiên Thảo nhìn sắc mặt của Tân Xuyên, phát hiện còn thật trầm liên mặc hấn cởi. Tân Xuyên ánh mắt dừng ở ngực Thiên Thảo, làm như quan sát thấy cái gì, một tay che lại ngực của nàng, lại tăng lực đạo đem cái áo ngực kéo xuống. Thiên Thảo che ngực “Người làm gì, không phải thay quần áo sao, bên trong cũng phải thay?”

Tân Xuyên đem tay Thiên Thảo kéo sang một bên, đầu cúi xuống nhìn ngực nàng một cách chăm chú. Cảm thụ được ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm của hấn, Thiên Thảo đỏ mặt, chẳng lẽ người này không để nàng ăn cơm đã nghĩ vận động sao? Đang muốn tỏ vẻ kháng nghị một chút, đã thấy Tân Xuyên thả nàng ra, cũng xoay người nhàn nhạt nói “Ăn cơm đi”

Cái gì a! Người là vừa rồi tìm cái gì khác lạ sao? Thiên Thảo trong lòng châm chọc, trở về phòng tìm áo ngủ, khi đi thay quần áo lại kinh sợ phát hiện phía trước chỗ bị áo ngực che đi có một dấu răng nhọt nhọt, còn chưa phai đi, là dấu vết lúc trước Lí Vũ cắn.

Dựa vào! Nguyên lai Tân Xuyên hấn vừa rồi thật sự là tìm khác biệt gì đó

Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của hấn, Thiên Thảo không xác định được hấn có phải hay không vừa rồi đã nhìn thấy cái dấu răng này, trong lòng có chút hối hận, còn không bằng vừa rồi nàng đi theo Nghiêm Húc về nhà hấn, dù là muối mặt cũng được.

Chương 18: Sao lại có cảm giác như đang bị vũ nhục vậy

= =

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nghĩ đến phản ứng vừa rồi của hắn, Thiên Thảo không xác định được hắn có phải hay không vừa rồi đã nhìn thấy cái dấu răng này, trong lòng có chút hối hận, còn không bằng vừa rồi nàng đi theo Nghiêm Húc về nhà, dù là muối mặt cũng được.

Sau đó Thiên Thảo cực kỳ gian nan ngồi vào bàn ăn xong canh cá, bởi vì nàng chịu không được khảo nghiệm của canh cá a, lại càng không chịu nổi cái không khí trên bàn ăn, giống như bị vây trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cuối cùng, Thiên Thảo vẫn là không có bụng tha cho đồ ăn, nàng chọn cái phương thức vẹn cả đôi đường đó là dùng năm phút đồng hồ ăn hai chén cơm, sau đó dưới ánh mắt quái dị của Tân Xuyên đi trở về phòng.

Tân Xuyên hôm nay làm việc xong liền trực tiếp đi ngủ, cũng không cùng nàng làm cái vận động dư thừa nào. Nhớ tới sắc mặt nặng nề của hắn trên bàn cơm hôm nay, còn có ánh mắt tức giận muốn nói lại thôi, Thiên Thảo biết hắn là có chuyện muốn nói với mình, nhưng chờ hồi lâu cũng không thấy hắn mở miệng. Kỳ thực nàng cũng đồng dạng muốn trò chuyện với hắn, nhưng tìm không thấy chuyện gì cần phải giải thích a. Chuyện gì nên nói nàng đều đã nói, nói nhiều không phải làm cho Tân Xuyên cảm thấy nàng giống như đang lấp liếm che giấu cái gì?

Buổi sáng ngày thứ hai, hết thấy giống như lại trở về nguyên dạng, Tân Xuyên giống như mọi ngày đem nàng trên giường gọi dậy, cùng nàng đánh răng rửa mặt ăn cơm, Thiên Thảo cầm bàn chải đánh răng ở trong miệng đưa qua đưa lại, nghĩ rằng hôm qua Tân Xuyên nhất định là ghen đi, cũng không có phỏng đoán nghi ngờ gì với nàng, là do lúc đó nàng rất sợ hãi hấn tức giận cho nên nghĩ nhiều a.

Đang ngẩn ngơ, đột nhiên phía sau truyền đến cái ôm ấm áp, Tân Xuyên dùng cánh tay dài đem Thiên Thảo vây quanh, miệng đặt lên cổ nàng liếm cắn. Thiên Thảo đánh cái giật mình, bởi vì ma sát từ cổ mà làm cho cánh tay đột nhiên nổi lên một đám da gà. Tân Xuyên chưa bao giờ biểu hiện bộ dáng thân thiết với nàng vào buổi sáng tinh mơ chuẩn bị đi làm như vậy, cho nên nàng có chút không thích ứng cố gắng xoay lại thân mình “A ang anh ăng”

Bởi vì miệng đang có bàn chải đánh răng cùng bột kem cho nên nàng nói không rõ lắm, kỳ thực nàng muốn nói “Ta đang đánh răng”...

Tuy rằng nói mơ hồ nhưng Tân Xuyên nhất định là nghe hiểu, vậy nhưng hấn không những không dừng lại mà lại càng bạo dạn hơn, bàn tay to với vào trong áo ngủ của Thiên Thảo, hai cái tay phủ lên ngực mà xoa nắn, hơi thở nóng hằm hập phun vào trên gáy “Ta biết”

Thiên Thảo “...” Nếu nàng có thể thoải mái nói chuyện cùng Tân Xuyên nhất định sẽ lý luận một phen về cái vấn đề “muộn giờ làm rồi”, nhưng hiện tại nàng vẫn còn chưa có làm xong, cũng chỉ có thể tiếp tục công cuộc chải răng, trong lòng suy nghĩ, muốn sờ cứ sờ đi, chờ người sờ xong ta cũng làm xong rồi

Vừa đem bột kem trong miệng nhổ ra, Thiên Thảo súc một ngụm nhỏ nước, kết quả suýt chút nữa bị sặc, bởi vì cảm giác hạ thân rõ ràng chột lạnh, váy ngủ bị tốc lên, sau đó một cái thứ gì đó trắng kiện từ phía dưới tiến vào trong cơ thể

“Khụ khụ!” Lúc này nàng là sắc thật sự, Thiên Thảo đem nước nhỏ ra hét lên một tiếng “Đau a!”

Thật sự là rất đau, bởi vì không có khúc dạo đầu cho nên bên trong nàng cực kì khô khốc, nếu không phải Thiên Thảo tố chất tâm lí quá cứng rắn, hoặc nếu không phải người này là Tân Xuyên nàng tuyệt đối hoa hoa lệ lệ mà gào khóc thảm thiết.

Tư thế va chạm của Tân Xuyên dừng lại một chút, nhưng sau đó lại càng nhanh hơn, hấn ấn thắt lưng của nàng về phía trước mà trườn sát, Thiên Thảo chống đỡ không được ghé vào trên bồn rửa mặt, Tân Xuyên theo nàng sau lưng từng chút từng chút hôn về phía trước, cuối cùng dừng lại ở sau gáy, chuyên tâm mút vào

“Ta còn muốn đi làm..” Vì để bản thân thanh âm không bị đứt quãng, Thiên Thảo cắn răng nói

“Nhanh thôi” Phía sau truyền đến tiếng nói nặng nề

Quả nhiên là rất nhanh, tốc độ ra vào càng điên cuồng hơn trước, chỉ trong vòng vài phút liền đạt tới trăm cú nhấp, Thiên Thảo chân đã nhũn không đứng lên nổi, thân thể sức nặng hoàn toàn dựa vào Tân Xuyên an bài. Thẳng đến khi có nóng rực chất lỏng phun vào bên trong, Thiên Thảo mới ý thức được là mọi chuyện đã đình chỉ, nhưng thời gian phẳng phất như đã kéo dài hàng giờ vậy

Há miệng thở hổn hển, Thiên Thảo khôi phục lại liền đá một cước vào cẳng chân Tân Xuyên “Sớm tinh mơ người thần kinh cái gì vậy”

Tân Xuyên nắm lấy chân Thiên Thảo giơ lên còn chưa kịp hạ xuống kéo vào lòng hôn hôn “Chính là đột nhiên muốn làm thôi”

Thiên Thảo trên mặt một mảnh đỏ ửng lòi ra cuộn giấy vệ sinh bên cạnh “Đi ra ngoài đi! Ta còn muốn... chuẩn bị đi làm”

“Ta giúp ngươi” Tân Xuyên đoạt lấy giấy vệ sinh trong tay Thiên Thảo, cẩn thận lau đi chất lỏng chảy xuống trên đùi nàng “Hôm nay ta đưa ngươi đi”

“Ngươi không sợ đi muộn sao?”

“Đi muộn liền muộn đi”

Như thế Thiên Thảo liền trải qua kiếp sống được vị hôn phu ngày ngày hộ tống đến trường, cũng trở thành tiêu điểm để đám học sinh mỗi ngày đem ra thảo luận, tán phét...

Sau khi tan học có mấy học sinh đi qua trêu đùa với nàng “Thiên Thảo lão sư, bạn trai của ngươi thật soái a, các ngươi làm sao lại nhận thức vậy?”

“Thiên Thảo lão sư, ngươi giữ bí mật thật giỏi a, đến bây giờ chúng ta mới biết được ngươi có bạn trai, chẳng lẽ là mới quen gần đây?”

...

Hữu Lệ bên cạnh tính vốn thẳng thắn, mở miệng nói toạc ra lời trong lòng của đám nữ sinh “Thiên Thảo lão sư, ngươi nói ngươi như vậy mà còn tìm được bạn trai tốt như thế chúng ta thế nào lại tìm không được a, ta nhưng là đều luôn chú ý duy trì hình tượng thực nữ của bản thân đâu”

Mấy ngày nay quan hệ giữa Thiên Thảo và các học sinh đều đã trở nên khá thân thiết, không có xa cách như với nguyên chủ lúc nào cũng trưng ra khí chất thực nữ ngày xưa, tuy rằng thật sự tự đắc vì

thành quả của bản thân nhưng là Thiên Thảo vẫn là sắc mặt âm trầm nhìn Hữu Lệ “ Người nói cái gì?”

“Ta là nói... hiện tại khẩu vị của nam nhân thật là khác biệt a, thật sự là thiên đại việc vui.... Xem ta lúc trước còn luôn lo lắng giữ hình tượng của bản thân đâu...”

“Ngũ văn lão sư của các ngươi là ai?” Thiên Thảo đột nhiên hỏi

“Tiểu Vân lão sư a”

“Bảo sao”

Hữu Lệ “...” Nàng thế nào đột nhiên có lại cảm giác bản thân đang bị vũ nhục đâu ==

Việc ân oán lúc trước của Thiên Thảo và Lí Vũ cũng coi như đã trôi qua một quãng thời gian, bất quá làm nàng bức mình là mỗi khi văn phòng không có người nàng đều sẽ nhận được ánh mắt của Lí Vũ cách hai dãy bàn phóng đến nóng rực, mà mỗi lần như thế nàng sẽ nâng lên cằm, hung hăng mười phần trừng trở về. Thiên Thảo thật không rõ, rõ ràng biểu hiện của nàng hung dữ như vậy, vì sao hắn vẫn còn chưa đánh mất ý niệm đối với nàng?

Để cho người ta không thể hiểu là, mỗi ngày giữa trưa Lí Vũ sẽ ở trên bàn nàng đặt một tách cà phê, mặc kệ nàng có động đến hay không. Hơn phân nửa số lần nàng nhìn đến tách cà phê kia đều sẽ trừng mắt đổ đi, nhưng Lí Vũ giống như gặp được cái chuyện rất hưng phấn, ánh mắt nhìn nàng chăm chập càng trở nên sáng ngời, điều này làm cho Thiên Thảo hoài nghi hắn có phải hay không bị S một lần liên trực tiếp biến M (*)

Hôm nay Thiên Thảo không phải dạy lớp phụ đạo, bèn đi chỗ Nguyễn

Tây luyện tập. Bởi vì lần trước Tân Xuyên có đề cập qua muốn nàng dẫn hắn đi xem, Thiên Thảo liền trước khi đi gọi điện cho hắn một tiếng, Tân Xuyên vốn là định đi giao bản vẽ cho khách, nghe Thiên Thảo nói liền lập tức đồng ý

Đưa Tân Xuyên đến nơi luyện tập, nơi này là lễ đường bình thường Già Lam dàn nhạc sẽ biểu diễn, cũng là nơi thường xuyên diễn ra các trận đấu cấp quốc gia, sảnh âm nhạc Robert. Nếu là ở đây không có kế hoạch tổ chức cuộc thi nào thì bọn họ sẽ ở trong này luyện tập, thuận tiện thử luôn sân khấu

“Nha, chính là nơi này” Xuống khỏi xe Tân Xuyên, Thiên Thảo chỉ vào sảnh âm nhạc với kiến trúc giống như một chiếc đàn dương cầm vĩ đại giới thiệu “Sảnh âm nhạc Robert, là sảnh chuyên dụng của dàn nhạc quốc gia Già Lam, thế nào, trông thật dọa người đi~”

Tuy rằng nói như vậy nhưng Thiên Thảo phi thường chờ mong khích lệ và ngưỡng mộ từ phía Tân Xuyên, nàng vốn không phải là vị hôn thê Cử Thiên Thảo kia của hắn, cho nên mọi chuyện đều muốn phân rõ ràng với nàng ta. Ở trong mắt Tân Xuyên, Cử Thiên Thảo có thể là cái giáo sư toán học ưu tú, nhưng nàng không muốn là cái loại ưu tú này, nàng thầm nghĩ ở trong mắt hắn chỉ nhìn đến ưu tú, hào quang của chính nàng.

Quay lại quan sát biểu cảm của Tân Xuyên, Thiên Thảo phát hiện hắn sợ run một chút, phảng phất như sảnh âm nhạc này không giống như trong tưởng tượng của hắn. Đối mặt với câu hỏi của Thiên Thảo, Tân Xuyên chỉ nhàn nhạt trả lời một câu “Rất tốt”, sau đó khoác tay nàng đi vào trong, trong mắt tràn đầy chất vấn

“Lão bản, ta đã đến” Thiên Thảo từ xa vẫy vẫy tay chào Nguyễn Tây, Nguyễn Tây đang trao đổi cùng nhạc công liền đối nàng gật đầu, ánh mắt vốn định tiếp tục nhìn xuống quyển nhạc phổ, cuối cùng lại xẹt

qua nam nhân đứng bên cạnh Thiên Thảo

“Đây là bạn trai của ta” Thiên Thảo giới thiệu với Nguyễn Tây, Nguyễn Tây không có tỏ vẻ không hoan nghênh cũng không có vẻ chào đón, mà là ném cho nàng mấy quyển nhạc phổ “Đây là nội dung luyện tập hôm nay, buổi diễn thử năm phút nữa sẽ bắt đầu”

“Cái gì? Chỉ có 5 phút chuẩn bị?”

“Vốn là nhiều gấp đôi, nhưng là do người tới muộn”

Thiên Thảo nhận mệnh cầm lấy bản nhạc quen thuộc, vì thời gian cấp bách nên cũng không nói chuyện nhiều với Tân Xuyên, luôn nghiêm túc thảo luận. Tân Xuyên nhìn xung quanh bốn phía, xung quanh có rất nhiều nhạc công, bọn họ mỗi người cầm trong tay một loại nhạc cụ khác biệt. Cho dù là thời gian luyện tập nhưng đều trang điểm, mặc tây trang đi giày da đen trang trọng, thoạt nhìn giống như một buổi biểu diễn thực thụ. Chỉ có Thiên Thảo, mặc một bộ váy trắng đơn giản mà đến, cùng nhóm người này so sánh có chút không thích hợp

“Thiên Thảo, ta cảm thấy nơi này không thích hợp với người” Tân Xuyên nhỏ giọng nói. Mặc kệ Thiên Thảo học toán học này làm thế nào lại bị coi trọng gọi đến làm âm nhạc nhưng ít nhất xem hình tượng hôm nay của nàng đích thực là không phù hợp với nơi này, Thiên Thảo làm cho người ta cảm giác rất tùy ý.

Kỳ thực Tân Xuyên không biết là nơi này đại đa số mọi người mặc tây trang là để cho Nguyễn Tây xem, cấp Nguyễn Tây một cái ấn tượng tốt là thật nghiêm túc đối với âm nhạc hòng muốn kiếm cái cơ hội chuyển đến đội một, thật hiển nhiên, Thiên Thảo là không ý thức được điều này

Thiên Thảo cúi đầu yên lặng nghiên cứu nhạc phổ

Tân Xuyên cho rằng Thiên Thảo nghe được lời nói của bản thân nên tức giận liền tiếp tục nói “Lúc trước người nói qua bọn họ coi trọng người là vì thành tích tốt chỉ huy trong cuộc thi âm nhạc nhưng theo ta thấy âm nhạc có dễ nghe hay không đại đa số là do nhạc công đi, người khả năng chỉ là vì trùng hợp tùy tiện chỉ huy một đội nhạc ưu tú mà gặp may mắn thôi”

Có thể là vì hình tượng Cử Thiên Thảo trong lòng Tân Xuyên rất thâm căn cố đế, hấn thủy chung sẽ không quá tin tưởng quyết định đi làm ngành nghề liên quan đến âm nhạc của Thiên Thảo, cũng không thể tưởng tượng ra bộ dáng nàng đứng trên bục chỉ huy. Trong mắt hấn, Thiên Thảo ‘may mắn’ sớm hay muộn sẽ bị dàn nhạc sa thải, do đó mà bị đả kích

Đối mặt với lời nói của Tân Xuyên, Thiên Thảo vẫn là cúi đầu yên lặng suy tư.

“Thiên Thảo..” Tân Xuyên không nhận được câu trả lời của Thiên Thảo cho nên kéo tay của nàng, Thiên Thảo nghiêng đầu nhìn hấn, một bộ bừng tỉnh đại ngộ “Người nói cái gì?”

Tân Xuyên “..”

Lúc này Nguyễn Tây đi đến bên người Thiên Thảo “Đã chuẩn bị xong chưa”

“Ân, không sai biệt lắm”

“Vậy là tốt rồi” Nguyễn Tây lập tức tuyên bố kết thúc thời gian đọc nhạc phổ, mọi người chuẩn bị lên đài diễn tấu, Thiên Thảo nhìn đồng hồ, Nguyễn Tây cư nhiên phá lệ kéo dài thêm 5 phút đồng hồ

(*S&M là một cặp từ tiếng Anh:

Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm))

Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân)

Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.

SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn).

Chương 19: Vừa rồi người phi lễ ta, trả lại người

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Vây là tốt rồi” Lập tức Nguyễn Tây liền công bố kết thúc thời gian đọc nhạc phổ, mọi người bắt đầu lên sân khấu diễn tấu, Thiên Thảo nhìn đồng hồ, Nguyễn Tây cư nhiên phá lệ kéo dài thời gian hơn năm phút.

Lần này khúc nhạc diễn tấu là chương thứ 7 của Hòa Âm, toàn bộ khúc nhạc mang âm hưởng rộn ràng vui sướng mà hăng hái, khí thế bức người giống như là khúc ca khải hoàn mừng đội quân chiến thắng trở về. Rất nhiều nhạc công đều đã ổn định vị trí của mình ở trên đài, bọn họ dùng ánh mắt nghi ngờ đối với Thiên Thảo, bởi vì họ cho rằng bộ dáng của Thiên Thảo rất nhu nhược, để cho một tiểu cô nương như vậy đến chỉ huy dàn nhạc hơn nửa lại là một khúc hào hùng mạnh mẽ như thế này, liệu nàng có thể làm được sao?

Thiên Thảo hít sâu một hơi cầm lấy gậy đi lên đài, đây vẫn là lần đầu tiên nàng chính thức đứng ở trước dàn nhạc này với tư cách chỉ huy, trong lòng có chút lo lắng, nhưng là càng nhiều hưng phấn.

Mấy ngày hôm trước Nguyễn Tây đều để nàng ở dưới đài nghe bọn họ diễn tấu, nhằm quen thuộc phong cách biểu diễn của mỗi người, mỗi loại nhạc cụ. Bởi vì một người chỉ huy giỏi không phải là chỉ biết nắm chắc tiết tấu, nắm chắc cảm xúc của bản nhạc, mà còn phải nắm giữ quản lý được các loại nhạc khí, quen thuộc thanh âm của chúng nó, có như vậy người chỉ huy mới thực sự có thể phát huy khả năng tối đa của dàn nhạc đồng thời đạt đến cảnh giới hoàn mỹ. Tuy

rằng mấy ngày vừa qua thật buồn tẻ, nhưng nó đã giúp ổn định tự tin của Thiên Thảo, lúc này nàng tin tưởng bản thân sẽ làm tốt.

Mặc dù ở dưới đài nghiên cứu nhạc phổ mới được vài phút, nhưng là người học âm nhạc bình thường đều luyện tập qua các danh khúc nổi tiếng trên thế giới, cho nên dù không quá quen thuộc, nhưng có thể y theo cảm giác mà ngâm nga ra giai điệu, Thiên Thảo như vậy, mà những người khác cũng là như thế

Tân Xuyên ngồi vắt chéo hai chân, ở dưới đài nhìn chăm chú vào bóng lưng đơn bạc của Thiên Thảo, nàng cùng đám nhạc công ăn mặc tây trang chỉnh tề đứng chung một chỗ tựa như hạc trong bầy gà. Trong lòng đột nhiên có chút xúc động thật muốn đem nàng kéo xuống dưới, như vậy nàng sẽ không bị đám nam nhân xung quanh nhìn đến, hẳn chán ghét nam nhân khác liếc nhìn nàng dù chỉ một cái, nhất là với ánh mắt soi mói, háo sắc như vậy

Kỳ thực Thiên Thảo cũng thấy được, ánh mắt của mọi người trong dàn nhạc nhìn nàng phần lớn là khinh miệt, giống như nàng không xứng đáng làm chỉ huy của bọn họ, nhất là nam nhân, trong ánh mắt của bọn họ ngoài khinh miệt còn là mang chút háo sắc, làm như nàng đứng ở trên đài chính là khoe khoang phong tình trước mặt bọn họ, là một loại phương thức để lấy lòng.

Nắm chặt gậy chỉ huy trong tay, Thiên Thảo làm cái tư thế bắt đầu, đón nhận tất cả mọi ánh mắt mà bắt đầu chỉ huy. Âm nhạc chậm rãi xướng lên, Thiên Thảo nhíu nhíu mày, không nên là như vậy, bản nhạc này giai điệu giống như dòng thác chảy xiết vô cùng mạnh mẽ, nhưng những người này diễn tấu lên lại giống như dòng suối chảy nhẹ nhàng mà hững hờ

Nỗ lực đem động tác của bản thân làm lưu loát nhưng là những người này chính là không chịu đi theo tiết tấu, chỉ dẫn của nàng.

Thiên Thảo có cảm giác thật mất mặt, bên dưới không chỉ có Nguyễn Tây đang ngồi xem mà còn có Tân Xuyên. "Đặng đặng đặng" kèn cùng đàn violon phối hợp trở nên hỗn độn, thậm chí còn có người đi nhanh hơn so với tiết tấu.

Những người này trên thực tế căn bản không có thêm nhìn nàng chỉ huy, chính là chỉ muốn trước mặt Nguyễn Tây bày ra tài năng ghi nhớ nhạc phổ cùng kĩ xảo chơi nhạc của họ đi?

Thiên Thảo có chút bốc hỏa, bất cứ ai nhìn thấy cố gắng của mình bị coi thường như vậy đều sẽ không chịu đựng nổi. Thiên Thảo đem gậy chỉ huy đề lên tay đang đàn của thủ tịch đàn violon trước mặt, khiến cho vị thiếu nữ mặc lễ phục màu đen sợ hãi.

"Đoạn thứ hai kéo sai bốn chỗ, thủ tịch đàn violon đều không nghiêm túc như vậy thì nói gì đến làm gương cho phía dưới? Không chỉ có thế, hòa âm không phải là thể hiện khả năng độc tấu của người! Người lại không nhìn chỉ huy đem toàn bộ khúc đề nhanh một nhịp, làm cho người phía sau theo không kịp, chẳng lẽ các người cho rằng bản thân diễn tấu có bao nhiêu tốt sao? Không thẹn vì mình chỉ có thể đứng ở đội số 2 sao, ngay cả tinh thần hợp tác đoàn đội tối thiểu còn không biết?"

Thiếu nữ kéo đàn violon nhìn Nguyễn Tây, bị Thiên Thảo nói sắc mặt trắng bệch, bởi vì nàng kéo đàn đích xác có sai 4 lỗi nhỏ, nàng vốn tưởng rằng Thiên Thảo chính là cái chỉ huy nghiệp dư mà thôi, cũng không ngờ lại bị nàng ta nghe thấy.

"Chính là sai thì làm lại mà thôi, người chỉ huy chẳng nhẽ chưa bao giờ mắc sai lầm hay sao? Đoạn thứ hai chỗ chuẩn bị sang điệp khúc, gậy chỉ huy đã liền chỉ lên rồi, người nghĩ chúng ta không thấy?" Một nhạc công thổi kèn đứng lên nói móc Thiên Thảo

"... (*) Đoạn đó lặp lại bốn lần, tiết tấu càng ngày càng nhanh và mạnh, cuối cùng ta trực tiếp đi lên chỉ là vì nhắc nhở các người tăng thêm âm mà thôi, nhưng là lại có rất ít người nghe ta. Nhất là người, thối gì mà giống như cái nường pháo còn nói gì người khác, ý kiến người khác còn không bằng chính mình xem lại bản thân đi..."

Thiên Thảo biết nếu muốn chỉ huy tốt bọn họ thì cần phải 'nâng cao' năng lực của mình lên, dùng cách đả kích người khác thể hiện ra bản thân chuyên nghiệp, để nhóm người này biết bản thân không phải chỉ là cái nghiệp dư, mà là thực sự có năng lực. Nhạc công kia bị Thiên Thảo chỉ trích bộ dáng hết sức tức giận nhưng cũng không thể nói lại được gì. Nguyễn Tây ở dưới đài nhu nhu huyết thái dương, Tân Xuyên cũng không khỏi thở dài.

Ngay lúc Nguyễn Tây cho rằng lần luyện tập này muốn dùng tranh cãi mà kết thúc, Thiên Thảo bỗng đối với nhạc công trên đài vỗ vỗ tay, không có đi nhặt gậy chỉ huy đã bị hư: "Thử lại một lần, lần này ta dùng hai tay đến chỉ huy, ta hi vọng các người không cần không xem ta, cũng không cần chỉ nhìn mặt ta (hoặc bộ ngực), đã là nhạc công chuyên nghiệp liền muốn thể hiện ra thái độ chuyên nghiệp."

Dừng một chút, Thiên Thảo lại cực kỳ nghiêm cẩn nói: "Vừa rồi mọi người diễn tấu không tốt, có thể là do gậy chỉ huy có vấn đề, hiện tại ta đem nó làm gãy, lại dùng hai tay này, nếu hai tay này của ta cũng chỉ huy không tốt, ta cũng đem nó làm tương tự là được rồi"

Nghe lời nói của Thiên Thảo nói như vậy mà mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng làm cho các nhạc công có mặt đều cảm thấy có chút rung mình, ngón trỏ của Nguyễn Tây để ở trên huyết thái dương cũng rất cực buông xuống, chăm chú quan sát vũ đài. Thiên Thảo nói lời nói này, liền làm cho khán giả ngồi dưới như hấn cũng không khỏi tự giác nghiêm túc lên.

Dùng ngón tay chỉ huy có một ưu việt, đó là có thể dễ dàng biểu đạt linh hoạt hơn thông qua động tác không chỉ là của bàn tay mà còn là của cả cánh tay. Tuy rằng gậy chỉ huy có thể thay đổi độ dài, giúp tiết kiệm thể lực, nhưng là nếu dùng tay làm tốt cũng có thể mang lại hiệu quả giống nhau.

Thiên Thảo hai tay nhất phóng, cánh tay đồng thời vung ra bên ngoài, nhạc giao hưởng lại vang lên, bất quá lần này cùng âm nhạc vừa rồi có bất đồng rất lớn, tiếng nhạc trở nên đồ sộ hơn rất nhiều, cũng không có người tận lực thể hiện cái tôi cá nhân. Thiên Thảo chỉ huy luôn có một loại sức quyến rũ, nếu nhạc thủ nghiêm cẩn đi theo tiết tấu của nàng liền sẽ bất tri bất giác bị động tác của nàng hấp dẫn, trên phương diện cảm xúc cũng sẽ dần dần hòa hợp với cảm xúc của nàng.

Giống như lúc này, Thiên Thảo mắt hơi khép hờ, hai tay linh hoạt vũ động, động tác dứt khoát hữu lực, mỗi một lần thân thể tạm dừng đều mang theo cảm giác trào dâng như niết bàn tái sinh, trong dàn nhạc dù là đàn violon hay là đàn hoàng quản, dù là kèn hay là trống định âm, bất đồng âm sắc âm nhạc nhưng đều thống nhất, lộ ra cảm xúc giống như nàng.

Nguyễn Tây mười ngón tay đan chéo nhau nhau, hẳn thường thức Thiên Thảo chính là ở điểm này- năng lực đi cảm nhiễm người khác.

Hắn từng đối Thiên Thảo nói qua: người cho là chính người khi chỉ huy không mang theo tình cảm cá nhân sao?

Nhớ được Thiên Thảo lúc đó đối với đám người diễn tấu không có cảm xúc thống nhất này chỉ kiên trì ý kiến cá nhân rằng bọn họ là quá kiêu ngạo, còn nói cách làm của họ không có chỗ nào đúng. Kỳ thực hẳn tìm Thiên Thảo đến mục đích chính là dùng khả năng cảm nhiễm người khác này của nàng, đem phong cách âm nhạc của những

người này hợp nhất lại, thật hiển nhiên, nàng hiện tại đã làm được.

Nhìn bộ dáng Thiên Thảo đứng ở trên vũ đài dưới ánh đèn nghiêm túc chỉ huy, tà váy tung bay, Tân Xuyên trong lòng thật phức tạp. Kỳ thực ở sâu trong nội tâm hắn cũng không hy vọng Thiên Thảo ngốc ở trong này, bởi vì gần đây nàng thay đổi, trở nên tự lập, trở nên bắt đầu không lại ý lại hắn. Nàng như vậy có chút không giống Cửu Thiên Thảo, hiện tại xem ra càng cùng Cửu Thiên Thảo trong trí nhớ của bản thân khác xa, khiến hắn có chút không nắm bắt được

Chỉ huy xong, Thiên Thảo thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn xem đám nhạc công, phát hiện ánh mắt mọi người nhìn nàng đã không còn khinh thị, chỉ là âm nhạc ngừng xong ánh mắt của những người đó cư nhiên lại tiếp tục dừng lại ở bộ ngực của nàng, này là cỡ nào châm chọc a!

Chưa kịp bước xuống đài, chợt nghe một tiếng vỗ tay vang lên trong sảnh âm nhạc rộng lớn mà yên tĩnh, là Nguyễn Tây "Tốt lắm."

Những người lúc này còn nhìn chằm chằm vào ngực Thiên Thảo giờ đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Nguyễn Tây, trên mặt mang theo biểu cảm giống như tiểu hài tử chiếm được viên kẹo đường. Thiên Thảo cười nhạt, những người này a, chính là được khen một chút liền cao hứng như vậy?

Bất quá nàng cũng được tính là cái hài tử khát vọng được khích lệ mà. Thiên Thảo vui vẻ đi tới trước mặt Tân Xuyên: "Thế nào? ~ "

"... Hoàn hảo."

Thiên Thảo bất mãn chỉ nói: "Người ngoài nghề!"

"..." Nguyên bản Tân Xuyên đang mím môi không nói được lời nào,

lại đột nhiên mở miệng: "Rất tuyệt."

Thiên Thảo cho rằng bản thân nghe lầm, liền vành tai gần sát Tân Xuyên hơn một chút: "Cái gì?"

"Ta nói bản nhạc này thật êm tai, người rất tuyệt." Tân Xuyên ôm thắt lưng của Thiên Thảo, trước mặt mọi người liền áp nàng vào trong lòng hôn lên, hơn nữa lại còn là hôn bằng lưỡi!

Nguyễn Tây ở ngay bên cạnh vị trí của Tân Xuyên và Thiên Thảo, vừa nhấc đầu liền có thể nhìn đến bộ dáng hai người đầu lưỡi dây dưa, cũng bởi vì hôn quá sâu mà kéo ra sợi tơ.

Thiên Thảo đỏ mặt rồi cục đem Tân Xuyên đá văng ra: "Trước mặt mọi người, người...!"

"Ta như thế nào?" Tân Xuyên vô tội hỏi.

"Phi lễ ta!"

"Ta là vị hôn phu của người." Tân Xuyên chuyên chú, nói từng chữ từng chữ một, như là nói cho người khác nghe.

Lúc này trên đài nhạc thủ đã ào ào đi xuống, Nguyễn Tây lưu loát bước qua Thiên Thảo đi đến chỗ họ, cũng vì bọn họ mà chỉ ra khiếm khuyết của mỗi người. Ở trước mặt Nguyễn Tây, dù là một nhân tính cách tục tũn cũng trở nên dịu ngoan như nàng dâu nhỏ, cẩn thận nghe hần chỉ dạy.

Nhìn thấy biểu hiện của Nguyễn Tây như thế, Tân Xuyên đầu mày giãn ra, trong lòng cảm giác khẩn trương dần thả lỏng.

Lúc trước hần luôn luôn cho rằng Nguyễn Tây đột nhiên coi trọng

Thiên Thảo không phải vì năng lực của nàng, mà là có mục đích khác, hiện tại xem ra là hấn suy nghĩ nhiều.

"Thiên Thảo, người chừng nào thì học qua chỉ huy, ta đều không biết." Cùng nàng ở cùng nhau ba bốn năm, nhưng hấn đối với những hiểu biết cơ bản về nàng cũng không biết, hấn thật quá thất bại đi.

Thậm chí hấn cũng không hiểu biết về gia đình nàng, hiểu biết phụ mẫu nàng, cũng chưa từng một lần gặp mặt. Đại khái thời điểm một năm trước, hấn nhiều lần nhắc tới cha mẹ của Thiên Thảo, hi vọng hai người có thể đi vào giai đoạn đàm hôn luận gả, nhưng Thiên Thảo khi đó luôn áp úng. Hấn nghĩ thầm nàng nhất định là có cái gì khó nói, sau liền cũng không hỏi lại qua.

"Hồi nhỏ ta từng học qua một lớp bổ túc... Kỳ thực trọng yếu nhất là ta thiên phú trên phương diện này nha!" Thiên Thảo lại bắt đầu ba hoa, Tân Xuyên điện thoại đột nhiên vang lên, hấn nghe điện, nguyên lai là công ty đối tác bên kia yêu cầu mấy giờ tờ quan trọng

"Thiên Thảo, ta phải đi bây giờ." Tân Xuyên nhu nhu hai bên thái dương Thiên Thảo: "Khi nào thì xong việc gọi điện cho ta, dù có đang bận gì ta cũng nhất định sẽ đến đón người."

"Hào." Thiên Thảo nhảy lên ôm lấy cổ Tân Xuyên rướn người lên chạm vào môi hấn, đầu lưỡi cũng tà ác vươn vào khoang miệng thăm dò, mạnh mẽ mút vào.

Khuôn mặt Tân Xuyên nháy mắt đỏ bừng: "Người làm gì."

"Vừa rồi người phi lễ ta, trả lại người."

Nàng là luôn muốn giữ quyền chủ động trong chuyện này nha.

(*) Đoạn này mình có lược bớt 1 đoạn nhé, cơ bản vì nó liên quan đến chuyên ngành âm nhạc gì đó ta không tài nào dịch nổi =.= Đại để đoạn đó nàng nói rất nhiều, khiến cho mọi người biết bản thân không chỉ là cái người nghiệp dư mà thực sự có năng lực!!

Chương 20: Mục đích của bọn hắn là --- ---

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Tân Xuyên nghe điện thoại đi rồi, Thiên Thảo vẫn tiếp tục ở cùng Nguyễn Tây luyện tập. Nguyễn Tây đối nàng chỉ huy không có gì soi mói, chính là nói cho nàng, phàm là người có thể đứng ở phía trên quan sát, chỉ đạo mọi người thì đều không được phép tức giận, kêu nàng nắm giữ tốt cảm xúc của bản thân, đem nhạc công phía dưới trở thành binh lính của mình, mà tướng lĩnh chỉ có hiểu biết binh lính trong tay mình, hiểu được cách cảm hóa bọn họ mới có thể tài năng đánh tốt giặc.

Thiên Thảo lúc đó ấn tượng đối với Nguyễn Tây này liền bay lên một tầng: "A, rất thâm sâu, ta sẽ ghi nhớ."

Nguyễn Tây đột nhiên có chút không xác định: "Người thật sự đã hiểu sao?"

"Đã hiểu đã hiểu." Thiên Thảo gật gật đầu: "Lão bản, người có biết nơi nào bán cầm tốt một chút không? Ta muốn mua một cái đàn violon."

"Người đàn?"

"Không, ta là đi tặng người."

"Vậy luyện tập xong ta sẽ đưa người đi."

"Cảm tạ lão bản!" Ngàn thảo vui vẻ đối Nguyễn Tây ôm quyền

"Xưng hô lão bản này vẫn là đối một chút đi."

Thiên Thảo nhớ tới trong dàn nhạc những người khác đối Nguyễn Tây đều xưng hô là "Nguyễn lão sư", trong đó mấy nữ hài tử gan lớn hơn còn thân thiết gọi thẳng tên Nguyễn Tây, tóm lại xưng hô nhằm kéo gần khoảng cách, chỉ có nàng luôn gọi người ta là lão bản. Trên tâm lí học xưng hô như vậy liền đem khoảng cách giữa hai người kéo xa

"Vậy... Lão sư?" Thiên Thảo thử kêu.

Nguyễn Tây không có phản đối, mà là dùng thon dài ngón tay tiếp tục xem giấy tờ trên tay, Thiên Thảo ủ rũ, nàng nhin không được tiếp tục hỏi: "Nguyễn lão sư?"

Nguyễn tây: "..."

Kết thúc luyện tập, Thiên Thảo được Nguyễn Tây dùng xe đưa đến một tiệm cầm ở nơi khá hẻo lánh, lão bản ở đây thoạt nhìn trông rất trẻ, nhưng thật cổ quái, đem nguyên bản cửa hàng toàn những cây cầm thượng cấp biến thành một ngôi nhà tranh nghèo nàn, cái bàn đầy tro bụi, ánh sáng bị rèm cửa che đi khiến không khí trong tiệm hơi chút âm u, thậm chí Thiên Thảo còn phát hiện một vết cà phê trên chiếc áo sơ mi trắng noãn của lão bản

"Bạn gái a." Lão bản tiệm cầm thật tùy ý đối Nguyễn Tây chào hỏi, liền sau đó bắt đầu ở trên giấy ngũ tuyến nghiêm cẩn viết chữ vẽ tranh

"Không phải." Nguyễn Tây lời ít mà ý nhiều trả lời: "Nàng muốn chọn đàn violon."

"Bản thân tự xem đi." Nam tử không vẫn chăm chú vào tờ giấy không ngừng đầu lên, âm sắc nặng nề nói.

Thiên Thảo đột nhiên có loại cảm giác bản thân giống như đang làm cái giao dịch thuốc phiện ==

"Hắn bán cầm đều là cầm bản thân tự tay làm." Nguyễn Tây nói như vậy xem như cho Thiên Thảo một cái bảo đảm, Thiên Thảo ở trên cái giá chất đồng đàn violon lật tới lật lui xem, phát hiện chất lượng cầm thật sự tốt lắm. Nàng tự chia đàn violon làm bốn cấp bậc, nhập môn cấp, học viện cấp, dàn nhạc cấp, độc tấu cấp, Nghiêm Húc đi thi đấu sẽ dùng cầm độc tấu, âm sắc không thể có một điểm khuyết điểm, cho nên nàng chọn cầm tương đối cẩn thận.

Nhìn thấy bộ dáng Thiên Thảo chọn đàn violon, Nguyễn Tây ngoài ý muốn hỏi: "Người biết đàn violon?"

"Uh, học qua." Thiên Thảo cầm lấy một cây đàn violon thoạt nhìn tương đối tốt đặt thử lên trên vai, bắt đầu kéo 【Ma quỷ cười】 thử âm, khuôn mặt Nguyễn Tây hơi lộ ra biểu cảm kinh ngạc, Thiên Thảo nửa khắc sau liền đem cầm buông xuống: "Lão bản, xin hỏi cái cầm này giá như thế nào?" Lão bản gãi đầu trở lại oán giận nói: "A a! Vừa nghĩ ra được ý tưởng, người gọi ta làm ta liền quên mất tiêu !"

"Dù sao người cũng còn phải sửa nhiều lần." Nguyễn Tây tiếp nhận cây cầm trong tay Thiên Thảo nhìn nhìn: "Bao nhiêu?"

"Hai vạn!"

Thiên Thảo liền cứng lưỡi: "Người là đang nói thật?"

"Còn là nói thấp hơn một chút so với giá gốc rồi đó." Nguyễn Tây

động tác đem cầm đóng gói lại, cầm túi cùng cầm cung xong: "Dù sao là người làm, không mất bao nhiêu tiền vốn."

Có bản lĩnh người tới làm đi a! Lão bản còn tại oán trách Thiên Thảo đánh gãy hấn ý tưởng, nhưng là gặp Nguyễn Tây biểu cảm vẫn là như vậy không buồn không vui, có chút đoán không ra quan hệ giữa Nguyễn Tây cùng cô gái này

Lại nhìn Nguyễn Tây, ánh mắt một bộ tùy người kêu giá.

"Tính đi tính lại, sáu ngàn được rồi!" Lão bản rốt cục thỏa hiệp nói.

Thiên Thảo vui mừng lộ rõ trên nét mặt ôm cây cầm, đối Nguyễn Tây cười nịnh: "Lão sư! Người đại ân đại đức ta suốt đời khó quên a!" Nói như vậy chính là không cần còn khách sáo

"Không có gì..."

Thiên Thảo chờ chính là những lời này.

"Không có gì, trước cứ ghi nợ."

Thiên Thảo: "—△—" lão bản nói chuyện có thể hay không nói liền mạch? = =

.....

Ngày thứ hai đi trường học, hiệu trưởng lại triệu tập hội nghị khẩn cấp, lần này là nhằm vào vấn đề học sinh, làm chủ nhiệm lớp, Thiên Thảo bị đặc biệt điểm danh: "Thiên Thảo lão sư a, ta biết người tuổi còn trẻ quản lý cái lớp học cũng không dễ dàng, nhưng gần đây lớp người phát sinh rất nhiều vấn đề nghiêm trọng..."

Thiên Thảo phản ứng đầu tiên chính là: "Ai giết người?!"

Hiệu trưởng khẽ cau mày một chút: "Lớp của người đa số học sinh rất thường xuyên đi học muộn!"

Thiên Thảo: "... " Mẹ kiếp

"Trong giờ ngữ văn còn chống đối lão sư, lại còn phát hiện hai cái học sinh ở toilet hút thuốc!"

Thiên Thảo: "Nga..."

"Còn có cái học sinh tên Cao Đồ! Đây không biết là lần thứ mấy ở trong trường học đánh nhau! Bình thường nhất định phải đối học sinh loại này làm giáo dục tâm lý! Người xem tiểu văn lão sư, tuy rằng không là chủ nhiệm lớp nhưng vẫn là không sợ phiền toái đem học sinh mang về nhà phụ đạo, Ta thậm chí chưa bao giờ thấy Thiên Thảo lão sư mang học sinh đi văn phòng trường nói chuyện qua một lần!"

Ai biết nàng cấp học sinh phụ đạo là cái gì vậy nha, khóa học ngôn ngữ cơ thể? Thiên Thảo đáp ứng hiệu trưởng một tiếng: "Kỳ thực ta có ở văn phòng làm phụ đạo, chính là hiệu trưởng không thấy được mà thôi, Lí Vũ lão sư có thể cho ta làm chứng." Dứt lời Thiên Thảo mỉm cười nhìn Lí Vũ liếc mắt một cái.

"Đúng vậy, ta thường xuyên thấy Thiên Thảo lão sư ở văn phòng làm phụ đạo."

Hiệu trưởng hồ nghi: "Vậy về sau càng muốn gia tăng cấp độ."

"Tốt hiệu trưởng."

Theo phòng họp trở về văn phòng, Lí Vũ vẫn cứ đi sau Thiên Thảo đúng là âm hồn bất tán. Đi đến trước bàn làm việc sửa sang lại một chút bài tập ngày hôm qua phê chữa, nga, đúng rồi, Thiên Thảo rất cục đã học được phê chữa bài tập!

"Thiên Thảo lão sư." Thanh âm của Lí Vũ lại xuất quỷ nhập thần truyền đến từ phía sau ghế dựa, hắc bưng một ly hoa trà đặt ở trên bàn Thiên Thảo: "Người có vẻ không thích uống cà phê."

Là không thích uống cà phê người mang đi! Thiên Thảo thấy văn phòng tạm thời không có người, liền đối với Lí Vũ lộ ra ánh mắt hung ác: "Tránh ra, trà cũng mang đi."

"Thiên Thảo lão sư thật chán ghét ta sao?" Lí Vũ lộ ra biểu cảm bi thương.

"Đặc - biệt – vô cùng - ghét!"

Nghe xong Thiên Thảo nghiêng răng nghiêng lợi nói, Lí Vũ mặc danh kỳ diệu hô hấp ồ ồ, Thiên Thảo không nói nên lời, người đây là hưng phấn cái gì a.

Một cái đảo mắt, Thiên Thảo phát hiện Lí Vũ cư nhiên đem áo cởi ra! Thân trên xích - lỏa còn đeo cái caravat. Hắc cực kỳ biến thái quý gối xuống trước mặt Thiên Thảo bắt lấy cẳng chân của nàng cọ cọ, liền sau đó lấy từ trong túi quần ra hai cái dây thừng: "Như vậy hay là dùng cái này đến chán ghét ta đi ~ "

Mẹ kiếp! Thiên Thảo khẩn trương nhìn xung quanh sau đó đem Lí Vũ đá văng ra: "Cút xa một chút được không! Người cái đồ biến thái chết tiệt!" Lúc này vừa vặn không có ai ở đây, nếu có ai đột nhiên đi đến Thiên Thảo chắc quẫn bách đến chết mất, nhìn đến Lí Vũ thân mình xích - lỏa ghé vào dưới chân nàng như vậy nhất định sẽ bị hiểu lầm!

"Thiên Thảo... ~" Lí Vũ thanh âm mềm nhũn mong chờ người đến ngược, hấn dừng lại dưới chân ghế, thân thể phủ phục cúi đầu loạn hôn mắt cá chân nàng, Thiên Thảo vừa muốn lại hướng Lí Vũ đá một cước, bên ngoài văn phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, sau đó là một bước chân đi tới.

Thiên Thảo khẩn trương vội vàng đem Lí vũ đá vào dưới bàn làm việc của mình, dí dí gót chân, Lí Vũ kêu rên hai tiếng rất cực tiêu thất bóng dáng, cả người đều cút tiến vào dưới bàn

Thời gian vừa vặn, người vừa gõ cửa văn phòng vừa khéo đi đường vòng đến trước mặt Thiên Thảo: "Lão sư, chỉ có mình người ở đây a."

Thiên Thảo ngẩng đầu, ánh mắt thập phần run rẩy nhận ra đó là Cao Đồ: "Sao người lại tới đây?"

"Ta ở bên ngoài đánh nhau."

"Biết sai lầm là tốt rồi, trở về đi!" Thiên Thảo thúc giục nói, bởi vì nàng cảm giác Lí Vũ dưới bàn rất không thành thật, tuy rằng lặng không tiếng động, nhưng lại hướng chân nàng hôn lên, dù đã trúng vài cú đá của nàng, nhưng chính là mặc kệ đá bao nhiêu cũng đều không nhớ lâu.

"Không được, lão sư hấn là phải dạy dỗ ta mới đúng." Cao Đồ nói

Làm thế nào mà ta không chọc người người sẽ đến chọc ta a! Thiên Thảo trong lòng bi thương rống giận, vì cảnh tượng này nàng rất quen thuộc, rõ ràng là một cái A-V kịch tình a!

Bất quá hiện tại này A-V nhân vật thay đổi, vốn là một cái nam lão sư

ở văn phòng làm nhục nữ đồng nghiệp của mình, kết quả có học sinh của hắn gõ cửa, hắn liền đem bản thân nữ đồng nghiệp giấu ở dưới bàn làm việc, sau đó dùng giày da dâm loạn nên bộ vị tư mật của nàng ta, nữ đồng nghiệp này sợ sự tình bại lộ có tổn hại đến thanh danh của bản thân liền không rên một tiếng chịu đựng.

Càng máu chó là nữ sinh gõ cửa tìm lão sư cũng là cái chịu ngược cồng, nhân cuộc thi thất bại liền đến thỉnh cầu nam giáo sư xử phạt, nam giáo sư liền một bên dâm loạn nữ giáo sư phía dưới bàn, một bên để nữ sinh kia đem váy tốc lên, liền sau đó đem thước dạy học chọc đi vào, cuối cùng phát triển trở thành văn phòng đại chiến 3P

Chẳng lẽ nói, nàng bản chất là có thuộc tính của nam giáo sư trong bộ AV này? Vì sao lại diễn ra cái cảnh tượng này nha! Vì sao!

Lí Vũ phía dưới bàn đã đem giày của Thiên Thảo cởi, tinh tế liếm nàng ngón chân, Thiên Thảo một trận lạnh run, lại đạp một cước về phía Lí Vũ, Cao Đồ không hiểu: "Lão sư đang làm gì vậy?"

"Chân có chút tê, ta vận động một chút!"

"Lão sư, ngươi không có lời gì nói cùng ta sao?" Cao Đồ thân thể vòng đi lại, trong mắt lóe qua một tia sắc bén: "Thiên Thảo lão sư, vài ngày nay ngươi đều không có nói chuyện với ta, ta rất đau lòng."

Thiên Thảo tổng cảm thấy Cao Đồ này hành động giống có điều mưu đồ, nàng giật mình vừa chuyển ghế dựa vừa âm ngoan đá Lí Vũ một cước, theo ghế dựa bản thân lùi ra vài bước, triệt để ly khai phạm vi Cao Đồ tiếp cận

Cao Đồ tựa hồ không nghĩ tới Thiên Thảo sẽ làm như vậy, khóe mắt vô thức liếc về phía cửa văn phòng nhìn thoáng qua, Thiên Thảo cũng hướng cái kia phương hướng nhìn lại, ngoài ý muốn phát hiện

Tiểu Vân lão sư đang ẩn nấp phía sau

Chẳng lẽ là Cao Đồ cùng Tiểu Vân lão sư cùng thông đồng nghĩ ra biện pháp đối phó nàng? Bất quá hai người kia thì có khả năng gì đi?

Chương 21: Đến thăm nhà

Chẳng lẽ là Cao Đồ cùng Tiểu Vân lão sư cùng thông đồng đối phó nàng? Bất quá hai người kia thì sẽ làm được chuyện gì a?

Cao Đồ thấy Thiên Thảo đã phát hiện ra Tiểu Vân lão sư thì hơi có chút chột dạ nhưng ngay lập tức nét mặt lại trở về bình thường: "Thực xin lỗi, lão sư, ta không biết người lại bài xích ta như vậy"

Một lúc sau Cao Đồ không có tiếp tục làm gì nữa, mà chỉ giả mù sa mưa tạm biệt rồi đi bộ dáng giống như là hết sức buồn bã, tang thương, Tiểu Vân lão sư ngoài cửa cũng không thấy đâu nữa. Tuy rằng vừa rồi Cao Đồ chỉ cùng Thiên Thảo nói linh tinh cái gì mà xin lỗi, cái gì mà thích với kìm lòng không đậu nhưng Thiên Thảo biết hẳn tuyệt đối không phải là đùa nhỏ chỉ đơn thuần như vậy, hẳn đối với Thiên Thảo chính là luôn thêm nhỏ rãi, dục vọng không buông bỏ được

Nếu không phải như vậy thì tại sao Cao Đồ trong AV kia chiếm được thân thể lão sư sau còn hết lần này đến lần khác lăng nhục nàng, thậm chí còn nhiều lần bắt tay Tiểu Vân lão sư hãm hại nàng, đấy chính là cái mà Cao Đồ hẳn gọi là thích? Gọi là đùa bỡn thì có vẻ chính xác hơn.

"Cút ra!" Cao Đồ đi rồi, Thiên Thảo đá đá bàn làm việc. Tuy rằng nàng cảm thấy chuyện hôm nay không đơn giản như vậy, nhưng nhìn không ra manh mối gì, cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm bởi vì bọn họ không có phát hiện ra Lí Vũ ở dưới bàn.

Lí Vũ bò ra từ dưới gầm bàn, càng bị đánh càng hưng phấn, càng bị

đánh càng vui mừng đối với Thiên Thảo nuốt nước miếng, Thiên Thảo phiến chán đem áo sơ mi ở xó bàn ném cho hắn: "Mặc vào!"

Lí Vũ lần này ngoan ngoãn mặc vào quần áo, hắn là cái người hiểu được đại cục, để thuyết phục hiệu trưởng điều động các lão sư đi kiểm tra vườn trường lại dựa vào thời khóa biểu lên lớp của Thiên Thảo căn chuẩn thời gian hắn đã tốn không ít công phu, thế nên vừa rồi hắn mới dám biểu hiện lớn mật như vậy với Thiên Thảo, mà bây giờ có lẽ những người kia đã đang trên đường trở lại.

Bất quá có một việc nằm ngoài dự liệu của Lí Vũ, đó là hắn cũng đã thuyết phục hiệu trưởng đặc biệt điều động Tiểu Vân lão sư cùng đi kiểm tra mà khi hắn đi xuống cầu thang lại bất ngờ thấy Tiểu Vân lão sư cùng Cao Đồ đang thần thần bí bí trao đổi cái gì. Hơn nữa căn cứ vào thái độ vừa rồi Cao Đồ đi tìm Thiên Thảo, nhất định là bên trong có cái âm mưu.

Lúc này đám lão sư đi kiểm tra vườn trường đã trở lại, vị lão sư ngồi đối diện Thiên Thảo ‘phách’ một tiếng đem cuốn sách lịch sử ném ở trên bàn: "Vừa rồi ở sân thể dục ta cư nhiên bắt gặp một nha đầu học sinh lớp ta hôn môi với một tiểu tử tóc nhuộm đỏ, nhìn đã biết là cái thiếu niên bất lương! Hiện tại đám thanh thiếu niên này thật là quá bạo gan mà! Thật sự là rất cần chỉnh đốn lại!"

Một vị nữ lão sư khác đem mắt kính bỏ xuống xoa xoa con mắt: "Cũng may lớp ta không có chuyện gì lớn, chính là ở đó bắt được vài học sinh trốn học mà thôi."

Một cái trung niên lão sư trông bộ dáng nhã nhặn, lịch sự nói: "Ha ha, mấy thằng nhóc lớp ta còn có chút buồn cười, thế nhưng ăn mì ăn liền trong lớp học, ta từ ngoài cửa sổ nhìn bên trong thấy ba cái đầu ngấp nghé dưới bàn, giống như đang xì xụp thắp hương vậy~ "

"Di, Thiên Thảo lão sư chẳng phải cũng là chủ nhiệm lớp sao? Người thế nào không đi a?" Một vị lão sư hỏi.

"Vừa rồi không có ai nói cho ta a."

"Không đi cũng tốt, chẳng phải có câu: Không biết cũng là một loại hạnh phúc sao?. Nếu như người bắt gặp đám học sinh trốn học, thấy bọn hần hôn môi, thấy bọn hần trong lớp không nghe giảng ngồi ăn mỳ ăn liền, người nhất định sẽ thương tâm đến chết đi."

Thiên Thảo khụ hai tiếng, nghĩ rằng hôn môi thì như thế nào, nàng còn gặp qua chuyện càng kích thích đâu, thế giới A-V là không thể dùng góc độ bình thường mà đi xem xét, nhưng nàng lại thâm thấy sâu sắc may mắn bởi vì còn có mấy cái đồng sự có thể giới quan bình thường này. Nếu nơi đây ai cũng giống như Tiểu Vân, Lí Vũ thì cái thế giới này coi như xong rồi, toàn bộ là một đám hiện trường NP

Suy nghĩ hiện tại chỉ còn cách thời gian Nghiêm Húc tham gia cuộc thi violon một tuần, Thiên Thảo buổi tối liền gọi điện thoại cho hần, hỏi hần ngày mai có thể đi thăm nhà hần hay không, đúng ra đây là lần đầu tiên nàng gọi điện thoại cho học sinh với thân phận là lão sư, có chút cảm giác kì lạ. Bên kia điện thoại thanh âm Nghiêm Húc giống như có chút kích động, không chút do dự đáp ứng. Hần hình như đang dừng xe bên đường, trong điện thoại truyền đến thanh âm xe cộ qua lại.

Thiên Thảo nhìn đồng hồ, đã mười một giờ, tiểu tử này, trễ như vậy còn không trở về nhà. Dặn dò Nghiêm Húc một phen sớm về nhà nghỉ ngơi, lại nói: "Ngày mai gặp, chuyện ta đi đến nhớ đừng quên nói trước cho trưởng bối."

"À... Ân, ta sẽ."

"Vây tạm biệt."

"Lão sư!" Nghiêm Húc ở bên kia vội vàng kêu lên một tiếng.

"Ân?"

"Người... Ngày mai muốn ăn cái gì?"

"A? Tùy tiện."

"Ngày mai chúng ta cùng nhau đi sao?"

"Đúng vậy"

"Ta đến đón người."

"Nga, hảo, cứ hẹn như vậy. Ta cúp máy đây."

"Đợi chút..."

"A?"

"Ta... Ân... Đề toán hôm nay lão sư giảng ta có chỗ còn chưa hiểu."

"Vây ngày mai đến nhà người ta sẽ giảng lại?" Thiên Thảo thế nào cảm thấy Nghiêm Húc như là đang cố tìm chuyện để nói đi?

"Hảo..."

Điện thoại rốt cục ngắt máy, Thiên Thảo nhào vào trong lòng Tân Xuyên đang nằm trên giường, người nằm phía sau đem nàng ôm lấy. Thiên Thảo vỗ vỗ tay Tân Xuyên: "Nóng a."

"Nhưng mà ta thích." Tân Xuyên không nghe lời tiếp tục ôm.

Thiên Thảo dựa vào trong lòng Tân Xuyên bình yên đi vào giấc ngủ.

Chuẩn bị đến nhà Nghiêm Húc, Thiên Thảo cố ý trang điểm trang trọng một chút, nhằm làm cho bố mẹ hẳn có cái ấn tượng tốt về mình, lần đầu tiên gặp phụ huynh học sinh, thật khấn trương nha.

Nhà của Nghiêm Húc nằm ở khu biệt thự ngoại thành, Thiên Thảo rất cục thối thía được lời nói của Hữu Lệ lúc trước "So với biệt thự nhà ta lớn gấp hai lần' là cái khái niệm gì, nàng chỉ có thể cảm thán: Hữu Lệ a, nhà ngươi là quá lớn rồi!

Kéo ra cửa sắt có chút rỉ sét, xuyên qua hoa viên cỏ dại xanh um tốt tươi, Thiên Thảo được Nghiêm Húc dẫn vào tòa nhà ba tầng

Có tiền như vậy còn đi làm thuê a, so với ta còn không biết ai mới là người nghèo! Thiên Thảo trong lòng bất bình sải bước đi vào tòa nhà, ánh mắt đảo qua đột nhiên ngáy ngẩn cả người, trong ngôi nhà to lớn ánh sáng thừa thớt chỉ có vài cái đồ gia dụng, trên tường có mấy chỗ dấu vết hình ô vuông, đại khái trước đó hẳn là vị trí từng treo tranh sơn dầu; trên đất thảm cũng đã bị mang đi, lộ ra sàn nhà để lại dấu vết tựa như rất nhiều đồ đạc trong nhà đã được di chuyển hết

Tuy có chút tương phản này, nhưng vẫn là che giấu không được sự tráng lệ của tòa nhà. Thiên Thảo vừa ngồi xuống sofa trong phòng khách, góc cầu thang đi ra một người phụ nữ bưng khay trà nước, nhìn người phụ nữ nọ phản ứng đầu tiên của Thiên Thảo đó là: đây chính là nữ hầu trong truyền thuyết? Khí thế cũng quá bức người đi?

Phản ứng thứ hai là: người này trang điểm thực quá hoa lệ... Ân, nói như thế nào đây, chính là khắp mình đều sáng lấp lánh các loại trang

sức, so sánh đối lập càng làm nổi bật sự trống trải của ngôi nhà.

Người phụ nữ còn chưa tiến lên, Nghiêm Húc liền chạy đến nhận lấy cái khay: "Loại chuyện này để ta làm là được rồi..."

Nữ nhân này là mẹ của Nghiêm Húc? Thiên Thảo kinh ngạc.

"Cô cô, đây là lão sư của ta." Nghiêm Húc giới thiệu Thiên Thảo với vị phu nhân nọ

Ngàn thảo: "... " Hồn độn.

Thiên Thảo lập tức đứng lên, nhanh hơn một bước đem khay trà trong tay cô cô của Nghiêm Húc định đón lấy "Ta làm sao không biết xấu hổ như vậy! Không cần khách khí đâu"

Nghiêm Húc cô cô không nói gì, mà là không kiên nhẫn nhìn Nghiêm Húc liếc mắt một cái, hoàn toàn không có xem trọng của Thiên Thảo, vẫn làm bộ khách sáo: "Uh, không quan hệ."

Thiên Thảo: Hử? Vì sao có loại cảm giác nàng được nàng ta bùng trà chính là vinh hạnh, cảm giác bản thân vô hình được xem như là thấp kém hơn người ta?

"VẬY... Các người trước trò chuyện..." Nghiêm Húc xoay người đi không biết đi làm cái gì, vị cô cô kia nhìn nhìn Thiên Thảo, lại lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, bùng lên chén trà nhấp một ngụm. Thiên Thảo không biết làm cái gì, cũng bùng trà lên, lúc này mới phát hiện nguyên lai cái khay đã trống không, trong khay từ đầu đến cuối vốn dĩ chỉ có một ly trà = =

Nguyên lai trà không phải là đem cho mình a... Đối phương không nói chuyện, Thiên Thảo chỉ đành câu nệ mở lời: "Uh, Nghiêm Húc ở

trường học thật nghe lời, cũng thật nỗ lực học tập."

"Phải không... Không phải là thường xuyên đánh nhau?" Nghiêm Húc cô cô nhớ tới vết thương trên người Nghiêm Húc tỏ vẻ chán ghét nhú nhú đầu mày, vừa uống trà vừa đặt tờ báo lên đùi lật xem, giọng điệu có chút ngạo mạn

"A? Không có đâu?"

Là vì vết thương trên người Nghiêm Húc sao? Đó nhất định là vết thương khi làm việc ở công trường đi, Thiên Thảo suy nghĩ

"Người yên tâm, Nghiêm Húc luôn luôn là một đứa nhỏ rất nỗ lực." Thiên Thảo lễ phép nói: "Chính là không biết cha mẹ Nghiêm Húc vì sao không có ở nhà...?"

"Mẹ hấn ở bệnh viện, ba hấn qua đời." Nghiêm Húc cô cô buông báo xuống, coi như tốt cục mở miệng lời vàng nói nhiều hơn: "Bởi vì chuyện của ba hấn mà trong nhà nợ rất nhiều tiền, tuy rằng bây giờ đã tạm ổn, nhưng là mẹ hấn nằm viện cũng cần dùng tiền. Hiện tại hấn không ngoan ngoãn đọc sách mỗi ngày lại còn đi đánh nhau, ta từng nói hấn nghỉ học, hấn còn không nghe! Thật sự là rất không suy nghĩ vì gia đình! Tiên Thảo lão sư, ngươi là lão sư của hấn, giúp ta khuyên nhủ hấn đi!"

Thiên Thảo: "Không phải Tiên Thảo, là Thiên Thảo..."

Nghe xong người phụ nữ này nói chuyện, Thiên Thảo tốt cục rõ ràng Nghiêm Húc vì sao muốn đi ra ngoài làm công, nguyên lai là cái chuyện xưa quý công tử trở nên bần hàn, đại khái trong nhà không có đồ dùng gì nhiều là bởi vì bị bán đi.

Tuy rằng nàng không rõ chuyện tình giữa Nghiêm Húc và vị cô cô

này, nhưng ấn tượng của Thiên Thảo với bà ta thật không tốt, trong nhà dù có khó khăn nhưng Nghiêm Húc cũng không có từ bỏ, hẳn vì sự nghiệp học hành của mình, vì viện phí của mẹ, vì cuộc sống liều mạng đi làm thuê như vậy, mà cái bà cô này thoát nhìn rất giàu có lại là cô cô của hắn, vậy mà cái gì cũng không giúp đỡ lại còn bắt hắn thôi học, đã thế lại còn bày ra bộ dáng quan tâm, càng là mặt danh kỳ diệu xuất hiện tại trong nhà Nghiêm Húc, đến cùng là có mục đích gì?

Đúng lúc này, Nghiêm Húc bùng một cái mâm từ góc phòng khách đi tới: "Lão sư, trước ăn cơm đi, dạy xong lớp học phụ đạo người hắn rất đói bụng."

Được Nghiêm Húc đẩy đi đến bên bàn ngồi xuống, cầm lấy chiếc đũa, nhìn bữa cơm trên bàn tương đối phong phú Thiên Thảo lại có chút không thể hạ đũa.

Một người phải đảm đương bao nhiêu gánh nặng trong nhà, chi phí ăn mặc, học phí của hắn, tiền thuốc của mẹ, hắn nhất định mệt chết đi... Thiên Thảo nhìn chăm chú bữa ăn trên bàn có 8 món, còn có canh cá, hắn bình thường còn liều mạng đi làm như vậy, mua mấy thứ này, là tốn công sức bao nhiêu lâu liều mạng làm việc của hắn đi?

"Làm nhiều món như vậy làm chi..." Thiên Thảo ánh mắt cay cay, gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng: "Ăn ngon lắm."

Thật sự ăn rất ngon, đây đều là do hắn tự mình làm, vốn là một người không phải lo áo cơm, không nghĩ tới lại đem trù nghệ luyện được nhuần nhuyễn như vậy. Nghĩ bản thân đang ăn là tiền mồ hôi nước mắt của Nghiêm Húc, Thiên Thảo liền nỗ lực khiến bản thân biểu hiện ra bộ dáng cực kỳ thích đám đồ ăn trước mắt.

Nghiêm Húc cô cô nhieu mày đối với đồ ăn thật ghét bỏ, thủy chung không hề động đũa: "Nghiêm Húc, hiện tại lão sư của ngươi cũng ở đây, cô cô liền cùng ngươi nói rõ, bệnh của mẹ ngươi bác sĩ nói đã không còn đường cứu chữa, tiêu tiền cũng chỉ là kéo dài mạng sống một thời gian ngắn, còn không bằng đem ống dẫn rút ra khiến tất cả mọi người đều nhẹ nhõm. Ngươi cũng đã trưởng thành, nên có cái trách nhiệm, đừng làm cho mẹ ngươi mỗi một ngày thống khổ hơn, sớm rút sớm xong chuyện! Ta cũng suy nghĩ, ngươi không thôi học cũng nuôi không nổi bản thân, tiền của dưỡng ngươi cô cô lại không làm chủ được, không bằng ta nói với dưỡng ngươi, ngươi đem căn nhà này bán cho hần..."

"Không sao cả." Nghiêm Húc đánh gãy lời nói của cô cô hần: "Không sao cả, ta đã sắp xếp ổn thỏa, không cần cô cô quan tâm. Nửa năm nay ta đã học được cách tự nuôi sống bản thân, sẽ không lại hướng cô cô đòi tiền. Hơn nữa này phòng ở là mẹ ta để lại cho ta, ta không nghĩ bán."

"Ngươi nói cái gì! Ta cũng không phải để ý vài cái đồng tiền kia!" Nghiêm Húc cô cô giống như phát hỏa, Nghiêm Húc tay phải xiết chặt chiếc đũa, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi."

Nếu bản thân ở vào hoàn cảnh này, lại gặp thân nhân trực lợi như vậy, nàng chỉ sợ đến khí lực nhẫn nhịn cũng không có. Thiên Thảo yên lặng theo dưới bàn nắm chặt lấy tay Nghiêm Húc, cái tay kia bị nàng nắm giữ nháy mắt run run một chút, Thiên Thảo đau lòng siết chặt, phát hiện tay hần thật lạnh.

Mấy năm nay hần rốt cục đã làm thế nào để vượt qua? Nàng không có trải qua cuộc sống đại phú đại quý, nhưng thời điểm bằng tuổi Nghiêm Húc, gia đình nàng vẫn là rất hòa hợp, cơm áo không lo.

Rốt cục phải trải qua chuyện như thế nào mới có thể làm cho người

ta trong một thời gian ngắn cấp tốc trưởng thành lên như vậy?

Chương 22: Người xem hấn như người nhà sao?

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo yên lặng ở dưới bàn nắm chặt lấy tay Nghiêm Húc, cái tay kia bị nàng nắm giữ nháy mắt có chút run run, Thiên Thảo đau lòng càng siết chặt hơn, phát hiện tay hấn thật lạnh. Mấy năm nay hấn rốt cục đã làm thế nào để vượt qua? Nàng chưa từng trải qua cuộc sống đại phú đại quý, nhưng thời điểm bằng tuổi Nghiêm Húc, gia đình nàng vẫn là rất hòa hợp, cơm áo không lo.

Rốt cục phải trải qua chuyện như thế nào mới có thể làm cho người ta trong một thời gian ngắn cấp tốc trưởng thành lên như vậy?

"Tiên Thảo lão sư, người mau giúp ta khuyên nhủ Nghiêm Húc, mẹ hấn cũng sắp chết rồi, cố chấp giữ căn nhà này còn có ích lợi gì!... Ta là nói điều mà mẹ hấn muốn nhìn thấy nhất định là Nghiêm Húc có một cuộc sống tốt nhất, căn nhà to như này, Nghiêm Húc một mình hấn ở có tác dụng gì?" Nghiêm Húc cô cô giống như có chút đói bụng, lại gấp một ít đồ ăn bỏ vào trong chén, sau đó liền chau chau mày, lấy ra miếng thịt nướng dính ít mỡ ném lên trên bàn, miệng nhai cơm tiếp tục nói: "Nghiêm Húc, người cũng đừng trách cô cô nói thẳng, ta biết người từ nhỏ đã muốn ra nước ngoài học âm nhạc, nhưng là hoàn cảnh hiện nay của gia đình người... cũng nên tự mình hiểu lấy, không bán nhà đi thì người chuyện gì cũng làm không được. Tiên Thảo lão sư, người thấy ta nói có đúng không?"

Nhìn trên bàn miếng thịt mà cô cô Nghiêm Húc ném xuống, Thiên Thảo nổi giận, cái bà già này liền tính không biết Nghiêm Húc mỗi

ngày liều mạng đi làm thêm, dù thân thể bị thương cũng liều mạng đi kiếm tiền thì thôi, chẳng lẽ bà ta còn không biết Nghiêm Húc hiện tại hoàn cảnh thật khó khăn, còn tùy tiện lãng phí đồ ăn như vậy?

Những đồ ăn này đều là tâm ý của Nghiêm Húc, là mồ hôi và công sức thậm chí là máu của hắn. Thiên Thảo đem thịt nướng lần lượt gấp hết vào bát cho Nghiêm Húc, sau đó nhẹ nhàng nói: "Người mỗi ngày còn phải làm việc, cần bồi bổ thân thể nhiều vào."

Nghiêm Húc cô cô ngồi bên cạnh nhíu mày: "Tiên Thảo lão sư..."

"Ta gọi là Thiên Thảo." Thiên Thảo mặt không biểu cảm quăng cho bà ta cái liếc mắt: "Hơn nữa ta cảm thấy, Nghiêm Húc hắn là có năng lực kiếm tiền, không cần phải bán nhà. Còn về phần xuất ngoại? Lấy tư chất của hắn không cần phải đi nương nhờ ai, hàng năm đều có rất nhiều cuộc thi quốc tế, nhất định sẽ có người trở thành Bá Nhạc của hắn."

"Phách" một tiếng, chiếc đũa bị Nghiêm Húc cô cô ném tới trên bàn, thoát nhìn tức giận đến xanh cả mặt: "Người người ngoài cái gì cũng không hiểu, còn ở đây nói nhăng cuội cái gì! Huống hồ đây là chuyện nhà của ta, chỉ là cái lão sư mà thôi, quyết định của Nghiêm Húc đến phiên người quản chắc!"

"Vị đại thẩm này, là người hỏi ta ta mới phát biểu ý kiến đi? Chuyện nhà người?" Thiên Thảo đột nhiên cười nhạo một tiếng: "Người xem hắn như người nhà sao?"

"Người!..." Bà ta tức giận thở hồng hộc, hô to với Nghiêm Húc: "Mau mời cái cô gái này đi đi, ta không muốn nhìn thấy nàng! Đây là lão sư kiểu gì! Trách không được đem người dạy thành như vậy, lời nói của trưởng bối cũng không thềm đếm xỉa!"

Thiên Thảo đứng lên: "Hào, ta đi, nhìn thấy vị ‘trưởng bối’ như người

ta ở lại đây cũng thấy ghê tởm rồi."

Thiên Thảo định buông Nghiêm Húc ra, tay lại đột nhiên bị nắm chặt, gỡ thế nào cũng không được. Nghiêm Húc nhếch môi: "Cô cô, người đi đi."

"Cái gì?" Nghiêm Húc cô cô đứng phắt dậy, mang theo biểu cảm không thể tin

"Lần sau không cần tiếp tục nhắc lại chuyện này với ta, ta sẽ không bán nhà. Nếu người không muốn quản mẫu thân ta, cũng không cần cố kị người ngoài mà tùy tiện quẳng cho chút ít tiền, chỉ như muối bỏ biển, ta không nghĩ vì điểm này mà thiếu nợ người, ta về sau sẽ tự lo liệu được."

Nghiêm Húc cô cô biểu cảm càng thêm kinh ngạc, lồng ngực bắt đầu phập phồng, thở hổn hển. Bà ta hất bàn ăn, cầm túi xách trên sofa tông cửa đi ra, vừa đi còn cố ý rống lại một câu: "Nghiêm Húc! Sau này có gặp chuyện gì thì cũng đừng có đến tìm ta!"

Thiên Thảo kinh ngạc quay sang Nghiêm Húc: "Người vì sao lại chọc giận nàng."

"Nếu đã không có cảm tình thì cũng không cần miễn cưỡng đi duy trì." Nghiêm Húc ngồi xuống dọn dẹp mâm cơm bị hất đổ, đám thức ăn này vừa rồi còn trông thật hoạt sắc sinh hương, vừa nhìn đã biết là do Nghiêm Húc bỏ tâm tư đi làm vậy mà giờ lại bị hất thành một đám hỗn độn, hấn vừa thu thập vừa thở dài: "Thật xin lỗi lão sư, người cũng chưa ăn được mấy."

"Đồ ăn rất ngon. Ta thực thích." Thiên Thảo ngồi xổm xuống cùng thu dọn, trong lòng tiếc hận muốn chết, nếu hôm nay không có cái loại không khí mất hứng này, nàng nhất định sẽ ăn hân ba bát cơm to.

"Lão sư, người không cần nhật." Nghiêm Húc giữ lấy cổ tay Thiên Thảo "Ta tự mình làm, sẽ nhanh thôi."

Lúc này Thiên Thảo lại đối diện với ánh mắt Nghiêm Húc, lại là ánh mắt như vậy, giống như ánh mắt lúc hắn nhìn nàng ở phòng đàn, ánh mắt như phủ sương, thật mờ mịt

Vì sao lại mờ mịt như vậy? Vì sao hắn lại khiến nàng có cảm giác hắn đang sợ cái gì? Thiên Thảo đem mảnh vụn trên tay buông xuống, sau đó đi đến ngồi bên cạnh Nghiêm Húc, vuốt vuốt tóc của hắn: "Ta là nữ nhân a, có ta ở đây, công việc như vậy sao lại để người một người làm?"

Nghiêm Húc cúi đầu, Thiên Thảo lại vỗ nhẹ lên cánh tay hắn: "Như thế nào?"

"Lão sư..." Âm thanh hắn run run, thân thể Thiên Thảo nghiêng đi một cái, bị kéo vào một lồng ngực rộng lớn. Tuy rằng cứng rắn, nhưng nàng lại cảm thấy giờ đây nó thật sự rất yếu ớt.

Tay Thiên Thảo vỗ nhẹ lên lưng hắn. Mặt Nghiêm Húc chôn ở cổ của nàng, phát ra giọng mũi khàn khàn, run run "Lão sư, ta có phải đã làm người chê cười hay không? "

"Không có, đối với ta người vẫn là người, chưa từng có chút gì thay đổi cả."

"Thực xin lỗi, để người nhìn đến mấy chuyện không hay ho này." Để người nhìn thấy ta bất lực không cách nào phản kháng lại được định mệnh an bài

"..." Thiên Thảo vừa vỗ lưng Nghiêm Húc vừa nghĩ: tại sao lại xin lỗi

ta?

"Cám ơn người, Thiên Thảo... Lão sư."

Ai? Hẳn cảm ơn? Cảm giác này thật.. kì lạ! Nàng còn chưa đưa đàn violon cho hẳn đâu.

Nga, đúng rồi, đàn violon! Thiên Thảo đi đến trên sofa mở cái túi du lịch mình vừa đem theo đưa cho Nghiêm Húc: "Tặng người."

Nghiêm Húc đón lấy, vừa đem cái túi to mở ra liền ngây ngẩn cả người

"Thế nào? Ta đã mất rất nhiều thời gian để chọn đấy ~ "

Đem khóa túi kéo lại, Nghiêm Húc đưa túi đàn lại cho Thiên Thảo:
"Ta không cần."

"Cái gì a, hai ngày nữa người có trận đấu rồi, cái đàn này cũng không phải quá đắt, ta là mua ở chỗ người quen."

Dù nói như thế nào, cánh tay Nghiêm Húc vẫn cố chấp không chịu thu hồi. Hẳn làm sao có thể để cho nữ nhân bỏ tiền mua đồ cho bản thân, cô gái trước mắt này, lại càng không được.

Mặc dù vậy, trong lòng hẳn lúc này lại dâng lên một cỗ ấm áp, so với việc mỗi ngày ghé bên giường bệnh của mẹ kể những chuyện lặt vặt về cuộc sống hàng ngày, thấy điện tâm đồ của mẹ bỗng tăng cao thậm chí còn có chút ấm áp hơn, nàng cư nhiên biết hẳn sắp có trận đấu, nàng có chú ý đến hẳn, có quan tâm hẳn. Tuy rằng hẳn biết chuyện này chẳng nói lên được điều gì, thậm chí chỉ khiến bản thân ngày càng trầm luân...

"Vậy coi như ta cho người mượn đi, nghe nói cuộc thi lần này tiền thưởng rất cao, nếu như người có thể giành được giải nhất, lấy được tiền thưởng thì coi như lấy chỗ tiền đó để mua cây đàn này đi." Thiên Thảo cầm lấy tay Nghiêm Húc, đem nó đặt trên đàn violon: "Đây coi như là... mệnh lệnh của lão sư ta."

Nếu như nàng nói là quan tâm thì khẳng định có chút kì quái đi, đứa nhỏ này, nàng hiện tại có chút hiểu được tính cách của hắn.

Cầm trong tay đàn violon nửa ngày, Nghiêm Húc rốt cục nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng. Nhưng lời nói rất nhẹ, lại giống như đang chịu thật nhiều sức nặng

Đã nói... người đừng quan tâm ta, vậy mà hiện tại, rõ ràng...làm cho bản thân ta khống chế không được...

Thiên Thảo đang định cùng Nghiêm Húc tạm biệt, một đôi tay từ phía sau đột nhiên ôm lấy bên hông nàng, làm nàng có chút trở tay không kịp. Nghiêm Húc cúi đầu đặt bên hõm vai, hơi thở phả ra có cảm giác ngựa ngựa, mà thanh âm của hắn từ bên tai truyền đến: "Lão sư, lần sau người đến thăm nhà sẽ khác, ta nhất định sẽ nấu cho lão sư ăn một bữa thật ngon."

Không biết vì sao thân thể có chút phát run, Thiên Thảo chà xát cánh tay, thực chưa thấy đứa nhỏ nào như vậy, gấp gáp, hào hứng muốn lão sư đến thăm nhà nha...

Từ hôm đó trở đi mỗi lần Thiên Thảo có việc đi qua cầm phòng thì tiếng đàn phát ra từ bên trong cũng không còn khó nghe như trước nữa, bởi vì cuộc thi âm nhạc lần này là tổ chức tại sảnh âm nhạc Robert, cho nên Thiên Thảo ý định muốn tìm Nguyễn Tây nói chuyện một chút, xem có thể mượn sân khấu để cho Nghiêm Húc thử tập duyệt vài lần hay không.

Thi đấu vòng loại là chủ đề tự do, thí sinh có thể tùy ý chọn diễn tấu bản nhạc mình yêu thích, nhưng tự do cũng có cái khó của tự do, nếu như chọn bản nhạc mà kĩ xảo khó kéo không được sẽ bị trừ điểm, còn nếu như chọn bài quá đơn giản thì điểm chấm lại không cao, Thiên Thảo không biết Nghiêm Húc chọn ca khúc nào liền đến hỏi. Ai biết cái tên kia lại nói bản thân muốn kéo ‘Danh sách Schindler’

Tuy rằng đây không phải là ca khúc khó kéo nhất, nhưng là nếu muốn kéo khúc này hoàn mỹ thì phải là ca thủ trong cao thủ, không riêng gì kĩ thuật phải thật điêu luyện mà xúc cảm cũng phải đạt đến một cảnh giới nhất định

Đây là một ca khúc bi thương, không có hy vọng, một ca khúc đau thương tột độ không chỉ là bi ai, buồn khổ, đau xót, đè nén mà thậm chí là cảm giác cho người nghe như đang đứng bên bờ vực tử vong.

Đứng trên vũ đài người thi đấu tất sẽ có tâm lí khẩn trương, rất ít người có thể giữ vững tinh thần mà tập trung truyền cảm xúc vào bản nhạc, hơn nữa đây lại là cảm giác tử vong, cảm giác đứng bên bờ cái chết.

Vừa bước ra khỏi cổng trường, Thiên Thảo đã nhìn thấy xe của Nguyễn Tây đậu ở phía xa, cửa kính xe được kéo xuống còn bản thân hắn đang dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy điều thuốc

Gọi một tiếng từ xa, Thiên Thảo đi đến trước mặt hắn: "Di, lão bản, ta còn chưa có tìm người người thế nào đã tới rồi, chẳng lẽ đây chính là tâm ý tương thông trong truyền thuyết?"

Tuy rằng đây chỉ là lời nói đùa, nhưng Thiên Thảo cũng không đoán ra được Nguyễn Tây rốt cục đi đến trường học của mình có việc gì?

"Người tìm ta có việc?" Nguyễn Tây hỏi.

"Uh, ta muốn thương lượng với người một việc... Chuyện này đối với người không quan trọng mà chính là quan trọng với ta thôi"

"Ân."

Thiên Thảo biết Nguyễn Tây ý là muốn nàng tiếp tục nói, vừa muốn mở miệng, lại bị thanh âm của một nữ sinh đánh gãy: "Nguyễn lão sư, thật ngại quá, ta đã tới chậm ~ "

Thiên Thảo ngẩng đầu liền thấy — — — — — lão sư khoa âm nhạc Thâm Tuyết?

Thâm Tuyết không thể nghi ngờ cũng nhìn thấy được Thiên Thảo, nàng ta ánh mắt có chút lạnh lẽo, liền sau đó đi lướt qua người Thiên Thảo, kéo cửa xe của Nguyễn Tây ngồi xuống: "Nguyễn lão sư, chúng ta đi nơi nào ăn cơm?"

Ăn cơm? Chẳng lẽ lão bản của nàng là đang cấp cho nàng tìm một lão bản nương? Thiên Thảo tưởng tượng một chút bộ dáng Nguyễn Tây cùng Thâm Tuyết ăn cơm cùng nhau tình nồng ý mật, có chút thạch hóa. = =

"Đi thôi ~ ta bụng hảo đói ~" Thâm Tuyết thấy Nguyễn Tây còn chưa lái xe, liền nũng nịu nỉ non

Nguyễn Tây cuối cùng đem khói thuốc nhả ra sau đó dúi tàn thuốc vào cái gạt tàn trong xe, nhìn về phía Thiên Thảo: "Nói chuyện của người đi."

"Ta..." Thiên Thảo nhìn nhìn Thâm Tuyết lão sư, cảm thấy ở trước

mặt nàng ta mà hỏi mượn sách âm nhạc cho học sinh của nàng ta thì không được tốt cho lắm, liền vầy vầy tay nói với Nguyễn Tây: "Thôi để lần sau đi, các người trước đi ăn cơm quan trọng hơn ~ "

Nguyễn Tây "Nga" một tiếng, liền lái xe đi, Thâm Tuyết nhú nhú mày, bộ dáng đối với Nguyễn Tây muốn nói lại thôi nhưng thật hiển nhiên, Nguyễn Tây không có phát hiện ra, nhưng là Thiên Thảo lại thấy, nhưng giống như đổ kị Thiên Thảo có mặt nên nàng ta còn không có nói

Chương 23

Khi Thiên Thảo mang giấy bút trở lại cầm phòng, Nghiêm Húc vẫn còn đang luyện đàn violon. Thiên Thảo đặt giấy trên bàn bắt đầu cầm bút suy nghĩ, hai người đều im lặng tự động làm việc riêng của mình.

Lần trước lúc đi mua đàn, Thiên Thảo thấy ông chủ sáng tác nhạc bản thân bỗng nhiên nổi lên hứng thú, chẳng qua bản nhạc mà ông chủ sáng tác là bản nhạc dành cho đàn dương cầm, còn nàng lại muốn sáng tác một bản hòa âm. Sáng tác nhạc hòa âm so với việc sáng tác nhạc cho dương cầm thì có khó hơn một bậc, bởi nó đòi hỏi người soạn nhạc phải có am hiểu về tất cả các loại nhạc cụ, để có thể tạo ra sự hài hòa, đồng điệu giữa chúng.

Trong lòng Thiên Thảo đã có ý tưởng cho ca khúc mới, nàng muốn sáng tác một bản nhạc thể hiện sự vươn lên mạnh mẽ thoát khỏi thế tục, thoát khỏi gông xiềng. Về cách thức để phối hợp các loại nhạc khí thì có lẽ nàng phải đi thỉnh giáo Nguyễn Tây một chút, hẳn tuy rằng không chuyên về soạn nhạc, nhưng là một nhà chỉ huy dàn nhạc cấp quốc tế bao nhiêu năm như vậy thì đối với âm nhạc Nguyễn Tây hẳn vẫn có năng lực đánh giá rất cao.

Tên của ca khúc Thiên Thảo cũng đã nghĩ xong, gọi là “Cái chết của Satan”. Một khi Satan chết đi, như vậy nhân loại sẽ chẳng còn có tử vong. Có nghĩa là, vận mệnh sẽ của nhân loại cũng sẽ do chính bản thân mình khống chế, ai cũng không thể cướp đi, không thể tùy ý định đoạt. Đây cũng chính là khát vọng lúc này của Thiên Thảo.

Dù nàng có thể dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng không có nghĩa là nàng không hoài niệm bạn bè, cuộc sống, gia đình

trước kia. Nếu nàng có thể tự nắm chắc vận mệnh của mình thì đã không cần vô duyên vô cớ phiêu bạt đến nơi xa lạ này.

Từ trong mớ suy nghĩ hỗn độn hồi tỉnh lại, Thiên Thảo phát hiện Nghiêm Húc đã kéo đến đoạn cao triều, “Danh sách Schindler” được Nghiêm Húc thể hiện một cách uyển chuyển, thấm đẫm bi thương, đôi mắt Nghiêm Húc lúc này hơi nhắm lại, năm ngón tay thon dài linh hoạt như múa trên dây đàn, đầu lông mày hơi nhíu lại, phảng phất như đang nhập tâm vào câu chuyện, biến bản thân trở thành nhân vật chính mà cảm thụ.

Thiên Thảo im lặng ngồi cạnh bên nghe hần đàn xong, quả thật bị sự tiến bộ thần tốc của hần làm kinh sợ. Không biết có phải do thời gian trước đều dùng đàn violon thứ phẩm hay không, hôm nay đổi một chiếc mới tốt hơn mọi kỹ xảo điêu luyện bấy lâu giống như bị đè nén lúc này đều được bứt phá mà ra, càng làm cho người khác tán thưởng là Nghiêm Húc nắm bắt cảm xúc của nhạc khúc này rất tốt, không khỏi làm Thiên Thảo suy nghĩ, nếu hiện tại bản thân dùng cây đàn này cũng kéo ca khúc tương tự thì cũng chưa chắc đã có thể kéo hay hơn hần.

Một khúc kéo xong, Nghiêm Húc mở ra đôi mắt vẫn nhắm chặt, lại đột nhiên chạm phải ánh mắt của Thiên Thảo khiến cho hần ngại ngùng lập tức quay mặt đi, tay vô thức kéo rèm cửa sổ lại, cầm phòng nguyên bản được ánh mắt trời rọi sáng lập tức lâm vào hôn ám.

"Di? Người nóng sao?" Thiên Thảo nghi hoặc

"... Ân." Nghiêm Húc ậm ừ đáp lời, sau đó vừa đem cầm cất vào túi vừa hỏi: "Lão sư đang soạn nhạc sao?"

"Đúng vậy." Đôi mắt rất cực thích ứng được bóng râm, Thiên Thảo

phát hiện mặt Nghiêm Húc có chút hồng, quả nhiên là nóng a! Mặt hần đều đã bị nóng đỏ!

Nghiêm Húc cất đàn xong tiến về phía Thiên Thảo ngồi xuống, hần cầm lấy nhạc phổ nàng đang viết dở, nhìn đến tên khúc thì trầm ngâm hồi lâu, miệng ngâm ca theo nhịp điệu bản nhạc, âm thanh của hần không trầm thấp như Tân Xuyên mà lại mang theo hương vị dịu dàng, ấm áp. Thiên Thảo thấy thế bèn trêu đùa: "Nghiêm Húc, giọng của người hát ru con rất thích hợp nha."

Thật sự rất thích hợp để hát ru nha, nghe hần ngâm nga đều đều chương nhạc đầu tiên của "Cái chết của Satan", Thiên Thảo đột nhiên có loại xúc động muốn đi ngủ...

"Ta thích ca khúc này." Nghiêm Húc đột nhiên nói: "Dù chỉ mới là chương nhạc đầu tiên nhưng thật sự có cảm giác rất thu hút."

"Đáng tiếc a, chương nhạc đầu tiên là cảm xúc tái sinh từ đau khổ, ta đang không biết làm như thế nào để dẫn dắt sang chương thứ hai- nhớ lại hồi ức. Một bên là trí nhớ không thể xóa bỏ một bên là sự mâu thuẫn, chán ghét, không muốn nhớ lại sự thống khổ kia." Thiên Thảo biểu tình rối rắm phen nhẹ ngón tay trên đàn dương cầm: "Lão sư của các người kêu Thâm Tuyết đã có bạn trai chưa?"

Đối với Thiên Thảo luôn đột nhiên chuyển chủ đề một cách đột ngột, Nghiêm Húc đã tập mãi thành thói quen: "Trước kia ta có nghe nói là Thâm Tuyết lão sư đã có bạn trai, nhưng là chưa ai gặp qua."

Thiên Thảo yên lặng cầu nguyện Nguyễn Tây không cần đem Thâm Tuyết về làm lão bản nương, nhìn bộ dạng nàng ta chán ghét mình, nếu Nguyễn Tây thật sự ở cùng nàng ta, nàng ở dưới trướng Nguyễn Tây cũng là khó sống nha.

Buổi chiều, Thiên Thảo cùng đám học sinh Hữu Lệ, Nghiêm Húc ăn cơm ở căng tin, khu căng tin cách khu lớp học khá xa. Dừng xong cơm chiều Thiên Thảo liền dẫn đám học sinh chậm rãi đi về phía phòng học khóa bổ túc đêm. Từ xa nhìn lại có chút giống như nữ lưu manh mang theo đám đệ tử vậy ==, nếu không có người kịp thời nhận ra, hiệu trưởng có khi còn tưởng rằng có đám học sinh nào đó đang chuẩn bị gây sự đánh nhau trong trường học cũng nên.

Như thường lệ lên lớp dựa theo những gì Tân Xuyên hướng dẫn, Thiên Thảo cuối cùng giảng xong cho học sinh phương pháp giải một đề bài mới, nhìn đồng hồ thời gian cũng sắp đến giờ tan học. Lúc này có học sinh giơ tay nói: "Lão sư, chúng ta tan học đi ~ dù sao lão sư đã giảng xong rồi mà ~ "

Một nữ đồng học tiếp tục lên tiếng: "Tối hôm nay trong nhà không có người tới đón ta, đi đường buổi tối một mình rất đáng sợ a ~ "

"Đúng vậy đúng vậy, về sớm đi lão sư." Rất nhiều học sinh phụ họa theo, đa số mọi người đều muốn mau mau về nhà, lớp học nhất thời nhốn nháo lên.

"Được rồi, vậy chúng ta đây..." còn chưa nói xong hai chữ ‘tan học’, học sinh đã ồn ào như ong vỡ tổ vừa nói to “Tan học thôi tan học thôi” vừa ủa ra khỏi lớp học.

Thiên Thảo bất đắc dĩ cười cười, cầm lấy giáo án nhét vào túi xách cũng chuẩn bị ra về, đúng lúc này đèn phòng học chột tắt, không chỉ trong lớp học tối mịt nhìn không thấy năm đầu ngón tay mà lúc này toàn trường đều lâm vào cảnh mờ mịt, không một ánh sáng.

Bên tai truyền đến tiếng người bị dẫm lên chân kêu đau cùng tiếng hét chói tai của đám nữ sinh, Thiên Thảo không cẩn thận bị mấy người va chạm dồn vào góc tường, nàng lên tiếng an ủi mọi người:

"Nhất định là có lỗi trực trặc nhỏ gì đó thôi, ta đã gặp tình cảnh này mấy lần, lập tức có điện ngay thôi, các người chậm một chút cẩn thận va chạm đến đồng học."

Có lẽ là lời của nàng không mấy hiệu quả, xung quanh lại có mấy bóng dáng nghiêng ngả đụng vào nàng, Thiên Thảo đang định lùi vào một góc, bên cạnh đột nhiên vươn ra một bàn tay giữ chặt nàng, tay nắm lấy thắt lưng, đem nàng kéo vào trong lòng. Bởi vì phía sau không ngừng có người xô đẩy, Thiên Thảo cùng người nọ thân thể ngày càng kề sát, nàng chỉ hơi nhấc trán sẽ chạm vào cằm người kia, cũng có thể cảm nhận được hơi thở sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái của người này dù giữa thời tiết mùa hè nóng bức

"Cám ơn." Thiên Thảo kéo kéo cánh tay người nọ đang đặt trên lưng mình, người kia không nói gì, chỉ có thể nghe được trái tim hấn trong lồng ngực đang đập 'bùm bùm'

Lại là một cái va chạm, Thiên Thảo bị đẩy tiến về phía trước, không ngờ môi bất ngờ chạm qua một thứ mềm mại gì đó.

"Nha?" Thiên Thảo sờ sờ môi, có chút ngoài ý muốn hỏi đối phương: "Có phải ta đụng phải người?"

Vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có hô hấp người nọ trở nên gấp gáp rõ rệt, đột ngột, gáy của nàng bị một bàn tay chế trụ, hơi thở nóng rực cùng đôi môi mềm mại bao phủ lấy môi nàng, tận lực mút vào. Đầu lưỡi ẩm ướt khiêu khích hòng cạy mở hàm răng do thắm vào trong. Kỹ thuật hôn của đối phương tuy không tốt lắm, nhưng Thiên Thảo có thể cảm giác được hấn hôn thật nghiêm cẩn, coi môi nàng như trân bảo, bởi vì thời điểm hôn nàng, thân thể hấn có chút run run.

Đúng vậy, người kia cao hơn nàng một cái đầu, ước chừng cao 1m8, chắc chắn là một nam hài.

Nàng muốn tách khỏi hắn nhưng không thể cự quạ được, người nọ hôn giống như nghiện, mỗi khi nàng tránh thoát môi hắn, hắn lại đem nàng kéo lại, đem những lời nàng đang định nói nuốt vào trong cổ họng.

Thiên Thảo lúc này rất muốn nói: "Người có phải là Nghiêm Húc!" Vì sao nàng lại nghĩ như vậy? Đại khái là vì mùi trên người hắn rất giống Nghiêm Húc đi.

Lúc này Thiên Thảo thật lo lắng vội nhảy ra cái tình tiết AV cầu huyết gì đó nhưng lại cảm giác được người này chỉ đơn thuần là hôn nàng, tay hắn có chừng mực chỉ đặt ở trên lưng chứ không có nơi nơi sờ loạn.

Tiếng bước chân xung quanh vắng dần, hành lang khôi phục yên tĩnh, mọi người đều đã đi hết rồi? Thiên Thảo suy nghĩ

Lúc này bên tai vang lên tiếng “bíp” khởi động nguồn điện, báo trước hệ thống điện chuẩn bị hoạt động trở lại bình thường, Thiên Thảo mở to hai mắt định nhìn người trước mặt, ngay lập tức, đèn điện sáng lên, nhưng trước mắt Thiên Thảo mọi thứ lại trở nên càng tối đen, bởi vì người nọ lấy tay che kín ánh mắt nàng, sau đó lại ôn nhu chạm nhẹ môi nàng... tiếp tục hôn.

Mẹ người đã hôn xong chưa hả! Thiên Thảo tức giận rất muốn mắng to: "Đừng nghĩ rằng chỉ dùng đầu lưỡi loạn động bên trong gọi là hôn sao! Thiệt tình có xúc động muốn dạy dỗ người một phen a!"

Lúc này đột nhiên chuông tan học reo lên, Thiên Thảo mới phát hiện trận hôn này đã kéo dài rất lâu, người kia rốt cuộc lưu luyến rời khỏi môi nàng, nhưng cánh tay che mắt nàng thủy chung vẫn không chịu rời đi, trong bóng đêm, nàng nghe thấy người nọ hít sâu một hơi, rồi

lại thở dài, sau đó là âm thanh hô hấp hỗn loạn.

Hôn người ta đến mức bản thân thiếu dưỡng khí, Thiên Thảo quả thực cảm thấy có chút châm chọc, hơn nữa người nên thở dài là nàng mới đúng a, người này than thở cái nỗi gì!

"Nghiêm Húc, là người sao?" Thiên Thảo lạnh nhạt hỏi.

Người che mắt nàng không có đáp lời, giống như đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, rốt cục, sau một thời gian im lặng, hắc bắt đầu có chút động tĩnh, cánh tay hắc vươn qua sau tai Thiên Thảo, nàng bỗng nghe được thanh âm từ công tắc đèn phát ra.

Dựa vào! Hắc cư nhiên lại tắt đèn đi! Là không muốn cho nàng nhìn đến bộ dáng của hắc sao?

Trên hành lang lại vọng lại tiếng ồn ào của đám học sinh, nguyên lai học sinh lớp khác cũng đã tan học, thân thể Thiên Thảo bị xoay vòng một hồi, ngay sau đó trên môi lại lướt qua một cái hôn nhẹ, bàn tay che mắt cũng được buông ra, Thiên Thảo mở mắt ra nhưng chỉ thấy trước mắt là đoàn học sinh lớp kế bên đang lục tục kéo nhau về.

"A...! Có ma!" Một nữ sinh đột nhiên kêu lên

Một đám học sinh lập tức nhìn về phía Thiên Thảo, rõ ràng đều bị dọa phát hoảng: "Nguyên... nguyên lai là Thiên Thảo lão sư lớp kế bên, làm sao lại đứng ở chỗ này không bật đèn..."

Trong mắt đám học sinh lúc này là hình ảnh trên hành lang tối om, trước cửa lớp lại đột nhiên xuất hiện một nữ nhân tóc dài thẳng, ánh mắt như mang chút oán khí, hơn nữa nữ nhân kia còn dùng ánh mắt âm trầm mà nhìn chằm chằm bọn họ — — — trên thực tế Thiên Thảo chỉ là đang tìm kiếm bóng dáng kẻ khả nghi mà thôi a =.=

Chạy một mạch xuống lầu, tựa vào góc cầu thang, trái tim Nghiêm Húc vẫn còn đang nảy lên loạn xạ. Hắn nỗ lực bình phục bản thân, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào, còn có chút run rẩy. Tay không tự giác đề lại đôi môi, trong miệng hắn lúc này vẫn còn lưu lại hương vị của nàng. Trong lúc xúc động hắn cư nhiên lớn mật tiến lên hôn nàng, đến cả bản thân hắn vẫn còn chút cảm giác bất khả tư nghị, còn có cái cảm xúc chân thật kia nữa...

Cánh tay vừa rời ôm nàng vẫn còn cảm thấy run run, Nghiêm Húc cong cong khóe miệng, cắn cắn môi dưới, cảm giác thật vui vẻ.. cũng thật hạnh phúc...

Dù cho nàng có đoán ra là mình, hắn cũng sẽ không thừa nhận, không thừa nhận, có nghĩa là... Nàng sẽ không có lý do gì để trách cứ mình...

Hắn sẽ không bị cưỡng chế rời xa nàng, còn có thể quang minh chính đại đi yêu nàng, ở bên nàng.

Lúc này Nghiêm Húc còn đang chìm trong cảm giác vui sướng thì Thiên Thảo nổi giận ùng ùng đi xuống lầu, xe của Tân Xuyên đã chờ nàng ở dưới, nhìn đến bộ dáng Thiên Thảo, Tân Xuyên cười nhẹ một tiếng, vòng qua giúp nàng mở cửa xe: "Sao vậy? Làm chi mà bộ dáng giống cái... Ân, miêu."

"Không cần đem ta so sánh với con mèo tầm thường như vậy chứ!" Thiên Thảo nhảy vào trong xe kéo nhanh dây an toàn.

"Ta là nói hắc miêu đuôi dài."

Thiên Thảo: "... Kia cũng thật đặc biệt..."

"Người lúc này bộ dáng rất giống... không bắt được con chuột."

Thiên Thảo ôm lấy cánh tay: "Khỏi lo! Dù sao ta cũng đã có manh mối phá án!"

Chắc là lại có cái học sinh nào đó trốn học thôi, Tân Xuyên suy nghĩ. Trước đây thời điểm nàng lên lớp có rất nhiều học sinh trốn học bỏ tiết, cho nên mỗi lần về nhà Thiên Thảo đều sẽ oán giận mà ca thán với hấn. Hiện tại đã bao lâu Thiên Thảo không có giống vậy mà tâm sự với hấn những chuyện lật vật ở trường học đây? Tân Xuyên có chút nhớ nhung bộ dáng khi đó của nàng, lúc ấy mỗi buổi tối, nàng thường nằm sắp bên cạnh mà ghé vào lỗ tai hấn nỉ non

Chương 24: Toilet cấm kỵ

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Ngày hôm sau trên lớp học — — — — —

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu đấu mắt với Nghiêm Húc, Thiên Thảo càng thêm mười phần xác định, người ngày hôm qua hôn nàng chính là hắn!

Bởi mỗi lần nàng nhìn chăm chăm vào hắn, hắn liền bắt đầu trốn tránh, giả bộ làm mấy động tác như sờ sờ mũi hay lật mở xem sách toán học, nhưng nếu cẩn thận nhìn kĩ thì còn có thể thấy mặt hắn hồng hồng lên một cách bất thường.

Thiên Thảo chợt có cái xúc động muốn chỉ thẳng vào mặt hắn, mẹ nó, cái trang sách người đang lật kia là chưa có học qua nha, cũng không phải bài học đang giảng, người nhìn chăm chăm nửa ngày, đến cùng là đang muốn nghiên cứu cái gì đây?

Giảng co như vậy cho đến tận sau khi tan học, Thiên Thảo vẫn ngồi nguyên tại vị trí chưa có ý định ra về, còn Nghiêm Húc cũng như cũ ngồi tại chỗ xem sách, thỉnh thoảng lại giả bộ vô tình liếc nhìn nàng. Thiên Thảo hướng Nghiêm Húc ngoắc ngón tay nói: "Đến đây."

"Ân?" Nghiêm Húc chậm rãi khép lại cuốn sách đang xem, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh nàng

"Nghiêm Húc, người tối hôm qua... kỳ thực chính là người đi?"

Nghe vậy Nghiêm Húc chợt dạ, có chút khẩn trương, hấn nghiêng đầu, ánh mắt trốn tránh nhìn ra phía ngoài cửa sổ: "Không phải ta."

Bây giờ hể nhắc tới chuyện ngày hôm qua, hấn sẽ không tự giác mà ngay lập tức liên tưởng đến tư vị mất hồn khi được ở gần kề nàng..hôn nàng.... Đêm hôm qua hấn trần trọc không thể ngủ nổi, hôm nay lại phải lên lớp sớm, thế nhưng ngồi trong lớp học lại không có chút buồn ngủ nào — — — — trong đầu đều chỉ tràn ngập bóng dáng của Thiên Thảo.

"Không phải ngươi?" Thiên Thảo nở nụ cười: "Sao ngươi lại gấp gáp phủ định như vậy? Ngươi phủ định cái gì? Ta còn chưa nói cái gì nha"

Nhận thấy được lỗi trong lời nói của mình, mặt Nghiêm Húc ngày càng nóng lên, mỗi lần đối mặt với nàng đầu óc hấn hoàn toàn trống rỗng, không biết phải làm sao.

Thiên Thảo tiến lại sát gần hấn hơn, chỉ vào môi mình nhỏ giọng nói: "Nghĩ không ra?"

"Đằng" một tiếng, cơ thể Nghiêm Húc phảng phất dâng lên một luồng nhiệt khí, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thiên Thảo hấn đi thẳng ra ngoài, thẳng tiến đến toilet cúi đầu xuống dưới vòi nước

Chuyện vừa rồi... Hấn quả thật không biết phải diễn tả như thế nào...

Tối đến, Nghiêm Húc lại bắt gặp Thiên Thảo được một nam tử thoát nhìn có vẻ ổn trọng, chín chắn đưa về, hấn đã rất nhiều lần nhìn thấy nam nhân này, rất nhiều lần khi lảng lạng đi phía sau Thiên Thảo, hấn đều sẽ nhìn đến bóng dáng nam nhân kia chờ Thiên Thảo trước cổng trường, có khi Thiên Thảo sẽ rất vui vẻ lập tức bỏ nhào qua, thậm chí có lần hấn còn thấy qua cửa kính xe nam tử kia hôn lên

gương mặt, hôn môi nàng... Kia có lẽ chính là vị hôn phu của nàng đi? Là nam nhân được sống cùng nàng, ở cạnh nàng mỗi đêm..

Hắn rối rắm trong mớ suy nghĩ của bản thân, ảo não, đau lòng, đột nhiên tưởng như già đi cả chục tuổi, haiz....

Chương 25

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Cuối tuần cuộc thi violon sẽ bắt đầu tổ chức đầu vòng loại, trong căn biệt thự trống trải Nghiêm Húc vẫn đang miệt mài kéo đàn, vẫn là khúc 【 Danh sách Schindler 】 , chỉ còn có thời gian một ngày nữa, hắn muốn luyện tập để ngày mai làm thật hoàn mỹ, trước mắt chỉ còn có cuộc thi này là cơ hội, hy vọng duy nhất của hắn

Điện thoại bỗng nhiên rung lên, Nghiêm Húc nhấn nút nghe, đầu dây bên kia vang lên thanh âm của Thiên Thảo: "Này, người đang ở đâu, mau đến đây."

"Làm chi?"

"Có chút chuyện cần giải quyết."

"... Ân?"

"Nói tóm lại là mau đến đây đi."

Là hẹn gặp mặt sao? Nghiêm Húc lấy tốc độ nhanh nhất chỉnh trang lại bề ngoài, trái tim không tự giác đập loạn nhịp. Đây là lần thứ hai Thiên Thảo chủ động gọi điện cho hắn, cũng là lần đầu tiên hẹn hắn gặp mặt, chỉ là câu nói sau cùng của Thiên Thảo làm hắn có chút không hiểu: "Nhớ mang theo đàn violon."

Đến địa điểm ước hẹn, Thiên Thảo tay đang cầm một ly trà sữa uống, lúc này nàng thoát nhìn có chút bất đồng với ngày thường lên

lớp, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng có chút tùy ý.

"Không thể nào, nhanh như vậy đã đến." Thiên Thảo kinh ngạc nhìn đồng hồ: "Gấp gáp như vậy?"

Nghiêm Húc: "..."

"Đi theo ta." Thiên Thảo tiến lên phía trước dẫn đường, Nghiêm Húc chậm chậm đi theo sau, lúc này hắn thật kinh ngạc phát hiện, địa phương mà Thiên Thảo dẫn hắn đến chính là sảnh âm nhạc Robert, là địa điểm mà ngày mai sẽ diễn ra trận thi đấu.

Chào hỏi Nguyễn Tây một tiếng, Thiên Thảo đem Nghiêm Húc giới thiệu với hắn: "Đây là học sinh mà ta đã nói với ngươi, ha ha, ta chỉ là mượn vũ đài tập dượt một vũ khúc mà thôi, sẽ không chậm trễ thời gian đại gia luyện tập ~"

Lại quay ra mắng Nghiêm Húc: "Ngươi này cái người mặt lạnh không biết cười, đây là lão sư của lão sư ngươi, còn không mau mau chào hỏi!"

Nghiêm Húc nghe lời hướng Nguyễn Tây hơi cúi thắt lưng, tư thế nhưng lại tuyệt không có chút hèn mọn mà thoạt nhìn có chút giống như chào hỏi của một thân sĩ: "Nguyễn Tây lão sư, ngài hảo."

Chỉ huy tài ba nổi danh đứng đầu cả nước, Nghiêm Húc làm sao lại không biết hắn?

Ánh mắt Nguyễn Tây dừng lại ở túi đàn trong tay Nghiêm Húc, đó chẳng phải là túi đàn mà hắn đã tự tay chọn, chẳng lẽ lần trước Thiên Thảo chọn cầm là để cho đứa nhỏ này?

Trong đầu không khỏi nhớ tới lời nói của Thâm Tuyết lần trước khi

cùng ăn cơm: "Thiên Thảo lão sư ở trường chúng ta kỳ thực thanh danh có chút không tốt, có người nói với ta nàng chuyên môn quyền rũ học sinh, còn cùng học sinh phát sinh loại quan hệ không đứng đắn, có người còn đưa cho ra xem ảnh chụp nàng cùng học sinh hôn môi, lúc đó nhìn thấy còn cảm thấy thật mắc ói!"

Khi đó hắn tỏ vẻ không tin, Thâm Tuyết liền bỏ điện thoại di động ra lấy cho hắn xem: "Chính là bức ảnh này a! Người xem, lại còn là ở văn phòng! Quả thực là bại hoại đạo đức! Lại cùng học sinh của mình làm ra loại chuyện như vậy!"

Hắn có thể nhận ra người trong bức ảnh kia chính xác là Thiên Thảo, theo cái góc độ này nhìn thì thấy nàng cùng học sinh kia hôn rất quyến luyến, thâm tình nhưng trong ảnh chụp nam sinh kia lại không phải là Nghiêm Húc hôm nay nàng mang đến, mà là một thiếu niên tóc nhuộm màu bạch kim.

"Không nghĩ tới người đối với học sinh của mình tốt như vậy." Nguyễn Tây nói.

"Bởi vì hắn đáng giá." Thiên Thảo tùy ý hút một ngụm trà sữa

Nghiêm Húc ngồi cạnh bên nghe vậy hô hấp có chút đình trệ, thế nhưng Thiên Thảo lại chậm rãi nói tiếp: "Hắn đáng giá, nghe âm nhạc của hắn người sẽ biết."

"Hiện tại ta không cần dùng đến vũ đài, người bố trí luyện tập đi." Nguyễn Tây nói đoạn tiến về phía sau hậu đài, cũng không hề có ý tứ lưu lại nghe Nghiêm Húc diễn tấu.

"Ngày mai trận đấu của người sẽ diễn ra ở đây, người đi lên tập luyện thử trước một chút, chuẩn bị tinh thần ngày mai đỡ khẩn trương." Thiên Thảo quay ra nói với Nghiêm Húc

Ánh mắt Nghiêm Húc lướt qua Thiên Thảo, dừng lại đôi chút, như có chút điều gì muốn nói, nhưng rất nhanh hắt lại hồi thần, cước bộ trầm ổn bước lên vũ đài. Dưới đài mọi người nhìn thấy Nghiêm Húc cầm đàn violon tiến lên có chút ngạc nhiên, mỗi người đều đưa ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía hắn.

Cái người chưa nhìn thấy bao giờ này là ai? Vừa rồi hắn giống như có nói chuyện qua cùng Nguyễn Tây? Chẳng lẽ lại là đi cửa sau để vào trong đội? Lúc này trong mắt họ đều đã tự giác đem Nghiêm Húc trở thành một đối thủ cạnh tranh.

Nghiêm Húc hít sâu một hơi khép hờ mắt đặt dây kéo lên đàn, âm nhạc động lòng người chậm rãi vang lên, mọi người ở đây đều không hện mà có chung suy nghĩ: kẻ đi cửa sau lần này... có vẻ cũng có chút thực lực a...

Chương 26

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo giữ lấy tay vị thủ tịch đàn violon: "Học sinh này của ta như thế nào?"

"Học sinh của ngươi?" Vị thủ tịch đàn violon nói thế nào thì cũng là được lựa chọn trong những nghệ sĩ đứng đầu cả nước. Tuy rằng nàng rất ngưỡng mộ tài năng của Nghiêm Húc, nhưng tính ra so với nàng kỹ thuật của hắn vẫn còn kém một chút, liền nói: “ Thể hiện cảm xúc của khúc nhạc rất hoàn mỹ”

"Hắn chính là chỉ đứng sau ngươi mà thôi." Thiên Thảo nhướn lông mày ngắt lời

Sau khi Nghiêm Húc luyện xong khúc nhạc, hắn ngồi chờ đến tận khi Thiên Thảo tập luyện xong mới cùng nhau ra về. Thiên Thảo liếc mắt nhìn hắn: “Hôm nay ngươi không cần đi làm?”

Nghiêm Húc lắc lắc đầu, sau đó có chút trầm ngâm: "Lão sư, cảm ơn ngươi gọi điện thoại cho ta."

Chỉ là gọi cho hắn cuộc điện thoại thôi mà cũng được cảm ơn, đứa nhỏ này... quả thật không thể chỉ dùng từ lễ phép để hình dung a...

"Ngươi thích ta có phải hay không." Thiên Thảo đột nhiên lên tiếng

Chỉ một câu nói đơn giản khiến trái tim Nghiêm Húc vô thức đập loạn xạ, người trong lòng hỏi mình có thích nàng hay không, lẽ dĩ nhiên

lúc này hấn phi thường muốn thừa nhận, phi thường muốn cho nàng biết cảm giác trong lòng mình.

Nhưng chưa đợi hấn mở miệng, giọng nói của Thiên Thảo lại tiếp tục vang lên: "Ta hiểu rõ cảm giác của ngươi lúc này, lúc trước khi ta bằng tuổi ngươi cũng từng như vậy, mù quáng sùng bái lão sư của mình, khi đó ta nghĩ đó là tình yêu, cảm thấy kích thích bởi sự cấm kỵ, cũng thích cảm giác được quan tâm.. Nhưng mà Nghiêm Húc... đó chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, ngươi còn nhỏ, ngươi còn chưa hiểu rõ chân chính động tâm là như thế nào"

"Ta hiểu rõ." Nghiêm Húc đánh gãy lời nói của nàng, cũng không để Thiên Thảo nói tiếp: "Lão sư, ai nói ta thích ngươi."

Hấn vốn muốn đáp là “Đúng” nhưng không hiểu sao lời nói lên đến miệng lại biến thành như thế này...

Nhưng là hấn thật sự hiểu rõ, cái gì là tâm động, mỗi khi được ở cùng nàng, hấn đều đã trải qua cảm giác ấy rất rất nhiều lần, bởi vì hấn vốn không phải là nam hài chưa từng biết đến luyến ái.

Nhưng là có lẽ lúc này hấn cần chờ đợi đến thời cơ thích hợp, đợi đến khi chính bản thân nàng nhận ra đi, nhận ra tình cảm của hấn.. chính là yêu... mà không phải là nông nổi nhất thời..

Thời gian thi đấu vòng loại rất nhanh đã đến, không khác so với dự đoán của Thiên Thảo, Nghiêm Húc thi đấu đạt được sự khen ngợi lớn từ ban giám khảo. Các tuyển thủ khác khi diễn tấu xong đều nhận được vỗ tay đều đều từ khán giả, chỉ có hấn một khúc diễn xong cả hội trường đều vỗ tay ầm ầm như sấm dậy, ngay đến cả Nguyễn Tây trên mặt không khỏi hiện lên chút kinh ngạc. Bất quá kỳ quái là, cuối cùng Nghiêm Húc tổng điểm không cao, chỉ miễn cưỡng được đi tiếp vào vòng trong. Điều này làm cho Thiên Thảo không khỏi phỏng đoán

liệu có phải có ai đó đang ở trong tối giạt dây, làm điều mờ ám thao túng kết quả cuộc thi.

Lúc trở về, Thiên Thảo oán giận lắm bầm với Nguyễn Tây: "Lão sư, ta đem cây đàn violon kia đưa cho học sinh của ta dùng có phải hay không khiến người không vui ?"

"Sao lại nói như vậy."

"Hôm nay điểm của hấn rất thấp, nhưng đây hoàn toàn là chuyện không có khả năng, lão sư người hấn cũng nghe thấy được, hấn thể hiện tốt như vậy..."

"Ân"

Ân là có cái ý tứ khi gì a... Thiên Thảo có xúc động muốn chửi thề..

"Ta thấy có người cho hấn 0 điểm." Nguyễn Tây tiếp tục lên tiếng

"Cái gì?!" Thiên Thảo kinh ngạc, nghe Nguyễn Tây mô tả lại cái vị giám khảo đánh 0 điểm cho Nghiêm Húc kia, nàng phát hiện hấn chính là lão nhân lúc trước từng muốn thu nàng làm đồ đệ.

"May mắn ta không nhận lời hấn, đúng là cái lão cầm thú!" Thiên Thảo nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lão sư, trận đấu lần sau người nhất định phải cho hấn điểm cao cao một chút, bằng không điểm trung bình quá thấp thì hấn nhất định sẽ không thể lọt vào vòng trong!"

"Người sao lại để ý hấn như vậy."

"Thứ nhất là bởi vì có tiền thưởng a!"

"..."

"Nhà hấn rất nghèo, nhưng là hấn thật sự rất thích, rất đam mê âm nhạc, cũng rất muốn đến trường, nếu như lần này đạt được giải thưởng, hấn sẽ không cần tiếp tục liều mạng đi làm thuê."

"Ngô."

"Ngô" là có ý tứ gì a! Họ Nguyễn người có thể hay không nói nhiều hơn một từ a!!!!

"Gần đây ở trường học như thế nào." Nguyễn Tây đột nhiên hỏi một câu như vậy, Thiên Thảo ngẩn người?

"Tốt lắm a, các học sinh đều thật nghe lời."

"Nga."

Thiên Thảo: "..."

Kỳ thực mỗi ngày đến trường nàng đều cảm thấy vô cùng nhàm chán a. Học sinh uể oải thì lão sư làm sao có thể hứng khởi được nha. Đều nói học sinh là nguồn cảm hứng dạy học cho các lão sư mà. Lại nói như hiện tại, Thiên Thảo nàng rất cực học được cách phê, chấm bài thể nhưng nàng lại vô cùng vô cùng hoài niệm những ngày tháng viết văn sống qua ngày lúc trước.

Hôm nay có khóa dạy thêm buổi tối nàng phải phụ đạo cho học sinh của ba lớp học, phòng học cũng được chuyển sang phòng lớn thuận tiện cho học sinh ngồi nghe giảng. Đứng trên bục giảng nơi này làm nàng lại nhớ đến kí ức khủng khiếp lần trước bị học sinh dùng dao uy hiếp bắt cóc. Cho nên mỗi lúc giảng bài nàng đều cảm thấy không được thoải mái, cảm thấy rùng mình giống như nam sinh kia đang ẩn

thân trong đám học sinh phía dưới.

Từ phòng vệ sinh trở ra, Thiên Thảo đưa tay đẩy cánh cửa phòng toilet, lại phát hiện cửa không chút di chuyển, căn bản là mở không ra!

"Quý phiến!" đây là hai chữ đầu tiên hiện ra trong đầu Thiên Thảo

Đó là một câu chuyện vườn trường xưa, một nữ sinh đi toilet ở phòng thứ ba dưới lên, kết quả là lúc đi ra bệnh tim tái phát nhưng cửa phòng toilet đẩy thế nào cũng không được, liền sau đó nàng liền tươi sống bị đau đến chết trong này =.=. Từ đó về sau, nếu như có ai đi vệ sinh ở cái phòng thứ ba từ dưới lên thì sẽ gặp phải những chuyện cực kỳ quỷ dị, tỷ như cửa mở không ra, tỷ như phía sau đột nhiên có gió lạnh thổi tới....

Hơn nữa trong chuyện xưa này còn nói đến mấy điều cấm kỵ, ví như lúc này tuyệt không thể ngẩng đầu nhìn trần nhà, không được soi gương, càng không được quay đầu lại nhìn phía sau....

Nhưng là Thiên Thảo là loại người nào cơ chứ, nàng không tin từ từ nhìn lên trần nhà

Kết quả..."ào ào", một thùng nước lớn từ phía ngoài dội vào, đem Thiên Thảo toàn thân ướt nhẹp. Hiện tại nàng rất cực minh bạch, đây không phải là cái quỷ phiến quái gì mà là có người ác ý giờ trò quỷ!

Ngoài cửa vang lên tiếng cười không hảo ý, nhưng nàng có thể nghe thấy rõ là tiếng cười của đám nữ hài tử. Thiên Thảo lại đẩy cửa, phát hiện cửa đã có thể mở được. Nhìn qua tấm gương trong phòng vệ sinh, nàng thấy bản thân đã bị ướt sạch..... mà quần áo lại dính sát vào thân thể, tóc dài từng lọn dính trên người theo đường cong, da thịt tuyết trắng bị nước lạnh kích thích mà trở nên phồng hồng....

Ngừng ngừng! Cái quái gì đây, đáng lẽ lúc này người bình thường bộ dáng phải hết sức chật vật, vì sao hiện tại nhìn nàng giống như càng thêm mê người, càng thêm.... Thích hợp với bộ dáng của thế giới này nha!!!!

Chương 27

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Cơ thể bỗng nhiên rùng mình, Thiên Thảo có dự cảm không tốt, nàng xoa xoa tóc, làm bộ như buồn rầu lẩm bẩm “ Nhất định lại là đám học sinh đùa dai, một lát nữa còn phải lên lớp, giờ hẳn phải đi phòng thay quần áo nhìn xem có bộ đồng phục thể dục nào học sinh để quên thay mới được.”

Sở dĩ nàng lẩm bẩm nói như vậy là sợ hãi có cái tên biến thái nào đó đang âm thầm nghe lén nàng, trong trí nhớ đột nhiên hiện lên một cái tình tiết AV --- trong toilet ba nam sinh lừa gạt một nữ lão sư, cố ý đem nàng xối ướt cả người, nữ lão sư còn tưởng rằng là học sinh nào đùa dai, một thân thảm hại tiến đến phòng thay quần áo thay đồ thể dục của học sinh, kết quả sau khi nàng thay đồ xong trở về lại bị nam sinh kia phục kích, nguyên lai ba người này là cố ý đem nàng lừa đến phòng thay quần áo yên tĩnh không người, sau đó liền đối nữ lão sư tiến hành luân X =.=

Nói nữ lão sư thay quần áo vận động còn là có chút miễn cưỡng, ba nam sinh kia cố ý đem quần áo trong phòng thay đồ lấy hết đi chỉ để lại một bộ duy nhất là bộ trang phục đã qua đặc chế. Bộ quần áo thể thao đặc chế này vừa nhỏ, mặc vào sẽ nhanh chóng đánh lại thân thể, đem đường cong thân thể bại lộ hoàn toàn. Không những thế, ba điểm bộ vị quan trọng vải dệt đều chỉ là dính nhẹ lên, chỉ cần tận lực xả, vải dệt nơi đó sẽ bị bóc ra, đem những bộ vị không nên lộ hoàn toàn bại lộ.

Thiên Thảo vừa rồi cố ý nói như vậy để cho ba người kia càng thêm

xác định dự đoán của bọn hắn – rằng nàng nhất định sẽ đi đến phòng thay quần áo, từ đó mà điều hổ ly sơn, để bản thân có thời gian chạy hướng nơi khác, tránh thoát được trêu chọc của bọn sắc lang này. Tuy rằng tiếng cười khế của mấy nữ sinh lúc trước nàng nghe được làm nàng không xác định lúc này có phải bản thân đã gặp phải tình tiết AV hay không, có thể chỉ là bị mấy nữ sinh kia trêu đùa, nhưng nàng không dám dễ dàng kết luận, cũng không dám đặt cược, tốt hơn hết vẫn nên phòng ngừa vạn nhất.

Về tiếng cười vừa rồi nghe được, Thiên Thảo tổng cảm thấy có chút quen thuộc, cẩn thận suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Tiểu Vân lão sư, nàng đối với thanh âm từ trước đến giờ đều hết sức miễn cảm, chuyện vừa rồi nhất định nàng tính toán không có sai. Tiểu Vân cố ý lộ ra thanh âm, là để che giấu thân phận của bản thân, hơn nữa mục đích nàng xuất hiện, có lẽ là để phòng ngừa nàng hoài nghi, muốn đem cạm bẫy sắp đặt càng hoàn hảo.

Không nghĩ tới Tiểu Vân cư nhiên lại liên thủ cùng ba nam sinh kia, như vậy lúc trước chuyện Tiểu Vân tiến cử nàng với hiệu trưởng dạy khóa bổ túc là chuyện có thể giải thích được.

Hành lang truyền đến thanh âm của chuông báo hiệu vào lớp, thời gian nghỉ giải lao đã hết, lớp học nhất định sẽ vì mình chưa trở về mà loạn thành một đoàn? Thiên Thảo tính toán từ hành lang tầng 2 đi xuyên qua đến một cầu thang khác sau đó vòng lại giảng đường. Dù trên người nàng quần áo ẩm ướt hết sức chật vật khiến người nhìn mơ màng, nhưng mà dù sao giảng đường cũng là địa phương an toàn nhất.

"Lão sư, người chạy nhanh như vậy là muốn đi đâu?" Thiên Thảo vừa đặt chân xuống bậc thang thì bị bàn tay ở trong góc kéo lại, người nọ dùng sức kéo Thiên Thảo ngã vào trong lòng hắn.

Tuy rằng trong bóng tối không nhìn rõ mặt nhưng chỉ cần nghe đến cái thanh âm này thôi cũng đủ làm Thiên Thảo rợn tóc gáy, đây đúng là nam sinh đã từng dùng dao nhỏ uy hiếp nàng.

Bàn tay to đè lại ngực Thiên Thảo, người nọ dùng ngón tay cái cùn ngón trỏ cách quần áo dùng sức nắm chặt điểm nhỏ trên ngực nàng, tay còn lại lấy ra thứ gì đó nhét vào miệng nàng "Lần trước nhất định là vì ta quá nhân từ mới làm cho Thiên Thảo lão sư chạy trốn, lần này sẽ không như vậy, ta sẽ không làm cho người khác lại đến quấy rầy chúng ta, Thiên Thảo lão sư yên tâm hưởng thụ đi a~"

Nam tử vừa dứt lời, dưới cầu thang lại đi lên hai người, ánh mắt bọn hắn lộ ra sự thèm khát nhìn chằm chằm Ngân Thảo, nhìn chòng chọc nàng khiến nàng cảm giác như trên người đã không còn gì che đậy.

Ba cái, vừa vặn ba cái.

Thiên Thảo ngây ngẩn cả người, vốn nàng còn tưởng rằng người Tiểu Vân tìm là đám Cao Đồ, nhưng sự tình lại không như nàng tưởng tượng, chẳng lẽ Tiểu Vân sớm biết trong trường học có đám học sinh chuyên môn họp lại ban đêm bắt cóc nữ lão sư sao?,

Tiếng nói của nam tử phía sau vang lên giải đáp ngờ vực trong lòng nàng: "Chuyện này còn phải cảm tạ nữ đồng sự của Thiên Thảo lão sư a, nàng rất phối hợp với chúng ta, nhưng là lão sư yên tâm, so sánh với thân thể của nàng ta, chúng ta vẫn là càng thích Thiên Thảo lão sư ngài hơn a."

Một tên khác lên tiếng: "Thiên Thảo lão sư thích làm ở địa phương nào a? Nga ~ đúng rồi, Thiên Thảo lão sư hiện không thể nói chuyện ~ chúng ta đây liền thay người làm chủ là tốt rồi, không bằng tại đại lễ đường đi, nơi đó có máy quay, chúng ta liền mở lên vừa làm sau đó còn có thể mang về nhà chậm rãi thưởng thức nha~~ Quan trọng

là..." Hắn lấy tay nhéo nhéo một cái lên ngực Thiên Thảo, như là đang cân nhắc tính toán cẩn thận: "Có thứ kia thì Thiên Thảo lão sư sau này sẽ luôn biết nghe lời chúng ta nga."

Thiên Thảo lúc này đang cố dùng đầu lưỡi đẩy thứ nhét trong miệng mình ra, nó giống như một quả cầu sắt, mặt trên có rất nhiều lỗ nhỏ, bắt mắt dĩ là cái quả thiết cầu này tựa hồ bị buộc vào dây thừng kéo đến sau đầu nàng, dù nàng có cố sức đẩy như thế nào cũng không thể suy chuyển. Xuyên qua áo sơ mi của Thiên Thảo, nam sinh đưa tay vói vào đem áo ngực của nàng kéo xuống. Áo sơ mi bị ẩm ướt có thể nhìn xuyên thấu lại không có áo ngực, lúc này phong cảnh hiện lên mờ mờ, bị đám người trước mặt nhìn thấy nhất thanh nhị sở, vô cùng mê người.

"Thực mềm." Hai nam sinh kia đưa tay lên giờ trò vuốt ve, tên còn lại kéo kéo quần của nàng mảy may tỏ vẻ ghét bỏ: "Gần đây Thiên Thảo lão sư làm sao lại không mặc váy nữa, như thế này trông thật khó coi."

Mẹ nó,còn không phải để các người không có phương tiện hành hung đi a!!! Thiên Thảo giãy dụa ở trước mặt bọn hắn đều trở nên vô dụng, cánh tay bị giữ chặt sau đó liền bị bọn hắn dùng dây thừng trói lại. Nàng dùng chân đá thì đùi bị bắt lấy, cường chế nâng lên cao, làm ra tư thế Tính giao

Ngay lúc ba nam sinh tính toán đưa nàng đi thì từ phía dưới thang lầu truyền đến tiếng bước chân, vang lên thanh âm nóng của một nữ sinh: "Thiên Thảo lão sư! Người ở nơi nào a?!"

Là Hữu Lệ! Thiên Thảo ngô ngô kêu, nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền im bặt. Dù có là nam sinh cũng chưa chắc đấu lại được ba người này, mà Hữu Lệ lại chỉ là cái nữ sinh, vạn nhất chọc giận bọn hắn lại bắt Hữu Lệ lại, đối xử giống như với mình thì làm như thế nào bây

giờ?!

Nam sinh đang giữ Thiên Thảo đưa cái ánh mắt cho tên còn lại, hắn ta cười nhẹ đi xuống thang lầu, Thiên Thảo trong đầu trở nên trống rỗng, chuyện nàng lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra.

Vậy thì mặc kệ đi! Thiên Thảo không để ý thân thể đang mất trọng tâm do một chân bị nâng lên, nhào người về phía sau đập vào cửa ‘phanh’ lên một tiếng. Nàng thoát ly kiềm chế của nam sinh kia nhưng phía sau lưng hung hăng bị đánh vào trên nền gạch, đầu cũng không tránh khỏi bị chấn động. Không quản được nhiều như vậy, Thiên Thảo trở mình liền nghiêng ngả chao đảo hướng dưới lầu chạy tới, dù thế nào cũng muốn tranh thủ cơ hội để Hữu Lệ đào tẩu, có thời gian đi tìm người giúp đỡ

Đầu cơ hồ bị choáng váng, cả người loạng choạng mất đà ngã xuống dưới, bỗng nhiên cảm thấy thân thể được ai đó tiếp được, Thiên Thảo tưởng đẩy ra, lại bị người nọ ấn vào trong lòng, ngay sau đó cảm giác được một chiếc áo khoác mang hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái phủ lên trên người nàng.

Chương 28

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thân thể Thiên Thảo bỗng chút run rẩy, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi như vậy, bên cạnh có người bỗng vỗ lên lưng nàng an ủi, Thiên Thảo nghiêng đầu thấy được Hữu Lệ bình yên đứng bên cạnh nàng, rốt cục yên tâm..

Bên chân cảm giác được có thứ gì đó mềm mềm, Thiên Thảo vừa cúi đầu liền nhìn thấy chính là một trong ba nam sinh vừa tập kích nàng, hẳn lúc này đang choáng váng nằm dưới đất. Có người đem dây thừng trói sau lưng nàng cởi xuống, lúc này Thiên Thảo mới rảnh rỗi nhìn xung quanh, phát hiện nơi này có chừng bảy, tám học sinh, có cả nam lẫn nữ, đều là học sinh của lớp nàng, đều đang đưa ánh mắt lo lắng hướng về phía nàng.

Ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm nàng vào trong ngực, Thiên Thảo đột nhiên có chút muốn cười, dường như mỗi lần gặp phải chuyện xấu hổ như vậy đều là hắn xuất hiện giúp đỡ, mỗi lần mỗi lần đều như vậy

Chuyện sau đó tất nhiên là không cần phải lo lắng, bởi vì bên này nhân số đông hơn nên hai tên biến thái trên lầu kia không bao lâu cũng bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, nộ vũ khí đầu hàng

"Lão sư, người thế nào?" Một cái học sinh đầu nắm đeo kính mắt nói, a hẳn chính là ủy viên học tập của lớp, hiện tại đôi mắt nhìn có chút sưng, có lẽ nào là do vừa rồi đánh nhau bị thương?

"Không sao. Chỉ là phía sau lưng có chút đau..." Nhìn đám học sinh vì mình mà chạy đến, ánh mắt Thiên Thảo có chút cay cay: "Các người làm sao có thể tìm được ta?"

"Bởi vì đã vào học còn chưa thấy lão sư đâu, chúng ta sợ người gặp chuyện gì, liền chạy đi tìm." Một nam hài đầu cắt húi cua nói nhỏ: "Lão sư, thực xin lỗi... Nếu chúng ta sớm tìm ra người thì tốt rồi..."

Hữu Lệ gãi gãi đầu: "Thiên Thảo lão sư, ta còn tưởng rằng người đi toilet quên mang giấy..."

Thiên Thảo: "..."

Trầm ngâm hồi lâu, Thiên Thảo rốt cục than thở ra tiếng: "Ta nghĩ muốn từ chức."

Nàng vốn tưởng rằng bản thân đã đem hết thảy những nguy cơ trong trường học nắm chắc, thay đổi công tác, đổi mới hoàn cảnh liền sẽ không biết gặp phải những nguy hiểm gì, so sánh lên thì có vẻ trường học vẫn là an toàn hơn, bởi vì nàng còn có thể biết trước một hai đề đề phòng. Nhưng là nàng sai lầm rồi, cho dù nàng đem Tiểu Vân – cái đuôi ám tiễn này biến thành minh thương (tức là đã có đề phòng trước) ; cho dù nàng đánh bại Lí Vũ; cho dù nàng hiểu biết hết về người bên cạnh, phân biệt ra người có thể kết giao người nên tránh xa, nhưng là nàng không cách nào đoán trước những chuyện bất ngờ tình hình xảy ra như hôm nay, không cách nào biết những kẻ kia bước tiếp theo sẽ hành động như thế nào, hơn nữa rất nhiều thời điểm, nàng đều chỉ có thể vô lực chống cự.

Thật sự là... nàng không thể chịu đựng nổi đám người tâm lý biến thái này nữa. Tiểu Vân cũng vậy, mà Cao Đồ cũng thế, hay kể cả là ba nam sinh kia, tâm lý biến thái của bọn hắn đều quá cường đại đi!

Thiên Thảo vừa lên tiếng, nhất thời mọi người đều im lặng, cả hành lang trở nên yên tĩnh lạ thường. Đột nhiên, cổ tay nàng bị nắm chặt, cảm nhận được lồng ngực mình đang dựa vào dằng lên một sự chấn động, nàng còn cảm giác được thanh âm nói chuyện của hắn đã trở nên run run “ Không được... Đừng..”

Bắt đầu từ câu nói của Nghiêm Húc, tất cả các đồng học có mặt trên hành lang rốt cục hồi thần trở lại, sốt ruột mở miệng

Hữu Lệ: "Người mà đi thì đám phiếu thăm mĩ của ta làm sao bây giờ a! Ta đưa là để hối lộ lão sư đó..”

Học ủy: "Không được a Thiên Thảo lão sư! Người đi rồi thì ai dạy toán học cho lớp ta a!"

Đầu húi cua: "Người đang nói cái gì a Thiên Thảo lão sư! Người nếu như còn tức giận ba tên kia thì chúng ta nhất định sẽ đánh bọn hắn một trận cho người hả giận!"

Học sinh giáp (nhắc chân đạp lên ba tên nam sinh còn đang thương tích đầy mình nằm dưới đất): "Lão sư, người xem! Ta đánh bọn hắn cho người!"

Học sinh ất: (không nói chuyện, mày nhăn lại, luôn luôn im lặng chờ Thiên Thảo lên tiếng)

Học sinh bính:...

"Ta đã suy nghĩ kĩ rồi mới nói như vậy” Thiên Thảo nâng ánh mắt chưa xốt nhìn về phía Hữu Lệ nói, sau đó lại nhìn hướng những người còn lại “Ta đi rồi thì trường học tất nhiên sẽ an bài cái toán học lão sư mới cho các người, hơn nữa, nếu kẻ khi dễ lão sư ta là một lão sư khác, các người cũng không thể đem hắn đánh một trận

được, hướng hồ đơn giản là đánh một trận đâu phải là đã xong mọi chuyện...”

Thiên Thảo dừng một chút: "Kỳ thực ta cũng không giỏi dạy toán học, mấy ngày nay lên lớp đều thật xin lỗi các người, đều luôn để các người tự học, làm bài tập, quả thật rất không có trách nhiệm... Thực xin lỗi,,, Ta nghĩ ta đi rồi trường học sẽ an bài cho các người một lão sư tốt hơn ta nhiều lần..Đến lúc đó các người nhất định phải học cho tốt, bằng không.. Ta biết rằng.."

Ánh mắt Thiên Thảo có chút cay cay “: "Ta biết rằng ở nơi này ta được phiếu thăm mỹ cùng mát xa miễn phí, lại có người gọi ta lão sư, bọn hấn lại còn vì ta mà đánh nhau... Kỳ thực, haha, kỳ thực ta cũng không nỡ rời xa các người..."

Bồi hồi cùng xúc động, lưu luyến, hai thứ cảm xúc không ngừng xoay chuyển trong lòng Thiên Thảo, nàng nghĩ, nếu thế giới này bình thường một chút thì thật tốt, nếu như nàng không phải là Cửu Thiên Thảo....So với việc làm lão sư, nàng càng thích làm đồng học của bọn họ hơn...

Chương 29

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Nghe được lời phủ định của Thiên Thảo, nhất thời cả hành lang lâm vào một mảnh trầm mặc, Thiên Thảo thấy được có một số người đang mím chặt môi, mày nhăn chặt, ánh trăng chiếu qua cửa sổ còn làm nàng nhìn rõ được ánh mắt Hữu Lệ lúc này lấp lánh thủy quang, nàng đang khóc...

Rèm cửa sổ đột nhiên bị Nghiêm Húc kéo xuống, hắn đem mảnh rèm phủ lên người Thiên Thảo, lau mái tóc đang ướt sũng của nàng, bộ mặt một vẻ nghiêm túc giống như vừa rồi không có nghe đến lời nói quyết tuyệt muốn từ chức kia “ Một lát nữa lão sư còn phải về nhà, để những người khác nhìn đến người như vậy thật không tốt”

Mọi người lúc này dường như đều sinh ra một cố ăn ý, đều tự mình tìm việc để làm, tỷ như tìm quần áo khô cho Thiên Thảo mặc, người chạy về giảng đường thông báo cho các học sinh là Thiên Thảo có việc bận đột xuất nên lớp tan học sớm, kẻ đem ba tên biến thái đem ném ra ngoài phòng học, chỉ chốc lát sau mỗi người một ngả tự làm việc của mình, nhưng lại không có ai hỏi lại Thiên Thảo chuyện có nhất định phải từ chức hay không, giống như nghĩ rằng chỉ cần bọn họ không đề cập đến thì Thiên Thảo tự nhiên cũng sẽ quên mất vậy

"Để ta tự làm được rồi." Thiên Thảo đưa tay định nhận lấy mảnh rèm trong tay Nghiêm Húc nhưng lại bị Nghiêm Húc nhanh tay giữ lại, hắn tinh tế đem tóc Thiên Thảo lau sạch sẽ “Lạnh không?”

Bởi vì Nghiêm Húc đứng đối diện nàng, tay hắn vòng ra phía sau đầu

nàng lau tóc, cho nên thoát nhìn giống như hai người bọn họ đang ôm nhau, thân thể hai người dựa vô cùng gần, hơn nữa theo động tác lau tóc của hắn còn sinh ra động chạm nhẹ, khiến cho thời điểm Nghiêm Húc cúi đầu hỏi Thiên Thảo câu này, khuôn mặt hai người thật gần sát nhau đến nỗi có thể nghe được hơi thở của đối phương.

Mặt Thiên Thảo có chút đỏ lên, nhưng chẳng phải bởi vì hai khuôn mặt đang gần kề nhau, mà là vì nàng biết lúc này dưới áo sơ mi của nàng cái gì cũng không mặc, hơn nữa lại bị nước dội ướt áo. Nghiêm Húc vừa rồi cởi áo khoác thêm cho nàng, cho nên hiện tại lồng ngực hai người cách nhau cũng chỉ là tầng vải dệt mà thôi, vừa vặn khiến nàng có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực nóng ấm cùng trái tim đập mạnh mẽ của hắn, mà trước đó, lúc bị ngã xuống cầu thang hình như nàng còn bị Nghiêm Húc ôm trong ngực một lúc a...

"Không cần lau..." Thiên Thảo kéo lại chiếc áo của Nghiêm Húc đang khoác trên người, lại quay nhanh sang phía khác "Kệ nó đi"

"Lão sư, trận đấu tiếp theo của ta sắp bắt đầu rồi, đề mục lần này... rất khó." Sau lưng bỗng truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Nghiêm Húc

"VẬY..chúc người may mắn."

"Lão sư đến luyện tập giúp ta đi, chỉ cần lão sư rảnh lúc nào thì ta sẽ đến cầm phòng đàn cho người nghe, trong lúc ấy lão sư có thể làm chuyện của mình, tuyệt không mất nhiều thời gian của người."

"Nghiêm Húc, ta không phải đang nói đùa, là thật sự nghĩ muốn từ chức."

Phía sau Nghiêm Húc chợt im lặng không lên tiếng, chốc lát sau, có một bàn tay túm chặt lấy vạt áo của nàng, đồng thời truyền đến thanh

âm có chút rối loạn: “ Ta còn thiếu lão sư một lần đến thăm nhà nữa đó, gần đây ta có học được món ăn mới, ăn rất ngon, lão sư có nói qua người thích ăn nhạt, lần sau đến ta sẽ làm cho lão sư nếm thử.”

Thiên Thảo ngẫm nghĩ một chút đột nhiên có xúc động muốn hỏi hấn là món ăn gì... Bất quá nàng vẫn kiềm nén lại, giọng nói nghẹn ngào “Lần sau ta nhất định đến làm khách nhà ngươi, dù ta không còn làm lão sư nữa thì cũng không phải là sẽ không còn liên hệ, chỉ là ít gặp mặt hơn mà thôi. Trong di động của ta vẫn còn lưu số điện thoại của mọi người trong lớp mà”

"Lão sư mới chỉ gọi cho ta có hai lần."

Ách, đây là cái lý do gì? Thiên Thảo suy nghĩ nên nói như thế nào để hấn có thể bình tĩnh lại.

"Mỗi lần lão sư chủ động gọi điện cho ta ta đều thật cao hứng."

Nghiêm Húc tiếp tục lên tiếng: "Mỗi lần nghe được thanh âm của ngươi ta đều nhin không được muốn cảm ơn ngươi... Bởi vì ta muốn cho ngươi biết, lúc ấy ta thật sự rất vui vẻ”

Thiên Thảo nhớ tới lần trước đi sánh âm nhạc Robert Nghiêm Húc có nói qua với nàng “Cảm ơn ngươi đã gọi điện cho ta”. nàng vốn nghĩ rằng hấn cảm ơn nàng đã an bài cho hấn một cơ hội tốt để luyện tập như vậy, không nghĩ tới hấn là có ý tứ này.

"Thật sự phải đi sao?" Thanh âm của hấn trở nên gấp gáp hơn

"Nếu luyện tיע ta thì ngươi hãy biến nó thành động lực, nếu ngươi có thể thành công gia nhập vào dàn nhạc của Nguyễn Tây, chúng ta không chỉ vẫn có thể tiếp tục gặp mặt mà còn có thể trực tiếp thăng cấp, trở thành đồng sự của ta nha." Thiên Thảo xoay người định vỗ vỗ bả vai Nghiêm Húc, lại đột nhiên ngáy ngẩn cả người, dưới ánh

trắng gương mặt của Nghiêm Húc giống hệt Hữu Lệ vừa rồi, ánh mắt hẩn hồng hồng giống như con thỏ nhỏ, hai dòng nước lã dài trên gò má, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, đôi mắt nhìn thẳng nàng không hề chớp, giống như đang chờ đợi.. chờ đợi nàng còn chưa nói hết câu, giống như đây không phải là quyết định cuối cùng của nàng.

Hắn giống như đang chờ nàng lên tiếng, nói rằng "Ta sẽ không đi nữa"

Đáng tiếc vẫn không thể thỏa mãn kỳ vọng của hắn, Thiên Thảo chỉ là thở dài một hơi: "Trong trường học có rất nhiều nữ hài tử xinh đẹp, giống như Hữu Lệ vậy. Hôm nay khắc cốt minh tâm biết đâu ngày chỉ còn là vân đạm phong khinh (gió thoảng mây bay), Nghiêm Húc, ta thừa nhận, được người yêu quý như vậy ta thật sự rất cao hứng, nhưng là người có thể phân rõ giữa tình yêu cùng ái mộ sao?" Nói rồi nàng lại chớp mắt tinh nghịch "Nếu nay mai người nhận định được rõ ràng thì cũng đừng có quên lão sư ta đây a, dù rằng ta chỉ dạy các người một thời gian ngắn mà thôi"

Nghiêm Húc ngẩng đầu lên đưa tay xoa xoa đôi mắt. Lúc hắn buông tay xuống, tầm mắt đã không còn lưu lại trên người Thiên Thảo, hắn nhìn lên ánh trăng giọng nói trầm trầm "Ta đưa lão sư về"

Chương 30

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Hai người vừa bước ra khỏi tòa nhà, thang lầu bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, Thiên Thảo quay đầu lại nhìn, giật mình, hầu như học sinh cả lớp đều chạy đến, cũng không biết là ai thông báo cho bọn hắn. Hữu Lệ từ xa chạy lại, lại đột nhiên dừng lại cách Thiên Thảo chỉ một thước cũng không có ý định tiến lên, môi vẫn một mực mím chặt.

Ai... Đứa nhỏ này...

Thiên Thảo không đành lòng tiến lên một bước đem Hữu Lệ ôm vào trong lòng: "Có thời gian chúng ta lại đi dạo, vẫn là phải nhờ vả đến đám phiếu thăm mỷ của người nha"

"Thiên Thảo..." Hữu Lệ nghẹn ngào nói không ra lời: "Ngày mai người vẫn đến chứ?..."

"Chắc, chưa gì mà đã không gọi 'lão sư' nữa rồi sao, đương nhiên ta phải đến rồi, còn phải đến để đưa đơn từ chúc."

"Vậy trưa mai cùng lớp chúng ta đến căn tin ăn!"

Ách, lại còn khẩu khí mệnh lệnh gì đây. Thiên Thảo gật gật đầu: "Nhất định nhất định."

Hữu Lệ lại quay lại nhìn đám học sinh lớn tiếng nói: "Ngày mai Thiên Thảo lão sư mời chúng ta ăn cơm!" Nói rồi trở lại nhìn Thiên Thảo

tiếp tục: "Thiên Thảo lão sư, nếu người không mời cơm thì đừng có hòng rời đi."

Thiên Thảo: "... Được. Mời, mời."

Nghe được Thiên Thảo đáp lời, không riêng gì Hữu Lệ, cả đám học sinh đều lộ ra vẻ mặt buồn bã, luyến tiếc, đầu húi cua dùng tay áo chà xát lên mắt: "Thiên Thảo lão sư khi nào thì trở nên hào phóng như vậy..."

Nàng thật sự phải đi, giữ không được. Đây là suy nghĩ trong lòng của tất cả đám học sinh lúc này, Hữu Lệ cắn chặt răng dậm chân một cái "Thật sự hận chết ba tên chết tiệt kia"

Tiếng còi xe chọt vang lên giữa lúc đám người đang trầm tư, từ chiếc xe đang đỗ phía ngoài cổng trường, Tân Xuyên hướng chỗ Thiên Thảo đánh ngọn đèn, trong lòng không khỏi nghi hoặc vì sao hôm nay cùng dĩ vãng có vẻ bất đồng, Thiên Thảo hôm nay lại có cả đám học sinh vây quanh.

"Bạn trai của ta đến rồi." Thiên Thảo vẫy vẫy tay đối với đám học sinh: "Ta về trước, ngày mai gặp."

Sau ngày mai thì liền không còn được gặp nữa rồi...

Nghiêm Húc mím môi, không có mở miệng nói hẹn gặp lại, cũng không lại liếc mắt về phương hướng Thiên Thảo rời đi, hắn chỉ là nhìn chăm chăm vào ngọn đèn xinh đẹp từ chiếc xe của Tân Xuyên, đẹp đến chói mắt.

"Sao lại mặc đồng phục học sinh?" ánh mắt Tân Xuyên liếc về phía nàng

"Ta tính toán từ chức, ngày mai liền viết đơn xin nghỉ."

"Sao lại đột nhiên như vậy?"

"Có ba cái học sinh từ ngoài toilet dội nước ướt cả người ta... Nơi này.. với ta không thích hợp." Thiên Thảo không khỏi suy tư, trong cái thế giới này, liệu có nơi nào còn thích hợp với nàng cơ chứ

Ly khai khỏi trường học sau này không biết sẽ còn phát sinh những chuyện gì nữa, liệu chờ đợi nàng có phải là đau khổ trùng trùng hay không, những lúc ấy, liệu còn có ai như Nghiêm Húc, đến thời khắc mấu chốt đều sẽ xuất hiện, bảo vệ nàng bình yên vô sự..

"Thiên Thảo, như thế này thật không giống với tính cách của ngươi, đến đây dạy học không phải là mong muốn trước giờ của ngươi sao? Chẳng nhẽ vì một chuyện nhỏ như vậy liền buông tha?."

"Đúng, ta rất yêu quý nơi này, nhưng đây là chuyện của hiện tại, không phải là mong ước từ trước đến giờ, trước kia ta đối với trường học này không hề có một điểm cảm tình gì." Thiên Thảo nghe lời nói của Tân Xuyên đột nhiên có chút tức giận cùng ủy khuất, tuy rằng hấn không biết bản thân không còn là Cửu Thiên Thảo lúc đầu nhưng là nàng vẫn không thể tiếp thụ được chuyện cả tâm trí hấn còn lưu lại bóng dáng của nữ nhân kia, không thể chịu đựng được chuyện thời điểm bản thân gặp khó khăn, hấn không thể ở bên cạnh an ủi nàng

"Tân Xuyên, hôm nay suýt chút nữa... ta bị ba nam sinh kia cưỡng bạo." Thiên Thảo nhàn nhạt nói.

Tay lái Tân Xuyên bỗng nhiên chấn động, xe phanh gấp dừng lại bên đường: "Ngươi nói cái gì?!"

Đúng rồi, đây mới là phản ứng nên có nha. Thiên Thảo từ ghế phụ nhào vào lòng Tân Xuyên, đầu áp lên lồng ngực ấm nóng của hắn, miệng nhỏ thì thào “ Tân Xuyên, ta thật sự rất sợ hãi, lại thật chán ghét người, rõ ràng đã答应 sẽ bảo vệ ta, không cho nam nhân khác chạm vào ta nhưng là đến thời điểm ta điên cuồng gọi tên người, muốn người xuất hiện, người lại không có đến.. Tân Xuyên, người nuôi ta đi, chúng ta kết hôn, ta sẽ chỉ ở nhà mà thôi, đứng bên cạnh người, yên yên ổn ổn cả đời làm vợ của người”

Bàn tay to đặt lên đầu nàng vuốt ve, sau đó là nụ hôn nhẹ nhàng lên mái tóc. Tân Xuyên dè dặt cẩn trọng vỗ về lên lưng nàng “ Thực xin lỗi.. Những chuyện này ta đều không biết... Thực xin lỗi. Thiên Thảo, từ giờ trở đi ta nhất định sẽ đem người bảo vệ thật tốt, sẽ không để người chịu một điểm thương tổn nào nữa. Thiên Thảo, chúng ta kết hôn đi. Ta thật là cao hứng...”

Chương 31

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Về đến nhà Thiên Thảo liền mượn có bị thương nằm lì ở xe không chịu đi, Tân Xuyên cũng không vạch trần nàng, đem nàng ôm vào lòng bế lên lầu, mãi cho đến khi lên đến nơi, Thiên Thảo vẫn như con gấu Koala ôm chặt lấy cổ Tân Xuyên không chịu nhúc nhích.

"Ta không muốn ăn cơm, không muốn nói chuyện, càng không muốn động đậy gì hết" Ngân thảo nhắm mắt lại nói: "Phía sau lưng vẫn còn đau."

"Vậy người không cần động." Tân Xuyên đem nàng đặt ở trên giường, sau đó giúp nàng cởi quần áo, lại đem nàng đi tắm rửa sạch sẽ, toàn bộ quá trình Thiên Thảo đều chỉ nằm im như lợn chết =.=. Thời điểm Tân Xuyên chà lau thân thể cho nàng, Thiên Thảo phát hiện tiểu huynh đệ của hắn giống như 'có dị động', trong lòng nàng cười gian một tiếng: lão nương hôm nay có bệnh, người muốn động cũng đừng được ta ha ha ha~~~ ghen chết người ~ ~

Quả nhiên mãi cho đến khi làm xong tất cả việc Tân Xuyên đều không có động đến nàng, hắn đem nàng đặt ở trên giường, nhẹ nhàng bôi thuốc phía sau lưng sau đó chạy vào phòng tắm. Thiên Thảo lúc này trong lòng đã cười đến nghiêng ngả, người này sẽ không phải là tự đi 'xử lý' đi....

Ngày hôm sau đi đến trường, việc đầu tiên Thiên Thảo làm là cầm đơn từ chức đến lớp học thông báo cho mọi người, nàng muốn vì học sinh trong ban dạy buổi toán học cuối cùng. Nàng đem sơ đồ

tương đối thích hợp với trình độ của học sinh trong lớp mà lúc trước Tân Xuyên đã vẽ cho viết nhanh lên bảng đen. Đám học sinh này hôm nay cũng thật khác thường, trong lớp thế nhưng không có một học sinh nào nói chuyện hay giờ trò nghịch ngợm, tất cả đều ngoan ngoãn nhanh chóng ghi chép bài học.

Chuông tan học nhanh vang lên, Thiên Thảo cúi người chào cả lớp, sau đó cầm trên tay đơn từ chúc nhẹ giọng "Tốt lắm, hiện tại lão sư phải đi văn phòng tìm hiệu trưởng đại nhân. Đợi ta trở về chúng ta liền cùng đi ăn cơm."

Nghe vậy cả lớp học đều yên tĩnh không có thanh âm

Gì thế này, Thiên Thảo gãi gãi đầu bước ra phòng học, nhưng là nàng vừa mới đặt chân ra khỏi cửa chưa đi được hai bước, phía sau có một học sinh chạy nhanh đến, hấn giật lấy đơn xin từ chức của nàng, roẹt một tiếng xé thành hai nửa

"Nghiêm Húc! Người muốn làm loạn cái gì thế hả!"

"Ta đã suy nghĩ kĩ rồi, nếu người cảm thấy ở trường học không có cảm giác an toàn, ta liền luôn luôn đứng ở bên cạnh người, bảo hộ người."

"..." Thiên Thảo đầu đầy hắc tuyến.

"Kể cả đối phương có là lão sư thì sao chứ, bất kể là ai khi dễ người, ta đều có thể che chở cho người."

Thiên Thảo chẳng phải vì lý do này mà quyết tuyệt muốn rời đi như vậy, chẳng qua là nàng mệt mỏi, muốn trốn tránh cái trường học biến thái làm cho người ta chán ghét này mà thôi. Nghe Nghiêm Húc nói như vậy, trong lòng Thiên Thảo có hơi dao động, nàng thật lòng thích

đám học sinh này giống như Tiêu Lệ tối hôm qua khi nghe nàng tuyên bố quyết định rồi còn quay đầu yên lặng rơi lệ.

"Lão sư!" Phía sau lại có người gọi tên nàng, Thiên Thảo quay đầu lại ngoài ý muốn thấy được đầu húi cua cùng đám bạn bè của hắn.

"Thiên Thảo lão sư! Ngày hôm qua chúng ta đã trừng phạt ba tên kia rồi, người đừng đi, nếu người sợ hãi vậy thì mấy người chúng ta ngày nào cũng đều đi theo người, từ bây giờ người chính là lão đại của chúng ta. Ai bất kính với người chúng ta liền đánh hắn"

"Uy uy, không cần bạo lực như vậy đi, giống như ta biến thành sơn đại vương vậy a" Thiên Thảo có xúc động cảm thấy bản thân giống như đã bước được nửa bước trên con đường trở thành sơn lão đại
=. =

"Thiên Thảo lão sư đến cùng thì người có chịu đáp ứng hay không a!" Đầu húi cua nóng nảy, hắn hướng phía sau trừng mắt một cái
"Còn không gọi mau!"

Ngay sau đó, Thiên Thảo liền nghe được một tiếng hét kinh người, vang vọng cả hành lang, làm nàng một phen khiếp sợ: "Đại vương!"

Húi cua lúc này sắc mặt tím quẩn, gõ đầu đám bạn phía sau "Là đại tỷ! Đầu các người làm bằng cái gì thế hả!"

Thiên Thảo: "... "Hắn.

"Khụ khụ ... Cái kia, các người... Aiz, thôi được rồi, để ta trở lại cùng bạn trai thương lượng đã."

Thiên Thảo không nhìn thấy bàn tay đầu húi cua lúc này đưa ra sau lưng hướng về phía Hữu Lệ đang tựa người vào cửa đánh cái dấu

V, hẳn biết chiêu này sẽ hữu dụng mà nha.

Chuyện bản thân muốn từ chức chỉ có học sinh trong lớp biết, cho nên giờ phút này Thiên Thảo thật sự quẫn, những người khác trong trường liệu có thể nào nghĩ rằng nàng đang dạy hư đám tiểu hài tử này không a...

Đúng lúc này, Thiên Thảo nghe thấy một trận thanh âm chuông điện thoại dồn dập, húi cua, Nghiêm Húc, cả đám bạn bè phía sau hẳn, cơ hồ cùng một lúc chuông điện thoại đều reo vang.

Thiên Thảo rất có đạo đức nghề nghiệp lên tiếng: "Không phải bảo các người vào lớp đều tắt hết chuông điện thoại đi sao!"

Nghiêm Húc cầm lấy di động nhìn nhìn, ánh mắt nhất thời ngây đại nhìn chăm chăm màn hình vẫn không nhúc nhích, Thiên Thảo nhìn cả đám học sinh, tất cả đều chung một biểu cảm như thế.

"Cái tin nhắn gì vậy a, làm sao mà tất cả các người đều cùng nhận được." Thiên Thảo nhìn thấy một vị lão sư đi ngang qua cửa lớp cũng đang cầm điện thoại lên xem, vì sao tất cả mọi người đều nhận được, chỉ có nàng là không nha.

"Ngàn... Thiên Thảo lão sư!" Đầu húi cua thanh âm có chút run rẩy, hẳn cầm màn hình di động giơ lên trước mặt Thiên Thảo "Người xem... này này này... chuyện này làm sao có thể... Người cùng Cao Đồ?"

Nghe thanh âm đầu húi cua có vẻ hoang mang, bất khả tư nghị (không có khả năng)

Thiên Thảo nhìn về phía màn hình, trong đầu nhất thời như có cái gì nổ tung, ngốc lảng đứng tại chỗ

Trên màn hình là bức ảnh một nam một nữ đang hôn môi, mà nhân vật nữ chính trong đó cư nhiên lại là nàng, nhân vật nam kia... là Cao Đồ.

Tuy rằng nhìn qua rất giống như thật, nhưng Thiên Thảo biết chuyện không phải như vậy! Ảnh chụp kia là chụp ở trong văn phòng, bởi vì nhìn từ góc độ này nên giống như hai người đang hôn môi. Thiên Thảo nhớ được bộ quần áo mà mình mặc trong tấm ảnh chính là bộ mà nàng mặc hôm Cao Đồ đến văn phòng nhận lỗi với mình, lần đó nàng còn vô cùng cảnh giác khi phát hiện có bóng dáng Tiểu Vân lấp ló ngoài cửa.

Chương 32: Nguy cơ bốn phía

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Dời mắt khỏi màn hình di động, Thiên Thảo phát hiện bản thân đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người trên hành lang, có không ít học sinh lớp khác khe khẽ nhìn nàng bàn luận, ngay cả đến lão sư đồng nghiệp ôm giáo án đi qua cũng dùng ánh mắt hèn mọn xa lạ nhìn nàng, giống như nàng là thứ đồ xuất hiện làm ô nhiễm toàn bộ vườn trường

Thanh âm nghị luận vang lên tràn ngập xung quanh, thậm chí có những người đứng gần nàng còn không hề kiêng kị bàn luận lớn tiếng

——— "Nghe chuyện gì chưa? Đêm qua có ba cái nam sinh bởi vì ý đồ cường - bạo Thiên Thảo lão sư mà bị cho thôi học, ta đây thật sự hoài nghi chuyện này nha, người nói xem ba nam sinh kia có phải là bị Thiên Thảo lão sư quyến rũ không thành khiến cho nàng sinh hận mà trả thù?...?"

——— "Cẩn thận ngấm lại cũng rất có khả năng a, bình thường lên lớp giảng bài nhìn có vẻ đứng đắn, không nghĩ tới nàng ta lại là loại nữ nhân như vậy..."

——— "Oa, Cao Đồ thật là lợi hại, hần cư nhiên câu được Thiên Thảo lão sư nha! Ha ha... Không biết ta muốn cùng nàng thử xem có được hay không nha...."

——— "Bức ảnh chụp này là thật sao? Có phải hay không là ảnh

ghép chỉnh sửa?"

— — — — "Ngu ngốc, nhìn thế nào cũng không giống như ảnh ghép a! Huống hồ động tác của hai người kia nhìn tự nhiên như vậy..."

.....

Nghe đến những lời chế giễu, xì xào, nghị luận không dứt, Thiên Thảo đầu đầu muốn nổ tung, bây giờ chuyện này sợ là không chỉ là vấn đề nàng có muốn từ chức hay không mà còn liên quan đến danh dự của nàng

"Không cần nói nữa!" Đầu húi cua hét lớn một tiếng, trong hành lang nhất thời chìm vào một mảnh yên tĩnh.

"Ngày hôm qua là ta cùng rất nhiều học sinh khác tận mắt chứng kiến ba tên nam sinh kia đối lão sư.." Hắc Nghiến răng nghiến lợi muốn tiếp tục nói lại bị Thiên Thảo đột nhiên ngăn cản "Nhận được bức ảnh kia hẳn không chỉ có nhóm người này. Toàn trường nhiều học sinh như vậy, nếu là người muốn giáp mặt bọn họ giải thích một lượt e là đến cạn nước miếng, hơn nữa dù có giải thích thì liệu có được bao nhiêu người sẽ tin tưởng đây"

"Vậy chẳng lẽ cứ để bọn họ tiếp tục nói lão sư như vậy sao?" So với đầu húi cua lúc này đang nóng này, đầy căm phẫn, Nghiêm Húc có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắc giữ chặt lấy cánh tay Thiên Thảo, thanh âm nặng nề "Ta cùng người đi đến phòng phát thanh"

"Không cần, hiện tại các người giúp ta đi tìm Cao Đồ, sau khi tìm được thì đưa hắn đến đó, ta trước tiên đi tra một chút cái số điện thoại kia rồi tìm gặp hiệu trưởng một chuyến, xong xuôi chúng ta tụ họp tại phòng phát thanh."

Muốn làm sáng tỏ chuyện này, đương nhiên cần phải có mặt cả hai đương sự để đối chứng, bằng không nếu chỉ có một người đơn phương đứng ra giải thích sợ rằng không có tí hiệu quả nào

Thiên Thảo nhận thức được số điện thoại đã phân tán ảnh chụp, nó chính là dây số của phòng giáo vụ trường, bình thường được dùng làm phương thức liên lạc với gia đình học sinh. Thời điểm có thông tin quan trọng cần thông báo thì sẽ có phụ trách chuyên môn thông qua mạng máy tính này chuyển phát thông tin cho toàn trường. . Thời gian gần đây trường học rất ít khi dùng đến nó, máy tính thì được đặt ngay tại văn phòng, nếu có ai chạm đến nó thì nhất định sẽ có người nhìn thấy ----- tuy rằng trong lòng Thiên Thảo bây giờ đã xác định 90% là ảnh này do Tiểu Vân lão sư phát ra.

Khi Thiên Thảo đến văn phòng thì các lão sư đều đã có mặt, vốn lúc đẩy cửa Thiên Thảo nghe thấy được trong văn phòng rất náo nhiệt, đều là thành âm mọi người tán gẫu, thế nhưng khi nàng vừa bước chân vào thì không khí nhất thời trở nên vô cùng yên tĩnh. Thiên Thảo trong lòng biết rõ đây là vì sao, hừ nghị luận thì cứ nghị luận đi, dù sao một lát nữa nàng sẽ đi phòng phát thanh làm sáng tỏ chuyện này. Đi thẳng đến bên máy tính, Thiên Thảo chỉ vào nó hỏi tất cả mọi người trong văn phòng “Hôm nay có ai đã động qua nó?”

Tất cả mọi người không ai lên tiếng trả lời, nhiều người còn cúi đầu giả bộ chấm bài tập, Thiên Thảo đột nhiên giống như bị ngăn cách khỏi đám đông

"Hôm nay ta vẫn luôn ngồi ở văn phòng, chưa thấy qua có ai chạm vào cái máy tính này." Một thanh âm nữ tử lạnh như băng từ phía sau Thiên Thảo truyền đến, nàng quay người lại, phát hiện người đang nói chuyện chính là lão sư lịch sử bình thường đều luôn tỏ vẻ lạnh nhạt

Trong lòng Thiên Thảo có chút ấm áp, ở đây tất cả mọi người đều đối nàng tránh không kịp, sợ lúc này chịu liên lụy, riêng có nữ nhân này bình thường ít nói chuyện nhưng hôm nay lại có thể mở miệng nói một câu, tuy rằng giọng điệu lạnh như băng nhưng nàng lại có thể cảm nhận được nhiệt tâm của nàng ấy.

"Cám ơn." Thiên Thảo nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó đi đến trước bàn làm việc của Tiểu Vân lão sư gõ lên bàn một cái "Tiểu Vân lão sư, chúng ta có thể hay không ra ngoài nói chuyện một chút" Nàng vừa rồi nghĩ đến, dùng máy tính kia có thể hẹn trước thời gian gửi tin nhắn, cho nên cũng có khả năng là nàng ta đã sắp đặt từ trước đến hôm nay mới phát ra.

"Nói chuyện với ta?" Tiểu Vân giả bộ lộ ra biểu cảm hoảng sợ "Vì sao lại muốn nói chuyện với ta? Thiên Thảo lão sư có chuyện gì sao? Ta..ta... nếu có chuyện gì thì nói ngay ở đây được không? Ta cũng không muốn cho mọi người lại bàn tán, hoài nghi ta cùng học sinh của mình có loại quan hệ không đúng đắn.. A, Thiên Thảo lão sư không cần hiểu lầm, ta không phải đang nói đùa~" dứt lời, nàng ta trưng ra bộ mặt sợ hãi vội cúi đầu, nhìn qua giống y chang như thật.

Chương 33

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo nhịn không được xiết chặt nắm tay, lúc này nàng phi thường tưởng cầm lấy cốc nước trên bàn trực tiếp dội lên đầu nữ nhân trước mắt. Nàng nỗ lực kiềm chế bản thân hạ giọng nói “Những bức ảnh này là người phát ra đúng hay không?”

Thiên Thảo vừa dứt lời, Tiểu Vân liền lớn tiếng phản bác: "Thiên Thảo lão sư, ta thật sự không có nhìn đến người cùng học sinh yêu đương vụng trộm! Bức ảnh kia cùng ta nửa điểm quan hệ cũng không có a!"

Lời nói của Tiểu Vân thành công hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong văn phòng, càng nhiều ánh mắt hướng về phía nàng hơn, Thiên Thảo nhất thời lâm vào thế hạ phong, Tiểu Vân nói như vậy giống như càng chứng thực chuyện ảnh chụp của nàng và Cao Đồ, thậm chí đem câu chuyện dẫn dắt đến hướng khác, khiến mọi người chỉ tập trung vào cái đề tài ‘yêu đương vụng trộm’

Tiểu Vân biết Thiên Thảo sẽ không dám mở miệng phản bác, bởi loại sự tình như này càng giải thích càng bồi đen. Đang lúc nàng ta nghĩ muốn thêm chút công phu càng dồn ép Thiên Thảo, trên đầu đột nhiên truyền đến một trận lạnh lẽo, cốc nước ngọt xuôi theo tóc nàng chảy xuống dưới, bết vào từng tảng, thậm chí gương mặt trang điểm tỉ mỉ lúc này cũng hết sức thảm hại. Nguyên lai Thiên Thảo thật sự đem cốc nước ngọt hất lên trên mặt Tiểu Vân. Sau cùng nàng còn chưa hết giận, theo quán tính lại muốn quăng ném đồ vật nọ kia. Đầu óc Tiểu Vân lão sư nhất thời truyền đến ‘đang’ một tiếng. Nghe đến

thanh âm thanh thúy kia, tất cả mọi người trong văn phòng đều choáng váng.

"Thời tiết quá nóng rồi, ta giúp người giải nhiệt." Thiên Thảo xoa người liền quyết tuyệt bước ra ngoài cửa, Tiểu Vân tự nhéo lòng bàn tay, đột nhiên gọi Thiên Thảo lại, giọng điệu cùng biểu cảm hết sức bi thương: "Ta biết Thiên Thảo lão sư trong lòng đang không thoải mái, ta không trách người... Ai.. Dù sao chuyện Thiên Thảo lão sư yêu đương vụng trộm bị phát hiện thì dù có đi đến ngôi trường nào cũng không xong, người không bao giờ còn làm lão sư được nữa, thật sự rất đáng thương, Thiên Thảo lão sư rõ ràng là một người ưu tú như vậy, vì được đến dạy ở trường học này còn tốn không ít công sức đâu.."

Những lời này nghe qua giống như đang vì nàng lo lắng, trên thực tế là muốn chà xát lên miệng vết thương của người ta đi?! Thiên Thảo cong môi cười duyên một tiếng, trên mặt không hề có chút biểu cảm lưu luyến hay lo âu "Người cho là, lão nương thật sự thích làm lão sư sao?"

Định lấy thứ Cừu Thiên Thảo trước kia để ý đến để kích thích nàng ư, hừ điều này đối với nàng bây giờ chẳng đáng nhắc tới, nàng để ý chính là người khác nghĩ về nàng như thế nào mà thôi

Lời nói của Thiên Thảo khiến Tiểu Vân hết sức sửng sốt, nàng vốn muốn thưởng thức một chút biểu cảm lo lắng giãy dụa của Thiên Thảo, muốn nhìn nàng ta rơi vào cảnh bi quan tuyệt vọng, phải từ bỏ thứ mình yêu thích nhất, nhưng là mặc kệ vừa rồi lời nói của Thiên Thảo là giả bộ hay thật tâm thì hiện tại Tiểu Vân một điểm thỏa mãn khi báo được thù cũng không có, ngược lại cảm thấy như việc mình làm từ trước đến giờ đều là vô dụng, khiến Thiên Thảo đem toàn bộ cảm giác thất bại trùng trùng đáp trả trở về.

Ra khỏi văn phòng, Thiên Thảo thật không nghĩ tới, nguyên lai lần này Tiểu Vân không muốn chừa cho nàng một đường sống, mục đích chính là đem nàng đuổi ra khỏi trường học này, thậm chí có thể không còn cả cơ hội để tiếp tục làm lão sư được nữa.

Từ từ đi đến phòng phát thanh, Thiên Thảo đang suy nghĩ không biết đám học sinh liệu có tìm được Cao Đồ hay không, ngay lúc nàng đang định đi lên tầng năm thì cửa văn phòng chủ nhiệm đột nhiên mở, sắc ma chủ nhiệm túm tùm vừa cười vừa đi đến “Thiên Thảo lão sư, chuyện của ngươi ta đều đã biết rồi, đối với loại đồn đãi như thế này, ngươi nhất định chịu thật nhiều quấy nhiễu đi~ ~”

Liếc nhìn lão ta một cái, bước chân Thiên Thảo không hề có ý định dừng lại.

Biến thái chủ nhiệm bị thái độ phớt lờ của Thiên Thảo chọc giận, hấn bước đến ngăn cản đường đi của nàng, một tay chộp tới ý đồ đem nàng đặt tại trên tường.

Dựa vào, để đám tiểu biến thái tuổi trẻ đến khi dễ ta, ta đánh không lại cũng liền nhịn, ngươi cái bộ dạng lão biến thái xương cốt đều nhanh khô lại cũng đòi theo ta kêu gào gì chứ, đừng cho là đến cả ngươi ta đây cũng đánh không lại nhé! Thiên Thảo chán nản lắc mình né tránh móng sói của hắn, lạnh giọng “Ngài làm cái gì vậy?”

"Hừ, ngươi thà để đám học sinh kia làm cũng sẽ không chịu để lão sư ta đây đến sao?" Sắc ma chủ nhiệm không kiêng dè nói thẳng

Thiên Thảo trên mặt lộ ra biểu cảm hết sức kinh ngạc, trong đầu lại hiện ra tình tiết một bộ A-V, nhân vật chính cũng là cái nữ lão sư, bị một lão sư trong trường bắt đến nhược điểm có điều ái muội với học sinh, liền lợi dụng điểm này triển khai kịch tình cầu huyết, đáng buồn nôn nhất là nam nhân vật chính kia là một cái lão nhân hơn năm

mười tuổi, đối với cái thể loại này, Thiên Thảo lúc đó rất muốn trực tiếp tắt màn hình đi ngay lập tức, nhưng là nể tình chi tiết thiết kế cũng khá hợp lý nên nhìn nhiều một chút. Chính là cái một chút này suýt nữa làm nàng tức đến hộc máu.

Nam lão sư vì để kiểm tra xem nữ lão sư có thực cùng học sinh ái muội hay không mà tiến hành thí nghiệm kiểm tra độ căng chùng hạ thể của nàng... Hắn đưa ngón tay vói vào định thăm dò, cuối cùng tiến vào thăm dò biến thành chính phân thân của hắn... trong suốt quá trình nữ chủ không hề biết phản kháng, thậm chí còn ồm ồm, bảo nàng làm gì nàng liền làm cái đó, tỷ như “Há mồm hàm trụ hắn”, “Mông hướng gần hắn” linh tinh, vì để thuận lợi xuất hiện kích tình tác giả liền đem nữ nhân vật chính thần kì biến thành ngu ngốc. .

"Chủ nhiệm, lời người vừa nói đã đủ cấu thành tội xâm phạm danh dự, nhân phẩm người khác, ta đã có quyền tố cáo người" Thiên Thảo lạnh giọng, trong lòng lại muốn bổ sung thêm: đừng tưởng rằng lão nương bộ dáng gợi cảm, mềm yếu một chút thì không chịu tôn trọng, định bắt nạt ta nha

"Hừ, xâm phạm nhân phẩm? Có ai nghe thấy được?" Sắc ma chủ nhiệm vẻ mặt háo sắc, dâm tà tiến lại gần: "Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe ta lời nói, ta có thể hảo hảo giúp người tiếp tục ở lại trường học, thế nào? Thiên Thảo lão sư ~ "

Ở lại để bị người đùa bỡn chán rồi đem đi tặng người, trở thành nô lệ miễn phí của trường học hay sao? Thiên Thảo trong lòng không khỏi dâng lên một trận ghê tởm, chỉ hận sao hôm nay không có đi đôi giày cao gót 16 cm, đảm bảo nàng sẽ đóng đinh cậu em của hắn lên trên tường nha =.=. Bất quá tuy rằng Thiên Thảo không có giày cao gót 16cm, nhưng nàng dùng giày thể thao đang đi cũng đều có thể đạt đến hiệu quả tương tự, Sắc ma chủ nhiệm vừa tiến tới gần hơn, Thiên Thảo nhanh nhẹn giơ chân đá trúng bộ vị giữa hai chân hắn,

sắc ma chủ nhiệm thống khổ rên lên một tiếng, vội vàng che điểm giữa hai chân: "Người dám đá ta!"

"Ai thấy?" Thiên Thảo dùng chính lời thoại của sắc ma chủ nhiệm mà trả về cho hắn, nhân lúc hắn không đứng dậy nổi mà lại bổ thêm một cú đá "Hừ! Sớm nhìn người không vừa mắt"

Chương 34

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Sắc ma chủ nhiệm che chỗ bị thương quỳ rạp xuống đất, bộ mặt lúc này chỉ còn sự dữ tợn: "Người cái đồ chết tiệt! Từ nay trở đi người đừng hòng nghĩ yên ổn ở lại cái trường học này! Toàn bộ ngành giáo dục cũng sẽ không có chỗ nào chấp nhận người đâu"

"Tùy tiện a." Thiên Thảo bỏ lại một câu thông thả bước đi

.....

Hoạt động gân cốt xong, Thiên Thảo một thân thoải mái tự tại đi đến phòng phát thanh, quả nhiên ngôn ngữ công kích thật đáng sợ. Trước khi chuyện ngày hôm nay phát sinh, nàng vốn còn đang do dự có nên tiếp tục ở lại trường học hay không, đáng tiếc thế sự khó lường, với tình huống như bây giờ thì dù nhóm học sinh có còn luyến tiếc, muốn lưu lại nàng cũng là chuyện không thể.

"Thiên Thảo lão sư!" Nhìn thấy Thiên Thảo từ xa, đám học sinh liền chạy nhanh đến vây quanh nàng, khẩn trương hỏi có hay không tra được ra manh mối gì, Thiên Thảo lắc lắc đầu: "Đã tìm được Cao Đồ chưa?"

"Đã tìm được!" Một nam sinh lên tiếng: "Nhưng là... Nhưng là hần luôn luôn khẳng định bức ảnh kia là thật, chúng ta cầu hần giải thích cho lão sư, hần lại nhất quyết không đồng ý ..." Tiếng nói chuyện của hần càng ngày càng nhỏ dần, khuôn mặt hiện lên vẻ tự trách, giống như tự trách hần chỉ là kẻ vô dụng không làm nên chuyện.

"Không sao cả, để ta đến nói chuyện với hắn." Đây vốn là chuyện của nàng, đám học sinh này ra tay giúp đỡ nàng đã thật cảm kích làm sao có thể trách bọn hắn.

Mở cửa đi vào, Thiên Thảo liền thấy Cao Đồ đang ngang ngược ngồi trên ghế tựa, nàng kéo một cái ghế ngồi đối diện với hắn "Ta biết bức ảnh kia là Tiểu Vân lão sư chụp, tuy rằng không biết người vì sao lại giúp đỡ nàng trong chuyện này nhưng là ta đã quyết định sẽ không tiếp tục ở lại trường này dạy học nữa, mục đích của Tiểu Vân đã đạt được rồi. Hiện tại ta chỉ là muốn qua phát thanh của trường đem chuyện này nói cho rõ ràng, sau khi mọi chuyện sáng tỏ ta lập tức rời đi, hi vọng người có thể giúp ta" Thiên Thảo dừng một chút "Dù thế nào đi nữa, ta cũng từng là lão sư của người"

"Chuyện nàng đem ảnh chụp phát tán ra toàn trường, ta tuyệt đối không biết." Thiên Thảo vừa dứt lời, Cao Đồ ngay lập tức lên tiếng. Hắn cầm lấy điện thoại mở bức ảnh ra để trước mặt nhàn nhã thưởng thức "Bất quá bức ảnh chụp này, quả thật là xem bao nhiêu lần cũng không thấy chán đâu"

"Nếu như trong chuyện này người không có tham dự, vậy người vì sao không chịu giải thích giúp ta?" Lông mày xinh đẹp của Thiên Thảo nhíu lại, một loại dự cảm bất hảo hiện lên trong lòng, cảm thấy giống như sự tình đã thoát ly quỹ đạo vốn có

Cao Đồ tiến lại gần, môi để sát vào lỗ tai Thiên Thảo nhỏ giọng:

"Đương nhiên không phải là không chịu, chỉ là nếu như Thiên Thảo lão sư nguyện ý theo giúp ta cả đêm thì ta đương nhiên tình nguyện vì người đem mọi chuyện làm sáng tỏ a ~ "

Thiên Thảo cười cười: "Hảo."

Cao Đồ ngăn người, hấn không nghĩ tới Thiên Thảo lại đáp ứng nhanh như vậy, nhưng ngay lập tức, ánh mắt hấn liền nheo lên đầy nguy hiểm “Đương nhiên là ta muốn lão sư thực hiện lời hứa trước, bằng không nếu như ta hướng mọi người giải thích xong lão sư lại đổi ý thì làm sao bây giờ? Nếu như lão sư sốt ruột, chúng ta liền có thể làm ở ngay trong này đi~”

Phòng phát thanh nhỏ hẹp vắng người, là nơi phát thanh thông báo tin tức quan trọng cho học sinh toàn trường, nếu như có thể ở nơi này làm tình thì ... Cao Đồ liếm liếm khoe miệng, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ hưng phấn.

Thiên Thảo không nghĩ tới Cao Đồ còn có chút đỉnh cơ trí, biết bản thân là đang muốn lừa gạt hấn. Nàng chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Cao Đồ “Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, ngươi nguyện ý giúp ta hay không?”

"Trừ phi lão sư nguyện ý theo giúp ta trước nha."

"Nếu vậy thì tạm biệt."

Cao Đồ tay đặt tại nút loa phát thanh, ánh mắt tràn ngập sắc dục mê mẩn càn quyết trên thân thể Thiên Thảo “Này cũng không phải là Thiên Thảo lão sư muốn đi thì đi, nếu như lão sư không lưu lại giúp ta thì.. ta liền đem cái nút này ấn xuống, sau đó nói với toàn trường rằng lão sư lúc trước quyến rũ ta như thế nào. Còn có nhận được bức ảnh chụp hôn môn kia, ta nghĩ cũng nên làm gì đó mới thích hợp nha, không bằng ta tùy tiện nói thêm vài thứ, dù sao mọi người lúc này đều đang bán tín bán nghi a...”

Tay Thiên Thảo đặt trên nắm cửa, quay lại bình tĩnh nhìn Cao Đồ một cái: "Tùy tiện ngươi." Nói xong nàng cau mày, không một chút do dự mở cửa đi ra ngoài.

Cao Đồ cực kỳ sửng sốt, tuy rằng những lời vừa rồi là hắn mới đột nhiên nghĩ ra, cũng không thực sự là định làm như vậy, nhưng là Thiên Thảo làm thế nào lại phát hiện ra hắn chỉ đang dọa nàng?

Hiện tại lá gan của Thiên Thảo dường như so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, lại dám cùng hắn đánh cược. Hắn lại nghĩ đến Thiên Thảo trước kia sợ sệt, khúm núm, đối mặt với việc bị học sinh khi dễ chỉ biết trốn tránh, nàng giống như đã thay đổi một người hoàn toàn khác vậy.

"Cùng hắn nói chuyện thế nào?" Đi ra khỏi phòng, Nghiêm Húc là người đầu tiên chạy đến bắt lấy tay Thiên Thảo. Hữu Lệ khoanh tay đứng ở một bên "Nếu nói chuyện ổn thỏa, Thiên Thảo lão sư cũng sẽ không đi ra ngoài nhanh như vậy"

Đúng vậy, loại tình huống này nhìn thế nào cũng thấy được là dấu hiệu đàm phán thất bại nha.

Ngay lúc đám học sinh đang muốn hỏi han Thiên Thảo thêm vài thứ, cửa phòng đột nhiên bị thô lỗ đẩy ra, sắc ma chủ nhiệm mắt mũi bầm dập chỉ vào Thiên Thảo rống lớn "Cửu Thiên Thảo! Trường học vừa quyết định khai trừ ngươi rồi! Nơi này không cho phép loại lão sư bại hoại đạo đức như ngươi tiến vào! Mời ngươi cút ra khỏi đây ngay, tránh làm ô nhiễm học đường!"

Vết thương trên mặt sắc ma chủ nhiệm làm cho đám học sinh một phen giật mình, hơn nữa theo như lời hắn nói càng làm bọn họ hoảng sợ, Thiên Thảo lão sư nàng... bị đuổi?

Thiên Thảo thở dài, không phải là chỉ bị nàng đánh một trận thôi sao, chưa chi mà đã mất bình tĩnh như vậy.

Xem ra sau này nàng không còn chỗ đứng ở ngành giáo dục được nữa rồi, trừ bỏ công việc ở chỗ Nguyễn Tây tạm thời chưa có tiền lương kia, nàng hiện tại chính là cái người thất nghiệp a~

Chương 35

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Từ trường học đi một mạch trở về nhà, Thiên Thảo trong đầu luôn luôn suy nghĩ, cho dù nàng không còn dạy học ở trường nữa, cũng không thể để lời đồn kia truyền bá bừa bãi ra ngoài được, dù sao chuyện này còn liên quan đến tương lai, danh dự của bản thân. Hừ, nếu để nàng bắt được nhược điểm của mấy tên biến thái kia, nhất định sẽ cho bọn hấn đẹp mặt! Ta đây cũng không phải là cái bánh bao mềm tùy ý ai thích nhào thích nắn!

Chỉ là có điều nàng vẫn luôn nghi hoặc, tại sao Tiểu Vân lão sư kia gây ra bao nhiêu chuyện như vậy nhưng lại che giấu cực kỳ tốt. Trong bộ AV có nhắc đến nàng ta thường xuyên đem học sinh của mình về nhà làm loạn, thậm chí cũng có quan hệ mờ ám với các đồng sự. Tại sao thời gian dài như vậy lại không có người nào phát hiện ra đâu?

Thêm vào nữa, Cao Đồ sở dĩ nghe lời Tiểu Vân dàn xếp như vậy là bởi vì hấn cùng Tiểu Vân cũng có chút mờ ám. Chẳng qua lâu dần hấn đối với nàng ta dần mất đi hứng thú, đem tâm tư toàn bộ chuyển dời lên người nàng mà thôi. Nghĩ đến cái tên Cao Đồ này, Thiên Thảo liền cảm thấy đau đầu, trước mắt, hấn là người duy nhất có thể đứng ra làm sáng tỏ sự kiện kia, bởi vì lúc đó trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ... Đột chút! Nghĩ đến đây Thiên Thảo đột nhiên nhớ ra, lúc đó trong văn phòng chẳng phải còn có Lí Vũ hay sao?

Cẩn thận suy nghĩ lại một lần, Thiên Thảo phát hiện hôm nay ở văn phòng nàng cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Lí Vũ, phải nói

ngày hôm nay toàn bộ quá trình xảy ra sự việc hần đều không có xuất hiện qua, hần hần là không đi làm đi.

Lập tức cầm lấy điện thoại, Thiên Thảo gọi vào số điện thoại của Lí Vũ, nhưng đối phương luôn luôn ở trạng thái bận, không ai nghe máy. Thiên Thảo ném mạnh điện thoại xuống bàn, lần đầu nàng giờ trò trêu chọc biến thái một chút mà thôi, vì sao ông trời lúc này một hy vọng cũng không cho nàng a...

Lại nhặt lên di động, Thiên Thảo cuối cùng quyết định gọi cho vị lão sư duy nhất hôm nay tiếp lời nàng, chính là lão sư lịch sử bề ngoài lạnh nhạt kia, quả nhiên đối phương không có từ chối tiếp điện thoại, một tiếng ‘Uy’ lạnh lùng truyền đến từ đầu dây bên kia.

"Lưu lão sư sao? Thật có lỗi lại quấy rầy người, xin hỏi người có biết tại sao Lí Vũ lão sư hôm nay không có đi làm không?"

"Lí Vũ? Sắp tới là thi các môn văn hóa cuối kì vậy nên các lão sư mỹ thuật và lão sư âm nhạc đều tạm thời nghỉ ngơi". Đối phương vẫn là giọng điệu không mặn không nhạt

"Ta đã biết, cảm ơn người Lưu lão sư..." Thiên Thảo vừa muốn nói tiếng cảm ơn thì điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút... ách... điện thoại bị cúp.

Thiên Thảo hiện tại là cái người rảnh rỗi không việc làm, nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy bản thân chính là một thanh niên đầy hứa hẹn chỉ là đang ở nhà chờ sắp xếp việc làm thôi nha. Bất quá nếu đã lựa chọn né tránh phiêu lưu, nàng cũng nên thay đổi trạng thái sinh hoạt của bản thân một chút. Thiên Thảo đột nhiên từ sofa bật dậy, thừa dịp Tân Xuyên chưa trở về nàng có thể đi mua chút đồ ăn về luyện tập, dù sao thì muốn làm một phụ nhân tốt không thể không có trù nghệ được.

Nhưng là sự thật đã chứng minh, muốn làm tốt chức phu nhân cũng là cả một nghệ thuật a.

Sau khi nấu xong canh, Thiên Thảo còn rất đặc ý cầm muôi cười to ba tiếng, nhưng là khi nàng đem cà chua xào trứng làm xong đổ ra đĩa, lại phát hiện hình như... hơi cay. Không quan hệ, đây chính là chuyện nhỏ mà thôi, Tân Xuyên sẽ không quá để ý nó đi! Làm Thiên Thảo cực kỳ vừa lòng là, nàng cứ nhiên làm được món thịt gà nha. Đem cánh gà cùng chân gà xào cùng với tương, thêm chút tiêu cay, lại rắc gia vị và tỏi cũng dậy lên hương thơm, thoát nhìn món ăn đầy đủ sắc vị

Tuy rằng toàn bộ quá trình có chút gian nan, nhưng nấu cơm cũng không phải là quá khó nha~

Buổi chiều khi Tân Xuyên đi làm trở về, ngoài ý muốn phát hiện trên bàn đã bày sẵn cơm canh, Thiên Thảo không có phát hiện ra, vẫn đang thập phần chăm chú cắt tỉa cái nấm thành hình khuôn mặt cười để trang trí lên đồ ăn, trên những món khác còn có hình trái tim làm bằng đậu phụ...

Tân Xuyên: "..."

May mắn Tân Xuyên không hề khó tính hay soi mói, bằng không tâm huyết nghệ thuật đang dâng trào của Thiên Thảo hẳn sẽ bị phê bình đến nổi thương tích đầy mình không dậy nổi == Đặt tập tài liệu xuống, Tân Xuyên đi đến phía sau Thiên Thảo ôm chặt lấy nàng, cảm ơn nhu đặt trên mái tóc nàng cọ cọ, đã lâu rồi hẳn không còn thấy được hình ảnh này.

Đối với hắn mà nói, Thiên Thảo từ chức ở nhà vô cùng tốt, hắn thích cảm giác nuôi dưỡng nàng, trong thế giới của nàng chỉ còn một mình

hắn.

Ý thức được người phía sau ôm mình là Tân Xuyên, Thiên Thảo trong lòng ngọt ngào. Nàng hơi hơi nghiêng đầu, cũng không nghĩ hai cánh hoa mềm mại đột nhiên áp lên môi nàng, tinh tế hôn sâu, một lát sau Tân Xuyên mới đem đầu lưỡi rút ra, từ hôn biến thành gặm cắn. Hắn thì thảo thanh âm trầm thấp vang lên bên tai Thiên Thảo "Thiên Thảo, về sau liền ở bên cạnh ta đi, chỗ nào cũng không cần đi. Sau khi kết hôn xong trở về sống ở nhà ta, nếu người đã đồng ý gả cho ta thì cũng không cần tiếp tục ở chỗ này"

"A? Vì sao?"

"Ngu ngốc, nhà này là lúc trước ta thuê vì người. Khi đó người còn chưa đáp ứng gả cho ta, ta thế nào có thể mang người về nhà sống cùng ba mẹ. Hiện tại chúng ta quyết định kết hôn thì dù có ở một chỗ ba mẹ ta cũng sẽ không thể phản đối đi" Tân Xuyên dừng một chút rồi lại nhẹ nhàng hỏi "Thiên Thảo, lúc trước vì sao người lại đưa ra đề nghị muốn sống chung với ta?"

Di? Cái gì? Nàng đề xuất? Thiên Thảo chớp chớp mắt: "A, đương nhiên bởi vì ta thích người nha."

"Vậy tại sao lúc đó người lại không đáp ứng cùng ta kết hôn?"

"Thì... ta cần thời gian khảo nghiệm a ~ ta sợ người không thích ta ~" Trong đầu Thiên Thảo phản ứng cực nhanh đáp trả

"Vậy cuối tuần cùng ta về nhà thăm ba mẹ đi, chúng ta báo cho bọn họ một tiếng về chuyện kết hôn." Tân Xuyên cảm như trước vẫn dựa trên cổ Thiên Thảo: "Khi nào thì người dẫn ta đến gặp ba mẹ, ta vẫn còn chưa gặp qua bọn họ đâu."

"A, hảo... Để khi nào có thời gian..." Nhắc tới cha mẹ Cửu Thiên Thảo nàng cũng không hề có chút ấn tượng, nếu không phải là Tân Xuyên nhắc nhở, nàng có lẽ đều nhanh đem bản thân trở thành cô nhi...

Một lát sau, Tân Xuyên cầm lấy bát đĩa nhìn chăm chú vào đầy bàn đồ ăn, sau đó nhanh chóng gấp một miếng bỏ vào miệng, nhưng nhai nuốt hai cái mày đột nhiên nhú chặt

Hương vị cùng lúc trước tuyệt không giống nhau..

Thiên Thảo vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác tự hào vì bản thân có thể làm ra đồ ăn này, nàng ân cần gấp cho Tân Xuyên một cái cánh gà "Người nếm thử đi"

Đây là món ăn nàng tự tin nhất a! Còn cố ý trang trí bên cạnh đĩa một lát chanh mỏng để trông đẹp mắt hơn, tuy rằng có thể vị của nó chưa được ngon lắm nhưng có thể bù vào bằng thị giác, trông ngon mắt hơn đó....

Cắn một ngụm cánh gà rang tỏi, thế nhưng cắn một phát mà gặm được đến tận phần xương, Tân Xuyên đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo.

Lập tức đem cánh gà buông xuống, hắn vội cầm lấy cốc nước bên cạnh súc miệng: "Bên trong còn chưa có chín..."

Thiên Thảo: "...". Được rồi, nàng thu hồi câu nói "Nấu cơm rất đơn giản" vừa rồi được chưa..

"Thực xin lỗi, có lẽ là ta xào cánh gà quá nhanh..."

"Xào tốt lắm, hắn là thời gian luộc cánh gà trước khi xào quá ngắn

đi "

Thiên Thảo: "... A, ta chính là ý tứ này, trên thực tế là vì hôm nay từ chức tâm tình không tốt, cho nên mới tính sai!" Xin thứ lỗi cho nàng muốn vấn hồi chút tự tôn của bản thân đi!

"Ta biết, trước kia đồ ăn ngươi làm đều rất ngon."

Thiên Thảo đương nhiên hiểu rõ, Thiên Thảo trong miệng Tân Xuyên kia không chỉ nàng hiện tại, trong lòng đột nhiên có chút ghen tị, bĩu môi hỏi " Vậy những món khác thì sao? Vị như thế nào?"

"Cũng được, chính là không giống với hương vị lúc trước mà thôi." Trong mắt Tân Xuyên lúc này, Thiên Thảo là đang bị đả kích nặng nề bởi chuyện từ chức..

"Vậy ngươi thích hương vị lúc trước hay hương vị bây giờ?" Thiên Thảo không ngừng truy vấn.

Nhìn Ngàn Thảo bộ dáng bướng bỉnh Tân Xuyên cười cười "Nào có ai phân chia như vậy, ta lại không ghét bỏ ngươi hôm nay làm khó ăn, mặc kệ là trước kia hay là hiện tại chẳng phải đều là ngươi làm hay sao."

"Ta lại không ghét bỏ ngươi hôm nay làm khó ăn'... Thiên Thảo trong đầu không ngừng vang lên những lời này, nàng triệt để thạch hóa...

Bất quá, sau này nàng còn cùng hắn ở chung lâu, nàng sẽ khiến cho sự tồn tại của mình trong lòng hắn dần dần nhiều lên, còn hình tượng Cửu Thiên Thảo trước kia sẽ dần dần phát nhạt đi thôi. Rồi hắn sẽ chỉ nhớ kĩ hương vị đồ ăn nàng làm, nhớ kĩ thói quen sinh hoạt, yêu thích cùng sở ghét của nàng... Nghĩ đến đây Thiên Thảo lại chậm rãi phần chấn lên.

Chương 36

Editor: Cửu Vỹ Hồ

"Tân Xuyên, kiêm chức phu nhân thì cần phải làm những gì nha?"

"Phu nhân a... Phải làm rất nhiều rất nhiều việc."

"Liền tính rất nhiều cũng không quan hệ, dù cho hiện tại ta không cách nào làm tròn được toàn bộ, nhưng là sau này ta sẽ cố gắng học." Thiên Thảo thập phần khí thế nói

"Không cần, mọi chuyện cứ để ta là được rồi."

"Như vậy sao được?!"

"Không quan hệ. Người chỉ cần hưởng thụ là được rồi." Tân Xuyên cong môi cười gian.

Thiên Thảo vẫn ngây ngốc chưa kịp phản ứng lại: "Ân? Hưởng thụ?"
Lời nói vừa đến miệng lại đột nhiên ngừng lại, linh quang chợt lóe, rất cục suy nghĩ cẩn thận: "A...?!"

Thiên Thảo bị đùa giỡn có chút cáu giận, nàng vươn ma chưởng đến trước mặt Tân Xuyên: "Lão công, trong ti vi đều nói phu nhân là người nắm giữ quyền kinh tế gia đình nha"

Tân Xuyên lưu loát móc bóp tiền, rút ra cả tập đặt vào lòng bàn tay
Thiên Thảo

"Toàn bộ đây sao?"

"Toàn bộ."

"Làm một cái phu nhân hiền lương thực đức, ta đây nhân từ lưu một cái tiểu kim khố cho ngươi" Thiên Thảo vẻ mặt giương giương tự đắc rút một tờ tiền đem vút lại ví cho Tân Xuyên: "Cầm đi a~."

Tân Xuyên bật cười: "Trông như là ngươi bao dưỡng ta vậy, rõ ràng là ta nuôi ngươi mà. Haiz vậy nên ngươi nhất định phải đối xử tốt với ta đó." Dừng một chút, Tân Xuyên cười lại cường điệu nhắc lại: "Phải thật tốt thật tốt..."

"Vậy ngươi cũng phải đối ta thật tốt thật tốt thật tốt mới được." Thiên Thảo mở miệng trêu đùa

Bởi vì không cần đi làm, không cần soạn giáo án, không cần phê bài tập, Thiên Thảo hôm nay ngủ thật sự sớm, trái lại là Tân Xuyên, đêm khuya hắn vẫn còn cầm một bản vẽ nghiêm túc xem xét, ánh sáng dịu nhẹ từ chiếc đèn bàn chiếu vào sườn mặt của hắn, soi rõ hàng mi dài đang rũ xuống

Rốt cục làm xong việc, Tân Xuyên nhìn về phía Thiên Thảo, nàng đã ngủ, trời mùa hè nóng bức nên trên người nàng chỉ mặc duy nhất chiếc váy mỏng, váy ngủ bởi vì tư thế nằm không mấy tao nhã mà kéo đến tận lưng, lộ ra hai chân dài trắng nõn. Đứng dậy đi đến bên cạnh Thiên Thảo, Tân Xuyên kéo mở áo ngủ trước ngực, hiện ra hai khỏa trắng non mềm gợi cảm. Mâu quang không tự giác có chút sâu thẳm, Tân Xuyên đem váy ngủ của nàng toàn bộ cởi ra, ngón tay di động từ cổ đưa xuống. Đến khi hắn quan sát đến vị trí bị người làm bị thương, bầm tím hai ngày trước, lộ ra vẻ mặt hài lòng, tốt lắm, cũng đã tiêu đi không ít.

Tân Xuyên đem váy ngủ của Thiên Thảo vắt bên cạnh giường, ánh mắt không tự chủ đảo qua nơi trước ngực, hai khóa tròn đầy theo hô hấp của nàng nhấp nhô lên xuống, thoát nhìn thập phần mê người...

Nhưng là nàng đã ngủ a.. Tân Xuyên với tay tắt đèn bàn, từ phía sau ôm lấy nàng, tính toán cứ như vậy ngủ chờ ngày mai đèn bù. Không ngờ bàn tay vô tình chạm vào một mảnh mềm mại. Thiên Thảo không thoải mái xê dịch thân thể, cái mông nhỏ nhúc nhích vừa vặn chạm vào bộ vị kia của hắn. Hô hấp Tân Xuyên nhất thời trở nên hỗn loạn.

Tay hắn đề lên ngực nàng dùng sức xoa nhẹ, lại đem chóp mũi dựa vào tấm lưng trần của nàng hít hà, ý đồ xoa dịu lửa nóng trong người. Chưa bao giờ hắn chờ mong ngày mai mau đến như bây giờ...

Ngày mai là cuối tuần, hắn có nhiều thời gian rảnh a.

Sáng sớm tỉnh lại, Thiên Thảo giật mình phát hiện bản thân không mặc gì, nàng mơ mơ màng màng lần tìm váy ngủ. Lúc này Tân Xuyên cũng vừa tỉnh, đầu tóc hắn có chút hỗn loạn, nhìn ra được là tối qua trần trọc không yên... Nhìn thấy Thiên Thảo tay cầm váy ngủ, hắn trực tiếp vung bàn tay to kéo lại, sau đó lật người đè nàng dưới thân. Hắn cúi đầu dùng lưỡi mút vào khóa hồng anh trước ngực Thiên Thảo, đầu lưỡi xoay tròn liếm láp.

Thiên Thảo gõ lưng Tân Xuyên: "Tránh ra! Nóng chết đi được!" Sáng sớm người dính đầy mồ hôi nhớp nháp, cho dù thân mật thế nào nàng cũng vô phúc tiêu thụ a!

"Vậy chúng ta cùng đi tắm rửa." Không đợi Thiên Thảo đồng ý, nàng liền bị Tân Xuyên bế dậy thẳng hướng phòng tắm mà đi, thôi vậy, nàng nhưng là cái phu nhân vĩ đại độ lượng nha, không nên cùng

hắn chấp nhất làm gì...

Đến phòng tắm Tân Xuyên đem Thiên Thảo thả xuống, sau đó mở vòi hoa sen, chậm rãi đem quần lót của mình cởi ra, Thiên Thảo trong lúc vô ý nhìn lướt qua, nội tâm liền phát hoảng, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết thần ...côn? (Sặc =.=)

Tân Xuyên ôm lấy thắt lưng Thiên Thảo, hôn vai nàng. Một tay lại bắt lấy tay nhỏ bé của nàng dẫn dắt xoa lên thân thể chính mình "Người là phu nhân của ta, vậy nên giúp ta tắm rửa"

Làm phu nhân đúng là không dễ! Bất quá tắm rửa- nhiệm vụ này cũng thật **!

Tay nhỏ bé của nàng ở trên ngực Tân Xuyên di động đi tới đi lui, hắn không vừa ý nhăn mày "Làm sao lại luôn chỉ dừng lại chỗ này?"

Thiên Thảo muốn nói lão nương chính là có niềm đam mê sâu sắc với cơ ngực đàn ông đó thì sao, bất quá giờ phút này gương mặt vẫn giả vờ thuần khiết: "Vậy lão công muốn ta sờ nơi nào? ~"

Tân Xuyên dùng ánh mắt so với Thiên Thảo càng thuần khiết nhìn nàng nói: "Phía dưới."

Thiên Thảo: "..."

Hào hào, ta sờ phía dưới, người cũng đừng hối hận!

Tay mềm mại trực tiếp đi xuống nắm giữ bộ vị quan trọng của Tân Xuyên, nàng nghe thấy rõ được hắn hít vào một hơi, năm ngón tay bèn không kiêng nể qua lại vuốt ve, sau đó ngẩng đầu lên ngây thơ hỏi hắn: "Là nơi này sao?"

Tân Xuyên ánh mắt lúc này chỉ còn một mảnh đục ngầu, hắc “Ngô” một tiếng, cúi đầu ngậm lấy vành tai Thiên Thảo, bàn tay to từ trên hông nàng đi dần xuống, trực tiếp dừng tại bộ vị trọng điểm, ngón tay cũng từ từ tiến vào. Tay Thiên Thảo bỗng nhiên run lên, không tự giác thả lỏng, Tân Xuyên bắt được tay của nàng kéo lại tiếp tục vuốt ve, thanh âm trầm khàn ở bên tai nàng nỉ non “Tư thế như này không đúng, ngón cái người phải đặt lên trên đỉnh của nó”

"Ta làm sao mà biết được a!"

"Hôm qua người có nói với ta, tuy rằng người không biết được nhiều, nhưng có thể hảo hảo học nha."

Thiên Thảo: "..."

Giờ phút này nàng hoàn toàn minh bạch, kiêm chức phu nhân thật là cái chức nghiệp yêu cầu ‘kỹ thuật’ cực cao!

.....

Ngay người làm sâu gạo ở nhà vài ngày, Thiên Thảo sắp thành ngốc đến nơi. Rốt cục, nàng đợi được đến ngày ước hẹn qua chỗ Nguyễn Tây luyện tập, rốt cục ra ngoài giải tỏa một phen.

Ra ngoài cảm giác thật nhẹ nhàng khoan khoái, cái loại ý niệm này xuất hiện là cực kỳ chân thật đó nha, bởi vì mấy ngày nay ở nhà nàng bị Tân Xuyên không có việc gì cũng lôi ra tập luyện cái kĩ thuật thối nát kia một phen. =.=

Đi đến sảnh âm nhạc Robert cùng dàn nhạc tập luyện vài điệu, xem như ôn luyện lại kĩ năng sở học một phen. Nguyễn Tây lại phát cho mọi người một bản nhạc phổ mới, nói là sắp tới có tổ chức một cuộc thi âm nhạc ở Robert, hẳn dự định dùng chính bản nhạc này để diễn

tấu

Thiên Thảo vừa tiếp nhận nhạc phổ, Nguyễn Tây liền hỏi: "Nghe nói người từ chức?"

Di? Chẳng lẽ chuyện này lại lan đến phạm vi rộng như vậy sao?

Thiên Thảo gật gật đầu: "Đúng vậy, người nếu như lại không trả tiền lương cho ta, ta đều nhanh không có cả tiền ăn cơm a "

"Cuộc thi âm nhạc lần này đội diễn tấu liền để người tới chỉ huy đi. Nếu như người làm tốt chúng ta liền chính thức kí hợp đồng" Nguyễn Tây dừng một chút lại nói "Đương nhiên đến lúc ấy người sẽ có tiền lương"

"Lão bản người thật sự là rất biết quan tâm người khác!" Cái tật thích kêu Nguyễn Tây là lão bản này của Thiên Thảo nói sao vẫn không thể sửa đổi được, Nguyễn Tây chậm rãi nhìn Thiên Thảo liếc mắt một cái, Thiên Thảo nhất thời ý thức được bản thân lại phạm sai lầm, vội vội vàng vàng thành khẩn sửa lại "Là lão sư rất biết quan tâm người a!"

Mở ra môi mỏng, Nguyễn Tây nhàn nhạt hỏi: "Cái sự kiện kia là thật sao."

Thiên Thảo giật mình, đột nhiên ý thức được Nguyễn Tây là đang hỏi chuyện gì, biểu cảm gương mặt lập tức chuyển hóa thành trạng thái như Đậu Nga bị hàm oan "Lão sư ta là bị oan uổng a! Người phải tin tưởng ta. Ta có thể thề với trời bức ảnh đó không phải là thật!.."

Thiên Thảo nói xong một hơi, chỉ thấy Nguyễn Tây chính là "Ân" một tiếng sau đó hướng tới đám nhạc sư giảng giảng nhạc phổ, Thiên Thảo gấp gáp hô "Lão sư! Người đến cùng là tin tưởng hay không tin tưởng!"

Nguyễn Tây hơi hơi nghiêng đầu nhìn nàng: "Nếu chuyện kia là thật người ở lại sẽ ảnh hưởng đến dàn nhạc, ta chính là xuất phát từ chức trách hỏi một chút mà thôi, nhưng là, ta đương nhiên tín nhiệm người."

Nghe Nguyễn Tây bỗng chốc nói nhiều như vậy Thiên Thảo sợ đến ngây người, nếu là như lúc trước Nguyễn Tây nhất định chỉ biết nói với nàng ngắn gọn một câu 'Tin tưởng' sau đó coi thời gian giống như là sinh mạng để mà tranh thủ làm chuyện của mình. Âm thầm gật gật đầu, Thiên Thảo nghĩ rằng Nguyễn Tây rốt cục đỡ biến thái hơn một chút rồi,

Đúng lúc này, một cái thanh âm quen thuộc truyền vào tai Thiên Thảo, nàng ngẩng đầu hướng phía nơi phát ra âm thanh, ngoài ý muốn thấy được Thâm Tuyết lão sư đã lâu không gặp đang đi tới hướng các nhạc công chào hỏi.

Nàng tới làm gì? Thiên Thảo đột nhiên có cái suy nghĩ bất quái — — — — chẳng lẽ Nguyễn Tây thay đổi đều là vì sức mạnh của tình yêu ~ ~ ㄟ_ㄟ

Chương 37

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Lúc Thiên Thảo nhìn thấy Thâm Tuyết thì đồng thời Thâm Tuyết cũng đã nhìn thấy nàng. Nàng ta hơi nhăn mày, ánh mắt có chút khinh thị giọng điệu không có hảo ý “ Người làm sao vẫn còn ở nơi này?”

"Không phải đâu, ta cũng là mới đến mà thôi."

Nghe được Thiên Thảo cố tình xuyên tạc lời của mình, Thâm Tuyết nhất thời cáu giận: "Thật không biết Nguyễn Tây nghĩ như thế nào cư nhiên lại để người tiếp tục ở lại đây, cũng không sợ bị người làm bại hoại thanh danh đàn nhạc."

Thiên Thảo cong môi: "Người nói như vậy là không đúng rồi, làm sao có thể đem Nguyễn lão sư hình dung thành kẻ nhất gan như vậy."

Thâm Tuyết há miệng thở dốc vô lực đáp trả, Thiên Thảo chỉ nhẹ nhàng nói một hai câu đã triệt để đem nàng ta đánh bại. Lướt qua người Thiên Thảo, Thâm Tuyết cố gắng bình tâm, trực tiếp bước đến bên cạnh Nguyễn Tây, trên mặt như cũ mang theo mỉm cười tao nhã “Nguyễn Tây, ta đến rồi”

"Uh, ngồi đi."

"Nguyễn Tây, nghe nói đàn nhạc sắp có buổi công diễn nhưng là còn thiếu một cái chỉ huy.... Ta đã từng ở nước ngoài..."

Thâm Tuyết còn chưa nói xong, Nguyễn Tây đã đem lời của nàng

đánh gãy: "Đã có."

"Ân?"

"Chỉ huy đã có rồi." Nguyễn Tây lại nhắc lại một lần.

Thâm Tuyết cười gượng: "Như vậy a, không nghĩ tới người tìm được nhanh như vậy, không biết lần này người là mời ai làm chỉ huy a? Là người tự mình lựa chọn sao?"

Nguyễn Tây chỉ chỉ Thiên Thảo: "Là nàng."

Gương mặt Thâm Tuyết hiện lên vẻ mặt bất khả tư nghị, ánh mắt nàng ta trừng lớn "Nguyễn Tây người..." Người chẳng lẽ cũng bị tư sắc của cô ta mê hoặc hay sao.

Đương nhiên, nửa câu sau Thâm Tuyết cũng không có nói ra miệng, nàng ta chính là nhỏ giọng nói với Nguyễn Tây: "Ta cảm thấy nàng ta thật không thích hợp, chưa nói đến việc nàng ta chỉ là một kẻ nghiệp dư, bây giờ chuyện lão sư học viện Hợp Tà quyển rữ học sinh đang bị người ta đồn đãi âm ỉ, nếu bị nhà phê bình nào bắt được nhược điểm này thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến dàn nhạc "

"Trước tiên người lưu lại nghe thử nàng chỉ huy đi." Biểu cảm của Nguyễn Tây không có chút gì bị ảnh hưởng, ánh mắt thoát nhìn thâm trầm.

Trong lòng Thâm Tuyết lúc này không rõ tư vị gì, nàng ta chỉ đáp ứng một tiếng liền nâng váy đi về phía sau tìm chỗ ngồi. Từ trước đến giờ nàng ta đều chú ý mắt Thiên Thảo, nguyên nhân có lẽ là do ở cuộc thi âm nhạc lần trước Thiên Thảo đoạt đi vị trí chỉ huy của nàng ta. Nàng ta thật không rõ, Thiên Thảo chỉ là một cái lão sư toán học dựa vào cái gì được giao cho trọng trách như vậy? Ngày đó hội diễn âm

nhạc nàng ta không có đi, nhưng khi nghe tin Thiên Thảo chỉ huy dàn nhạc học viện ngoài ý muốn đoạt vị trí thứ nhất, nàng ta thật không thể tin, thậm chí hoài nghi Thiên Thảo dùng quy tắc ngầm gì đó mới thắng được trận đấu.

Đến khi nhận được một cái tin nhắn từ số lạ càng làm cho nàng ta tin tưởng vào phỏng đoán của mình. Tin nhắn gửi đến một bức ảnh chụp Thiên Thảo cư nhiên cùng một nam sinh hôn môi. Tuy rằng không biết người này vì sao gửi cho mình bức ảnh này nhưng có một điều chắc chắn là chỉ làm nàng ta càng thêm chán ghét Thiên Thảo. Sau đó lại phát hiện Nguyễn Tây cũng nhận thức Thiên Thảo, điều này làm cho trong lòng nàng ta càng thêm bất bình. .

Đáng lẽ ra người đứng ở vị trí chỉ huy dàn nhạc, được Nguyễn Tây phát hiện tài năng sau đó ký kết hợp đồng phải là nàng ta a! Đều là Thiên Thảo đoạt đi hết thảy (mơ này ảo tưởng dễ sợ <(o_o)>

Đúng lúc này, Thâm Tuyết phát hiện Thiên Thảo đang hướng chỗ mình đi tới, còn ngồi xuống bên cạnh nàng ta: "Thâm Tuyết lão sư, người có vẻ mang địch ý đối với ta a, nhưng mặc kệ thế nào, ta đều phải hướng người giải thích một chút, ngày đó ở bức ảnh bị phát tán ở trường học là giả, chỉ là chút tiểu xảo mà thôi."

Thiên Thảo không hy vọng Thâm Tuyết đi tuyên truyền mấy lời nói gây bất lợi cho nàng trong dàn nhạc, cho nên trước tiên cần nói rõ ràng mới được.

"Tiểu xảo? Người có cái gì có thể chứng minh?" Thâm Tuyết liếc mắt nhìn Thiên Thảo một cái, không chút để ý.

"Bức ảnh kia người còn lưu trong điện thoại sao?"

Thâm Tuyết không kiên nhẫn đem điện thoại lấy ra, nhướn mày mở

bức ảnh kia đưa cho Thiên Thảo, ý tứ là để xem người có thể chứng minh được cái gì.

Thiên Thảo chỉ vào bức ảnh: "Người xem a, nếu là hai người thật sự đang hôn môi thì miệng sẽ phải bị đè ép, nhưng là trong bức ảnh này chỉ là đem góc độ chụp ảnh làm cho miệng chúng ta nhìn như chạm vào nhau, vừa nhìn qua đã biết ngay là giả"

"Ai biết được." Thâm Tuyết trong lòng hơi hơi có chút động dung, nhưng bởi vì chán ghét Cửu Thiên Thảo người này "Không có năng lực chỉ dựa vào sắc đẹp giành bát cơm của người khác" nàng ta vẫn là không muốn tin lời giải thích.

"Thâm Tuyết lão sư người đây chẳng lẽ là chưa hôn bao giờ đi!" Đối mặt với ánh mắt Thâm Tuyết vẫn đầy chất vấn như trước, Thiên Thảo lòng đầy căm phẫn nắm quyền "Nếu như người còn chưa hôn bao giờ, ta có thể cùng người thử xem a~ nhưng là người không thể không tin tưởng ta!"

Thâm Tuyết: "...". Cùng cái cô gái này cãi nhau thế nào lại tốn sức lực như vậy

Vừa muốn đem di động giành trở về, lại nghe thấy Thiên Thảo 'di' một tiếng, sau đó gắt gao giữ chặt điện thoại không chịu trả lại

"Người làm cái gì vậy!" Thâm Tuyết rất cục nịnh không được gương mặt tức giận la lên

Thiên Thảo vẫn im lặng nhìn chăm chăm vào thời gian hiển thị nhận được bức ảnh trong di động, căn bản không cùng ngày bức ảnh bị phát tán trong trường, thậm chí là sớm hơn tận hai tuần lễ! Điều này nói lên cái gì? Có khả năng người phát tán ảnh chụp hôm đó chính là kẻ đã gửi cho Thâm Tuyết tin nhắn này. Không những thế số điện

thoại gửi cho Thâm Tuyết là một dãy số cá nhân chứ không phải là gửi qua máy tính trường học phát. Như vậy có thể có chút manh mối...

Chương 38

Editor: Cửu Vỹ Hồ

"Thâm Tuyết lão sư, xin hỏi bức ảnh này là ai gửi cho người." Thiên Thảo chỉ vào dãy số hỏi

Nhìn thấy Thiên Thảo bộ dáng chân mày nhíu lại, giống như là việc biết được chủ nhân số điện thoại này là ai là chuyện vô cùng trọng đại. Thâm Tuyết tuy rằng chán ghét nàng nhưng nếu như Thiên Thảo thật là bị oan uổng, nàng ta cũng không đến mức bỏ đá xuống giếng "Ta cũng không biết là ai gửi, nó được gửi đến từ một dãy số lạ, toàn trường nhiều người như vậy, một cái lão sư ban âm nhạc như ta làm sao có thể số của ai cũng biết nha"

"Thâm Tuyết lão sư, chuyện ngày đó ta thật sự là bị vu hãm, nếu như biết được chủ nhân số điện thoại này là ai thì ta sẽ có cơ hội làm sáng tỏ được chuyện này! Điều này rất quan trọng đối với ta, nếu là ta chắc người cũng không hi vọng bản thân vô duyên vô cớ bị oan uổng đi! Hiện tại ta cảm thấy người gửi bức ảnh chụp này cho người cùng với người phát tán nó ở trường học có lẽ có liên hệ rất lớn, nhiều khả năng chỉ là một người. Không biết Thâm Tuyết lão sư có thể đem bức ảnh này cho ta làm manh mối được không? "

"Dựa vào cái gì a..." Thâm Tuyết liếc nhìn Thiên Thảo một cái, lại bị ánh mắt thâm trầm của nàng dọa cho sợ hãi "Được rồi, nếu như nó có thể giúp người minh oan, vậy liền cầm nó đi"

"A!Ta biết người là người tốt mà!" Thiên Thảo vô cùng thân thiết nắm lấy tay Thâm Tuyết, Thâm Tuyết ghét bỏ rút tay ra "Đừng có đụng

ta!”

Rất nhanh đã đến thời gian luyện tập, Thâm Tuyết nhìn bóng lưng Thiên Thảo cầm gậy chỉ huy đi lên đài cười mỉa một cái, nhưng lo lắng đến mặt mũi của Nguyễn Tây nàng ta cũng không có lộ rõ biểu cảm khinh thường lên mặt. Cho dù Thiên Thảo là bị oan uổng, nàng ta vẫn như cũ chán ghét Thiên Thảo, ai bảo Thiên Thảo cướp mất vị trí của bản thân, vị trí chỉ huy vẫn nên để cho người có năng lực nắm giữ đi!

Nhưng là khi âm nhạc vừa vang lên, thậm chí mới chỉ là đoạn mở đầu, Thâm Tuyết đã bị giật mình trấn trụ.

Gậy chỉ huy vung lên, vốn âm nhạc không mang theo chút cảm tình lại có biến hóa cực lớn. Bình thường nếu là các chỉ huy khác thì sẽ điều khiển ban nhạc giống như một cỗ máy móc vậy, khống chế thang âm cùng độ mạnh yếu, nhiều khi còn chẳng khác máy ghi âm là mấy, khi mà cùng một ca khúc mà tất cả ban nhạc đều diễn tấu ra những âm thanh giống nhau, không có sự khác biệt.

Thế nhưng Thiên Thảo chỉ huy lại thật sự rất khác, điều khiến người ta chú ý không chỉ là kĩ thuật và nhạc tấu ra dễ nghe mà còn là ngôn ngữ, cảm xúc mà nó hàm chứa. Nếu để ý kĩ còn có thể thấy một vài chỗ nhỏ Thiên Thảo luôn dựa theo cảm nhận của mình mà thay đổi đi, như vậy tạo nên hiệu quả tuy rằng có chút sai khác với nguyên tác nhưng lại trở thành nét độc đáo riêng của ban nhạc Già Lam.

Làm sao có thể... Thâm Tuyết nhắm mắt lại nỗ lực cố gắng tìm ra một điểm sai lầm, nỗ lực không để bản thân bị cuốn hút vào giai điệu, nhưng là càng nghe bản thân lại càng bị thuyết phục, đây căn bản không phải là cái trình độ nghiệp dư như nàng đã tưởng tượng. Thiên Thảo diễn tấu phải nói là... rất có linh hồn cùng thiên phú!

Giấy dựa mở to mắt, Thâm Tuyết nhìn về phía Nguyễn Tây, hẳn chính là đang chuyên tâm nghe nhạc, ánh mắt không hề rời khỏi Thiên Thảo. Vốn nàng ta còn đổ tại cho vận mệnh bất công, hiện tại mới phát hiện ý nghĩ của chính mình có bao nhiêu nực cười, nàng rút cuộc minh bạch Nguyễn Tây vì sao lưu lại mình ở đây nghe Thiên Thảo diễn tấu ...

Dù cho lần trước người làm chỉ huy trong cuộc thi có là nàng, nàng cũng không có khả năng giống như Thiên Thảo được Nguyễn Tây chú ý như vậy...

Thiên Thảo diễn tấu xong bước xuống khỏi sân khấu, lại phát hiện Thâm Tuyết không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mình. Làm gì mà nhìn nàng với ánh mắt nóng bỏng như vậy a... chẳng lẽ là vừa rồi thể hiện trên đài làm Thâm Tuyết chấn động quay ra yêu thương bản thân? =.=

Toàn bộ quá trình đều hết sức quý dị, kết cục lại thật bất ngờ... Khi Thiên Thảo chuẩn bị ra về, Thâm Tuyết thậm chí còn chủ động tìm nàng hàn huyên rất nhiều về âm nhạc, cảm giác kia... tựa như tìm được đồng đạo vậy a!

Kết thúc luyện tập, bởi vì Tân Xuyên đi làm về muộn, cho nên Thiên Thảo liền tự mình đi về nhà trước. Từ xa nhìn lại phía thang lầu, Thiên Thảo đột nhiên phát hiện ở bồn hoa đối diện có một bóng dáng quen thuộc.

"Nghiêm Húc? Sao ngươi lại tới đây? Ngươi biết ta mấy giờ đi về sao?" Thiên Thảo thật kinh ngạc Nghiêm Húc sao lại biết thời gian mình trở về nhà, bởi vì thời gian luyện tập của dàn nhạc đều luôn không cố định

"Ta biết hôm nay lão sư sẽ đi đến hội trường luyện tập, cho nên liền

ở trong này chờ người trở về." Tóc mái của Nghiêm Húc có vẻ lại dài ra, từng lọn tóc nhỏ dài buông xuống che kín đôi mắt, đem hai mắt vốn trong suốt sáng ngời trở nên có chút u tối. Quần áo của hắn hôm nay vẫn là một thân sạch sẽ, tuy rằng không phải là hàng hiệu gì nhưng có thể nhìn ra được là đã cố ý sửa sang ăn mặc một phen.

Chờ nàng? Hắn không biết thời gian mình trở về, chỉ biết là bản thân sẽ phải đi qua chỗ này. Nàng nhìn đôi môi hắn có chút khô nẻ, như vậy hắn rốt cuộc đã ngồi chờ ở đây bao lâu a? Thiên Thảo đưa cốc nước đang cầm trên tay cho hắn "Uống đi! Người bị ngốc sao? Cũng không biết gọi cho ta một cuộc điện thoại?"

"Điện thoại của lão sư gọi không được." Nghiêm Húc nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: "Đều báo tắt máy."

"Cái gì? Làm sao có thể!!" Thiên Thảo thật nghi hoặc, nàng đâu có tắt máy làm sao lại biến thành không liên lạc được?

Nghiêm Húc nhìn cốc nước trong tay cầm một chiếc ống hút nhỏ, trầm ngâm hồi lâu sau đó liền mở miệng ngậm lấy nó, nước không phải là thật mát thế nhưng không hề giống so với nước trắng bình thường ... bởi vì nó có hương vị của nàng.

"Đúng rồi, người tìm đến ta làm cái gì?" Thiên Thảo hỏi.

"Ngày mai ta sẽ thi đấu vòng hai ở sảnh âm nhạc Robert, lão sư có thể đến được không?..." Ánh mắt Nghiêm Húc lóe lên hi vọng "Đến cổ vũ giúp ta"

"Hào, nếu như có thời gian ta nhất định đến."

"Nếu như sao? Ta rất hi vọng người có thể đến." Đôi mắt Nghiêm Húc nhìn thẳng Thiên Thảo, mang theo thần sắc kỳ vọng: "Bằng

không ta sợ không diễn tấu tốt được."

"... Ân, được rồi..đến lúc đó ta sẽ gọi điện cho người." Thiên Thảo nhớ mang máng Tân Xuyên đề cập qua với nàng chuyện đi gặp cha mẹ, thời gian hình như cũng là ngày mai, bất quá là vào chiều tối hẳn là không có vấn đề gì.

"Vậy hẹn gặp người ở đó." Nghiêm Húc nói.

"A? Ta chỉ sợ người sẽ cảm giác áp lực hơn."

"Sẽ không." Dừng một chút, Nghiêm Húc lại nửa đùa nửa thật hỏi:
"Nếu như ta thắng, lão sư định thưởng cái gì cho ta?"

"Ách, người nghĩ muốn thưởng cái gì?"

Làm bộ suy nghĩ một lúc, Nghiêm Húc mới chậm rãi mở miệng: "Ta muốn lão sư cùng đi xem phim."

Thiên Thảo không biết rằng lúc Nghiêm Húc nói những lời này trái tim của hắn đập loạn xạ, không theo quy luật, hắn nỗ lực nắm chặt tay để cho bản thân cố gắng bình tĩnh lại, trên mặt lại vẫn như trước là bộ dạng thản nhiên, giống như nó là một lời mời hết sức bình thường từ một học sinh tới lão sư của mình vậy.

Thời gian chờ đợi chỉ có vài giây mà đối với hắn như dài vô tận, Thiên Thảo rốt cục nói chuyện, nhưng nội dung lại không phải là trả lời là có hay không thể.

"Có thể đổi chỗ khác được không?" Thiên Thảo oán giận nói: "Vé xem phim rất đắt a! Người muốn xem phim gì, tới nhà của ta, ta mua đĩa phim mời người xem!"

Nghiêm Húc: "... Được."

Đối mặt với Thiên Thảo, cơ hồ không ai bắt kịp cái logic của nàng, nhưng là hần chỉ biết, nàng không có đối hần trốn tránh, cũng không cự tuyệt, như vậy thật tốt!

Chương 39

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Trở về trong nhà Thiên Thảo dùng điện thoại bàn thử gọi vào di động của mình thì thấy quả nhiên không thể liên lạc được. Dựa vào, số điện thoại bị khóa hẳn là phải cầm chứng minh thư đi tổng đài yêu cầu, chẳng lẽ lại là Tân Xuyên? Hẳn làm vậy làm gì a!

Nghĩ vậy Thiên Thảo bèn lấy điện thoại bàn gọi cho Tân Xuyên, nhưng đối phương luôn luôn không tiếp, điều này làm cho cơn tức của Thiên Thảo càng lớn hơn nữa, nàng hùng hổ ngồi ở sofa chờ Tân Xuyên trở về lĩnh phạt.

Rốt cục chờ được đến khi Tân Xuyên về nhà, Thiên Thảo một bụng khó chịu vừa định chất vấn hẳn, Tân Xuyên lại nhanh trước một bước bộ dạng vân đạm phong khinh nói với nàng “Hôm nay ta giúp người đi yêu cầu khóa điện thoại”

"Giúp ta?" Thiên Thảo há to miệng: "Ta bao giờ thì nhờ qua người làm việc này!"

"Tức giận sao?" Tân Xuyên ôm lấy bả vai Thiên Thảo hôn nhẹ lên gò má của nàng “Người sau này không đi làm, vậy nên không cần liên lạc với những người đó làm gì nữa. Hơn nữa ở trường học người gặp nhiều chuyện rắc rối như vậy, ta cũng không muốn những người nhàm chán nào đó lại đến quấy nhiễu sinh hoạt của chúng ta”

"Chỉ vì như vậy?"

"Ân."

"Vậy tại sao người không nói trước với ta?!"

"Ta không nghĩ tới người lại để ý như vậy." Tươi cười trên mặt Tân Xuyên dần dần nhạt đi, gương mặt mang theo chút cảm xúc oán trách "Thiên Thảo, vì sao người còn muốn liên lạc với những người đó làm gì a, ta nghĩ người chỉ cần có ta một người bên cạnh là đủ rồi"

Cái gì mà một người bên cạnh! Thiên Thảo có chút không rõ ý tứ của Tân Xuyên, vốn bên người nàng không phải chỉ có mình hắc sao, nhưng nghe lời nói của Tân Xuyên dường như có hàm ý gì đó.

"Ngày mai ta muốn mở lại số điện thoại, Tân Xuyên, lần sau trước khi làm gì người có thể hay không trưng cầu ý kiến của ta một chút? Cho dù có một số người là không liên quan, không cần thiết nhưng cũng có những người cần liên lạc, là quan trọng với ta"

"Còn quan trọng hơn so với ta sao?" Tân Xuyên nhìn Thiên Thảo, ánh mắt có chút bị thương, Thiên Thảo nhất thời ngẩn người, vì sao rõ ràng nàng mới là người bị hại, hiện tại xem ra Tân Xuyên so với nàng càng ủy khuất hơn a?

"Ta quả thực không cách nào hiểu được suy nghĩ của người" Thiên Thảo xoay người định trở về phòng, Tân Xuyên lại đem nàng một phen giữ chặt, hắc từ phía sau gắt gao ôm nàng vào lòng: "Thiên Thảo, ta thật không muốn lại cùng người cãi nhau, giống như lần trước vậy."

Lại nói cái gì lần trước, nàng căn bản là không hiểu! Cơn tức còn chưa tiêu, đối mặt với chiêu bài ôn nhu của Tân Xuyên, Thiên Thảo không nghĩ chỉ như vậy liền tha thứ hắc, nàng có sĩ diện của bản

thân, hẳn không thể chỉ nói vài câu nhẹ nhàng nàng liền bỏ qua như vậy được, như vậy rất mất mặt nha!

"Nếu đã không nghĩ cãi nhau vậy ngày mai người liền tự mình đi mở lại số điện thoại cho ta đi." Yêu cầu như vậy cũng không phải là quá đáng, coi như nàng cấp Tân Xuyên một cái cơ hội chuộc tội đi. Thiên Thảo trong lòng lúc này thầm khen ngợi bản thân: người là cái nữ nhân tốt rất nhân từ độ lượng nha Thiên Thảo ...

"Không được."

"Cái gì?" Thiên Thảo hoài nghi bản thân nghe lầm: "Vì sao không được?"

"Chỉ có chuyện này là không được. Đối một cái yêu cầu khác ta nhất định đáp ứng người"

"Người..." Thiên Thảo quả thực có chút tức giận, nhưng ngại vì bản thân không biết lần trước cãi nhau kết quả hai người phát sinh chuyện gì, cũng không biết chuyện này có liên hệ gì đến lần đó hay không, sợ Tân Xuyên bị oan uổng nên nàng cũng liền nhịn xuống không có phát hỏa, chỉ là tránh thoát vòng ôm của hắn đi nhanh vào phòng ngủ, hét lớn với hắn ở bên ngoài "Đêm nay người ngủ sofa đi"

"Phanh" một tiếng đem cửa phòng ngủ khóa trái lại xong Thiên Thảo lập tức hối hận, nàng còn chưa có ăn cơm đâu...

Buổi sáng ngày hôm sau Thiên Thảo bụng đói cồn cào chui khỏi phòng tìm thức ăn thì thấy Tân Xuyên đã sớm đi làm rồi. Nàng chậm rì đi đến trước bàn ăn, ngoài ý muốn phát hiện bữa sáng phong phú được bày trên bàn, có bánh trứng thơm vàng óng ánh, còn có cả bánh bao nóng hôi hổi và món cháo hoa quế nàng thích ăn nhất.

Ánh mắt đảo qua bàn ăn lại thấy bên cạnh có đặt một tờ giấy nhỏ, vừa mở ra chính là nét bút của Tân Xuyên “Tối hôm qua người chưa ăn cơm nhất định đói bụng, trong tủ lạnh ta còn để lại canh, người hâm nóng hăng uống” "

Hừ, cho rằng làm cho nàng một bữa cơm thì nàng sẽ quên sạch sẽ chuyện ngày hôm qua sao? Thiên Thảo cắt một miếng bánh trứng nhét vào miệng nhai ngấu nghiến...

Ước chừng đến buổi chiều muộn, Thiên Thảo đúng hẹn cùng Nghiêm Húc đi đến sảnh âm nhạc Robert xem hấn biểu diễn. Hôm nay Nghiêm Húc ăn vận thật sự trang trọng, một thân âu phục đen cùng áo sơ mi trắng, hấn không có đeo cà vạt, nhưng thoát nhìn toàn thân lộ ra khí khái thật sự thuần thực, chuyên nghiệp.

"Hôm nay người định kéo khúc gì?" Thiên Thảo hỏi.

"Ta kéo khúc Du mục Sadie ca."

Thiên Thảo có chút kinh ngạc: "Khúc nhạc khó như vậy sao người không đợi để kéo cho trận chung kết?."

"Ta không nghĩ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra." Nghiêm Húc nghiêm túc nhìn về phía Thiên Thảo: "Cho nên hôm nay nhất định phải nắm chắc chiến thắng"

"Vì sao những ca khúc người lựa chọn đều là những khúc u buồn a, Nghiêm Húc, trận chung kết người nên đổi một khúc tươi mới, vui vẻ hơn." Thiên Thảo cùng Nghiêm Húc hai người vừa nói chuyện vừa bước vào hội trường: "Ta nghe Nguyễn Tây nói trận bán kết sẽ có thêm một đề mục, phải chọn ngẫu nhiên một loại cảm xúc trong số trầm tư, ảo tưởng, trang nghiêm, bi thương, khô hài, lãng mạn, trào

dâng cùng hào hùng để diễn tấu. Ở nhà người đã luyện qua chưa?"

"Yên tâm, lần này ta nhất định có thể thắng."

Thiên Thảo gật gật đầu, dù sao ở trận đấu vòng loại nàng cũng chưa thấy có ai có khả năng là đối thủ của Nghiêm Húc, nếu như hôm nay không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì hẳn nhất định có thể thuận lợi vào vòng trong

Ngay lúc hai người đi về phía sau hậu trường, Thiên Thảo nhìn qua lan can cầu thang ngoài ý muốn thấy được lão giám khảo lần trước cho Nghiêm Húc điểm 0, hẳn đang đứng trong góc nói chuyện cùng một nữ nhân. Thiên Thảo cũng không quá chú ý, kéo tay Nghiêm Húc đi thẳng về phía trước, lại phát hiện hẳn đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân kia.

"Người nhìn cái gì vậy?..." Thiên Thảo vừa mở miệng liền bị Nghiêm Húc bưng kín miệng, hẳn lấy tốc độ cực nhanh ôm lấy nàng núp sau bức tường lớn ở góc thang lầu. Thiên Thảo ngạc nhiên lại liếc nhìn qua vị trí hai người đang trò chuyện kia, rốt cục biết vì sao hẳn lại làm ra hành động kỳ lạ như vậy, bởi vì người đang cùng lão già kia nói chuyện chính là cô cô của hẳn.

Từ đây có thể thấy được, hai người kia nói chuyện hết sức dè dặt cẩn trọng, giống như có bí mật gì đó rất trọng đại. Vị trí Thiên Thảo và Nghiêm Húc đang đứng vẫn là cách bọn họ có chút xa cho nên dù dựng thẳng lỗ tai lên nghe ngóng vẫn không nghe được gì.

Rốt cục, lão nhân cùng Nghiêm Húc cô cô nơi đó giống như bàn bạc xong, Nghiêm Húc cô cô lấy từ trong túi ra bọc gì đó bọc bằng giấy báo đưa cho lão giám khảo, lão ta vui vẻ nhận lấy đem nó cho vào túi áo của mình

Kia là cái gì? Thiên Thảo trợn tròn mắt. Cái bọc hình chữ nhật mềm mại lại có thể gấp lại được gọi lên cho nàng vô số ảo tưởng... chẳng lẽ là tiền?

Chương 40

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo ngẩng đầu nhìn Nghiêm Húc, môi hắn hơi nhếch, đôi mắt toát ra cảm xúc khó phân biệt. Thiên Thảo giữ lấy cổ tay của hắn, nàng có thể cảm giác được mạch đập dưới tay nàng dường như đang gào thét lay động... Lúc này nàng thật không biết phải an ủi hắn như thế nào.

Thiên Thảo thử dò hỏi: "Nghiêm Húc, người cảm thấy cô cô của người cùng vị giám khảo kia là đang bàn cái gì?"

"Lão sư, vạn nhất ta không thắng được thì làm sao bây giờ." Tay Nghiêm Húc đột nhiên lật lại nắm chặt tay nàng, bóng của lan can cầu thang chiếu xuống che đi nửa gương mặt của hắn. Cảm thụ tay Nghiêm Húc dần mất đi độ ấm, Thiên Thảo biết hắn là đang có cùng suy nghĩ với mình, cho nên nguyên bản vốn tự tin tràn đầy biến thành hoang mang, mù mịt.

Lúc trước Thiên Thảo còn tưởng rằng lão giám khảo kia đánh trượt Nghiêm Húc là bởi vì chuyện lúc trước nàng không đáp ứng làm đồ đệ của hắn, nhưng hôm nay nàng cùng Nghiêm Húc chứng kiến một màn đưa tiền kia, khiến cho hai người liền hiểu ra cô cô Nghiêm Húc đút tiền cho giám khảo là để kéo Nghiêm Húc xuống ngựa.

Điều đáng giận nhất là, người này lại chính là Nghiêm Húc cô cô, là người thân duy nhất của hắn sau khi cha mẹ mất đi.

Thiên Thảo cẩn thận suy nghĩ cũng hiểu được bà ta không muốn cho

Nghiêm Húc thắng trận đấu này là vì sao, bởi vì nếu như không thắng được trận này, Nghiêm Húc liền không có được tiền thưởng, hắn giống như lúc trước vẫn phải tìm cách duy trì cuộc sống, nhưng là sức người có hạn, hắn sẽ không tránh khỏi cảnh quần bách, đem gia sản cuối cùng mẫu thân để lại là căn nhà kia đi bán.

Lúc ấy cô cô hắn sẽ lấy bộ dạng như người thân tốt bụng đến giúp đỡ hắn, bắt hắn bán nhà với giá rẻ. Nếu như Nghiêm Húc không đồng ý, bán cho người khác thì hắn sẽ bị gánh trên lưng cái tiếng xấu ăn cây táo rào cây sung....

Thật mệt bà ta vì lợi ích không tiếc bỏ tiền, không tiếc bỏ qua quan hệ máu mủ, huyết thống, vì cuộc sống bản thân trở nên tốt hơn mà không tiếc đẩy đứa cháu của mình hướng vực sâu.

"Không sao cả, nhiều giám khảo như vậy, cũng không phải ai cũng bị thu mua, chỉ cần người kéo tốt thì sẽ có hi vọng đem điểm bình quân kéo lên thôi..." Thiên Thảo tiếng nói chuyện ngày càng nhỏ, ngay cả chính bản thân nàng còn không dám xác định. Trận bán kết này không giống trận thi đấu vòng loại. Trận này đều là những tinh anh được lựa chọn từ mấy vạn người. Điểm giám khảo chấm tự nhiên không chênh lệch lớn như vòng loại. Nếu lần này lão già kia lại cho hắn điểm 0 thì nếu muốn kéo điểm lên để vào vòng trong thì có vẻ thật khó khăn.

Nàng biết Nghiêm Húc cũng hiểu rõ tình huống hiện tại, biết nàng là đang an ủi hắn, thậm chí cảm thấy nếu như lúc này hắn tức giận bỏ về cũng là chuyện có thể lý giải được, nhưng là hắn giống như không có một chút gánh nặng tâm lý nào, cười cười, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng, nhẹ nhàng khẳng định "Àn, ta biết"

Đúng, Nghiêm Húc biết, biết bản thân hắn lần này không thể nào thắng, nhưng càng là như vậy, hắn lại càng không muốn chịu thua!

"Nghiêm Húc, ta đi tìm Nguyễn Tây!" Thiên Thảo buông tay Nghiêm Húc ra nhưng bị hắn kéo lại, trên mặt vẫn như trước là nhàn nhạt mỉm cười, nhưng trong mắt lộ ra vẻ bi ai khó có thể che giấu "Tìm hắn cũng vô dụng, không cần đi!"

Không cần đi, xin người hãy lưu lại cùng ta...

Cái loại ánh mắt này giống như một con gấu bông nhỏ bị vứt trong đồng rác không ai cần, đột nhiên trước mắt nó lại xuất hiện một tiểu hài tử, gấu nhỏ tội nghiệp nhìn đứa nhỏ kia, không vấy tay với hắn nhưng trong lòng lại cực kỳ khát vọng đứa nhỏ có thể lưu lại bởi nó hoặc là mang nó đi.

Thiên Thảo cho tới bây giờ đều chưa từng bị người nào nhìn với ánh mắt như vậy.. Nghiêm Húc là người đầu tiên.

"Không bằng ta đem khúc nhạc chuẩn bị cho trận chung kết kéo đêm nay đi" Nghiêm Húc đột nhiên nói "Bằng không ta liền không có cơ hội thể hiện cho lão sư nghe đâu, lão sư không phải nói muốn ta kéo một khúc vui vẻ, khoan khoái hơn cho trận chung kết sao, ta chọn là khúc Khăn định tình"

Khăn định tình? Khúc này so với khúc dân ca mà Nghiêm Húc chọn lúc trước khó hơn rất nhiều, không có nhiều người bằng tuổi hắn có thể khống chế độ mạnh yếu thuần thục. Nhưng là nàng đối với hắn rất có tự tin, trong mắt cũng dần dần sinh ra một tia hi vọng.

"Nghiêm Húc, vậy chúng ta liền kéo khúc này đi!" Thiên Thảo nói.

"Chúng ta?"

"Ân! Ta đàn dương cầm bên trong hòa tấu với người!" Thiên Thảo

mang theo ý cười gương mặt tràn đầy hưng phấn: "Khả năng người kéo bản nhạc này có thể hay hơn so với người khác một chút, nhưng là không thể khiến cho các nhà phê bình chú ý. Cùng một khúc này chúng ta biến đổi đi một chút, hơn nữa lại là hai người lên đài, nếu như được ai đó chú ý, giám khảo nhất định không dám cho người cái điểm không công bằng, bởi vì bọn hắn không dám mạo hiểm để bị báo chí nói rằng loạn chấm. Cho dù điểm của người bị đánh thấp cũng không sao cả, các tạp chí âm nhạc cùng những nhà phê bình khác đã biết đến tên của người, chuyện này so với việc người thắng trận đấu còn quan trọng hơn"

Nếu đã không thể nắm chắc chiến thắng, như vậy chúng ta liền làm chuyện khác chắc chắn hơn đi.

Ánh mắt Nghiêm Húc dừng lại trên gương mặt Thiên Thảo một lúc lâu, ngón tay nàng đưa lên che đôi mắt hắn "Nhìn cái gì" Nàng hoài nghi chẳng lẽ kế hoạch của mình có gì không hợp lý sao!

"Không sao, tốt lắm." Khóe miệng Nghiêm Húc nâng lên nụ cười yếu ớt, bàn tay phủ lên đôi mắt mình, đem ngón tay nàng áp ở bên trong, hưởng thụ cảm giác ngón tay nàng chạm vào hắn, mềm mại mà lại thật ấm áp.

Không biết từ bao giờ, chỉ cần đơn thuần hưởng thụ hơi thở của nàng hưởng thụ ấm áp dù chỉ từ một ngón tay của nàng cũng có thể khiến hắn tâm động.

Đánh trượt một cái tuyển thủ không có gì nổi trội, nhóm giám khảo đã bắt đầu nhàm chán ngáp lên, trong lòng thật hi vọng cái kì thi nhặt nhẻo này có thể mau chóng kết thúc.

Rất nhanh, MC liền giới thiệu đến tên Nghiêm Húc, nghe tới ca khúc diễn tấu là Khăn định tình rất nhiều người tâm tình liền hứng thú đi

lên, trong lòng có chút chờ mong còn có cả hoài nghi, đấu bán kết đã sử dụng đến khúc nhạc này, tuyển thủ kia liệu có phải hơi kiêu ngạo rồi?

Nguyễn Tây nãy giờ gương mặt luôn luôn lạnh lùng, nghiêm túc lắng nghe các tuyển thủ để đưa ra phán đoán chính xác, khi nghe đến tên Nghiêm Húc trong đầu lại vang lên một câu nói “Lão sư, lần sau người giúp ta cho Nghiêm Húc điểm cao lên một chút?”

Xoa xoa huyết thái dương, Nguyễn Tây bắt đầu tự trách vì bản thân mất tập trung

Lúc này giám khảo bên cạnh lại phát ra một tiếng ngạc nhiên, Nguyễn Tây ngẩng đầu lên, cũng ngây ngẩn cả người.

Chương 41

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Lúc này giám khảo bên cạnh lại phát ra một tiếng ngạc nhiên, Nguyễn Tây ngẩng đầu lên, cũng ngây ngẩn cả người.

Trên sân khấu lúc này xuất hiện một chiếc đàn dương cầm, mà ngồi cạnh đó là một bóng dáng vô cùng quen thuộc, dáng người mảnh khảnh. Đứng cạnh đàn dương cầm là một chàng trai cầm trong tay chiếc đàn violon. Nàng thế nhưng lại cùng hắn lên diễn..

Nghiêm Húc điều chỉnh tốt tư thái, cầm cung dựng thẳng lên bắt đầu kéo, mỗi một lần kéo ra âm thanh tựa như dã thú gào rú bất mãn với chiếc lồng giam, chỉ chực giãy giụa mà thoát ra. Khúc nhạc diễn tả cảm xúc cực kỳ mãnh liệt khi trước mắt là ánh sáng hừng đông, là hi vọng lóe lên trong tuyệt cảnh. Nó không phải là loại cảm xúc hi vọng khi được người khác cứu giúp mà là càng mãnh liệt khi chính bản thân tự tìm được đường sống trong cõi chết.

Khi Nghiêm Húc dẫn vào đoạn điệp khúc thứ hai, cùng lúc vang lên tiếng đàn dương cầm dịu dàng nhưng vô cùng hữu lực tiến nhập. Đến đoạn điệp khúc thứ ba, âm nhạc dần trở nên nhẹ nhàng, chậm rãi, như cả trời đất đều được bao phủ bởi một mảnh ấm áp của ánh sáng mặt trời, làm cho người ta cảm giác như đang được đặt mình trong một biển hoa, xinh đẹp, êm ái, tâm tình như được thả lỏng, thư thái

Loại phối hợp này thực sự hết sức ăn ý... Trong lòng Nguyễn Tây không khỏi cảm thán, hai người kia là thường xuyên luyện tập cùng

nhau sao? Là đã luyện trong bao nhiêu lâu mới được như vậy?

"Rốt cục có được một tuyển thủ đủ tài năng a~" trong thính phòng một nam sĩ trung niên ánh mắt vốn thờ ơ, vô thần giờ lại nghiêm cẩn đem đôi mắt chậm rãi nhắm lại, hẳn tổng cảm thấy từ lúc bắt đầu cảm xúc trong khúc nhạc của hai người này giống như không phải là đang diễn, mà chính là cảm xúc tự nhiên, chân thật vốn có của bọn họ.

Rốt cục là tại vì sao lại có thể đem hai người kia dùng tâm thế như đập nổi dìm thuyền biểu diễn một cách hào hùng, thuần thực, chân thật đến như vậy....,

.....

Sau khi trận đấu kết thúc, Thiên Thảo cùng Nghiêm Húc đi ra từ phía hậu đài, mở ra túi xách, di động hiển thị có tận hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, xem ra trong thời gian nàng diễn tấu làm cho người nào đó khổ công đợi không ít a.

Vừa muốn gọi lại cho Tân Xuyên, tay Thiên Thảo liền bị giữ chặt, Thiên Thảo biết đó là Nghiêm Húc. Nàng vừa định khích lệ hẳn vài câu hôm nay diễn tấu rất tốt, nhưng lời còn chưa nói ra miệng, bả vai đột nhiên bị giữ chặt, cả người ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Nghiêm Húc ôm lấy cả người Thiên Thảo, cao lớn thân hình đem nàng vây ở trong ngực, vì để thu nhỏ khoảng cách giữa hai người, hẳn cố ý cúi người xuống, cằm đặt bên vành tai nàng, giọng nói khàn khàn "Hôm nay ta thật sự rất vui vẻ"

Thiên Thảo ôm lấy Nghiêm Húc, vỗ vỗ lưng hẳn "Chúc mừng người thành công chiếm được cảm tình của người xem a~"

"Vậy có chiếm được cảm tình của người hay không"

"Đương nhiên rồi."

"Ân." Ôm chặt Thiên Thảo, Nghiêm Húc tham lam ngửi lấy hương vị chỉ thuộc về riêng nàng "Lão sư còn có thể quay lại trường học chứ?"

"Người nghĩ ta còn có thể trở về sao? Quên đi, các người đi theo lão sư khác hào hào học tập đi, dù cho có thể trở về ta cũng không tưởng tai họa đến các người a" Thiên Thảo sờ sờ đầu hắn, vò cho đầu tóc hắn rối tung " Nên cắt tóc mái đi, còn dài thêm nữa ta thật nhìn không đến người là cái bộ dạng gì đâu"

Bắt lấy tay nàng, Nghiêm Húc đem tóc mái hất sang một bên, lộ ra ánh mắt trong suốt lại thâm thúy nhìn thẳng Thiên Thảo "Như vậy đã nhìn rõ chưa?"

Không có tóc che, đôi mắt Nghiêm Húc trực tiếp lộ ra trước mắt Thiên Thảo, giống như là bỏ đi cái mạng che mặt vậy, có thể làm cho người ta nhìn ra được tâm tình mãnh liệt trong mắt hắn. Mà đối mặt với Nghiêm Húc lúc này, Thiên Thảo trước mắt chỉ hiện ra hai cái chữ to: tai họa a.

Lông mi Nghiêm Húc rũ xuống, hắn lại cúi người thấp tiến sát lại gần Thiên Thảo. Người thấy được sao? Thấy được hết con người của ta? Trái tim của ta?

Nhìn ánh mắt hắn lúc này, Thiên Thảo kinh ngạc gật gật đầu, trong nháy mắt dường như cả người hắn tràn ngập cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

"Ta không nghĩ luôn luôn không được nhìn thấy người." Nghiêm Húc

hít sâu một hơi, lồng ngực chậm rãi phập phồng: "Lão sư, kỳ thực ta chán ghét nhưng cũng cảm thấy thật may mắn, đồng thời hi vọng người vẫn như trước kia làm lão sư của ta ... Bởi vì chỉ có như thế, ta mới có thể tiến vào sinh hoạt, cuộc sống của người"

Dừng lại một chút, Nghiêm Húc đột nhiên hô lên: "Thiên Thảo."

"A?"

"Ta yêu người." Thanh âm nhẹ nhàng nhưng làm Thiên Thảo phảng phất như bị nổ một kích lớn.

"Ta không có bắt người phải chấp nhận ta, ta chỉ là muốn nói cho người biết ta thật sự yêu người, không phải ngộ nhận hay là cảm xúc nhất thời, mà là một thứ tình yêu sâu đậm, từng chút từng chút chiếm lĩnh trái tim ta, không cách nào dừng lại được. Ta hiểu rõ bản thân đang nói gì, cho nên người đừng lại hoài nghi đây chỉ là tình cảm nông nổi, đừng hoài nghi tình cảm của ta đối với người" Nghiêm Húc cố lấy dũng khí đem một đồng tâm sự nói xong, hắn cố đè nén trái tim lúc này đang đập rộn rã cố nói nốt một câu cuối cùng "Lão sư, ta không cần người yêu ta, nhưng là ta chỉ muốn biết người có từng thích ta dù chỉ một chút hay không?.."

Thiên Thảo không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì nàng không thể không phụ trách mà nói thích hắn, cũng không thể đối mặt với ánh mắt chờ mong như vậy mà nói ra những lời nói làm hắn thương tâm.

Đúng lúc này, Thiên Thảo bị một đôi tay mạnh mẽ kéo ra khỏi vòng ôm của Nghiêm Húc, cánh tay bị nắm sinh đau, một giọng nói quen thuộc gần từng tiếng vang lên "Vì sao không nhận điện thoại của ta?"

Thiên Thảo bỏ ra cánh tay bị Tân Xuyên giữ bây giờ đã bị lưu lại một vòng đỏ ửng “ Ta vừa rời lên sân khấu biểu diễn, di động để ở túi xách sau hậu trường nên không có nghe thấy”

"Đau sao?..." Tân Xuyên lúc này mới chú ý đến cánh tay sưng đỏ của Thiên Thảo, lại bị nàng hờn dỗi né tránh

"Thật xin lỗi, Thiên Thảo... Ta vừa rời chỉ là vì sốt ruột quá nên..." Tân Xuyên kéo cánh tay của nàng qua ôn nhu xoa nắn: "Mau lên xe đi, chúng ta đi qua chỗ ba mẹ”

Đoạn đối thoại trước mắt tựa như mũi nhọn đâm vào trái tim Nghiêm Húc khiến hấn vô cùng đau đớn, đúng vậy, hấn đòi hỏi một câu ‘thích’ thương hại từ nàng thì có ích lợi gì đây? Trái tim của nàng căn bản không đặt nơi hấn, hấn thật sự đáng thương a, ngốc nghếch hi vọng xa vời nàng chỉ cần nói một câu thích là có thể vượt qua cả đời.

"Nghiêm Húc..." Thiên Thảo vừa muốn nói lời cáo biệt, Tân Xuyên liền đem nàng ôm ngang lên xe, giọng điệu ôn nhu khác thường “Hôm nay ta đã tìm người thật lâu, lại không thấy người nghe điện thoại làm ta thật lo lắng, Thiên Thảo, về sau xin người đừng không nói một tiếng liền trực tiếp biến mất a, ta không thích như vậy”

Thiên Thảo bị đặt ở ghế phụ, Tân Xuyên vừa đóng cửa xe liền trực tiếp nổ máy đi. Thiên Thảo nhìn ra phía ngoài cửa sổ hướng về phía Nghiêm Húc muốn vẫy tay tạm biệt, bỗng nhiên lại có một bàn tay đem đầu nàng ấn xuống, đầu lưỡi ẩm ướt ngang ngạnh xâm nhập vào khoang miệng. Thiên Thảo có chút không thể thờ nổi, duy trì như vậy một lúc thật lâu sau cho đến khi Tân Xuyên buông nàng ra, Thiên Thảo quay lại đã không còn thấy bóng dáng Nghiêm Húc.

Chương 42: Một nhà biến thái

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Tân Xuyên lái xe đưa Thiên Thảo đến một khu biệt thự gần bờ biển, đại đa số những người sống ở đây đều là những minh tinh, những gia đình giàu có hoặc các cặp vợ chồng được con cái mua nhà cho để dưỡng lão. Thiên Thảo không nghĩ đến nhà của Tân Xuyên lại nằm ở khu này, bất quá cũng không có gì quá ngạc nhiên bởi vì tuy rằng cuộc sống của Tân Xuyên hết sức đơn giản, không hay mua đồ đạc gì xa xỉ nhưng xe hắn đi đều là loại xe mấy chục vạn, cũng không phải gia đình bình thường có thể mua được.

“Đi thôi, Thiên Thảo.” Tân Xuyên lôi kéo tay Thiên Thảo, thấy nàng bĩu môi vẻ mặt rầu rĩ không vui, liền vươn tay ôm nàng vào lòng, cầm dụi dụi lên gò má nàng “Đừng giận ta nữa, ta nhận sai có được hay không? Hay là ngươi muốn ta ôm đi ra ngoài?”

Để cho mẹ chồng tương lai nhìn đến bản thân bị con trai mẹ ôm trở về, nàng đâu có điên a. Nhìn thấy vậy mẹ chồng còn không tức giận điên lên mới là lạ! Thiên Thảo tháo dây an toàn “Được rồi, hôm nay tạm thời tha chưa tính sổ với ngươi”

“Ta biết ngươi rất rộng lượng mà~.” Tân Xuyên kéo cổ tay Thiên Thảo cùng sánh vai bước đi “Thiên Thảo, không cần giận đối với ta được không, ta vẫn thích ngươi lúc trước hơn”

Thiên Thảo đột nhiên dừng chân, rút ra khỏi tay Tân Xuyên, đẩy hắn sang một bên “Ý của ngươi là không thích ta hiện tại sao?”

“Ý ta không phải vậy.” Tân Xuyên nhíu mày: “Rốt cục là người làm sao vậy Thiên Thảo?”

Có lẽ câu nói kia của hắn chỉ là vô tâm mà nói thôi nhưng là cho dù thế nào đi chăng nữa, nó cũng đã thành công kích thích nàng. Đi đến trước cửa nhà Tân Xuyên, Thiên Thảo bỗng dừng bước “Tân Xuyên, ta đột nhiên không nghĩ đi vào”

“Vì sao?!” Tân Xuyên giữ chặt bả vai Thiên Thảo đem khoảng cách giữa nàng và hắn kéo lại gần “Đừng như vậy, Thiên Thảo, người làm như vậy khiến ta thật bất an, không phải người đã đáp ứng cùng ta kết hôn rồi hay sao?”

“Nhưng là ta còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng..chúng ta vẫn là qua mấy ngày nữa hãy đến đi” Nhìn Tân Xuyên thần sắc khẩn trương cùng ánh mắt bất an, Thiên Thảo lại cảm thấy có chút do dự. Nếu như Tân Xuyên sớm bởi vì tính cách biến hóa mà chán ghét nàng thì lúc này cũng sẽ không sốt ruột như vậy...

“Không được.” Tân Xuyên ôm chặt lấy Thiên Thảo, khiến nàng hô hấp có chút khó khăn “Ta muốn người lập tức gả cho ta, ta không nghĩ chờ đợi thêm nữa, Thiên Thảo... Xin người đừng nói những lời làm ta bất an như vậy nữa được không...”

Hôm nay Tân Xuyên thật sự rất khác thường, giống như chỉ cần nàng nói thêm một câu nữa sẽ gây cho hắn hiểu lầm lớn, không cách nào hóa giải. Cho nên Thiên Thảo đành chậm rãi gật đầu, Tân Xuyên cao hứng cong cong khóe miệng, nhanh chóng lôi kéo nàng đến ấn chuông cửa biệt thự.

Một lúc sau có người ra mở cửa cho hai người bọn họ, Thiên Thảo mặc Tân Xuyên kéo nàng đi vào nhà đi xung quanh thăm quan. Căn biệt thự này trang hoàng khá sang trọng, chính giữa trần nhà treo

một chùm đèn thủy tinh hoa lệ, sàn được lát thảm nhung, toát lên vẻ phú quý tuy nhiên so với nhà Nghiêm Húc hình như vẫn là kém một chút....

Lúc Thiên Thảo suy nghĩ đang phiêu du đến tận nơi nào thì bị một tiếng hừ lạnh kéo lại, nàng quay đầu về phía phát ra âm thanh, một vị phu nhân đang đi từ trên thang lầu xuống, vẻ mặt nghiêm khắc, lại có chút khó chịu nhìn Thiên Thảo, cảm giácgiống như nhìn kẻ nghèo hèn tới xin cơm.

“Người đã trở lại, Tiểu Xuyên.” Vị phu nhân kia cười hòa ái với Tân Xuyên, sau đó vô cùng thân thiết kéo tay hắn, trong lúc lơ đãng không biết cố tình hay vô ý mà tách bàn tay đang nắm chặt của hai người ra “Người nhìn người xem, tự ý quyết định ra ở riêng còn chưa tính, lại còn chuyển đi nơi xa như vậy. Gần đây Tiểu Viễn vừa mới tân trang lại phòng của hắn nên mẹ cũng thuận tiện bảo hắn sửa sang lại cả phòng của người, mau đi lên nhìn xem có thích hay không”

Đứng một bên nghe vị phu nhân kia nói một tràng dài với Tân Xuyên, Thiên Thảo bị lạnh nhạt có chút xấu hổ vẫn đứng yên ở cửa không biết làm sao...

May mắn, Tân Xuyên còn nhớ đến nàng, hắn quay lại kêu nàng một tiếng “Thiên Thảo, mau đến đây”

“Nga.” Thiên Thảo bộ dáng hiền thực chậm rãi đi tới, Tân Xuyên nhỏ giọng nói bên tai nàng “Lần trước người đã gặp mặt rồi, hôm nay thấy vì sao không chào mẹ?”

Vị phu nhân này sao? Nàng cũng đoán được phần nào đây chính là mẹ của Tân Xuyên nhưng là trong đầu không có tí ấn tượng nào về bà nên sợ đoán sai cũng không dám tự tiện gọi loạn.

“Ta biết, chỉ là tại vừa rồi quá khẩn trương.” Thiên Thảo thì thào đáp lời Tân Xuyên

Vì vẫn hồi hộp mặt mũi của chính mình, lúc bà đưa hai người lên lầu, Thiên Thảo dùng giọng điệu cực kỳ ngọt ngào, ngọt đến mức chính mình nghe cũng nổi da gà kêu “Mẹ~ hôm nay ta cùng Tân Xuyên đi vội quá nên không kịp mua gì mang đến, lần sau nhất định sẽ nhớ chọn quà tốt cho mẹ mới đến nha~”

Chương 43

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Vốn Ngào Thảo cho rằng mẹ Tân Xuyên nhất định sẽ khách sáo từ chối một câu, sau đó nàng sẽ nhân đó mà được dịp thể hiện tấm lòng hiếu thảo “Ta đây là hiếu kính cha mẹ mà thôi, tiền bỏ ra cũng đáng a~” Tiếp đến là mẹ Tân Xuyên sẽ bởi vì “hiếu thảo” cùng tài ăn nói lanh lợi của mình mà tán thưởng, kết quả các nàng sẽ rất nhanh mà trở nên quen thân a....

Nhưng Thiên Thảo lại vạn vạn không lường trước được chuyện phát sinh lại tuyệt không như mình đã suy nghĩ, ngược lại nàng giống như mặt nóng lại áp ngay phải mông lạnh. Thiên Thảo vừa dứt lời liền bị mẹ Tân Xuyên cực nhanh đáp trả “Mua quà? Còn không phải đều từ tiền của Tân Xuyên đến mua hay sao?”

Thiên Thảo muốn phản bác chính mình cũng tự đi làm kiếm tiền được nhưng lời vừa nói đến bên miệng mới nhớ ra hiện tại mình đã là người thất nghiệp, cmn! Từ trước đến giờ vẫn là lần đầu tiên nàng có mong muốn mãnh liệt có cái công việc như vậy! An phận làm phụ nhân để chồng nuôi gì chứ, còn không bị mẹ chồng lườm chết!

Tham quan nhà một vòng, rất nhanh liền đến thời gian ăn cơm chiều, lúc này ba của Tân Xuyên cùng em trai Tiểu Viễn làm bác sĩ trong truyền thuyết cũng đã trở về, Thiên Thảo sau khi nghe ngóng mới biết được nguyên lai nhà Tân Xuyên là mở cái bệnh viện.

Ba Tân Xuyên chính là một cái lão nhân hết sức bình thường, nhìn qua có vẻ rất tri thức cũng rất nghiêm khắc. Còn em trai Tiểu Viễn

nhỏ hơn Tân Xuyên hai tuổi nhìn bộ dáng có chút hao hao giống hần nhưng thực chất tính cách hai người lại hoàn toàn khác nhau

Nói khác nhau là vì Tân Xuyên thoát nhìn rất dịu dàng, ổn trọng, khi cười lộ lên khoe miệng cong cong nhìn rất nho nhã. Còn em trai hần bề ngoài nhìn thật sáng sủa hoạt bát, mỗi khi hần cười đều cười ra tiếng, đuôi mắt nhướn về phía trước, trên má còn có lúm đồng tiền. Nếu không phải Thiên Thảo biết trước hần đã tốt nghiệp đi làm nhiều năm thì có lẽ còn tưởng rằng đây chỉ là một sinh viên trẻ còn đang độ tuổi thanh xuân vô lo vô nghĩ.

“Chị dâu, mau ăn đi ~” Tân Viễn ngồi đối diện luôn hướng Thiên Thảo đưa đủ loại đồ ăn, rất nhanh bát nàg đã chất thành một cái núi nhỏ. Thấy vậy nàg nhìn hần cười cười thân thiết không nghĩ tới vẻ mặt hần biến thành sừng sốt. Tuy nhiên cái loại biểu cảm giật mình này ở trên mặt Tân Viễn rất nhanh liền biến mất, hần lại hồi phục nụ cười ấm áp như trước, hỏi nàg chuyện nọ chuyện kia, bộ dáng quan tâm mười phần.

“Anh cùng chị dâu khi nào thì kết hôn?” Tân Viễn đột nhiên mở miệng

“Ta cũng đang muốn nhắc đến chuyện này.” Tân Xuyên nhìn về phía cha mẹ lên tiếng “Ba, mẹ, ta tính toán tháng này muốn kết hôn với Thiên Thảo”

“Cái gì?!” Mẹ Tân Xuyên trong nháy mắt liền buông nhanh đôi đũa, ánh mắt sắc bén liếc qua Thiên Thảo rồi lại dừng lại ở trên người Tân Xuyên “Người còn chưa thương lượng trước với chúng ta! Lúc trước có bạn gái mới cùng không hề báo với chúng ta một tiếng, trực tiếp đưa về nhà, hiện tại lại còn muốn kết hôn?”

Về mặt Tân Xuyên mang chút xin lỗi nhưng cũng rất kiên quyết “Mẹ,

hiện tại không phải ta đang thương lượng với mẹ đây hay sao...”

Mẹ Tân Xuyên đứng dậy, sắc mặt hết sức không tốt đẩy ghế dựa “Ta ăn no rồi” Đi được hai bước, mẹ Tân Xuyên lại quay đầu nhìn hắt một cái, rồi lại kiên quyết bước đi.

Tân Xuyên bất đắc dĩ cũng đứng lên: “Thực xin lỗi Thiên Thảo, ta đi trước một lát..”

Thiên Thảo im lặng không trả lời, Tân Xuyên thở dài đuổi theo bóng dáng mẹ hắt đi lên lầu. Lúc này Tân Viễn ngồi bên cạnh thập phần cẩn thận quan sát thần sắc Thiên Thảo nhẹ nhàng mở miệng “Chị dâu, người không cần để bụng làm gì, mẹ ta chỉ là vì rất quan tâm anh trai mà thôi. Còn ta và ba đều hết sức ủng hộ chị dâu, chúng ta đều chờ mong hai người mau kết hôn đó~”

Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Thiên Thảo đột nhiên không có khẩu vị gì, bởi vì nàng biết những thứ này đều không phải do chính mình làm, gia đình này thủy chung cũng chỉ có hoan nghênh một mình Tân Xuyên mà thôi. Trong lòng nàng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ trước kia Cửu Thiên Thảo chậm chạp không muốn gả cho Tân Xuyên là bởi vì mẹ chồng hung dữ này sao? Nhưng là trong mắt nàng cũng không phải là quá đáng sợ, nàng gả cho Tân Xuyên chứ không phải mẹ của hắt. Tuy rằng Tân Xuyên nói sau khi kết hôn sẽ quay về đây ở nhưng là nàng còn có thể kiên trì khuyên hắt ra ở riêng. Nơi này có người không muốn nhìn thấy nàng thì nàng cũng không cần ủy khuất mà ở lại làm gì.

Ghế dựa bên cạnh bỗng nhiên bị kéo ra, Tân Viễn lại gần ngồi vào vị trí lúc trước của anh trai hắt, còn ba Tân Xuyên rất có trật tự chỉ im lặng hưởng thụ bữa tối mà thôi, toàn bộ quá trình đều không có nói một câu.

“Chị dâu, người không phải là đang thương tâm đi” Tân Viễn giống như đang an ủi Thiên Thảo, tay vô tình đặt trên đùi nàng, ánh mắt đưa tình. Nhất thời Thiên Thảo như bị điện giật trúng đến tê dại, tóc gáy trên người đều dựng đứng lên.

“Ta cũng ăn xong rồi, thật có lỗi, ta lên lầu trước” Thiên Thảo lễ phép khom người với ba Tân Xuyên chạy chối chết lên lầu, nghĩ rằng cái gia đình này sao mà quái dị như vậy, ba thì trầm mặc ít nói, mẹ thì điển hình cho mẫu bà bà hung ác còn em trai thì vô sự hiền ân cần. Nàng ở nơi này ho một cái cũng cảm thấy áp lực trùng trùng.

Vốn định trực tiếp đi đến phòng của Tân Xuyên nhưng khi đi qua một căn phòng nọ Thiên Thảo vô tình nghe được có tiếng tranh cãi, bèn dừng lại lắng tai nghe, nguyên lai là thanh âm của mẹ Tân Xuyên, hơn nữa nghe qua giống như đang vô cùng tức giận.

“Cái loại nữ nhân không có thân phận không có gia giáo kia người bảo ta làm sao mà yên tâm để người cùng nàng kết hôn? Thật không biết nàng dùng cái phương pháp gì khiến người mê muội, nghe lời nàng như vậy. Lâu như vậy người có gặp qua cha mẹ nàng ta sao? Cho dù Trần Mộ Nhan có đem người quăng ta cũng không đồng ý người tùy tiện nhặt một cái nữ nhân bên ngoài về nhà như thế. Thậm chí lại còn đã sống chung, một cái cô gái tốt liệu có thể làm ra loại chuyện cô nam quả nữ sống chung khi chưa kết hôn sao? Ta xem nàng chính là không có giáo dưỡng, ti tiện!”

“Ta đã quyết định rồi, ta chắc chắn sẽ cùng nàng kết hôn” Sau ván cửa lại truyền đến âm thanh của Tân Xuyên

“Người đây là muốn chọc giận ta đến chết có phải không! Nữ nhân kia trừ bỏ bộ dạng đẹp mắt thì có điểm nào xứng đôi với người! Hiện tại người chỉ là thích diện mạo của nàng, nhưng sau này nàng sẽ già đi thì sao? Nàng ta một phần công tác cũng không có, đều là chờ

người đi làm nuôi nấng, thế này có khác gì gái bao đâu, ít ra gái bao còn biết kiếm tiền!”

Trái tim Thiên Thảo nhảy dựng lên suýt chút nữa bạo phát mà đập cửa đi vào cùng mẹ Tân Xuyên nói lý, nhưng nàng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, nếu như bản thân thực sự xúc động như vậy sẽ làm cho người ta bắt được nhược điểm này nói bản thân không có giáo dưỡng.

Bất quá mẹ Tân Xuyên càng nói càng làm cho nàng hoang mang, vì sao trước kia Cửu Thiên Thảo lại đem tin tức về cha mẹ của mình giấu kĩ như vậy, đến cả Tân Xuyên cũng không nói, thậm chí còn trực tiếp cắt đứt liên hệ với gia đình, làm cho nàng hiện tại tìm khắp nơi đều không có chút manh mối.

“Mẹ, thỉnh người đừng nói Thiên Thảo như vậy, nàng tương lai chính là lão bà của ta” Là thanh âm của Tân Xuyên, nghe được hai chữ ‘lão bà’, trong lòng Thiên Thảo dâng lên cảm giác ấm áp.

“Người thật sự muốn đem nàng về nhà a!” Một tiếng mắng rống giận đồng thời trong phòng liền truyền đến tiếng đồ vật rơi vỡ, Thiên Thảo nghe thấy tiếng bước chân hướng cửa đi đến liền lập tức mở ra cửa phòng bên cạnh nhanh chóng trốn vào. Ngay lúc Thiên Thảo vừa trốn đi, mẹ Tân Xuyên đúng lúc vừa hò hét vừa đập cửa đi ra ngoài, chỉ kém một giây khi Thiên Thảo vừa đóng cửa lại.

Thiên Thảo dựa người vào bức tường căn phòng tối đen. Mẹ chồng thật là chán ghét mình đến mức triệt để a, bất quá.. Trần Mộ Nhan là ai? Đây là lần đầu tiên nàng nghe được một cái tên xa lạ mà lại khiến bản thân cực kỳ bất an đến như vậy.

Đột nhiên, cửa gian phòng mở ra, bởi vì không có mở đèn nên người vừa vào cũng không biết trong phòng có người. Thiên Thảo

lập tức nín thở, may mắn người này không có ý định bật đèn, nhìn qua bóng dáng hắt là một nữ nhân, qua ánh trăng mờ ảo Thiên Thảo mơ hồ thấy được trang phục của nàng, nhận ra chính là người hầu hôm nay ra mở cửa cho nàng và Tân Xuyên.

Một cái gia nhân lại được ở một căn phòng tốt như vậy?

Thiên Thảo cho rằng cô gái này đang muốn tiến vào tìm đồ đạc gì đó mà thôi, liền nhích người vào trong góc tìm thứ có thể che giấu chính mình. Nếu làm cho người ta phát hiện mình lén lút xuất hiện ở căn phòng này, mẹ Tân Xuyên khẳng định lại mượn cớ để nói nàng mưu đồ gây rối cho xem.

Cô gái vừa đi vào không có nhanh chóng bỏ đi mà là cầm toàn bộ quần áo cởi sạch trơn nằm ở trên giường, cũng từ trong ngăn kéo tủ lấy ra đồ vật gì đó nhét vào hạ thể của chính mình... trong phòng truyền đến thanh âm đồ vật di động thật nhỏ còn có thanh âm nữ nhân ần ẫn thân ngâm.

Thiên Thảo đột nhiên có chút ghê tởm, ba cái chữ to thành linh từ trong đầu nhảy ra: Không phải chứ!!!!

Lúc này lại có một người nữa tiến vào phòng, hắt khóa trái cửa, ngọn đèn phòng nháy mắt được bật lên. Thiên Thảo hướng sau tủ ra sức núp vào nhưng vẫn nghe rõ được thanh âm hai người nói chuyện

“Lão gia, có thể..chậm chậm một chút được không? Ta chịu không nổi~ hừ~ ân~..” ~.....”

“Thời gian ngắn như vậy liền chịu không nổi? Rõ ràng mỗi đêm đều cho người làm như vậy ở trên giường chờ ta, không nghĩ tới ngược lại làm cho thân thể người càng ngày càng mất cảm nha.”

Sấm sét nổ bên tai ----

Đây không phải là đoạn dạo đầu của bộ AV chủ tứ sao, bất đồng là trong bộ phim kia nhân vật nam chính phi thường suýt, mà trước mắt....nhân vật nam chính nói ra những lời dâm uế như vậy lại chính là ba của Tân Xuyên! Vị lão nhân thoát nhìn nghiêm túc lại có vẻ đứng đắn kia!

Kế tiếp chính là tiết mục lão nhân ngoạn nữ giúp việc, hắc ma sát bộ vị kia vào hạ thể nữ giúp việc khiến nàng ta khó chịu thân ngâm đến mức cổ họng đều nghẹn. Ngay sau đó hắc liền rút ra côn thịt trong quần tự mình ra trận, nữ giúp việc hưng phấn cầu xin muốn nhiều hơn, từ đó có thể thấy được nàng không phải là bị bắt buộc mà là cố ý quyến rũ lão nhân

Thiên Thảo thầm cảm thấy có chút may mắn cũng có chút bất hạnh, may mắn là lần đầu tiên có bộ AV lại không phát sinh trên người mình, không may là nàng lại trở thành người đứng bên quan sát hiện trường. Hiện tại nàng có chút lý giải mẹ Tân Xuyên tại sao lại không hi vọng con trai mình kết hôn như vậy, nàng có lẽ thập phần sợ hãi con trai cưới nàng dâu liền quên mẹ, bởi vì bản thân nàng vốn đã bị trượng phu lãng quên...

Rốt cục, lão nhân tâm tình phấn khởi lên, hắc làm cho nữ giúp việc hai chân vắt lên eo mình, đứng lên bế theo nàng đi vào phòng tắm “Chúng ta đi nơi đó”

Thiên Thảo trong lòng thập phần mong chờ hai người đi phòng tắm lại làm ba trăm hiệp, như vậy thì nàng có thể nhân cơ hội trốn ra ngoài rồi.

Rốt cục truyền đến thanh âm cửa phòng tắm bị mở ra, ngay sau đó

nàng nghe được thanh âm y y nha nha sau lớp cửa kính. Hai người kia đều đang ở cao trào hẳn là không có thời gian chú ý bên ngoài đi. Thiên Thảo liền nhẹ nhàng khom người rón rén đi ra. Đến khi cảm nhận được không khí bên ngoài, nàng nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không dám đứng lại lâu, liền vội vàng vàng hướng phòng Tân Xuyên chạy đến.

Chương 44: Một nhà biến thái

(2)

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Đến khi cảm nhận được không khí bên ngoài, Thiên Thảo mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không dám nán lại lâu, liền vội vàng vàng hướng phòng Tân Xuyên chạy đến.

“Vừa đi đâu vậy?” Thấy Thiên Thảo đi vào Tân Xuyên lên tiếng hỏi

Thiên Thảo tay đỡ trán “Thật là choáng váng a...”

Những lời này vốn chỉ là một từ cảm thán mà thôi nhưng Tân Xuyên lại tưởng Thiên Thảo thực sự mệt mỏi liền nhanh chóng đến đỡ nàng ngồi xuống giường, dùng ngón cái nhẹ nhàng xoa nắn hai bên thái dương “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Cảm tạ trời đất may mắn cái nhà này còn có Tân Xuyên bình thường a! Không giống như ba hắc...! Thiên Thảo nắm lấy bàn tay đang xoa bóp cho nàng ngược lên nhìn hắc “Kết hôn xong chúng ta nhất định phải quay về đây ở sao? Người không nghĩ là chỉ có hai người sống chung có vẻ tốt hơn sao?”

“Người gả cho ta ta làm sao có thể không đem người về nhà a, huống hồ mọi người ở cùng nhau không phải rất tốt? Cha mẹ ta cũng đã lớn tuổi rồi, là con trai ta cũng nên có trách nhiệm chăm sóc họ”

Nghĩ đến ba Tân Xuyên lúc này còn đang ở trong phòng ngủ dưỡng mệnh tiến công, Thiên Thảo không khỏi toát mồ hôi: đây còn gọi là

lớn tuổi cái gì a!

“Không được, ta rất sợ hãi gia bạo(bạo lực gia đình).” Thiên Thảo nói.

“Người lo lắng ta sẽ dùng bạo lực với người?” Mày Tân Xuyên không khỏi nhíu chặt

“Ta là sợ hãi ba mẹ người hội gia bạo ta nha...!” Thiên Thảo ôm gối đầu ghé vào trên giường:“Người cũng không phải không biết, mẹ người thực chán ghét ta.”

“Thực xin lỗi Thiên Thảo, ta nhất định sẽ làm cho mẹ chấp nhận người, nếu người không thích ở quá gần mọi người chúng ta có thể chuyển sang phòng ngủ khác xa hơn” Tân Xuyên ôn nhu vén tóc Thiên Thảo ra sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Hắn dùng ngón cái đặt lên môi nàng nhẹ mân mê, sau đó phủ môi mình lên “Không cần sợ, đã có ta che chở cho người”

Không cần sợ, đã có ta che chở cho người.

Thiên Thảo cần nhất chính là những lời này. Từ khi xuyên đến đây, nàng luôn luôn phải phòng bị khắp nơi, tự tìm cách bảo vệ bản thân cho nên trong thâm tâm nàng cực kỳ khát vọng cảm giác an toàn. Dựa đầu vào vòm ngực rộng lớn của Tân Xuyên, Thiên Thảo thì thào hỏi hắn “Nếu người không bảo vệ được ta thì làm sao bây giờ?”

“Thì là tội đáng chết vạn lần a.” Hắn cười cười cầm lấy ngón tay nàng hôn, đoạn vươn đầu lưỡi liếm liếm. Cuối cùng cả ngón tay bị hắn ngậm trong miệng dùng đầu lưỡi trêu chọc. Thiên Thảo lạnh nhạt rút tay ra “Đừng như vậy, cảm giác tay ta như cái móng heo...” =.=

Tân Xuyên:“.....”

Nếu là lúc trước Thiên Thảo tuyệt đối sẽ không trực tiếp phá hư không khí như vậy nha! Tân Xuyên có chút đau đầu ôm lấy nàng “Thiên Thảo, hôm nay là một ngày thật đặc biệt”

“Vì sao lại nói vậy?”

“Hôm nay là lần đầu tiên người qua đêm ở nhà ta, cũng là lần đầu tiên ở trên giường ta ‘làm’, nó là cái giường mà ta vẫn luôn ngủ từ nhỏ đến lớn nha... Hiện tại lại có thêm người..”

“Oa, thật đặc biệt.”

“Ân.” Tân Xuyên cúi đầu hôn xuống, lại bị Thiên Thảo ngăn trở, ngón tay nàng đặt trên hầu kết của hắn khẽ vờ “Nhưng là ta muốn biết, chiếc giường đặc biệt như vậy, trước ta liệu đã có nữ nhân nào ngủ qua hay chưa”

Đối với cái tên mà vừa nãy mẹ Tân Xuyên nhắc đến nàng quả thật vẫn để ý...

Tân Xuyên ngẩn người, nét mặt có vẻ trốn tránh: “Tại sao đột nhiên lại hỏi loại chuyện này... Đương nhiên.. không có rồi”

“Vậy thì tốt” Thiên Thảo nhìn thẳng vào mắt hắn “Tân Xuyên, nếu như người không bảo vệ được ta, ta không cần người đến tội đáng chết vạn lần. Chỉ là nhất định đừng lừa gạt ta bất cứ điều gì, nếu không ta sẽ không bao giờ muốn để ý người, không bao giờ muốn nhìn thấy người hay hi vọng người xuất hiện trước mặt ta nữa. Bởi vì hiện tại ta tin tưởng đem bản thân mình hoàn toàn phó thác cho người, ta thật sự đặt hết niềm tin vào người, Vậy nên xin người đừng làm gì khiến ta thương tâm...”

Thân thể Tân Xuyên không hiểu sao có chút cứng ngắc trong chốc lát, hắn nắm chặt tay Thiên Thảo “Sao lại nói mấy lời này... Ta sao có thể đành lòng làm người thương tâm...” Ngay sau đó thân mình Thiên Thảo bị hắn giam cầm trong lòng ngực, hắn một lần lại một lần hôn lên cổ nàng “Ta không có khả năng làm người thương tâm, vậy nên xin người đừng nói những lời đại loại như sẽ rời ta đi như vậy...”

Thiên Thảo đối mặt với Tân Xuyên vẻ mặt khẩn trương chỉ nhàn nhã mỉm cười, nàng đẩy hắn ra sau đó đứng lên vận động thất lưng thập phần nghiêm túc nói “Cái giường đặc biệt như vậy ta muốn đi tắm rửa sạch sẽ một cái trước mới được” Mở cửa phòng tắm, Thiên Thảo đột nhiên lại quay đầu lại nháy mắt hướng Tân Xuyên “Không được đi vào đâu đó~, chờ ta tắm xong rồi sẽ để cho người.. từ~ từ~ hưởng dụng~”

Không biết Thiên Thảo là cố ý quyến rũ hắn hay không nhưng nghe nàng nói xong Tân Xuyên không tự giác có chút khô nóng, chỉ hơi tưởng tượng đến chuyện sẽ phát sinh, bộ vị dưới thân hắn lập tức trở nên đau. Hắn tuyệt đối sẽ không làm cho nàng lại rời đi chính mình. Nàng không nói chuyện cùng hắn, không để ý cũng không muốn nhìn thấy hắn – điều này Tân Xuyên nghĩ cũng không dám nghĩ... Hắn tuyệt đối sẽ không lại để thứ gì đó của mình lại rời đi chính mình...

Lúc này ở một nơi khác, Tân Viễn đang mở ra máy tính, bên trong quả nhiên xuất hiện cảnh tượng mà hắn chờ mong đã lâu.

Lúc trước khi anh trai không ở nhà, hắn đã cho người sửa sang lại phòng ở, lại vụng trộm lắp đặt một cái camera tại phòng anh trai

Lúc này trong máy tính hiện lên hình ảnh Thiên Thảo quấn khăn từ phòng tắm đi ra, điệu bộ giống như là vừa tắm rửa xong. Khăn tắm

rất ngắn, chỉ vừa vắn che đi ba điểm quan trọng, bộ ngực no đủ như ẩn như hiện. Tân Viễn kích chuột đem hình ảnh phóng đại, tầm mắt nhìn chăm chăm khe rãnh trước ngực Thiên Thảo. Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột muốn nhanh chóng nhìn đến bộ dáng nàng cởi sạch quần áo, nhìn đến chị dâu xinh đẹp lỏa thể.

Chỉ nghĩ đến như vậy thôi mà tiểu huynh đệ của hắn đã dựng đứng lên. Quả nhiên là huynh đệ liền tâm, giống như là anh trai hiểu được nỗi lòng của hắn vậy. Hắn vừa nghĩ đến hình ảnh Thiên Thảo trần truồng thì trên màn hình Tân Xuyên liền đem khăn tắm của nàng kéo xuống sau đó ôm ngang lấy đặt nàng lên giường.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bộ dáng chị dâu không mặc gì trên người a. Tân Viễn không tự giác mô tả theo động tác của Tân Xuyên trên clip. Nếu chị dâu nhanh nhanh gả vào đây thì tốt rồi, hắn có thể cùng anh trai cùng hưởng dụng nàng. Nghĩ đến đây đôi mày của hắn đột nhiên nhăn lại, trong lòng ẩn ẩn có chút tức giận.

Vừa rồi lúc ăn cơm, thái độ của Thiên Thảo với hắn cư nhiên không mặn không nhạt, làm bộ như trước giờ không có quan hệ gì, thật sự là quá bạc tình đi.

Nói như thế nào hắn và nàng còn từng có chút gian tình a, thời điểm Thiên Thảo lần đầu tiên cùng anh trai hắn trở về, hắn thừa dịp nàng ở phòng bếp rửa bát bắt lấy nàng hôn môi cũng cưỡng chế đưa ngón tay nhét vào miệng nhỏ bên dưới của nàng, làm cho nàng còn hưởng thụ đến cao triều đâu, hơn nữa hắn còn nói rõ bản thân thực sự coi trọng thân thể của nàng.

Bất quá hôm nay chị dâu lại có thể bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, đối hắn không hề sợ hãi, điều này cũng có mặt tốt, lần trước hắn còn tiếc hận liệu có phải quá đường đột dọa nàng không dám đến nữa hay không.

Chương 45

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Thiên Thảo bị Tân Xuyên đỡ ngồi lên, hấn nâng mông nàng, điều chỉnh vị trí nam căn rồi đột nhiên nhấn xuống, xỏ xuyên tiến sâu vào bên trong. Thiên Thảo cũng không dư thừa khí lực, khối thân thể này thực sự là miễn cảm. Những lúc như thế này đều dựa vào cánh tay cùng thân thể nhà trai chống đỡ mà thôi, bằng không nàng đã sớm mềm nhũn ngã vào trên giường.

“Thiên Thảo, Thiên Thảo.....” Tân Xuyên hô tên của nàng, thân thể hữu lực mạnh mẽ luật động, trong miệng nỉ non những lời nói không rõ: “Thiên Thảo, vĩnh viễn.. vĩnh viễn.. đều không cần rời khỏi ta.”

“Ân, chậm một chút..... Ngô.....” Thân thể Thiên Thảo đã trở nên ửng hồng, hai khóa mềm mại cực lớn trước ngực không ngừng theo động tác đưa đẩy mà nảy lên, lại gắt gao ma sát với lồng ngực của Tân Xuyên. Hai bộ phận miễn cảm cũng chặt chẽ tiếp hợp một chỗ.

Nhưng là Thiên Thảo càng nói như vậy Tân Xuyên động tác lại càng kịch liệt, nàng đã có chút không chịu nổi, dưới thân bởi vì miễn cảm mà tiết ra chất dịch rơi xuống đầy ga giường, mỗi một lần Tân Xuyên lên cao trào hấn đều hưng phấn phun đầy trọc dịch vào hoa huyệt của nàng.

Ngay đến cả làm tình cũng có chút khác thường a, hôm nay Thiên Thảo nhiều lần đều muốn tránh khỏi Tân Xuyên, nói cho hắn bản thân thật không muốn làm nữa, nhưng hắn đều không cho nàng cơ hội mở miệng, ngược lại một lần lại một lần muốn nàng, không cho

phép nàng rời đi.

Không biết hấn đã bắn trong cơ thể nàng đến lần thứ bao nhiêu, Thiên Thảo rốt cục chịu không được hôn mê bất tỉnh. Trước khi chết..=... à không trước khi lâm vào hôn mê nàng liền suy nghĩ: hôm nay hấn bị cái gì kích thích vậy a!

Tân Viễn ngồi ở trước máy tính ồ ồ thở hổn hển, dưới thân hấn cũng đồng dạng một mảnh lầy lội không khác biệt với hai người trong kia. Không biết là hấn đã bắn ra đến lần thứ mấy, thậm chí có một lần còn bắn tới trên màn hình, lúc ấy lại vừa vắn chiếu đến gương mặt của Thiên Thảo, loại hình ảnh này lại càng làm cho hấn hưng phấn đi lên.

Thông qua camera, hấn có thể thấy được Thiên Thảo đã lâm vào hôn mê, trong lòng không khỏi tưởng tượng, nếu như trên người nàng lúc này không phải là anh trai mà là hấn, liệu nàng có phải hay không bị hấn làm đến ngất đi sớm hơn một chút?

Tân Xuyên vuốt ve hai má Thiên Thảo, cắn cắn vành tai nàng nỉ non “Thể lực thật là kém”

Đáng tiếc lúc này Thiên Thảo đã nghe không được, Tân Xuyên cúi xuống liếm liếm bộ ngực sữa, lại dùng sức phía dưới đưa đẩy. Không được, một mình hấn làm thật không hứng trí a, phải để nàng tỉnh lại mới được.

Để cho nàng khắc sâu cảm nhận được chính mình, để cho hấn nghe được thanh âm thân ngâm, hô hấp hỗn loạn của nàng, nghe được nàng lời nói đứt quãng. Mỗi lần như vậy hấn mới khả năng tìm lại được cảm giác an toàn cho mình, mới cảm giác được bản thân không có mất đi nàng, nàng vẫn luôn luôn ở lại bên cạnh hấn.

Không biết từ khi nào cảm giác an toàn của hắn trở nên vô cùng thấp, dường như những thứ tốt đẹp của mình đều sẽ theo thời gian mà bỏ hắn đi, nhất là trong phương diện tình yêu, là thứ khiến hắn không thể khống chế nổi mình nhất.

Từ hắc ám tỉnh lại, Thiên Thảo toát mồ hôi phát hiện đồ vật gì đó vẫn còn đang miệt mài hoạt động trong thân thể nàng.

Nguyên lai bản thân là bị XX đến tình sao?..... Nghĩ đến đây, Thiên Thảo không khỏi đối với thế giới này sinh ra thật sâu ác cảm, thế giới AV còn chưa tính, làm cho nàng không ngừng gặp được mấy tên nam chính biến thái kia cũng chưa kể, thế nhưng lại còn làm cho lão công tương lai của nàng cũng mang đầy tính chất đặc thù AV a!

Ước chừng một lúc lâu sau, Tân Xuyên rốt cục ngừng lại, hắn ôm nàng nằm ở trên giường, Thiên Thảo đang nghĩ thở phào cuối cùng cũng được giải thoát, hạ thể đột nhiên lại bị nhét vào đồ vật gì đó, gắt gao nút chặt.

“Tân Xuyên, đây là cái gì!.....!” Thiên Thảo nhích nhích cái mông, lại bị Tân Xuyên đè lại bụng, tay còn lại tăng thêm sức ấn đồ vật kia vào càng sâu, giáp chặt không còn một khe hở nào

“Ngươi làm gì a!” Thiên Thảo nhin không được ngấm lên một tiếng, cắn cắn đầu ngón tay. Hiện tại nơi đó cảm giác phi thường trướng, vừa chặt chẽ lại cực nóng

Nhắc tới bụng trướng, nàng bèn sờ sờ lên bụng của mình, cảm giác bên trong giống như có rất nhiều thứ gì đó làm cho cái bụng vốn bằng phẳng lại hơi gồ lên.

“Thiên Thảo, để cho chúng nó ở bên trong, ta muốn ngươi vì ta sinh con...” Tân Xuyên ở bên tai Thiên Thảo nhẹ nhàng nói. Lúc này nàng

rốt cục hiểu thứ trướng lên trong bụng là cái gì, Tân Xuyên cư nhiên bắn vào trong lại không cho chúng nó thoát ra ngoài, còn lấy đồ vật này nọ nút lại giữ chúng ở bên trong.

“Thiên Thảo, ta rất muốn có con của chúng ta” Tân Xuyên từ phía sau ôm chặt lấy Thiên Thảo “Như vậy ngươi sẽ vĩnh viễn là của ta”

“Ta thật không thoải mái!” Thiên Thảo giãy dụa, lại bị Tân Xuyên gắt gao đè lại ôm vào trong ngực: “Đừng nhúc nhích, ta yêu ngươi, Thiên Thảo, đừng nhúc nhích.....”

Chỉ cần có đứa nhỏ, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn. Chắc chắn là như thế.....

Tân Xuyên đem Thiên Thảo giữ càng chặt, hắn nhớ lại lần trước khi đi công tác hắn cùng Thiên Thảo cãi nhau một trận là bởi vì phát hiện trên người nàng có dấu hôn của nam nhân khác. Dấu hôn này thực sự rõ ràng, có thể thấy được kẻ kia mút vào là dùng bao nhiêu sức, hôm ấy hắn đã quyết định sẽ cưới nàng, còn mang nàng về ra mắt cha mẹ, nhưng là chưa đến thời gian ăn cơm tối Thiên Thảo liền nháo lên muốn đi. Hắn không đồng ý, nàng liền một người tông cửa chạy về cũng không biết đi chỗ nào.

Lúc về nhà gặp nàng hắn lại phát hiện cái dấu hôn kia, sau đó phần nộ chất vẫn nàng, hỏi nàng có phải tối hôm đó đi gặp nam nhân khác hay không, nhưng là nàng lại không đáp một tiếng, không nói chuyện, cũng không giải thích, chỉ là ghé vào trên giường yên lặng khóc.

Sau khi đi công tác trở về, Thiên Thảo đột nhiên không giận đối với hắn nữa, ngược lại biểu hiện như chưa có chuyện gì xảy ra. Hắn cũng chậm rãi mà buông tha sự việc hôm đó. Hắn luyến tiếc nàng vậy nên để cho bọn họ một lần nữa bắt đầu lại đi.

Nhưng là về sau có một hôm nàng về trễ, hắn lại phát hiện trước ngực nàng có dấu răng không phải của hắn.

Tuy rằng hắn lúc đó không nói một tiếng nhưng là trong lòng thật sự khẩn trương. Chẳng lẽ nàng bên ngoài có nam nhân khác sao? Kỳ thực người nàng thích không phải là hắn? Vậy nàng còn ở bên cạnh hắn làm cái gì a?

Cảm giác bị lừa gạt như trong quá khứ lại ập đến lấp đầy trái tim hắn, thậm chí mỗi ngày hắn đều luôn hoài nghi nàng, không tin những gì nàng nói, hắn luôn cảm thấy nàng cùng nam nhân kia có liên hệ không nhỏ, sẽ có một ngày nàng hội bỏ hắn mà đi.

Mỗi ngày đến đón nàng tan tầm, hắn đều nhìn thấy một nam sinh từ phía xa nhìn chăm chú vào nàng, đây khả năng cũng là một trong số những kẻ ái mộ nàng đi.

Cuối cùng hắn chờ được đến khi nàng rốt cục xin từ chức, hắn lập tức đi khóa lại số điện thoại của nàng. Đã không có công việc, vậy số điện thoại kia tự nhiên chẳng để lại làm gì. Nàng chỉ cần liên hệ với một mình hắn là đủ, những người khác hắn không cho phép tiếp cận nàng. Bởi vì trong số những kẻ đó, khả năng sẽ có kẻ đem nàng cướp đi.

Nàng chỉ có thể là của hắn, mặc kệ nàng rốt cục có yêu hay không yêu chính mình, hắn đều sẽ đem nàng giữ lại bên người, bởi vì hắn đã nhận định nàng chính là vật sở hữu của hắn, tuyệt đối không để kẻ khác có cơ hội cướp đi.

Thiên Thảo giãy giụa thế nào thân thể cũng không mấy may động đậy được, đây là lần đầu tiên nam nhân nàng yêu mang cho nàng cảm giác đáng sợ như vậy. Hạ thể bị vặn chặt, chỉ cần động một chút liền bị kích thích đến nơi mẫn cảm. Nàng đoán thứ Tân Xuyên nhét

vào là một chiếc gậy mát xa bằng không cũng sẽ không có độ dài cùng kích thước như vậy.

Trong đầu lướt ra một loại tình tiết AV nhưng cũng không hoàn toàn tương tự. Cho dù vậy cũng đủ khiến nàng cảm giác thật bị thương. Cho tới bây giờ thì ra nàng vẫn không tài nào trốn thoát khỏi quy tắc của cái thế giới này, thậm chí là với người vẫn luôn nói yêu nàng, vẫn thường hay ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói lời dịu dàng ôn nhu

Tân Xuyên cảm giác dưới cánh tay có chút ẩm nóng, hấn cúi đầu nhìn thấy Thiên Thảo cứ nhiên đang khóc.

“Làm sao vậy?” Tân Xuyên liếm sạch sẽ nước mắt trên mặt nàng, rất ấm, lại mang theo chút mặn “Người mệt mỏi sao?”

“Người buông ta ra! Vì sao lại đối với ta như vậy!” Thiên Thảo trừng mắt nhìn Tân Xuyên, thân thể mệt mỏi làm cho nàng chỉ có thể dùng phương thức này để phản kháng “Nghe ta, người nếu không buông ra ta sẽ không cùng người kết hôn nữa”

Trái tim Tân Xuyên nhẹ run lên một cái.

“Không được!” Hấn trầm đĩnh tiệt thiết nói, không những không buông ra mà hấn còn đem Thiên Thảo càng ôm chặt hơn “Không được không cùng ta kết hôn, ta thích người a, ta thích người Thiên Thảo, đừng nói những lời đùa cợt như vậy”

Tân Xuyên nỉ non, vừa hôn lên vờ vai của nàng, tay kia đưa ra phía sau vỗ vỗ lưng “Ngủ đi Thiên Thảo, người nhất định đã rất mệt mỏi, cần ta hát ru cho người ngủ hay không?”

Chẳng lẽ đây chính là phương thức yêu của hấn? Thiên Thảo nhếch

nhẹ môi, lại bị Tân Xuyên ngăn chặn, lần này hân hôn khiến nàng suýt hít thở không thông, vốn thể lực đã không thể chống đỡ, hiện tại càng làm cho nàng thở hổn hển không ra hơi.

“Thiên Thảo, ta hát cho ngươi ngủ.” Tân Xuyên mở miệng nhẹ nhàng hát lên bài hát ru con, bàn tay to vừa ôm chặt nàng vừa vỗ về, tay còn lại thâm nhập xuống giữa hai chân nắm giữ cây mát xa xoay qua lại, cũng cố ý trêu sáo đi lên. Thân thể Thiên Thảo bị kích thích uốn cong lên, trong đầu chỉ còn một mảnh hỗn loạn, miệng không ngừng ngâm nga.

Tân Xuyên biết thể lực của nàng sắp không chịu được, liền tiếp tục dùng nam căn giả đâm vào hoa huyết Thiên Thảo, mỗi một lần di chuyển đều cực nhanh, đẩy tinh dịch vào sâu bên trong không cho thoát ra ngoài. Thân thể Thiên Thảo ngày càng nóng, đầu cũng ngày càng trầm, cuối cùng tiếng thân ngâm cũng dần nhỏ đi. Rốt cục không chống đỡ được Thiên Thảo lại run rẩy chìm vào trạng thái hôn mê một lần nữa. Tân Xuyên hôn nhẹ cái trán của nàng “Hảo hảo ngủ đi Thiên Thảo! Ngủ ngon.”

Đây là anh trai hân đang suy sụp, tự ti không có cảm giác an toàn a. Ngồi đối diện video clip Tân Viễn cười vui vẻ khi việc đã thành. Hân thật không nghĩ tới bị một cái nữ nhân quăng lại có thể làm cho một nam nhân biến thành cái bộ dạng này đâu.

Chương 46

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Sáng hôm sau Thiên Thảo tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là cả người thực sự mệt mỏi, chỉ cần cử động một chút thì đau nhức không thôi.

Đương nhiên, khó chịu nhất là cảm giác sưng đỏ giữa hai chân. Ý thức được điều này, Thiên Thảo rốt cục thanh tỉnh, sắc mặt trở nên trắng bệch, nàng lập tức ngồi dậy xốc chân lên kiểm tra hoa huyết.

Hết thảy trí nhớ về ngày hôm qua ùa về trong trí óc nàng. Tân Xuyên ôn nhu nỉ non cùng hành vi tàn nhẫn kia của hắn vẫn như rõ ràng trước mắt

“Người tỉnh rồi sao, Thiên Thảo.” Đang lúc Thiên Thảo chịu đựng đau nhức kiểm tra hạ thân, cánh tay của nàng liền bị bắt lại. Tân Xuyên ánh mắt dịu dàng đem nàng kéo vào trong lòng “Không nên cử động. Để ta giúp ngươi”

Vừa dứt lời, hắn tách hai chân nàng ra ra, dâm mĩ bộ vị trực lộ giữa không khí. Tân Xuyên dùng ngón tay từ từ kéo nam căn giả phóng ra ngoài, trong quá trình không tránh khỏi ma sát khiến Thiên Thảo thân ngâm một trận. ‘Ba’ một tiếng cây gậy hoàn toàn rời khỏi hoa huyết, một dòng chất lỏng màu trắng cùng theo đó mà chảy ra, rất nhanh làm bắn cả ga giường. Tân Xuyên mê muội nhìn ngắm, ngón tay đưa vào quấy đảo một vòng, kéo ra nốt những chất dịch còn lưu lại.

“Đừng chạm vào ta.....” Thiên Thảo hét lên đẩy Tân Xuyên, nhưng rất nhanh lại bị hắn ôm lại “Nói cái gì vậy, Thiên Thảo. Người là thê

tử của ta, vì sao ta lại không thể động vào người”

“Cút!” Thiên Thảo xuất toàn bộ khí lực đem hấn đẩy ngã, ánh mắt hồng hồng cố nén không cho nước mắt rơi xuống “Tân Xuyên, người thực sự thích ta sao?”

Tân Xuyên còn chưa kịp đáp lời, bên kia Thiên Thảo đã nhấc đèn bàn bên cạnh nện vào người hấn “Nếu người thực sự thích ta thì đã không làm ra loại chuyện như vậy!”

Tân Xuyên trong lòng đau xót, hấn đem Thiên Thảo kéo lại gần giọng nói nỉ non tự trách “Thực xin lỗi Thiên Thảo, chỉ là vì ta đã quá yêu người. Xin người đừng tức giận như vậy... Ta chỉ là muốn chúng ta có một đứa nhỏ mà thôi... Thực xin lỗi thực xin lỗi...”

Giọt lệ trong mắt Thiên Thảo rốt cục nhịn không được mà rơi xuống, tâm trí một mảnh rối ren, nàng một nửa muốn tha thứ cho hấn một nửa lại do dự. Muốn bỏ qua là bởi vì nàng vẫn còn yêu Tân Xuyên, mà do dự là bởi nàng không xác định được rốt cục hấn có thật yêu hay không yêu nàng.

Hôn nhẹ lên môi Thiên Thảo, Tân Xuyên đem nàng ôm đến trong bồn tắm lớn, đặt nàng vào trong nước, cẩn thận từng li từng tí giúp nàng rửa đi sạch sẽ mọi dấu vết. Chà lau một hồi, Tân Xuyên cảm thấy có chút khác thường. Toàn bộ quá trình Thiên Thảo đều không có nói một lời, thậm chí một ánh mắt cũng không buồn cho hấn.

Lập tức buông khăn lông trong tay, Tân Xuyên nâng gương mặt Thiên Thảo lên để nàng nhìn vào chính mình “Thiên Thảo, người vẫn còn giận ta hay sao?”

Thiên Thảo không đáp lời, ngoảnh mặt quay đi chỗ khác.

Tân Xuyên trong lòng khản trương. Hắn nắm lấy tay Thiên Thảo đặt lên bên miệng mà cẩn thận hôn giống như nâng niu báu vật cực kì quý giá “Thiên Thảo, ta yêu ngươi. Ngươi phải tin tưởng ta, ta thật sự yêu ngươi”

“Nhưng là ta chán ghét ngươi, Tân Xuyên! Ta hiện tại thật sự chán ghét ngươi!” Thiên Thảo không quản đau nhức, nắm tay dùng sức đánh đến trên ngực Tân Xuyên. Hắn cũng không có trốn mà trực tiếp đưa ngực lên “Ngươi cứ đánh ta đi nếu như làm vậy có thể khiến ngươi hết giận”

Thiên Thảo đột nhiên dừng lại đưa tay lên che đi đôi mắt của mình. Tân Xuyên kéo nàng vào trong ngực, biết nàng lúc này nhất định là đang rơi lệ.

Lập tức điều chỉnh tư thế thích hợp để cho Thiên Thảo có thể thoải mái dựa vào, hắn nhẹ nhàng vỗ về sau lưng nàng “Về sau ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa. Thiên Thảo, ta rất sợ hãi mất đi ngươi, sợ hãi ngươi vì gia đình ta mà rời khỏi ta. Lại sợ ngươi đổi ý không cùng ta kết hôn nữa...”

“Tân Xuyên, ngươi thật sự yêu ta sao?” Trong lòng bỗng vang lên thanh âm rầu rĩ lại kiềm chế nức nở. Tân Xuyên hôn nhẹ lên vành tai nàng vừa nói “Đúng, ta yêu ngươi. Nếu không ta sao lại luyến tiếc ngươi rời đi, Thiên Thảo, tha thứ cho ta, về sau ta sẽ không bao giờ làm như vậy nữa”

“Nếu lại có lần sau, ta thật sự sẽ rời khỏi ngươi.” Thiên Thảo có chút vô lực đáp lời, trong đầu nàng lúc này không ngừng hiện lên hình ảnh buổi tối tan tầm Tân Xuyên làm xong cơm chiều chờ nàng trở về, hình ảnh hắn ôm đồm toàn bộ công việc nhà, còn có mỗi sáng hắn gọi nàng thức dậy. Nàng thật không muốn tin tưởng những ấm áp kia đều là ảo ảnh. Thế nhưng hình ảnh hắn ngang ngạnh ép buộc nàng

ngày hôm qua đến giờ vẫn như còn trước mắt.

“Thiên Thảo, ta đi chuẩn bị bữa sáng, lát nữa sẽ mang lên cho ngươi.” Tân Xuyên ôm nàng đi ra mặc xong áo ngủ cho nàng rồi mới đi xuống lầu. Thiên Thảo vẫn còn ngơ ngác ngồi ở trên giường, đầu có chút đau. Suy nghĩ lúc này vô cùng hỗn loạn.

Ăn xong bữa sáng Tân Xuyên nói muốn đi ra ngoài lấy vài thứ, cũng không nói rõ là đi lấy cái gì. Còn lại Thiên Thảo một mình nằm ở trong phòng xem ti vi, nàng cũng không nghĩ đi xuống để nhìn thấy mẹ Tân Xuyên hay là cha của hắn, bởi vì mẹ hắn mỗi khi nhìn nàng đều tỏ vẻ ghê tởm, còn nhìn thấy cha hắn thì chính nàng lại có cảm giác tương tự. Có thể nói quan hệ ba người bọn họ là quan hệ tam giác lấy ghê tởm làm trung tâm =.=

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Thiên Thảo tưởng Tân Xuyên đã trở lại, liền đi ra, lại phát hiện nguyên lai bên ngoài là em chồng đang tùm tùm cười đối diện.

Chương 47

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Chị dâu, một người ở nhà nhàm chán sao? Anh trai vừa rồi gọi điện thoại cho em sang nói chuyện với chị cho đỡ buồn~” Tân Viễn nhìn nàng ánh mắt cong cong cười vô cùng thân thiết.

“Không cần, chị ngồi xem ti vi cũng không có buồn chán.”

“Xem ti vi sao? Hiện tại không có chương trình gì hay đâu, không bằng em cho chị mượn đĩa CD, vừa rồi em mới tìm được một bộ phim rất hay” Tân Viễn không đợi Thiên Thảo đáp lại, thật tự nhiên bước vào trong phòng, tìm đến đầu đĩa, vừa cho CD vào vừa hỏi chuyện “Lần này đến chị dâu cũng không có nói chuyện với em nhiều, là vì không thích em sao?”

Thiên Thảo xua xua tay: “Làm sao có thể.”

“Như vậy có nghĩa là thích?” Tân Viễn nhú mày, nhấn mở màn hình ti vi “Cái đĩa này rất thú vị, chị dâu nên xem kĩ càng nha~ tối hôm qua em đây còn xem rất là lâu đấy~”

Thiên Thảo chăm chú nhìn lên ti vi, màn hình lúc đầu là một mảnh hắc ám, sau đó hiện lên gương mặt một cô gái đẹp như tranh, máu trong người Thiên Thảo nhất thời dâng lên, thân thể lạnh lẽo như thể rơi vào hầm băng.

Trước mắt chính là hình ảnh Tân Xuyên đang ‘làm’ nàng tối qua, hơn nữa hiệu ứng âm thanh lại vô cùng tốt, dâm uế thanh âm vang lên

như kích thích người xem. Như một phản xạ có điều kiện, lúc này nàng thật muốn lấy được thứ gì đó che lại màn hình, nhưng lại ý thức được đây là một hành động ngu xuẩn cỡ nào. Hắn ta vừa rồi cũng đã nói qua, video này hôm qua hắn đã xem đi xem lại vô số lần.

“Chị dâu, có cần em mở to tiếng lên nghe cho rõ hay không?” Tân Viễn cầm lấy điều khiển từ xa, nhấn nút tăng âm lượng. Hắn đặc ý quay sang nhìn Thiên Thảo, vô cùng kinh ngạc, vốn tưởng rằng lúc này nàng phải cực kỳ thất kinh, gương mặt trắng bệch, đẫm nước mắt, nhưng không ngờ rằng biểu hiện của nàng hoàn toàn trái ngược, bình tĩnh không hề giống lần trước.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Thiên Thảo trấn định nhìn thẳng vào mắt Tân Viễn, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là liệu có phải trong gia tộc Tân Xuyên có phân tranh, đấu đá gì hay không nên mới tính toán lấy video clip uy hiếp nàng.

“Đương nhiên là...thứ em cần chỉ là giống như lần trước thôi a~” Tân Viễn vẽ mặt làm bộ thuần khiết, cười vô tội, vừa nói vừa tiến đến gần Thiên Thảo “Lần trước chị không nói một tiếng đã bỏ về, làm em thật thương tâm đó nha. Chỉ là không ngờ chị cũng thật thích anh trai, lần ấy trở về anh ấy tức giận với chị như vậy chị lại vẫn không có rời đi, nhưng như vậy cũng tốt ~”

Tân Viễn lại tiến lên hai bước “Nếu thế thì sau khi chị gả vào đây, em lại có thể ~ cùng anh trai~ hưởng dụng chị dâu rồi~” Hắn đưa ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt Thiên Thảo, trong mắt là dục vọng không hề che giấu “Chị dâu làm sao vậy? Mất hứng sao? Có thể đồng thời cùng hai nam nhân làm tình~ chị phải vui mới đúng chứ. Thời điểm anh trai đi công tác chị cũng có thể đến tìm e a~”

Tân Viễn còn chưa dứt lời, trên đầu liền truyền đến cảm giác đau xót.

Hắn lấy tay sờ lên thái dương, đau nhói, nhất định là đã bị sưng lên rồi

Lại nhìn đến đầu đĩa CD vừa rồi chiếu những cảnh đậm mỹ lúc này nguồn điện đã bị chập dứt, nguyên lai vừa rồi Thiên Thảo trực tiếp lấy nó nện lên trên đầu hắn

“Cút đi.” Thiên Thảo ánh mắt nảy lửa nhìn Tân Viễn khiến hắn vốn đang rất tức giận liền biến thành sừng sốt.

“Cút đi! Cậu không sợ tôi đem chuyện này nói với anh trai cậu sao” Thiên Thảo tiếp tục mở miệng

“Nói với anh trai? Ha ha ~ chị có dám chắc anh ấy sẽ không tin tưởng người em trai sống cùng nhà hơn hai mươi năm này mà lại đi tin lời người ngoài như chị hay không? Cho dù bây giờ em đây có ở chỗ này làm chị thì cũng sẽ chẳng có vấn đề gì, anh trai sẽ chỉ cho là do chị quyến rũ em mà thôi~”

“Đừng nói những lời vô nghĩa nữa! Nếu cậu không cút đi ra ngoài ngay lập tức tôi sẽ gọi điện thoại cho Tân Xuyên” Thiên Thảo nói xong tay với lấy chiếc điện thoại nhanh chóng ấn một dãy số

“Chị thế nhưng lại vì anh trai mà thủ thân như ngọc sao? Vì một nam nhân căn bản không thích chị?” Tân Viễn cười nói

Ngón tay ấn điện thoại của Thiên Thảo hơi khựng lại “Cậu nói cái gì?”

“Em nói là anh trai căn bản là không thích chị. Chị xuất hiện chính là để lấp đi nỗi thống khổ mất đi bạn gái trước của anh mà thôi”

“Ai thèm tin chuyện ma quỷ của cậu!”

Tân Viễn đứng một bên đỡ trán cười nhạo một tiếng “Nói ra thì anh trai thật sự rất yêu cô bạn gái mối tình đầu kia nha. Từ sau khi bị cô ta ruồng bỏ anh trai liền thập phần e sợ cái cảm giác mất đi này nọ, thậm chí trở nên cực kì đa nghi, luôn trong trạng thái thấp thỏm lo âu. Đừng nghĩ rằng anh trai thật sự để ý đến chị, nói không nghĩ để chị rời khỏi, còn nói cái gì mà muốn chị sinh cho anh ấy đứa nhỏ, chẳng qua chỉ là muốn biến nó thành công cụ giúp anh ấy trói buộc lại đồ của mình mà thôi. Anh ấy vốn chỉ coi chị là vật thuộc quyền sở hữu, muốn bảo vệ đồ vật của mình, không để bản thân giẫm lên vết xe đổ ~”

Thiên Thảo kinh ngạc nhìn trân trân Tân Viễn há miệng không thốt nên lời

Lúc này những hành động cùng lời nói của Tân Xuyên từng thứ từng thứ lần lượt hiện lên trong đầu nàng: nàng hỏi hắn cái giường kia đã có cô gái nào ngủ qua hay chưa, nhưng là hắn do dự một lát rồi mới trả lời không có; rồi ngày hôm qua hắn lại không để ý đến phản kháng của nàng, cố chấp nhét thứ kia vào hạ thể của nàng, giống như bị tẩu hỏa nhập ma cố sống chết muốn cưỡng chế nàng lưu lại; hắn tự ý đi khóa số điện thoại của nàng, hắn phản đối khi biết nàng gia nhập dàn nhạc...

Hết thấy hết thấy đoạn ngắn hợp lại hé lộ ra một cái đáp án, một đáp án thực sự tàn nhẫn mà nàng chẳng thể nào tin được, cũng không muốn tin.

Chương 48

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Chị không tin?” Nhìn ánh mắt Thiên Thảo lộ rõ vẻ hoài nghi, Tân Viễn bước nhanh đến chiếc bàn trong phòng lục lọi tìm kiếm, chỉ chốc lát sau lôi ra cả đống thư ném dưới chân Thiên Thảo “Đây là những bức thư bạn gái cũ viết cho anh trai khi anh ấy đi học ở nước ngoài, cho đến bây giờ anh ấy vẫn còn giữ. Hơn nữa anh ấy và cô ta kết giao tổng cộng tám năm. Còn chị? Chị mới qua lại với anh ấy được bao lâu? Hai năm sao?” Tân Viễn cười lạnh “Bạn gái trước của anh ấy chính là đã yêu người khác nên mới đòi chia tay cho nên từ đó tính tình anh trai mới trở nên đa nghi như vậy. Cho nên mới nói nếu như hiện tại em có làm gì chị thì anh ấy cũng sẽ chỉ cảm thấy là do chị thủy tính dương hoa mà thôi. Chẳng lẽ thời gian dài như vậy chị còn chưa phát hiện ra anh ấy đối với chị không hề có tín nhiệm hay sao?”

Nhìn vẻ mặt lúc này của Thiên Thảo, Tân Viễn vừa lòng cười cười. Nàng rốt cục bắt đầu giống như lần trước đứng trước nguy cơ chỉ có thể lộ ra biểu cảm bất lực, loại biểu cảm mà chộc cho kẻ khác tưởng hung hăng tra tấn nhưng cũng nghĩ xót xa, muốn tình tế nâng niu, trân trọng nàng.

Kỳ thật Thiên Thảo lộ ra vẻ mặt như vậy cũng chỉ vì đề tài đề cập đến Tân Xuyên mà thôi, trước giờ nàng vẫn nghĩ Tân Xuyên kỳ thực là thích nàng, cho dù trong dĩ vãng người hấn thích là Cửu Thiên Thảo thì nàng tin rằng bản thân có khả năng thay thế nàng ta trở thành người hấn yêu nhất...

Nhưng là hiện tại xem ra, không chỉ có nàng mà ngay đến cả Cửu Thiên Thảo cũng đều là những kẻ đáng thương...

Đột nhiên mở miệng cười lớn, trong mắt Thiên Thảo không biết từ bao giờ nước mắt đã ướt đầm, nàng xiêu vẹo đi về phía cửa. Thấy vậy Tân Viễn kinh ngạc túm lấy cánh tay nàng “Chị đi đâu?”

Hắn còn tưởng rằng sau khi biết được sự thật Thiên Thảo sẽ chịu đả kích lớn mà mặc cho người ta bài bố, giống như rất nhiều cô gái khác vì bị tổn thương mà trầm luân chính mình, cảm thấy cho dù cùng hắn phát sinh quan hệ cũng không có sao. Nhưng là nàng thế nhưng lại muốn đi. Một Thiên Thảo từ trước đến giờ yêu thương anh trai sâu đậm như vậy đến nỗi chịu đựng hắn phi lễ, chịu đựng mẹ chồng khó xử thế nhưng lại không chút do dự bỏ đi.

“Buông tôi ra”. Thiên Thảo thản nhiên mở miệng mang theo một cổ hàn ý. Nàng dùng toàn bộ khí lực đẩy Tân Viễn ra sau đó mở cửa chạy xuống lầu, hiện tại nàng thầm nghĩ chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để bình tâm lại.

Thời điểm nàng đi xuống thì mẹ Tân Xuyên vừa vặn ở dưới lầu. Bà nhìn thấy Thiên Thảo thì trừng mắt liếc nàng một cái “Nơi này không phải là chỗ công cộng tùy ý cô thích làm thế nào thì làm, đi xuống lầu chẳng lẽ không nhẹ nhẹ chân được hay sao?”

Thiên Thảo không hề có ý quan tâm đến bà ta, mẹ Tân Xuyên thấy vậy nhất thời tức giận quát “Còn chưa vào cửa mà đã bắt đầu không coi ai ra gì như vậy! Trước khi đến đây Tân Xuyên còn không có dạy cho cô chút củ nào?”

Thiên Thảo dừng bước chân, hơi hơi nghiêng đầu cũng dùng ánh mắt sắc lẹm liếc bà ta một cái “Bà còn chưa có hỏi xem tôi có nguyện ý nhận bà là mẹ hay không đó! Đừng có chưa gì đã vội thiếp vàng

lên mặt, dùng thân phận mẹ chồng đến o ép tôi”

“Cô.....!” Mẹ Tân Xuyên còn chưa nói xong, Thiên Thảo đã tông cửa đi ra ngoài. Tân Viễn đứng trên cầu thang vẫn còn kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Thiên Thảo, rồi sực tỉnh cấp tốc quay về phòng lấy tiền cùng chìa khóa xe chạy theo

Tân Viễn vừa mới đi xe ra khỏi gara thì nhìn thấy Tân Xuyên đang chặn lại Thiên Thảo ở giữa đường. Hắn yên lặng lui xe vào một góc, dùng cây cối che đi chính mình.

Tân Xuyên giữ chặt cánh tay Thiên Thảo “Em đi đâu vậy?”

Thiên Thảo nhìn lướt qua đồng hồ sau xe Tân Xuyên, nguyên lai là bên trong đều là hành lý của nàng. Thì ra nãy giờ hắn nói ra ngoài là quay về phòng trọ thu thập toàn bộ hành lý của nàng chuyển đến, hắn là có ý định để nàng cùng hắn đến sống tại cái nhà trọ xa hoa đó – nơi mà hắn vẫn gọi là nhà.

Nếu là lúc trước nàng thấy hắn yên lặng đem đồ đạc chuyển đến, vội vàng làm cho nàng đến sống cùng hắn như vậy khả năng nàng sẽ thật vui sướng, thật hạnh phúc. Nhưng là hiện tại, nhìn thấy tất cả những thứ này chỉ làm nàng liên tưởng đến ham muốn chiếm hữu của hắn, sẽ chỉ làm cho chính nàng càng thêm chua xót mà thôi

“Tân Xuyên, anh có quen người tên là Trần Mộ Nhan hay không”
Thiên Thảo nhớ đến bạn gái trước mà mẹ Tân Xuyên nhắc đến khi cãi nhau— người này khẳng định chính là mối tình đầu nhớ mãi không quên mà Tân Viễn đã nói

Tân Xuyên nghe vậy thì ngẩn người, sau đó gật gật đầu: “Biết.”

“Vậy cái giường kia cô ấy cũng đã ngủ qua đi” Thiên Thảo ngửa mặt

lên trời cười trào phúng. Hai người bọn họ đã ở bên nhau tám năm, làm sao có thể chưa từng nằm qua cái giường đó, bọn họ khi ấy có lẽ còn sắp bàn bạc về chuyện cưới hỏi cũng nên.

Nghe Thiên Thảo hỏi cái vấn đề này, ánh mắt Tân Xuyên hiện lên một tia kinh hoàng, hấn nắm chặt tay nàng “Em để ý chuyện nhỏ này làm gì”

“Em thực sự không thèm để ý đến nó, điều em quan tâm chính là người em yêu lại đi lừa gạt em” Thiên Thảo liền nhìn cũng không nhìn hấn một cái, xoay người quyết tuyệt đi qua. Trong lòng Tân Xuyên bỗng dưng dâng lên một cỗ đau xót khó hiểu, hấn muốn kéo tay nàng lại, nhưng là Thiên Thảo bị giày vò từ hôm qua thể lực đã không thể chống đỡ nổi liền té ngã trên đất. Tân Xuyên đưa tay ra đỡ nàng nàng cũng không thèm nắm lấy

“Tân Xuyên, nguyên lai anh chỉ là luôn luôn không muốn đánh mất đồ vật sở hữu của mình mà thôi. Bởi vì trước kia anh đã từng đánh mất tình yêu rồi sau đó mới hối hận vì đã không biết quý trọng cô ấy. Nhưng là anh có từng nghĩ đến cảm thụ của em hay không, em chỉ muốn làm người yêu của anh, chứ không phải là đồ vật sở hữu” Thiên Thảo không muốn để Tân Xuyên nhìn thấy mình khóc cho nên vẫn cúi mặt không muốn đứng dậy, nước mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ rơi thấm ướt bùn đất.

Lúc này đột nhiên trước mắt nàng xuất hiện một đôi giày da, một cánh tay đàn ông hữu lực đem nàng kéo đứng lên.

“Thầy.....” Thiên Thảo thì thào, nàng níu lấy tay áo Nguyễn Tây, cố kìm nén thanh âm nức nở “Dẫn em đi”

Nguyễn Tây giật mình, hấn chưa bao giờ thấy qua nàng yếu đuối như vậy.

Tân Xuyên nãy giờ đứng phía sau Thiên Thảo nhìn thấy Nguyễn Tây đem nàng đỡ lên, vẻ mặt hiện lên khẩn trương, trái tim hấn vừa quặng đau lại càng nôn nóng giữ lấy bả vai nàng “Là hấn sao? Ngày hôm nay em đối xử với anh như vậy đều là vì hấn? Hai người đã sớm qua lại từ trước có đúng không? Trước kia có mấy lần em về trể là ở cùng một chỗ với hấn? Vì sao lại như vậy, anh đối xử với em không tốt hay sao?” Bả vai Thiên Thảo bị hấn ngày càng niết chặt. Nguyễn Tây thấy vậy thì nhú mày, đem tay Tân Xuyên hất xuống.

Hấn nhìn ra được Thiên Thảo bây giờ không muốn nhìn đến Tân Xuyên, bèn nắm lấy thắt lưng của nàng nhẹ nhàng dìu nàng đi về phía xe. Thiên Thảo đưa lưng về phía Tân Xuyên, cố nhin ghen ngào “Tân Xuyên, hiện tại em mới hiểu được, anh thật sự giống như những gì mà em trai anh đã nói, luôn luôn không bao giờ tin tưởng em. Đã là không tin vậy thì tại sao còn muốn ở cạnh nhau nữa? Em vốn nên nhận ra từ sớm, rằng anh chỉ là bởi vì bị một cô gái khác bỏ rơi cho nên hiện tại mới luôn cảm thấy bất an mà sinh ra ham muốn chiếm hữu mà thôi”

“Thiên Thảo, đừng náo loạn nữa, anh đã cố ý đem đồ đạc của em chuyển đến rồi, hiện tại chúng ta có thể chân chính ở bên nhau” Tân Xuyên bước đến gần Thiên Thảo, mười ngón tay nàng siết chặt đến trắng bệch, không tiếp tục mở miệng nữa. Lúc này Nguyễn Tây đột nhiên mở cửa xe đưa nàng ngồi vào ghế phụ, sau đó quay lại nhìn Tân Xuyên “Cậu còn chưa nhận ra sao? Cô ấy đã vô cùng thất vọng đối với cậu rồi”

Thất vọng? Vì sao lại đối hấn thất vọng? Thậm chí hấn còn đối xử với nàng tốt hơn so với Trần Mộ Nhan trước kia, vì sao lại khẳng khẳng muốn rời đi hấn...

Trong lòng dâng lên một cỗ thê lương, Tân Xuyên vọt tới trước xe

Nguyễn Tây gõ gõ cửa sổ. Nguyễn Tây không có để ý đến hấn, chỉ nghe thấy bên cạnh truyền đến giọng nói của Thiên Thảo “Thầy, có thể giúp em nói với hấn một câu được không: chúng ta chia tay đi!”

Nguyễn Tây không có nửa khắc do dự mở cửa sổ xe hướng về phía Tân Xuyên, dùng thanh âm trầm thấp mà dễ nghe truyền đạt lại “Cô ấy bảo tôi chuyển lời cho cậu muốn hai người chia tay”

Nói xong câu đó, Nguyễn Tây không chút do dự đóng cửa, khởi động xe.

Chia tay? Máu toàn thân Tân Xuyên như đông lại, thân thể lạnh run, giống như trải qua nỗi đau cùng cực mà hai năm trước khi người kia cùng hấn chia tay. Hấn dùng lực gõ mạnh vào cửa kính xe, thậm chí khi thấy xe chuyển bánh hấn cố gắng chạy theo, trái tim như bị cái gì đó bóp chặt, đau thấu tâm can.

Chạy một đoạn dài, hấn mới nhớ ra bản thân cũng có xe, cuống quýt trở lại mở cửa ngồi vào, tay chân luống cuống đến nỗi cầm mãi không nổi chìa khóa vào ổ.

Cuối cùng xe cũng khởi động được, nhưng là xe của Nguyễn Tây đã không còn thấy bóng dáng. Ngón tay hấn lạnh lẽo chuyển động tay lái, không biết là đuổi theo cái gì, nhấn mạnh chân ga đem xe vọt nhanh trên đường, cứ đi vô định như vậy.

Chương 49

Editor: Cửu Vỹ Hồ

“Thầy, sao thầy lại có mặt ở chỗ này” Thiên Thảo nhu nhu khóe mắt hỏi.

“Nhà tôi gần đây.” Nguyễn Tây đáp “Em đi đâu?”

Đi đâu? Thiên Thảo đầu tiên là nghĩ đến quay trở về nhà trọ, nhưng lại nhớ ra nhà đó là do Tân Xuyên thuê, nàng không thể ở đó nữa. Nhưng nghĩ lại quả thật ngoại trừ chỗ ấy không biết mình còn có thể đi đâu được nữa... Thiên Thảo nhỏ giọng thanh âm mang theo giọng mũi nghẹn ngào “Em không biết...”

“Vậy đến chỗ tôi đi.” Nguyễn Tây đột nhiên đề nghị

“Em không nghĩ quay trở lại tiểu khu đó” Thiên Thảo hấp hấp cái mũi cười cười “Cám ơn thầy, thầy tùy tiện dừng lại ven đường là được rồi”

Im lặng một lúc lâu sau, Nguyễn Tây lên tiếng: “Tôi lo lắng cho em.”

“Không sao cả, thầy cứ để em bên đường thôi, em có thể tự đi về” Những lời này đương nhiên chỉ là để kiếm có từ chối Nguyễn Tây mà thôi

Đúng lúc này, điện thoại của Thiên Thảo vang lên, không ngoài sở liệu, người gọi chính là Tân Xuyên. Thiên Thảo yên lặng ấn nút từ chối, ai biết vừa tắt đi chuông điện thoại lại reo. Không biết ấn tắt đến

bao nhiêu lần, ngay lúc Thiên Thảo định tháo pin điện thoại ra thì Nguyễn Tây ngồi bên cạnh đột nhiên vươn tay đến “Để tôi nhận giúp em”

Còn chưa đợi Thiên Thảo phản ứng lại, Nguyễn Tây đã đem điện thoại cầm qua, trầm giọng nói một câu: “Không cần gọi nữa, tôi sẽ chiếu cố cô ấy thật tốt”

Ngay sau đó điện thoại thực sự quý dị không tiếp tục kêu lên nữa.

Bất quá rất nhanh, điện thoại bất ngờ lại đổ chuông, Thiên Thảo cầm lấy định tắt thì thấy trên màn hình hiển thị số điện thoại của Nghiêm Húc

“Này.” Thiên Thảo đem điện thoại để bên tai: “Nghiêm Húc sao, có chuyện gì vậy.”

“Cô làm sao vậy?” Chỉ nháy mắt Nghiêm Húc đã nghe ra thanh âm của Thiên Thảo có chút không đúng

“Không có gì, cứ nói chuyện của em đi.”

“Cô đang ở chỗ nào? Em muốn gặp mặt nói chuyện trực tiếp với cô” Hắc căn bản không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ là thanh âm của Thiên Thảo lúc này thật sự không bình thường, cho nên vốn là chuyện có thể nói ngay qua điện thoại hắc cũng muốn gặp nàng để xác định nàng có thật sự đang ổn hay không

“Vậy cũng được.” Thiên Thảo không nghĩ để cho Nguyễn Tây nhìn đến bộ dạng thảm hại thậm chí không có nhà để về của mình, bèn đối với hắc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười “Có một người bạn hẹn gặp em bây giờ. Thầy có thể đưa em đến chỗ công viên quốc gia được không?”

“Được.” Nguyễn Tây đánh tay lái quay đầu xe, như sực nhớ ra điều gì bổ sung thêm “Gặp mặt bạn xong trở về sớm một chút, hôm nay dự báo thời tiết có nói trời sẽ mưa”

“Vâng” Thiên Thảo cảm kích nhẹ nhàng đáp lại

Đến công viên quốc gia, từ xa đã nhìn thấy Nghiêm Húc đang một mình đứng chờ nàng. Đợi Thiên Thảo lại gần, hấn quay lại, có chút giật mình, bởi vì trên người Thiên Thảo lúc này chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu trắng, khiến cho bóng dáng của nàng thoát nhìn rất đơn bạc. Ánh mắt vốn luôn luôn sáng ngời hôm nay lại trở nên yên lặng, nhiễm một tầng thủy quang, vẻ mặt nàng giống như đang cố gắng chịu đựng, cố gắng chống đỡ...

Thấy nàng như vậy, hấn vô cùng muốn chạy tới ôm lấy nàng mà an ủi thế nhưng lí trí mách bảo hấn không thể làm vậy, bởi vì hiện tại nàng đã có hạnh phúc của riêng mình.

“Có chuyện gì vậy.” Thiên Thảo ngồi xuống băng ghế cạnh đài phun nước

“Thi cuối kỳ vừa rồi lớp có rất nhiều người không đạt chỉ tiêu”
Nghiêm Húc chậm rãi lên tiếng

Ngàn thảo ngẩng đầu vẻ mặt có chút hoài nghi:“Em muốn hẹn gặp chỉ là để nói chuyện này?...” Nói rồi nàng lại ngẩng mặt lên nhìn trời thờ dài “Quá ngu ngốc mà! Có mỗi kì thi mà cũng không vượt qua được là sao”

Nghe được lời nói của nàng, trong lòng Nghiêm Húc có chút ấm áp, điều này chứng minh dù nàng không còn làm giáo viên nữa nhưng vẫn còn rất quan tâm đến bọn hấn. Nghiêm Húc giật giật khóe môi,

do dự mãi mới quyết định mở miệng “Hữu Lệ nhập viện rồi”

Thân thể Thiên Thảo cứng đờ, bỗng chốc bất dậy từ ghế đá “Tại sao lại nằm viện? Em ấy sinh bệnh sao?”

“Sau khi cô rời đi, thường xuyên có người nghị luận bàn tán về chuyện bức ảnh. Tối hôm qua bạn ấy lý luận, cãi nhau với một đám học sinh, kết quả lại nổi lên xung đột. Lúc chúng em đuổi tới thì toàn thân bạn ấy đều là vết thương... Vốn là bạn ấy dặn em không thể nói cho cô”

Nhớ tới ngày hôm qua, Nghiêm Húc nắm tay thật chặt, khi đó hắn cùng đầu húi cua chạy đến thì phát hiện Hữu Lệ bị đám nữ sinh vây quanh ẩu đả. Cuối cùng Hữu Lệ một người không chống đỡ được bị đánh cho đến không còn khí lực để đứng dậy, vậy mà mấy cô gái kia vẫn không buông tha còn đá vào xương sườn Hữu Lệ một cái, miệng liên tục mắng chửi người.

Những lời mắng chửi lúc ấy tất nhiên là nói về Thiên Thảo, bọn họ mắng Hữu Lệ có giáo viên như vậy thì học sinh cũng chẳng ra gì, bịa đặt phỉ báng Thiên Thảo kỳ thực là dựa vào quy tắc ngầm mới được đến trường điểm này dạy học. Không những thế bọn họ còn càng mắng càng quá đáng, hình dung Thiên Thảo như cái kĩ nữ thấp hèn, đến cả giáo viên chủ nhiệm còn nói qua: Cô ta cũng từng quyến rũ qua tôi, bất quá đã bị tôi quyết đoán cự tuyệt.

Đầu húi cua nhìn đến Hữu Lệ bị đánh thương tích đầy mình, hắn là người đầu tiên chạy đến ôm Hữu Lệ đi ra, sau đó tức giận không khống chế được mà quăng cho một nữ sinh đứng gần đó một cái tát. Kết quả trở thành ẩu đả giữa hai lớp, cả nam cả nữ đều tham chiến, cũng không bên nào có được ưu việt.

Sau cùng cả hai lớp đều bị kỷ luật, thế nhưng ban giám hiệu có phần

thiên vị bên kia hơn, cho rằng lớp bọn hấn toàn những thành phần cá biệt bất lương cho nên lớp kia chỉ bị mắng vài câu rồi đuổi về lớp mà bọn hấn lại bị kỷ luật nghiêm khắc.

Những điều này hấn cũng không định nói cho Thiên Thảo. Nhưng là hấn biết Hữu Lệ và Thiên Thảo rất thân thiết cho nên nếu biết đến Hữu Lệ bị thương, nàng nhất định sẽ lo lắng muốn đến thăm Hữu Lệ.

Thiên Thảo không tự giác nắm chặt tay, ánh mắt trừng lớn, hồi lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Húc, phát hiện trên trán hấn có vết xanh tím. Vốn đang chìm trong cảm giác bị thương, nghe xong lời Nghiêm Húc, cảm xúc hoàn toàn bị thay thế bởi phẫn nộ, Thiên Thảo níu lấy tay áo hấn “Mang cô đi xem em ấy”

.....

Đến phòng bệnh, nơi này đã có rất nhiều người, đầu húi cua đang gọt táo đưa cho Hữu Lệ. Nhìn thấy Thiên Thảo tiến vào tất cả mọi người đều sững sốt, riêng Hữu Lệ thì trừng mắt nhìn Nghiêm Húc “Lắm miệng!”

Thiên Thảo không nói gì ngồi vào cạnh giường, thấy cánh tay để bên ngoài chăn của Hữu Lệ còn lộ ra dấu vết xanh tím, nàng bắt lấy bàn tay Hữu Lệ nắm lấy “Em mới lắm miệng đó! Bọn họ thích bàn tán thì cứ để bọn họ nói đi. Ai cần em đứng ra biện giải? Xen vào chuyện của người khác!”

“Hừ, đấy là em tự nguyện.” Hữu Lệ cắn một miếng táo “Cô Thiên Thảo, nếu là cô thì cũng sẽ làm như vậy thôi”

“Cô đâu có ngốc như em?”

Hữu Lệ bỗng nhìn chăm chăm vào một điểm trên cánh tay Thiên Thảo, nàng nhìn theo ánh mắt kia liền thấy được dấu hôn rõ ràng trên bả vai mình

Thiên Thảo bị đám học sinh tò mò nhìn chăm chăm túng quần giả vờ gãi gãi tay “Đêm qua nhiều muỗi quá....”

“Nó nhất định là muỗi độc rồi.” Lớp phó học tập đẩy đẩy mắt kính nghiêm túc bình luận..

Ở trong bệnh viện ngày người một buổi chiều, Thiên Thảo cảm giác thời gian trôi qua thật mau, tán gẫu cùng đám học sinh khiến nàng tạm thời quên đi hết mọi chuyện đè nén trong lòng.

Lúc ra về Thiên Thảo gọi điện cho Lí Vũ, phát hiện điện thoại vẫn là không kết nối được, liền chờ dài một hơi. Ngoài cửa có mấy người lục tục đi đến, nguyên lai là cha mẹ Hữu Lệ, đám học sinh cũng ý tứ rời đi để Hữu Lệ có thời gian nghỉ ngơi.

“Bây giờ cô đi đâu vậy?” Không biết lúc nào thì Nghiêm Húc đã đứng bên cạnh nàng.

“Một lát nữa rồi tính sau.” Thiên Thảo lại chờ dài một hơi, vốn nàng còn suy nghĩ đi đến khách sạn nghỉ một đêm nhưng lúc này mới nhớ ra trên người ngoài di động thì không có mang theo cái gì cả. Nếu không phải lúc giằng co với Tân Xuyên nàng giằng lấy cái điện thoại thì hiện tại có khi di động cũng chẳng còn.

Nguyên lai không có công việc để kiếm tiền nuôi bản thân là một chuyện thất bại như vậy, không chỉ mọi người đều khinh thường mình, mà đến khi không còn ai để dựa vào, bản thân mới nhận ra mình chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Tính toán đi đến tiệm ăn nhanh ngồi một đêm rồi hôm sau đi làm lại chứng minh thư cùng thẻ ngân hàng, Thiên Thảo cười tự giễu, một người khi phải đối mặt với khó khăn thì tự giác sẽ phải độc lập, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Khi bên cạnh mình có một bờ vai để người dựa vào, bạn có thể khóc lóc, tố khổ với hấn. Nhưng một khi bờ vai ấy mất đi, cũng không đại biểu bạn nhất định sẽ bị nhốt trong nguy khốn trùng trùng, bạn sẽ tự tạo được thói quen đi đối mặt với khó khăn, sẽ chẳng còn muốn khóc lóc thêm nữa.

Chương 50

Editor: Cửu Vỹ Hồ

Đi đến cửa bệnh viện, ngoài trời mưa đã bắt đầu rơi. Thiên Thảo ôm lấy cánh tay mình, quả nhiên rất lạnh a, xem ra tối nay sẽ khó vượt qua đây.

Đang muốn chạy vào trong mưa, cả người nàng đột nhiên bị kéo lại, một kiện áo khoác được phủ lên vai truyền đến cảm giác ấm áp.

“Hôm nay cô làm sao vậy.” Nghiêm Húc hỏi.

“Làm sao vậy là sao?”

“Từ buổi sáng đến giờ em thấy cô có chút là lạ, cả người trông không được khỏe, ngồi trong phòng bệnh cũng không yên lòng. Em ngồi bên cạnh gọi cô rất nhiều lần nhưng cô đều không có nghe thấy, thậm chí chạm vào tay cô cô cũng không có cảm giác. Nếu có chuyện gì thì cô hãy cứ nói ra...Cho dù không muốn nói chuyện với em thì cô có thể nói với bọn Hữu Lệ..” Nghiêm Húc mím chặt môi, ánh mắt nhìn ra màn mưa bên ngoài.

“Em nói gì vậy. Vì sao cô lại không thích nói chuyện với em?” Thiên Thảo hoang mang hỏi lại

Nghiêm Húc giật mình:“Em nghĩ là cô sợ người khác hiểu lầm”

Thiên Thảo khẽ nhếch môi giả bộ nở nụ cười vui vẻ, mưa bên ngoài hắt lên khóe miệng nàng “Em đang nói đến chuyện lần trước sao?”

Giờ không còn liên quan đến hấn nữa rồi, chúng ta đã chia tay. Cô căn bản không có ý nghĩ sẽ không để ý đến em ” Nói xong Thiên Thảo đem chiếc áo khoác của Nghiêm Húc giơ lên che đầu chạy ra ngoài “Cảm ơn áo khoác của em. Cô về trước”

Haiz, đi tìm tiệm ăn nhanh nào đó thôi, Thiên Thảo suy nghĩ.

Ở trong mưa chạy một quãng xa, đợi đến khi tìm được một tiệm ăn thì chiếc áo bành tô của Nghiêm Húc đã ướt sũng thấm cả vào quần áo bên trong của Thiên Thảo. Nàng đi vào quán chọn một vị trí trong góc ngồi xuống, cả người ẩm ướt tuyệt không dễ chịu. Thiên Thảo đánh cái rùng mình, cả thân thể gắt gao co rúm lại trên ghế tựa, từ xa nhìn lại trông thực sự đáng thương. Nàng ôm lấy đầu gối cảm giác ấm áp hơn được một chút, đột nhiên lại phát hiện nhiệt độ cơ thể hạ xuống, cả người cảm giác lạnh lạnh nhất là bụng truyền đến đau đớn, hấn là bị cảm lạnh rồi a.

Ôm chặt lấy chiếc áo, Thiên Thảo ghé vào trên bàn. Thân thể run run, lúc này nàng thật sự rất mệt, rất đói, rất muốn có một cốc sữa nóng, rất muốn đêm nay nhanh qua đi.

Chậm rãi nhắm mắt lại, đột nhiên nàng giật mình nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, không khỏi lo lắng: chính mình sẽ không mang thai đi?

Nghiêm Húc đứng trong mưa thời gian rất lâu, hấn luôn luôn nhìn chăm chú vào bóng dáng ngồi ở góc tiệm ăn nhanh bên kia đường. Có lẽ là bình thường hấn có rất ít cơ hội được nhìn ngắm nàng nên hôm nay thật muốn nhìn thêm vài lần. Hơn nữa câu nói hôm nay của Thiên Thảo ‘chúng ta đã chia tay’ cứ luôn văng vẳng trong đầu hấn, làm cho hấn không kìm nén được vụng trộm vui sướng trong lòng.

Vậy nên này giờ hấn vẫn luôn đi theo phía sau Thiên Thảo, vài lần

nhìn đến nàng suýt vấp ngã, hoặc như hiện tại run run ôm lấy bả vai. Vốn là một cô gái luôn tràn đầy sức sống nhưng lúc này nhìn qua lại yếu đuối không chịu nổi, là vì cái gì? Vì nam nhân kia sao? Không biết vì sao nghĩ đến đây hắn lại không thể vui nổi nữa, bởi vì hắn lo lắng cho nàng, đau lòng nàng, rất muốn được chia sẻ nỗi buồn với nàng.

Vốn hắn còn tưởng rằng nàng sẽ bắt xe rời đi lại không ngờ tới nàng chạy trong trời mưa to tìm được một tiệm ăn nhanh. Hắn đợi ở chỗ này nhìn nàng đã rất lâu, rốt cục phát hiện ra nàng tính ở trong đó trôi qua đêm nay.

Vì sao mỗi khi có khó khăn nàng lại không thể nghĩ đến hắn? Nghiêm Húc chạy đến bên đường, đi vào tiệm ăn bước đến bên cạnh Thiên Thảo lay nàng tỉnh dậy. Quần áo đã ướt thành thế này nàng còn định cứ thế mà ngủ lại đây sao?

Kỳ thật Thiên Thảo không phải buồn ngủ mà bởi vì đầu rất đau nên ghé vào trên bàn. Trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, nàng không ngừng nhớ đến những lời nói chán ghét lúc sáng của Tân Viễn, trên người hết nóng lại lạnh, nàng bình tâm không được, bây giờ chỉ muốn vứt hết mọi thứ lại sau đầu.

Giá như nàng có thể trốn tránh được tất cả chuyện trước mắt, bao gồm cả việc xuyên đến thế giới này. Ước gì tất cả chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, khi tỉnh lại thì nàng sẽ thoát khỏi nó.

Thiên Thảo đầu óc mơ màng phát hiện có người đang nhẹ nhàng lay lay. Nàng mở to mắt phát hiện Nghiêm Húc đang đứng trước mặt, vừa muốn hỏi hắn tại sao lại có mặt ở đây thì Nghiêm Húc đã đem nàng ôm vào trong lòng, môi dán lên trán thử độ ấm “Sao lại nóng như vậy” Cả cơ thể Thiên Thảo như bị ôm trọn vào ngực Nghiêm Húc, lây nhiễm độ ấm của hắn, rốt cục cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Nghiêm Húc bế nàng lên bước ra phía ngoài cửa “Đi đến nhà em đi. Chỉ là em cũng không có ô, cô chịu đựng ướt một chút”

Thiên Thảo lúc này mới phát hiện nguyên lai không chỉ có mình nàng cả người ướt đầm....

“Đưa cô đến tiệm thuốc.” Cổ họng Thiên Thảo do phát sốt mà trầm khàn “Giúp cô mua ít dược”

.....

Đợi đến khi trở về biệt thự Thiên Thảo đã mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không biết. Nghiêm Húc đem nàng đặt lên giường, nhìn thuốc tránh thai trong tay, sắc mặt có chút rối rắm.

Hắn bước tới cởi bỏ dây lưng áo ngủ của Thiên Thảo. Hắn vốn định giúp nàng cởi ra tránh bị cảm lạnh nhưng đến khi ra tay thì thực bối rối không biết phải bắt đầu từ chỗ nào. Tiếp tục cởi sao?

Đấu tranh một hồi, tay hắn run run đem áo ngủ trên người nàng hoàn toàn cởi sạch, lại dùng khăn lông ấm áp giúp nàng lau đi nước mưa. Thế nhưng toàn bộ quá trình hắn đều không có tâm tư mà suy nghĩ đến mấy chuyện sắc tình...

Chỉ còn lại cảm giác đau lòng thay nàng...

Trên ngực Thiên Thảo trải rộng dấu hôn, những nơi được áo ngủ che đi toàn bộ nổi lên xanh xanh tím tím. Lúc lau đến bắp đùi, động tác Nghiêm Húc đột nhiên dừng lại. Ở mặt trong đùi Thiên Thảo có vết tụ máu, phải là va chạm kịch liệt cỡ nào mới để lại dấu vết như vậy. Trong lòng có chút chua xót, Nghiêm Húc cúi đầu hôn lên môi nàng. Tuy rằng hắn không chỉ một lần phỏng đoán nàng cùng vị hôn phu vì sao muốn chia tay, nhưng là hắn biết, trong lòng Thiên Thảo chưa

từng có một phần nhỏ nhoi nào dành cho hắn cả.

Tuy vậy hắn vẫn không thể khống chế bản thân mình đi yêu nàng, nhìn không được muốn tìm nàng nói chuyện, quan tâm nàng, muốn cùng nàng gặp mặt.

Từ ngăn tủ tìm ra mấy bộ quần áo của mình thay cho Thiên Thảo, cài xong chiếc nút cuối cùng, Nghiêm Húc có cảm giác bọn họ giống như đôi vợ chồng mới cưới vậy, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thật hạnh phúc.

Hắn cầm bộ váy ngủ ướt sũng của Thiên Thảo đem đi giặt rồi lại cầm lấy lọ thuốc cần thận nghiên cứu hướng dẫn sử dụng, lấy một cốc nước ấm nhẹ nhàng đút cho nàng uống. Hắn mong sao thời gian lúc này hãy trôi thật chậm thôi...

Có thể là do uống vội quá, Thiên Thảo hớp được một ngụm nước liền bị nghẹn ho khụ khụ. Nghiêm Húc lập tức dừng lại, cầm lấy cái cốc trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đưa lên miệng uống một ngụm, áp môi mình lên miệng Thiên Thảo bón cho nàng. Thiên Thảo có vẻ như rất khát, nhìn bộ dáng sặc nước vừa rồi của nàng là có thể đoán ra cho nên lúc này Nghiêm Húc dùng miệng đút cho nàng, nàng một chút cũng không ghét bỏ thậm chí cố gắng hút lấy nơi nguồn nước. Nghiêm Húc mặt đỏ tai hồng, cứ thế tiếp tục cẩn thận đút cho nàng không để cho nàng bị sặc lần nữa.

Nhưng là hắn bón nước đến nghiện thì phải làm sao bây giờ?

Một lúc lâu sau Thiên Thảo rốt cuộc mơ hồ tỉnh, trong nháy mắt ý thức chậm rãi trở về, nàng phát hiện cánh môi có chút ẩm ướt, có người đang hôn nàng, phía sau lưng được đỡ dựa vào một cánh tay rắn chắc, kiên cố.

Mở to mắt, nàng nhận ra đó là Nghiêm Húc, bất quá tầm mắt vẫn còn mơ hồ, xem ra đầu vẫn còn choáng váng.

Đụng phải ánh mắt Thiên Thảo, Nghiêm Húc trên mặt lại đỏ như xuất huyết, không nghĩ tới động tác của hắn lại đánh thức nàng.

“Loại thuốc này không thể uống cùng thuốc cảm nếu không sẽ ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc, cho nên em còn chưa dứt thuốc cảm cho cô” Nghiêm Húc đỡ Thiên Thảo nằm xuống giường, lại dém gọn góc chăn nhỏ giọng “Vừa rồi cô uống nước bị sặc cho nên...”

Thiên Thảo đánh gãy lời nói của hắn: “Cũng không phải là chưa từng thân qua.”

Biết Thiên Thảo là đang ám chỉ chuyện lần trước hắn hôn trộm nàng mà không dám thừa nhận, Nghiêm Húc giả bộ đặt tay lên sống mũi, cố gắng che đi vết hồng trên mặt “Cô nghỉ ngơi đi, em trở về phòng”

“Ừm.”

Nghiêm Húc đi rồi Thiên Thảo chuẩn bị ngủ lại nghe được tiếng đẩy cửa, Nghiêm Húc vẻ mặt xấu hổ lại tiến vào, trong lòng còn ôm theo một đồng lớn gì đó.

Đem túi chườm nóng cho Thiên Thảo, lại đưa thêm cho nàng một cái chăn và một cốc nước ấm, hắn nói “Nếu như không thể uống thuốc cảm thì cách này có lẽ sẽ chút tác dụng giảm sốt cho cô”

Thiên Thảo kinh ngạc nhìn bóng dáng bận rộn của Nghiêm Húc, tuy biết rằng kì thực hắn vẫn là hắn lúc trước mà thôi, bề ngoài không có gì thay đổi cả nhưng không hiểu sao lúc này nàng cảm giác hắn cao lớn hơn so với bình thường rất nhiều, khiến cho người khác không tự giác cảm thấy an toàn.

Hình ảnh của hắn ở trong lòng nàng đã dần dần trưởng thành lên, mỗi người đều như vậy, đều sẽ dần thay đổi, chỉ cần tinh tế quan sát, bạn sẽ thấy được họ đang biến hóa từng ngày.

Tỷ như nói đến Hữu Lệ và đầu húi cua, trước ngày hôm nay nàng còn không có phát hiện ra nguyên lai bình thường bọn họ gặp nhau là cãi nhau, đấu khẩu thế nhưng thật ra đó là cách riêng mà họ để ý đến đối phương mà thôi.

Lại tỉ như, trước ngày hôm nay, nàng cảm thấy không cần thiết phải ỷ lại người khác, cho dù là bạn bè, nàng có thể dựa vào chính năng lực của mình để mà sống sót, ỷ lại sẽ chỉ làm cho người ta yếu đuối.

Nhưng sau hôm nay, nàng cũng hiểu được không phải bản thân nghĩ không ỷ lại thì thực sự không cần ỷ lại, bạn dựa vào người khác không phải để họ bảo hộ mình hoặc là trở thành nơi cho mình khóc lóc, kể lể mỗi khi bị ủy khuất mà là để giúp bạn nhận ra tình cảm chân thành giữa người với người, trong khó khăn hoạn nạn mới biết được lòng nhau.

Chương 51

Trở lại nhà Nghiêm Húc, Thiên Thảo đem sim điện thoại cũ ném đi, thay đổi một số mới, bởi vì mấy ngày nay Tân Xuyên luôn luôn gọi điện tới cho nàng, một ngày hẳn gọi không biết đến bao nhiêu lần, chẳng phân biệt ngày đêm. Thiên Thảo dẫu sao cũng không phải người tâm địa sắt đá, nói đoạn tuyệt liền có thể một đao lưỡng đoạn, nàng cần có thời gian để chậm rãi quên đi. Mà mỗi khi nhìn đến cái tên Tân Xuyên hiện trên màn hình di động, trái tim liền không tự giác lồi nhịp, bởi vậy đổi số điện thoại cũng là để mắt không thấy tâm không phiền.

Kết quả trận thi đấu lần trước của Nghiêm Húc đã có, hẳn quả nhiên thành công lọt vào vòng trong, tiếp đến đã là trận chung kết, khả năng để cho kẻ khác động tay động chân liền rất nhỏ. Vậy nên Thiên Thảo không còn lo lắng có người rắp tâm hãm hại hẳn, trận này hết thảy đều xem thực lực đi.

Không đi chỗ Nguyễn Tây luyện tập Thiên Thảo cũng không còn việc gì khác để làm, đại bộ phận thời gian nàng đều ở trong phòng viết tiếp bản nhạc đã ấp ủ từ lâu nhưng còn chưa hoàn thành – “Cái chết của Satan”

Nghiêm Húc mỗi ngày trở về nhà đều sẽ mua đồ ăn, trong nhà lại không có tủ lạnh cho nên tất cả nguyên liệu đều hôm nào mua hôm đó dùng. Công việc học tập của hẳn bận rộn, Thiên Thảo lại đang ở nhờ nhà hẳn nên rất ngại ngùng khi nhìn hẳn mỗi ngày luyện đàn xong lại vội vội vàng vàng rửa tay đi nấu cơm. Cho nên nàng bèn bảo Nghiêm Húc ngồi một bên đi để nàng đến làm, thế nhưng hẳn lúc này lại rất không nghe lời, cuối cùng luôn phát triển thành cục diện

hai người cùng tắt bếp trong phòng bếp.

Ngày đó khi Thiên Thảo định ra ngoài làm lại thẻ ngân hàng, đi ra cửa lơ đãng nhìn đến Nghiêm Húc, thấy hắn cứ nhìn chăm chăm vào nàng, ánh mắt có vẻ khẩn trương. Mấy ngày nay, cứ mỗi buổi sáng nàng bước ra khỏi phòng ngủ, lại nhìn thấy Nghiêm Húc luyện đàn ở phòng khách. Giữa trưa ra phòng ngủ, hắn cũng lại đang luyện đàn. Hết thấy nhìn qua như là ngẫu nhiên, nhưng nàng lại có cảm giác giống như hắn luôn chăm chú để ý nàng không rời.

Trước khi Thiên Thảo ra khỏi cửa, Nghiêm Húc rốt cục mở miệng “
Cô đi đâu vậy?”

Hắn mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào túi đen trong tay nàng, là hành lý sao? Nếu nàng làm xong xuôi thẻ, cầm được tiền xong có phải liền sẽ không ủy khuất cùng hắn ở lại cái chỗ không có điều hòa, không có tủ lạnh này....

Nhìn biểu cảm thất lạc trên gương mặt Nghiêm Húc, Thiên Thảo ngẩn người, sau đó không khỏi nhin cười kéo kéo khóe miệng “
Nghiêm Húc, cô thuê lại phòng ở của em nhé?”

Nghiêm Húc vừa định mở miệng kêu không lấy tiền, nhưng sợ hãi nàng không đồng ý, cũng sợ nàng đổi ý không muốn trọ lại chỗ này, liền vội vàng đáp “Được”

Thiên Thảo nhìn hắn nhú nhú mày sau đó giơ lên túi đen trong tay “Túi rác a~”

Lúc này trong lòng Nghiêm Húc mới thở phào một hơi.

Mấy ngày này Thiên Thảo ở lại nhà hắn, tuy nhìn bề ngoài mọi chuyện đều hết sức yên bình nhưng thực ra trong lòng hắn hết lần

này đến lần khác dậy lên sóng ngầm.

Giống như sáng hôm ấy đi vào nhà vệ sinh chung, đầu óc vẫn còn mơ màng, hấn vô thức cầm lấy bàn chải đánh răng, mãi một lúc sau mới nhận ra mình lấy nhầm bàn chải, đem màu tím nhầm thành màu lam.

Rồi như lần khác đi qua phòng ngủ của nàng nghe được tiếng nàng ngân nga bên trong, hay thời điểm hấn kéo đàn, nàng đi ngang qua thuận miệng khen ngợi một câu “Thật là dễ nghe”

Chỉ là những chi tiết nhỏ như vậy thôi cũng khiến cho trái tim hấn đập loạn xạ, hấn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày lại có thể cùng nàng ở chung dưới một mái nhà như vậy, cùng sinh hoạt, cảm thụ hơi thở của nàng.

Thiên Thảo ở trong phòng suy nghĩ viết nhạc, điện thoại đột nhiên vang lên, nàng liếc qua liền vui sướng phát hiện chính là tên biến thái họ Lý bao ngày qua nàng tìm cách liên hệ đều không được.

Trong lòng nhanh chóng suy nghĩ nên mở lời với hấn như thế nào, Thiên Thảo nhấn phím nhận, đầu dây bên kia vang lên thanh âm ôn nhu vô hại của Lí Vũ “ Vừa rời đi không bao lâu, không nghĩ tới vừa trở về đã nghe tin cô bị khai trừ rồi, hiện tại trong trường học nơi nơi đều bàn tán về chuyện xưa của cô nha~”

“Nga? Vậy anh cảm thấy chuyện xưa này tình tiết như thế nào?”

“Rất không hay, bởi vì cùng nhân vật chính phát sinh chuyện xưa lại không có tôi đâu”

Thiên Thảo đề lại huyết thái dương giật giật “VẬY TRONG ĐÓ CÓ AI?” Lúc nàng rời khỏi trường học cũng chỉ có Cao Đồ là ‘nam nhân vật chính’ trong câu chuyện thâm dật mà thôi.

“Ba học sinh của cô, còn có mấy nam sinh lúc trước bị xử phạt đuổi học sau lại được trường học nhận lại. Hơn nữa.... lão già chủ nhiệm, còn nói qua cô từng quyến rũ hắn” Lí Vũ im lặng một lát rồi lại tiếp tục nói “ Nhưng là tôi không tin, nếu như nói quyến rũ thì người đầu tiên cô quyến rũ phải giống như tôi mới đúng ~”

“...” Tuy rằng đối với giọng điệu biến thái của Lí Vũ nàng thật không biết phải nói gì, nhưng quả thật đối lại nếu như là một cô gái khác, còn thanh xuân tươi trẻ như vậy có gì lại phải luẩn quẩn trong lòng đi quyến rũ một cái lão già vô tích sự như vậy. Bất quá trong trường học những lời gièm pha nhất định đều sẽ nghiêng về một phía, ai cũng sẽ không tin lời của nàng. Cứ nhìn đến việc trường học nhận lại mấy nam sinh kia là có thể đoán ra nhất định có người nói bóng gió gì đó bên tai hiệu trưởng, vu cáo ba nam sinh kia là bị nàng quyến rũ không thành mà đổ oan.

“Thầy giáo Lí, kì thật tôi gọi điện cho anh cũng là có chút chuyện, hắn anh cũng đoán ra được đi” Nghĩ đến vết thương trên người Hữu Lệ còn có những học sinh vẫn kiên trì bảo vệ cho nàng, Thiên Thảo không khỏi nắm chặt ngón tay. Nàng làm sao có thể làm cho những người yêu nàng, bảo hộ nàng phải hổ thẹn đây.

Dàn nhạc Già Lam được Nguyễn Tây dẫn dắt hôm nay trở thành dàn nhạc số một quốc nội. Cả nước không ai không phải sợ hãi than khi nhìn đến đội hình này. Không ít người là du học sinh từ nước ngoài trở về, bằng không cũng là những người rất có danh tiếng, đạt nhiều chiến tích.

Duy nhất một chuyện làm cho người khác ngoài ý muốn chính là viên chỉ huy. Không có từng nghe đến danh tiếng của nàng mà bộ dáng cũng thật lạ mặt, điều quan trọng nhất là nàng ta lại chỉ là một tiểu cô nương. Điều này khiến cho ai ai cũng đều nghi ngờ đối với ánh mắt của Nguyễn Tây. Chỉ huy dàn nhạc là một nhân vật tối trọng yếu, cực kì then chốt, Nguyễn Tây tìm người làm sao có thể qua loa như vậy?

Thiên Thảo trước khi bước lên sân khấu liền ra sức chà xát hai tay. Không phải vì nàng khẩn trương, mà vì Nguyễn Tây nói sau trận này sẽ có tiền cầm, đây là loại chuyện làm cho người ta hưng phấn cỡ nào a.

Giống như biết rõ trong lòng Thiên Thảo suy nghĩ cái gì, qua tấm rèm sân khấu, nàng rõ ràng nhìn thấy Nguyễn Tây đem tay phải nâng tới trước ngực sau đó nhìn nàng, dùng ngón cái chà xát trên bốn ngón tay còn lại.

Thiên Thảo nháy mắt liền hắc tuyến, ông chủ đây là uy hiếp trắng trợn nếu nàng biểu hiện không tốt liền không có tiền cầm sao? ==

Bất quá Thiên Thảo chỉ huy vẫn luôn là thật nghiêm túc. Đến thời điểm lên sân khấu bắt đầu diễn tấu, dưới đài âm thanh bàn tán ồn ào liền biến mất, Thâm Tuyết hôm nay cũng đã tới, nàng ta thật kinh ngạc với sự tiến bộ của Thiên Thảo, giống như càng có khí thế hơn so với mấy ngày trước.

Nhưng không biết vì sao, hôm nay Thiên Thảo thể hiện là một loại khí thế bi thương, giống như con người khi đi đến đường cùng tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể dũng cảm đối mặt, giống như đã mất đi toàn bộ mọi thứ, chẳng còn điều gì phải kiêng kị, lo được mất, chỉ còn biết quên mình tiến lên.

Nếu như từ trước Thiên Thảo tạo cho Thâm Tuyết là cảm giác cà lơ cà phát thì như vậy hiện tại, là một loại khí thể tùy tâm sở dục. Tuy rằng nhìn qua thì không có gì khác biệt nhưng trên thực tế, bản chất của nó lại hoàn toàn bất đồng.

Nàng lúc này đứng trên bục quả thực rất hấp dẫn người, không phải bởi vì diện mạo của nàng, bởi vì chỉ huy luôn đứng quay lưng về phía khán giả, căn bản không thể khiến cho mọi người nhìn thấy mặt. Thứ hấp dẫn người của nàng, chính là khí chất, còn có âm nhạc khiến người ta mê đắm.

Khi kết thúc biểu diễn bước xuống đài, Nguyễn Tây rất phối hợp đưa cho nàng một tờ chi phiếu “ Biểu hiện không sai, đây là tiền lương trả trước cho em”

Thiên Thảo mở to hai mắt nhìn chòng chọc vào tờ chi phiếu trong tay Nguyễn Tây, tôi nói này ông chủ, phương thức trả tiền công của ngài cho tới bây giờ đều không giống người thường như vậy ư? Trong nháy mắt nhận lấy chi phiếu, Thiên Thảo đột nhiên có loại cảm giác bị bao dưỡng =.=, đặc biệt là khi nhìn rõ được con số ghi phía trên.

“Có vấn đề gì sao?” Nguyễn Tây hỏi Thiên Thảo

“Không... không có... Sư phụ, người tuyệt đối là ông chủ tốt nhất a!!!!”

Khóe miệng Nguyễn Tây hơi cong cong lên, sau đó như vô tình hỏi nàng “Sau hôm đó hẳn có đi tìm em không?”

Thiên Thảo quả thực không biết nói gì cho phải, bởi vì hiện tại nàng đã luyện thành thói quen phản xạ né tránh khi nhắc đến cái tên này “... Em..mới đổi số điện thoại, chính là số cũ lúc trước đó”

Nguyễn Tây như có điều suy nghĩ gật gật đầu “Đã biết”

Từ hậu đài đi ra, Nghiêm Húc đã đứng xa xa trong đại sảnh chờ nàng, nhìn đến Nguyễn Tây đi bên cạnh Thiên Thảo, cước bộ của hắn hơi dừng một chút, nhưng là vẫn bước nhanh đến chỉ là ý cười trên mặt có chút thu liễm “Hôm nay diễn tấu rất tuyệt”

“Ân, bởi vì chỉ huy quá tuyệt vời đi” Thiên Thảo đáp mặt không đổi sắc

“Tiếp theo về nhà sao?”

“Đợi đi qua siêu thị mua chút đồ về, hôm nay cơm tối phải hảo hảo khao chính mình một bữa mới được” Nắm chặt tiền lương trong tay, cảm giác có tiền thật tốt a.

“Cô nhớ món lần trước em nói không? Vậy thì tối hôm nay sẽ làm cho cô” Nghiêm Húc ánh mắt lơ đãng cong cong lên, một người hỏi một người đáp, Nguyễn Tây thực có cảm giác mình là người thừa ở một bên.

Nghe được đoạn đối thoại, Nguyễn Tây nhin không được đánh giá thiếu niên trước mặt. Hắn bộ dáng rất cao, còn cao hơn so với bản thân nửa cái đầu. Trừ bỏ ánh mắt có phần ngây ngô, hắn hẳn là một thiếu niên rất có tài năng. Bất quá hắn vừa nói với Thiên Thảo cái gì? Làm cơm tối cho nàng? Chẳng lẽ hai người bọn họ ở chung một chỗ?..

Sau buổi biểu diễn, dàn nhạc Già Lam thực sự đã gây nên chấn động lớn, tuy nhiên ngay sau đó liền truyền ra một tin tức, cô gái chỉ huy thiên tài ngày hôm ấy nhưng lại từng là một giáo viên, hơn nữa còn bị khai trừ vì tác phong không đứng đắn.

Thiên Thảo ngay lập tức trở thành đề tài bàn luận nóng bỏng của dư luận, giới truyền thông thậm chí phần chú ý chuyện này, bởi vì nó không chỉ có quan hệ đến ngành giáo dục, còn có giới âm nhạc, nhất là dàn nhạc số một như Già Lam còn có ảnh hưởng không kém trên trường quốc tế như vậy. Nếu như vì một người mang tiếng xấu gia nhập mà bị bôi đen thì sẽ gây tổn thất không nhỏ đối với giới âm nhạc cổ điển trong nước.

Trên mạng những lời nghị luận càng không có điểm dừng, có người châm chọc nói không thể trông mặt mà bắt hình dong, có người lại biện hộ cho Thiên Thảo, nói có thể diễn tấu ra âm nhạc như vậy tuyệt không thể là hạng người nhân phẩm có vấn đề. Chỉ trong một thời gian, chuyện này đã trở thành một vấn đề hết sức nóng bỏng, được đem ra bàn tán rộng rãi.

Nhưng tất cả những chuyện này đều đã nằm trong dự liệu của Thiên Thảo, trước kia học viện Hợp Tà vì sợ chuyện gièm pha lộ ra danh tiếng sẽ bị ảnh hưởng nên không có công bố ra bên ngoài, chỉ là qua loa khai trừ, trên giấy tờ cũng không ghi rõ lý do.

Chính vì vậy nàng mới không có ngay lập tức tìm tới trường tìm cái công đạo, dù sao nếu có làm sáng tỏ lúc ấy liền cái phí tổn thất tinh thần cũng không nhận được. Nàng lại không tính toán ở lại trường công tác cho nên liền nghĩ đợi đến sau buổi diễn tấu sẽ xử lý. Quả nhiên có những kẻ nhìn nàng không vừa mắt liền truyền tin tức giả dối này cho đám phóng viên. Sự tình trong phút chốc nháo lớn, như vậy hiện tại nàng không chỉ có thể đòi phí tổn thất tinh thần mà còn có thể tố cáo đối phương tội vu cáo, phỉ báng nha.

Lại nói, pháp luật bây giờ cũng thật không đáng tin, tỷ như tội phỉ báng nhất định phải tình tiết nghiêm trọng mới cho lập tội, khiến cho rất nhiều người có oan ức cũng chẳng thể giải. Tựa như một kẻ luôn chán ghét người, nói xấu người thủy tính dương hoa, nếu như có

muốn cáo trạng thì cũng không thể định tội.

Đối mặt với những lời lẽ bén nhọn của giới truyền thông, Thiên Thảo cái gì cũng chưa nói, chỉ là đối với đám phóng viên đang giơ microphone về phía nàng mặt mang theo khinh bỉ hoặc tươi cười giả tạo phát phát tay “Vậy thì cùng đến Hợp Tà học viện đi, tôi mời khách”

Về sau một màn Thiên Thảo vẫy tay này không biết bị ai vô tình chụp được truyền lên mạng, có không ít người bình luận nói: Không hổ là chỉ huy viên, đến cái giơ tay nhắc chân cũng quá khí thế đi!

Đến học viện Hợp Tà, không ít người bị dọa bởi đội hình phóng viên cường đại hùng hổ đi theo sau Thiên Thảo, giống như hình ảnh xã hội đen vẫn phát trên ti vi vậy. Đến khi phản ứng lại, một số người đứng lại từ xa xem náo nhiệt, lại một số người khác ác ý nhìn về hướng Thiên Thảo, đây tất nhiên là đám học sinh từng đánh nhau với nhóm Hữu Lệ, ngày đó bọn hắn bị đánh không nhẹ nên trong lòng vẫn còn ghi hận.

Đám phóng viên đến đây như cá gặp nước, người người chạy đi phỏng vấn đám học sinh trong trường về chuyện của Thiên Thảo, đương nhiên đều được đến đáp án giống như phiên bản trên mạng truyền lưu- “nữ giáo viên dâm loạn”, thậm chí còn hỏa bạo hơn, nói Thiên Thảo quyến rũ lãnh đạo trường, dựa vào quy tắc ngầm nhậm chức lại vu oan cho học sinh bị đuổi học.

Thế nhưng Thiên Thảo mặt vẫn không đổi sắc bước đến tòa nhà phía trước, đối mặt với những hành động nhục nhã cùng khiêu khích của đám học sinh đều không lên tiếng, nàng đâu thể so đo với bọn họ được, dù sao cũng đều là người bị hại, nàng bị mắc tiếng oan, còn bọn họ thì bị lừa gạt, bị tai che mắt. Hơn nữa làm điều ấy đối với nàng một chút ý nghĩa đều không có.

Lúc này số lượng phóng viên đi theo Thiên Thảo còn rất ít, những người này đều có điểm giống nhau chính là không giống đám đông kia hấp tấp chạy đi phỏng vấn đám học sinh. Một lão phóng viên mặt mang theo khinh bỉ nhìn thoáng qua đám ngựa non hấu đá chạy đi trong lòng mắng một tiếng ngu xuẩn, đám học sinh kia muốn phỏng vấn lúc nào chẳng được, mà nhìn bộ dáng Thiên Thảo thì nhất định là có chuyện gì muốn làm, không chừng còn có thể lấy được tin tức lớn.

Chương 52

Lúc này số lượng phóng viên đi theo Thiên Thảo còn rất ít, những người này đều có điểm giống nhau chính là không giống đám đông kia hấp tấp chạy đi phỏng vấn đám học sinh. Một lão phóng viên mặt mang theo khinh bỉ nhìn thoáng qua đám ngựa non háu đá chạy đi trong lòng mắng một tiếng ngu xuẩn, học sinh kia còn ở đó muốn phỏng vấn lúc nào chẳng được, mà nhìn bộ dáng Thiên Thảo thì nhất định là có chuyện gì quan trọng muốn làm, đi theo nàng không chừng còn có thể lấy được tin tức lớn.

Thiên Thảo sai bước đi thẳng tới văn phòng trường. Có mấy đạo ánh mắt tò mò nhìn nàng, lại nhìn qua cả đám phóng viên đi phía sau. Thiên Thảo ánh mắt sắc bén lướt đến trên người Tiểu Vân, cả người nàng ta lập tức cảnh giới lên. Đúng lúc này lão chủ nhiệm dê già đi từ ngoài tiến vào, đi theo phía sau lão còn có hiệu trưởng.

“Cửu Thiên Thảo, cô còn quay lại trường học làm cái gì. Nơi này đã đem cô khai trừ rồi. Đừng có đem cái tác phong không đứng đắn của cô đến làm ô nhiễm trường học” Lão ta chỉ tay vào mặt Thiên Thảo hét lớn. Tuy rằng trong lòng lão vẫn sợ hãi Thiên Thảo sẽ đem chuyện ngày trước phi lễ nàng nói cho đám phóng viên nhưng xem ra hiện tại Thiên Thảo đã là nỏ mạnh hết đà, không cần bao lâu thời gian nữa lời đồn đãi sẽ kéo nàng xuống hố, đến lúc ấy lời có nói ra cũng chẳng ai tin.

“Tôi đây là đang đưa các anh chị phóng viên đến tham quan xem xem bộ dạng ngôi trường học trọng~ điểm~ là như thế nào. Phải biết rằng hiện nay giáo dục là một vấn đề hết sức quan trọng, được đất nước vô cùng quan tâm nha. Tôi ngày đêm suy nghĩ trăn trở cuối

cùng mới đành xả thân vì nghĩa, đưa họ đến đây để công bố một chuyện hết sức quan trọng” Thiên Thảo xoay người chỉ thẳng vào lão nói với phóng viên xung quanh “Vừa rồi ông ta nói tôi tác phong không đứng đắn, trước hết cũng phải nói, đường đường là chủ nhiệm một ban cư nhiên không biết phân biệt tốt xấu, vũ nhục người khác hay là ông đang cố ý hắt nước bẩn cho tôi?”

“Hừ” Lão chủ nhiệm dê già trên mặt hiện lên tươi cười đáng khinh “Trường học chính bởi vì có những người như cô mới bị bôi đen, tôi nói cô tác phong không đứng đắn chẳng lẽ không đúng? Đây vốn dĩ là sự thật! Chuyện cô quyến rũ học sinh, quyến rũ giáo viên toàn trường đều đã biết cả rồi!”

“Nghe nói còn có lời đồn đãi tôi từng quyến rũ qua ông?” Thiên Thảo giả bộ kinh ngạc hỏi

Lão chủ nhiệm dê già thần sắc có chút chột dạ, tin tức này là do lão tự mình truyền ra, lúc đó chỉ vì muốn bôi đen Thiên Thảo, hiện tại bị nhắc đến khó tránh có chút khẩn trương, nhưng nghĩ đến nàng cũng chẳng còn năng lực để phản kích liền yên lòng tiếp tục cả vú lấp miệng em “Cư nhiên còn dám hỏi lại tôi? Loại sự tình này tôi nhắc đến còn thấy hổ thẹn thay cho cô”

Thiên Thảo trong lòng đã bị bộ dáng giả bộ công chính nghiêm minh của lão ghê tởm muốn nôn nhưng là nàng vẫn nhịn xuống chờ đợi... Chỉ chốc lát sau, Cao Đồ đã bị đám huynh đệ Tắc Đầu lôi đến. Các phóng viên vừa nhìn thấy Cao Đồ liền ngửi được mùi tin tức sốt dẻo, đây còn không phải là nam nhân vật chính trong câu chuyện được đưa lên mạng ư?

“Các vị, hôm nay tôi mời mọi người đến đây kỳ thực là vì làm sáng tỏ mối quan hệ cùng với bạn học này. Bức ảnh kia thật ra chỉ là ngụy tạo” Thiên Thảo nhìn về hướng Cao Đồ nhướn mày hỏi “ Có đúng

không?”

Cao Đồ quay mặt đi, ánh mắt lướt qua trên người Tiểu Vân “Cô Thiên Thảo, em không nghĩ nói dối đâu...”

“Em nói dối hay không cũng không quan hệ... Dù sao lúc đó trong văn phòng vẫn còn một người khác” Thiên Thảo vừa dứt lời, Lí Vũ vẫn đứng một bên tựa người vào ban công xem diễn liền đột nhiên lên tiếng “Đúng vậy, ngày đó tôi cũng có mặt ở văn phòng, chẳng qua là đang ngồi xổm dưới quầy để đồ tìm mấy thứ, không làm gì khiến người khác chú ý tới thôi. Lúc đó vừa vặn đi ra ngoài thì nhìn thấy học sinh này ghé sát vào người cô Thiên Thảo, mà cô ấy còn quay đi né tránh, hai người họ không hề có hành động gì mờ ám cả”

Nghe xong lời này của Lí Vũ, trong văn phòng một mảnh ồ lên, lão chủ nhiệm dề già hơi hơi nhíu mày “Thầy giáo Lí, Cử Thiên Thảo không phải là đã cho thầy được cái gì ‘ưu việt’ đi? Thầy lấy cái gì chứng minh được lúc ấy thầy đang có mặt ở hiện trường?”

Tiểu Vân làm bộ như tiếc hận thở dài “Cô giáo Thiên Thảo, trước kia cô cũng là một giáo viên ưu tú, vì sao hiện tại lại trở thành... như thế này... Tìm đủ mọi thủ đoạn quyến rũ nam nhân chỉ để đạt được mục đích?”

Đám người Tắc Đầu cùng Hữu Lệ thấy tình cảnh như vậy đều khẩn trương, hiện tại sự tình đã phát triển theo hướng càng gây bất lợi cho Thiên Thảo. Lúc này mọi người đều cho rằng Thiên Thảo đã không còn tìm được lý do gì để thoái thác thì Lí Vũ lục lọi đồ gì đó trong túi “ A, đúng rồi, ngày đó tôi còn đang chạy thử cái máy quay phim mới mua, sau đó quên mất cứ thế để ở trên bàn... hình như là có quay được cái gì đó...”

Thiên Thảo trong lòng mắng thầm Lí Vũ này thực là giỏi giả bộ, cũng

giỏi hành hạ người. Hôm ấy hẳn rõ ràng sớm có chuẩn bị cố ý để máy quay phim trên bàn ý đồ quay lại hai người bọn họ, loại biến thái cấp độ này như hẳn chỉ đơn thuần tìm ngược thôi còn chưa đủ, chỉ có đem quá trình bị ngược ghi lại rồi trở về chậm rãi thưởng thức mới có mùi vị. Bất quá lúc này nàng cảm thấy thật may mắn khi hẳn lại có tâm hồn biến thái như vậy, bằng không nàng thật sự bởi vì không đưa ra được chứng cứ mà rơi vào thế hạ phong.

Thấy Lí Vũ mang máy quay phim ra, các phóng viên như ong vỡ tổ ào ào đi lên, nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ sợ sẽ lỡ mất một chút tin tức. Về phần những giáo viên khác cùng với lão chủ nhiệm sắc ma, bọn họ căn bản không thể chen chúc đi vào a! Lí Vũ hiện tại giống như cái bánh bao thịt bị đám hổ sói bu chặt xung quanh vậy.

Video clip chất lượng hình ảnh cũng thật rõ ràng, trang phục của nhân vật bên trong cùng với bài trí xung quanh đều y hệt như trong bức ảnh chụp. Mọi người chỉ nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó một nam sinh đi đến bên cạnh Thiên Thảo, chính là nam nhân vật chính Cao Đồ.

Chỉ thấy Cao Đồ cố ý nói vài câu với Thiên Thảo mục đích muốn ở lại nhận phê bình, nhưng Thiên Thảo quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu này. Sau đó Cao Đồ tiến lại gần, xem ra là định hôn nàng nhưng nàng một mực tránh qua một bên, thậm chí chuyển ghế dựa sang một chỗ cách xa. Nhìn vào là có thể thấy được, nàng cực kỳ không đồng ý có bất cứ thân cận gì với hắn, càng đừng nói đến chuyện hôn môi như trong ảnh chụp.

Xem xong clip mọi người nháy mắt đã hiểu ra được cái gì, Thiên Thảo ánh mắt lại hung dữ nhìn về phía Cao Đồ “Hiện ta cô hỏi lại em một câu, bức ảnh kia rốt cục là thật hay giả?”

Cao Đồ tuy rằng không nhìn thấy video nhưng hắn cũng đã đoán ra

được đại khái, không tìm ra được lời nào để nói, đành phải cụp mắt im lặng không lên tiếng.

“Cao Đồ, một người bạn của tôi cũng đã nhận được bức ảnh chụp vu khống chúng ta hôn môi ngày đó, bất đồng là, thời gian cô ấy nhận được bức ảnh lại sớm hơn nửa tháng so với thời điểm nó lan truyền trong trường học. Tôi có nhờ cô ấy gửi số điện thoại người gửi qua đây để kiểm tra, không nghĩ tới lại là dãy số của em. Như vậy là nói, bức ảnh kia là do em cố ý lan truyền đi sao?” Thiên Thảo vừa nói vừa giơ điện thoại của Thâm Tuyết lên trước mặt mọi người, kết quả chân tướng ai ở sau lưng hãm hại nàng đều đã rõ ràng.

Cao Đồ nhìn đến màn hình hiện lên dãy số của mình thì không khỏi sửng sốt, giống như đối với chuyện này thật ngoài ý muốn.

Hiện tại tình thế đều đã đảo ngược, Thiên Thảo rốt cuộc thả tâm “Cao Đồ, lúc tôi gặp chuyện không may em không những không giúp tôi biện giải, ngược lại sau đó còn quay lại hãm hại tôi. Bức ảnh này có phải là em lan truyền đi hay không em cần phải suy nghĩ thật kỹ càng rồi lại nói, bởi vì sau hôm nay tôi có quyền hướng tòa án tố cáo, em sẽ phải chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện mình làm, có ngồi tù hay không thì tôi không dám chắc, nhưng mấu chốt là chắc chắn em sẽ không thể tiếp tục đi học, trong nhà còn phải bồi thường tiền. Bởi vì chuyện này mà tôi không những mất đi công việc, mất đi người yêu, mỗi lần ra cửa còn bị người ta không ngừng công kích, mỗi ngày đều phải sống trong dày vò..” Nói đến đây Thiên Thảo chăm chú nhìn đến mọi người xung quanh “Tóm lại, nếu nói đến bồi thường cũng không phải là con số nhỏ”

Nghe được lời nói khoa trương đe dọa của Thiên Thảo, Cao Đồ vốn không hiểu biết gì về kiến thức pháp luật liền bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, còn nghĩ rằng chính mình thực sự sẽ phải ngồi tù. Cùng lúc đó trái tim Tiểu Vân cũng bị treo cao, nàng ta nhìn ra Cao Đồ đã bị

dọa chết sống, thập phần sợ hãi hẳn sẽ khai ra tên bản thân.

Lúc trước nàng ta dùng số của Cao Đồ để gửi ảnh bởi vì nàng ta biết nếu dùng số của mình sẽ làm Thâm Tuyết tra ra được. Mà theo hiểu biết của bản thân thì Thâm Tuyết thực sự rất chán ghét Thiên Thảo, hẳn là sẽ không có gì nguy hiểm đi, mặt khác nàng ta còn có thể mượn tay Thâm Tuyết làm cho con đường âm nhạc Thiên Thảo cũng đi không xong, nhưng không nghĩ đến kế hoạch lại không như nàng ta đã suy nghĩ. Con người ta thường sợ hãi cái gì thì nó liền sẽ xảy đến, nàng ta còn đang rối rắm không yên trong mớ suy nghĩ hỗn loạn thì Cao Đồ đột nhiên cau mày chất vấn “Là cô dùng di động của tôi để gửi đi?”

Tiểu Vân chớp chớp mắt, ý bảo Cao Đồ đừng bị trúng kế của Thiên Thảo “Em đây là đang nói cái gì, cô...cô sao có thể có loại ảnh chụp này”

Cao Đồ nhìn thấy Tiểu Vân không chịu thừa nhận, trong lòng càng nóng nảy, cũng không quản ánh mắt Tiểu Vân là có ý tứ gì, một lòng chỉ muốn phát tiết, cô ta dùng điện thoại của hắn để phát tán hình ảnh không phải là muốn hại chết hắn hay sao!

“Ảnh chụp không phải do em gửi đi, là cô ta!” Cao Đồ chỉ thẳng vào Tiểu Vân “Khi đó cô ấy bảo em đi đến nhà, nhất định là thừa dịp em ngủ say mà động đến di động của em. Hơn nữa em cũng không phải là không muốn giúp cô biện giải, hết thảy đều do cô ấy bảo em làm” Một câu cuối cùng của Cao Đồ cơ hồ càng làm cho Tiểu Vân rơi vào tuyệt vọng “Là cô ấy quyến rũ em”

Trang đầu về nữ giáo viên dâm loạn, Thiên Thảo tin tưởng ngày mai nữ nhân vật chính sẽ có đổi mới a.

Tiểu Vân như bị một chậu nước lạnh hắt lên trên người, nàng ta

không nghĩ đến cái nam sinh luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời nàng sai bảo, tối hôm qua bọn họ lại còn triền miên mà hôm nay hẳn lại tuyệt tình như vậy. Tuy rằng đều là theo như nhu cầu mà thôi nhưng lúc hắn chỉ tay vào nàng ngay cả một chút do dự đều không có.

Hơn nữa hậu quả của chuyện này Tiểu Vân quả thực không có cách nào tưởng tượng được, nàng ta không giống với Cao Đồ, nàng ta đã là một người trưởng thành rồi, như vậy nếu lên tòa án sẽ phải chịu hình phạt gấp mấy lần so với Cao Đồ. Cao Đồ có thể không bị ngồi tù, nhưng nàng ta thì có.

Tay không khỏi run lên, Tiểu Vân sợ hãi cái loại ánh mắt bọn họ nhìn nàng, ánh mắt kia không chỉ có hèn mọn, còn có xem người khác gặp họa, đa số lại là tàn nhẫn, lạnh lùng. Tại sao có thể như vậy... Từ trước đến giờ nàng ta luôn cố gắng duy trì quan hệ tốt lắm, vì để hữu hảo với bọn họ còn tặng lễ vật này nọ... Tại sao lại như vậy... tại sao không một ai chịu đứng ra giúp nàng nói chuyện, ngay đến cả một ánh mắt an ủi đồng tình cũng không có.

Tiểu Vân chưa từng nghĩ đến rằng lúc trước Thiên Thảo bị khai trừ những người kia cũng là một dạng thái độ như vậy. Thiên Thảo chính bởi vì điều này mà không hề có ý muốn lưu luyến ở lại. Nghiêm Húc từng hỏi nàng có ý định quay trở về nhậm chức lại hay không, nhưng là nàng không nghĩ đến. Rốt cục phải đợi đến bao nhiêu năm thì mới có thể làm cho những người này động đến chân tâm? Những đồng nghiệp kia đều lớn hơn nàng nhiều tuổi như vậy, nhưng trên mặt cảm tình thì còn không bằng nỗi dụng tâm của đám học sinh.

Mọi chuyện còn chưa kết thúc đơn giản như vậy, Thiên Thảo nhìn về hướng lão chủ nhiệm dê già “Vừa rồi ông nói tôi quyến rũ ông, vậy có chứng cứ không?”

Lão ta lúc này cảm như hén, lão nói dối đều là dựa vào kết quả việc

Tiểu Vân vu hãm cho Thiên Thảo, nhưng lúc này nàng đã đem mọi chuyện làm sáng tỏ, lão liền không phải mở miệng như thế nào. Nếu lão dám nói Thiên Thảo đã quyến rũ lão nhưng không đưa ra được chứng cứ thì đây chính là tội phi báng.

Thiên Thảo không tiếp tục để ý đến lão nữa, chuyển hướng sang hiệu trưởng “Hiệu trưởng, từ trước đến giờ tôi có từng đi quy tắc ngầm với ông sao?”

“Cái gì?” Hiệu trưởng đột nhiên bị hỏi có chút mông lung, tin đồn không phải cho rằng Thiên Thảo lợi dụng quy tắc ngầm với người trong bộ giáo dục mới được đến nơi này nhậm chức sao? Khi nào thì lại nhắc lên quan hệ với lão.

“Đương nhiên không có” Hiệu trưởng đến khi hiểu ra mới vội vàng khoát tay

“Làm một trong mười giáo viên ưu tú của tỉnh, trường này cũng không cho tôi được nửa phần ưu việt nhưng tôi lại tự nguyện xin chuyển từ trường điểm của tỉnh về trường điểm huyện này nhậm chức, tôi thực là hối hận a, chỗ này lại cách nhà tôi cũng không gần” Nói đến đây Thiên Thảo cũng không nói tiếp nữa, bởi vì nàng có chút chột dạ, lúc trước Cử Thiên Thảo chính là vì ngôi trường này cách nhà Tân Xuyên gần cho nên mới xin điều chuyển đi.

Từ những chuyện như vậy có thể tưởng tượng được, lúc trước Cử Thiên Thảo cũng là thật tâm yêu hấn.

Nghe Thiên Thảo nói xong lời này, cánh phóng viên lão luyện đều có thể nghe ra hàm ý trong đó. Thiên Thảo trước kia là một trong mười giáo viên ưu tú của tỉnh, như vậy, căn bản không cần lợi dụng quy tắc ngầm gì đó để đi vào đây, chỉ cần nàng muốn, nói một câu còn không phải dễ dàng sao.

Thiên Thảo tiếp tục thở dài một hơi, sau đó vổ vổ vai hiệu trưởng
“Trường học của thầy... Quản lý thực kém a....”

Lão hiệu trưởng “...”

Thiên Thảo lại đem lão kéo sang một bên “Nghe nói thầy xử phạt
nặng học sinh của lớp tôi?”

“...”

“Như vậy đi, chỉ cần thầy đem hình phạt đối với bọn họ toàn bộ xóa
sạch thì tôi sẽ không đề cập đến chuyện này trước mặt truyền thông.
Thế nào? Ai.... Trường ta năm nay mới được thăng cấp lên học viện
năm sao, thầy xem nếu như bởi vì vấn đề quản lý này không tốt mà
bị rớt...”

Lão hiệu trưởng thật mất mặt xoay người đi, từ cổ họng đè nén phát
ra thanh âm cực nhỏ “Sẽ xử lý tốt, ngày mai cô đến hỏi lại đám học
sinh của cô đi”

Xem ra đây là ngài hiệu trưởng đã đáp ứng rồi.

Ồn ào huyên náo một lúc lâu như vậy, chuyện còn lại chỉ là chính
thức báo lên tòa án nữa thôi. Đám phóng viên thu được tin tức có lợi
cũng lập tức rời đi, cánh phóng viên trẻ bên ngoài thì vẫn còn đặc chí
vì phỏng vấn được mấy tin tức vớ vẩn. Thiên Thảo đúng hẹn đi đến
sau sân thể dục, đem cái túi nhỏ trong tay đưa cho Lí Vũ “Ảnh chụp
của anh”

“Còn có bản sao không?” Lí Vũ hỏi

“Đương nhiên là có” Thiên Thảo trả lời thành thật

“Tôi biết ngay là sẽ như vậy” Lí Vũ cũng không phải thật để ý đem túi ảnh cho vào túi áo chỗ sâu nhất “Vừa rồi cô nói với hiệu trưởng như vậy, cũng không sợ trở về nhậm chức sẽ bị trừ lương sao”

“Ai nói tôi muốn trở lại”

Cước bộ Lí Vũ chậm lại, nhú mày nhìn nàng “Cô rõ ràng đã đáp ứng với tôi, tôi giúp cô, cô sẽ quay trở về”

“Lúc đó tôi chỉ nói là ‘Đã biết’”

Lí Vũ túm lấy tay áo nàng, vẻ mặt thật kích động “Cô gạt tôi?”

“Thực xin lỗi” Thiên Thảo nắm lấy tay Lí Vũ định kéo ra lại phát hiện hấn nắm rất chặt. Nàng ngẩng đầu nhìn Lí Vũ “Tôi cũng không phải Võ Tòng, biết rõ núi có hổ vẫn bước về phía trước. Hiện tại tôi đã triệt để đắc tội bọn họ, nếu như trở về cuộc sống sau này chắc chắn sẽ không dễ chịu, nhưng là chuyện lần này, thực sự cảm ơn anh.”

Tay còn lại của Lí Vũ nắm chặt bả vai nàng, hấn nhìn nàng một lúc, đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh cúi xuống định hôn Thiên Thảo. Nàng nghiêng mặt đi kịp thời né tránh, khiến cho nụ hôn của hấn dừng lại trên mặt nàng.

“Chuyện lúc trước tôi nói với em... Khi nói qua những lời này em còn tin sao?” Lí Vũ đột nhiên hỏi

Thiên Thảo không phải Cửu Thiên Thảo, đương nhiên không biết Lí Vũ đang nói đến là chuyện gì cho nên trả lời không do dự “Tin”

Lí Vũ nhìn Thiên Thảo đến xuất thần, sau đó chậm rãi nói “ Nếu như sau đó tôi không có đối với em làm qua những chuyện như vậy, thì

lời đề nghị lúc trước của tôi.... Em sẽ nhận lời chứ?”

Lí Vũ nguyên bản là yêu thích Cửu Thiên Thảo đến mức độ nào a, biết nàng ta đã có vị hôn phu vẫn còn muốn theo đuổi, hơn nữa còn mạnh mẽ cùng nàng thân cận, phải nói là tình yêu của hắn đã đạt đến trình độ biến thái, biến thái đến độ nguy hiểm...

Thiên Thảo lắc lắc đầu “Sẽ không”

Lí Vũ nắm chặt bả vai nàng ngón tay dùng sức “Tại sao? Không phải em đã chia tay với hắn sao?”

Thiên Thảo kinh ngạc tốc độ nắm bắt thông tin của Lí Vũ, càng hoảng sợ không biết từ đâu hắn lại biết được chuyện này. Nàng dùng sức né tránh, đúng lúc này một đôi tay từ phía sau kéo nàng lại, đem cánh tay Lí Vũ buông ra “Cô ấy cùng vị hôn phu còn chưa có chia tay”

Thiên Thảo trong phút chốc sửng người, ngón tay gắt gao nắm chặt, không dám quay đầu nhìn lại người phía sau.

Chương 53

Thiên Thảo trong nháy mắt sững sờ, ngón tay gắt gao nắm chặt lại, không dám quay đầu nhìn lại người phía sau.

Lí Vũ cũng ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới lại là người kia, tức thì, cảm giác thất bại lan tràn đến toàn thân. Rõ ràng là hắn gặp nàng trước, yêu thương nàng trước, từ bốn năm trước khi gặp Thiên Thảo ở trường đại học hắn liền đã chú ý đến nàng. Nhưng từ sau khi nam nhân này xuất hiện, hắn lại chỉ có thể từ phía sau nhìn Cữu Thiên Thảo sa vào ôm ấp của kẻ khác. Hắn thập phần muốn biết rốt cục tại sao Thiên Thảo không yêu hắn, rốt cục mình thua ở điểm nào, nhưng không ai có thể đưa cho hắn câu trả lời, chính phần chấp niệm này đã khiến hắn rơi vào ma chướng.

“Thiên Thảo, quay lại nhìn anh” Tân Xuyên thấy Thiên Thảo vẫn không nhúc nhích, trong lòng không khỏi run lên, hắn thật cẩn thận ôm lấy nàng “Không phải còn giận anh chứ, qua nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh”

Theo động tác ôm lấy của Tân Xuyên, thân mình Thiên Thảo trở nên cứng đờ, Tân Xuyên thấy nàng phản ứng như vậy liền sốt ruột nắm lấy vai kéo nàng quay lại đối diện với mình. Hắn khẩn trương quan sát vẻ mặt của Thiên Thảo, sợ hãi nhìn đến trên mặt nàng có chút nào chán ghét “Tại sao không nói chuyện?... Thiên Thảo, vì sao em không trả lời anh.”

“Tại sao anh lại cứ dây dưa không dứt như vậy chứ?” Lí Vũ đem Thiên Thảo vẫn đang im lặng kéo ra phía sau mình, bản thân thì đứng chắn lên trước.

“Tránh ra!” Tân Xuyên nhíu mày ý định đẩy Lí Vũ sang một bên nhưng lại bị hấn cản lại, ánh mắt vẫn đặt trên người Thiên Thảo càng ngày càng sốt ruột, bởi vì hấn thấy được Thiên Thảo lúc này đang không chút lưu luyến rời đi, chỉ để lại cho hấn một bóng lưng.

Lí Vũ cũng phát hiện có chút không thích hợp, hấn kéo lại Thiên Thảo không chỉ vì bản thân ghét Tân Xuyên mà còn vì muốn duy trì cảm thụ của Thiên Thảo, lại phát hiện trong giây lát khi hấn chuẩn bị hành động kia thì Thiên Thảo cũng đang ý đồ chuẩn bị rời đi, hiện tại người cũng đã đi rất xa.

Lí Vũ trước nay chưa từng phát hiện Thiên Thảo lại có lúc dứt khoát như vậy, hấn cho rằng, đối mặt với Tân Xuyên người mà nàng đã yêu sâu đậm như vậy thì cho dù có phát sinh tranh cãi hay không thoả mái điều gì nàng cũng sẽ nhịn không được mà đứng lại lâu một chút.

Tân Xuyên không để ý hình tượng đẩy ra Lí Vũ đuổi theo phương hướng của Thiên Thảo. Cà vạt của hấn bị gió thổi lệch đi, tà tà treo trên cổ, trông hết sức chật vật. Rốt cục đuổi kịp nàng, hấn hung hăng nắm chặt lấy tay nàng như là phòng bị nàng lại ý định chạy trốn “Đừng náo loạn nữa, chúng ta trở về nhà đi. Anh đã chuẩn bị tất cả mọi thứ xong xuôi, chỉ cần em trở về là có thể vào ở ngay được. Anh đã mua mới chăn đệm, rất thoải mái, còn mua cho em một cây đàn dương cầm nữa. Trước kia không phải nói em rất thích phòng đàn của trường sao, cho nên anh cố ý đặt mua cho em một cái. Tuy rằng em từ chức nhưng trở về nhà vẫn có thể đàn” Dừng lại một chút, Tân Xuyên lại lắc lắc tay nàng “Về nhà đi thôi”

“Tân Xuyên, em không cần thứ tình yêu giống như bố thí của anh như vậy” Thiên Thảo rốt cục chậm rãi mở miệng, tuy rằng giọng điệu thật bình tĩnh nhưng mỗi lời nói ra đều thật sắc bén, đến cả trái tim

của nàng cũng bị cứa đến đau đớn thêm vài phần, câu sau cũng trở nên có phần ghen ngào “Em không cần anh đem phần tình yêu dành cho người khác đặt lên người em. cũng không muốn cùng người mà trong lòng luôn nghĩ đến người con gái khác tạo thành một cái gia đình. Em không muốn tiếp tục bị lừa dối, còn phải làm bộ như mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian, còn tưởng rằng gặp được anh vốn là chuyện may mắn nhất ở thế giới này. Em chán ghét nhất chính là bị người khác biến thành kẻ ngốc, còn ngây ngây ngô ngô nhập vai. Cho nên xin anh đừng tìm đến em nữa, em sẽ không trở về đâu”

“Em sẽ không trở về đâu”, nghe xong câu cuối cùng này Tân Xuyên có chút sợ run, hắn đem tay Thiên Thảo nắm càng chặt. Tân Xuyên nắm lấy thắt lưng nàng, nâng lên ôm vào trong ngực đi nhanh về phía xe, vừa đi vừa nói “Chúng ta trở về rồi lại nói, dù sao em sớm hay muộn cũng phải quay về thôi. Anh đã cho đổi mới lại giấy dán tường, chính là phong cách mà em thích nhất, từ trước anh vốn không thích màu sắc sặc sỡ như vậy, hiện tại đều theo em”

Thiên Thảo giãy vài cái, lại bị Tân Xuyên ôm quá chặt không thể tránh thoát. Nàng căn bản không nói qua với Tân Xuyên chính mình thích phong cách trang hoàng như thế nào, như vậy ‘em’ trong miệng hắn kia chính là chỉ Cửu Thiên Thảo đi.

Bởi vì không thể thoát được, Thiên Thảo bèn bắt lấy cánh tay Tân Xuyên hung hăng cắn lên, dùng đến mười phần sức lực. Tân Xuyên bị đau kinh hô lên một tiếng, cánh tay có chút buông lỏng. Thiên Thảo bèn nhân cơ hội nhảy xuống. Tân Xuyên đỡ lấy cánh tay cau mày nhìn Thiên Thảo, ánh mắt có chút bị thương “Đau quá”

“Em cũng rất đau, bị anh ôm chặt vào ngực rất khó thở, anh có từng hỏi qua cảm nhận của em sao?”

Tân Xuyên bị chất vấn đến gần người, chân tay có chút luống cuống
“Anh chỉ là sợ em đi mất”

“Em biết anh sợ em đi, bởi vì trước kia có một người con gái khác đã từng rời đi rồi, cho nên anh liền sinh ra cảm giác sợ hãi người khác rời khỏi mình, có đúng hay không. Em biết, đều biết hết” Ánh mắt Thiên Thảo có chút ảm ướt “Cho nên em cũng không có trách anh, chỉ là mong anh hãy rời khỏi tầm mắt của em, em không muốn nhìn thấy anh nữa” Vết thương khi còn chưa khỏi, khi bị động chạm đến thật sự rất đau đớn

“Anh không có nghĩ như vậy!” Tân Xuyên vội vàng hướng Thiên Thảo bước đến, ý định trước đưa nàng về rồi tính tiếp, nhưng là cánh tay của Thiên Thảo lúc này lại bị người khác bắt lấy, không phải Lí Vũ, là nam sinh lần trước, hắn từng nhìn thấy vô số lần đứng từ xa nhìn chăm chú theo bóng dáng của Thiên Thảo.

Nghiêm Húc không có nhìn đến vẻ mặt của Tân Xuyên, mà chỉ nói với Thiên Thảo “ Chúng ta về nhà đi cô”

Rốt cục xuất hiện người cho nàng cái lối ra, Thiên Thảo đáp ứng một tiếng lập tức bước qua Tân Xuyên, cùng Nghiêm Húc ra khỏi bãi đỗ xe. Vốn Tân Xuyên không có đem Nghiêm Húc để trong lòng, bởi vì cũng chỉ là một học sinh mà thôi, nhưng đến hiện tại nhìn đến Nghiêm Húc lôi kéo Thiên Thảo đi, nàng nhưng không có một chút phòng bị cùng phản kháng, Tân Xuyên mày nhíu chặt lại. Hơn nữa vừa rồi hình như Nghiêm Húc còn nói “Chúng ta về nhà đi”?

Đều là về nhà, nàng như thế nào lại theo nam sinh kia đi? Lại nói nam sinh kia làm sao có thể cho nàng cái nhà, nhà trong lời nói của hắn ta, hắn sẽ không phải là ‘nhà’ chân chính đi.

Tân Xuyên nhanh chóng đuổi theo cản lại hai người, hắn chất vấn

Nghiêm Húc “Cậu dựa vào cái gì mà đưa cô ấy đi, để cô ấy ở lại cho tôi”

“Cô ấy cũng không phải là đồ vật mà để người khác sắp đặt, hơn nữa anh dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi” Đối mặt với Tân Xuyên lớn tuổi hơn mình nhiều, Nghiêm Húc tuyệt không hề sợ hãi, nao núng, ngược lại dùng lời lẽ sắc bén phản bác lại.

Tân Xuyên ngẩn người, lời nói trở nên lúng túng “Tôi là vị hôn phu của cô ấy! Mà cậu thì sao? Cậu là cái gì của cô ấy? Cậu căn bản không có quyền gì mà lên tiếng về chuyện của chúng tôi. Cho nên mau buông tay ra, không cần lại lôi kéo cô ấy”

Nghiêm Húc giữ chặt lấy tay Thiên Thảo “Cô ấy là cô giáo của tôi”

Nguyên bản hắn cho là bản thân cùng nàng quan hệ đã thật thân cận, nhưng đến khi bị người khác chất vấn là cái gì của nàng, hắn liền phát hiện không thể đưa ra một đáp án hợp lý. Trước mắt cũng chỉ có thể lấy quan hệ giáo viên cùng học sinh – loại quan hệ bạc nhược đến đáng buồn này ra để mà chống đỡ.

“A? Cô giáo?” Tân Xuyên nở một nụ cười châm chọc “Cô ấy đã sớm không làm giáo viên nữa rồi, cậu cũng chẳng còn là học sinh của cô ấy nữa, căn bản không có tư cách đứng trước mặt tôi mà nói chuyện, xin tránh ra một bên”

“Tôi còn là chủ nhà của cô ấy” Ngón tay Nghiêm Húc bị nắm chặt đến trắng bệch, hắn vốn không cần lại nói lời vô dụng như vậy nhưng bản thân lại cố chấp muốn nghĩ cách chứng minh hắn cùng với Thiên Thảo là có quan hệ, cũng không phải là người qua đường tùy tiện Giáp, Ất không liên quan nào đó.

“Chủ nhà?” Tân Xuyên mở ví ra lấy bốn ngàn ném về hướng Nghiêm

Húc “Chỗ này đủ một tháng tiền thuê nhà của cô ấy đi, nếu cậu sợ cô ấy rời khỏi thì không còn người thuê phòng, tôi còn có thể đưa cho cậu nửa năm phí, coi như là tôi thuê”

Nhìn đến Tân Xuyên chụp tiền về phía hắn rơi lả tả trên đất, Nghiêm Húc như thế nào còn không rõ, đây là Tân Xuyên đang nhục nhã hắn. Hắn ta đây là đang ám chỉ hắn là con người coi trọng lợi ích, châm chọc quan hệ của mình cùng Thiên Thảo là quan hệ tiền tài.

“Thực xin lỗi, tôi chỉ nhận tiền của cô ấy mà thôi” Nghiêm Húc kéo tay Thiên Thảo bước đi về phía cửa ra, chỗ đó đang có mấy chiếc taxi đỗ. Hắn bèn tiến lên mở cửa một chiếc, đỡ nàng lên xe sau đó chính mình đi lên, ngồi bên cạnh nàng. Thiên Thảo lúc này sắc mặt rất không tốt, luôn luôn trầm ngâm, không nói một lời nào, đem hết thảy toàn bộ tâm sự giấu trong lòng khiến cho hắn không thể nhìn ra rốt cục nàng có phải vẫn như trước thích Tân Xuyên hay không.

Chương 54

Nghiêm Húc môi giật giật, hắn rất muốn mở miệng hỏi nhưng lời vừa đến môi liền biến thành một câu “Lái xe”

Tài xế oán giận khởi động xe “Cậu cũng không có nói với tôi là đi đâu a?”

Nghiêm Húc chính là suy nghĩ lái xe đi mà thôi, bởi vì xe chạy có thể làm cho nàng rời khỏi người đàn ông kia.

Trở lại biệt thự, Thiên Thảo trước khi vào cửa nhìn đến xe của Tân Xuyên cũng đi theo phía sau, hắn hắn là theo đuôi taxi đi đi.

Thấy vậy nàng nhanh chóng đi vào trong biệt thự, nàng lúc này chỉ muốn ngủ một giấc, quên đi hết những chuyện rắc rối ngày hôm nay. Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại, nàng kéo rèm cửa ra, kinh ngạc phát hiện xe Tân Xuyên vẫn còn đậu ở chỗ này, hắn là đã ở dưới lầu ngáy người một đêm.

Suốt một ngày Thiên Thảo tâm thần đều không yên, trong lòng giống như có tảng đá đè nặng, luôn khiến cho nàng một lần lại một lần đến trước cửa sổ cẩn thận kéo rèm liếc nhìn đến chiếc xe bên dưới, xem hắn có đi hay chưa. Ở bên dưới, Tân Xuyên cũng là qua cửa xe nhìn chăm chăm biệt thự, xem nàng có chú ý đến hắn hay không, nhưng là hắn nhìn đến mắt đều mỗi đều không có nhìn thấy bóng dáng nàng một lần, trong lòng cảm giác thật ảo não.

Nghiêm Húc ngồi ở ghế tựa xem bài nhạc nhưng trên thực tế hắn chưa lúc nào rời mắt khỏi Thiên Thảo. Hắn nhìn đến Thiên Thảo lo

âu cùng quan tâm, để ý người kia. Khi nào thì nàng mới dành cho hắn tình cảm giống như thế đây? Khi nào thì hắn có thể tiến vào sinh hoạt của nàng, giống như người đàn ông dưới kia mà hắn không thể không thừa nhận là bản thân hâm mộ hắn ta trở thành một phần không thể quên được trong trái tim Thiên Thảo.

Thiên Thảo cũng luôn ở phòng khách viết nhạc nhưng là Nghiêm Húc cũng không thấy nàng động qua bút viết, ngồi ở bên người nàng, Nghiêm Húc cầm bản nháp của nàng lên, giống như vô tình hỏi “Cô không ngủ được à?”

“Ừm”

“Bình thường thời điểm mất ngủ cô sẽ làm như thế nào?”

“Đại khái là... nghe nhạc đi”

“Cô nên ngủ sớm đi. Không phải nói ngày mai phải đi luyện tập sao?”

Thiên Thảo thở ra một hơi “Đúng vậy. Đành phải lên giường nỗ lực hết sức ngủ vậy”

Trở lại phòng ngủ vừa nằm xuống, Thiên Thảo liền nghe được ngoài cửa truyền đến giai điệu bản Xô nát Ánh trăng, rất êm tai, dịu dàng, mang theo sự yên bình, trấn an tâm thần.

Thế nhưng Thiên Thảo vẫn hướng ra ngoài cửa rống lên một tiếng “Nghiêm Húc, còn đang làm cái gì a! Đừng có nói với tôi là em đang đem chính mình thành cái máy nghe MP3 đàn cho tôi nghe đó nhé!”

“Em đang luyện tập, ầm ỹ đến cô sao?” Ngoài cửa lại vang lên tiếng Nghiêm Húc nhẹ nhàng hỏi

Thiên Thảo ngậm miệng “Không ầm ĩ, nghe rất tốt”

“Ân” Bên ngoài chỉ truyền đến giọng Nghiêm Húc ‘ân’ một tiếng rồi lại trở nên im lặng, chỉ còn lại âm nhạc dịu dàng, một lần lại một lần lặp lại đưa nàng vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai Thiên Thảo đi ra khỏi cửa, cứ nhiên nhìn đến xe của Tân Xuyên vẫn còn ở ngoài, điều này làm cho nàng thật sự kinh ngạc hẳn là làm sao có thể kiên nhẫn như vậy, hay là ở trong xe này ngủ thoải mái sao? Trên xe có đồ ăn sao? Liếc nhìn qua cửa sổ cạnh ghế điều khiển còn có một đồng lớn tàn thuốc, ước chừng hẳn hút phải đến ba hộp.

Nhìn thấy Thiên Thảo ra cửa, Tân Xuyên bộ dáng tiều tụy vội vàng mở cửa xe chạy đến ôm chặt nàng vào trong ngực, chỉ có hai ngày nhưng râu hăn dường như cũng dài ra không ít, cọ ngứa mặt nàng.

“Theo anh về nhà không được sao? Anh thật sự yêu em...chỉ yêu em mà thôi..” Tân Xuyên áp mặt vào Thiên Thảo, hung hăng ngửi hương vị trên người nàng “Chúng ta về sau còn muốn sinh thật nhiều đứa con mà.... Đừng cứ như vậy liền rời đi anh... cùng anh về nhà đi..”

Thiên Thảo mím môi “Lời nói của anh đã bắt đầu khiến em không thể tin tưởng được nữa rồi, anh từng nói yêu em rất nhiều lần, dễ dàng giống như chỉ là thuận miệng nói ra vậy. Nếu anh thật sự yêu em, làm sao lại vẫn như trước lưu giữ thư tình người khác gửi cho mình? Nếu anh thật sự yêu em, vì sao không biết tôn trọng em, chỉ là cố chấp muốn giữ em lại bên cạnh, giống như đang thực hiện nhiệm vụ thôi vậy. Tân Xuyên, anh không có cảm giác an toàn, em đồng dạng cũng như vậy” Thiên Thảo chậm rãi gỡ tay của Tân Xuyên ra, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, là Nghiêm Húc đi

“Đám thư ấy anh đều đã ném. Thiên Thảo, em đừng đi. Từ nay về

sau anh hứa sẽ chỉ yêu một mình em mà thôi. Xin hãy tin anh” Tân Xuyên vừa vội vừa gấp kéo Thiên Thảo lại

“Tin anh? Anh dùng cái gì làm cho em tin tưởng? Chỉ cần thề thốt mấy câu như vậy?” Thiên Thảo nghiêng người đi qua người hắn, nhưng còn chưa đi được mấy bước, mắt cá chân của nàng đã bị giữ lấy.

Đột chút, mắt cá nhân?

Nàng cứng ngắc quay người lại nhìn, Tân Xuyên chính là đang quỳ gối phía sau nàng, bàn tay to nắm chặt lấy mắt cá chân của nàng không chút suy suyển.

Di động đầu gối, Tân Xuyên tiến về phía trước càng ngày càng gần về phía Thiên Thảo. Hắn bắt lấy một tay nàng áp lên trên má mình “Hãy tin tưởng anh, Thiên Thảo. Cùng anh về nhà đi”

Thiên Thảo ánh mắt trừng lớn, cảm giác bất khả tư nghị.

Nghiêm Húc đứng ở cửa cũng đồng dạng sửng sốt, hắn giật mình đứng lảng lảng tại chỗ. Vừa ra đến cửa hắn liền đã nhìn thấy một màn này, cũng nghe được lời Tân Xuyên nói với nàng ‘Cùng anh về nhà đi’

Ngón tay hắn nắm chặt, trái tim như bị treo cao, thập phần sợ hãi Thiên Thảo nói ra miệng lời đáp ứng, hắn không hi vọng Thiên Thảo đi. Trong lòng thậm chí suy nghĩ, nếu Tân Xuyên quỳ xuống có thể làm cho nàng rời đi chính mình, như vậy hắn có thể cũng dùng phương thức như vậy để lưu lại nàng hay không?

Cùng anh về nhà đi, cùng anh về nhà đi...

Bên tai Thiên Thảo luôn quanh quẩn những lời này của Tân Xuyên. Nàng không nghĩ tới, Tân Xuyên lại vì nàng mà ủy khuất quỳ xuống như vậy. Như vậy có phải hay không bản thân đã hiểu lầm hấn, hoặc là Tân Xuyên từ khi nào đã bất tri bất giác thay đổi tâm ý, không còn lưu luyến bạn gái cũ mà là yêu thương chính nàng.

“Anh đứng lên đi...” Nhìn Tân Xuyên ngày thường sạch sẽ cẩn thận, tỉ mỉ, hôm nay lại tiều tụy, râu mọc lún phún. Thiên Thảo có chút đau lòng, hơn nữa quan sát tỉ mỉ bộ dáng của hấn, dường như đã gầy đi không ít.

Tân Xuyên không hề động đậy, giọng nói hấn vì hút thuốc mà có chút khàn khàn “Em còn chưa có đáp ứng anh”

“Em...” Thiên Thảo mím chặt môi, lúc này Nghiêm Húc xuất hiện bên cạnh nàng đột nhiên nói “Hôm nay em đưa cô đến chỗ Nguyễn Tây đi”

Thiên Thảo biết hôm nay Nghiêm Húc còn phải đi học, liền đối hấn vẫy vẫy tay “Trường học không phải cuối tuần có lớp học thêm sao”

“Để anh đưa em đi” Tân Xuyên giữ chặt tay Thiên Thảo “Cho anh một lần cơ hội đi”

Thiên Thảo dừng một chút, Nghiêm Húc cùng Tân Xuyên im lặng chờ đợi nàng trả lời, thời gian vài giây mà giống như cả năm vậy, rốt cục, Thiên Thảo nhẹ nhàng mở miệng “Được”

Nghiêm Húc sững sờ tại chỗ, mọi nỗ lực của hấn dành cho nàng dường như đều bị một tiếng này phủi sạch.

Hấn tựa như cái ngốc tử, luôn luôn chờ đợi, nhưng không có kết quả gì tốt, liền đến một lời đáp lại cũng không có. Trên ti vi nam phụ đều

là như vậy, bọn họ trả giá cho nữ chính rất nhiều, nhưng đến cuối cùng nàng vẫn luôn lựa chọn nam nhân vật chính, mặc kệ có từng phát sinh tranh chấp hay hiểu lầm gì đó, cuối cùng nữ chính đều sẽ tha thứ cho hắn, cuối cùng hạnh phúc chung sống cùng nhau.

Hắn ở trong thế giới của nàng cuối cùng cũng chỉ là một kẻ phối hợp diễn mà thôi.

Tân Xuyên đứng lên ôm lấy Thiên Thảo, giữ chặt mặt nàng liền hung hăng hôn xuống, hắn hôn nàng thật lâu mới đem nàng buông ra, thẳng đến khi đầu lưỡi xâm chiếm toàn bộ khoang miệng nàng, chiếm đầy hơi thở của nàng. Hôn xong hắn lại đem Thiên Thảo ôm vào trong ngực “Thiên Thảo, cảm ơn em có thể đáp ứng anh, anh thật là rất cao hứng”

Yên lặng quay đi, Nghiêm Húc lấy tay che lại đôi mắt, đau quá...

Đó là cảm giác thật sâu đau đớn, ánh mắt cay xè, rất đau, trái tim hắn thật sự rất đau...

“Thiên Thảo, em còn muốn ở lại đây sao?” Tân Xuyên đột nhiên hỏi

“Em không nghĩ đến nhà anh ở” Thiên Thảo có chút kỳ quái, tuy rằng nàng tạm thời tin tưởng tân Xuyên, nhưng là bỗng chốc liền hòa hảo như vậy, có chút không quen, nàng không biết nên lấy thái độ gì để hiện tại ở chung.

“Được, được. Anh nghe em. Anh sẽ ở bên ngoài tìm phòng ở” Tân Xuyên đem Thiên Thảo đỡ lên xe, sau đó cài dây an toàn cho nàng “Ở trong đây chờ anh một chút, anh đi vào lấy ít đồ cho em”

Thiên Thảo giật mình, sau đó gật gật đầu, vốn nàng muốn nói trở về rồi mua, dù sao đồ nàng để lại đó không có bao nhiêu, nhưng là đem

đồ bỏ đi ném tại nhà người khác giống như không được hay cho lắm.

Tân Xuyên đi vào trong biệt thự, nói với Nghiêm Húc là Thiên Thảo để hắn vào lấy đồ. Nghiêm Húc không thể không đem phòng nàng chỉ cho hắn ta, sau đó trở mắt nhìn Tân Xuyên đem tất cả đồ đạc của nàng thu dọn không để lại thứ gì, giống như xóa hết mọi dấu vết của nàng ở nơi đây, không để cho hắn có cơ hội để tưởng niệm nàng.

Sau đó Tân Xuyên lại đi vào nhà vệ sinh đem đồ rửa mặt của nàng cũng toàn bộ lấy đi.

Lúc hắn ta làm xong tất cả mọi việc trở lại phòng ngủ, hắn ôm lấy chăn cùng ga giường định mang đi. Nghiêm Húc nhú nhú mày “Đó là đồ của tôi”

“Thiên Thảo bảo tôi đem hết đi” Tân Xuyên rút ví ra một ít tiền ném cho Nghiêm Húc “Đây là cô ấy bảo tôi đưa cho cậu”

Nhìn giấy đỏ tung bay trước mặt, Nghiêm Húc ngây ngẩn cả người....

Chương 55

Bởi vì muốn đi đến chỗ Nguyễn Tây tập luyện, Thiên Thảo liền yêu cầu Tân Xuyên lái xe đến nơi đó, thời điểm nghe đến sảnh âm nhạc Robe, tay nắm tay lái của Tân Xuyên siết chặt, hấn cứng ngắc quay sang hỏi Thiên Thảo: “Chúng ta trở về nhà trước được không?”

Nguyễn Tây người này đã trở thành nút thắt ở trong lòng Tân Xuyên, ngày đó Thiên Thảo bị Nguyễn Tây đưa đi, cả một ngày hấn dầm chìm trong cảm giác lo âu, bồn chồn, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh Nguyễn Tây nhìn hấn với ánh mắt khiêu khích, ánh mắt làm cho người khác phải sinh khí. Đáng giận nhất là hấn ta còn dùng ngữ điệu nhàn nhã mà nói với hấn “Không cần lại gọi điện cho cô ấy, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt”

Những thứ thuộc về hấn, người khác dựa vào cái gì mà thêm muốn, dựa vào cái gì mà đòi chiếu cố?

Dường như hiểu được suy nghĩ của Tân Xuyên, Thiên Thảo thở dài “Đó là sở thích, cũng là công việc của em. Em không muốn lại mất đi công việc nữa, không muốn làm một người chỉ đợi ở nhà để người khác nuôi dưỡng”

Trong lòng Tân Xuyên không khỏi run lên, ý tứ lời nói của Thiên Thảo là không yên tâm về hấn, muốn chuẩn bị để một ngày có thể ly khai hấn sao?

Khác với suy nghĩ trong lòng của Tân Xuyên, Thiên Thảo đơn thuần chỉ là sợ hấn hiểu sai ý mình, muốn giải thích bản thân đi sảnh âm nhạc luyện tập không phải bởi vì Nguyễn Tây, mà là vì nàng yêu

thích công việc này. Nếu như hai người họ đã làm sáng tỏ được hiểu lầm từ trước vậy thì thử bắt đầu lại một lần nữa đi. Thiên Thảo thờ dài, nếu như hẳn thật sự thích chính mình, hơn nữa lại thật tình đối đãi, nàng tương tự cũng sẽ đối hẳn thẳng thắn, chân thành.

Lo lắng Tân Xuyên hai ngày nay một mực chờ nàng dưới lầu sợ là cũng chưa ăn uống gì, Thiên Thảo liền nói với hẳn “Anh trước tìm chỗ nào ăn chút gì đi đã”

Chạm đến ánh mắt quan tâm của nàng, Tân Xuyên trong lòng cảm thấy ấm áp. Kỳ thật nàng vẫn là để ý đến hẳn, có lẽ không bao lâu nữa, tâm của nàng sẽ hoàn toàn thuộc về hẳn thôi, người đàn ông khác sẽ không cách nào tiến vào lòng nàng, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên hẳn.

Dùng xong điểm tâm, Tân Xuyên đưa Thiên Thảo đến sảnh âm nhạc Robe, Nguyễn Tây nhìn đến bóng dáng Thiên Thảo tiến vào cùng Tân Xuyên có chút sững sốt, nhưng chỉ chốc lát lại khôi phục bình thản, chỉ là hỏi bản nhạc lần trước Thiên Thảo tập luyện đến đâu rồi, đã có thể thử luyện được hay chưa.

Thiên Thảo gật đầu đáp ứng Nguyễn Tây thử luyện, lại phát hiện Tân Xuyên đưa nàng đến xong còn chưa có rời đi mà là ngồi ở ghế tựa, cầm bản vẽ ra xem, vừa làm việc vừa thỉnh thoảng ngược lên nhìn nàng vài lần.

Cả một ngày này, thẳng đến khi nàng luyện tập xong Tân Xuyên vẫn còn ở đó. Thiên Thảo biết hẳn bình thường thời gian này đều đi làm, lại chú ý tới hẳn thường xuyên đi ra ngoài nghe điện thoại. Hẳn đây là muốn chuyển địa điểm làm việc đến nơi này luôn sao?

Kết thúc buổi tập, Nguyễn Tây gọi Thiên Thảo lại gần, đưa cho nàng một chồng giấy tờ “Em trở về điền thông tin vào đây sau đó lần tới

gặp đưa lại cho tôi”

Thiên Thảo lướt qua nội dung trang giấy, không khỏi hỏi ra miệng
“Cuộc thi chỉ huy quốc tế tại Pháp?”

“Đúng. Tôi với tư cách thầy hướng dẫn sẽ cùng em đi sang đó, nhân tiện tham gia buổi thi đấu âm nhạc hữu nghị”

Nội tâm Thiên Thảo rối loạn, nàng trước giờ chưa từng tham gia trận thi đấu quy mô lớn như vậy, cả hai kiếp cũng mới chỉ nhận được giải thưởng trong nước, còn chưa thử qua giải quốc tế

Nhìn ra Thiên Thảo có vẻ không tự tin, Nguyễn Tây nói thêm “Không có chuyện gì, tôi làm giám khảo cuộc thi đó”

Phốc... Thiên Thảo quả thực muốn học máu, ý tứ của Nguyễn Tây là làm cho nàng đi cửa sau hay sao a?

“Nhưng là tất cả còn phụ thuộc vào nỗ lực của chính em” Nguyễn Tây nói tiếp “Không cần làm mất mặt tôi, phải nhớ kĩ, tham gia cuộc thi đó em không chỉ lấy danh nghĩa là học sinh của tôi hơn nữa còn là với thân phận chỉ huy của dàn nhạc Già Lam. Trách nhiệm của em không chỉ là để làm bản thân nổi tiếng mà còn là để nâng tầm ảnh hưởng của ban nhạc Già Lam trên trường quốc tế” Cuối cùng Nguyễn Tây còn bổ sung một câu “Đừng làm cho tôi thất vọng”

Phốc... Thiên Thảo lại muốn phun máu lần thứ hai. Nàng rất cuộc hiểu được Nghiêm Húc vì sao luyện tập liều mạng như vậy, rất cực lý giải áp lực tâm lý của hắn, bởi vì hắn phải gánh vác rất nhiều thứ trên vai, cho nên liền phải cố gắng hết sức để bản thân không thất bại. Nhất là câu cuối cùng của Nguyễn Tây kia “Đừng làm cho tôi thất vọng”, giống như lúc trước nàng cũng từng nói với Nghiêm Húc như vậy a...

“Em đã biết, nhất định sẽ nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ” Thiên Thảo trả lời tỏ vẻ quyết tâm, trong lòng thì kêu khổ không ngừng, về đến nhà liền lập tức đem tài liệu Nguyễn Tây đưa cho ra đọc cẩn thận, gồm một tờ báo danh điền thông tin để bên kia xác nhận gửi giấy mời, còn có tài liệu vắn tắt về cuộc thi, bao gồm lịch sử, quy tắc thi đấu cùng cảnh thức chấm điểm.

Thiên Thảo chú ý tới hạng mục thi đấu của vòng chung kết là thi sáng tác, sau đó tuyển thủ sẽ tự mình chỉ huy dàn nhạc diễn tấu bài hát này. Thiên Thảo nhất thời đối với chính mình tràn ngập tin tưởng, có lẽ những tuyển thủ khác căn bản còn chưa bao giờ thử qua sáng tác nhạc hoặc là trong thời gian ngắn cũng không thể kịp thời sáng tác được một ca khúc hay, nhưng mà nàng từ trước đã bắt tay vào viết nhạc, tuy rằng “Cái chết của Satan” còn chưa có hoàn thành nhưng là cũng tốt hơn nhiều so với việc gấp rút sáng tác trong một thời gian hữu hạn.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Tân Xuyên luôn đặt trên tờ giấy trên tay Thiên Thảo “Em muốn xuất ngoại sao?”

“Phải, cuối tháng này em sẽ tham gia một trận đấu tại Pháp. Có lẽ phải mất khoảng nửa tháng”

Tay Tân Xuyên vô thức nắm chặt, xuất ngoại? Cùng hấn ta? Ánh mắt sắc bén của hấn vẫn luôn đặt trên dòng chữ Thiên Thảo vừa dùng bút viết xuống bên cạnh ô ‘giáo sư đi cùng’ hai chữ ‘Nguyễn Tây’

“Có thể không đi sao?” Tân Xuyên từ phía sau ôm lấy Thiên Thảo “Em vừa mới trở về mà”

Thiên Thảo bật cười, một Tân Xuyên bám dính người như vậy nàng còn chưa có gặp qua a “Em cũng không phải đi không trở lại mà”

“Lỡ sau khi em trở về không phải là trở về bên cạnh anh thì làm thế nào bây giờ?”

Thiên Thảo giật mình “Chỉ cần anh không rời đi, em tất nhiên đều sẽ quay về”

Chỉ cần hấn không có rời khỏi nàng, nàng thủy chung sẽ không ruồng bỏ hấn. Con người chính là như vậy, nếu nàng biết người mình yêu sâu đậm cũng yêu nàng, như vậy bản thân sẽ dũng cảm mà tiến tới, dũng cảm mà đem chân tâm ra đối đãi. Ngược lại, nếu như không xác định được người đó có yêu mình hay không, nàng sẽ không dám bước đến trước, sợ hãi không chiếm được hồi đáp mà còn làm tổn thương chính mình.

Mà hiện tại biểu hiện của Tân Xuyên không thể nghi ngờ là yêu nàng, như vậy có lẽ nàng đã có thể yên tâm mà giao trái tim mình ra.

Chương 56

Đến cuối tuần Thiên Thảo dậy sớm hơn ngày thường, hôm nay là ngày Nghiêm Húc tham gia trận chung kết, nhưng nàng lại ngoài ý muốn không thu được tin tức gì từ hắn, nếu là lúc trước hắn sẽ luôn gọi điện báo cho nàng một tiếng.

Nhìn thấy Thiên Thảo đứng lên, Tân Xuyên cũng dậy theo sau “Hôm nay muốn ra ngoài sao?”

“Phải. Em định đi xem trận đấu của học sinh cũ, chính là nam sinh lần trước anh gặp đó”

“Anh đi cùng em” Tân Xuyên nhanh chóng đổi áo ngủ thay vào quần áo thường ngày, động tác thập phần lưu loát, nhưng vẻ mặt Thiên Thảo lúc này lại có vẻ rối rắm

Mấy ngày nay không chỉ đi đâu Tân Xuyên cũng đi theo cùng nàng, cơ hồ đạt đến mức độ như hình với bóng. Nàng đi salon làm tóc nói với hắn không cần đi theo, nhưng đến lúc làm tóc xong đi ra vẫn thấy được hắn đã đợi sẵn ở ngoài xe

Tuy rằng được người đàn ông của mình quan tâm như vậy nàng thật cao hứng nhưng vẫn có chút cảm giác kỳ quái.

Đến sảnh âm nhạc Robe, trận đấu còn chưa bắt đầu đã có không ít người tụ tập ở đại sảnh tán gẫu với nhau. Thiên Thảo hai tay dựng thẳng, bên cạnh có mấy người trung niên đang bàn luận về Nghiêm Húc, giống như đối với tài năng của hắn rất là tán thưởng. Còn có người nhắc đến việc khi thi đấu vòng loại hắn thi đấu điểm nhưng

không được cao, mọi người đều bắt quai đi đoán nguyên nhân. Có người đoán có thể là hôm đó trạng thái của Nghiêm Húc không tốt, lại có người nói đấu vòng loại hôm đó hẳn ta cũng có đến xem, Nghiêm Húc vốn đàn rất khá.

Tóm lại mặc kệ những trận trước Nghiêm Húc thi đấu thế nào thì từ sau vòng bán kết, hẳn đã trở thành tiêu điểm của cả giới âm nhạc cổ điển. Mọi người đều suy đoán liệu hẳn có thể trở thành quán quân của cuộc thi hôm nay hay không.

Chỉ chốc lát sau trận đấu đã chính thức bắt đầu, các tuyển thủ tiến vào trận chung kết đều biểu diễn những bản nhạc tử của mình. Thiên Thảo nghe xong hai ca khúc trữ tình xong cảm giác thật uể oải, nghe tiếp hai khúc vui vẻ nhưng tâm tình vẫn không khá hơn được, tiếp đó lại thêm hai khúc anh hùng ca nhưng cũng chẳng hề tìm được cảm xúc.

Đàn violon âm thanh vốn là tao nhã nhẹ nhàng, dẫu có kéo như thế nào thì âm sắc vẫn không tránh khỏi tạo cảm giác thê lương, làm cho người nghe cảm giác buồn thương.

Rốt cục đợi đến lượt Nghiêm Húc lên sân khấu. Thiên Thảo chấn chỉnh tinh thần chuẩn bị lắng nghe lại không nghĩ rằng hẳn hôm nay là cùng Hữu Lệ lên đài. Hữu Lệ đàn dương cầm đệm nhạc cho hẳn.

Ca khúc hôm nay hẳn lựa chọn là “Đôi cánh của nàng công chúa”, là một ca khúc tao nhã mang theo buồn thương, từng là ca khúc một thời xuất hiện trong tất cả tiệc rượu của giới thượng lưu. Ca khúc này nói về chuyện xưa một vị công chúa bị nhốt trong cung cấm cho đến trước khi chết nàng cũng không thể nói lời từ biệt với người mình yêu, đau khổ chờ mong người yêu thương thẳng đến chỉ còn một hơi tàn, tận khi nhắm mắt xuôi tay, rơi vào bóng tối địa ngục nhưng cũng không chờ được hẳn.

Đắm chìm trong bản nhạc, Thiên Thảo không tự giác bị tiếng nhạc lôi cuốn, cảm thấy hẫng như đặt mình vào tâm tình của vị công chúa kia mà thể hiện nỗi lòng.

Không ngoài dự đoán, cuối cùng Nghiêm Húc thuận lợi giành được vị trí quán quân. Thiên Thảo vui mừng ngáp một cái, Tân Xuyên đột nhiên nắm lấy tay nàng “Xem xong rồi thì chúng ta trở về thôi”

“Để em đến chào bọn họ một tiếng” Thiên Thảo đứng dậy định đi về phía Nghiêm Húc và Hữu Lệ lại bị Tân Xuyên kéo lại, hẫng cau mày “Về nhà thôi, đừng đi”

“Vì sao?”

“Nam sinh kia thích em”

Thiên Thảo biết Tân Xuyên là nhắc đến Nghiêm Húc, nhìn bộ dáng khấn trương của hẫng, nàng không khỏi dừng bước “Em biết, nhưng là em không thích cậu ta, anh đừng lo lắng, cũng chỉ là chào một tiếng mà thôi”

Tân Xuyên bình tĩnh nhìn nàng, tay không hề rời lỏng.

Thiên Thảo thở dài một hơi, đối mặt với Tân Xuyên như thế nàng hoàn toàn bị đánh bại “Được rồi, chúng ta trở về”

Nàng không có phát hiện, thời điểm xoay người đi, Nghiêm Húc từ trong đám đông luôn dõi theo bóng dáng nàng.

Đau khổ chờ mong cùng người mình yêu gặp mặt, thẳng đến khi bóng dáng nàng biến mất còn hi vọng nàng sẽ quay lại nhìn mình một cái nhưng là cho đến tận khi rèm sân khấu hạ xuống che đi mọi ánh

sáng, người hấn chờ mong cũng không có tiến đến.

“Đôi cánh của công chúa”, lúc này Nghiêm Húc cảm nhận ca khúc này thật sâu sắc còn hơn thời điểm trên sân khấu.

Sau khi cuộc thi violon kết thúc vài ngày, mọi tạp chí đều hăm hở đưa tin về quán quân cuộc thi, nhắc đến hấn như ngôi sao mới trong giới violon trong nước. Thiên Thảo buông tạp chí trong tay, phiếu báo danh nàng đã đưa qua chỗ Nguyễn Tây, chỉ còn chờ thiệp mời bên Pháp gửi đến, bọn họ liền có thể xuất cảnh.

Nghiêm Húc bên kia thì đã chuẩn bị tốt nghiệp, Nguyễn Tây còn bảo nàng hỏi hấn một chút sau khi tốt nghiệp có muốn gia nhập Già Lam hay không. Có thể thấy được hiện tại hấn đã trở thành báu vật đến cả dàn nhạc hàng đầu quốc nội đều muốn vờn càn ô liu.

Bởi vì chuẩn bị xuất ngoại, Thiên Thảo liền muốn đi mua một ít đồ dùng cá nhân để đem theo. Nàng đem chuyện này nói với Tân Xuyên, quả nhiên hấn đáp “Anh đi cùng em”

Chương 57

Bởi vì bên cạnh có một người đàn ông đi cùng cho nên lần này dạo phố Thiên Thảo nhàn nhã vô cùng, không chỉ có người giúp xách đồ, lại không cần sợ trên đường đột nhiên nhảy ra mấy kẻ háo sắc. Tân Xuyên ở đây chính là ‘dụng cụ phòng thân’ tốt nhất.

Thiên Thảo đi mua hai cái kem, một cái đưa cho Tân Xuyên, một cái để cho mình, trước giờ nàng vẫn luôn rất hâm mộ những cặp tình nhân thân mật cùng ăn kem nắm tay dạo phố nhưng còn chưa có cơ hội thử qua.

Bởi vì khi đó còn là học sinh, không có bao nhiêu tiền. Thời điểm dạo phố nếu như bản thân mua cái gì nếu để bạn trai trả tiền thì sẽ giảm bớt sinh hoạt phí của hắn. Nếu như chính mình tự trả tiền lại sợ hắn cảm thấy xấu hổ. Thế nhưng hiện tại mọi chuyện đều đã khác trước, nàng và Tân Xuyên đều có công việc của mình, dù có tiêu tiền của ai cũng không sao, hơn thế nữa bọn họ còn có ý định kết hôn, sắp sửa trở thành loại quan hệ thân mật nhất giữa nam và nữ.

Thiên Thảo cố ý cầm cây kem màu trắng, đưa cho Tân Xuyên cây màu hồng. Hắn cười yếu ớt tiếp nhận, ăn một miếng rồi đột nhiên nói với nàng “Cảm giác chúng ta thật giống như một đôi học sinh”

Xác thực hai người cùng ăn kem, nắm tay dạo phố bộ dáng có chút giống với mấy cặp tiểu tình lữ trên đường.

“Phải, nhưng là già hơn một chút”

“Đâu có đâu?” Tân Xuyên nhìn về phía Thiên Thảo “Nhìn em cũng

không có khác với nữ sinh mấy nha”

“Em nói người già chính là anh mà. Đi cùng nhau, em có vẻ giống học sinh hơn, mà anh thì trông như đại thúc trung niên trâu già gặm có non vậy đó.” Thiên Thảo cắn một ngụm kem, Tân Xuyên cúi thấp người nhìn bộ dáng Thiên Thảo đem cả cây kem nhét vào miệng lồng ngực không khỏi rung động, hấn cười ra tiếng, kéo vai nàng, nhanh chóng phủ lên môi nàng “Để anh nếm thử hương vị của em”

Chỉ trong nháy mắt, hấn dùng đầu lưỡi đem cây kem đẩy sang miệng mình sau đó lập tức lui ra. Thiên Thảo mặt không đỏ tim không đập mạnh hỏi hấn “Anh đoán xem là bơ hay bạc hà”

“Bạc hà” Tân Xuyên trên mặt vẫn giữ nét cười, đưa lưỡi liếm đi vệt kem còn lưu lại bên môi “Nữ sinh hấn là thích then thùng mới đúng”

“Còn không phải là mới bị trường học đuổi rồi hay sao” Thiên Thảo than thở, đúng lúc này một người đàn ông mặc tây trang đi đến trước mặt Tân Xuyên và Thiên Thảo cười hỏi “Xin hỏi hai người là tình nhân sao?”

Thiên Thảo và Tân Xuyên mặc danh kì diệu liếc nhau, sau đó gật gật đầu.

“Hai người là cặp tình nhân đẹp đôi nhất mà tôi từng gặp đó. Là như vậy, công ty của chúng tôi đang tiến hành một hoạt động, chỉ có tình nhân mới có thể tham gia, dựa vào tiến trình hoàn thành nhiệm vụ có thể đạt được phần thưởng tương xứng. Nếu như hai vị có thời gian thì không bằng tới tham gia một chút đi, coi như là để lưu giữ kỉ niệm tình yêu giữa hai người ”

“Hoạt động gì vậy? Có khó không? Thời gian có lâu không?” Thiên Thảo hỏi

“Đương nhiên không khó, chỉ cần đủ tuổi trưởng thành liền có thể tham gia, có rất nhiều cặp đôi cùng tham gia lần này” Người đàn ông một bộ nghiêm trang “Về phần thời gian, thì còn tùy vào mỗi người chơi, có người thích chơi lâu một chút, có người lại thích thời gian ngắn mà thôi”

Thiên Thảo cùng Tân Xuyên thương lượng cùng nhau, cảm thấy khó có dịp thành thoi như thế này, vốn tính toán đi dạo một hồi nhưng hiện tại lại xuất hiện cái hoạt động, liền tính toán thử một chút xem sao, có lẽ sẽ rất thú vị không chừng.

Người đàn ông đưa hai người đến một sân viện, nơi này có rất nhiều phòng, ông ta chỉ vào phòng 106 bảo Thiên Thảo đi vào, sau đó lại nói Tân Xuyên bước vào phòng chờ sát vách 107. Hoạt động sẽ diễn ra sau vài phút nữa mà trước khi đi vào nam và nữ phải tách ra.

Thiên Thảo vừa vào cửa liền nhìn thấy rất nhiều phụ nữ, có người lớn hơn so với nàng, có người lại nhỏ hơn, có lẽ là đều được kéo đến đây tham gia hoạt động đi, hơn nữa bọn họ là đều tiến đến cùng bạn trai.

Nàng quan sát căn phòng một lượt, đến khi dừng lại ở vách tường ngăn cách phòng 106 và 107 liền có chút ngạc nhiên, bức tường kia hoàn toàn là trong suốt, nàng có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của Tân Xuyên ở phía đối diện. Nàng vẫy vẫy tay, ánh mắt Tân Xuyên đảo qua vị trí của nàng nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì, cũng không lưu ánh mắt lại trên người nàng, mà là tìm cái ghế dựa ngồi xuống.

Thật là kì quái, Thiên Thảo lại chạy đến cạnh bức tường trong suốt vẫy tay, lại gõ nhẹ lên nhưng Tân Xuyên vẫn là không phản ứng.

Lúc này một cô gái đi đến bên cạnh nói cho nàng “Đừng gõ nữa, vừa rồi chị cũng định làm như vậy ý muốn gọi chồng chị nhưng là anh ấy giống như căn bản không nhìn thấy, nhìn bộ dáng họ như vậy hẳn là không nhìn thấy chúng ta đâu”

Nghe xong lời nói của cô gái Thiên Thảo bỗng nhiên lại nhớ tới một phương pháp mà người ta thường dùng để giam giữ phạm nhân, đó là để một tấm kính làm vách ngăn, mặt gương hướng về trong phòng giam, mặt còn lại hướng ra ngoài. Nhìn từ trong phòng thì chỉ như một tấm gương bình thường nhưng từ ngoài nhìn vào lại hoàn toàn trong suốt, có thể quan sát nhất cử nhất động của người trong phòng. Không ngờ ở đây lại có thể gặp được loại gương này.

Thiên Thảo nhìn về phía đối diện, lúc này bên đó đã tụ tập rất nhiều đàn ông đang ngồi hoặc đứng chờ, nhân số cùng số lượng phụ nữ bên này cũng không sai biệt lắm. Tình cảnh này, lại có bức tường đặc thù như vậy, Thiên Thảo đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh một bộ AV, đó là bộ AV mà nàng xem qua cảm thấy có ý nghĩa nhất, khiến nàng sau đó còn phải cảm thán tại sao trong đám AV lại còn tồn tại cái loại tình tiết nghệ thuật như vậy!!

Bộ AV này bắt đầu bối cảnh từ một hoạt động xã hội, người chủ trì tìm đến rất nhiều những cặp đôi tình nguyện tham gia và đem phân làm hai phòng nam nữ như hiện tại. Sau đó bên phía gian phòng của nam sẽ tiến vào rất nhiều phụ nữ, quyến rũ, khiêu khích bọn họ, nói với bọn họ đây chỉ là hoạt động giải trí, vui vẻ xong không cần phụ trách gì, bởi vì 10 phút sau cửa phòng mới mở ra. Trong mười phút này có không ít người đàn ông bị luân hãm, quan hệ cùng mấy người phụ nữ này, còn có người vì muốn tìm kích thích mà tiến đến trước gương ra sức ‘làm việc’, nhưng mấy người đàn ông này không biết là, ở phía bên kia gương, bạn gái của họ đang quan sát toàn bộ diễn

biến.

Nhìn thấy người mình yêu làm ra loại chuyện như vậy, mấy người phụ nữ không thể nghi ngờ là vô cùng thất vọng. Đối mặt với bạn trai trần truồng làm việc cùng người phụ nữ khác, không ít người bắt đầu khóc rống rơi lệ. Đúng lúc này, một đám nam nhân viên sẽ tiến vào trong phòng, tiến hành an ủi, dụ dỗ bọn họ. Bởi vì nhìn thấy bạn trai hoặc chồng bên kia, không ít người đã buông xuôi, không buồn phản kháng, cánh đàn ông dễ dàng vứt bỏ ‘trung trinh’ ra sau đầu, không đem các nàng đặt vào đâu vậy vì sao các nàng lại còn phải tiếp tục vì bọn họ mà giữ gìn ‘trinh tiết’?

Ngay sau đó, cả hai bên phòng liền biến thành hiện trường đàn P vô cùng quỷ dị, tình lữ mới vài phút trước còn ngọt ngào, thân mật hiện tại lại cách một bức tường mỏng manh cùng những người xa lạ ái ân. Những người phụ nữ bị đám nam nhân viên làm tuy rằng tiếng kêu thật lảnh nhưng để ý kĩ thì giống như là cố ý thét chói tai, như là muốn phát tiết cái gì đó, mà biểu cảm của các nàng không có một ai là vui vẻ khoái hoạt, mà đều là thống khổ xen lẫn bi thương.

Nhân viên công tác phóng thích trong cơ thể các nàng sau lại đưa các nàng đến một gian phòng khác có nam nhân đang chờ, làm cho các nàng đi quyến rũ bọn họ. Vốn ban đầu còn có chút ý cự tuyệt nhưng ôm ấp hận ý cùng với kích động trong lòng, các nàng liền không hề áy náy mà tiến vào quyến rũ đàn ông, tưởng tượng thấy ở bức tường đối diện, bạn gái hoặc vợ của bọn họ bộ dáng thất vọng hoặc phẫn hận, để bọn họ thể nghiệm tâm trạng giống như các nàng.

Cuối cùng, đàn ông và phụ nữ xong việc cùng đi ra ngoài, bọn họ đều giấu trong lòng tâm sự cùng bí mật, liếc nhìn nhau coi như không có chuyện gì nắm tay đi ra khỏi nơi tổ chức hoạt động, hỏi vừa rồi trong phòng xảy ra chuyện gì nhưng không có một ai nói thật.

Hai người đã từng ngọt ngào, thề non hẹn biển, trong phút chốc tình cảm liền hiện lên vách ngăn, bạc nhược đến đáng thương.

Tuy rằng đã biết trước kịch tính, nhưng là Thiên Thảo không nghĩ vạch trần, nàng cũng muốn biết phản ứng của Tân Xuyên như thế nào cho nên không có ý định rời đi. Về phương diện nguy hiểm hay không cũng không cần lo lắng bởi vì hoạt động này tất cả mọi người đều là tự nguyện, nếu không phối hợp cùng nhân viên công tác, bọn họ cũng sẽ không thể làm gì người tham gia.

Lúc này phòng nữ mở cửa trước tiên, Thiên Thảo hướng phía Tân Xuyên chăm chú nhìn nhưng còn chưa thấy bên đó có động tĩnh gì. Sao lại thế này? Kịch tình bị thay đổi sao?

Nhân viên công tác đi vào chỉ có vài người, bọn họ đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt. Rốt cục, có một người ánh mắt dừng lại trên người Thiên Thảo, cũng hướng nàng nho nhã lễ độ nói “Vị tiểu thư này, ngài đã được chúng tôi lựa chọn trở thành người người chơi đặc biệt, có thể cùng tham gia một trò chơi của chúng tôi hay không?”

“Nói xem a”

Nhân viên công tác lấy từ trong lòng ra một xấp tiền đưa đến trước mặt Thiên Thảo “Trước tiên nói một chút, trò chơi này hoàn toàn là tự nguyện, tiểu thư cũng có thể lựa chọn không cùng chúng tôi tham gia. Nơi này là năm trăm nguyên tiền, chỉ cần cô đem áo khoác cởi ra, chỗ tiền này liền là của cô”

Thiên Thảo có chút yên lòng, đoạn ngắn này nàng biết, cùng tình tiết AV vừa rồi là liền nhau. Nam nhân viên công tác sẽ lựa chọn ra một cô gái xinh đẹp trẻ trung dùng tiền dụ hoặc nàng cởi ra quần áo, trước tiên là áo khoác. Thời điểm bắt đầu đại đa số cô gái đều mặc

cỡ ngại ngừng nhưng theo số tiền ngày một gia tăng, các nàng liền không thoát được dụ hoặc bắt đầu cởi từng kiện từng kiện. Cho đến khi trên người chỉ còn ba điểm được che chắn, nhân viên công tác sẽ tung ra một cái giá rất cao, lần này các cô gái đã không còn do dự, ngược lại rất nhanh liền thoát bởi vì ở phía trước thời điểm lần lượt cởi từng kiện các nàng đã nhận tiền cởi đi sự hổ thẹn của chính mình.

Đáng chú ý hơn là ở tấm ngăn trong suốt đối diện, đang ngồi nhìn các nàng là một nhóm đàn ông khác còn chưa hiểu chuyện gì đang ngồi chờ tham gia trò chơi. Họ nhìn thấy những cô gái này lại ở trước mặt người đàn ông xa lạ, ở địa phương ngay sát bên cạnh bạn trai mình chỉ một bức tường lại vì tiền tài mà đem quần áo cởi sạch, đây cũng là một loại phản bội.

Thiên Thảo nhìn xung quanh, những cô gái bị lựa chọn ra giống nàng vừa nghe là cởi áo khoác mà thôi, tuy đầu tiên có chút do dự nhưng sau cũng thẹn thùng cởi ra. Thiên Thảo đối với nam nhân viên trước mặt đáp ứng một tiếng liền sáng khoái đem áo khoác cởi.

“Lại thêm ba ngàn nguyên, thoát thêm một tầng” Nhân viên lại từ trong lòng lấy ra thêm một tập tiền nói

Thiên Thảo kiên định “Không chơi” Kiếm một cái năm trăm khối cũng đủ rồi, nếu lại thoát thêm một tầng nữa thì chỉ còn lại bra.

Nhân viên công tác ngăn người, sau đó bắt đầu khuyên bảo nàng “Thật sự không suy nghĩ một chút sao? Cũng chỉ là cởi áo phong mà thôi, đi biển chẳng phải cũng chỉ mặc bikini thôi sao?”

“Anh nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì” Thiên Thảo nhìn năm trăm khối trong tay hắn “Tôi đem giày cởi anh lại cho tôi năm trăm?”

Ngân viên công tác “...”

Lần này trừ bỏ Thiên Thảo, rất nhiều cô gái bị lựa chọn đều đã thoát đến không còn thứ gì che chắn, điều này cũng làm cho Thiên Thảo khắc sâu cái gì gọi là ‘hạn cuối’. Bên cạnh nàng mộ cô gái đột nhiên lên tiếng “Cô vì sao vừa rồi còn không cởi a. Còn có thể lấy được thêm ba ngàn. Cũng không bảo cô cởi sạch thẹn thùng cái gì a. Ai, vừa rồi nếu như hỏi tôi thì tốt rồi.”

Rất nhanh, màn thoát y liền kết thúc. Đám nhân viên công tác sau khi rời khỏi phòng, bên ngoài liền truyền đến tiếng khóa cửa, đến lúc này đám phụ nữ mới hết hoảng, hô lên “Làm sao lại đem cửa khóa lại ”

Nhưng là rất nhanh các nàng liền không nói tiếp được nữa, bởi vì bọn họ phát hiện cửa phòng bên phía bạn trai hoặc chồng mình bên kia đã mở, từ bên ngoài lại tiến tới một đám phụ nữ.

Tiếp đến là hình ảnh mà bọn họ không thể tưởng tượng nổi, khiến cho bọn họ đến phát điên.

Bởi đám nữ nhân kia sau khi tiến đến liền không biết xấu hổ cuốn lấy mấy người đàn ông, hà hơi bên tai bạn trai hay chồng của họ mà nói gì đó. Nhiều người mắng to ‘tiện nhân’ liền xắn tay áo định xông ra khỏi phòng sang bên kia tìm hồ ly tinh đánh một hồi, bất quá thật đáng tiếc là còn chưa hết mười phút, cửa phòng chưa được phép mở ra.

Cửa phòng mở không được, các nàng cũng chỉ còn cách ghen tức mà ngồi đó chờ xem động tĩnh, chờ mong nam nhân của mình từ chối, không bị mấy nữ nhân kia quyến rũ.

Nhưng càng làm cho các nàng không chịu đựng nổi là vừa mới bắt đầu nam nhân của mình còn kháng cự nhưng ánh chừng chưa đầy 5

phút sau liền không thể tiếp tục duy trì, bắt đầu có phản ứng.

Bất quá làm cho Thiên Thảo vui mừng là, có rất nhiều nữ nhân đi tới tìm Tân Xuyên nhưng đều bị hấn đuổi đi, thậm chí hấn còn ý đồ kéo cửa đi ra nhưng cửa không mở được đành quay trở lại ghế tựa.

Lúc này lại có một cô gái khác đi đến trước mặt Tân Xuyên, vốn hấn không có quan tâm đến nàng ta nhưng nàng ta tựa hồ vừa mở miệng nói gì đó, Tân Xuyên liền ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nàng ta có chút kinh ngạc.

Nàng ta lại tiếp tục mở miệng, sau đó tiến tới ôm lấy Tân Xuyên. Hấn vẫn còn trong trạng thái kinh ngạc, không hề nhúc nhích.

Thiên Thảo vốn nhàn nhã ngồi ở ghế tựa liền đứng phắt dậy, giống như đại đa số nữ nhân sốt ruột ghé vào gần tường nhìn chòng của mình khóc giống nhau, đổi đến một vị trí thuận tiện quan sát bộ dạng của nữ nhân kia.

Rốt cục, nàng tìm được vị trí quan sát được một bên sườn mặt của nữ nhân đang ôm lấy Tân Xuyên kia, nàng ta bộ dáng rất đẹp, tuổi tác cùng Tân Xuyên không sai biệt lắm. Lúc này nàng ta như chim nhỏ nép vào người Tân Xuyên, ghé vào lòng hấn mà khóc.

Nàng ta vừa khóc vừa nói gì đó với Tân Xuyên, sau đó nhướn người tiến lên gần môi hấn, Thiên Thảo trong lòng hô to Tân Xuyên, anh mau tránh ra! Thế nhưng lần này không giống như những lần trước không chút do dự né tránh mà hấn như trước vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chăm chú nhìn nữ nhân đang ôm mình, cho đến khi son môi của nàng ta in lên môi hấn.

Thiên Thảo ánh mắt lạnh lùng ngồi sụp xuống sàn, tay nắm chặt có chút run run, chỉ yên lặng không tiếng động nhìn hình ảnh đậm mĩ

trước mắt.

Nữ nhân mặc váy ngắn ngồi ở trên đùi Tân Xuyên, bọn họ quấn lấy nhau mà hôn giống như thật cơ khát. Nữ nhân bàn tay mềm mại cởi ra áo sơ mi của Tân Xuyên, lộ ra lồng ngực kiên cố, đồng thời phần eo của nàng vẫn còn đang hoạt động lên xuống, dính chặt lấy bộ vị dưới bụng của Tân Xuyên.

Thiên Thảo đương nhiên biết nữ nhân kia đang làm cái gì, bởi vì quần lót của nàng ta còn đang treo tại căng chân, hai bộ vị xích lữa gần gũi tiếp xúc với nhau như vậy lại thêm động tác nàng ta cao thấp luật động---còn có thể làm gì?

Nữ nhân vừa vận động nhưng còn không quên nhìn lướt qua tấm ngăn, ý vị thâm trường, cuối cùng trở thành nụ cười khiêu khích. Động tác nàng ta càng trở nên kịch liệt, ánh mắt nhìn Tân Xuyên tràn đầy thâm tình, lúc này Tân Xuyên cũng đã có chút... trầm mê!

Ánh mắt hần có chút phức tạp, giống như bản thân nhìn thấy ảo giác, động tác vốn cứng ngắc dần trở nên mềm mại, đáp lại người phụ nữ trong lòng.

Thiên Thảo đột nhiên đứng dậy, liếc qua tấm ngăn mà nước mắt chảy dài, nàng giống như toàn bộ nữ nhân ở đây, trong lòng là vô hạn bi thương tiến về phía cửa muốn chạy ra khỏi đây.

Nhưng còn không đợi các nàng đi đến, cửa đã bị mở ra. Một đám nam nhân viên công tác đi đến. Thiên Thảo bị một người ôm lấy, hần vuốt ve mái tóc của nàng, giọng nói quanh quẩn bên tai

Cái gì mà “Anh ta không quý trọng em vậy thì để anh quý trọng em”

“Em thật đẹp, chỉ tiếc anh ta lại không có mắt nhìn”

Rồi lại “Đừng khóc, có anh ở đây”

Thiên Thảo đứng phắt dậy, đẩy ngã hẳn ta “Ánh mắt nào của người nhìn đến lão nương khóc? Lờ kịch thì toàn học đòi theo phim Hàn, mẹ nó!”

Đây là lần đầu phát sinh việc nam nhân viên công tác bị bạo lực =.=, hẳn ta có chút bất ngờ, bị Thiên Thảo đẩy ngã ngổ xồm đến trên đất đau đớn kêu la oai oái. Thiên Thảo cũng không để ý hẳn, vừa đi ra đến cửa lại như nghĩ đến cái gì, lập tức trở về phòng cầm một cái ghế dựa rồi lại tiếp tục xông ra.

Một người đàn ông đang đem một nữ nhân để trên cửa XXOO, đột nhiên bị một cỗ lực đạo từ ngoài cửa đánh vào. Hẳn nháy mắt sợ đến ‘tiểu huynh đệ’ mềm nhũn, vội vàng che lại nháy qua một bên bởi vì có một nữ nhân vẻ mặt đầy sát khí đang từ bên ngoài đá cửa mà vào

Ngay sau đó hẳn liền thấy được một màn càng ‘sát khí’ hơn.

Nữ nhân kia đi đến trước mặt một đôi nam nữ đang ‘phối hợp’ đối mặt với nam nhân mà hỏi “Thích sao?”

Nam nhân bị nàng hỏi đột nhiên cả kinh ngẩng đầu, biểu tình mê võng phút chốc như thanh tỉnh, thậm chí lại có chút hoảng loạn.

Nàng ta cầm lấy ghế dựa ném đến phía hai người kia, nam nhân khẩn trương bảo vệ cô gái trong lòng, làm cho cả chiếc ghế nện mạnh đến trên lưng mình, vỡ thành từng mảnh.

Chuyện vừa xảy ra, tập thể các nam nhân đang XXOO liền muốn bị liệt dương...

Tân Xuyên bị đánh thật sự đau, hắn cảm thấy xương sườn đều bị chặt đứt, không khỏi lấy tay che lưng ho khan vài tiếng.

Thiên Thảo thấy nữ nhân bị hấn che trong ngực khẩn trương thay hấn xoa lưng, thần sắc sốt ruột, chọc người trều mẩn, động tác cũng hết sức dịu dàng, sợ hãi làm hấn đau.

“Cư nhiên còn biết che chở cho đối phương, rất thắm thiết a, rất xứng đôi a” Thiên Thảo chính là bỏ lại một câu này liền lạnh lùng bước ra khỏi cửa. Tân Xuyên muốn đi gọi nàng nhưng bất đắc dĩ sau lưng bị thương quá nặng làm cho hấn nhất thời không thể mở miệng thành tiếng.

Ngồi đối diện màn hình, chủ trì tổ chức hoạt động lần này bất đắc dĩ mà nhu nhu huyết thái dương, cái cô gái này thật sự làm cho hấn ‘kinh hỉ’ a...

Thiên Thảo bước đi trên đường, trong lòng nàng lúc này thật sự rất lạnh.

Lúc này nàng rốt cục hiểu được ý tứ trong lời nói của người đàn ông mặc tây trang thuyết phục họ tham gia hoạt động ban đầu. Hấn nói: coi như là kỉ niệm tình yêu của hai người đi.

Đúng vậy a, là kỉ niệm sâu sắc đáng ghi nhớ.... Rất rất đáng ghi nhớ...

Bọn họ giống như những cặp đôi khác, trước khi đến đây vẫn còn ngọt ngào ân ái, cùng ăn kem, cùng dạo phố.

Thế nhưng khi đối đầu với khảo nghiệm, tình yêu cũng chẳng chịu nổi một kích.

Chương 58: Ký ức và cảm xúc

Editor: lamnguyetminh

Beta: Tiểu Linh Đang

Yêu, chính là hoàn toàn giao bản thân cho người mình yêu, trở nên vô cùng cam tâm tình nguyện chịu đựng đau khổ, trở nên, thua thiệt, bất khuất. Nhưng yêu cũng có thể khiến cho lòng người trở nên cứng rắn, khi cô bị tổn thương sâu sắc, thậm chí có thể trở nên chết lặng, không thềm để ý những chuyện mà mình từng trải qua, ngay cả suy nghĩ về người đã từng xích mích với mình cũng không khắc sâu đến vậy.

Ví dụ như, lần trước Thiên Thảo và Tân Xuyên nói chia tay, cô ra đi mang theo cả tình yêu với anh ta, nhưng bây giờ cô rất quyết tuyệt (quyết đoán + tuyệt tình), tuyệt đối không nghĩ sẽ dây dưa với anh ta.

Có lẽ trước kia hai người gây gổ là vì một người phụ nữ có lẽ có, cô không xác định được mình có trách nhiệm Tân Xuyên không. Nhưng hôm nay thì khác, chính mắt cô đã trông thấy.

Lần trước nói lời chia tay, Thiên Thảo chẳng mang theo bất cứ thứ gì, bởi vì rất đau lòng, còn thêm sợ đối mặt với Tân Xuyên, liếc anh ta một cái, tâm lập tức đau một lần. Nhưng bây giờ, sau khi bình tĩnh lại, Thiên Thảo vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi dạo phố, mua đồ chuẩn bị xuất ngoại, còn nghĩ mua đồ xong sẽ trở về chỗ của Tân Xuyên để lấy đồ. Cho dù gặp mặt cũng chẳng sao, lòng cô sẽ không đau nữa, sẽ không khó chịu, chỉ biết chết lặng.

Mua đồ xong thì đã muộn rồi, Thiên Thảo gọi xe taxi đi đến dưới sân nhà Tân Xuyên, dặn dò tài xế ở đây chờ cô. Vừa đi mấy bước, từ xa Thiên Thảo liền trông thấy Tân Xuyên và một cô gái đang đứng dưới lầu nói gì đó, mà cô gái kia chính là người hoạt động ở hiện trường với Tân Xuyên, đôi ‘Uyên ương số khổ’ bị cô một gậy đánh tan.

Đã dẫn về cửa nhà rồi à, thật sự là chân ái mà!

Lúc này, Tân Xuyên xoay người như muốn đi làm gì đó, nhưng cô gái kia lại ôm lấy anh ta không cho đi, tựa vào ngực anh ta khóc lóc. Động tác của Tân Xuyên cứng đờ, nhưng vẫn ôm cô gái, dùng bàn tay vuốt nhẹ lưng cô ta như đang an ủi. Cô ta ôm chặt cổ Tân Xuyên, bởi vì đứng gần nên Thiên Thảo có thể nghe rõ cô ta nói chuyện gì.

Cô ta nói: “Tân Xuyên, em rất ghét em của lúc trước, vì sao em lại rời khỏi anh, nếu như có thể quay ngược được thời gian thì tốt, em sẽ đứng ở bên cạnh anh, không đi đâu cả.....”

Tân Xuyên cúi đầu nhìn cô gái, ánh mắt rất phức tạp, nhưng trong mắt lộ ra sự quyến luyến sâu sắc. Có lẽ cô gái kia đã nhìn thấu điểm này, nhanh chóng tiến tới chạm khẽ môi anh ta, dùng giọng nói đầy bi thương lắm lắm: "Xuyên, em rất sợ hãi, em rất sợ anh cũng không cần em, em sợ những năm qua anh đã quên mất em....."

Có lẽ là bị giọng nói bất lực của cô gái lây nhiễm, bàn tay Tân Xuyên cọ sát eo cô ta, ấn đầu cô ta vào lồng ngực mình, nói: "Làm sao có thể..... Gần như..... Mỗi ngày anh đều nhớ tới em...."

Gần như mỗi ngày anh đều nhớ tới em.

Nghe xong những lời này, Thiên Thảo mới nhận ra mình đã từng buồn cười cỡ nào, thì ra Tân Xuyên và cô ta đã sớm quen biết! Trước kia cô vẫn luôn tin rằng Tân Xuyên yêu cô, nhưng giờ chính

miệng anh ta đã thừa nhận, anh ta ngọt ngào ở cùng cô, trong lòng lại nghĩ đến người khác! Quả nhiên đúng như lời Tân Vũ nói, cô chỉ là một vật phẩm để Tân Xuyên nhớ nhung người khác mà thôi!

Mẹ nó, từ nay về sau, kể cả giác quan thứ sáu gì đó cũng không thể dễ dàng tin tưởng, cảm giác gì đó đôi khi cũng là lừa người.

Thiên Thảo nhìn thẳng về phía trước, đi qua bên người Tân Xuyên và cô gái kia, ánh mắt không dám di động một phần, sợ sẽ tổn thương đôi mắt bằng hợp kim titan của mình. Nhưng cô mặc kệ người ta, không có nghĩa là người ta cũng mặc kệ cô, Thiên Thảo đang định vào thang máy để lên lầu, đột nhiên Tân Xuyên ở phía sau gọi cô lại: "Thiên Thảo?!"

Không để ý tới anh ta, tiếp tục đi.

Ai biết phía sau có người đã chạy tới kéo lại, Thiên Thảo chau mày hất tay Tân Xuyên ra, mắng: "Đừng đụng vào tôi."

Cuối cùng suy nghĩ một chút lại tặng thêm một câu: "Bẩn."

Chính chữ sau lại như một cây kim sắc đâm vào trái tim Tân Xuyên, ở sau lưng Tân Xuyên, Trần Mộ Nhan cũng lo lắng tiến lên nắm lấy cánh tay anh ta. Cảnh tượng này, một người nắm tay một người, xem ra không phải là cuộc tình tay ba dung tục thì chẳng thể là gì nữa.

Tân Xuyên thấy Thiên Thảo hất tay mình ra, đột nhiên định tiến lên giữ lấy cô lần nữa, giải thích rõ ràng với cô.....Song có cái gì hay để giải thích, không phải sự thật là như thế sao? Là anh ta làm tổn thương trái tim cô.

Trong lòng, từ cảm giác may mắn khi nhìn thấy Trần Mộ Nhan lúc

ban đầu, giờ đã biến thành hận không thể coi như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra. Lần đầu tiên Tân Xuyên không nghĩ ra được cách đối phó, nghĩ thầm chỉ cần Thiên Thảo trở về là tốt rồi. Vốn còn định ra ngoài tìm cô thêm lần nữa, nhưng cô đã tự quay về, quả nhiên cô không muốn rời khỏi anh ta.... Từ đáy lòng, anh ta không muốn thấy Thiên Thảo giận mình.....

"Nếu như anh còn yêu cô ấy, vậy cứ đi đi, em biết rõ, em đã trở thành một người qua đường trong sinh mệnh của anh, em không nên chen chân vào...." Trần Mộ Nhan dần dần buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cánh tay Tân Xuyên ra, vẻ mặt bi thương thảm thiết và rối rắm.

Tân Xuyên bị dáng vẻ này ‘đả động’ sâu sắc rồi, anh ta vội vàng nắm lấy bàn tay như vô lực hạ xuống của Trần Mộ Nhan, nói: "Anh không có ý này....."

Trần Mộ Nhan cảm động phát khóc, cô ta mặc kệ Thiên Thảo, ôm lấy Tân Xuyên, nước mắt rơi liên rơi, khiến cho cô ta và Tân Xuyên giống như đôi tình nhân bị Thiên Thảo chia rẽ nhiều năm.

"Em biết, em biết mà....Anh sẽ không bỏ được em, anh không phải là người như vậy....."

Quần chúng vây xem lập tức chỉ trỏ Thiên Thảo, rốt cuộc cũng hiểu rõ, hóa ra đây mới là kẻ thứ ba, ban nãy suýt chút nữa nhìn nhầm đấy.

Tân Xuyên muốn đi an ủi Trần Mộ Nhan ở sau lưng, nhưng vừa nghĩ tới Thiên Thảo thì động tác liền cứng đờ. Cảm giác đó là gì vậy, rõ ràng trong lòng là cô gái mà mình đã từng yêu bảy năm, mối tình đầu của mình, là cô gái như cơn ác mộng khiến anh ta mất ngủ cả ngày lẫn đêm. Nhưng hôm nay, trừ lúc gặp lại thì trong đầu như bị rửa trôi,

trừ vui sướng sau sự trống rỗng, trừ nhớ rõ sự tương tư điên cuồng của ngày xưa, trừ hơi thở trong veo mà cô đã mang đến cho anh ta trong hồi ức thì chẳng còn cảm xúc gì cả.

Nghe đám người nghị luận, Thiên Thảo không phản bác, kẻ thứ ba thì là kẻ thứ ba đi, bị chửi là phải, là cô đã quá bĩ ổi rồi. Từ lúc đi vào thế giới này, cô nên quăng cái tên chồng chưa cưới này đi thật xa, mà không phải cho rằng anh ta là người duy nhất có thể tin tưởng, để cho cô y lại trên thế giới này, tất cả đều là cô tự tìm chửi mắng!

Vì chứng tỏ mình vẫn ổn và không thêm để ý, Thiên Thảo đặc biệt quay đầu nói với Tân Xuyên một câu: "Tôi chỉ lên lấy đồ mà thôi, xin lỗi vì đã quấy rầy hai người đang ôn chuyện. Đúng rồi, tôi đứng đây chân thành chúc phúc cho hai người, các người thật sự là trời đất tạo nên....."

Đến cuối cùng Thiên Thảo không nhịn được, thô tục phọt ra: "Thật là một đôi cầu nam nữ do trời đất tạo nên!"

Trút giận xong, quả nhiên sung sướng nhiều lắm, Thiên Thảo hận không thể ngừng hô hấp chung bầu không khí với hai kẻ này, nhanh chóng xoay người bước đi thật nhanh lên lầu. Cầm hai túi lớn mau chóng dọn hết đồ của mình bỏ vào trong túi. Ai ngờ lúc cô đang bận càn quét đồ đạc thì Tân Xuyên lại đuổi theo lên, anh ta cản đường đi của cô, hỏi: "Em đang làm gì vậy? Đi lên lấy đồ? Em phải đi sao?!"

"Anh nghĩ sao? Cùng các người chơi tình tay ba hay là khẩu vị nặng 3P? Bà đây không có hứng thú!" Thiên Thảo vòng qua Tân Xuyên, ai ngờ lại bị ngăn cản.

Thiên Thảo thuận tay cầm một bộ mỹ phẩm mà Tân Xuyên mua cho cô, ném về phía anh ta. Nó nện trúng đầu anh ta, bình thủy tinh vỡ nát, chất lỏng màu trắng sữa chảy xuống đầu Tân Xuyên.

"Thật xin lỗi vì đã đập vỡ đồ anh mua, nếu là đồ anh mua cho tôi thì chắc không cần bồi thường đâu nhỉ? Song anh muốn tôi bồi thường cũng được, tôi sẽ trả lại tất cả tiền mà anh đã tiêu vì tôi." Thiên Thảo cầm hai túi to lên, vỗ vỗ.

"Trong đây toàn là đồ của tôi, những thứ anh mua thì trả lại cho anh, nhìn chướng mắt quá, hoặc là anh có thể tặng lại cho bạn gái trước, dù sao anh vốn định tặng chúng cho cô ta."

Tân Xuyên nhìn chai thủy tinh rơi trên đất, trong lòng lại đau thêm mấy phần.

"Em nói cái gì?.....Hoàn trả lại cho anh?....."

Còn cả 'không cần', 'nhìn chướng mắt', 'tặng người khác đi', những từ ngữ đó rất đơn giản, cũng làm cho anh ta cảm thấy khó chịu trong lòng. Tân Xuyên nắm tay chặt thành quả đấm, gần từng chữ hỏi Thiên Thảo: "Em coi những thứ mà anh tặng em đều là đồ bỏ đi sao?"

"Đúng, như rác rưởi, để ở bên người, ngay cả không khí chung quanh cũng khó mà chịu được."

Thiên Thảo đẩy Tân Xuyên ra luồn qua khe cửa, Tân Xuyên kinh ngạc sững sờ ở trong phòng, thật lâu sau mới phản ứng đuổi theo. Không bắt kịp thang máy liền chạy thang bộ, chạy như điên xuống 23 tầng, rốt cuộc thở hổn hển đuổi kịp Thiên Thảo, anh ta đi theo phía sau cô cướp hành lý của cô.

"Đừng đi Thiên Thảo, đừng đi.....!"

"Tại sao không được đi, cho tôi một lý do?" Thiên Thảo nhíu mày hỏi.

Tân Xuyên hơi tắc cổ họng, lồng ngực phập phồng, ngón tay chắc như sắt thép giữ hành lý của Thiên Thảo, vẫn không nhúc nhích, chỉ lặp lại: "Đừng đi, xin em....."

"Bạn gái trước của anh vẫn còn ở phía sau chờ anh đấy, vất vả lắm mới gặp lại, đừng làm cho cô ấy đau lòng." Thiên Thảo cong khóe miệng, giễu cợt.

Quả nhiên, ngón tay Tân Xuyên hơi buông lỏng khi nghe Thiên Thảo nói ra những lời này, Thiên Thảo lập tức kéo hành lý đi, chui vào bên trong xe taxi, đóng chặt cửa sổ xe, không chừa một khe hở.

"Bác tài, lái xe."

Khi xe vừa chuyển động, vốn Tân Xuyên đang lâm vào suy tư đột nhiên run lên, lập tức đập cửa kính xe, nhưng đáp lại anh ta là xe đã rời đi.

Nhìn chiếc xe biến mất ở trước mắt, trong lòng Tân Xuyên buồn bã đau đớn, bất tri bất giác nghĩ, có thể trong hai năm qua, Thiên Thảo đã cắm rễ sâu trong lòng anh ta hơn Trần Mộ Nhan.

Thấy một màn như vậy, trong lòng Trần Mộ Nhan thấy rối rắm trăm bề.

Khi đó, mới vừa trở về nước, đang đi dạo phố cùng chồng thì cô ta bị một người thuyết phục tham gia một hoạt động tình nhân rất có ý nghĩa kỷ niệm, lại không nghĩ rằng thấy được một màn ngoại tình của chồng ở nơi đó.

Hai năm trước, cô ta và chồng hiện tại đã rơi vào tình yêu cuồng nhiệt nên mới bỏ rơi Tân Xuyên, song không ngờ tình yêu đẹp đẽ,

mãnh liệt như ngọn lửa, đến cuối cùng lại khiến cho cô ta thành kẻ bị vứt bỏ. Thấy chồng mình và cô gái đó dây dưa, cô ta gần như muốn sụp đổ, trong đầu không khỏi nghĩ tới dáng vẻ của Tân Xuyên.

Mặc dù, khí đó tình cảm của hai người yên bình như nước thiếu đi sự kích thích, nhưng không phải tình yêu chân chính là như thế sao? Nếu như khi đó cô ta và Tân Xuyên ở cùng với nhau, gặp phải tình cảnh như hôm nay, nhất định Tân Xuyên sẽ không vứt bỏ cô ta.

Dường như số mệnh lại sắp xếp cho cô ta một lần nữa, khi cô ta tiến vào gian phòng sắp xếp cho nhân viên làm việc thì nhìn thấy Tân Xuyên. Anh vẫn bắt mắt ở trong đám người như cũ, anh không hề lay động trước những cô gái đang tiến tới dụ dỗ mình.

Lúc ấy cô ta đã biết, nhất định Tân Xuyên đã có bạn gái, bằng không sẽ không tham gia hoạt động tìm bạn gái đó. Mà vừa nghĩ tới anh có bạn gái, trong lòng cô ta lập tức có cảm giác không nói lên lời. Quyết định đi thử một phen, rốt cuộc anh có quên mình hay không, có còn cảm giác gì với mình nữa không? Rốt cuộc giữa cô ta và bạn gái, anh sẽ lựa chọn người nào?

Sự thật chứng minh, Tân Xuyên vẫn nhớ nhung cô ta, điều này làm cho cô ta rất mừng rỡ, trong đầu nảy ra ý nghĩ điên cuồng, không bằng ly hôn thôi. Ly hôn đi, ở cùng một chỗ với Tân Xuyên, chắc chắn là anh yêu mình nhất.

Nhưng bây giờ, thấy Tân Xuyên đuổi theo chiếc xe taxi kia, đột nhiên Trần Mộ Nhan cảm thấy, những giọt lệ ban nãy đều là uống phí.

"Tân Xuyên!" Trần Mộ Nhan không nhịn được lớn tiếng gọi anh ta lại, giống như tức giận cắn môi dưới chạy đến bên cạnh Tân Xuyên, hỏi: "Tại sao phải đuổi theo cô ấy, em biết anh thấy rất áy náy với cô ấy, em cũng rất áy náy, nhưng em chán ghét bộ dạng quan tâm đến cô

ấy của anh."

Tân Xuyên lặng lẽ đáp: "Không phải do áy náy."

Trần Mộ Nhan đột nhiên nổi lên tính cảnh giác, hỏi: "Vậy là cái gì?!"

Tân Xuyên quay đầu sang chỗ khác không nói, rồi chỉ nói với Trần Mộ Nhan một câu: "Thật xin lỗi."

"Thật xin lỗi là có ý gì!" Trần Mộ Nhan túm chặt tay áo Tân Xuyên.

"Ban nãy vừa gặp mặt, vì sao anh còn....!"

"Lúc đó trông thấy em, đúng là anh không khống chế được, hơn nữa, sự chủ động của em cho anh một cảm giác mở hồ, giống như trở về lúc đầu, em vẫn ở bên cạnh anh." Tân Xuyên quay đầu, cố gắng để cho ánh mắt của mình nhìn thẳng vào Trần Mộ Nhan, vượt qua lực hút của cô ta đối với mình.

"Anh yêu em, đã từng yêu em, bây giờ vẫn còn yêu em. Nhưng bây giờ tình cảm này đã khác lúc xưa, nó là cảm giác thương mến như lúc trước mình ở cùng nhau, là cảm giác khắc cốt ghi tâm lúc chúng ta chia xa. Bây giờ tỉnh táo lại, ở cùng một chỗ anh mới phát hiện ra tình yêu của anh với em chỉ là những ký ức khó phai thôi."

Trần Mộ Nhan bình tĩnh nhìn Tân Xuyên một lát, sau đó bật cười, nói: "Vì em đã chọc tức khiến cô ấy bỏ đi, vì trước kia anh nghĩ anh thích em, giờ anh lại nghĩ mình thích cô ấy nên muốn đuổi em đi. Tân Xuyên, có phải anh muốn vĩnh viễn lưu lại tình yêu của mình cho người kia?! Em đi rồi, đợi anh quay đầu, anh lại phát hiện người mình yêu là em hay không!"

Tân Xuyên lắc đầu, đáp: "Trước kia, tự anh không có cảm giác an

toàn, cũng mang đến cho người khác một cảm giác bất an. Hiện tại thì không, cho nên anh sẽ không quay đầu lại thì phát hiện mình yêu là người khác."

Trần Mộ Nhan cười khế một tiếng, cuối cùng chuyển thành cười to, nói: "Tân Xuyên, anh vì một người con gái mà đã thương tâm của một người con gái khác, anh vốn là kẻ không biết yêu!" Dứt lời, Trần Mộ Nhan xoay người rời đi, một ngày bị tình yêu đã kích hai lần, trong mắt cô ta đầy lệ nóng.

Tân Xuyên cũng mặc kệ tâm tình của Trần Mộ Nhan, vội vào gara lái xe ra, có lẽ anh ta có thể đoán được Thiên Thảo sẽ về đâu.

Cùng lúc ấy, cửa nhà Nghiêm Húc bị gõ vang, cậu mở ra, ánh mắt giật giật nhìn Thiên Thảo đang xách túi lớn túi nhỏ đứng ở trước cửa nhà mình.

"Nếu như tôi không còn chỗ ở nữa, cậu còn muốn cho tôi thuê phòng không?" Thiên Thảo hỏi.

Không hề nghĩ ngợi, Nghiêm Húc liền bật thốt lên: "Muốn."

Nói xong Nghiêm Húc có chút hối hận, khép tay thành nắm đấm đặt ở môi dưới, mắt không chế đáp ứng vội, tốc độ như vậy quá đường đột rồi.

Thật ra chính Thiên Thảo mới cảm thấy đường đột, chỉ là muốn thuê phòng phải mất thời gian đi tìm, tốn thời gian bàn bạc giá cả. Cô đã xách đồ đi nên phải nhanh chóng tìm được chỗ ở. Song lúng túng chính là, cô không biết nếu Nghiêm Húc hỏi vì sao cô lại trở về đây thì phải trả lời thế nào.

Nhưng may mắn chính là, Nghiêm Húc cũng không có hỏi, mà là sắp

xếp hành lý giúp cô, quét dọn qua căn phòng một chút, mang một cái đệm và chăn mỏng đến phòng của Thiên Thảo.

Thiên Thảo lẩm bẩm: "Dù sao tôi còn trở về, cậu tặng tôi cái chăn mà lần trước tôi đắp làm cái gì."

Nghiêm Húc ngẩn người, hỏi: "Tặng cho cô?"

Thiên Thảo nghĩ lại một chút, lần trước Tân Xuyên đón cô về từ nhà của Nghiêm Húc, lúc cầm đồ xuống giúp cô còn thuận tiện ôm một cái chăn, lúc ấy cô có hỏi: "Anh mang xuống làm gì? Cũng đâu phải của em."

Lúc đó Tân Xuyên đáp: "Cậu ấy bảo em cầm đi."

Nếu như là người khác, nhất định hiểu câu này thành 'Bị chủ cho thuê nhà ghét bỏ', nhưng người như Thiên Thảo tự động lý giải là 'Nghiêm Húc quá khách khí, tặng cả chăn cho cô'.

Thiên Thảo cho là Nghiêm Húc đã quên mất chuyện này, liền nói cho cậu nghe, vốn trầm mặc ít nói, đột nhiên khoe miệng Nghiêm Húc thoáng qua ý cười.

"Như vậy à."

Chương 59: Nhẫn nhịn được, anh lập tức thắng

Editor: lamnguyetminh

Beta: Tiểu Linh Đang

Rốt cuộc nhớ ra rồi đi, Thiên Thảo nghĩ.

Đột nhiên Nghiêm Húc bỏ khăn lông trên tay xuống, đi tới trước ngăn tủ, lấy một xấp đồ đưa cho cô, Thiên Thảo kinh ngạc nhận lấy.

"Làm chi? Tôi chỉ thuê phòng không làm công."

Nghiêm Húc đưa cho cô một xấp tiền, điều này làm cho Thiên Thảo còn chưa trả tiền thuê phòng lập tức cảm thấy mình đang làm một cuộc giao dịch gian dối.

"Trả lại cô." Nghiêm Húc nói.

"Trả tôi làm gì?"

"Hôm cô rời đi là bạn trai cô đưa cho tôi, anh ta nói là cô đưa cho tôi."

Nghe Nghiêm Húc nói như vậy, Thiên Thảo lập tức sáng tỏ, cô không ngờ Tân Xuyên lại làm như vậy. Đẩy trở lại xấp tiền mà Nghiêm Húc đưa cho cô, nói: "Thứ mình không thích, người khác đưa cho cậu như thế nào thì lần sau cậu cứ trả lại người ta như thế."

Nghe Thiên Thảo nói, cuối cùng Nghiêm Húc không nhịn được hỏi:

"Cô và anh ta...."

"Tôi là tôi, anh ta là anh ta, ở giữa không cần thêm chữ 'và'."

Thiên Thảo cười híp cả mắt, hỏi: "Buổi tối có cái gì ăn không?"

Nghiêm Húc hơi lúng túng vuốt vuốt vành tai, đáp: "Cô chờ một chút, tôi đi ra ngoài một lát....."

Lúc trước Thiên Thảo ở đây, đương nhiên mỗi ngày cậu đều chuẩn bị những món ăn mới mẻ, mỗi bữa ăn đều xuống bếp, thậm chí còn nhớ món ăn mà cô thích, lúc mua thức ăn cũng sẽ chọn thứ cô thích. Khi cô không còn ở đây, cậu thường tùy tiện giải quyết, cũng không chú trọng mùi vị, cho nên có rất ít nguyên liệu nấu ăn ở trong phòng bếp.

Nói đi ra ngoài một lát, thật ra là đi mua vài món ăn mà cô thích ở gần đây, mặc dù căn biệt thự này nằm ở ngoại ô, nhưng đạp xe nhanh một chút, nửa tiếng sau cũng mua được đồ ăn mang về.

"Đi đâu? Mua thức ăn sao?"

Thiên Thảo cười đem sữa tắm và đồ dùng cá nhân xếp trong phòng tắm, nói tiếp: "Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi, để ăn mừng, ăn mừng..... Ai, dù sao chính là ăn mừng đi."

Bị Thiên Thảo phát hiện ý đồ, Nghiêm Húc dùng ngón tay trở gãi gãi khuôn mặt hơi đỏ lên, đáp: "Ừ."

Hai người ăn mừng, giống như là đang hẹn hò vậy.

Hôm nay hình như Thiên Thảo rất vui vẻ, kiểu vui vẻ rất rõ ràng, nói như thế nào đây, giống như con hổ bị đạn bắn thủng lỗ tai, nó tìm

được đường sống trong chỗ chết, trong uất ức vẫn phát hiện ra mình là Vua của muôn loài, nên ăn mừng mình có thể tiếp tục sống sót.

Nghiêm Húc giữ chai rượu mà Thiên Thảo định tiếp tục rót, khuyên: "Đừng uống nữa."

Thiên Thảo nhướn mày, 'Hà?' một tiếng.

"Cậu cũng muốn thử à? Không được đâu, lát nữa cậu còn phải lái xe đó."

Nghiêm Húc: "....."

Cậu đi xe đạp mà.....

"Uống nhiều như vậy....Lát nữa ngồi đằng sau xe đạp bị ngã thì phải làm sao?" Nghiêm Húc ăn nói vụng về, không biết làm thế nào để biểu lộ sự quan tâm với Thiên Thảo, đành phải tìm đủ lý do khuyên cô đừng uống quá nhiều.

"Không sao, tôi có thể ôm chặt một chút."

Trong lòng Nghiêm Húc hơi kích động, ôm chặt một chút.....Cô nói xong, cậu có chút từ bỏ ý định khuyên cô uống bớt rượu rồi.....

Nhưng Nghiêm Húc vẫn bất đắc dĩ nâng chén lên, nói: "Cho tôi một chút thôi." Chia sẻ một chút vì cô, như vậy cô có thể uống ít một chút.

Thiên Thảo giao chai rượu cho Nghiêm Húc, nói: "Có thể uống bao nhiêu thì tự rót đi."

Kết quả Nghiêm Húc đổ hết nửa số rượu còn lại trong chai đi.

Thiên Thảo nhìn chai rượu trống rỗng, lẩm bẩm: "Không biết ở đây có tiếp thêm rượu hay không?"

Nghiêm Húc: "....."

Nơi này là nhà hàng Tây đấy.....

Cơm nước no nê, ngồi ở sau xe đạp, Thiên Thảo bị Nghiêm Húc thò về biệt thự thì đã muộn rồi, sắc trời hoàn toàn đen kịt. Có thể do uống rượu vang nên Thiên Thảo say như không say, chỉ muốn vào phòng vệ sinh, trên đường về, Thiên Thảo nói với Nghiêm Húc không chỉ một lần: "Nghiêm Húc, tôi muốn tìm một gốc cây....."

Nghiêm Húc bất đắc dĩ đạp xe nhanh hơn, nói: "Nhịn thêm chút nữa, lập tức tới ngay."

Cuối cùng đã tới biệt thự, thân thể Thiên Thảo hơi nghiêng ngả muốn bước xuống xe, lại bị Nghiêm Húc ôm lấy trước, nâng cô xuống khỏi xe. Lúc này, cơ thể Thiên Thảo vô cùng mềm mại, nhiệt độ da thịt cũng rất cao, có thể ban nãy đã uống theo Thiên Thảo nên đột nhiên Nghiêm Húc có chút mơ hồ, không muốn buông tay, chỉ muốn duy trì tư thế này, ôm cô lên lầu thôi.

Đột nhiên, Thiên Thảo che miệng, gục ở trong lòng Nghiêm Húc, khó chịu ‘ọe ọe’ hai tiếng, nói: "Nghiêm Húc, tôi muốn nôn....."

Cuối cùng Nghiêm Húc cũng tỉnh táo lại, đưa người lên lầu giải quyết vấn đề sinh lý mới là ý hay. Nhưng mà tay cậu vẫn ôm cô không buông, đáp: "Tôi ôm cô lên lầu, như vậy sẽ nhanh hơn."

"Cẩn thận tôi nôn lên người cậu."

"Không sao....."

Nghiêm Húc ôm Thiên Thảo đi về phía trước mấy bước, bước chân lập tức khựng lại. Một người đàn ông mà cậu vô cùng quen thuộc, Thiên Thảo còn quen thuộc hơn đang ngồi ở bên ngoài biệt thự, dựa vào cổng chính đã khóa, hút thuốc. Trong bóng tối, ánh lửa chọt sáng chọt tắt chiếu sáng khuôn mặt của anh ta, bộ dạng như đã chờ ở đây từ rất lâu.

Vỗ vổ vạt áo, Tân Xuyên đứng dậy bước đến gần Nghiêm Húc, trong mắt có nồng đậm không vui và chua xót.

"Cậu để cho cô ấy uống say sao? Còn thừa dịp cô ấy say ôm lấy cô ấy, thật là hèn hạ, mau trả cô ấy lại cho tôi."

Vì dựa vào lòng Nghiêm Húc nên Thiên Thảo không nhìn thấy Tân Xuyên, bây giờ nghe thấy giọng Tân Xuyên mới biết là anh ta. Vỗ vổ bả vai Nghiêm Húc để cậu đặt mình xuống, Thiên Thảo day day trán, mắt kiên nhẫn nói với Tân Xuyên: "Anh còn tới làm gì, từ nay về sau xin rút khỏi tầm mắt của tôi, cứ yêu thương quyến luyến với bạn gái trước của anh, đừng không có việc gì lại tới quấy rầy người khác."

"Đừng giận anh, anh biết rõ em vẫn còn yêu anh, quay về đi, Thiên Thảo."

Tân Xuyên dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô, nhưng không biết tại sao, trong đó còn kèm theo sự đau lòng.

Thiên Thảo kinh hãi, không biết sự 'đau lòng' đó đến từ đâu? Cô có chỗ nào khiến anh ta thấy đau lòng sao?

"Nghiêm Húc, cậu đi mở cửa đi." Thiên Thảo nhịn xuống cảm giác khó chịu cuồn cuộn trong dạ dày, thật sự là ghét cái gì thì cái đó tới.

Tân Xuyên không nhìn được đến gần một chút, cũng nắm lấy hai tay cô, không để cho cô đi.

"Anh biết là em vẫn còn quan tâm anh, nếu không em cũng chẳng đi uống rượu. Trước kia rõ ràng là em không thích uống rượu, đừng chà đạp thân thể mình nữa. Thiên Thảo, trở về đi, anh đã cắt đứt liên lạc với cô ấy rồi....."

Mẹ nó, cuối cùng cô cũng biết sự 'đau lòng' trong ánh mắt Tân Xuyên đến từ đâu rồi, mệt cho anh ta nghĩ rằng cô uống rượu là vì tình mua say, mượn rượu tiêu sầu!!

Muốn đẩy Tân Xuyên ra, nhưng không ngờ giấy thế nào cũng không thoát, cô không vui nói: "Xin anh đừng nên tự mình đa tình mà hiểu lầm, tôi uống rượu là vì ăn mừng tôi đã rời khỏi anh. Vì anh mua say à? Mệt anh còn nghĩ ra được, anh có đáng giá không?!"

Trong lòng Tân Xuyên đau xót, nói: "Em đang nói dối."

"Anh buông ra!"

Thiên Thảo và Tân Xuyên giằng co, nhưng bất đắc dĩ là anh ta vẫn không buông tay, còn giống như đang lên án cô phản bội, anh ta nói: "Đứa học trò kia có cái gì tốt, còn nhỏ tuổi hơn em, ngoại trừ một phòng trống thì chẳng có gì cả, thậm chí ngay cả phương tiện để đưa em về an toàn cũng không có, tại sao em nhất định ở lại chỗ này?! Anh đã hiểu rõ sai lầm rồi, tại sao không theo anh trở về!" Nói xong lời cuối cùng, Tân Xuyên hơi kích động, mím môi, bắt được cổ tay Thiên Thảo, nắm thật chặt khiến cô thấy hơi đau.

"Anh yêu em như vậy, sao em luôn nói những lời tàn nhẫn làm tổn thương anh."

"Anh hiểu rõ yêu là gì sao?" Thiên Thảo bật cười một tiếng.

"Coi như cả đời chỉ có thể ngồi xe đạp, tôi cũng không muốn ngồi trên xe SAAB của anh thêm lần nào nữa. Tôi thật sự không hưởng thụ nỗi thứ tình yêu hoa lệ mà xa xỉ giống như con người anh. Đối với tôi mà nói, giá trị còn tốt hơn thăng chức, không cần vì hư vinh bên ngoài mà lãng phí, dư thừa tiền xăng."

Sắc mặt Tân Xuyên trắng bệch, hỏi: "Em có ý gì?"

"Tôi chỉ muốn nói, anh đóng gói người yêu của mình cực kỳ sang quý nhưng trên tinh thần thì giá rất rẻ."

Tân Xuyên cầm tay Thiên Thảo, run rẩy hỏi: "Em đang cố ý đúng không, vì giận anh sao?" Đúng là anh ta đã bị kích thích.

Lúc này Nghiêm Húc đã mở cửa xong, đi qua, cậu chau mày kéo tay Tân Xuyên đang nắm chặt cổ tay Thiên Thảo ra.

"Buông cô ấy ra, cô ấy rất đau."

"Không tới phiên cậu quản."

Tình trạng của Thiên Thảo rất kém, cô nâng tay ôm ngực, nói: "Nghiêm Húc, cậu mau tránh ra...."

Nghiêm Húc ngoan ngoãn tránh ra, cũng móc túi áo tìm thứ gì đó.

Tân Xuyên có cơ hội biểu hiện, anh ta nhích tới gần Thiên Thảo một chút, quan tâm vuốt nhẹ lưng cô, dịu dàng hỏi: "Em làm sao vậy?....."

Ai ngờ.....

Thiên Thảo: "Ọe...." Nôn lên thân người khác.

Cuối cùng Nghiêm Húc đã tìm thấy chiếc khăn tay trong túi áo, cậu đưa cho cô, cũng thuận tay kéo cô vào cửa chính, sau đó khóa cửa lại.

"Nôn ra có khá hơn chút nào không?"

"Ừ, dạ dày bớt khó chịu rồi....."

Ngay sau đó, hai người vừa nói chuyện vừa lên lầu, để lại người nào đó bị nôn lên đầy người.

Trở về súc súc miệng, uống mấy cốc nước ấm để pha loãng lượng còn trong dạ dày, Thiên Thảo vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng. Cô hơi vén rèm cửa sổ lên nhìn một chút, Tân Xuyên đã lái xe rời đi rồi, đoán chừng ban nãy bị cô nôn quá nhiều lên người.

Thiên Thảo hơi say gọi Nghiêm Húc cũng đang hơi say tới nói: "Nguyễn Tây kê tôi hỏi cậu xem tốt nghiệp rồi có tính toán gì chưa, anh ấy định cho cậu đến Kalan."

"Kalan?"

Nghiêm Húc hơi kinh ngạc một chút, đáp: "Đương nhiên tôi muốn đi rồi."

Mặc dù, sau khi đạt được giải Quán quân đã có khá nhiều dàn nhạc cổ điển trong nước tới tìm cậu, nhưng cũng không thể khiến cậu hưng phấn bằng Kalan.

Bởi vì có Thiên Thảo ở đó.

"Ừ, về rồi tôi sẽ nói vài câu với Nguyễn Tây." Thiên Thảo chóng mặt day day huyết thái dương.

"Đúng rồi, mấy ngày nữa tôi muốn đến nước Pháp."

"Cô cũng muốn đến buổi giao lưu âm nhạc sao?"

Thiên Thảo say nên không nghe ra chữ ‘cũng’ ở trong lời nói của Nghiêm Húc, cô đáp: "Không phải. Là đến tham gia cuộc thi của nhạc trưởng."

"Ừ."

Nghiêm Húc dừng một chút, nói tiếp: "Tôi sẽ đến cổ vũ cho cô."

"Về mặt tinh thần sao?"

Thiên Thảo phát tay với cậu, cũng nằm xuống chiếc đệm mềm mại, nói: "Cậu ra ngoài đi, tôi buồn ngủ rồi....."

Nghiêm Húc: "..... Cô giáo, đây là ghế sofa trong phòng khách....."

Cuối cùng, Thiên Thảo bị Nghiêm Húc khiêng về giường, phòng cô không bật đèn, nhưng ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ có thể phác họa rõ nét tất cả. Nghiêm Húc đắp chăn kín cho cô, lại hạ màn cho cô. Dưới ánh trăng, cô ngủ rất đầm tĩnh.

Không nhịn được tới gần phía trước, dùng ánh mắt miêu tả khuôn mặt cô, một lát sau, lại dùng ngón tay sờ sờ cô, ngón tay lướt qua hàng mi mềm, cái mũi xinh xắn, đôi môi đầy đặn. Nhìn đến đây, Nghiêm Húc lại nhớ tới lần trước mớm nước cho Thiên Thảo uống, hầu kết vô thức trượt trượt.

Giống như bị cái gì đó dẫn dắt, Nghiêm Húc mê muội tiến lên phía trước cảm thụ hơi thở của cô, lại ngậm môi cô liếm hôn một lúc lâu, cuối cùng đè xuống hơi thở rối loạn, dừng động tác, nâng người ra khỏi Thiên Thảo.

Giống như trở nên say hơn, Nghiêm Húc đi tới phòng tắm, mở một chậu nước lạnh cho mình, có thể là do chất còn nên bây giờ toàn thân cậu đều rất nóng.

Một giấc ngủ đến tận buổi trưa, cuối cùng Thiên Thảo cũng không thể bỏ bữa nữa, đi tới phòng khách, Nghiêm Húc không có ở đây, nhưng trên bàn đã bày một bữa sáng phong phú.

Đúng vậy, là bữa sáng không phải bữa trưa, buổi sáng đi học, nhất định đứa nhỏ này nghĩ là cô sẽ tỉnh dậy sớm, nên mất công chuẩn bị một bữa ăn như vậy cho cô, ai ngờ Thiên Thảo lại là một kẻ đại lười.....

Thôi, coi như bữa trưa đi, không nguội lắm, vào mùa hè là nguội vừa phải.

Kể từ khi học tiểu học liền thay đổi thành hiếu động, Thiên Thảo thấy bữa sáng nhẹ là không thể nào quy củ ở trên bàn ăn, cô cầm hai miếng bánh sandwich kẹp một miếng trứng chần nước sôi, vừa đi vừa ăn. Lúc đi qua cửa sổ vẫn không quên ngắm cảnh, nhưng vừa nhìn đã khiến tâm trạng của cô lại tồi tệ lần nữa.

Một chiếc SAAB màu bạc đang chầm chậm chạy tới từ đằng xa, sau đó dừng lại ở bên dưới biệt thự.

Thiên Thảo buồn bực trong lòng, nghĩ: Sao còn tới nữa vậy!

Quả nhiên, người bình thường không thể có được tính cố chấp và sự bền bỉ giống Tân Xuyên. Thiên Thảo nhét miếng bánh mỳ cuối cùng vào mồm, cuộc sống tựa như một cuộc A-V, nhẫn nhịn được, anh sẽ thắng.

Chương 60: Ngủ chung

Editor: lamnguyetminh

Beta: Tiểu Linh Đang

Cả ngày Thiên Thảo đều ở trong nhà nghiên cứu bản nhạc, xem tạp chí, nghe nhạc, ăn táo, đi vào vườn hoa bắt côn trùng. Mỗi khi cô đi xuống lầu, vào trong vườn hoa, Tân Xuyên sẽ lập tức nắm cổng sắt lớn của biệt thự, xuyên qua song cửa nhìn về phía cô, ánh mắt luôn dõi theo cô, nói với cô lời xin lỗi. Vì vậy Thiên Thảo rất phiền não, cô vốn không muốn để ý đến sự tồn tại của Tân Xuyên, nhưng cô không thể nào phớt lờ tạp âm được.

Tóm lại là rất muốn tìm một cái giẻ lau nhét vào mồm anh ta.

"Người ở ngoài cửa kia, cẩn thận không tôi gọi điện thoại báo cảnh sát kiện anh tội quấy nhiễu người, có thể đừng lượn lờ trước cửa nhà tôi được không?" Thiên Thảo đe dọa.

Mặt không biến sắc nói với Tân Xuyên, ai ngờ sau khi nghe xong, Tân Xuyên ngược lại còn như mừng rỡ, nói: "Cuối cùng em đã nói chuyện với anh rồi!"

Thiên Thảo chỉ có thể quay đầu đi vào nhà.

"..... Xin lỗi đó không phải là ý định của tôi, sẽ không bao giờ nói với anh một câu nào nữa."

"Đợi một chút! Thiên Thảo! Anh còn có lời muốn nói với em!"

Tân Xuyên thấy Thiên Thảo sắp đi, vội vàng lắc lắc khóa sắt, có lẽ do quá dùng sức nên rỉ sắt trên cửa sắt liền rớt xuống, bay vào mắt Tân Xuyên. Tân Xuyên đau muốn chết, dụi dụi mắt, lại mở đôi mắt đỏ ngầu ra, nhưng trong tầm mắt đã không còn bóng dáng của Thiên Thảo, chỉ còn lại những bụi cỏ dại mới mọc trong vườn đang khẽ đung đưa theo gió.

Cảnh tượng này khiến Tân Xuyên sinh ra cảm giác thất bại, anh ta nâng tay hung hăng đập vào tường đá cạnh cổng chính, hướng vào trong biệt thự hô to: "Thiên Thảo! Em ra ngoài đi!"

Không có bất kỳ hồi âm nào, giống như anh ta không hề tồn tại.

Càng như vậy Tân Xuyên càng không cam lòng, anh ta vẫn không tin Thiên Thảo cứ mặc kệ mình như vậy. Có lẽ anh ta không muốn tin là mình và cô đã kết thúc rồi.

Lúc Nghiêm Húc trở về, liếc một cái liền thấy được xe SAAB của Tân Xuyên, anh ta đang tựa vào thân xe, mắt nhìn chăm chăm cửa sổ của biệt thự.

Ban đầu Tân Xuyên cảm thấy Thiên Thảo không thể nào cứ mặc kệ mình như vậy, thậm chí còn chẳng liếc anh ta lần nào. Thế nhưng trong một khoảng thời gian dài, ánh mắt anh ta vẫn khóa vào cửa sổ, nhưng không hề nhìn thấy được góc rèm cửa được hé ra dù chỉ một chút.

Cô thật sự không hề liếc anh ta một cái.

Thấy Nghiêm Húc trở về, Tân Xuyên hơi kích động, tiến lên nắm chặt bả vai cậu, nói: "Cho tôi vào đi! Tôi muốn gặp cô ấy!"

"Cô ấy muốn gặp anh thì đã sớm mở cửa cho anh rồi." Nghiêm Húc hất tay Tân Xuyên ra, chẳng biết tại sao trong lòng lại có chút may mắn. Đã lâu như vậy mà Thiên Thảo vẫn thờ ơ, hờ hững với anh ta, chứng tỏ hai người họ là không còn gì nữa.

Nghiêm Húc mở cửa chính, sau khi đi vào đang định khóa lại lần nữa, đột nhiên Tân Xuyên từ bên ngoài chen vào, đẩy cậu ra rồi đi nhanh vào bên trong biệt thự. Nghiêm Húc tiến lên ngăn anh ta lại: "Đây là nhà tôi, tôi không cho anh vào."

"Cậu sợ cô ấy sẽ đi cùng tôi, đúng không?"

Tân Xuyên khinh thường nhếch mép, giọng nói rất nhẹ: "Nhất định cô ấy sẽ đi với tôi, cũng như lần trước. Cậu nghĩ vì sao cô ấy lại đến đây? Là tôi chọc giận cô ấy, là tôi sai lầm mới khiến cô ấy tạm thời ở lại đây, trên thực tế, cô ấy hi vọng tôi đến, cô ấy hi vọng tôi đưa cô ấy trở về! Xin lỗi, bởi vì tôi sai lầm mới để cho cậu có hy vọng, nhưng sau này sẽ không, cô ấy vĩnh viễn không đến đây nữa."

Câu nói sau cùng, Tân Xuyên cố ý nói rất chậm, từng chữ truyền vào trong lỗ tai Nghiêm Húc, thành công khiến cậu cứng người.

Những lời đó giống như đang ám chỉ cậu là vật cản trên con đường tình cảm của người khác, đóng vai một nhân vật vừa xấu xí vừa chướng mắt.

Tân Xuyên thừa dịp Nghiêm Húc lơ là, đẩy cậu ra chạy lên lầu, bởi vì lần trước đã tới nên quen hơi bén mùi tìm được phòng của Thiên Thảo. Thiên Thảo thấy anh ta lập tức ngăn ra, còn chưa kịp phản ứng đã bị Tân Xuyên ôm chặt vào trong ngực.

"Thiên Thảo, anh và cô ấy thật sự không còn gì nữa, anh thề, người anh yêu chỉ có em. Thiên Thảo, anh muốn nghiêm túc ở cùng em,

không bao giờ chọc em tức giận nữa. Thiên Thảo, chúng ta về nhà đi....."

Vọt lên lầu, Nghiêm Húc vừa khéo thấy một màn đó, thân thể cứng rần dừnng ở trước cửa. Cảm giác ấy là gì đây, giống như bị một con sâu khoét rỗng cả trái tim, sau đó, rốt cuộc có một thứ gì đó có thể lấp đầy nó, để cho cậu kéo dài hơi tàn sống một lúc. Nhưng cái đó cực kỳ quan trọng, thứ đó để cho cậu dựa vào lại sắp bị người khác mang đi.

Cậu hâm mộ Tân Xuyên, không đơn thuần là vì Thiên Thảo yêu anh ta, cậu còn hâm mộ Tân Xuyên biết chủ động, hâm mộ anh ta có thể làm rất nhiều chuyện mà cậu không thể làm.

"Không phải kêu anh đừng xuất hiện ở trước mặt tôi sao?"

Thiên Thảo quay đầu đi, nói tiếp: "Đừng cách tôi gần như thế, hại mắt."

Tân Xuyên cười khổ một cái, nhịn nỗi đau trong lòng xuống, nhẹ nhàng nói: "Vậy anh phải làm thế nào mới khiến em cảm thấy tốt hơn, mới có thể khiến em nhìn anh thuận mắt một chút?"

Thiên Thảo dùng sức tránh khỏi lồng ngực Tân Xuyên, giọng nói có thể nghe ra sự tức giận: "Xin đừng động chân động tay với tôi, được không!"

Tân Xuyên vội vàng muốn kéo cánh tay đã rút về của cô.

"Chỉ cần anh rời khỏi tầm mắt của tôi thì tâm tình của tôi sẽ tốt lên, còn nữa, tôi không muốn có quan hệ gì với anh, đừng tới tìm tôi nữa."

Thiên Thảo cầm di động lên, dọa: "Không đi nữa là tôi thật sự báo cảnh sát đấy."

"Xin chờ một chút....." Tân Xuyên vội vã tìm kiếm trong người, cuối cùng lấy một cái hộp nhỏ trong túi áo vest ra. Anh ta mở hộp ra cho cô xem, cũng muốn nhét vào trong tay cô, không ngờ lại bị Thiên Thảo tránh né.

"Đây là chiếc nhẫn mà anh đã mua sau khi biết em đồng ý gả cho anh, vốn định cho em một sự ngạc nhiên....."

Trong vẻ mặt cô đơn của Tân Xuyên còn ẩn chứa chút chờ mong, anh ta từ từ quỳ xuống, ánh mắt van xin nhìn Thiên Thảo, nói: "Nếu như sau này anh lại chọc em giận, em giẫm đạp nó cũng không sao. Chỉ cần lần này em đáp ứng anh, tha thứ cho anh một lần cuối cùng. Thiên Thảo, thật sự là một lần cuối cùng..... Xin em hãy nhận lấy nó."

"Ồ, đổi tư thế rồi." Đột nhiên Thiên Thảo nói.

Từ hai đầu gối quỳ xuống đất đến quỳ một chân trên đất, tóm lại bây giờ Thiên Thảo đã không còn quan tâm đến tư thế 'quỳ' này rồi.

Nghiêm Húc vốn vì lời nói quyết tuyệt của cô với Tân Xuyên mà từ từ thở phào nhẹ nhõm, nhưng Thiên Thảo lại nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trong hộp một lúc lâu, rồi từ từ cầm nó lên.

Tân Xuyên mừng rỡ như điên, Nghiêm Húc như rơi vào hầm băng.

Tân Xuyên đứng dậy đang muốn ôm Thiên Thảo, không ngờ cô lại vung tay lên, chiếc nhẫn kia lập tức bị cô ném ra ngoài cửa sổ. Kim cương được ánh mặt trời chiếu rọi vẽ ra một đường cong mà mắt thường có thể thấy được.

Tân Xuyên ngây ngẩn cả người, Nghiêm Húc cũng ngây ngẩn cả người.

"Chiếc nhẫn này đã không cần tồn tại nữa, nếu như anh cảm thấy tiếc rẻ thì nói giá tiền với tôi, tôi bồi thường cho anh."

Bồi thường, lại là cái từ chướng tai này, Tân Xuyên bị kích thích đến đỏ mắt, quát khế: "Tại sao cứ muốn kéo giãn khoảng cách với anh như thế, vốn anh không để ý đến chiếc nhẫn kia, anh chỉ để ý đến em! Nếu như em cảm thấy ném nhẫn đi là hết giận thì anh sẽ mua cho em, ném ít ném nhiều cũng được! Nếu như em hận anh, anh có thể để em ném đến khi anh táng gia bại sản mới thôi!"

"Có thời gian thì quyên góp xây dựng công trình công ích đi." Thiên Thảo đứng lên, trong tay cầm di động.

"Anh thật sự không đi?"

Tân Xuyên nắm chặt tay, như là đang cố gắng kiềm chế cái gì, lúc này lồng ngực của anh ta phập phồng, sắp không chịu nổi sự thật khó có thể tiếp nhận này.

Cô thật sự không thèm để ý đến mình.....

Cuối cùng, một mình Tân Xuyên đi ra khỏi biệt thự của Nghiêm Húc, bước chân nặng nề muốn chết, lúc xuống cầu thang còn có chút không vững.

Ngồi ở trong xe của mình, Tân Xuyên hung hăng đập một cái lên vô lăng, trong lòng hối hận về quá khứ. Anh ta từng có những cơ hội rất tốt, lại không biết quý trọng. Hiện tại, anh ta đã bị đẩy ra khỏi thế giới của cô rồi

Đột nhiên, Tân Xuyên lại nghĩ, nếu mình đã khiến cô thất vọng rồi, vậy nếu như tìm được cơ hội đến gần cô lần nữa, kết giao lại với cô, cô còn có thể tiếp nhận, tha thứ cho mình nữa hay không.

Tân Xuyên đi rồi, Thiên Thảo thở phào nhẹ nhõm đi ra khỏi phòng ngủ, đột nhiên bị một lực kéo trở lại, bàn tay thô to giữ cô, Nghiêm Húc đột ngột hỏi cô: "Cô giáo, cô vẫn chưa trả lời tôi về vấn đề lần trước."

Cậu không muốn lo được lo mất, muốn chủ động một chút giống như Tân Xuyên, biểu lộ chính xác cảm giác của mình đối với cô.

"Vấn đề gì?" Thiên Thảo xoay người lại, nhìn Nghiêm Húc, ánh mắt cậu rất nghiêm túc, giống như đang làm một chuyện vô cùng nghiêm túc.

".....Cô có thích tôi chút nào không?"

Đối mặt với vấn đề này, Thiên Thảo thở dài một cái, đáp: "Nghiêm Húc, cậu biết không? Nếu thật sự thích một người thì cậu sẽ cho người đó một sức mạnh, để cho họ có thể làm tổn thương, hành hạ cậu, mà bình thường là không có cách nào làm được điều ấy."

Giống như với Tân Xuyên lúc trước, loại yêu đó, Thiên Thảo không muốn thử lại. Nghiêm Húc còn nhỏ, có lẽ cậu đối với tình yêu, đối với cô chỉ là một ham muốn u mê, chỉ thấy được sự ngọt ngào mà không thấy được những nỗi đau.

"Tôi hiểu rõ." Nghiêm Húc đến gần Thiên Thảo một chút, cũng hít sâu một hơi.

"Bởi vì tôi thật sự thích một người. Cô ấy có thể làm tổn thương tôi, có thể hành hạ tôi, nhưng tôi vẫn thích cô ấy, cho cô ấy bất kỳ sức

mạnh nào mà không cần điều kiện, tôi sẽ không vì những điều đó mà sợ hãi."

"Ờ....."

"Cô giáo, cô có muốn biết người tôi thích là ai không?" Nghiêm Húc nhìn thẳng vào Thiên Thảo, đôi mắt màu nâu giống như là một dòng nước xoáy.

"Khụ khụ..... Không muốn....."

Thiên Thảo không ngờ cô lại bị tố cáo, mặc dù lời tỏ tình rất uyển chuyển, nhưng cô vẫn lảng tránh rút tay về. Không phải cô bài xích tình yêu thầy trò, tình yêu chị em, mà thật sự cảm giác của cô với Nghiêm Húc chưa đến mức yêu.

Trên mặt Nghiêm Húc lộ ra vẻ thất vọng không che giấu được, cậu nhếch mép cười cười, nói: "Lúc nào cô giáo muốn biết, tôi sẽ nói với cô."

Khi nào cô muốn đón nhận tôi, tôi luôn ở đây, chờ cô.

Sau khi bị Nghiêm Húc tỏ tình lần nữa, Thiên Thảo có hơi muốn dọn đi rồi. Tuy nói phòng ốc rộng, nhưng dù sao một nam một nữ ở cũng là bất tiện. Nếu như theo thời gian trôi qua khiến cảm giác của Nghiêm Húc đối với cô càng sâu hơn thì gay to.

Nói ví dụ như có một buổi chiều, Thiên Thảo vì quá nóng chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng rồi đi ra dùng cơm, không ngờ Nghiêm Húc tan học sớm. Lúc đó, vừa mở cửa, hai người lập tức lúng túng.

Lại nói ví dụ như có một ngày, Thiên Thảo đi tìm Nghiêm Húc, đẩy cửa phòng cậu ra lại nhìn thấy một người con trai đang trần truồng,

hai người lúng túng lẫn nữa.

Đếm thời gian, còn hai tuần nữa là Thiên Thảo phải sang Pháp thi đấu, trong hai tuần này cô định cứ ở chỗ của Nghiêm Húc, lúc về nước sẽ đổi phòng ở.

Đang ở dưới mái hiên, không thể không cần cù, hôm nay Thiên Thảo dọn dẹp phòng khách của nhà Nghiêm Húc mấy lần. Mặc dù không có nhiều bụi bặm, nhưng cô vẫn muốn tìm một cơ hội để thể hiện, bởi vì dọn dẹp vệ sinh gì đó vẫn do Nghiêm Húc làm. Mỗi khi cô định làm thì Nghiêm Húc đều nói với cô là làm xong rồi, điều này làm cho cô rất không thoải mái.

Hôm nay gọi điện tán gẫu với Hữu Lệ, Hữu Lệ hẹn cô cùng đi dạo phố một lần trước khi cô xuất ngoại, Thiên Thảo hớn hờ đồng ý. Trong quá trình nấu cháo điện thoại, Thiên Thảo biết được hôm nay Nghiêm Húc không phải đi học, nhưng không biết tại sao cậu đã đi từ sáng sớm, hơn nữa, trước khi đi về mặt cũng có chút khác thường.

Vài ngày sau đều như vậy, Hữu Lệ nói cho cô biết gần đây Nghiêm Húc rất hay trốn học, Thiên Thảo muốn đợi Nghiêm Húc trở về, hỏi xem cậu bị làm sao vậy, gần đây có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nhưng cô nấu cơm xong, đang ngồi bên bàn cơm vừa chờ Nghiêm Húc vừa xem bản nhạc, đợi đến khí thức ăn nguội rồi, bản nhạc cũng học thuộc lòng mà Nghiêm Húc vẫn chưa trở về. Cô gọi điện cho Nghiêm Húc, lại nghe được tiếng máy kêu ở một góc trong phòng, cậu ấy quên mang di động rồi!

Rạng sáng, Nghiêm Húc mở to đôi mắt bởi vì thức đêm mà biến thành đỏ ửng, nhẹ nhàng đi vào phòng khách, sợ đánh thức người ngủ ở bên trong, không ngờ lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc

ở bên bàn cơm trong phòng khách.

Nhìn bóng người kia, ánh mắt cậu trở nên dịu đi rất nhiều, nâng người cô dậy, cậu ôm cô vào trong ngực, đi về phía phòng ngủ của cô, lại phát hiện lỗ tai cô còn đeo tai nghe. Vừa động liền kéo dây tai nghe ra, âm nhạc nhanh chóng lan nhẹ khắp bên trong phòng.

Thì ra là vừa nghe nhạc vừa ngủ thiếp đi. Nghiêm Húc tắt máy đi, ai ngờ Thiên Thảo ở trong lòng lại giật giật, lẩm bẩm một tiếng ‘Thật chật chội’, sau đó vịn người ngủ tiếp.

Đặt cô xuống chiếc giường mềm mại, Nghiêm Húc cũng mệt mỏi nằm cùng một chỗ với cô, chớp mũi hít vào hơi thở của cô, trong lòng không hiểu sao cứ cảm thấy an tâm rất nhiều. Cứ ở cùng cô như vậy trong một lúc đi.....Một lúc là được rồi.

Ai biết nghĩ đi nghĩ lại cậu đã ngủ mất rồi, buổi sáng mở mắt, cậu đang ôm Thiên Thảo, Thiên Thảo vùi đầu vào trong lòng cậu, mái tóc dài phủ lên gương mặt nhỏ nhắn.

Ngày hôm qua cậu ngủ quên ở đây sao? Trái tim Nghiêm Húc đập không có quy luật, cậu chậm rãi đứng dậy, muốn thừa dịp Thiên Thảo còn chưa tỉnh nhanh chóng ra khỏi phòng cô. Song không nghĩ tới sợi tóc của cô vướng vào nút áo, vừa kéo liền kéo cô tỉnh luôn.

Nhưng ngoài dự liệu của cậu, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên mà cô hỏi không phải là ‘Làm sao cậu lại ở trên giường tôi’, mà là: "Tối hôm qua cậu đi đâu vậy?!"

Chương 61: Lấy ra, lấy ra, lấy ra, lấy ra, lấy ra... Lấy hết

Edit: Tuyền Uri

Beta: Phong Nguyệt

Chỉ là ngoài dự đoán của anh, sau khi tỉnh dậy câu đầu tiên Thiên Thảo hỏi không phải "Tại sao cậu lại ở trên giường tôi", mà chính là: "Đêm hôm qua cậu đi đâu vậy?!"

"Đi bệnh viện." Ánh mắt Nghiêm Húc vô ý quét qua trước ngực Thiên Thảo, gương mặt bỗng trở nên ửng hồng, lập tức cúi xuống gỡ tóc vướng trên nút áo sơ mi của Thiên Thảo, tỉ mỉ gỡ từng sợi tóc ra, động tác nhẹ nhàng, cũng không vì bọn họ dây dưa mà dứt đi.

Thiên Thảo phát hiện ánh mắt khác thường của Nghiêm Húc, thì cúi đầu nhìn xuống ngực mình, quần áo vốn được ăn mặc chỉnh tề nhưng bởi vì ngủ một đêm đã trở nên xốc xếch, chỗ ngực áo sơ mi còn sót hai nút, núi đôi trước ngực như đang ẩn hiện.

Sau khi sửa sang lại quần áo xong, Thiên Thảo gãi gãi đầu bèn hỏi: "Mẹ cậu như thế nào rồi?"

"Mấy ngày nay tình trạng không được tốt lắm, nên tôi luôn phải ở bên cạnh chăm sóc cho bà ấy."

Thật ra thì không chỉ là "tình trạng không tốt", anh luôn trông chừng ở bên giường của mẹ anh, nhiều lần nhịp tim của mẹ anh trên điện tâm đồ biến thành một đường thẳng, khi đó anh luôn cầm chặt tay của mẹ

anh, trong lòng lo lắng như sắp sụp đổ. Nếu như mẹ anh cũng mất, vậy thì anh sẽ trở thành trẻ mồ côi.

"Vậy cũng phải nhớ gọi điện thoại về nhà." Nhìn vẻ mặt Nghiêm Húc rõ ràng mang vẻ mệt mỏi và buồn bã, Thiên Thảo không nhận được vũ vai anh một cái: "Cậu lo lắng cho mẹ của cậu, nhưng là cũng có người khác đang lo lắng cho cậu."

Không biết tại sao, trong lòng Nghiêm Húc đột nhiên trở nên ấm áp, Thiên Thảo nói có người lo lắng cho anh, nếu như vậy người kia chẳng phải chính là cô hay sao?

Ai ngờ Thiên Thảo lại nói: "Vì muốn hỏi thăm tình hình cậu, bọn Hữu Lệ đều gọi cho tôi vài cuộc điện thoại."

Tay Nghiêm Húc đang mở nút áo dừng lại, yên lặng nở nụ cười tự giễu, thì ra lời nói lo lắng cho anh của cô cũng từ người khác mà có.

Trên thực tế Thiên Thảo cố ý nói như thế, thật sự cô cũng rất lo lắng cho Nghiêm Húc, nếu không phải như vậy thì cô cũng sẽ không chờ anh đến nửa đêm rồi mới ngủ, chỉ là cô không muốn Nghiêm Húc bởi vì cô đối xử với anh quá tốt mà gây ra nhiều hiểu lầm.

"Đúng rồi, mấy ngày nay tôi đi ra ngoài tìm phòng, cũng đã quyết định với người chủ cho thuê nhà, chờ họ trở lại nước Pháp là tôi có thể dọn đến." Thiên Thảo cười cười đột nhiên nói: "Mỗi lần tôi gặp chuyện là luôn mang phiền toái đến cho cậu... cậu có thể lấy phòng cho tôi mượn ở thật là cảm ơn cậu."

Những chuyện đó cần gì phải nói lời khách sáo? Nghiêm Húc đột nhiên căng thẳng trong lòng: "Không phiền toái, đừng dọn ra ngoài, phòng ốc bên ngoài không an toàn."

"Tôi cũng không phải là đứa trẻ, tôi cũng lớn tuổi hơn cậu đấy, cậu cũng không cần lo lắng cho tôi?"

Nhìn Thiên Thảo thật lâu, Nghiêm Húc mím môi không nói tiếng nào, Thiên Thảo bị nhìn mãi, cô đẩy Nghiêm Húc ra khỏi tầm mắt: "Thế nào?"

"Tôi tuyệt không cảm thấy cô làm phiền tôi....."

Nghiêm Húc đang nói chuyện bỗng nhiên dừng lại một chút, dường như giọng nói bị ức chế nên không ổn định: "Tôi biết bắt đến như vậy sao? Sao không ở cùng một chỗ với tôi....."

"Không phải là bởi vì cậu." Ánh mắt Thiên Thảo chợt dạ chớp chớp, nhìn con người ướn nhẹp như nai con đang canh chừng cô của Nghiêm Húc, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một loại tình cảm khác thường, có chút nhớ nhung nhưng không nhận được muốn dụ dỗ anh nói mình không đi, nhưng dù sao tình cảm này chỉ là loại kích động tạm thời, cô phải kiềm chế tâm trạng của mình xuống: "Căn nhà kia cách Robe của cậu rất gần, đi làm cũng thuận tiện."

Hít sâu một hơi Nghiêm Húc bật cười, nụ cười không ra tiếng, hơn nữa cười cũng rất xấu: "Khi nào thì dọn đi, tôi giúp cô mang hành lý."

"Được, đến lúc đó sẽ nói cho cậu biết."

"Ừ." Nghiêm Húc xuống giường, từ từ đứng dậy, lấy áo khoác để lên cánh tay: "Tối ngày hôm qua tôi ôm cô sau đó quá mệt mỏi, cho nên...."

"Chuyện đó tôi biết." Thiên Thảo cắt đứt lời nói của anh "Đã đoán được từ trước."

"Ừ." Nghiêm Húc từ từ đi ra khỏi phòng Thiên Thảo, đóng cửa lại giúp cô, anh rất muốn nằm ở trên giường Thiên Thảo một lát, ở lâu một chút, nhưng anh vẫn không tìm được lí do thích hợp để ở lại nơi đó. Cho nên từ từ xuống giường, từ từ lấy đồ, từ từ giải thích cho cô nghe, từ từ đi ra ngoài cửa. Vốn dĩ anh muốn rút ngắn khoảng cách với cô, nhưng càng ngày khoảng cách lại càng xa.

Lúc đầu anh còn sợ Tân Xuyên đưa cô rời khỏi anh, tự cho hạnh phúc là ở cùng một mái nhà với cô, sau lại phát hiện, không giữ được cô là do chính bản thân anh, cùng nhiều nguyên nhân không liên quan tác động.

Còn ba ngày nữa cô sẽ dọn ra bên ngoài, dưới bầu trời cơn mưa xối xả như trút nước, Thiên Thảo nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mỗi ngày vào thời gian này Nghiêm Húc cũng trở về từ bệnh viện, hôm nay thời tiết không tốt, nhất định cô phải về trễ thôi.

Kể từ ngày cô nói rõ với Nghiêm Húc muốn dọn ra ngoài ở, thì cô luôn cố ý bắt đầu giữ một khoảng cách với anh, Nghiêm Húc cũng giống vậy, thời gian này cô thường xuyên đi Robe huấn luyện, ngoại trừ lúc về nhà ăn cơm hai người sẽ trò chuyện mấy câu thì không có gì cần nói với nhau nữa.

Cô nhìn ra được, Nghiêm Húc cũng rất cố gắng, rất nỗ lực giữ một khoảng cách với cô.

Mặt trời bắt đầu lặn đi, đêm tối và hạt mưa hung hăng va ngoài cửa sổ, nghe tiếng mưa ào ào bên ngoài, đột nhiên Thiên Thảo không ngủ được, bởi vì Nghiêm Húc vẫn chưa trở về, cầm điện thoại lên gọi mấy cuộc căn bản không có ai bắt máy, trong lòng càng thêm lo lắng hơn.

Đang lúc này, Thiên Thảo nghe được trong phòng khách truyền đến

âm thanh mở khóa, ngay sau đó là một hồi tiếng va chạm, cô lập tức bò dậy từ trên giường chạy ra ngoài, thấy toàn thân Nghiêm Húc ướt nhẹp đứng vịn bàn, tay trái che trán của mình, thân hình có chút lảo đảo.

"Cậu làm sao vậy?" Thiên Thảo bước tới đỡ anh, khi tay chạm vào Nghiêm Húc thì cô không khỏi giật mình, thật là nóng. Sờ sờ trán của anh, quá nóng.

Đột nhiên Nghiêm Húc nắm lấy cánh tay Thiên Thảo đến gần hơn để bế Thiên Thảo lên, nhờ ánh trắng Thiên Thảo còn có thể nhìn thấy mắt anh có chút đỏ lên, trên khuôn mặt kia không rõ là nước mưa hay là nước mắt, trong miệng anh còn lẩm bẩm không rõ đang nói gì, bởi vì phát sốt mà hô hấp trở nên nóng một chút phun vào mặt cô, Thiên Thảo giãy giụa, thế nhưng anh lại nói: "Đừng đi."

Động tác dừng lại, Thiên Thảo vỗ vỗ lưng của anh, lại chỉ nghe được giọng nói yếu ớt khàn khàn bên tai mình: "Đừng đi, tại sao phải rời bỏ tôi... tại sao chúng ta lại không đến được với nhau?....."

Trong lòng Thiên Thảo căng thẳng, thử hỏi dò: "Mẹ cậu như thế nào?"

Nghiêm Húc nghe câu hỏi nhưng không đáp lại chỉ ôm chặt Thiên Thảo, đầu chôn trên vai của cô, giọng nói yếu ớt không chịu được nói: "Cô giáo, đầu của tôi đau quá...."

"Rốt cuộc làm sao cậu trở về được đây....." Thiên Thảo bất đắc dĩ nói.

Lại không nghĩ rằng đối phương trả lời: "Đi bộ về."

Lập tức Thiên Thảo cảm giác thấy mình cũng trở nên nhức đầu, nơi

này là vùng ngoại ô, mẹ Nghiêm Húc đang nằm bệnh viện trong thành phố, vậy đã đi trong bao lâu rồi, còn đội mưa lớn như thế, không có té xỉu ở ven đường là may rồi!

"Đi tắm nước nóng trước đi!" Thiên Thảo suy nghĩ muốn đưa Nghiêm Húc vào phòng tắm, lại phát hiện anh không cử động, thân thể Nghiêm Húc mềm nhũn, lại cố hết sức, đứng ở nơi đó cố chấp kéo tay cô không buông, không riêng gì thân thể, ánh mắt cũng nhìn cô một cách nóng bỏng: "Không đi có được hay không?"

"Được, được, được...." Thiên Thảo vừa dỗ, vừa lừa đẩy Nghiêm Húc vào phòng tắm, cũng vắn nước nóng cho anh, sau đó nói: "Áo ngủ của cậu tôi để trên tủ rồi, tắm xong lập tức mặc vào, nếu không sẽ bị cảm lạnh."

Nghiêm Húc ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Thiên Thảo trở về phòng thu dọn một tý, hôm nay giao bản nhạc cho Nguyễn Tây, bởi vì không ngủ được nên cô nhìn lại một lần, thời gian cứ thế trôi qua, cô ngáp một cái ngẩng đầu lên, trong lòng đột nhiên cảm thấy không đúng, sao Nghiêm Húc ở trong đó lâu như vậy rồi còn chưa có động tĩnh gì?

Chạy đến phòng Nghiêm Húc gõ cửa một cái, không có tiếng đáp lại, mở ra nhìn một chút, trống không. Chạy xuống lầu gõ cửa phòng tắm một cái, không có âm thanh gì, mở ra nhìn thử... không phải không có ai.

Nghiêm Húc vẫn còn mặc quần áo nằm trong bồn tắm, vốn là nước ấm dần trở nên lạnh,...vậy mà anh lại ngủ mất rồi. Hà? Hay ngất rồi?

Đỡ Nghiêm Húc dậy, Thiên Thảo vỗ vỗ anh: "Nghiêm Húc, Nghiêm Húc, Nghiêm Húc....."

Hai mắt nhắm chặt.

Vừa vỗ vừa kêu "Nghiêm Húc, Nghiêm Húc, Nghiêm Húc" một hồi, vẫn không tỉnh.

Lừa đảo..... Thiên Thảo làm bầm một câu, nhưng cũng không có cảm xúc chán ghét, cô cẩn thận kéo Nghiêm Húc từ trong bồn tắm ra, gãi gãi đầu không biết làm như thế nào cho phải, nhớ tới lần mình và Tân Xuyên gây gỗ gặp mưa bị bệnh, thì tình trạng không khác nhau bao nhiêu cả, khi đó Nghiêm Húc vô cùng nghiêm túc chăm sóc cô, vì cô mà đi mua chăn, mua thuốc, mặc dù có sàm sỡ cô... Thiên Thảo nghiêng nghiêng đầu hoạt động ngón tay một lần, Nghiêm Húc à, đã làm việc xấu thì phải gặp quả báo.

Nhưng mà không biết được ai chiếm tiện nghi của ai đâu.

Cậu chiếm tiện nghi của tôi, tôi cũng chiếm tiện nghi của cậu. Dùng lý do đó an ủi bản thân, Thiên Thảo giơ tay gỡ từng nút áo của Nghiêm Húc ra, sau đó lột áo anh xuống.

Không được, mặt đất lạnh lắm, để cơ thể anh trần truồng nằm trên mặt đất nhất định là sẽ bị cảm lạnh.

Thiên Thảo mất sức "chín trâu hai hổ" mới kéo được Nghiêm Húc trở vào bồn tắm, sau đó buông anh ra vịn đầy một bồn nước nóng, trong quá trình chuyển Nghiêm Húc trở vào bồn thân thể giống như va chạm vào nơi đó, dẫn đến anh cau mày khẽ hừ một tiếng, nhưng vẫn không có tỉnh.

Được rồi, thân thể như vậy sẽ không có vấn đề gì, kế tiếp là.....
Quần?

Lại tiếp tục mất "chín trâu hai hổ" mới cởi được quần Nghiêm Húc xuống, sắc mặt Thiên Thảo rối rắm nhìn toàn thân Nghiêm Húc, muốn cho anh mặc quần lót ướt ngủ sao?

Có được hay không?.....

Sau đó, Nghiêm Húc trở nên trần trụi.

Thiên Thảo không có chút hối hận nào trong lòng, bởi vì cô cũng từng bị thảm "bị" lỏa lồ toàn thân như thế này. Từ từ đỡ Nghiêm Húc từ bồn tắm ra ngoài, một người đàn ông lỏa thể ướt nhẹp cứ như vậy mà dán lên người cô không cách nào mà đỡ được. Bởi vì bị dựa vào, nên quần áo Thiên Thảo cũng bị ướt, cô giơ tay lên cố gắng lấy khăn tắm, sau đó bọc lại Nghiêm Húc đang dựa vào cô, lại sử dụng toàn bộ sức mạnh dìu Nghiêm Húc đi đến phòng ngủ của anh mà đặt ở trên giường.

Nhìn Nghiêm Húc đang nằm trên giường, có cái gì đó thiếu đi một chút, Thiên Thảo gãi đầu quay đi tìm kiếm, khăn tắm rơi đi nơi nào rồi?

Đúng lúc này, Nghiêm Húc trên giường giật giật, giống như là cảm thấy lạnh, anh ôm lấy bả vai của mình, Thiên Thảo lập tức cầm chăn bên cạnh lên muốn đắp cho anh, nhưng lại phát hiện trên người Nghiêm Húc còn ướt, cô liền tìm khăn lông ngồi ở trên giường cúi người lau chùi cho anh.

Lau người xong xong đến lau tóc, đầu tiên Thiên Thảo dùng chăn đắp lên cơ thể đã được lau khô của Nghiêm Húc, sau đó đỡ anh dựa lên vai cô. Thấy thời điểm không sai biệt lắm, Thiên Thảo từ từ đặt Nghiêm Húc nằm ở trên giường, lúc này Nghiêm Húc lại mở hai mắt ra, chỉ là ánh mắt tương đối ảm đạm, u tĩnh lại vẫn đục, thật giống như là từ trong mộng chưa tỉnh lại.

"Chẳng phải lúc đó cậu đang tắm nước nóng sao?" Thiên Thảo hỏi.

Nghiêm Húc cái gì cũng không nói, chỉ kéo tay Thiên Thảo lại, nghiêng người đè cô ở dưới thân thể, dùng một chút hơi nóng thân thể mà bọc lấy cô, lời nói mang theo hơi nóng lấm bầm bên tai cô: "Lạnh quá....."

A... chưa đắp chăn, Thiên Thảo đưa tay ra xuống dưới giường.

Đắp lại chăn Nghiêm Húc đá ra.

Cái tư thế ôm này... giống như cô với chăn của anh là một loại, khuôn mặt nhỏ bé của Thiên Thảo đỏ đến mức không thể hình dung được, mới vừa rồi quần áo của cô còn dính nước, cho nên cứ nằm rạp trên người Nghiêm Húc như thế, mà Nghiêm Húc lại dựa vào, nhiệt độ cứ như thế mà tăng lên khiến cho người khác phải nghĩ bậy.

Đột nhiên trong đầu của Thiên Thảo xẹt qua một đoạn ngắn. Đoạn ngắn đó nó rất mơ hồ miêu tả chủ cho thuê nhà và người thuê nhà thực hiện hành vi tình dục.

Mà đoạn tình dục đó là nữ chủ nhà bị bệnh, người nam thuê nhà một mình chăm sóc cô ta, kết quả nữ chủ nhà vô ý thú ôm lấy, trong miệng kêu: "Lạnh quá." Ngay sau đó nữ chủ nhà luôn vô thức với sự trêu đùa của người nam thuê nhà, lấy lý do vận động nhiều xuất mồ hôi sẽ mau khỏi bệnh.

Vì vậy..... Trong phòng xảy ra một trận mây mưa. Nhưng.....

Hiện tại tình huống của hai người, người quyến rũ lại là chủ thuê nhà đàn ông, còn cô là người nữ thuê nhà... Hơn nữa cô cũng không nắm rõ tình huống? Thiên Thảo lắc lắc Nghiêm Húc, cho là anh

không có nhận ra mình, thì nói với anh: "Nghiem Húc, là tôi..... Tôi không phải là....."

Ai ngờ Nghiem Húc nhắm mắt lại, ôm cô thật chặt, trong miệng thì non lên tiếng: "Cô giáo, tôi lạnh quá....."

Thì ra là anh biết là cô!

"Tôi đi lấy chăn cho cậu đắp, vì vậy cậu mau buông tôi ra." Cơ thể cứng ngắc của Thiên Thảo đâm vào Nghiem Húc, khoảng cách của hai người thật sự quá ngắn, thậm chí cô sợ hơi động đây một chút đôi môi của cô sẽ cọ đến môi của anh, hiện tại trong mũi cô đều quanh quẩn hương thơm của anh, hơi thở anh nóng bỏng, cô chỉ nháy mắt một cái lông mi sẽ quét lên hai gò má của anh.

"Cô giáo, không nên dọn ra bên ngoài ở, có thể sống ở chỗ này với tôi có được không." Giọng nói của Nghiem Húc nghe có chút yếu đuối: "Tôi không sợ cô gây ra phiền phức, tôi chỉ sợ cô không muốn làm phiền tôi..."

"Cô giáo, không cần đi, nếu cô đi rồi sẽ chỉ còn lại một mình tôi."

Nghiem Húc ngược đầu lên rồi lại đột nhiên cúi xuống, trong nháy mắt con ngươi Thiên Thảo phóng đại, bởi vì đôi môi anh đang dán lên đôi môi cô. Mặc dù chỉ là nhẹ nhàng đụng vào, nhưng theo động tác anh nói chuyện, hai người giống như đang hôn thật.

"Tôi không cần nữa mau tránh ra... tôi không làm sai chuyện gì.... tôi cũng không thích cậu..."

"Tôi không muốn giúp cô mang hành lý, tôi chỉ muốn nhìn cô lâu thêm một chút, xin lỗi, dù cố gắng kéo xa khoảng cách với cô như thế nào đi chăng nữa, nhưng tôi vẫn không nhịn được muốn cô ở bên

cạnh tôi....."

Từ từ, môi Nghiêm Húc khẽ chạm vào môi Thiên Thảo biến thành càng dán càng chặt, đến cuối cùng hoàn toàn hôn lên môi cô, không phải hôn trộm, lúc này là anh hôn quang minh chính đại.

Không khí từ đầu lưỡi dần xuống thấp mang theo nhiệt độ là người ta nóng lên chui vào miệng cô mà khuấy đảo, lồng ngực anh nóng rực dán chặt vào cô, cẩn thận mang theo một chút run rẩy nút đầu lưỡi cô một cách chậm rãi. Kỹ thuật hôn còn kém như vậy, có thể đối phương đang gấp gáp, Thiên Thảo cảm thấy thân thể mình cũng bị Nghiêm Húc kích thích nóng lên rồi.

Đột nhiên, phía dưới truyền đến khác thường, Thiên Thảo khó thở ho khan một cái, đôi môi mang theo hơi lạnh của Nghiêm Húc trườn lên, chặn lại môi cô, sau đó rời khỏi môi cô quay qua liếm nhẹ vành tai, lại một đường xuống dưới liếm hôn cổ cô.

Khi Nghiêm Húc rời môi cô đi là lúc Thiên Thảo mở miệng to hô hấp không khí chung quanh, bởi vì thở hổn hển cho nên lời nói với Nghiêm Húc có chút đứt quãng: "Nghiêm Húc, cậu đi xuống cho tôi!"

Nghiêm Húc rất khác thường không có nghe lời nói của Thiên Thảo, nụ hôn nóng rực cứ nhẹ nhàng rơi trên cổ của Thiên Thảo, dần chuyển về phía ngực.

Thần kinh Thiên Thảo căng thẳng, đang lúc cô lo lắng, đột nhiên Nghiêm Húc dừng mọi động tác lại, sau đó nằm nghiêng ở trên giường từ phía sau ôm cô vào lòng, cũng không có làm bất kì hành động nào khác, ngược lại yên lặng ngây ngô, giữ vững tư thế ôm lấy cô.

"Nghiêm Húc....." Thiên Thảo trầm mặc một hồi, rốt cuộc không nhận

được kêu lên tên của anh.

Nhưng là đối với phương không đồng ý.

Nhưng Thiên Thảo biết Nghiêm Húc nhất định đã tỉnh.

"Nghiêm Húc, cậu....." Suy nghĩ một chút, muốn hỏi ra toàn bộ mọi chuyện nhưng phải nuốt trở về, muốn hỏi chuyện của mẹ Nghiêm Húc một chút, nhưng vẫn không hỏi, phi phi, không mở bình thì ai biết trong bình có gì, vì vậy lại đổi một đề tài: "Nghiêm Húc hôm nay cậu có chút khác thường....."

Nghiêm Húc ở phía sau lắc đầu một cái, sau đó ôm cô, giống như đang hưởng thụ thời gian cuối cùng.

Sau ngày hôm nay anh thật sự cũng chỉ còn lại có một mình.

Chương 62: Giả heo ăn thịt hổ

Edit: Tuyền Uri

Beta: Phong Nguyệt

Thiên Thảo giơ tay vặn nhẹ tay Nghiêm Húc đang gác trên eo cô, nhưng tay Nghiêm Húc như gọng kìm ôm chặt lấy cô, đột nhiên Thiên Thảo nằm trong khủy tay Nghiêm Húc mà xoay người, biến thành hai người đối mặt với nhau.

Nghiêm Húc không ngờ Thiên Thảo lại đột nhiên quay lại, bởi vì thân thể nằm cạnh nhau, như vậy thì có thể nghe rõ hô hấp của cô, không có vẻ là trốn tránh, nhưng trong nháy mắt tiếp theo anh liền giật mình, bởi vì trên mặt đột nhiên đau xót, bàn tay Thiên Thảo đánh vào gò má anh.

Mặc dù sức lực không tính là mạnh, nhưng người đánh anh là Thiên Thảo. Nghiêm Húc sững sờ buông vòng tay đang ôm hông Thiên Thảo ra, trong đầu từ từ khôi phục tỉnh táo, ánh mắt anh nhìn thẳng vào Thiên Thảo chằm chằm, khẩn trương quan sát vẻ mặt cô, sợ cô sinh ra dáng vẻ chán ghét anh.

"Hiện tại đã tỉnh táo chưa?" Thiên Thảo nói xong, sau đó đi xuống giường lấy chăn ném lên người Nghiêm Húc: "Mặc dù không biết cậu vì cái gì mà trở nên khác thường như vậy, nhưng cậu cũng phải biết, mặc dù tôi không xem cậu là học sinh, nhưng tôi đối đãi với cậu cũng giống như bọn Hữu Lệ đều là bạn bè, cho nên cử chỉ vừa rồi của cậu tôi cảm thấy không quen.... Cái tát vừa rồi chỉ là vì để cậu khôi phục bình thường mà thôi."

Nói xong Thiên Thảo rót chén nước nóng đặt ở đầu giường Nghiêm Húc: "Trong nhà có thuốc cảm không?"

Nghiêm Húc không nói, ánh mắt dừng lại trên người Thiên Thảo chốc lát, rồi cuộc cất giọng yếu ớt nói với cô: "Cô giận tôi sao?"

Thiên Thảo cầm cái ly, tay dừng một chút: "Không hẳn là vậy."

Làm sao Nghiêm Húc, có thể làm cho cô tức giận.

"Cô giáo, nếu như mà tôi trưởng thành như một người đàn ông thực thụ, cô có một chút động lòng với tôi hay không?" Ngồi ở trên giường trầm mặc chốc lát Nghiêm Húc đột nhiên hỏi.

Thiên Thảo không biết trả lời như thế nào mới là phải.

Nghiêm Húc đột nhiên bước đến ôm lấy hông của cô, tựa đầu vào bụng Thiên Thảo: "Hôm nay cô cứ xem tôi như bị lửa đốt nên dẫn tới đầu óc choáng váng, nên không biết mình đã làm chuyện gì mới phải....."

Này này, giải vây cho mình như vậy không tốt lắm đâu?! Thiên Thảo muốn đẩy Nghiêm Húc ra, lại phát hiện gương mặt Nghiêm Húc đã vùi sâu vào bụng cô, chỗ áo nơi đó đột nhiên bị thấm ướt.

Kinh ngạc, muốn mở tay của Nghiêm Húc đẩy anh ra nhưng lại biến thành khế vuốt đầu đang dựa vào cô, Thiên Thảo cảm thấy càng ngày càng tràn lan, càng ngày càng nghiêm trọng.

Vốn giọng của Nghiêm Húc là khàn nhỏ nhưng vì chuyện đó giọng trở nên khàn khàn, những lời phát ra từ trong miệng anh như tiếng nỉ non: "Mỗi lần đều là như vậy, đều là tôi tự cho rằng mọi chuyện có

thể thay đổi tốt hơn nhưng nó lại trở nên thậm tệ hơn.... Chỉ cần thắng cuộc so tài, thì có thể sử dụng tiền thưởng đó mà trả tiền trị liệu tốt hơn cho mẹ tôi, nhưng mẹ tôi lại không trụ được, cho dù sử dụng trị liệu tốt hơn nữa thì mẹ tôi cũng sẽ không tỉnh lại mà nói chuyện với tôi... Cô giáo cũng thế, tôi cho rằng chỉ cần tôi thành công, không phải lấy thằng nhóc nghèo trước kia thì cô có thể đồng ý quen tôi, nhưng cô lại càng ngày càng cách xa tôi.... Mặc kệ là tôi đã cố gắng thế nào, tôi nghĩ muốn giữ cô ở lại luôn là không giữ được..."

Nói tới chỗ này, cánh tay Nghiêm Húc hung hăng ôm lấy Thiên Thảo, trong lúc chôn sâu vào bụng cô thì khuôn mặt khó bỏ qua phía trên ma sát liên tục, sau đó hít một hơi thật sâu: "Có nhiều lúc tôi biết rất rõ ràng đối phương và tôi là người của hai thế giới nhưng vẫn không nhận được mà tranh thủ, có thể cô giáo thấy thời gian trôi thật lãng phí... Nhưng việc đó đối với tôi lại là một quá trình đầy hạnh phúc, rất hạnh phúc..."

Chỉ là, kết quả thường là có hạnh phúc nhiều bao nhiêu thì có bao nhiêu sự đau khổ, có bao nhiêu khoái lạc thì sẽ được bao nhiêu khổ sở, giống như chuyện của hắn bây giờ.

Thiên Thảo thở dài một cái, từng nghe qua một câu nói "Nếu như để cho một người đề lên mình, nhưng mình lại không có cách nào đáp lại người kia, như vậy mình sẽ thiếu người kia, nếu như mình đáp lại đối phương, như vậy thì là thiếu nợ chính mình.

Nếu như hai bên tình nguyện đương nhiên là ngọt ngào, nhưng nếu như là yêu đương phương mặc kệ đối phương là ai, thì cũng sẽ bị chuyện đó quây hãm cảm thấy khốn đốn".

Thiên Thảo biết mẹ Nghiêm Húc hôm nay nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không anh ta cũng sẽ không có thái độ khác thường muốn

giữ cô lại, cũng có thể là bởi vì anh sốt cao đầu óc không đủ tỉnh táo, mới làm ra chuyện mà bình thường anh không dám làm, không dám nói, hiện giờ anh không tỉnh táo là lúc anh hành động, phải ứng lại lúc anh đang tỉnh táo và làm chuyện anh muốn làm nhất.

Mặc dù không nghĩ như vậy trực tiếp tổn thương tim của anh, nhưng nếu không nói rõ chỉ sợ càng ngày sẽ lún sâu thôi...

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe tiếng Thiên Thảo giọng trầm tĩnh nói: "Nghiêm Húc, tôi không thích cậu, tuyệt đối không thích."

"Ừ, tôi đã biết." Nghiêm Húc nhắm thật chặt hai mắt lại, nước mắt kia, không biết vì đâu mà chảy ra.

Rốt cuộc..... Đã nói ra..... Trong một ngày mà tới hai lần đau đớn quá thật không có cách nào để cho quả tim anh có thể gánh nổi, mặc dù trước mặt cô cố tỏ vẻ không có việc gì, nhưng trong lòng thật giống như có thứ gì bị xé tan nát rồi.

Vì Nghiêm Húc tìm được thuốc cảm, đặt nó ở trên tủ đầu giường, Thiên Thảo xoay người: "Đi ngủ trước có được hay không? Cậu còn bệnh, muốn ngày mai không dậy nổi sao?"

Nghiêm Húc nhẹ nhàng nỉ non: "Bị nóng cũng không tệ."

Thiên Thảo: "?"

"Tôi biết rồi." Nghiêm Húc đồng ý, sau đó nhét thuốc cảm vào trong miệng, anh không có uống nước mà nuốt xuống, mà chính là nhắm mắt lại niệm từng vị đắng này.

Bên tai truyền tới tiếng đóng cửa, cô đi ra.

Nhiệt độ trên tay cô dần dần lạnh đi, trong mũi mùi của Nghiêm Húc cũng dần tiêu tán đi, không còn cái gì nữa. Không riêng những thứ kia muốn giữ lại mà người thì lại rớt rít chạy, ngay cả một yêu cầu nho nhỏ, như bố thí một chút hơi ấm của cô ở bên cạnh anh cũng sẽ biến mất không thấy gì nữa.

Bước ra khỏi biệt thự đồ đạc cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, Thiên Thảo lôi kéo rương hành lý đi tới sân bay, chớp mắt một cái Thiên Thảo trông thấy Nguyễn Tây đang đứng đợi cô ở đại sảnh.

Cô vẫy vẫy tay đi tới bên cạnh anh, phát hiện sau lưng Nguyễn Tây còn có hai người đi theo, không phải ở bên trong dàn nhạc, mà là một nam một nữ, mặc kệ là ở hai đội hay là một đội cô đều chưa từng thấy qua.

"Năm nay Quốc Nội có cuộc tranh tài dương cầm, một người bạn già của tôi để cho bọn họ cùng tôi đi nước Pháp giao lưu hội âm nhạc." Nguyễn Tây giới thiệu, Thiên Thảo nhìn kỹ hai người kia, người con gái có dáng vẻ nóng bỏng màu da rám nắng tóc quăn, còn người đàn ông dáng vẻ bình thường, cả hai diện mạo đều thuộc về loại bình thường.

"Hai người khỏe." Thiên Thảo mỉm cười thân thiện với bọn họ một chút, đối phương cũng rất cho cô mặt mũi nhìn về phía cô cười, chỉ là kiểu cười đó lại làm cho người ta có ý cảnh giác.

"Cô chính là người lần trước - Chỉ huy hai đội âm nhạc Già Lam? Lần trước tôi có xem, rất thích." Cô gái thân mật khoác lên tay Thiên Thảo, người đàn ông cũng góp vui: "Nghe nói lần này cô giáo Thiên Thảo đi tham gia Thượng Lũng chỉ huy tranh tài, tôi cũng đã thấy năng lực của cô giáo Thiên thảo nhất định sẽ giành được giải thưởng."

Hai người kia rõ là..... Khen trật rồi a..... Thiên Thảo gãi gãi đầu, Nguyễn Tây hình như nhìn ra Thiên Thảo đang xấu hổ, bèn nói với hai học sinh: "Cô ấy không đi hội giao lưu âm nhạc."

"Ài, chúng tôi còn tưởng rằng cô giáo Thiên Thảo nhất định sẽ đi xem một chút~" Hai học sinh vẫn như cũ tìm các loại đề tài gây cười mà trò chuyện với Thiên Thảo, nhưng không biết tại sao, Thiên Thảo cảm thấy sau khi Nguyễn Tây nói câu đó thì nhiệt tình của hai học sinh với cô lại giảm xuống một nửa, biến thành dáng vẻ lạnh nhạt hỏi như lấy lệ, thật giống như là muốn làm cho Nguyễn Tây nhìn thấy.

Đúng lúc này, bả vai Thiên Thảo bị người khác vỗ nhẹ, cô cho là hai học sinh vừa nãy, cười quay đầu lại, thấy được khuôn mặt mà cô không muốn gặp nhất.

"Thiên Thảo, em định đi nước Pháp sao?" Vẻ mặt Tân Xuyên rất tự nhiên hỏi, giống như hai người trước chưa từng xảy ra qua bất cứ chuyện gì, chỉ là đột nhiên vô tình gặp được bạn cũ, rồi nói chuyện mấy câu.

Thiên Thảo không có để ý đến anh ta, rất tự giác bước ra xa một chút, nghĩ thầm Tân Xuyên như thế nào xuấ hiện ở nơi này?

Lúc này có một cô gái xuất hiện bên cạnh của Tân Xuyên, sau đó rất tôn kính hỏi hần: "Máy bay của chúng ta sắp cất cánh, cùng đi qua bên kia kiểm tra an ninh thôi."

Tân Xuyên ra ý bảo cô gái đó đi trước, sau đó đi tới bên cạnh Thiên Thảo giải thích với cô: "Người vừa rồi là phụ tá của anh."

Có liên quan gì đến tôi? Thiên Thảo tiếp tục không nói, liên tục nhích lại gần bên cạnh Nguyễn Tây.

Tân Xuyên nhéo nhẹ bàn tay của mình, sau đó sai bước đi tới bên cạnh hành lý của Thiên Thảo: "Muốn đưa đến chỗ vận chuyển sao? Anh xách giúp em."

"Không nên lộn xộn đồ của tôi." Thiên Thảo đưa tay đề lại hành lý của mình, lúc này bên cạnh của Thiên Thảo đột nhiên thò ra một cánh tay, Nguyễn Tây xách vali hành lý của Thiên Thảo trong tay kéo tới bên cạnh mình: "Đã có người giúp cô ấy cầm."

Thiên Thảo đưa ánh mắt cảm tạ Nguyễn Tây đã giải vây, nhưng Tân Xuyên vẫn còn đứng ở đó không nhúc nhích: "Thiên Thảo, anh biết em không muốn anh đụng vào em, thì anh cũng đã nhịn không đụng vào em, nhưng tại sao hành lý của em cũng không để cho anh xách giúp em? Em chán ghét anh đến như vậy sao?"

Thiên Thảo kéo tay áo Nguyễn Tây: "Chúng ta qua kiểm tra an ninh thôi."

"Ừ." Nguyễn Tây đồng ý một tiếng.

Đối mặt với Thiên Thảo làm như không thấy mình lòng Tân Xuyên lại bắt đầu co giật, vì muốn để cho cô quên đi chuyện không hay trước kia, anh ta đã nhịn một đoạn thời gian không đi tìm cô, tại sao cô lại vẫn là tuyệt tình như vậy?

Rốt cuộc không kiềm chế được hành vi của mình, Tân Xuyên tiến lên một bước dài bắt được cổ tay Thiên Thảo: "Thiên Thảo, chúng ta bắt đầu lại từ đầu đi, em có thể giả vờ không biết anh... thì anh có thể lần nữa theo đuổi em."

"Quen anh thêm một lần nữa, tôi đâu có điên?"

Môi Tân Xuyên mím lại nhìn Thiên Thảo: "Anh tuyệt đối sẽ quan tâm

em, không lừa dối em nữa!"

"Nhưng tôi không còn hứng thú với anh nữa." Thiên Thảo kiên quyết rút tay mình ra, lại chán ghét xoa xoa, giống như vừa đụng vào đồ gì dơ bẩn.

Cho dù trái tim Tân Xuyên có cứng rắn đi nữa thì trong nháy mắt cũng bể tan tành, Thiên Thảo và Nguyễn Tây bọn họ đã đi qua khu kiểm an ninh rồi, anh ta nghĩ cũng không nghĩ, chạy theo, nhân viên kiểm an ninh giơ tay ngăn anh ta lại: "Anh kia, xin anh lấy ra thẻ căn cước và vé máy bay."

Tân Xuyên đứng trong một khu vực khác của máy bay, dĩ nhiên là anh ta không đưa ra được vé máy bay, không cam lòng kêu tên tuổi Thiên Thảo, cảm giác muốn cô quay đầu coi trọng anh ta, việc đó đại biểu cho cô còn quan tâm anh ta như vậy anh ta có thể an ủi rồi, nhưng cho dù đến lúc Thiên Thảo biến mất khỏi tầm mắt anh ta, thì anh ta cũng không thấy cô quay đầu lại. Mọi người chung quanh bàn luận xôn xao chỉ chỗ về phía anh ta, thậm chí có người trách anh ta làm trễ nãi thời gian của người khác, Tân Xuyên giống như "chó nhà có tang" chậm rãi quay đầu lại, tiểu trợ lý chạy đến bên cạnh vừa cúi đầu xin lỗi mọi người vừa kéo Tân Xuyên đi.

Tân Xuyên cười tự giễu, đúng vậy, anh ta chính là "chó nhà có tang", bởi vì anh ta đã đánh mất nhà cửa của mình.

Lên máy bay rồi, Thiên Thảo và Nguyễn Tây ngồi chung, bọn họ cách hai học sinh kia một khoảng xa. Thiên Thảo hỏi Nguyễn Tây: "Hội giao lưu âm nhạc là cái gì?"

"Trên căn bản là những người có gu âm nhạc tốt nhất trên thế giới sẽ tụ hợp về đây, mọi người tổ chức một cuộc thi mà không thu phí gọi là Hội giao lưu Âm nhạc, còn có một số nhà đầu tư âm nhạc, đi đến

đây xem có tìm ra đối tượng để bồi dưỡng nhân tài hay không."

"Vậy chẳng phải không quan trọng tài năng của người khác sao?"
Thiên Thảo lăm bằm lầu bầu: "Anh gọi tôi tới vậy có khả năng tôi không được coi trọng hay không."

"Cô không được phép không đi." Nguyễn Tây hết sức không nể mặt mà nói: "Cô là đồ đệ của tôi, chỉ cần cô phát huy tài năng là được... Đối với người trẻ tuổi khích lệ một phen, sau đó khiến cho mọi người và những nhà đầu tư kia chú ý tới tôi là được."

Trải qua quá trình Nguyễn Tây chỉ điểm Thiên Thảo đau lòng hiểu, thì ra hai học sinh lúc nãy nhiệt tình với cô là muốn cô tiến cử bọn họ... Nhưng mà loại chuyện đó tại sao lại không tìm Nguyễn Tây, lời nói của anh ta không phải có sức thuyết phục lớn hơn sao?

Giống như biết suy nghĩ của Thiên Thảo, Nguyễn Tây vừa nhìn tờ báo vừa nói: "Để cho tôi đi tiến cử bọn họ, còn chưa đủ tư cách."

Xem kìa, đây chính là uy lực mà uy lực khác không thể so sánh được!

Đến nước Pháp, người tiếp đón dẫn bọn họ an bài chỗ ở gần nhau, phòng Nguyễn Tây ở sát vách phòng Thiên Thảo, hai học sinh kia ở gian phòng lầu trên. Đi máy bay lâu quá, Thiên Thảo ngã đầu ngủ, đợi đến khi tỉnh lại thì lại phát hiện Nguyễn Tây anh ta không có ở đây.

Ra khỏi gian phòng, đi dạo trong sân một chút, Thiên Thảo thấy người tiếp đón bọn lúc trước đang tiếp đón một nhóm khác, trong nhóm này có người Trung Đông, người Châu Âu cũng có. Nhân viên lễ tân nhìn danh sách của mình đối chiếu với danh sách của người ghi chép khác nói: "Làm sao còn có một người nữa chưa đến? Hơn

nữa còn là một tên trẻ tuổi, vừa mới giành được giải thưởng còn đang đi học."

Nhân viên ký tên lật xem tờ giấy trong tay rồi đáp: "A, thì ra là anh ta, gia đình anh ta hình như có một chút chuyện, gần tối anh ta mới đến đây."

Thiên Thảo lại đi, đột nhiên có người gọi cô lại, quay đầu lại nhìn, phát hiện một người đàn ông tóc quăn màu vàng kim, con mắt màu xanh lam, dáng vẻ rất là xinh đẹp.

Tiếng anh trước kia của Thiên Thảo không tốt lắm, chỉ qua cấp bốn, miễn cưỡng có thể trao đổi một chút, thế là cô dùng anh văn đơn giản chào anh ta, cũng hỏi anh ta có chuyện gì.

Người đàn ông hí hí mắt, nụ cười rất làm nũng: "Tôi vừa tới nơi này, người tiếp đón an bài cho tôi một gian phòng, bọn họ nói cho tôi biết phòng bên cạnh là phòng của cô, tôi cố ý tới chào hỏi cô~"

Người ngoại quốc còn rất nhiệt tình, Thiên Thảo cũng thân thiện cười cười với anh ta, cũng cùng trao đổi tên với anh ta, người con trai đó gọi là Kony, là người Anh, lời nói cử chỉ có lúc rất hiền hoà nhưng cũng rất tùy tiện, hiển nhiên một công tử bột.

"Anh là tới tham gia hội giao lưu âm nhạc hay là tới so tài?" Thiên Thảo hỏi.

"Đương nhiên là tới tranh tài, tôi đoán cô nhất định là tới tham gia hội giao lưu âm nhạc phải không?~" Kony cười hí hí mắt trả lời.

"Tại sao nói như vậy?"

"Ha ha, người chỉ huy tranh tài làm sao có thể xuất hiện con gái~"

Kony cười ha hả lên: "Tôi còn chưa từng thấy qua năng lực của nữ chỉ huy trong tranh tài đâu~"

Thiên Thảo ư ư gật đầu, nghe Kony nói trời nam bắc chế nhạo cô, cuối cùng Kony vẫn là dẫn đề tài tới hội giao lưu âm nhạc: "Cô học nhạc khí gì?" Nhạc khí..... Thiên Thảo suy nghĩ một chút, sau đó thuận miệng nói ra: "Đàn vi-ô-lông."

"Đàn vi-ô-lông ~" Kony thật giống như đột nhiên trở nên hưng phấn: "Nếu như cô muốn tìm thầy, thì cô cứ tìm thầy giáo của ta được không? Kỹ thuật của ông ấy rất tốt~"

Xem ra Kony đã hoàn toàn coi cô là người đi tới hội giao lưu âm nhạc tìm thầy báỉ sư học nghệ rồi, chỉ là Thiên Thảo không có hứng thú tìm, cũng không có hứng thú nghĩ, cảm giác giả heo ăn thịt hổ thật tốt.....

Chương 63: Điều chỉnh H rất nhiều lại còn tốt

Edit: Tuyền Uri

Beta: Phong Nguyệt

Tới ngày tranh tài, Thiên Thảo mặc lễ phục do Nguyễn Tây đưa tới, đi tới hội trường, trong khán đài đã ngồi đầy người, tiếp theo là ban giám khảo lộ ra vẻ mặt uy nghiêm thoát nhìn rất là kén chọn, mà Nguyễn Tây cũng ngồi cùng một hàng với họ.

Nhìn thấy lễ phục mà Thiên Thảo mặc, Nguyễn Tây ngồi phía xa không thể nhìn rõ cô chỉ có thể gật đầu một cái, Thiên Thảo nhìn về phía Nguyễn Tây giờ tay hình chữ V, Nguyễn Tây cho là Thiên Thảo đang nói: Trận này tôi sẽ thắng!

Thật ra thì Thiên Thảo muốn nói là: Buổi lễ này thì dùng chỉ huy dàn nhạc hoàn toàn không có vấn đề gì, sẽ không xảy ra sơ xuất nào!

Đi vào hậu trường khu đợi lên sân khấu, không ít người dự thi ở chỗ này ôn lại bản nhạc mà mình muốn trình bày, hoặc là cố gắng thích ứng với loại không khí so tài này, khiến cho cô trấn định lại. Thiên Thảo nhìn Kony, Kony cũng nhìn thấy cô, bước dài tới trước mặt cô thân mật ôm một cái, tay giống như là vô ý xẹt qua vai trần của Thiên Thảo: "Thiên Thảo tới đây để tiếp sức mạnh cho tôi sao? Tôi thật vui nha~"

Thiên Thảo thấy Kony đứng gần mình nên muốn đẩy anh ta ra, nhưng không ngờ anh ta lại đưa đôi môi về phía cô, xem ra bộ dáng

muốn hôn cô, Thiên Thảo né tránh Kony: "Trung Quốc không có tập tục dùng miệng chào hỏi!"

Kha Ni ngẩn người, sau đó cười: "Nhưng là phải nhập gia tùy tục."

"Nhưng tôi thì không nguyện ý."

Kony nhú lông mày, cô gái này không giống như dự liệu của anh ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Thảo, anh ta bị cô gái xinh đẹp phương Đông này hấp dẫn, anh ta chưa từng qua lại với người phương Đông, hơn nữa anh ta còn nghe nói những cô gái phương Đông thường mềm mại và khít khao, nên anh ta rất muốn thử một chút.

Bởi vì anh ta biết rõ Thiên Thảo là tới tham gia hội giao lưu âm nhạc, anh ta đưa giáo sư mình ra, để cho Thiên Thảo biết anh ta có thể tiến cử cô cho thầy của anh ta. Đi tham gia hội giao lưu này không phải cũng muốn tìm một sư phụ tốt hay sao? Loại môi này so với bất kỳ vật gì khác thì mê người hơn.

Hơn nữa hiện trường hội giao lưu âm nhạc cũng không phải tao nhã như vậy, không thiếu cô gái vì muốn tìm được một người sư phụ tốt đều không tiếc bán thân để cho người khác tiến cử mình, thậm chí còn trực tiếp chạy đến các vị đứng đầu nền âm nhạc mà van xin, chỉ cần khiến các nhà đầu tư âm nhạc đồng ý thu họ làm đồ đệ thì việc quan hệ tình dục cũng không sao.

Anh ta thích loại con gái bản thủ đó, cũng vui với việc nhuộm đen người khác, thoát nhìn Thiên Thảo là một khối vải tốt, nhuộm lên nhất định là đặc biệt đẹp.

Nhưng anh ta cứ tưởng cô cố tình nịnh bợ anh ta, nên mới đến nơi này, còn ăn mặc xinh đẹp như vậy để quyến rũ anh ta, cho nên anh

ta muốn được voi đòi tiên một chút, nhưng ngoài dự đoán cô ta lại cự tuyệt, rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ người Trung Quốc lấy lùi làm tiến hay sao?

Cuộc so tài thứ nhất sẽ chuẩn bị bắt đầu, khảo nghiệm chính là năng lực cơ bản của người chỉ huy ———— hiệu đính.

Đang trong quá trình diễn tấu, mười mấy nhạc thủ sẽ có người bắt đồng trong điều khiển âm thanh, đồng thời sẽ biến mình thành người trình diễn sai, nếu như người chỉ huy phát hiện ra bọn họ hoặc chỉ ra đúng 90% nơi nghe thấy âm thanh sai lệch thì sẽ được coi như là vượt qua kiểm tra, khảo nghiệm lần này là lỗi tay nhảy bèn đối với tiếng nhạc.

Thời điểm đó Kony hết sức tự tin với năng lực của mình, bởi vì lúc trước những người đó ra ngoài so tài mặc dù có nhiều sai lầm nhưng cũng không có chọn lựa được, còn anh ta thì vẫn nghe ra.

Xuống bậc, anh ta nhìn thấy Thiên Thảo đang đứng ở khu chờ đợi lên sân khấu, nở nụ cười, xem ra anh ta dự liệu đúng rồi, khi anh ta không để ý tới cô nữa thì cô sẽ khẩn trương mà đi tìm anh ta, thậm chí chạy đến khu chờ của sân khấu mà xem anh ta, nếu không phải nịnh bợ thì là cái gì.

Tay của Kony lướt qua hông của Thiên Thảo, trong mắt Thiên Thảo hiện lên kinh ngạc, Kony thổi khí về phía lỗ tai của cô mà nói: "Phòng của tôi trang trí vô cùng đẹp mắt, nếu như có thời gian, tối nay không ngại thì có thể đến chỗ tôi mà xem một chút..."

Làm cái gì? Thiên Thảo lấy cây gậy chỉ huy chọc tay Kony, đẩy anh ta ra, Kony nhìn thấy cây gậy chỉ huy trong tay Thiên Thảo thì ngẩn người, muốn đoạt lấy: "Đây không phải là đồ chơi cho cô ta tùy tiện dùng, cho dù là người dự thi khác cũng không có dám cầm loạn gậy

chỉ huy mà làm vậy~"

Thiên Thảo lui về phía sau một bước, nhanh chóng tránh thoát Kony cướp đoạt gây, đúng lúc này người chủ trì giới thiệu chương trình: "Tiếp theo xin mời số 18 tuyển thủ Cửu Thiên Thảo."

Kony cười nhạo báng: "Tên tuổi rất giống cô đấy."

"Ừ, tôi đi lên đài đây." Thiên Thảo đi ngang qua Kony, bước tới trung tâm sân khấu, đợi cô bước lên sân khấu tất cả nam chỉ huy khác đều ngẩn người, Cửu Thiên Thảo? Nữ? Thiên Thảo lên đài, âm nhạc vang lên thủ khúc cô quen thuộc nhất "Đại bản hòa tấu", bởi vì thời gian trước ở viện âm nhạc Già Lam cô vừa mới chỉ huy qua.

Nhìn thấy người thi đấu là một nữ sinh, tất cả các chỉ huy khác về mặt toàn bộ nghiêm túc, Nguyễn Tây còn không có nhìn Thiên Thảo biểu hiện, bắt đầu ghi trên giấy tròn mười điểm, nói nhảm, nếu không thiên về học trò thì sư phụ như anh ta còn là sư phụ sao? Đồ đệ cũng không phải là cho không.

Thiên vị thì thiên vị, nhưng biểu hiện của Thiên Thảo cũng quả thật làm cho người khác kinh ngạc.

"Người thứ tám là Hoàng Đầu anh kéo đàn vi-ô-lông lộn nhip rồi, phải là ba phần tư mới đúng!"

"Trống định âm của cô không có gõ E mà là gõ H!" Lại là H, Thiên Thảo lần nữa muốn tức hộc máu.

"Thứ nhất đàn vi-ô-lông điều chỉnh âm phù FIs biến thành H!" Vừa H.

"Biệt hiệu! H biến thành E cùng DIS!" Vài phần còn lại H..... Những thuật ngữ này đến tột cùng có cái gì sâu xa.....

.....

Về tổng thể, Thiên Thảo cảm thấy mình biểu hiện cũng không tệ lắm, có thể tìm ra người gây sai lệch âm thanh, sẽ không còn bỏ sót cái gì chứ?

Kony khiếp sợ đứng ở khu chờ ở cửa lên sân khấu, anh ta vẫn không đi, một mực đứng ở nơi khoảng cách gần mà nhìn Thiên Thảo ở trên đài.

Người cố ý đánh sai nhịp, thậm chí ngay cả anh ta đều không có nghe ra, thế mà cô lại có thể nghe được!

Đương nhiên lúc sau khi Thiên Thảo bước xuống sân khấu, Kony bước trước một bước chặn lại con đường của cô: "Cô tới đây dự thi?" Là tới dự thi — — — — trong lòng anh ta như thế mà cảm khái.

Thiên Thảo cười ha hả: "Cảm thấy không để cho anh biết rất là thú vị, cho nên cố ý không có nói cho anh biết ~"

Kony sửng sốt, mặc dù nghe được chính miệng cô thừa nhận nhưng vẫn là không chịu tin được, một cô gái, tại sao có thể so với bọn họ còn lợi hại hơn? Phải biết, chỉ huy quốc tế tranh tài này đã liên tục hai mươi năm không có xuất hiện qua phụ nữ, duy nhất hai mươi năm trước thì có xuất hiện phụ nữ nhưng mà thi trượt, bị người khác chế giễu buộc phải trở về quốc gia. Lập tức Kha Ni rất bội phục đạo sư của Thiên Thảo, có thể bất chấp nguy hiểm thu một cô gái làm đồ đệ học chỉ huy, cái này đối với cô gái mà nói thì thấy ít lựa chọn.

Kế tiếp trận thứ hai tranh tài, Mozart No. 2 in Bb-Ma-jor, Thiên Thảo không chút cản trở nào mà thông qua.

Trận thứ ba, Đức Ốc Hạ Khắc 《thứ chín hòa âm》, bài hát mang âm hưởng lạnh nhạt cũng không làm cho Thiên Thảo bị cản trở một chút nào.

Về sau, trận thứ tư, trận thứ năm, Beethoven 《thứ chín hòa âm》 chương nhạc thứ tư, Tchaikovsky 《1812 nhạc dạo》, khâu cuối cùng của chương nhạc, Thiên Thảo cũng không có trở ngại gì thì thông qua.

Kony rất kinh ngạc, cô chỉ là một phụ nữ, lại xưa nay chưa từng có tiến vào trận chung kết, ngay cả anh ta đều cảm thấy phải dốc hết toàn lực vào mọi lúc, mà anh ta lại thấy Thiên Thảo lại không tốn sức chút nào đã thông qua.

Tiến hành liên tục mười ngày tranh tài, cuộc thi kế tiếp chính là trận chung kết rồi, Thiên Thảo không khỏi kích động trong lòng.

Ngày hôm qua Kony hẹn cô đi dạo ở những địa điểm đặc sắc trên nước Pháp, nhưng là Thiên Thảo không đồng ý, cũng không phải cô vì tranh tài mà ý định đi chơi biến mất, mà là sư phụ Nguyễn Tây anh ta dự định cho cô thời gian một ngày, để cho cô đi đến phòng của anh ta.

Đừng hiểu lầm, nếu như trận chung kết so với bản nhạc mà cô soạn, trước đó Nguyễn Tây đã xem qua bản nhạc của Thiên Thảo, cho nên để cho cô hoàn thiện bản nhạc đó một lần cho hẳn xem lại.

Thiên Thảo đã viết chương cuối cùng của bài viết, như vẫn chưa viết xong, lúc trận chung kết chỉ cần từ trong tất cả chương nhạc lựa ra ba đoạn trình diễn là được, Nguyễn Tây chỉ Thiên Thảo chọn chương nhạc thứ nhất, chương nhạc thứ năm, cùng chương nhạc thứ sáu.

Theo thứ tự là Niết Bàn trùng sinh, khổ sở ly biệt và dẫu dằng tìm kiếm. Nguyễn Tây nói, ba chương nhạc này cô viết hay nhất lập luận sắc sảo.

Tiếp đó, Nguyễn Tây dùng piano đàn tấu, Thiên Thảo cầm gậy chỉ huy theo âm nhạc, tưởng tượng Nguyễn Tây không riêng gì đàn vi-ô-lông-xen, còn là vi-ô-lông, thậm chí là trống định âm..... sau khi tới ngày kế tiếp..... Thành công một lần.....

Nguyễn Tây đắp chăn cho Thiên Thảo vì mệt mỏi ngủ thiếp đi, sau đó đóng khế cửa đi ra khỏi phòng — — — tối hôm nay vẫn như cũ bị hện đến tiệc của hội giao lưu, mặc dù anh ta không muốn đi, nhưng luôn có người mời anh ta cho nên anh ta cho người ta một chút mặt mũi.

Khi Nguyễn Tây rời đi, Thiên Thảo đột nhiên mở mắt, cô cũng tò mò hội giao lưu âm nhạc là gì rồi, nhưng Nguyễn Tây chính là không cho phép cô đi.

Cầm lên găng tay đã sớm chuẩn bị xong, Thiên Thảo len lén đi theo ra ngoài, thật vất vả mới tới được nước Pháp, người trưởng thành tự do đã không cần người khác hạn chế có được hay không!

Đi theo bóng lưng Nguyễn Tây vào địa phương của hội giao lưu âm nhạc, cảnh vệ muốn cô đưa ra thư mời, cô bối rối thì trực tiếp lấy thẻ chỉ huy cuộc tranh tài mà đưa cho người gác cổng nhìn, không ngờ cứ nhiên cho cô đi vào.

Nơi này giống như là một hội party ngoài trời, có thật nhiều người, nhốn nha nhốn nháo, Nguyễn Tây đã sớm không thấy bóng dáng — — — cô bị mất dấu.

Thiên Thảo đi vòng quanh bể phun nước ở nơi này, không ít người châu Âu cũng đến bắt chuyện cô, chỉ là Thiên Thảo xem ra so với

những người tóc vàng mắt xanh đẹp trai kia thì cô thích thức ăn ngon hơn, ở chỗ này toàn là người nổi tiếng, chuyện ăn uống của cô chỉ là giá áo túi cơm, nhưng đột nhiên cô phát hiện một chuyện quan trọng là quên hỏi WC ở nơi nào.

Trải qua một cái vờn vắn gặp một người đàn ông trung niên, một cô gái kỹ xảo âm nhạc, rồi lại bắt gặp hai người giống như gay trẻ tuổi đang tâm sự, còn có một gã đàn ông Mỹ và một vị tiên sinh người Anh vịn vai cô nói: "Cô gái, cô làm sao vậy?"

"Tôi muốn..... Thải....."

Lời vừa nói ra, vị đàn ông trung niên kia lập tức buông cô ra, run rẩy chỉ cố đi vào đường: "Trước mặt trong rừng cây có một."

Thật ra thì gã đàn ông trung niên không biết khoảng cách rất gần có trong kiến trúc, anh ta chỉ đi qua rừng cây nhỏ, bởi vì..... Nơi đó anh ta vừa đánh dã chiến.

Thiên Thảo che cái bụng đi vào rừng cây nhỏ, nhưng mà bởi vì uống quá nhiều rượu trái cây lạc mất phương hướng rồi, kỳ quái, thật sự là rượu trái cây sao? Tại sao choáng váng đầu óc!

Vào rừng cây nhỏ, cô sáng khoái giải quyết xong sau khi đi ra, đang nhìn bầu trời trên cao xuyên ánh nắng xuống, đột nhiên cô cảm thấy hội giao lưu âm nhạc này còn có điểm hay. Có đồ ăn ngon, có trai đẹp để nhìn, còn có cảnh đẹp để thưởng thức.

Chỉ là đi vài bước, Thiên Thảo không tự chủ mà dừng lại bước chân.

Trong rừng rậm vang lên những tiếp ba ba liên tiếp không đồng đều, giống như là từ địa phương khác truyền đến.

Âm thanh quen thuộc khiến Thiên Thảo..... Cảm giác mình xuất hiện ảo giác. Là ảo giác, nhất định, nhất định là chính mình vài ngày qua trong lúc chỉ huy nghe H nhiều quá nên sinh ra ảo giác.

Nhưng âm thanh này giống như xuất hiện ở cách cô không tới mười mét, chỗ đó đang xảy ra chuyện gì!

Thiên Thảo quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh, cô cho là mình nhìn lầm rồi, trừng to mắt, nhưng..... Làm sao có chuyện đó xảy ra!

Một gã đàn ông trung niên bụng bự quang minh chính đại ôm một cô gái có thân thể hòa hoa cả hai đều trần truồng, cái gọi là hào hoa, chính là cô gái có vóc người nóng bỏng quyến rũ.

Nhưng gã đàn ông bụng bự lại cùng nữ thần làm ra chuyện đó, hơn nữa âm thanh vang lên không dứt, nữ thần im lặng, còn gã đàn ông bụng bự thì sáng khoái nói chuyện rầm rì.

Thiên Thảo còn tưởng rằng mình uống rượu quá nhiều nghe nhầm nhìn nhầm, lễ hội âm nhạc tao nhã như vậy làm sao lại xuất hiện cảnh tượng như thế được. Cô đang hoài nghi thính giác của mình thì tiếng của nữ thần bỗng vang lên bên tai cùng với gã đàn ông đó.

Nữ thần: "Osho tiền bối, nếu như ông có thể làm sư phó tôi, ông nói cái gì tôi cũng nghe~"

Gã đàn ông: "Yên tâm đi, thân thể của em xinh đẹp như vậy, anh thật sự không muốn để cho người khác thu em làm đồ đệ đâu."

Tình huống thế nào?

Đang lúc Thiên Thảo nghi ngờ thì đột nhiên có người chụp tay lên vai

cô, một gã đàn ông trung niên miệng còn mang hơi rượu trong ánh mắt còn mang theo tia sắc dục, ánh mắt sáng quét lên bộ ngực của Thiên Thảo: "Em học cái gì? Mọi nhà âm nhạc tôi đều biết, nếu như năng lực không nổi bật thì tôi cũng có thể vì em mà khen ngợi vài câu, chỉ cần chúng ta ~"

Người này đang nói cái gì vậy.....

Thiên Thảo chỉ coi đối phương là say rượu không có tỉnh nhận làm người, thì không để ý tới ông ta, tiếp tục xoay người đi về đoạn đường đã tới lúc này, đột nhiên người nọ lấy tay ghì vai cô lại: "Em gái nhỏ không nên xấu hổ, đã tới rồi thì cứ làm với anh đi, dù sao những loại chuyện này cũng thường xuyên xảy ra ~"

"Rốt cuộc ông đang nói cái gì....." Gió trong rừng cây thổi tới, Thiên Thảo uống chút rượu trái cây cũng không tỉnh là say, kết hợp với tiếng rên rỉ của gã đàn ông lúc này, với lời nói của gã đàn ông này cô cũng bắt đầu hiểu ra.

Không có năng lực mà có dáng vẻ xinh đẹp muốn nổi danh thì chỉ có một loại đường tắt có thể đi, đó chính là làm gái cao cấp, có thể xem như là bình hoa di động....

Công việc bây giờ có sức cạnh tranh lớn mạnh như vậy, đại đa số đều học âm nhạc cổ điển đến khi ra trường tìm việc thì lại không tìm được công việc thích hợp, hoặc may mắn hơn thì tìm được việc làm một tay chơi đàn piano trong quán rượu, nhiều người xuất sắc hơn chỉ có thể nổi danh hoặc không nổi danh trong dàn nhạc khi biểu diễn.

Có thể tới hội giao lưu âm nhạc những học sinh này đa số đều lấy được giấy khen hoặc học bổng, không có tài cán cũng có một chút thực lực, nhưng chỉ cần họ có một giải thưởng nào đó thì họ liền có

thể được người khác coi trọng, vì thế mà có rất nhiều người chọn đi con đường tắt, mặc dù sẽ bị người khác xem thường, cũng có thể coi là lỗ vốn, Thiên Thảo rất bội phục dũng khí của họ, chỉ là, thứ mà dễ dàng có được thì thứ đó sẽ không chắc chắn.

Quan trọng nhất là, Thiên Thảo căn bản không phải tới nơi này bái sư học nghệ, mà cô cũng không có cầu xin người đàn ông này giúp cô tìm được một sư phụ tốt, tại sao người đàn ông này lại nắm tay cô không buông!

Đột nhiên, có một cánh tay duỗi đến nắm lấy cánh tay của gã đàn ông kia, kéo ông ta và Thiên Thảo tách ra, người này Thiên Thảo rất quen thuộc, âm thanh có chút lạnh lùng lên tiếng: "Cô gái này tôi đã chọn."

Gã đàn ông say rượu thấy Nguyễn Tây thì lộ ra một tia sáng tỏ mang vẻ mặt kính sợ nói: "Xin lỗi xin lỗi, thì ra cô gái này tới đây là vì ngài... Quấy rầy đến hai người rồi tôi thật vô ý."

Nói xong gã đàn ông say rượu bước đi, Nguyễn Tây rũ mắt nhìn Thiên Thảo bởi vì uống rượu mặt có chút đỏ: "Không phải bảo cô không nên tới sao? Nơi này rất tối."

"Đi ra ngoài thì có đèn đường."

Nguyễn Tây: "..... Đi thôi, đi theo phía sau tôi."

"Ừ được."

Một người đàn ông trung niên dẫn theo một cô gái ngăn cản đường đi của hai người, ông ta trông thấy Thiên Thảo thì ngăn người, vẻ mặt quái dị: "Nguyễn Tây, gọi cậu tới đây không có việc gì khác, chính tôi phát hiện cô gái này là hạt giống tốt, trong dàn nhạc tôi còn

thiếu một người, cô ta kéo đàn vi-ô-lông." Nói xong gã đàn ông trung niên đẩy cô gái có diện mạo thanh lệ ra.

Cô gái nhìn thấy dáng vẻ của Nguyễn Tây thì trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng sau đó thì đổi sang khuôn mặt dịu dàng điềm tĩnh nhìn chào Nguyễn Tây một cái: "Thầy Nguyễn Tây khỏe~"

Nếu như Thiên Thảo không nhìn lầm, tiểu nữ sinh này nhìn thấy Nguyễn Tây thì con người uyển chuyển, quyến rũ động lòng người..

Nguyễn Tây liếc cô gái một cái: "Ừ." Nói xong thì lôi kéo Thiên Thảo bước ra ngoài cánh rừng.

Gã đàn ông trung niên phía sau lớn tiếng kêu Nguyễn Tây: "Cậu không đưa cô ta đi sao?"

"Không được." Nguyễn Tây đơn giản đáp: "Trở về nước kêu cô ta tới tìm tôi."

Đi ra khỏi cánh rừng, Thiên Thảo rốt cuộc cũng không nhịn được mà hỏi: " Sư phụ, có phải anh coi trọng cô gái kia phải không."

"Người đàn ông tiến cử cô gái đó là Duy Dã Lạp trong coi đại sảnh, đi đâu biểu diễn đều nhờ ông ta ký tên.

"A a, sư phụ anh không cần hiểu lắm, tôi không muốn hỏi cái gì khác."

Thật ra thì Thiên Thảo đã tự động bồ óc mình ra, sau khi về nước Nguyễn Tây nhốt cô gái này ở trong phòng XXOO..... Tha thứ cho tâm hồn cô không hồn nhiên.

Thì ra Nguyễn Tây đồng ý với gã đàn ông trung niên kia tiếp nhận cô gái

đó chỉ là muốn cho gã đàn ông trung niên đó một chút danh dự, về sau thì ban nhạc dễ dàng biểu diễn.

Nguyễn Tây khế nghiêng đầu liếc Thiên Thảo một cái: "Vậy cô đang nghĩ cái gì?"

Chương 64: Có thể nhận được sao?

Editor: Mẹ Bầu

Betaer: Mẹ Bầu

Nguyễn Tây khẽ nghiêng đầu liếc Thiên Thảo một cái: "Này cô nghĩ cái gì?"

"Tôi nghĩ... Tôi đang sợ rằng có người giành mất chén cơm của Nghiêm Húc, chẳng phải cô nhóc kia cũng học đàn vi-ô-lông đó sao."

"Chờ tôi tìm được người khác có khả năng thay thế người kia đã rồi hãy nói."

Thiên Thảo cảm thấy cực kỳ vui mừng, hóa ra là sự tán thưởng của Nguyễn Tây đối với Nghiêm Húc đã đạt tới loại trình độ này.

Một đường đi theo Nguyễn Tây qua hồ nước, đi qua hành lang dài, đột nhiên Nguyễn Tây bị một cô gái gọi lại, nghe có vẻ rất thân thiết. Thiên Thảo định thần nhìn lại, cô gái kia chẳng phải chính là nữ sinh lúc trước đã bay cùng chuyến bay với cô tới đây hay sao! Chỉ là, bất quá tối nay cô ăn mặc cực kỳ bắt mắt. Chiếc váy dài màu rượu đỏ lộ vai, đường lượn sóng màu nâu cũng được cố ý xử lý qua, trên mặt được trang điểm tinh xảo, thoạt nhìn trông cô không còn như lúc bình thường nữa, mà đã đẹp hơn trước rất nhiều.

Nguyễn Tây dẫn theo Thiên Thảo đi tới nhập hội. Thiên Thảo tùy tiện nhìn lướt qua ở trên chiếc bàn dài hẹp kia một cái, lúc ánh mắt xẹt

qua một góc thì đột nhiên sững sờ! Ở nơi đó, cô thể nhưng lại nhìn thấy Nghiêm Húc.

Khoảng cách của hai người không tính là xa, vị trí đó chỉ cách có hai người.

Ánh mắt của Nghiêm Húc rũ xuống, cũng không biết có nhìn thấy cô hay không. Hàng lông mi thật dài in bóng ở trên mí mắt tạo thành một khoảng tối hình rẻ quạt. Thiên Thảo chú ý tới một chiếc băng tang bằng lụa đen mà anh đang mang trên tay áo bộ âu phục màu đen. Mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể khiến người ta lưu ý đến. Anh mang băng tang này là vì mẹ của anh sao!

"Ô! Cô giáo Thiên Thảo, cô giáo cũng tới à?" Cô nữ sinh lúc trước đã bay cùng chuyến bay với Thiên Thảo, sau nhìn thấy Thiên Thảo đã bày ra bộ dạng một vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Cô giáo Thiên Thảo, chẳng phải là cô không tới buổi giao lưu âm nhạc hay sao?"

"Đó là do anh ta nói." Thiên Thảo chỉ chỉ vào Nguyễn Tây.

Nguyễn Tây nhấp một ngụm rượu mà nam học sinh bên cạnh đã rót cho anh: "Tôi lại cho là cô ấy không đến."

Một người phụ nữ châu Âu có mái tóc dài màu vàng kim, sau nghe nói Thiên Thảo là học sinh của Nguyễn Tây, thì không kiềm chế được mà ngoài ý muốn bật kêu to lên: "Nguyễn Tây không phải anh đã nói không thu nhận học sinh sao? Lần trước tôi đề cử cho anh một chàng trai làm học sinh, thế nhưng mà ngay cả nhìn một cái, anh cũng chưa từng nhìn thì đã cự tuyệt!"

"Tôi đã từng đi xem học sinh kia chỉ huy, mặc dù lúc ấy xem ra kỹ thuật rất tốt, nhưng mà lên cao trong một không gian không lớn, thì sự chỉ huy của cậu ta rất giống với Bruno, tôi cảm thấy là anh ta đã

bắt chước Bruno." Đối với đồng nghiệp, chung quy Nguyễn Tây luôn tỏ ra kiên nhẫn hơn mấy phần đối với những học sinh.

"Như vậy nói rõ học viên mới này của anh rất có tài hoa..." người phụ nữ tóc vàng cười híp mắt nhìn hướng Thiên Thảo, sau đó đưa cho cô một ly chất lỏng màu vàng: "Không ngờ rằng, ở chỗ này lại có thể được gặp học sinh của Nguyễn Tây, thật là hiếm có khó tìm... nào chúng ta uống một ly..."

Thiên Thảo nhìn cái bình đựng đầy chất lỏng kia một chút, là sâm banh, số độ ghi trên đó có thể nói là cao hơn rượu trái cây rất nhiều.

Bởi vì không thể nào từ chối nổi, Thiên Thảo đành phải chạm ly với người phụ nữ kia sau đó cũng chỉ uống tượng trưng một hớp, chứ không uống hết sạch rượu ở trong ly.

"Cô giáo Thiên Thảo, cô chính là người đã tham gia tranh tài ở Bối Thượng Tòng đó sao? Tôi đã đi xem... còn rất thích cô nữa! Tôi cũng vậy, xin mời cô một ly!" Một sinh viên khác đứng dậy.

"Nếu giáo sư Nguyễn Tây đã không uống rượu, vậy thì tôi cũng xin kính tiền bối Thiên Thảo một ly." Lại một người nữ sinh khác đứng lên.

"Ai dà, chỉ nhấp một chút thôi mà, cô giáo Thiên Thảo, cô thật là quá hẹp hòi..." lại có người nói.

Ly rượu không của Thiên Thảo lại bị rót đầy lên. Một đệ tử đưa cái ly vừa rót đầy cho Thiên Thảo, trên đường đột nhiên bị một cái tay chặn lại, một giọng nói trong trẻo, hơi có chút trầm thấp nói: "Để tôi uống thay cho cô ấy đi!"

Thiên Thảo không nghĩ tới là Nghiêm Húc.

Yên lặng nuốt rượu xuống, Nghiêm Húc cũng không nhìn về phía Thiên Thảo bên kia, phảng phất giúp cô uống đỡ một ly rượu, chỉ rất là một chuyện thuận tiện thì làm mà thôi.

Sau đó, mỗi lần có người đến mời rượu Thiên Thảo, Nghiêm Húc cũng sẽ yên lặng lấy đi, yên lặng uống.

Mái tóc cắt bằng của Nghiêm Húc bây giờ đã trở nên dài hơn, có thể chải lật sang một bên vén vào sau tai, làm nổi bật lên ngũ quan hoàn mỹ của anh. Kiểu tóc để giống như Liszt (*) càng khiến cho hơi thở nghệ thuật của anh tăng thêm sự bình thản. Mặc dù anh chỉ yên lặng ngồi ở một bên không nói lời nào, nhưng mà, đối với những nữ sinh đang ở tại chỗ đó mà nói, cũng đủ để hấp dẫn người rồi.

(*) Franz Liszt (1811-1886): Nghệ sĩ Piano danh tiếng người Hungary. Liszt là một trong những nhạc sĩ vĩ đại nhất thế kỷ 19. Ông đã dành nhiều năm chu du khắp châu Âu. Ông nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng có những kỹ thuật điêu luyện trên bàn phím. Ông có mái tóc cắt bằng, để dài ngang vai theo lối cổ điển, thường chải lật ra phía sau.

Lúc này một nữ học sinh nước ngoài nhìn thấy chiếc băng lụa đen trên cánh tay của Nghiêm Húc liền tò mò kéo ra, hỏi: "Đây là cái gì vậy? Đồ trang sức sao?"

Nghiêm Húc liền kéo tay nữ học sinh kia ra: "Không phải vậy!"

"Vậy thì nó là cái gì thế? Có thể cho tôi mượn mang thử được không?" Cô nữ học sinh hướng Nghiêm Húc chớp chớp đôi tròng mắt màu nâu sáng, ai ngờ Nghiêm Húc ngay cả giải thích cũng không chịu giải thích cho cô, chỉ nói một ngắn gọn: "Không được."

Không phải và không được, nếu dùng tiếng Anh đều nói là: NO.

Thiên Thảo có chút suy đoán, nhất định là tiếng Anh của Nghiêm Húc không tốt, ngoại trừ từ NO ra thì anh sẽ không thể nói được từ khác, cho nên anh chỉ nói như vậy...

Cô gái nữ sinh nước ngoài bị liên tục cự tuyệt như vậy, không kiềm chế được, mặt mũi có chút giận dữ, có thể cô cũng cho là Nghiêm Húc nghe không hiểu được sự thâm thúy của tiếng Anh được bao nhiêu, liền lầm bầm ra ngoài thành tiếng: "Giả bộ cái gì chứ, muốn nịnh bợ cô giáo Thiên Thảo cho nên ngăn cản uống rượu giúp cô ấy như thế, cho là người ta sẽ để ý đến anh sao?"

Nữ học sinh kia không biết Thiên Thảo và Nghiêm Húc quen biết nhau, nên mới nói ra tất cả những gì thống khoái trong lòng mình, không nghĩ tới Nghiêm Húc lại trả lời cô. Mà nội dung đáp lại của anh lại bằng tiếng Anh, ngữ điệu nói của anh cũng không giải thích được: "Đúng vậy đó, là vì cô ấy nhìn tôi thấy chướng mắt."

Trong lòng Thiên Thảo nhéo lại thật chặt, sau đó cô cười và giải thích cho mọi người: "Trước kia tôi là cô giáo của anh ấy!"

Nữ học sinh ngoại quốc lúc trước không hài lòng với Nghiêm Húc liền kinh ngạc hỏi: "Trước kia cô là cô giáo của anh ta? Đó là do anh ta quá tệ cho nên cô mới khai trừ anh sao?"

Thiên Thảo vuốt vuốt cái trán: "Không phải vậy, anh ấy rất ưu tú cũng rất có tài năng, tôi không làm cô giáo anh ấy là bởi vì..." Thiên Thảo chỉ chỉ Nguyễn Tây: "Vị này và tôi đã cùng nhau tranh giành để làm giáo viên của anh ấy đấy!"

Nữ học sinh kia kinh ngạc, trong nháy mắt vẻ mặt nhìn Nghiêm Húc liền không giống nhau, Nghiêm Húc cũng lập tức trở thành hàng bán

chạy ở trong mắt mọi người.

Thực sự đã xảy ra một điều ngoài dự liệu nhất, Thiên Thảo vừa dứt lời, Nguyễn Tây vẫn luôn giữ bộ dạng giả bộ cái vẻ khiêm tốn như lúc trước, thế nhưng lại "Ừ" một tiếng phụ họa với cô!

Thiên Thảo nhìn Nguyễn Tây nhếch môi cười cười, giáo sư à, anh thật sự đã quá nể tình rồi!

Một nam học sinh đột nhiên nói với Thiên Thảo: "Nếu hiện giờ cô giáo Thiên Thảo đang không có học sinh như vậy, thì xin hãy thu nhận tôi làm đồ đệ đi! Chỉ cần dạy tôi âm luật thôi cũng đã rất tốt rồi, các loại kỹ xảo khác của tôi cũng cực kỳ tốt... "

"Cái gì kỳ xảo?"

"Ngón tay của tôi rất linh hoạt, kỹ xảo đầu lười cũng rất tốt."

"Cậu đang học cái gì?"

"Kèn Cla-ri-nét."

Phù... Thiên Thảo lau mồ hôi, thì ra là như vậy, là do gần đây cô đã quá không thuần khiết sao?

Bởi vì Thiên Thảo cùng Nguyễn Tây cùng thay nhau nói những lời có liên quan đến nhau kia, người tìm đến Nghiêm Húc để nói chuyện phiếm đột nhiên nhiều hơn. Trong những câu chuyện phiếm đó, bọn họ cũng không thể hiện một chút nào về sự nhất trí đối với Nguyễn Tây, vị nhạc gia có cấp bậc về nhạc âm đang ở cùng bàn ăn cơm với họ. Thiên Thảo ghé vào lỗ tai Nguyễn Tây nói: "Giáo sư, bọn họ nghĩ muốn nạy góc tường!" (*)

(*) Ý nói muốn lôi kéo Nghiêm Húc ra khỏi dàn nhạc của Nguyễn Tây.

"Nạy ra đi, không nạy ra nổi đâu."

Có lẽ là Nguyễn Tây đã đánh giá quá cao sức quyến rũ của mình rồi! Anh để cho Nghiêm Húc vào dàn nhạc nhiều nhất cũng chỉ có thể cho anh một chỗ ngồi cao nhất của đàn vi-ô-lông. Nhưng mà lúc này có một người tiếng tăm lừng lẫy trên quốc tế về đàn vi-ô-lông lại vây lượn ở bên cạnh Nghiêm Húc nhà họ, nói chuyện cùng anh cả ngày, giống như là không có gì là không hài lòng đối với đứa bé này vậy.

Nếu như Nghiêm Húc làm đồ đệ của vị nhạc gia đàn vi-ô-lông kia, không còn làm việc ở trong một dàn nhạc lẫn lộn kia nữa, thì phải là một người có thể trở nên vô cùng có thành tựu. Cho nên lúc này, Thiên Thảo thực sự hi vọng, Nghiêm Húc mau đi cùng với vị nhạc gia đàn vi-ô-lông kia đi, cái vị đại thúc đó mới chính là người thuộc về anh, Nguyễn Tây này không phải là món ăn của anh!

Cuối cùng cũng không biết trong lòng Nghiêm Húc đã lựa chọn thế nào, dù sao ông bác nhạc gia đàn vi-ô-lông kia, sau khi nói chuyện đàm luận, thì đã cùng Nghiêm Húc nâng sâm banh, rồi tản ra đi xung quanh hồ nước, Thiên Thảo nhìn có chút hả hê đối Nguyễn Tây nói: "Cũng đã nạy được rồi!"

Nguyễn Tây ngược lại hớp một ngụm sâm banh nữa, lại bình tĩnh nói: "Hai người cãi nhau đi."

Thiên Thảo ngơ ngẩn, Nguyễn Tây chỉ nói một tiếng "Cũng tốt", liền kéo cô: "Chúng ta trở về."

Nếu như vừa mới rồi Nguyễn Tây không nói câu nói kia, cho tới bây giờ Thiên Thảo vẫn còn chưa phát hiện ra anh lại là một người nhạy cảm như vậy, vẫn cảm thấy anh không ăn lừa khói nhân gian, thế

giới tình cảm của anh cực kỳ nguội lạnh, nhưng không ngờ mới gặp nhau không đến mấy lần, lại phát hiện Nguyễn Tây có tâm tư tinh tế, có ý định giấu giếm những tình tiết nhỏ của Nghiêm Húc rất sâu như vậy.

Bất quá Thiên Thảo có một chút bất mãn khác. Lời nói vừa mới rồi của Nguyễn Tây có ý tứ là muốn lợi dụng cô để lưu Nghiêm Húc ở lại sao? Mang tình cảm của người khác nhập vào trong kế hoạch, coi tình cảm trở thành một phần công tác, có phải đại não của Nguyễn Tây đều sử dụng bằng linh kiện hay không? Phân tích tinh tế, sau đó lựa chọn theo lý tính?

Vào ngày thi đấu chung kết, Thiên Thảo liền đi tới hiện trường tranh tài sớm một chút. Hôm nay cô mặc chiếc váy đuôi cá màu đỏ sậm lệch vai, càng làm nổi bật lên làn da trắng, vóc người hoàn mỹ cũng đột nhiên hiện rõ ra ngoài. Nguyễn Tây nói cái màu sắc này có lợi cho việc thu hút ánh mắt của người khác. Chỉ cần có thể làm cho tất cả ánh mắt của người trình diễn đều tập trung nghiêm túc ở trên người cô, như vậy việc tranh tài cũng đã được thành công một nửa.

Mặc dù thời gian tranh tài còn có phải một lúc nữa mới bắt đầu, nhưng mà đại đa số người dự thi tiến vào trận chung kết cũng đã tới, trong phòng đợi lên sân khấu có rất nhiều người, bởi vì một người thi là sẽ có các bạn bè cùng đi.

Vì vậy không riêng đại sảnh âm nhạc dùng làm hiện trường chỉ huy cuộc so tài, bình thường còn có những đồ biểu diễn, linh kiện khác. Ở trên học tủ của phòng hậu trường sân khấu đều có thể dễ dàng tìm thấy các loại nhạc khí và những linh kiện nhỏ khác. Ví dụ như lưỡi dao nhỏ dùng để gọt linh kiện lưỡi gà để phát ra âm thanh của kèn Cla-ri-nét, cái ly dùng để ngâm lưỡi gà, bàn chải nhỏ hút bụi, găng tay cao su cho người chỉ huy. Thiên Thảo lấy ra một đôi găng tay cao su đặt ở trên chiếc gậy chỉ huy, mặc dù có rất ít người đeo

cái này, bởi vì sẽ làm ảnh hưởng đến độ linh hoạt của gậy chỉ huy ở trong tay, nhưng Thiên Thảo vẫn cảm thấy như vậy sẽ chắc chắn hơn một chút.

"Thiên Thảo, hôm nay tới rất sớm sao..." bên tai truyền đến giọng nói của Kha Ni. Thiên Thảo còn chưa phản ứng kịp thì cái cằm liền bị nắm chặt lấy, tiếp theo là một nụ hôn đúng cách thức, tiêu chuẩn rơi xuống thật lâu. Đầu lưỡi thật dài của Kha Ni tưởng chừng muốn xâm lấn cả cổ họng của cô, Thiên Thảo ho khan một hồi, trên lưỡi cô truyền tới mùi vị ngọt ngào.

"Chúc em tranh tài “vui vẻ...”, Kha Ni hướng Thiên Thảo chớp mắt vài cái, không nói từ “thành công”, mà lại dùng từ “vui vẻ” để nói.

"Kha Ni, tôi đã nói rồi, tôi không thích cái phương thức chào hỏi như thế này!" Thiên Thảo cau mày, đối với loại công tử không có lễ phép quần là áo lượt, đã đạt đến mức độ không thể nhin được nữa trình độ.

"Đại khái là tôi đã quên..." Kha Ni vừa cong khóe môi lên vừa cười cười vẻ đầy quái dị: "Bất quá, đợi một chút nữa nhất định em sẽ cầu xin tôi hôn em..."

Những lời nói này thành công làm cho Thiên Thảo đề cao cảnh giác.

Có thể ngay từ lần đầu tiên Thiên Thảo ra sân khấu, một khắc kia sau khi mọi người biết cô là một cô gái trẻ, buổi tranh tài sau đó cô tổng có thể thu nhận được những ánh mắt đầy địch ý, phảng phất như cô không nên xuất hiện ở chỗ này. Nhưng mà tất cả những loại địch ý đối với cô kia, cứ từ từ lấn theo vào trận chung kết rồi chậm chậm biến mất, cho đến bây giờ cô rất khó phát hiện ra có ai là nhìn cô thấy không vừa mắt. Bất quá Thiên Thảo biết, loại người này rất giỏi về ẩn núp, chỉ là không có biểu hiện ra mà thôi.

Lúc này có nhân viên làm việc từ bên ngoài bưng tới một khay nước, Kha Ni lễ phép nhận lấy phân phát cho mọi người, đến trước mặt Thiên Thảo lúc này toàn bộ cả một khay nước cũng đã bị tranh giành đến không còn, chỉ còn lại duy nhất có một ly. Từ tốc độ giành nước Thiên Thảo cũng có thể cảm giác được tràn đầy những địch ý lẫn sự miệt thị của người dự thi đối với cô.

Đúng vậy, cô là một nữ sinh, mà cuộc tranh tài chỉ huy quốc tế liên tục suốt hai mươi năm này đều không hề có nữ sinh tham gia. Mà cô sau khi tham gia không ngờ lại có thể thuận lợi lên cấp nhiều lần như thế, điều này làm cho rất nhiều người mài dò trông mắt cũng bởi vì ghen tỵ, bỏ quên mất thực lực của cô, bởi vì cô là dựa vào quy tắc ngầm mà lên vị trí này, dù sao ban giám khảo cũng đều là phái nam.

Nguyên nhân bởi vì câu nói vừa mới rồi của Kha Ni, Thiên Thảo cũng không uống chén nước kia nữa, mà chỉ đặt nó ở bên cạnh. Mặc dù Kha Ni cả ngày đều cười híp mắt đối với cô, nhưng mà cô có thể cảm nhận ra người đàn ông này rất nguy hiểm.

Thời gian chuẩn bị lập tức cứ thế trôi đi, cuộc tranh tài bắt đầu, Thiên Thảo được sắp xếp lên sân khấu ở vị trí thứ ba. Hiện tại người dự thi thứ nhất đã lên rồi. Đang trong lúc chờ đợi, Thiên Thảo cảm giác thân thể có chút không thoải mái, nóng đến khó chịu, chung quy trên da đang toát ra lớp mồ hôi, bắp thịt không kiềm chế được, thoáng chút run rẩy nho nhỏ. Chẳng lẽ cô bắt đầu căng thẳng?

Nhưng chỉ một lát sau Thiên Thảo lập tức không cho là như thế nữa. Người biểu diễn thứ nhất đã chuẩn bị kết thúc. Thiên Thảo khó chịu nằm úp người ở trên chiếc bục trong phòng đợi lên sân khấu, hai tay ôm lấy vai của mình cố gắng kiềm chế sự kích động muốn rên lên một tiếng, cách một lớp bộ lễ phục thật mỏng, cô cảm giác đỉnh nhũ hoa của mình đã cứng lên, hai chân cứ cọ sát vào nhau không sao kiềm

chế được, nơi đó bị kích động, ươn ướt một mảnh.

Rốt cuộc đã có chỗ nào sai đây? Hôm nay ngoại trừ cô ăn bữa ăn sáng ra, ngoài ra cũng không hề ăn thứ gì lung tung! Kha Ni đưa nước cho, cô cũng không có uống, làm sao lại biến thành như vậy, chẳng lẽ đây là phản ứng tự nhiên sao?

"Này, Thiên Thảo, cô làm sao vậy? Không thoải mái sao?..." Kha Ni đột nhiên đi tới, khẽ vuốt ve chỗ lưng trần bộ lễ phục mà Thiên Thảo đang mặc để lộ ra, tựa như an ủi cô vậy, làm cho Thiên Thảo run rẩy một hồi. Hai tay Kha Ni lại trượt xuống dưới, ngay trước mặt tất cả người dự thi trong phòng đang đợi lên sân khấu, anh ta xoa bóp bộ ngực nổi lên của Thiên Thảo, cách lớp vải đùa bốn đỉnh nhũ nhô ra của cô: "Quả nhiên là em bị ngã bệnh rồi, đến nơi này cũng đã đứng lên rồi đây này..."

Trải qua sự vuốt ve của Kha Ni, Thiên Thảo rốt cục không nhịn được liền phát ra ngoài một tiếng rên, trong thân thể cô giống như đang có một ngọn lửa bốc lên, cháy rừng rực. Thân thể mềm mại của cô không ngừng giãy dụa, run rẩy, nhưng lại không hóa giải được một chút thống khổ nào của cô. Duy nhất có thể hóa giải chính là giọng nói vừa rồi của Kha Ni, nghe giọng nói của anh ta, cô rất không tự chủ muốn áp sát thân thể của mình vào người anh ta, để cho anh ta có thể vuốt ve cô dễ dàng hơn.

Bất quá lý trí còn chưa bị thân thể tiến công đập xuống, Thiên Thảo vội vã nghiêng chặt hai hàm răng lại nén nhịn sự kích thích của dục vọng xuống. Lúc này ngón tay của Kha Ni đang nắm nhẹ ở bên eo của cô liền trượt xuống dưới, khẽ cọ sát nơi khe hông mềm mại của cô: "Hiện tại người dự thi thứ hai đã lên sân khấu rồi đó! Thiên Thảo, em vẫn còn muốn đi tranh tài ư, có muốn chúng tôi tới giúp em hay không?..."

Kha Ni nói là “Chúng ta”, bao gồm có anh ta và có thêm ba người khác nữa, thuận tiện còn có thể cộng thêm cả những người dự thi đang đợi trong phòng lên sân khấu không biết tình huống thế nào, cho là Thiên Thảo lúc này đang tùy thời tùy chỗ phát tình.

Không thể không nói, thân thể của Thiên Thảo rất có lực hút, khi Kha Ni nói như vậy thì tất cả ánh mắt của những người dự thi nhìn thẳng vào.

Kha Ni lại phối hợp nói: "Thiên Thảo không nói lời nào, như vậy chúng ta liền lên nhé... hiếm khi được em chủ động như vậy, chẳng lẽ là bình thường đã quen với quy tắc ngầm của những vị trong ban giám khảo kia, hôm nay lại đột nhiên muốn thực hiện quy tắc ngầm một chút với chúng ta để cho chúng ta cố ý thua em sao?"

Lời nói của Kha Ni lập tức dẫn đến phát ra một hồi những tiếng nghị luận: "Lần đầu nhìn thấy một cô gái Á châu phóng đảng như vậy!"

"Nếu cô ta nói, cô ta nguyện ý đi làm mấy cái như vậy, thì như thế nào, dù sao thân thể của cô ta cũng đã bị những vị trong ban giám khảo kia chơi thấu rồi."

"Đợi tôi còn phải lên sân khấu đã, ông cứ chơi đùa trước đi, khi nào trở lại đến lượt tôi lên."

Bất tri bất giác, những người đàn ông này đã nghị bàn về phương pháp xử trí Thiên Thảo, không chút có một người nào tỏ ý nghi ngờ những lời mà Kha Ni đã nói..., hơn nữa lại còn có vẻ rất tin những lời nói của anh ta, cho là Thiên Thảo là một người chuyên dựa vào việc đi quyến rũ những vị trong ban giám khảo, hiện tại lại tới đây để quyến rũ bọn họ.

Ngấm ngầm chịu đựng sự thống khổ, đột nhiên Thiên Thảo nghĩ đến

lúc trước Kha Ni đã từng hôn cô, hơn nữa còn có một loại mùi vị ngọt ngào, chẳng lẽ đó là Kha Ni đã thông qua nụ hôn để đút cho cô một thứ gì đó chẳng?! Cổ họng của Thiên Thảo khàn đi, trừng mắt hướng về phía Kha Ni: "Là anh?!"

Kha Ni không thừa nhận, ngược lại lại kéo luôn dải váy trên vai của Thiên Thảo xuống. Không có đồ trói buộc, bộ ngực đầy đặn của Thiên Thảo liền bị lộ ra hơn phân nửa, khiến cho Kha Ni dễ dàng nắm bắt lấy bộ ngực của cô hơn. Anh ta hướng về phía lỗ tai của Thiên Thảo hà một hơi: "Có thể nhẫn nhịn được sao? Muốn phát tình thì cứ việc nói ra đi..."

Thứ thuốc mà anh ta đã đút cho Thiên Thảo uống chính là loại thuốc kích dục mạnh mẽ nhất trong các loại thuốc kích dục, hơn nữa lại chỉ có hiệu quả đối với phụ nữ. Nếu như không được phát tiết ra ngoài, thì có thể nói, vĩnh viễn sẽ bị tác dụng của thuốc quấy nhiễu, cho dù là ai cũng sẽ không thể nhẫn nhịn được. Bất quá bây giờ người ở trong phòng đợi lên sân khấu có nhiều người như vậy, anh ta tin tưởng Thiên Thảo sẽ rất tận hứng, hơn nữa, tất nhiên là cô sẽ không thể vượt qua được buổi thi diễn xuất của mình. Cứ như vậy, Thiên Thảo không chỉ bị thất bại, trượt trong cuộc tranh tài, mà còn có thể bị anh ta nhuộm thành một khối xinh đẹp, biến cô ở trong mắt những người dự thi hôm nay, thành một người phụ nữ phóng đảng tự mình làm tự mình chịu.

Kha Ni không trực tiếp vác súng cứng rắn lên, bởi vì anh ta hi vọng được nhìn thấy Thiên Thảo lắc đầu cầu xin thương xót, giống như bộ dáng của một con chó cái đang tìm kiếm sự an ủi của mọi người đối với mình. Hiện tại cô cũng đã bị anh ta kích thích không sai biệt lắm, bất kể là trinh tiết liệt nữ cũng chỉ còn là một thứ quả để ăn mà chưa được mở ra, ở dưới tác dụng của thuốc, cô chỉ có thể trở thành một thứ đồ chơi của đàn ông mà thôi!

Trong dự liệu, Thiên Thảo chuyển động, nâng cái mông của mình lên. Một lũ đàn ông rục rịch góc đầu dãy, rất muốn cứ như vậy đặt Thiên Thảo nằm ra ở trên bục, cởi hết váy áo của cô ra, tuy nhiên liền bị Kha Ni ngăn lại. Kha Ni nói: "Để cho chính cô ta tự cởi."

Chỉ có điều, trong dự liệu luôn có những chuyện ngoài dự liệu. Vốn dĩ Kha Ni cho là Thiên Thảo sẽ tự cởi váy áo của mình ra, nhưng không nghĩ tới mấy động tác nâng cao cái mông của mình lên án này của Thiên Thảo chỉ là vì để cho mình có thể đứng được cao hơn một chút, phảng phất như cô dùng hết toàn lực của mình vậy, Thiên Thảo cầm lên thật nhanh mấy con dao nhỏ dùng để gọt lưỡi gà phát ra âm thanh của kèn Cla-ri-nét, cắm vào ở bên trong bắp đùi của mình. Lưỡi dao nhỏ mà sắc bén đã khiến cho trên đùi của cô lập tức chảy ra một đường máu quanh co! Sự đau đớn khiến cô đã đánh đổi được sự tỉnh táo tạm thời, cô cắn răng nhanh chóng hét to đối với lũ đàn ông ngu xuẩn đang động dục kia: "Cũng cút ngay đi cho tôi! Bà đây đã bị người đút thuốc!"

Bởi vì dưới tình trạng khẩn cấp Thiên Thảo đã dùng tiếng Hán để nói, cũng không biết lũ đàn ông ngoại quốc kia nghe có thể hiểu được hay không!

Chương 65: Có N loại phương pháp ức chế dự vọng

Editor: Yi siêu biến thái

Betaer: Mẹ Bầu

Dưới tình trạng khẩn cấp Thiên Thảo đã dùng tiếng Hán để nói, cũng không biết lũ đàn ông ngoại quốc kia nghe có thể hiểu được hay không!

Quả nhiên người ở đây khi nghe lời của cô đáng vẻ đều mơ hồ, nhưng dưới hành động tự mình hại mình lẫn tiếng hét sắc nhọn của cô, đã thành công làm cho lũ đàn ông đang đi về phía cô phải dừng bước.

Nơi bị chảy máu bởi vì có liên quan đến tác dụng của thuốc mà cũng dần dần không còn đau nữa, dự vọng ngày càng tăng, giống như một dạng virus xâm lấn vào đại não vừa tạm thời tỉnh táo của cô. Thiên Thảo lại dùng tiếng Anh nhanh chóng dịch câu nói kia lại, chỉ có điều giọng nói đứt quãng, còn kèm theo tiếng rên rỉ mê người.

Thân thể đã không ổn, nếu không giải quyết nhất định sẽ rất khó chịu... Hơn nữa cô còn có cuộc thi, bây giờ đã đến người dự thi thứ hai, gần đến lượt cô rồi...

Thiên Thảo chợt đẩy Kha Ni rồi chạy ra khỏi phòng chờ. Kha Ni bị giật mình cho nên đã không kịp ngăn cản. Lúc anh ta lấy lại được tinh thần thì Thiên Thảo đã chạy ra ngoài, mắt nhìn thấy sắp thành công, Kha Ni cảm thấy không cam lòng cho nên cũng đuổi theo Thiên Thảo,

đồng hành còn có ba người bạn của anh ta. Trước khi làm chuyện này, bọn họ cũng đã bàn bạc ổn thỏa xong, phải đoạt về tay người đẹp châu Á sáng chói này. Đây là chuyện mà tất cả cánh đàn ông đều không kiềm chế nổi sự thèm thuồng! Lúc trước ba người của anh ta cũng đã đáp ứng ngay mà không chút do dự.

“Bọn đàn ông kia không đến cũng tốt, mặc dù rất muốn nhìn thấy cô ta bị tất cả đàn ông làm cho biến thành bộ dáng heo mẹ. nhưng mà bốn người chúng ta thì có thể nói là thời gian của mỗi người lại càng được thừa thãi.” Kha Ni an ủi bởi vì sự kiện thay đổi mà có người có vẻ hơi trù trừ: “Người Trung Quốc rất coi trọng danh dự, nếu chúng ta làm thật cô cũng không nói ra, hơn nữa coi như nói ra, chúng ta không bắn vào trong để cho cô nắm được cái chuỗi, thì cũng không thành vấn đề! Mọi việc đều có tôi ở đây rồi, bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng tiền để giải quyết.”

Lời nói của Kha Ni làm cho lá gan ba người kia to lên. Gia đình Kha Ni thuộc loại gia đình đại tư bản ở Vương quốc Anh, bình thường theo anh ta đua xe gây tai nạn cũng không thành vấn đề. Mấy người quần là áo lượt quen được nuông chiều kia, nghe Kha Ni buông lời như vậy, hiển nhiên bao nhiêu lo lắng đều ném ra sau ót.

Tiến vào vòng chung kết có bảy người, có ba giải thưởng gồm giải vàng, giải bạc, và giải đồng. Kha Ni là người cuối cùng ra trình diễn, anh ta tin tưởng nếu không có Thiên Thảo thì nhất định anh ta có thể đoạt được giải vàng. Bởi vì thầy của anh ta là một người ở trong ban giám khảo, vì đã thông mối quan hệ nên đã âm thầm tặng không ít quà, cho nên không có Thiên Thảo là tốt nhất. Bất quá anh ta vạch ra kế hoạch này nguyên nhân trọng yếu nhất chính là coi trọng thân thể của Cửu Thiên Thảo, dáng vẻ của cô trong bộ lễ phục, nếu như không mạnh mẽ kiềm chế, có thể nói, sẽ làm cho ánh mắt của anh cũng không thể nào rời bỏ nổi bóng dáng của cô, dù chỉ là một cái chớp mắt!

Nhân viên công tác gõ gõ lên cánh cửa phòng chờ lên biểu diễn: “Số ba Cửu Thiên Thảo chuẩn bị, số hai đã sắp kết thúc.” Thấy không có ai lên tiếng, nhân viên công tác lại hô một tiếng: “Cửu Thiên Thảo đâu?”

Lúc này trong phòng chờ lên biểu diễn truyền đến một giọng nói thật nhỏ: “Có thể cô ấy bỏ cuộc rồi.”

Nhân viên công tác cả kinh, đến trận chung kết còn bỏ cuộc?

"Mọi người khẳng định là như vậy sao?!" Anh ta hỏi.

Không ai lên tiếng, chẳng biết tại sao cũng không ai hi vọng Thiên Thảo trở về! Nếu như cô nhường lại vị trí này, như vậy không biết trong bọn họ có ai có thể lên được vị trí đó, đoạt được giải thưởng ở trận chung kết.

Nhân viên công tác vội vã đi, số hai xuống sân khấu thật lâu cũng không thấy có người lên biểu diễn tiếp. Cái tên Cửu Thiên Thảo đã được gọi ba lần, lúc này nhân viên đi gọi người vừa rồi nhanh chóng đến chỗ ban giám khảo nói thầm mấy tiếng. Chân mày Nguyễn Tây cau lại, anh biết Thiên Thảo không thể nào bỏ cuộc, nhất định là có chuyện gì xảy ra, nhưng anh không thể rời khỏi chỗ ngồi được. không thể làm gì khác hơn là lợi dụng mình là người của phía Trung Quốc cử đến nước Pháp với thân phận là ban giám khảo của cuộc tranh tài lần này: “Chờ đi, gọi người thi kế tiếp!”

Nghiêm Húc cau mày quan sát diễn biến trên sân khấu, không ngờ người tiếp theo không phải Thiên Thảo, cô vốn là thí sinh số ba.

Không có xem trận đấu kế tiếp, Nghiêm Húc vội vã rời khỏi vị trí rồi chạy về phía sau. Trong lòng anh hơi lo lắng, cho dù cô chỉ có chút

không thoải mái thì anh vẫn muốn đi xem tình trạng của cô một chút.

Thiên Thảo vội vã chạy vào phòng vệ sinh, lật lại tấm bảng thành “đang dọn dẹp”. Phải làm sao để có thể kiềm chế tác dụng của thuốc rồi chạy tới cuộc thi, lúc trước dùng dao găm đâm thì cũng chỉ có thể làm cô tỉnh táo tạm thời mà thôi. Thiên Thảo đặt đầu dưới vòi nước đang mở tối đa, mặc dù nước thật lạnh nhưng không thể làm giảm nhiệt độ trên thân thể cô hoặc làm cho đầu óc đang dần rơi vào mê mang trấn tĩnh lại.

Một phương pháp này không dùng được thay đổi sang dùng phương pháp khác. Thiên Thảo há miệng uống một ngụm nước máy thật to vào trong miệng, hi vọng có thể làm nhạt bớt tác dụng của thuốc, nhưng có mùi vị của thuốc khử trùng có trong nước máy lại khiến cô buồn nôn, nhưng mà nôn khan cũng không thể, chỉ còn dư lại lúc này cảm giác thần kinh và lý trí dần dần bị kéo căng ra.

Rốt cuộc chịu không nổi nằm ở trên bồn rửa tay, có lẽ cô chỉ còn cách cuối cùng là...tự mình.

Cô kéo thân thể đã nóng rực kích động đến bất an kia đi tới một phòng vệ sinh kế bên, cô ngồi trên nắp bồn cầu không chống đỡ nổi sự run rẩy, lấy tay đóng cửa lại, nhưng cánh cửa lại bị người khác nắm lại, kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

“Xem ra em đã không chịu nổi nữa rồi, không cần phải chịu đựng, còn có bọn anh ở đây!” Kha Ni cong môi nở một nụ cười khả ố cùng ba người đến gần Thiên Thảo. Cuối cùng Kha Ni cùng một gã đàn ông chen vào trong: “Dường như không gian có chút chật hẹp, nhưng không sao, cả hai người chúng ta cũng có thể lên được ...”

Nắm chặt dao nhỏ trong tay, Thiên Thảo giống như đang cầm cứu tinh, hiện tại nó đại biểu cho việc cô còn lý trí.

Thả tay xuống, lại dùng nó đâm vào đùi, lúc đi trên đường thì cô đã đâm vào hai cái, hiện tại tổng cộng là bốn, cũng còn có khuynh hướng tiếp tục gia tăng lên. Bởi vì ý thức mơ hồ cho nên cô cũng không nhìn rõ, có lúc đâm vào vết thương cũ, nơi đó máu đã chảy lầy lội thành một mảnh.

Một người đàn ông ôm lấy Thiên Thảo từ phía sau, Kha Ni ở trước mặt, kéo lễ phục của Thiên Thảo xuống. Bộ ngực đầy đặn của cô hoàn toàn nháy ra ngoài. Bốn gã đàn ông kia, trong nháy mắt ánh mắt trở nên cứng đờ! Hô hấp của Kha Ni dồn dập, anh ta vạch nhũ hoa trên ngực ra, sau đó liếm vào nơi nổi lên kia, mà một bên ngực khác của cô bị xoa bóp, ở đầu lưỡi của anh ta phát ra tiếng kêu dâm mỹ.

Mà gã đàn ông ở sau lưng Thiên Thảo đang cuốn làn váy đuôi cá lên từng chút, từng chút một, để lộ ra cái mông mềm nhuận cùng cái quần lót đã ướt đẫm của cô. Anh ta vuốt ve mảnh đất đã nổi lên và đầy hưng phấn. Giọng nói khàn khàn tràn đầy tình sắc của Kha Ni kề sát ở bên tai Thiên Thảo: “Thừa dịp bây giờ còn có thể phản kháng thì làm đi, dưới sự trêu đùa của bọn anh, không được bao lâu nữa thì em sẽ khóc lóc yêu cầu bọn anh lên em...”

Bởi vì vừa rồi dùng dao nhỏ đâm mình nên Thiên Thảo tạm thời còn giữ được lý trí, cô vung tay trái cầm đao vạch về phía Kha Ni. Anh ta không ngờ Thiên Thảo còn có thể phản kháng được, phản xạ có điều kiện liền nâng tay phải lên cản lưỡi dao, vừa vặn để cho Thiên Thảo cắt vào ngón trỏ của anh ta.

Kha Ni sửng sốt, anh ta còn chưa lên sân khấu, lát nữa anh ta còn phải chỉ huy nữa. “Tay của tôi!” Nháy mắt, anh ta gần như điên cuồng nắm lấy ngón trỏ nháy ra khỏi phòng rồi gầm gừ với người ở cạnh cửa: “Làm sao bây giờ? Nó chảy máu! Làm sao... Nhanh,

nhANH tÌM BẰNG CÁ NHÂN! Các cậu không thấy tay của tôi bị thương hả? Nhanh lên đi!”

Thiên Thảo giữu cọt nhếch môi, vết thương trên chân cô còn nghiêm trọng hơn của Kha Ni, nhưng cô có thể trong lúc vô ý mà rạch được ngón tay dùng để chỉ huy của anh ta, cũng xem như đáng giá.

Nghĩ tới nguyên nhân bị thương, Kha Ni lập tức tức giận, cũng quên nguy trang dáng vẻ lịch sự như thường ngày, đi vào phòng đá ngang hông Thiên Thảo hai cái: “Đồ kỹ nữ giẻ rách!” Sau khi mắng xong, Kha Ni chỉ vào một người nói: “Đi, hãy lên chiếm hữu cô ta trước mặt tôi! Đáng ghét! Hung hăng xức cô ta!”

Người bị chỉ định hơi do dự, bởi vì anh ta thấy rõ ràng bắp đùi Thiên Thảo đã bị cắt đến nỗi không còn hình dáng, dục vọng bởi vì thấy máu nên đã lui đi không ít. Đối mặt với cô gái người phương đông này, ngược lại, anh ta lại sinh lòng kính nể.

“Sao cậu còn không đi!” Kha Ni gào lên với anh ta.

“Đi, tôi đi...” Bởi vì không muốn mất đi một đại kim chủ như Kha Ni, gã đàn ông nhắm mắt bước từng bước một đến cạnh Thiên Thảo. Khi cách cô càng gần, anh ta càng cảm thấy cô xinh đẹp rung động lòng người – lễ phục màu đỏ, máu đỏ, bộ ngực nảy lên, vẻ mặt đầy kiên định và tràn đầy tình dục, dẫn dụ người ta phạm tội, hạ thể không có bất cứ thứ gì che đậy.

Dưới sự hấp dẫn, con sâu dâm dục trong đầu gã đàn ông kia lại chui ra, vị trí nơi khóa quần lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

“... tới thì cứ tới đi.” Đột nhiên Thiên Thảo nói chuyện, âm điệu ướm át và gợi cảm: “Nhưng đừng tưởng rằng tôi thuộc loại trinh tiết liệt nữ gì đó, nếu như ai lên tôi thì nhất định tôi sẽ không nói lọt ra một câu,

sau đó sẽ trả lại nỗi nhục hôm nay gấp trăm lần! Dùng hết thủ biện pháp của mình, cho dù có phải lợi dụng thân thể đi cầu người khác thì cũng phải làm cho các người phải chịu khổ sở hơn.”

Thiên Thảo rất khó tưởng tượng ra kết quả xấu sẽ phát sinh sau này đối với cô như thế nào! Nhưng bây giờ thì cô chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu uy hiếp, dùng ngôn ngữ để xoay chuyển tình thế.

Gã đàn ông quả nhiên bị dọa, bắt đầu dừng bước. Kha Ni ở bên cạnh nói: “Đừng nghe lời cô ta, chỉ cần cậu không lưu lại tinh dịch trên cơ thể cô ta, thì cô ta có muốn đi tố cáo cũng không được!”

Mặt Thiên Thảo tái nhợt, đây chính là một sự cản trở cứng nhắc của luật pháp.

Nghe xong lời của Kha Ni, gã đàn ông kia đã không thể chờ đợi được nữa, liền đến gần Thiên Thảo. Cũng theo chỉ thị của Kha Ni cướp lưỡi dao gọt lưỡi gà trong tay Thiên Thảo đi. Ý thức của Thiên Thảo đã gần như không còn được tỉnh táo nữa rồi, cô gắt gao nắm con dao nhỏ không để cho nó rời khỏi bàn tay. Nhưng tiếc rằng con kiến không thể lay cây, lưỡi dao nhỏ kia liền bị gã đàn ông kia cướp một cái rồi ném ra xa vài mét

Nâng mông Thiên Thảo lên, gã đàn ông vuốt ve nơi đó, làm cho Thiên Thảo rung động một hồi, tiếng rên rỉ không kìm nén nổi liền thoát ra ngoài, eo ếch không kiềm chế nổi nữa bắt đầu động đậy uốn éo.

“Anh cho rằng như vậy là được rồi sao?” Gắt dùng sức khép chân lại. Thiên Thảo cố gắng trấn định, chịu đựng sự rục rịch của dục vọng dưới tác dụng của thuốc, nói: “Đừng quên nơi này là nhà vệ sinh nữ, mặc dù nơi này không có camera theo dõi nhưng ở ngoài cửa thì có, nếu như tôi có vấn đề gì thì người tùy tiện tiến vào nơi này cũng sẽ bị

tình nghi, hơn nữa....” Thiên Thảo ngừng một chút: “Coi như không quay được cũng không sao, tôi vẫn còn là xử nữ, chỉ cần anh mạnh mẽ cắm vào thì sẽ dính máu của tôi, vậy thì vẫn có thể điều tra ra được.”

Gã đàn ông sợ run, Kha Ni cũng giật mình, bọn họ không ngờ Thiên Thảo còn là xử nữ, càng không có nghĩ tới cảnh sát sẽ dùng những thứ này làm chứng cứ. Mặc dù có chút hoài nghi nhưng gã đàn ông và Kha Ni cũng không dám vọng động, dù sao ở Trung Quốc mà nói thì khả năng Thiên Thảo là xử nữ rất lớn.

“Kha Ni, không bằng chúng ta đi thôi...” Thiên Thảo cắn môi lạnh lùng nhìn biểu cảm bị hù dọa của lũ đàn ông kia. Kha Ni vì rất để ý đến ngón tay của mình nên liền khế máng chửi một cái rồi vội vàng rời đi, máu ở ngón trở chảy không ngừng, nếu bị ảnh hưởng đến thi đấu thì nguy rồi, bây giờ Thiên Thảo đã không kịp thi đấu, không có người tranh vị trí vô địch của anh ta, cứ để một mình cô ta ở chỗ này chịu thống khổ đi!

Sau khi Kha Ni và lũ đàn ông kia đi ra, Thiên Thảo đang cố giả bộ bình tĩnh rồi cuộc hồng mắt, cô cào cào cửa, nhưng lại không thể đứng vững. “A...ừm...” Rên rỉ một tiếng, Thiên Thảo vận vẹo, nhúc nhích cái mông một chút, tuy nền gạch lạnh lẽo nhưng cô lại thấy thoải mái. Hô hấp mang theo sự rối loạn, cô đưa tay đi khuấy động chơi đùa phần hạ thân... chỉ có như vậy, nhất định phải kịp thi đấu mới được... Nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa.

Mặc dù Thiên Thảo đã rất nỗ lực nhưng bởi vì được tính mà thân thể trở nên mềm mại vô lực, cũng không thể đạt tới tần số cô muốn, lông mi dài cong thanh tú hơi cau lại, từ đôi môi đỏ thắm đầy đặn phát ra tiếng rên rỉ khó kìm nén, ngón tay của cô quá nhỏ, phải có cái gì đó to hơn... dài hơn ngón tay đi vào mới được...

Thân thể cô gần như rơi vào hư không, lửa nóng dục vọng làm cho người ta trầm luân, đốt sạch tất cả lý trí.

Nghiêm Húc ngược lại tìm rất nhiều vòng, khắp nơi đều không tìm thấy được bóng dáng của Thiên Thảo, tâm tình mới đầu còn bình thản từ từ trở nên lo nghĩ cấp bách.

Khi đi ngang qua cửa nhà vệ sinh nữ, anh đột nhiên thấy hai đàn ông người nước ngoài từ bên trong bước ra. Hai phe chạm vào nhau làm cho anh dừng ở nơi đó. Nghiêm Húc kinh ngạc nhìn tấm bảng ở ngoài cửa, đây là nhà vệ sinh nữ, tại sao lại có đàn ông từ trong đó đi ra?

Kha Ni liếc nhìn Nghiêm Húc một cái, lập tức đi đến phòng chờ lên sân khấu. Nghiêm Húc dừng tại chỗ đó một chút, đột nhiên nghe thấy một âm thanh vô cùng quen thuộc như có như không...

Khi nghe thấy âm thanh này sắc mặt của anh lập tức trở nên tái nhợt, đột nhiên vọt vào phòng có treo tấm bảng “đang dọn dẹp”, trong đầu nháy mắt xuất hiện rất nhiều hình ảnh không tốt, dẫn đến thân thể anh cũng run rẩy. Thiên Thảo sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!!

Lúc đứng ở trước cửa, tiếng rên rỉ bên tai càng rõ ràng hơn, điều này làm cho anh càng thêm khẳng định đây là cô.

Không đi được mấy bước, anh liền thấy bóng dáng của cô. Bóng người màu đỏ nhỏ nhắn nhợt nhạt đang ngồi ở phòng vệ sinh. Bộ lễ phục màu đỏ hoa mỹ tung ra đầy đất. Bắp đùi của cô tách ra, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn đang cắm ở trong hạ thân khuấy động nhiều lần, thân thể ửng hồng, trên đùi có vết máu chảy rung động lòng người.

Hai người đàn ông kia mới vừa làm gì cô?

Tay Nghiêm Húc vô thức nắm chặt, mắt đỏ lên, tấm gương treo một bên soi rõ bên mặt của anh, lộ ra một biểu tình trước giờ chưa từng có của anh.

Đó là một loại tức giận mà thương tâm hơn cả tức giận là, đó là thương tâm, mà còn đau lòng hơn cả thương tâm. Tất cả trải qua trong quá khứ nhanh chóng hiện về, anh có thể nhớ trong đầu tựa như chiếu phim, tất cả đều chỉ còn dư lại cô gái ở trước mắt này, anh coi cô như trân bảo, liền ngay cả nói chuyện với cô cũng cảm thấy là điều xa xỉ vậy mà lại bị người khác đối đãi như vậy.

Đi lên đỡ Thiên Thảo dậy, anh kiềm chế sự kích động của mình, bàn tay nhẹ nhàng run rẩy vỗ lưng cô: “Thiên Thảo, Thiên Thảo...đừng sợ, tôi là Nghiêm Húc, tôi đã tới đây...”

Nhưng có vẻ như anh đã đến chậm.

Thiên Thảo không đáp lại anh, vết thương trên đùi thê thảm không nở nhìn dường như không đau nhức, thời điểm Nghiêm Húc xé áo sơ mi băng bó vết thương, cô lấy tay vòng qua cổ anh, đôi môi ướm át ngậm vành tai anh say sưa hôn liếm, sau đó di chuyển xuống phía dưới, tỉ mỉ cắn xương quai xanh, liếm hầu kết, vạch áo sơ mi ra, lồng ngực bởi vì không có lễ phục mà hoàn toàn để lộ. Sắc mặt Nghiêm Húc đỏ ngầu, cố gắng để mình không bị quấy nhiễu, cẩn thận dùng áo sơ mi băng bó vết thương của cô. Nhưng trong quá trình này anh vẫn bị trêu đùa, gần như tới bên bờ ranh giới sắp sụp đổ... chỉ vì người kia là cô, nằm mơ anh cũng muốn được cô vuốt ve như vậy, trước mắt cũng chỉ từng có hôn, cô nhìn một cái cũng làm anh mừng rỡ không thôi.

“Cô giáo...” Nghiêm Húc không kiềm hãm được kêu thành tiếng, hô hấp dồn dập, cùng Thiên Thảo vọt vào trong mê loạn.

Đôi môi mang lửa nóng của Thiên Thảo liếm dọc theo đường cong cơ bụng, kéo dài đến thắt lưng, tay đã tìm đến một vị trí, khiến cho anh nhanh chóng nổi lên phản ứng, bộ vị chặt đến mức gần như không thể chặt hơn giống như bị kéo lên.

Giọng nói khàn khàn đứt quãng của Thiên Thảo truyền đến: “Đến – làm – tôi.”

Phái nam bị căng trướng tạm thời được thả lỏng, Nghiêm Húc kéo khóa quần xuống, Thiên Thảo tận lực ngồi lên, Nghiêm Húc nắm tay thật chặt, cố nhịn không kêu thành tiếng, nhưng cuối cùng chỉ trút ra từng tiếng rên rỉ khàn khàn.

Chưa bao giờ nghĩ tới, có thể được thân mật với cô như vậy.

Trái tim nhảy lên thành thịch, như vậy không chỉ là tình dục, còn có *. Anh không nhịn được nâng bắp đùi Thiên Thảo lên, để cho cô giắt lên người mình, toàn thân trở nên ngứa ngáy, bắt đầu chuyển động ở nơi mềm mại kia, chỉ mấy cái, dường như thần kinh toàn thân đã bị hấp dẫn, cũng trầm luân... chỉ trong nháy mắt lý trí đã bị Thiên Thảo đoạt lấy, từ chậm rãi biến thành kịch liệt xuyên vào, trong nháy mắt cũng quên sạch hết tất cả, đầu óc hoàn toàn trống không, chỉ còn lại mừng rỡ.

Anh đang làm gì vậy? Anh đang làm chuyện vô cùng thân mật với cô... Họ đã rơi nên rất thân mật...

Thoạt nhìn, giữa Nghiêm Húc và Thiên Thảo, Nghiêm Húc giống người bị bỏ thuốc hơn.

Có được sự thỏa mãn, rốt cuộc Thiên Thảo đã lấy lại được lý trí, cô mơ màng biết đó là Nghiêm Húc.

Bắt được vai Nghiêm Húc, Thiên Thảo than nhẹ bên lỗ tai anh ta:
“Tôi còn phải tới cuộc thi đấu...nhanh hơn chút nữa...a....”

Đại não đực ngẫu tạm thời chỉ có một tín nhiệm này, cô không muốn để Kha Ni được như ý.

Âm thanh nhẹ nhàng kia, Nghiêm Húc lại thờ phụng nó như thần linh, tốc độ gần như đạt tới một giây đồng hồ một cái, thậm chí nhanh hơn. * có chút sưng đau, có lẽ là do ma sát quá kịch liệt. Trước đây anh chưa bao giờ làm chuyện như vậy, ở trong khoái cảm to lớn, quả thật làm cho anh nhiều lần tưởng như không nhìn được sắp bắn ra ngoài.

Rốt cuộc, Thiên Thảo phun ra một luồng khí ẩm ướt, thân thể trong nháy mắt được buông thả.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó kẹp rất chặt, cùng với chất lỏng đang tuôn ra ngoài, Nghiêm Húc xác thực không nhìn được nữa liền phụt vào cơ thể cô.

Vui thích to lớn làm thân thể anh cho tới bây giờ vẫn còn run rẩy, phía dưới vẫn đang hút lấy anh, làm anh lại cứng lên lần nữa.

Thế nhưng Thiên Thảo lại đẩy anh ra. Cô cố gắng giữ cho mình bình tĩnh trở lại, sửa sang lại lễ phục cho tốt, mặc chỉnh tề, nhưng không mặc quần lót, bởi vì đã bị dơ bẩn. Cứ để chân không như vậy kéo chiếc váy đuôi cá đỏ thắm xuống, che phủ lên chỗ máu chảy loang lổ! Không còn thời gian nữa rồi...

Giống như tỉnh dậy từ trong mộng, Nghiêm Húc mới định thần:
“Thiên Thảo, cô làm sao vậy?”

Thiên Thảo đẩy anh ra: “Cám ơn.”

Nghiêm Húc sững sốt, cô nói cám ơn anh.

Hai từ khách sáo không nghe ra chút tình cảm.

Ngọt ngào vừa rồi đều được anh giữ ở trong lòng, lưu luyến gì đó từng chút một đều đã bay đi, cảm giác giống như từ thiên đường ngã xuống địa ngục.

Trong nháy mắt, Nghiêm Húc cảm thấy mình giống như một con vịt.

Không phải Thiên Thảo không có cảm giác, mà là cô không biết biểu đạt làm sao, phải biểu đạt thứ gì, tất cả đều tới quá nhanh làm cô ứng phó không kịp, tình dục không có nghĩa là *, đầu loạn loạn, chỉ có thể lựa chọn đi thi đấu.

Kha Ni kết thúc buổi biểu diễn trong tiếng vỗ tay, bản nhạc của anh ta có cả thầy cùng tham dự sáng tác, không thể nào không làm cho người ta kinh ngạc. Nhìn ánh mắt công nhận của ban giám khảo, Kha Ni cảm thấy những gì mình làm trước đây đều đáng giá, tiền anh ta không thiếu, hối lộ thì hối lộ, chỉ có danh lợi là hiếm có.

Bởi vì vị nữ MC không được thông báo, lại cảm thấy có lẽ Cửu Thiên Thảo sẽ không đến, chắc là bỏ cuộc thật?

Vừa định tuyên bố cuộc thi kết thúc, thì từ sau màn sân khấu liền vọt ra bóng dáng màu đỏ sậm, Thiên Thảo giành mic của nữ MC: “Tôi là người dự thi thứ ba, tên Cửu Thiên Thảo.”

Trở lại, tim Nguyễn Tây vốn đang treo lơ lửng, rốt cuộc có thể thả lỏng được rồi. Nhưng mà lúc này Thiên Thảo có chút rối loạn, quần áo của cô xem ra không được chỉnh tề, mái tóc có chút rối loạn,

giống như vừa trải qua một trận đại chiến.

Đối mặt với sự đột nhiên xuất hiện của Thiên Thảo, dưới sân khấu rối rít những lời bàn luận với những sắc thái riêng không đồng nhất.

Đi tới trước dàn nhạc, hướng về phía khán giả cúi chào, Thiên Thảo giơ tay lên làm một tư thế, chương thứ nhất “Cái chết của Satan” bắt đầu!

Khi âm nhạc vang lên, ban giám khảo vốn nghĩ muốn kết thúc cuộc thi nhanh một chút liền sửng sốt một hồi, toàn bộ nhạc điệu đều không giống người khác, thiên về hòa âm biểu đạt tự do hơn, nhưng đều trên tự do thân thể, không có một người nào, không có một thứ gì giống như âm nhạc, nó phóng túng giống như linh hồn của cô.

Đúng, là phóng túng.

Mà vị nhạc trưởng trên sân khấu kia lại càng làm cho người ta không thể nào dời mắt được! Vốn là cảm thấy quần áo của cô không được ngay ngắn, đầu tóc rối tung, dáng vẻ lên sân khấu có chút không được tao nhã, nhưng khí thế phát ra trên thân thể làm cho người ta không thể coi thường, hơn nữa ánh mắt cùng vẻ mặt của cô giống như...giống như khi nghe được âm nhạc của cô, sẽ cảm thấy bộ dạng nhếch nhác này là cô đặc biệt tạo ra vì âm nhạc mà thôi.

Mà so với khán giả thì những nhạc công trong dàn nhạc mới chính là những người phải đấu tranh hơn, ánh mắt của cô làm cho người ta không thể dời mắt, khiến cho người ta chăm chú từng cử động một! Cô giống như mỹ nhân ngư chịu đựng đau đớn khiêu vũ trên mũi đao để biểu diễn cho mọi người, cô vì chung kết mà sẽ hóa thành bọt biển, nhưng lại có được sự giải thoát khỏi gông xiềng.

Đó là bọt biển kiên cường.

Chút sức lực của Thiên Thảo cuối cùng cũng cạn kiệt, động tác ngừng ngắt gây chỉ huy, cũng đòi hỏi cô phải hạ gậy xuống cực kỳ công phu, nhưng ánh mắt của cô cũng chưa từng nhắm một cái. Tại sao phải nhắm lại, chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng mới cần nhắm mắt lại để cảm nhận, mà loại nhạc này, cô muốn toàn bộ buổi biểu diễn đều phải trọn tròn mắt, để cho mọi người cảm thụ ánh mắt của cô, cố gắng không để cho ánh mắt ngã xuống.

Sau chương đầu là chương thứ ba, sau đó là chương thứ chín, mỗi tiếng nhạc đều có như linh tính như vậy, hoàn mỹ thế kia, cảm động lòng người như vậy.

Cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc, Kha Ni vẫn chưa hồi phục khỏi cơn chấn kinh, tại sao đột nhiên lại cảm thấy thất bại, là anh ta đã mang đến làm cho cô buổi biểu diễn hoàn mỹ như vậy?

Không chỉ cảm xúc truyền đúng chỗ, ngay cả người xem cũng nghiêng về phía cô, giống như cô là diễn viên trung tâm – rõ ràng lúc cô ta tiến vào rất chặt vật.

Qua quá trình thảo luận khá dài, giải thưởng lớn nhất của Bối Thượng Tùng cuối cùng đã được quyết định, Giải vàng thuộc về Thiên Thảo, cái gì thuộc về mình thì người khác cũng không thể lấy đi.

Thiên Thảo cầm cúp về đầy mệt mỏi, chút sức lực còn lại cô cũng đã dùng cho gây chỉ huy.

Kha Ni được Giải bạc tỏ vẻ không cam lòng, người phụ nữ này... không chỉ làm tay anh ta bị thương, còn đoạt mất cúp của anh ta!

“Kha Ni, trong dạ dày của anh hẳn là còn lưu lại.” Thiên Thảo đứng

bên cạnh anh ta đột nhiên nói nhỏ.

Kha Ni ngẩn người: "Cái gì?"

“Tôi bị hạ thuốc, có thể phải kiểm tra từ trong thân thể của anh thôi.”

Kha Ni giật mình, ngay cả anh ta cũng không dự liệu được chuyện này.

Sau khi cuộc thi ở Bối Thượng Tùng kết thúc, lần thi đấu này đã trở thành đề tài tán gẫu của mọi người.

Mấy cuộc thi mang tính quốc tế như thế này vị trí Giải vàng thường bị trống, bởi vì thực lực của người dự thi không đủ, cho nên không đáng trao. Nhưng mà năm nay Giải bạc lại được giữ lại, nghe nói là tạm thời bị hủy bỏ tư cách, tin tức cụ thể đều bị phong tỏa, một chút cũng không thể thăm dò được.

Sắp thành lại bại, đều là chuyện một sớm một chiều.

Mà đầu sỏ gây ra – Thiên Thảo vẫn là không biết làm sao đối mặt với Nghiêm Húc, mà có lẽ anh cũng không biết phải đối mặt với cô như thế nào?

Chương 66: Bất ngờ

Editor: phuogot_93

Beta: quynhle2207

Thiên Thảo ngồi trên máy bay về nước, hành trình đi Pháp lần này cũng coi như hữu kinh vô hiểm*, Kha Ni bị hủy bỏ tư cách dự thi, bởi vì chưa đủ tuổi thành niên hơn nữa gia đình Kha Ni có bối cảnh rất lớn, cho nên cuối cùng chỉ mất một khoản bồi thường khổng lồ, cha cậu ta đã áp chế được những lời gièm pha xuống.

* Hữu kinh vô hiểm: bị hoảng sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Thiên Thảo không phải người ở đó, cũng không có năng lực quá lớn, cho nên gặp kết quả xử lý như thế cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng. Chính phủ giải thích với cô rất tốt, nói là Kha Ni bị tổng vào trong trại giáo dục lao động, nhưng thực tế cậu ta có bị nhốt hay không, chắc chỉ có bản thân cậu ta biết.

Ngồi máy bay trở về cùng với nhóm người Nghiêm Húc, khoảng cách rất xa, Thiên Thảo ngồi bên cạnh Nguyễn Tây, vẫn luôn cảm giác phía sau có người nhìn cô, hoặc có thể nói cho đến giờ ánh mắt của cậu vẫn chưa từng rời khỏi cô.

Trong lòng nghĩ ngại lung tung, giống như đang đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, *** đối với cô, rốt cuộc Nghiêm Húc có ý nghĩa gì.

Cô không muốn lại có một đoạn tình cảm giống như với Tân Xuyên

lần nữa, rõ ràng đối phương không thực sự yêu cô, mà cô lại dành hết tất cả tình cảm vào đó. Nghiêm Húc còn nhỏ, có thể cảm giác dành cho cô chỉ là sự ngây thơ của tuổi trẻ, thời kỳ này rất dễ dàng ngộ nhận tình cảm này là tình yêu thật sự.

Vốn Thiên Thảo cũng không rối rắm mà nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô và Nghiêm Húc đã xảy ra chuyện vô cùng xấu hổ, dù ngoài mặt giả vờ như không có gì, nhưng sao cô có thể không để ý chứ.

Máy bay hạ cánh, Thiên Thảo đi giày rồi xuống máy bay cùng Nguyễn Tây, lần này cô giành được giải thưởng ở Pháp là một chuyện vô cùng chấn động, cho nên đã có phóng viên chờ ở sân bay từ sớm để chờ đợi lấy được tin tức độc nhất vô nhị cho mình.

Vết thương trên đùi làm Thiên Thảo đi khập khiễng nhưng cũng đã tốt hơn nhiều, sắp khỏi rồi nên cũng không quá đau.

Bởi vì Nguyễn Tây từ chối phỏng vấn, dưới sự can thiệp của bảo vệ, phóng viên nhanh chóng rời đi, chỉ có tiếng lách tách, ánh đèn lóe lên không ngừng của camera thỉnh thoảng chiếu vào người cô và Nguyễn Tây, mãi đến khi ngồi vào trong xe đến đón họ.

Trước khi lên xe, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhìn về Nghiêm Húc phía bên kia, phát hiện cậu cũng đang nhìn cô, nhưng rất nhanh, ánh mắt hai người đã bị ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp toàn là người.

Chuyện đầu tiên sau khi Thiên Thảo về nước chính là đến chỗ của Nghiêm Húc dọn dẹp đồ đạc, mang đồ của mình đến chỗ mà chủ nhà đã đồng ý để phòng trống cho cô. Trước khi đi cô đã đặt giường và đồ đạc trong nhà ở trung tâm mua sắm, chỉ cần gọi điện thoại là người ta sẽ chở đến nơi.

Nhưng vốn dĩ cô cảm thấy chuyện chuyển nhà này rất tự nhiên, hôm nay lại có chút do dự, là vì cô nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Húc sao? Vẫn nói chuyện bình thường với cậu, coi như chưa xảy ra chuyện gì sao? Mặc dù cô có thể làm vậy nhưng trong lòng lại rất nặng nề.

Đi tới nhà Nghiêm Húc, Thiên Thảo nhìn thấy Nghiêm Húc đi từ phía bên kia lại đây, mặc dù cô rời khỏi sân bay trước nhưng lại bị Nguyễn Tây giữ lại nói chuyện một lúc về hành trình được sắp xếp sau khi giành giải thưởng, cho nên thời gian trở về của hai người trùng với nhau, gặp nhau ở đây.

“Phải đi à?” Cuối cùng vẫn là Nghiêm Húc mở miệng hỏi trước.

Gật đầu, Thiên Thảo cố gắng để giọng của mình tự nhiên một chút: “Cảm ơn em lúc trước đã cho cô ở đây.”

Đối phương im lặng.

“Cô vào trước.” Không khí rơi vào trạng thái khó xử, Thiên Thảo chịu đựng áp lực tâm lý đẩy cửa đi vào, chuyện này xảy ra thì con gái chịu thiệt mới đúng, tại sao cô lại cảm thấy áy náy? Là vì ánh mắt của cậu sao?

Đột nhiên, hơi thở mềm mại và tươi mát như xà phòng vây quanh cô, ở phía sau có hai cánh tay vươn ra ôm cô, ghì chặt vào lồng ngực rộng lớn, giọng nói bên tai giống như van xin lại như nỉ non, cho nên nghe qua lại thấy giống như đang làm nũng: “Đừng đi mà.”

Nếu là lúc trước cô sẽ làm như nào? Thiên Thảo từ từ di chuyển tay mình đến cánh tay của Nghiêm Húc đang vòng trên eo cô, muốn tách ra lại không hiểu vì sao mà ngừng lại đó.

Nghiêm Húc nhẹ giọng nói bên tai cô: “Em biết em còn nhỏ tuổi, cũng biết cô cảm thấy em không phải thật sự yêu cô, nhưng nếu em chờ cô mười năm, hai mươi năm, hoặc lâu hơn nữa... Khi đó, em sẽ trở thành một người đàn ông trưởng thành, với số tuổi mà cô muốn, nếu em làm được, nhất định cô phải chấp nhận em.” Dừng một chút, Nghiêm Húc còn nói: “Bây giờ cô ở đây đi, em rất muốn mười năm, hai mươi năm chờ cô đều có cô ở bên cạnh em, em chờ cô, đừng đi có được không...” Cầm ma sát ở cổ Thiên Thảo, lông mi của Nghiêm Húc rũ xuống, dùng giọng điệu chân thành nói: “Em yêu cô, rất yêu.”

Nếu lại nói với cô, em đã từng *** cô một lần, cô có thể chấp nhận cậu không, lần này cậu ngay cả một chút lương lực, do dự cũng không có, ý nghĩ sợ hãi vì bị từ chối cũng không có, bắt buộc bản thân hòa theo nguyên vọng của cô là rời xa cô cũng không còn, bởi vì cậu đã không thể khống chế bản thân, nổi nóng nhưng tê dại, sâu tận xương tủy lúc nào cũng xâm chiếm cậu, cho đến tận hôm nay, trái tim cậu đã biến thành trống rỗng, như bị sâu bọ gặm cắn, cưỡng chế bản thân rời khỏi cô là chuyện không thể nào làm được.

Thiên Thảo cầm những ngón tay đang run rẩy của Nghiêm Húc, con người đều có một mặt thành thực và một mặt ngây thơ, một mặt kiên định và một mặt mâu thuẫn, kiếp trước cô đã từng nghe rất nhiều ví dụ về lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, cũng đã từng thấy họ biểu lộ vẻ mặt chân thành nói với bạn lời thề thốt nhưng sau này vẫn vứt bỏ bạn, nhưng mà nghe Nghiêm Húc nói những lời này xong, cô lại không cảm thấy chút dối trá nào.

Mục đích cuối cùng của những người đàn ông nói ngon nói ngọt không phải là vì lừa gạt thân thể con gái sao? Mà thân thể của cô đã là của cậu, mặc dù tin tưởng vào nhân phẩm của Nghiêm Húc, nhưng theo cô, nếu một cô gái để cho đàn ông có được thứ cuối cùng kia thì sức hấp dẫn của cô ấy với người đàn ông kia đã không còn gì nữa. Nhưng không ngờ sau khi cô và Nghiêm Húc xảy ra

chuyện ngoài ý muốn kia, vẫn nói yêu cô như cũ, dù bị cô từ chối nhiều lần vẫn không thay đổi, giống như trước kia.

Nhưng trong tiềm thức, Thiên Thảo vẫn có cảm giác không đáng tin.

“Mười năm, hai mươi năm...” Thiên Thảo cười cười: “Lúc đó cô đã già rồi.”

“Chỉ cần cô vẫn cần em.” Cánh tay Nghiêm Húc lại siết chặt một chút: “Cô có đồng ý để em đợi không?”

Nếu đồng ý chính là đáp ứng một nửa.

“Không đồng ý, cứ cho là em có thể chờ, cô cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như thế.”

Lại bị từ chối rồi... Cơ thể trở nên lạnh băng, giống như máu đang chảy ngược, Nghiêm Húc cười khổ: “Em vẫn sẽ chờ cô.”

Thiên Thảo thở dài: “Thật sự thích cô đến vậy sao?”

Nghiêm Húc đau khổ gật đầu: “Ừ.”

“Vậy... Cô sẽ thử coi trọng em nhưng em cũng đừng có đợi.”

Trong nháy mắt, cảm giác vui mừng chiếm cứ toàn bộ trái tim Nghiêm Húc, từng dây thần kinh giống như bị điện giật, đầu óc trống rỗng.

Cô vừa nói gì? Mặc dù chỉ nói nhỏ lại không giống một câu trả lời, có lẽ là thương hại cậu, cũng có lẽ là tội nghiệp cậu nhưng cậu vẫn muốn nghe lại một lần...

“Nhưng mà cô vẫn nên dọn đi.” Thiên Thảo nói: “Bây giờ chúng ta càng không thích hợp ở chung một chỗ.”

Nghiêm Húc im lặng rồi nói: “Em giúp cô mang đi.”

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong nhà mới, nơi này cách Già Lam rất gần, cho nên thuận tiện đi cùng Nguyễn Tây tham dự một vài buổi họp báo âm nhạc, được phỏng vấn một chút về cảm nghĩ khi nhận được giải quán quân cùng với lý do tại sao lúc trước Nguyễn Tây lại nhận học trò là con gái, Nguyễn Tây trả lời rất thẳng thắn: “Bởi vì tôi phát hiện được tố chất của cô ấy, lúc đó cô ấy đã có tiềm năng rồi.”

Rất nhiều câu hỏi, nội dung phỏng vấn đều được Thiên Thảo và Nguyễn Tây thống nhất nội dung trước, thỉnh thoảng Nguyễn Tây cũng sẽ nói cho cô nên nói như nào, điều này làm cho Thiên Thảo không cần nói nhiều, nói gì cũng phải hỏi ý, giống như cô là một đứa trẻ không được nói chuyện. Cho nên phần lớn thời gian Thiên Thảo đối mặt với vấn đề đều là tự mình phát huy, cũng không nói những ‘lời thoại’ mà Nguyễn Tây đã định sẵn, những lúc như vậy Thiên Thảo đều nhận được ánh mắt của Nguyễn Tây làm cô không nhịn được mà bật cười.

Ở một số buổi hòa nhạc của đội số hai chỉ huy, có lẽ là nghe đến danh tiếng và tò mò về ngôi quán quân của cô, người đến xem buổi hòa nhạc từ từ tăng lên, không còn vắng vẻ, đội số hai cũng dần phát triển thành một đội ngũ cao cấp. Kết thúc công việc hôm nay, Thiên Thảo rời khỏi sân khấu Robert, định đi về nhà. Nhưng đột nhiên trên đường có một chiếc xe từ xa lao nhanh tới, Thiên Thảo không để ý lắm, cho rằng chiếc xe này muốn vượt lên để quẹo, mỗi ngày đều có những lái xe như vậy, vì vội vã mà không tiếc vứt bỏ an toàn, trở thành một tay đua.

Nhưng đi tiếp vài bước, đột nhiên Thiên Thảo phát hiện không đúng

lắm, chiếc xe kia vẫn lao nhanh tới, còn phi lên vỉa hè đâm về phía mình, vốn có thể dùng một trụ nước cứu hỏa để tránh, nhưng do vết thương ở chân vẫn chưa khỏi hẳn làm Thiên Thảo chạy chậm một bước, chiếc xe kia vẫn đụng trúng vào eo cô, làm cô bị bắn ra khỏi chỗ va chạm khoảng hơn một mét.

Nhờ có vòi cứu hỏa chặn lại cho cô, làm giảm lực xe, không đâm trực tiếp vào người cô.

Đây chắc chắn là một vụ tai nạn xe cộ cố ý!

Thiên Thảo muốn đứng lên lại phát hiện cái chân bị thương không còn sức lực, cử động là lại thấy đau đớn không chịu nổi. Chiếc xe đụng vào cô vẫn chưa đi, ngược lại còn di chuyển xe tránh trụ nước cứu hỏa, định tiếp tục lao về phía cô! Hai cánh tay Thiên Thảo nhanh chóng dùng sức bám vào bậc tam cấp của một cửa hàng, sau đó... lăn vào trong. = =

Rầm một tiếng, chiếc xe đụng vào bậc thềm, lái xe là một người đàn ông nhìn không tệ, có vẻ nho nhã nhưng giữa trán hơi có chút tà khí, Thiên Thảo xác định cô không biết người này, tại sao người này lại muốn đụng cô? Không lẽ Kha Ni không vừa lòng với cô nên sai người đến Trung Quốc giết người diệt khẩu?

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của người đàn ông này hình như là bản thân hận cô thấu xương, thấy cô vào trong tiệm vẫn trừng mắt tỏ vẻ không cam lòng, sau đó quay đầu xe phóng như bay, Thiên Thảo phát hiện chiếc xe người đó lái không có biển số, là một chiếc xe trái phép.

Đau đớn không thể chịu được, Thiên Thảo đành phải gọi điện cho Nguyễn Tây ở gần đây nhất. Nguyễn Tây nghe nói cô bị đâm xe, lập tức chạy ra khỏi sảnh nhạc, sau đó đưa Thiên Thảo vào bệnh viện

gần nhất, cuối cùng kết quả kiểm tra là bị gãy xương.

Sau đó cảnh sát đến ghi lại lời khai, Thiên Thảo kể lại sự việc xảy ra cho cảnh sát, miêu tả hình dáng người lái và chiếc xe, mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Trên đồi bó thạch cao, thời gian này cũng chỉ có thể ở lại bệnh viện, Nguyễn Tây ở cùng cô một buổi chiều rồi vội vàng đi làm. Thiên Thảo ngủ một giấc rồi tỉnh, phát hiện trên mặt ngựa ngựa, mơ hồ mở hai mắt lại thấy Tân Viễn đang mặc áo khoác màu trắng nụ cười của anh ta vẫn thân thiện như cũ, nhưng lại có vẻ sợ hãi: “Chị dâu, chị tỉnh rồi.”

“Ai là chị dâu cậu!” Thiên Thảo quay mặt: “Ra ngoài, đây là phòng bệnh của tôi!”

“Là thầy thuốc, tới quan sát bệnh nhân của mình cũng không được sao?” Tân Viễn khom lưng, liếm liếm mặt Thiên Thảo: “Nhanh như vậy chị dâu đã rời khỏi anh trai, thật là tuyệt tình quá!”

Thiên Thảo nhớ ra, gia đình Tân Xuyên mở bệnh viện, Tân Viễn là bác sĩ ở bệnh viện nhà anh ta, thật khéo, cô đã bị thương còn gặp phải biến thái.

“Tôi muốn đổi bệnh viện!” Thiên Thảo la lên.

“Người giám hộ của chị không ở đây.”

“Tôi chính là người giám hộ của mình!”

“Thật là một bệnh nhân không nghe lời, không nên cố tình gây sự, nếu ở trong bệnh viện phải nghe lời bác sĩ.” Tân Viễn lấy một cây kim cắm vào một bình thuốc nhỏ: “Không nghe lời thì em sẽ dùng

biện pháp để chị phải nghe lời.”

Chương 67: Vận may không phải lúc nào cũng tốt

Editor: phuogot_93

Beta: quynhle2207

Tân Viễn lấy một cây kim cắm vào một bình thuốc nhỏ: “Không nghe lời thì em sẽ dùng biện pháp để chị phải nghe lời.”

“Tốt nhất là cậu đừng động vào tôi, nếu không thì... A...” Hít vào một hơi, không có cảnh báo trước, kim tiêm đã chui vào tĩnh mạch của cô, Tân Viễn từ từ đẩy chất lỏng trong ống tiêm vào: “Chỉ là chữa trị mà thôi, nói lung tung sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chữa khỏi vết thương ở chân của chị.”

Chất lỏng từ từ biến mất dưới da thịt của cô, Thiên Thảo chỉ cảm thấy mất đi sức lực để giãy dụa cả người không còn sức lực, mềm nhũn nằm yên trên giường, ngay cả nói chuyện cũng trở nên rất chậm, chỉ có thể làm những động tác đơn giản có biên độ nhỏ.

“Như vậy sẽ không lộn xộn nữa. Đúng rồi, chị đã tỉnh thì làm kiểm tra một chút đi.” Đột nhiên Tân Viễn nói, sau đó dưới ánh mắt trợn lên đầy tức giận của Thiên Thảo, anh ta nhàn nhã cởi bỏ từng cúc áo bệnh nhân của Thiên Thảo, rồi cởi quần cô ra, làm cho Thiên Thảo từ trên xuống dưới ngoại trừ nội y che đậy những vị trí kia còn lại đều phơi bày trong không khí.

Nắm lấy cái chân đang bó thạch cao của Thiên Thảo, ngón tay Tân Viễn khẽ vuốt ve nhẹ nhàng lên trên, từ chỗ bó thạch cao đi lên bắp

đùi trắng nõn, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Có thể cảm giác ngón tay em đang di chuyển không?” “Vô nghĩa, bỏ cái tay của cậu ra khỏi người tôi, tôi không cần cậu làm kiểm tra gì hết!” Mặc dù là Thiên Thảo gầm lên, nhưng dưới tác dụng của thuốc lại nghe giống như đang làm nũng.

“Oh? Nơi này vẫn còn cảm giác, vậy trong này thì sao?” Ngón tay Tân Viễn tiếp tục dờ lên trên, ma sát đùi của cô, vòng vào bên trong bắp đùi cô, cố tình đụng chạm vào bộ phận được ẩn nấp dưới lớp vải của cô: “Cũng có cảm giác à?”

“Có!” Tuy là gãy xương nhưng dây thần kinh cảm giác vẫn bình thường, cho dù sờ ở chỗ cô bị thương cũng có thể cảm nhận được một chút đau đớn, nơi bị đụng trúng cũng không phải hoàn toàn mất cảm giác, Tân Viễn làm vậy hoàn toàn là có mục đích riêng!

“Có cảm giác?” Tân Viễn cúi đầu cười cười, sau đó ghé vào bên tai Thiên Thảo nói nhỏ: “Rốt cuộc cũng có cảm giác với em sao? ~~”

“Tên biến thái đáng chết, chờ có người đến tôi sẽ làm thủ tục chuyển viện!”

“Được, nhưng mà có thể lúc đó gây mê của chị vẫn còn tác dụng mà.”

Mặc dù Thiên Thảo rất muốn ném quả táo mà Nguyễn Tây gọt để trên bàn cho cô lên người Tân Viễn, nhưng cơ thể không dùng sức được, chỉ có thể trơ mắt nhìn, lời này của Tân Viễn có ý gì, không lẽ chỉ cần có người đến thăm là tiêm thuốc gây mê cho cô sao? Như vậy cô không thể nói ra chuyện chuyển viện, trong lòng Thiên Thảo mắng Tân Viễn là đồ vô liêm sỉ.

“Không cần nghi ngờ ý đức của em.” Tân Viễn nháy mắt mờ ám với

Thiên Thảo, mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại như biểu đạt ý tứ là: “Còn nhiều chuyện vô sỉ hơn như thế này nhiều.”

Đeo ống nghe vào tai, Tân Viễn đặt trước ngực cô, dụng cụ mát lạnh đi từ rốn lên, cuối cùng chui vào trong áo lót của cô, ma sát nhẹ nụ hoa: “Nhịp tim hơi chậm, như vậy tốc độ của tế bào thay thế cũng sẽ chậm, vết thương ở chân của chị cũng không thể nhanh khỏi được.”

Dáng vẻ của Tân Viễn rất đàng hoàng, những lời trong miệng cũng toàn là từ chuyên môn, giống như việc anh ta đang làm là chuyện hiển nhiên mà bác sĩ nên nói, nên làm.

Tháo ống nghe xuống, Tân Viễn không quan tâm đến sự phản kháng của Thiên Thảo, cởi quần lót cô ra, mở chân cô thành hình chữ M, cúi đầu nhìn nơi nhỏ hẹp đó, Thiên Thảo gào to: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Kiểm tra mà, xem trên người chị có chỗ nào có thể trợ giúp chữa bệnh, làm tăng tốc độ tế bào thay thế.” Giọng nói nghiêm túc của Tân Viễn vang lên, sau đó ngẩng đầu đeo ống nghe lên, đặt trên ngực Thiên Thảo lắng nghe, Thiên Thảo đang suy nghĩ anh ta muốn chơi trò gì, đột nhiên phía dưới thân có cái gì đó tiến vào, hơn nữa còn khuấy động trong cơ thể cô, Thiên Thảo không kịp phòng bị thở gấp một hơi, Tân Viễn cười, tần suất càng nhanh hơn: “Quả nhiên là thế, tim chị đập nhanh hơn nhiều rồi... Nhưng mà, vẫn chưa đủ.”

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu... của cậu ra...!” Thiên Thảo nghiến răng nói.

“Được.” Tân Viễn cười nhạt bỏ ngón tay ra, say mê nhìn chằm chằm trong suốt dính trên tay, đột nhiên nói lảm bảm: “Chị dâu, đến giờ em vẫn xem lại băng ghi hình, mỗi buổi tối đều phải xem một lần mới có thể ngủ.”

Thiên Thảo không biết làm thế nào với mức độ phản ứng của cơ thể, đành phải cầu nguyện có người đột nhiên tới thăm mình.

“Vậy chúng ta tiếp tục chữa trị nào.” Tân Viễn nhẹ nhàng nói.

Cái gì? Vẫn tiếp tục chữa trị?! Thiên Thảo giãy dụa muốn ngồi dậy lại bị Tân Viễn ấn trở lại giường bệnh, để cho bộ ngực của cô áp vào ra trải giường, cái mông nâng cao về phía trước, đang muốn lật người thay đổi tư thế khuất nhục này, Tân Viễn lại nhanh hơn cô một bước, đè vai cô xuống sau đó lấy một miếng vải đen che mắt cô lại: “Thị giác của chị sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chữa trị, như bây giờ... Chúng ta phải cắm thêm máy móc chữa bệnh thích hợp vào để tạo kích thích ~”

Trước mắt tối đen như mực, cơ thể Thiên Thảo không chút sức lực bị nâng dậy, cái mông lại nâng cao thêm một chút, ngay sau đó một cái gì đó to lớn và nóng rực dán lên nơi được che khuất của cô, còn ma sát giống như đang khiêu khích: “Quá trình sẽ có chút khó chịu, nhưng mà em sẽ nhanh hơn, tốt lắm, muốn đi vào...”

Nghe tiếng hừ nhẹ, Thiên Thảo cảm giác có một cái gì đó từ từ trượt vào, cái đó là...!

“Dừng lại! Tôi không cần chữa trị kiểu này! Đi ra ngoài!” Thiên Thảo nắm chặt drap giường quất, hình như ông trời cũng không tề với cô, ngay lúc cô chìm trong lo lắng, một loạt tiếng đập cửa vang lên bên ngoài. Dường như nghe thấy Tân Viễn không thỏa mãn oán trách một câu xúi quẩy, sau đó không cam lòng đi xuống, nhét thứ gì đó vào trong, rồi vội vàng co rút vài cái, mặc dù không thể bắt tinh lên người cô nhưng vẫn còn nhiều thời gian.

Thiên Thảo không ngờ cho dù có người ở ngoài gõ cửa mà Tân Viễn cũng không hốt hoảng, ngược lại còn nhanh chóng đâm vào, cô bị

bất ngờ hừ nhẹ một tiếng, sau đó Tân Viễn tóm lấy cổ tay cô, tiêm vào thứ gì đó, là thuốc mê sao? Tóm lại, không chỉ cơ thể cô mềm nhũn mà ý thức cũng bắt đầu mơ hồ không rõ.

Ngay sau đó Tân Viễn đắp chăn cho cô, dàn cảnh như cô đang yên tĩnh nằm ngủ trên giường, sau đó có người đi vào, ngồi bên cạnh cô, nắm lấy tay cô đặt lên môi, hôn nhẹ, rồi mới hỏi Tân Viễn tình trạng của cô.

Giọng nói này... Là Nghiêm Húc sao? Ngón tay Thiên Thảo dùng sức giật giật, hi vọng có thể làm cậu chú ý, mặc dù Nghiêm Húc phát hiện động tác nhỏ này nhưng không thể nào đoán được ý tứ mà Thiên Thảo muốn biểu đạt, còn tưởng rằng cô nằm mơ thấy ác mộng nên vuốt ve tóc cô, vỗ về cô 'ngủ'.

Sau đó, Thiên Thảo không biết gì hết, ý thức rơi vào trạng thái mơ hồ hoàn toàn, rơi vào trong vũng bùn đen tối.

Mặc dù Nghiêm Húc rất muốn nói chuyện với Thiên Thảo, nhưng thấy khuôn mặt 'ngủ say' của cô thì không muốn đánh thức cô dậy, chỉ ngồi một góc nhìn gương mặt cô đang chìm trong giấc ngủ. Lúc Nghiêm Húc đi vào Tân Viễn vẫn đang giả vờ ghi chép, trong lúc đó có đi ra ngoài một lần, hai tiếng sau quay lại vẫn thấy Nghiêm Húc ở đó. Trong lòng có chút không vui, rốt cuộc cái người này muốn thăm bệnh bao lâu đây!

“Thời gian thăm bệnh đã hết.” Tân Viễn nhắc nhở.

“Chờ cô ấy tỉnh tôi sẽ đi.”

“Cô ấy mới ngủ, chắc phải rất lâu mới tỉnh lại.” Tân Viễn có chút không kiên nhẫn.

Im lặng một lát, đột nhiên Nghiêm Húc nói: “Tôi muốn ở lại chăm sóc cô ấy.”

Tân Viễn giật mình, ngay sau đó trong lòng nổi lên cảm giác phiền chán khó hiểu, người này không những đến quấy rầy anh ta, còn chiếm dụng thời gian ở chung của anh ta và cô. Hơn nữa cậu ta còn nói muốn chăm sóc cô. Rốt cuộc cậu ta và Thiên Thảo có quan hệ gì mà có thể chăm sóc đối phương?

Lúc này cửa phòng bệnh lại mở, trong lòng Tân Viễn thấy khó chịu quay đầu lại, chợt ngăn người.

Nhìn về phía cửa, đột nhiên trong lòng Nghiêm Húc thấy lo lắng, lông mày nhăn lại, sao anh ta lại đến đây.

Tân Viễn cũng có chút suy nghĩ với cậu: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Thấy Tân Viễn, Tân Xuyên khẽ run một cái, sau đó cau mày: “Sao em không nói với anh là cô ấy ở đây?” Rõ ràng nằm trong bệnh viện của nhà mình nhưng anh phải xem báo mới biết. Mang theo vẻ mặt lo lắng ngồi bên cạnh Thiên Thảo, khi nhìn thấy Nghiêm Húc, cảm xúc phức tạp hiện ra trong mắt.

“Tiểu Viễn, để anh chăm sóc.” Tân Xuyên nói.

Trong lòng Tân Viễn lại khóc ròng, nhìn tình huống bây giờ, chuyện gì anh ta cũng không thể làm được rồi.

Sáng hôm sau Thiên Thảo tỉnh lại, nghĩ đến chuyện tối qua xảy ra, trong lòng cảm thấy buồn nôn, lập tức ngồi dậy thì phát hiện tay trái đang bị người khác nắm. Mà bên phải hình như cũng có cái gì chặn góc chân của cô.

“Thức dậy rồi.” Thiên Thảo vừa động Nghiêm Húc đã cảm giác được, mở to đôi mắt đỏ ngầu mệt mỏi nhìn về phía cô, hỏi: “Bữa sáng muốn ăn gì? Em đi mua.”

Thật ra khi Thiên Thảo vừa động Tân Xuyên cũng tỉnh dậy, cả đêm thiếu ngủ, mà lời muốn nói lại bị Nghiêm Húc cướp mất, muốn giữ tay cô thì trong đầu lại hiện ra hình ảnh Thiên Thảo quay đầu dùng vẻ mặt chán ghét nói với anh ta: “Đừng đụng vào em.”

Cứ như vậy, cả đêm anh ta đều nhẫn nại không dám đụng vào cô, sợ lại kéo xa khoảng cách với cô, dè dặt cẩn thận chăm sóc cô, hi vọng khi cô tỉnh lại nhìn thấy mình sẽ lộ ra một chút vui vẻ.

Nhưng mà sau khi tỉnh lại cô cũng không phát hiện ra sự tồn tại của anh ta, còn cái thằng nhóc này nắm lấy tay cô cả đêm làm anh thấy ghen tuông khó nhịn. Nhưng mà bây giờ, Thiên Thảo thấy cậu ta đang nắm tay mình cũng không từ chối, vậy còn mình thì sao? Vì sao lại bị cô từ chối hết lần này đến lần khác? Để bây giờ đến cả tay cô cũng không dám chạm vào...

Thiên Thảo nắm chặt tay Nghiêm Húc, phản ứng đầu tiên không phải là muốn ăn gì: “Cô muốn chuyển viện, Nguyễn Tây làm thủ tục nhập viện cho cô, đi tìm anh ta, bảo anh ta chuyển viện cho cô!”

Trong lòng Tân Xuyên đau khổ, muốn chuyển viện ngay như vậy là vì biết được bệnh viện này là tài sản nhà anh sao? Một chút dính líu với anh cũng cảm thấy chán ghét sao...?

Nghiêm Húc thấy vẻ mặt gấp gáp của Thiên Thảo lập tức gọi điện cho Nguyễn Tây, Thiên Thảo phục hồi lại tâm trạng, rốt cuộc cũng chú ý tới bên giường vẫn còn người khác, cô nhìn thoáng qua, vẻ mặt từ lạnh nhạt rồi trở nên yên lặng, lướt qua bóng dáng anh ta, để

cho Tân Xuyên trở thành góc chết trong tầm mắt cô.

“Thiên Thảo...” Dù biết rằng cô không trả lời nhưng anh ta vẫn thử gọi một tiếng, quả nhiên không có đáp lại.

Tâm tình chán nản hiện rõ trên mặt, nhưng Thiên Thảo không nhìn đến, Tân Xuyên cười khổ: “Bị bệnh càng phải ăn sáng, anh đi mua bữa sáng cho em.” Nói xong đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, Thiên Thảo ôm lấy cái chân bó thạch cao, ngày hôm qua liên tục bị tiêm thuốc, nghĩ lại mà thấy ghê người.

Lúc này cửa phòng bệnh lại mở, nhìn thấy Thiên Thảo đã tỉnh lại Tân Viễn hơi ngẩn người, vốn anh ta tính toán thời gian hôn mê rất đúng, không ngờ cô lại tỉnh sớm như vậy. Khóe miệng cong lên một độ cong thân thiết: “Chúng ta phải bồi thuốc rồi.”

Cái gọi là bồi thuốc, hẳn là lại tiêm cho cô cái thuốc gây mê gì đó đi?! Ánh mắt Thiên Thảo lạnh lùng: “Cút.”

Nghiêm Húc kết thúc cuộc trò chuyện đặt điện thoại xuống, phát hiện Thiên Thảo dùng vẻ mặt đề phòng nhìn Tân Viễn, mà Tân Viễn lại tỏ vẻ không có chuyện gì nhìn cậu, sau đó cười nói với cậu: “Bởi vì quan hệ của anh trai nên cô ấy hơi ghét tôi, nhưng mà người bệnh vẫn nên nghĩ cho bản thân mình trước...”

Ngộ nhớ Thiên Thảo chuyển viện, anh ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại cô, cho nên để cô hôn mê tạm thời cũng tốt, dù sao cuộc sống bận rộn như vậy, không ai có thể chăm sóc bên cạnh cô lâu được.

Giữ chặt cổ tay Thiên Thảo, Tân Viễn nói nhỏ với cô giống như đang đối xử với bệnh nhân cố tình gây sự: “Chỉ chích một cái thôi, tuyệt đối không đau đâu.”

“Tôi bảo cậu rút mau!” Bàn tay Thiên Thảo giãy dụa làm kim tiêm trong tay Tân Viễn rơi xuống đất, Nghiêm Húc tiến lên cầm tay Thiên Thảo, vỗ nhẹ sau lưng cô: “Sao thế?”

“Có lẽ là tâm lý sợ hãi sau tai nạn xe cộ.” Tân Viễn nhặt kim tiêm lên vì bản thân mình giải thích.

“Bị cậu tiêm thuốc tê làm sợ hãi à?!” Thiên Thảo nắm chặt tay, vẻ mặt có chút kích động, Nghiêm Húc không biết trước đó Thiên Thảo và Tân Viễn xảy ra chuyện gì nhưng cậu có thể nhận ra Thiên Thảo rất ghét người này. Ôm Thiên Thảo vào ngực, Nghiêm Húc đỡ người cô đi ra ngoài cửa, Tân Viễn hô lên ở phía sau: “Cậu ôm cô ấy đi đâu vậy?”

“Vừa rồi cô ấy nói với tôi không muốn đợi ở trong này.”

“Nhưng cô ấy còn chưa làm thủ tục chuyển viện!”

Bước chân Nghiêm Húc dừng một chút: “Tôi đưa cô ấy đi trước, lát nữa sẽ có người đến làm thủ tục chuyển viện.”

Tay nắm thành nắm đấm, Tân Viễn ném bệnh án lên giường bệnh, lúc này, Tân Xuyên cầm theo một đồng túi lớn túi nhỏ đồ ăn sáng đi vào cửa, chỉ nhìn thấy bệnh án ‘nằm’ trên giường bệnh, ngơ ngác hỏi một câu: “Cô ấy đâu?”

Tân Viễn im lặng rồi nói: “Đi rồi.”

“Đi toilet sao?”

“... Không phải, đi ra khỏi bệnh viện rồi.”

Trong lòng tràn ngập vui mừng vì mua được bữa sáng phong phú cho người yêu, bỗng chốc mất hết sức lực, Tân Xuyên nắm chặt tay sau đó đặt hết đồ lên bàn nhỏ cạnh giường bệnh: “Em ăn đi.”

Nói xong cũng rời đi không quay đầu lại, bóng lưng nhìn thoáng qua có vẻ rất cô đơn.

Làm xong thủ tục chuyển viện cho Thiên Thảo, Nguyễn Tây gọi điện cho cô, biết được cô đang ở nhà. Thiên Thảo không muốn tiếp tục nằm viện, nói không chừng lại gặp bác sĩ biến thái giống như Tân Viễn, cho dù không gặp phải nhưng với cái tình trạng của cô lỡ như gặp phải tình huống không tốt nào nữa thì phải làm sao, dù sao chân cũng đã được bó thạch cao, không nhập viện, đến hẹn thì mời mấy nhân viên y tá đến kiểm tra cũng được.

Nhưng vì không an tâm, Nguyễn Tây hỏi thăm địa chỉ nhà Thiên Thảo, ấn chuông cửa, người mở cửa cho anh lại là Nghiêm Húc.

Vốn cho rằng hai người cãi nhau, cho nên từ Pháp về mới trở nên kỳ lạ, nhưng sau khi trở về lại có cảm giác hình như thân mật hơn nhiều.

Trong đầu nhớ lại chuyện sau khi trận đấu kết thúc, Thiên Thảo tố cáo cô bị Kha Ni bỏ thuốc, khi đó, Thiên Thảo giải thích Kha Ni không làm gì cô, chính cô dựa vào vết dao đâm lên đùi cố gắng tham gia thi đấu. Nhưng mà bây giờ nhớ lại ánh mắt của Thiên Thảo và Nghiêm Húc khi đó, đột nhiên nên đặt lại câu hỏi cho những vấn đề nhỏ nhất đó.

Chương 68: Bất ngờ

Editor: phuogot_93

Beta: quynhle2207

Thiên Thảo ngồi trên máy bay về nước, hành trình đi Pháp lần này cũng coi như hữu kinh vô hiểm*, Kha Ni bị hủy bỏ tư cách dự thi, bởi vì chưa đủ tuổi thành niên hơn nữa gia đình Kha Ni có bối cảnh rất lớn, cho nên cuối cùng chỉ mất một khoản bồi thường khổng lồ, cha cậu ta đã áp chế được những lời gièm pha xuống.

* Hữu kinh vô hiểm: bị hoảng sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

Thiên Thảo không phải người ở đó, cũng không có năng lực quá lớn, cho nên gặp kết quả xử lý như thế cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng. Chính phủ giải thích với cô rất tốt, nói là Kha Ni bị tổng vào trong trại giáo dục lao động, nhưng thực tế cậu ta có bị nhốt hay không, chắc chỉ có bản thân cậu ta biết.

Ngồi máy bay trở về cùng với nhóm người Nghiêm Húc, khoảng cách rất xa, Thiên Thảo ngồi bên cạnh Nguyễn Tây, vẫn luôn cảm giác phía sau có người nhìn cô, hoặc có thể nói cho đến giờ ánh mắt của cậu vẫn chưa từng rời khỏi cô.

Trong lòng nghĩ ngại lung tung, giống như đang đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than, *** đối với cô, rốt cuộc Nghiêm Húc có ý nghĩa gì.

Cô không muốn lại có một đoạn tình cảm giống như với Tân Xuyên

lần nữa, rõ ràng đối phương không thực sự yêu cô, mà cô lại dành hết tất cả tình cảm vào đó. Nghiêm Húc còn nhỏ, có thể cảm giác dành cho cô chỉ là sự ngây thơ của tuổi trẻ, thời kỳ này rất dễ dàng ngộ nhận tình cảm này là tình yêu thật sự.

Vốn Thiên Thảo cũng không rối rắm mà nghĩ tới vấn đề này, nhưng cô và Nghiêm Húc đã xảy ra chuyện vô cùng xấu hổ, dù ngoài mặt giả vờ như không có gì, nhưng sao cô có thể không để ý chứ.

Máy bay hạ cánh, Thiên Thảo đi giày rồi xuống máy bay cùng Nguyễn Tây, lần này cô giành được giải thưởng ở Pháp là một chuyện vô cùng chấn động, cho nên đã có phóng viên chờ ở sân bay từ sớm để chờ đợi lấy được tin tức độc nhất vô nhị cho mình.

Vết thương trên đùi làm Thiên Thảo đi khập khiễng nhưng cũng đã tốt hơn nhiều, sắp khỏi rồi nên cũng không quá đau.

Bởi vì Nguyễn Tây từ chối phỏng vấn, dưới sự can thiệp của bảo vệ, phóng viên nhanh chóng rời đi, chỉ có tiếng lách tách, ánh đèn lóe lên không ngừng của camera thỉnh thoảng chiếu vào người cô và Nguyễn Tây, mãi đến khi ngồi vào trong xe đến đón họ.

Trước khi lên xe, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại nhìn về Nghiêm Húc phía bên kia, phát hiện cậu cũng đang nhìn cô, nhưng rất nhanh, ánh mắt hai người đã bị ngăn cách bởi tầng tầng lớp lớp toàn là người.

Chuyện đầu tiên sau khi Thiên Thảo về nước chính là đến chỗ của Nghiêm Húc dọn dẹp đồ đạc, mang đồ của mình đến chỗ mà chủ nhà đã đồng ý để phòng trống cho cô. Trước khi đi cô đã đặt giường và đồ đạc trong nhà ở trung tâm mua sắm, chỉ cần gọi điện thoại là người ta sẽ chở đến nơi.

Nhưng vốn dĩ cô cảm thấy chuyện chuyển nhà này rất tự nhiên, hôm nay lại có chút do dự, là vì cô nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Húc sao? Vẫn nói chuyện bình thường với cậu, coi như chưa xảy ra chuyện gì sao? Mặc dù cô có thể làm vậy nhưng trong lòng lại rất nặng nề.

Đi tới nhà Nghiêm Húc, Thiên Thảo nhìn thấy Nghiêm Húc đi từ phía bên kia lại đây, mặc dù cô rời khỏi sân bay trước nhưng lại bị Nguyễn Tây giữ lại nói chuyện một lúc về hành trình được sắp xếp sau khi giành giải thưởng, cho nên thời gian trở về của hai người trùng với nhau, gặp nhau ở đây.

“Phải đi à?” Cuối cùng vẫn là Nghiêm Húc mở miệng hỏi trước.

Gật đầu, Thiên Thảo cố gắng để giọng của mình tự nhiên một chút: “Cảm ơn em lúc trước đã cho cô ở đây.”

Đối phương im lặng.

“Cô vào trước.” Không khí rơi vào trạng thái khó xử, Thiên Thảo chịu đựng áp lực tâm lý đẩy cửa đi vào, chuyện này xảy ra thì con gái chịu thiệt mới đúng, tại sao cô lại cảm thấy áy náy? Là vì ánh mắt của cậu sao?

Đột nhiên, hơi thở mềm mại và tươi mát như xà phòng vây quanh cô, ở phía sau có hai cánh tay vươn ra ôm cô, ghì chặt vào lồng ngực rộng lớn, giọng nói bên tai giống như van xin lại như nỉ non, cho nên nghe qua lại thấy giống như đang làm nũng: “Đừng đi mà.”

Nếu là lúc trước cô sẽ làm như nào? Thiên Thảo từ từ di chuyển tay mình đến cánh tay của Nghiêm Húc đang vòng trên eo cô, muốn tách ra lại không hiểu vì sao mà ngừng lại đó.

Nghiêm Húc nhẹ giọng nói bên tai cô: “Em biết em còn nhỏ tuổi, cũng biết cô cảm thấy em không phải thật sự yêu cô, nhưng nếu em chờ cô mười năm, hai mươi năm, hoặc lâu hơn nữa... Khi đó, em sẽ trở thành một người đàn ông trưởng thành, với số tuổi mà cô muốn, nếu em làm được, nhất định cô phải chấp nhận em.” Dừng một chút, Nghiêm Húc còn nói: “Bây giờ cô ở đây đi, em rất muốn mười năm, hai mươi năm chờ cô đều có cô ở bên cạnh em, em chờ cô, đừng đi có được không...” Cầm ma sát ở cổ Thiên Thảo, lông mi của Nghiêm Húc rũ xuống, dùng giọng điệu chân thành nói: “Em yêu cô, rất yêu.”

Nếu lại nói với cô, em đã từng *** cô một lần, cô có thể chấp nhận cậu không, lần này cậu ngay cả một chút lương lực, do dự cũng không có, ý nghĩ sợ hãi vì bị từ chối cũng không có, bắt buộc bản thân hòa theo nguyên vọng của cô là rời xa cô cũng không còn, bởi vì cậu đã không thể khống chế bản thân, nổi nóng nhưng tê dại, sâu tận xương tủy lúc nào cũng xâm chiếm cậu, cho đến tận hôm nay, trái tim cậu đã biến thành trống rỗng, như bị sâu bọ gặm cắn, cưỡng chế bản thân rời khỏi cô là chuyện không thể nào làm được.

Thiên Thảo cầm những ngón tay đang run rẩy của Nghiêm Húc, con người đều có một mặt thành thực và một mặt ngây thơ, một mặt kiên định và một mặt mâu thuẫn, kiếp trước cô đã từng nghe rất nhiều ví dụ về lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, cũng đã từng thấy họ biểu lộ vẻ mặt chân thành nói với bạn lời thề thốt nhưng sau này vẫn vứt bỏ bạn, nhưng mà nghe Nghiêm Húc nói những lời này xong, cô lại không cảm thấy chút dối trá nào.

Mục đích cuối cùng của những người đàn ông nói ngon nói ngọt không phải là vì lừa gạt thân thể con gái sao? Mà thân thể của cô đã là của cậu, mặc dù tin tưởng vào nhân phẩm của Nghiêm Húc, nhưng theo cô, nếu một cô gái để cho đàn ông có được thứ cuối cùng kia thì sức hấp dẫn của cô ấy với người đàn ông kia đã không còn gì nữa. Nhưng không ngờ sau khi cô và Nghiêm Húc xảy ra

chuyện ngoài ý muốn kia, vẫn nói yêu cô như cũ, dù bị cô từ chối nhiều lần vẫn không thay đổi, giống như trước kia.

Nhưng trong tiềm thức, Thiên Thảo vẫn có cảm giác không đáng tin.

“Mười năm, hai mươi năm...” Thiên Thảo cười cười: “Lúc đó cô đã già rồi.”

“Chỉ cần cô vẫn cần em.” Cánh tay Nghiêm Húc lại siết chặt một chút: “Cô có đồng ý để em đợi không?”

Nếu đồng ý chính là đáp ứng một nửa.

“Không đồng ý, cứ cho là em có thể chờ, cô cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như thế.”

Lại bị từ chối rồi... Cơ thể trở nên lạnh băng, giống như máu đang chảy ngược, Nghiêm Húc cười khổ: “Em vẫn sẽ chờ cô.”

Thiên Thảo thở dài: “Thật sự thích cô đến vậy sao?”

Nghiêm Húc đau khổ gật đầu: “Ừ.”

“Vậy... Cô sẽ thử coi trọng em nhưng em cũng đừng có đợi.”

Trong nháy mắt, cảm giác vui mừng chiếm cứ toàn bộ trái tim Nghiêm Húc, từng dây thần kinh giống như bị điện giật, đầu óc trống rỗng.

Cô vừa nói gì? Mặc dù chỉ nói nhỏ lại không giống một câu trả lời, có lẽ là thương hại cậu, cũng có lẽ là tội nghiệp cậu nhưng cậu vẫn muốn nghe lại một lần...

“Nhưng mà cô vẫn nên dọn đi.” Thiên Thảo nói: “Bây giờ chúng ta càng không thích hợp ở chung một chỗ.”

Nghiêm Húc im lặng rồi nói: “Em giúp cô mang đi.”

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong nhà mới, nơi này cách Già Lam rất gần, cho nên thuận tiện đi cùng Nguyễn Tây tham dự một vài buổi họp báo âm nhạc, được phỏng vấn một chút về cảm nghĩ khi nhận được giải quán quân cùng với lý do tại sao lúc trước Nguyễn Tây lại nhận học trò là con gái, Nguyễn Tây trả lời rất thẳng thắn: “Bởi vì tôi phát hiện được tố chất của cô ấy, lúc đó cô ấy đã có tiềm năng rồi.”

Rất nhiều câu hỏi, nội dung phỏng vấn đều được Thiên Thảo và Nguyễn Tây thống nhất nội dung trước, thỉnh thoảng Nguyễn Tây cũng sẽ nói cho cô nên nói như nào, điều này làm cho Thiên Thảo không cần nói nhiều, nói gì cũng phải hỏi ý, giống như cô là một đứa trẻ không được nói chuyện. Cho nên phần lớn thời gian Thiên Thảo đối mặt với vấn đề đều là tự mình phát huy, cũng không nói những ‘lời thoại’ mà Nguyễn Tây đã định sẵn, những lúc như vậy Thiên Thảo đều nhận được ánh mắt của Nguyễn Tây làm cô không nhịn được mà bật cười.

Ở một số buổi hòa nhạc của đội số hai chỉ huy, có lẽ là nghe đến danh tiếng và tò mò về ngôi quán quân của cô, người đến xem buổi hòa nhạc từ từ tăng lên, không còn vắng vẻ, đội số hai cũng dần phát triển thành một đội ngũ cao cấp. Kết thúc công việc hôm nay, Thiên Thảo rời khỏi sân khấu Robert, định đi về nhà. Nhưng đột nhiên trên đường có một chiếc xe từ xa lao nhanh tới, Thiên Thảo không để ý lắm, cho rằng chiếc xe này muốn vượt lên để quẹo, mỗi ngày đều có những lái xe như vậy, vì vội vã mà không tiếc vứt bỏ an toàn, trở thành một tay đua.

Nhưng đi tiếp vài bước, đột nhiên Thiên Thảo phát hiện không đúng

lắm, chiếc xe kia vẫn lao nhanh tới, còn phi lên vỉa hè đâm về phía mình, vốn có thể dùng một trụ nước cứu hỏa để tránh, nhưng do vết thương ở chân vẫn chưa khỏi hẳn làm Thiên Thảo chạy chậm một bước, chiếc xe kia vẫn đụng trúng vào eo cô, làm cô bị bắn ra khỏi chỗ va chạm khoảng hơn một mét.

Nhờ có vòi cứu hỏa chặn lại cho cô, làm giảm lực xe, không đâm trực tiếp vào người cô.

Đây chắc chắn là một vụ tai nạn xe cộ cố ý!

Thiên Thảo muốn đứng lên lại phát hiện cái chân bị thương không còn sức lực, cử động là lại thấy đau đớn không chịu nổi. Chiếc xe đụng vào cô vẫn chưa đi, ngược lại còn di chuyển xe tránh trụ nước cứu hỏa, định tiếp tục lao về phía cô! Hai cánh tay Thiên Thảo nhanh chóng dùng sức bám vào bậc tam cấp của một cửa hàng, sau đó... lăn vào trong. = =

Rầm một tiếng, chiếc xe đụng vào bậc thềm, lái xe là một người đàn ông nhìn không tệ, có vẻ nho nhã nhưng giữa trán hơi có chút tà khí, Thiên Thảo xác định cô không biết người này, tại sao người này lại muốn đụng cô? Không lẽ Kha Ni không vừa lòng với cô nên sai người đến Trung Quốc giết người diệt khẩu?

Nhưng mà nhìn dáng vẻ của người đàn ông này hình như là bản thân hận cô thấu xương, thấy cô vào trong tiệm vẫn trừng mắt tỏ vẻ không cam lòng, sau đó quay đầu xe phóng như bay, Thiên Thảo phát hiện chiếc xe người đó lái không có biển số, là một chiếc xe trái phép.

Đau đớn không thể chịu được, Thiên Thảo đành phải gọi điện cho Nguyễn Tây ở gần đây nhất. Nguyễn Tây nghe nói cô bị đâm xe, lập tức chạy ra khỏi sảnh nhạc, sau đó đưa Thiên Thảo vào bệnh viện

gần nhất, cuối cùng kết quả kiểm tra là bị gãy xương.

Sau đó cảnh sát đến ghi lại lời khai, Thiên Thảo kể lại sự việc xảy ra cho cảnh sát, miêu tả hình dáng người lái và chiếc xe, mỗi khi nhớ lại đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Trên đồi bó thạch cao, thời gian này cũng chỉ có thể ở lại bệnh viện, Nguyễn Tây ở cùng cô một buổi chiều rồi vội vàng đi làm. Thiên Thảo ngủ một giấc rồi tỉnh, phát hiện trên mặt ngựa ngựa, mơ hồ mở hai mắt lại thấy Tân Viễn đang mặc áo khoác màu trắng nụ cười của anh ta vẫn thân thiện như cũ, nhưng lại có vẻ sợ hãi: “Chị dâu, chị tỉnh rồi.”

“Ai là chị dâu cậu!” Thiên Thảo quay mặt: “Ra ngoài, đây là phòng bệnh của tôi!”

“Là thầy thuốc, tới quan sát bệnh nhân của mình cũng không được sao?” Tân Viễn khom lưng, liếm liếm mặt Thiên Thảo: “Nhanh như vậy chị dâu đã rời khỏi anh trai, thật là tuyệt tình quá!”

Thiên Thảo nhớ ra, gia đình Tân Xuyên mở bệnh viện, Tân Viễn là bác sĩ ở bệnh viện nhà anh ta, thật khéo, cô đã bị thương còn gặp phải biến thái.

“Tôi muốn đổi bệnh viện!” Thiên Thảo la lên.

“Người giám hộ của chị không ở đây.”

“Tôi chính là người giám hộ của mình!”

“Thật là một bệnh nhân không nghe lời, không nên cố tình gây sự, nếu ở trong bệnh viện phải nghe lời bác sĩ.” Tân Viễn lấy một cây kim cắm vào một bình thuốc nhỏ: “Không nghe lời thì em sẽ dùng

biện pháp để chị phải nghe lời.”

Chương 69: Vận may không phải lúc nào cũng tốt

Editor: phuogot_93

Beta: quynhle2207

Tân Viễn lấy một cây kim cắm vào một bình thuốc nhỏ: “Không nghe lời thì em sẽ dùng biện pháp để chị phải nghe lời.”

“Tốt nhất là cậu đừng động vào tôi, nếu không thì... A...” Hít vào một hơi, không có cảnh báo trước, kim tiêm đã chui vào tĩnh mạch của cô, Tân Viễn từ từ đẩy chất lỏng trong ống tiêm vào: “Chỉ là chữa trị mà thôi, nói lung tung sẽ ảnh hưởng đến tốc độ chữa khỏi vết thương ở chân của chị.”

Chất lỏng từ từ biến mất dưới da thịt của cô, Thiên Thảo chỉ cảm thấy mất đi sức lực để giãy dụa cả người không còn sức lực, mềm nhũn nằm yên trên giường, ngay cả nói chuyện cũng trở nên rất chậm, chỉ có thể làm những động tác đơn giản có biên độ nhỏ.

“Như vậy sẽ không lộn xộn nữa. Đúng rồi, chị đã tỉnh thì làm kiểm tra một chút đi.” Đột nhiên Tân Viễn nói, sau đó dưới ánh mắt trợn lên đầy tức giận của Thiên Thảo, anh ta nhàn nhã cởi bỏ từng cúc áo bệnh nhân của Thiên Thảo, rồi cởi quần cô ra, làm cho Thiên Thảo từ trên xuống dưới ngoại trừ nội y che đậy những vị trí kia còn lại đều phơi bày trong không khí.

Nắm lấy cái chân đang bó thạch cao của Thiên Thảo, ngón tay Tân Viễn khẽ vuốt ve nhẹ nhàng lên trên, từ chỗ bó thạch cao đi lên bắp

đùi trắng nõn, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Có thể cảm giác ngón tay em đang di chuyển không?” “Vô nghĩa, bỏ cái tay của cậu ra khỏi người tôi, tôi không cần cậu làm kiểm tra gì hết!” Mặc dù là Thiên Thảo gầm lên, nhưng dưới tác dụng của thuốc lại nghe giống như đang làm nũng.

“Oh? Nơi này vẫn còn cảm giác, vậy trong này thì sao?” Ngón tay Tân Viễn tiếp tục dờ lên trên, ma sát đùi của cô, vòng vào bên trong bắp đùi cô, cố tình đụng chạm vào bộ phận được ẩn nấp dưới lớp vải của cô: “Cũng có cảm giác à?”

“Có!” Tuy là gãy xương nhưng dây thần kinh cảm giác vẫn bình thường, cho dù sờ ở chỗ cô bị thương cũng có thể cảm nhận được một chút đau đớn, nơi bị đụng trúng cũng không phải hoàn toàn mất cảm giác, Tân Viễn làm vậy hoàn toàn là có mục đích riêng!

“Có cảm giác?” Tân Viễn cúi đầu cười cười, sau đó ghé vào bên tai Thiên Thảo nói nhỏ: “Rốt cuộc cũng có cảm giác với em sao? ~~”

“Tên biến thái đáng chết, chờ có người đến tôi sẽ làm thủ tục chuyển viện!”

“Được, nhưng mà có thể lúc đó gây mê của chị vẫn còn tác dụng mà.”

Mặc dù Thiên Thảo rất muốn ném quả táo mà Nguyễn Tây gọt để trên bàn cho cô lên người Tân Viễn, nhưng cơ thể không dùng sức được, chỉ có thể trơ mắt nhìn, lời này của Tân Viễn có ý gì, không lẽ chỉ cần có người đến thăm là tiêm thuốc gây mê cho cô sao? Như vậy cô không thể nói ra chuyện chuyển viện, trong lòng Thiên Thảo mắng Tân Viễn là đồ vô liêm sỉ.

“Không cần nghi ngờ ý đức của em.” Tân Viễn nháy mắt mờ ám với

Thiên Thảo, mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại như biểu đạt ý tứ là: “Còn nhiều chuyện vô sỉ hơn như thế này nhiều.”

Đeo ống nghe vào tai, Tân Viễn đặt trước ngực cô, dụng cụ mát lạnh đi từ rốn lên, cuối cùng chui vào trong áo lót của cô, ma sát nhẹ nụ hoa: “Nhịp tim hơi chậm, như vậy tốc độ của tế bào thay thế cũng sẽ chậm, vết thương ở chân của chị cũng không thể nhanh khỏi được.”

Dáng vẻ của Tân Viễn rất đàng hoàng, những lời trong miệng cũng toàn là từ chuyên môn, giống như việc anh ta đang làm là chuyện hiển nhiên mà bác sĩ nên nói, nên làm.

Thảo ống nghe xuống, Tân Viễn không quan tâm đến sự phản kháng của Thiên Thảo, cởi quần lót cô ra, mở chân cô thành hình chữ M, cúi đầu nhìn nơi nhỏ hẹp đó, Thiên Thảo gào to: “Cậu đang làm gì vậy?”

“Kiểm tra mà, xem trên người chị có chỗ nào có thể trợ giúp chữa bệnh, làm tăng tốc độ tế bào thay thế.” Giọng nói nghiêm túc của Tân Viễn vang lên, sau đó ngẩng đầu đeo ống nghe lên, đặt trên ngực Thiên Thảo lắng nghe, Thiên Thảo đang suy nghĩ anh ta muốn chơi trò gì, đột nhiên phía dưới thân có cái gì đó tiến vào, hơn nữa còn khuấy động trong cơ thể cô, Thiên Thảo không kịp phòng bị thở gấp một hơi, Tân Viễn cười, tần suất càng nhanh hơn: “Quả nhiên là thế, tim chị đập nhanh hơn nhiều rồi... Nhưng mà, vẫn chưa đủ.”

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu... của cậu ra...!” Thiên Thảo nghiến răng nói.

“Được.” Tân Viễn cười nhạt bỏ ngón tay ra, say mê nhìn chằm chằm trong suốt dính trên tay, đột nhiên nói lảm bảm: “Chị dâu, đến giờ em vẫn xem lại băng ghi hình, mỗi buổi tối đều phải xem một lần mới có thể ngủ.”

Thiên Thảo không biết làm thế nào với mức độ phản ứng của cơ thể, đành phải cầu nguyện có người đột nhiên tới thăm mình.

“Vậy chúng ta tiếp tục chữa trị nào.” Tân Viễn nhẹ nhàng nói.

Cái gì? Vẫn tiếp tục chữa trị?! Thiên Thảo giãy dụa muốn ngồi dậy lại bị Tân Viễn ấn trở lại giường bệnh, để cho bộ ngực của cô áp vào ra trải giường, cái mông nâng cao về phía trước, đang muốn lật người thay đổi tư thế khuất nhục này, Tân Viễn lại nhanh hơn cô một bước, đè vai cô xuống sau đó lấy một miếng vải đen che mắt cô lại: “Thị giác của chị sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chữa trị, như bây giờ... Chúng ta phải cắm thêm máy móc chữa bệnh thích hợp vào để tạo kích thích ~”

Trước mắt tối đen như mực, cơ thể Thiên Thảo không chút sức lực bị nâng dậy, cái mông lại nâng cao thêm một chút, ngay sau đó một cái gì đó to lớn và nóng rực dán lên nơi được che khuất của cô, còn ma sát giống như đang khiêu khích: “Quá trình sẽ có chút khó chịu, nhưng mà em sẽ nhanh hơn, tốt lắm, muốn đi vào...”

Nghe tiếng hừ nhẹ, Thiên Thảo cảm giác có một cái gì đó từ từ trượt vào, cái đó là...!

“Dừng lại! Tôi không cần chữa trị kiểu này! Đi ra ngoài!” Thiên Thảo nắm chặt drap giường quất, hình như ông trời cũng không tề với cô, ngay lúc cô chìm trong lo lắng, một loạt tiếng đập cửa vang lên bên ngoài. Dường như nghe thấy Tân Viễn không thỏa mãn oán trách một câu xúi quẩy, sau đó không cam lòng đi xuống, nhét thứ gì đó vào trong, rồi vội vàng co rút vài cái, mặc dù không thể bắt tinh lên người cô nhưng vẫn còn nhiều thời gian.

Thiên Thảo không ngờ cho dù có người ở ngoài gõ cửa mà Tân Viễn cũng không hốt hoảng, ngược lại còn nhanh chóng đắm vào, cô bị

bất ngờ hừ nhẹ một tiếng, sau đó Tân Viễn tóm lấy cổ tay cô, tiêm vào thứ gì đó, là thuốc mê sao? Tóm lại, không chỉ cơ thể cô mềm nhũn mà ý thức cũng bắt đầu mơ hồ không rõ.

Ngay sau đó Tân Viễn đắp chăn cho cô, dàn cảnh như cô đang yên tĩnh nằm ngủ trên giường, sau đó có người đi vào, ngồi bên cạnh cô, nắm lấy tay cô đặt lên môi, hôn nhẹ, rồi mới hỏi Tân Viễn tình trạng của cô.

Giọng nói này... Là Nghiêm Húc sao? Ngón tay Thiên Thảo dùng sức giật giật, hi vọng có thể làm cậu chú ý, mặc dù Nghiêm Húc phát hiện động tác nhỏ này nhưng không thể nào đoán được ý tứ mà Thiên Thảo muốn biểu đạt, còn tưởng rằng cô nằm mơ thấy ác mộng nên vuốt ve tóc cô, vỗ về cô 'ngủ'.

Sau đó, Thiên Thảo không biết gì hết, ý thức rơi vào trạng thái mơ hồ hoàn toàn, rơi vào trong vũng bùn đen tối.

Mặc dù Nghiêm Húc rất muốn nói chuyện với Thiên Thảo, nhưng thấy khuôn mặt 'ngủ say' của cô thì không muốn đánh thức cô dậy, chỉ ngồi một góc nhìn gương mặt cô đang chìm trong giấc ngủ. Lúc Nghiêm Húc đi vào Tân Viễn vẫn đang giả vờ ghi chép, trong lúc đó có đi ra ngoài một lần, hai tiếng sau quay lại vẫn thấy Nghiêm Húc ở đó. Trong lòng có chút không vui, rốt cuộc cái người này muốn thăm bệnh bao lâu đây!

"Thời gian thăm bệnh đã hết." Tân Viễn nhắc nhở.

"Chờ cô ấy tỉnh tôi sẽ đi."

"Cô ấy mới ngủ, chắc phải rất lâu mới tỉnh lại." Tân Viễn có chút không kiên nhẫn.

Im lặng một lát, đột nhiên Nghiêm Húc nói: “Tôi muốn ở lại chăm sóc cô ấy.”

Tân Viễn giật mình, ngay sau đó trong lòng nổi lên cảm giác phiền chán khó hiểu, người này không những đến quấy rầy anh ta, còn chiếm dụng thời gian ở chung của anh ta và cô. Hơn nữa cậu ta còn nói muốn chăm sóc cô. Rốt cuộc cậu ta và Thiên Thảo có quan hệ gì mà có thể chăm sóc đối phương?

Lúc này cửa phòng bệnh lại mở, trong lòng Tân Viễn thấy khó chịu quay đầu lại, chợt ngăn người.

Nhìn về phía cửa, đột nhiên trong lòng Nghiêm Húc thấy lo lắng, lông mày nhăn lại, sao anh ta lại đến đây.

Tân Viễn cũng có chút suy nghĩ với cậu: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Thấy Tân Viễn, Tân Xuyên khẽ run một cái, sau đó cau mày: “Sao em không nói với anh là cô ấy ở đây?” Rõ ràng nằm trong bệnh viện của nhà mình nhưng anh phải xem báo mới biết. Mang theo vẻ mặt lo lắng ngồi bên cạnh Thiên Thảo, khi nhìn thấy Nghiêm Húc, cảm xúc phức tạp hiện ra trong mắt.

“Tiểu Viễn, để anh chăm sóc.” Tân Xuyên nói.

Trong lòng Tân Viễn lại khóc ròng, nhìn tình huống bây giờ, chuyện gì anh ta cũng không thể làm được rồi.

Sáng hôm sau Thiên Thảo tỉnh lại, nghĩ đến chuyện tối qua xảy ra, trong lòng cảm thấy buồn nôn, lập tức ngồi dậy thì phát hiện tay trái đang bị người khác nắm. Mà bên phải hình như cũng có cái gì chặn góc chân của cô.

“Thức dậy rồi.” Thiên Thảo vừa động Nghiêm Húc đã cảm giác được, mở to đôi mắt đỏ ngầu mệt mỏi nhìn về phía cô, hỏi: “Bữa sáng muốn ăn gì? Em đi mua.”

Thật ra khi Thiên Thảo vừa động Tân Xuyên cũng tỉnh dậy, cả đêm thiếu ngủ, mà lời muốn nói lại bị Nghiêm Húc cướp mất, muốn giữ tay cô thì trong đầu lại hiện ra hình ảnh Thiên Thảo quay đầu dùng vẻ mặt chán ghét nói với anh ta: “Đừng đụng vào em.”

Cứ như vậy, cả đêm anh ta đều nhẫn nại không dám đụng vào cô, sợ lại kéo xa khoảng cách với cô, dè dặt cẩn thận chăm sóc cô, hi vọng khi cô tỉnh lại nhìn thấy mình sẽ lộ ra một chút vui vẻ.

Nhưng mà sau khi tỉnh lại cô cũng không phát hiện ra sự tồn tại của anh ta, còn cái thằng nhóc này nắm lấy tay cô cả đêm làm anh thấy ghen tuông khó nhịn. Nhưng mà bây giờ, Thiên Thảo thấy cậu ta đang nắm tay mình cũng không từ chối, vậy còn mình thì sao? Vì sao lại bị cô từ chối hết lần này đến lần khác? Để bây giờ đến cả tay cô cũng không dám chạm vào...

Thiên Thảo nắm chặt tay Nghiêm Húc, phản ứng đầu tiên không phải là muốn ăn gì: “Cô muốn chuyển viện, Nguyễn Tây làm thủ tục nhập viện cho cô, đi tìm anh ta, bảo anh ta chuyển viện cho cô!”

Trong lòng Tân Xuyên đau khổ, muốn chuyển viện ngay như vậy là vì biết được bệnh viện này là tài sản nhà anh sao? Một chút dính líu với anh cũng cảm thấy chán ghét sao...?

Nghiêm Húc thấy vẻ mặt gấp gáp của Thiên Thảo lập tức gọi điện cho Nguyễn Tây, Thiên Thảo phục hồi lại tâm trạng, rốt cuộc cũng chú ý tới bên giường vẫn còn người khác, cô nhìn thoáng qua, vẻ mặt từ lạnh nhạt rồi trở nên yên lặng, lướt qua bóng dáng anh ta, để

cho Tân Xuyên trở thành góc chết trong tầm mắt cô.

“Thiên Thảo...” Dù biết rằng cô không trả lời nhưng anh ta vẫn thử gọi một tiếng, quả nhiên không có đáp lại.

Tâm tình chán nản hiện rõ trên mặt, nhưng Thiên Thảo không nhìn đến, Tân Xuyên cười khổ: “Bị bệnh càng phải ăn sáng, anh đi mua bữa sáng cho em.” Nói xong đứng dậy đi ra khỏi phòng bệnh, Thiên Thảo ôm lấy cái chân bó thạch cao, ngày hôm qua liên tục bị tiêm thuốc, nghĩ lại mà thấy ghê người.

Lúc này cửa phòng bệnh lại mở, nhìn thấy Thiên Thảo đã tỉnh lại Tân Viễn hơi ngẩn người, vốn anh ta tính toán thời gian hôn mê rất đúng, không ngờ cô lại tỉnh sớm như vậy. Khóe miệng cong lên một độ cong thân thiết: “Chúng ta phải bồi thuốc rồi.”

Cái gọi là bồi thuốc, hẳn là lại tiêm cho cô cái thuốc gây mê gì đó đi?! Ánh mắt Thiên Thảo lạnh lùng: “Cút.”

Nghiêm Húc kết thúc cuộc trò chuyện đặt điện thoại xuống, phát hiện Thiên Thảo dùng vẻ mặt đề phòng nhìn Tân Viễn, mà Tân Viễn lại tỏ vẻ không có chuyện gì nhìn cậu, sau đó cười nói với cậu: “Bởi vì quan hệ của anh trai nên cô ấy hơi ghét tôi, nhưng mà người bệnh vẫn nên nghĩ cho bản thân mình trước...”

Ngộ nhớ Thiên Thảo chuyển viện, anh ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại cô, cho nên để cô hôn mê tạm thời cũng tốt, dù sao cuộc sống bận rộn như vậy, không ai có thể chăm sóc bên cạnh cô lâu được.

Giữ chặt cổ tay Thiên Thảo, Tân Viễn nói nhỏ với cô giống như đang đối xử với bệnh nhân cố tình gây sự: “Chỉ chích một cái thôi, tuyệt đối không đau đâu.”

“Tôi bảo cậu rút mau!” Bàn tay Thiên Thảo giãy dụa làm kim tiêm trong tay Tân Viễn rơi xuống đất, Nghiêm Húc tiến lên cầm tay Thiên Thảo, vỗ nhẹ sau lưng cô: “Sao thế?”

“Có lẽ là tâm lý sợ hãi sau tai nạn xe cộ.” Tân Viễn nhặt kim tiêm lên vì bản thân mình giải thích.

“Bị cậu tiêm thuốc tê làm sợ hãi à?!” Thiên Thảo nắm chặt tay, vẻ mặt có chút kích động, Nghiêm Húc không biết trước đó Thiên Thảo và Tân Viễn xảy ra chuyện gì nhưng cậu có thể nhận ra Thiên Thảo rất ghét người này. Ôm Thiên Thảo vào ngực, Nghiêm Húc đỡ người cô đi ra ngoài cửa, Tân Viễn hô lên ở phía sau: “Cậu ôm cô ấy đi đâu vậy?”

“Vừa rồi cô ấy nói với tôi không muốn đợi ở trong này.”

“Nhưng cô ấy còn chưa làm thủ tục chuyển viện!”

Bước chân Nghiêm Húc dừng một chút: “Tôi đưa cô ấy đi trước, lát nữa sẽ có người đến làm thủ tục chuyển viện.”

Tay nắm thành nắm đấm, Tân Viễn ném bệnh án lên giường bệnh, lúc này, Tân Xuyên cầm theo một đồng túi lớn túi nhỏ đồ ăn sáng đi vào cửa, chỉ nhìn thấy bệnh án ‘nằm’ trên giường bệnh, ngơ ngác hỏi một câu: “Cô ấy đâu?”

Tân Viễn im lặng rồi nói: “Đi rồi.”

“Đi toilet sao?”

“... Không phải, đi ra khỏi bệnh viện rồi.”

Trong lòng tràn ngập vui mừng vì mua được bữa sáng phong phú cho người yêu, bỗng chốc mất hết sức lực, Tân Xuyên nắm chặt tay sau đó đặt hết đồ lên bàn nhỏ cạnh giường bệnh: “Em ăn đi.”

Nói xong cũng rời đi không quay đầu lại, bóng lưng nhìn thoáng qua có vẻ rất cô đơn.

Làm xong thủ tục chuyển viện cho Thiên Thảo, Nguyễn Tây gọi điện cho cô, biết được cô đang ở nhà. Thiên Thảo không muốn tiếp tục nằm viện, nói không chừng lại gặp bác sĩ biến thái giống như Tân Viễn, cho dù không gặp phải nhưng với cái tình trạng của cô lỡ như gặp phải tình huống không tốt nào nữa thì phải làm sao, dù sao chân cũng đã được bó thạch cao, không nhập viện, đến hẹn thì mời mấy nhân viên y tá đến kiểm tra cũng được.

Nhưng vì không an tâm, Nguyễn Tây hỏi thăm địa chỉ nhà Thiên Thảo, ấn chuông cửa, người mở cửa cho anh lại là Nghiêm Húc.

Vốn cho rằng hai người cãi nhau, cho nên từ Pháp về mới trở nên kỳ lạ, nhưng sau khi trở về lại có cảm giác hình như thân mật hơn nhiều.

Trong đầu nhớ lại chuyện sau khi trận đấu kết thúc, Thiên Thảo tố cáo cô bị Kha Ni bỏ thuốc, khi đó, Thiên Thảo giải thích Kha Ni không làm gì cô, chính cô dựa vào vết dao đâm lên đùi cố gắng tham gia thi đấu. Nhưng mà bây giờ nhớ lại ánh mắt của Thiên Thảo và Nghiêm Húc khi đó, đột nhiên nên đặt lại câu hỏi cho những vấn đề nhỏ nhất đó.

Chương 70: Trình tiết cũng được, cái gì cũng tốt

Editor: phuogot_93

Beta: quynhle2207

“Tại sao không ở bệnh viện, không phải ở đó thuận tiện hơn sao?” Đi đến bên giường Thiên Thảo, Nguyễn Tây hỏi cô.

“Không có gì, chỉ là quen ở nhà thôi,” Ánh mắt Thiên Thảo hơi lóe lên, Nguyễn Tây thấy Thiên Thảo không muốn đề cập đến cũng không hỏi nữa, chỉ dặn dò cô: “Mấy ngày này ở nhà dưỡng bệnh cho tốt, sắp tới có một đại hội âm nhạc, tôi có thể lùi lịch lại, không cần lo lắng về cánh phóng viên, tôi sẽ nói với họ.”

Thiên Thảo gật đầu, Nguyễn Tây vẫn còn có chút lo lắng, nhưng không phải là lo lắng về bệnh tình của cô.

Anh quay đầu nhìn về phía Nghiêm Húc: “Cậu ở lại đây à?”

“Chờ cô ấy ngủ tôi sẽ đi.” Không biết vì sao, nghe Nguyễn Tây hỏi như vậy Nghiêm Húc có chút cảm giác không rõ, vốn cậu và Thiên Thảo ở cùng một chỗ mà... Mặc dù tách ra nhưng trong đầu cậu vẫn nghĩ như vậy.

“Ngày mai tôi sẽ thuê người đến chăm sóc cô.” Nguyễn Tây nói với Thiên Thảo, sau đó nhìn về phía Nghiêm Húc: “Dù sao cậu cũng còn bài vở và công việc, không thể bỏ dở được.”

Thiên Thảo đồng ý với lời nói của Nguyễn Tây: “Đã bó thạch cao rồi, cho dù không thuê người thì tự tôi cũng có thể lo được cuộc sống hàng ngày, các người lo việc của các người đi, cũng không phải là bệnh gì nặng mà.”

Bởi vì Nguyễn Tây bận việc nên ở lại một lát rồi đi, Nghiêm Húc đỡ Thiên Thảo ra phòng khách xem TV, đưa điều khiển từ xa cho cô, trên đó đang chiếu một bộ phim truyền hình rất nổi vào thời điểm này, rất thích hợp để người bệnh giết thời gian.

Công tử nhà giàu ôm cô bé lọ lem nói: Tuệ Anh! Em đừng đi! Không có em anh sẽ chết!

Cô bé lọ lem rơi lệ, nén đau khổ, đẩy công tử nhà giàu ra: Em không xứng với anh...

Anh chàng công tử nhà giàu: Không, trên thế giới này người xứng đôi với anh chỉ có một! Cho dù em không có nhiều thứ, nhưng em có tình yêu của anh dành cho em...!

Cô bé lọ lem quay lại ôm chặt anh chàng công tử nhà giàu, đúng là kiểu vừa xem đã biết kết quả, Thiên Thảo nhàm chán đổi kênh: “Ai không thể sống mà không có người nào đó, thử chết cho tôi xem...”

Nghiêm Húc: “... Có muốn ăn táo không?”

“Có.”

Nghiêm Húc đi rửa hai quả táo, sau đó ngồi xem TV cùng Thiên Thảo, lúc này trên TV đang chiếu một bộ phim của Mỹ, một lúc sau rốt cuộc Nghiêm Húc không nhịn được mà hỏi Thiên Thảo: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở bệnh viện?”

Thiên Thảo đang cắn quả táo phải ngừng một chút, vốn cô không muốn nói đến chuyện này, bởi vì có nói cũng vô dụng, không có chứng cứ tố cáo Tân Viễn, ngược lại còn tạo tiếng xấu cho bản thân. Chỉ là, vừa rồi Nguyễn Tây hỏi, cô không muốn trả lời, nhưng Nghiêm Húc hỏi, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nảy sinh ý nghĩ nói ra sự thật.

“Bác sĩ tiêm thuốc mê cho cô.”

“Sau đó thì sao?”

“Cởi hết quần áo của cô.”

Trong lòng Nghiêm Húc run lên, tạm dừng một lát mới hỏi tiếp: “Sau đó... thì sao?”

“Em nói xem?” Thiên Thảo lại cắn một miếng táo, ánh mắt nhìn thẳng TV như là đang chăm chú xem nội dung chương trình, hình như nhớ lại chuyện gì, cô dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Lần trước ở Pháp... Trước khi em gặp cô, cũng xảy ra chuyện tương tự như vậy.”

Nhận ra sự giật mình trong ánh mắt của Nghiêm Húc, Thiên Thảo cười vân đạm phong khinh* nói: “Cô thật dơ bẩn.”

* Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Nụ cười của cô chính là kiểu cười trào phúng, trào phúng bản thân cô, dù đã cố gắng trốn tránh nhưng vẫn gặp phải những tình huống không ngờ; trào phúng tình yêu, quả nhiên, nếu bản thân giống như lời cô đã nói, từng trải qua những việc xấu thì cho dù có thích cô nhưng người ta cũng sẽ rời xa cô... Không có ai hy vọng người phụ nữ của mình có quá khứ hư hỏng, giống như hối ngọc bích chỉ có

một chút tí vết cũng đã giảm đi giá trị vốn có của nó.

Mặc dù cô cũng biết, trước mắt, căn bản bản thân cô không có tư cách hy vọng giá trị của mình được tăng lên, đừng nói chi đến hy vọng xa vời về tình yêu đơn giản gì đó. Kết quả thì sao, càng cố gắng giải thích thì bản thân càng dơ bẩn, bởi vì vừa rồi xem phim thần tượng cho nên muốn trào phúng một tình yêu không có thật trong cuộc sống hiện thực này hay sao?

Trong chớp mắt không khí như đóng băng lại, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng đối thoại hài hước trong TV, một người ra vẻ chăm chú xem TV, một người nhìn người đang xem TV.

Đột nhiên, tay Thiên Thảo bị nắm lấy, mười ngón tay đan xen vào nhau, ngón tay Nghiêm Húc xoa lên mu bàn tay cô, tay kia thì nhắc cô lên, hơi thở ấm áp từ ngực cậu chui vào mũi Thiên Thảo, giọng nói có chút buồn bực: “Đừng tưởng rằng nói vậy là có thể dọa em chạy mất.”

Thiên Thảo có chút kinh ngạc với hành động của Nghiêm Húc, nghe cậu nói xong thì cười nhạo một tiếng: “Là sự thật.”

“Em tin.” Giọng nói của Nghiêm Húc run run mang theo sự hối hận và tự trách. Bàn tay to, ấm áp của cậu vỗ về sau lưng Thiên Thảo, trong giọng nói có chút đau lòng, có tức giận và cả cảm kích: “Cảm ơn cô đã nói với em.”

“Hả?”

“Cô không nói cho Nguyễn Tây...”

Thiên Thảo bật cười: “Em sợ trong lòng cô không vui sao? Cho nên mới an ủi cô như vậy?”

“Không phải...” Nghe Thiên Thảo hỏi vậy, Nghiêm Húc cảm thấy Thiên Thảo đang nghi ngờ tình cảm của cậu, vì quan tâm quá mức muốn giải thích càng trở nên hoang loạn, đột nhiên trong đầu nhớ đến bộ phim thần tượng vừa xem, cảm thấy lời thoại trong đó vừa khéo có thể diễn đạt ý tứ của cậu, sắc mặt cứng đờ nói: “Cho dù... Cho dù cô không có ...” Trình tiết cũng được, cái gì cũng tốt...

Phụt... Thiên Thảo xua tay: “Đừng nói nữa...” Cái lời thoại kia làm cho người ta muốn nôn...

Nghiêm Húc nắm chặt tay Thiên Thảo, đột nhiên nói: “Em sẽ chăm sóc cô thật tốt.”

Bỗng nhiên Thiên Thảo bị câu nói này của Nghiêm Húc làm cho không hiểu gì.

Nghiêm Húc hơi hạ thấp cơ thể xuống, tầm mắt song song với ánh mắt cô: “Dù em không có nhiều thứ nhưng em cam đoan chắc chắn về sau sẽ có... Chỉ cần cô đừng chối bỏ em, cũng đừng chối bỏ bản thân.”

Thiên Thảo cười ha ha đẩy Nghiêm Húc ra: “Cái gì mà đừng chối bỏ bản thân cô, em nghĩ rằng cô chán ghét bản thân giống như cái bộ phim điện ảnh hạng ba kia sao?”

Nghiêm Húc im lặng, chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

Thiên Thảo tiếp tục nói: “Cho đến giờ cô vẫn cảm thấy bản thân mình bằng thanh ngọc khiết giống như xử nữ vậy.”

Nghiêm Húc: “...”

... Mặc dù biểu hiện ra bên ngoài không giống nhau lắm, nhưng...
ừ... nói vậy cậu cũng thấy yên tâm hơn rồi.

Thật ra Thiên Thảo rất cảm kích Nghiêm Húc, đối với những chuyện xảy ra mấy ngày nay không phải cô không thêm để ý, mà cô còn rất để ý, chỉ là nghe Nghiêm Húc nói úp úp mở mở, còn cả vẻ mặt rồi rầm cẩn thận khuyên nhủ cô, ánh mắt không muốn tổn thương cô nhưng lại cảm thấy không nói không được, đột nhiên cô cảm thấy, cho dù cậu chỉ đơn thuần nói dối để an ủi cô, cô cũng nguyện ý tin tưởng.

Nghiêm Húc giống như đã nói lúc trước, đợi lúc Thiên Thảo ngủ mới đi về. Trước khi đi còn vén chăn lại cho cô, lại nghĩ đến nửa đêm cô muốn đi vệ sinh không tiện nên đặt đôi dép lê của cô ở phía cuối giường, rồi bật đèn ngủ lên, cửa toilet cũng mở sẵn, rồi nghĩ đến thứ quan trọng nhất, hình như Thiên Thảo chưa mua nạng.

Quyết định ngày mai tới đây phải mua cho cô một cái, vì để tiện ngày mai cậu mang bữa sáng đến cho cô, cậu cầm cả chìa khóa đặt ở đầu giường Thiên Thảo đi, Thiên Thảo không ra khỏi cửa, thiếu cái chìa khóa này cũng không có vấn đề gì.

Xử lý xong mọi chuyện, Nghiêm Húc đi đến trước giường Thiên Thảo, mượn ánh trăng sáng vuốt tóc cô, sau đó hôn lên khóe môi cô, nếu có một ngày, tỉnh lại vào buổi sáng thấy cô ngủ bên cạnh cậu, sau đó ôm cô vào lòng, hôn cô thì thật tốt, khi đó, bọn họ đã là vợ chồng rồi...

Nghiêm Húc đi rồi Thiên Thảo mới mở to hai mắt, bởi vì cô không ngủ thì Nghiêm Húc sẽ không đi, cho nên cô chỉ có thể giả vờ ngủ, không ngờ tới ... Ừ, có thu hoạch bất ngờ.

Sáng hôm sau, Thiên Thảo đang định đi toilet thì nghe thấy bên ngoài

có tiếng đập cửa.

Không phải hôm qua Nghiêm Húc đã lấy chìa khóa rồi sao?

Mang theo nghi ngờ đi đến trước cửa nhìn qua mắt mèo, phát hiện ngoài cửa là một người phụ nữ, đại khái nhìn dáng vẻ thì có thể là mẹ cô, quần áo gọn gàng nhưng sắc mặt rất tiều tụy.

Mở cửa, Thiên Thảo vừa định hỏi người phụ nữ này tìm ai, cơ thể đã bị người phụ nữ này ôm lấy, người phụ nữ khóc rất đáng thương, nói: “Thiên Thảo, nghe nói con xảy ra chuyện, mẹ rất lo lắng cho con, lần này mẹ từ nước ngoài trở về, đừng đuổi mẹ đi nữa, mẹ thật sự sẽ sửa đổi, sẽ không gây phiền phức cho con đâu... Cho dù thế nào cũng để mẹ chăm sóc con đi...”

Mẹ, thì ra người này thật sự là mẹ cô! Nhưng sao lại thế này? Bị con gái đuổi ra nước ngoài? Không lẽ Cửu Thiên Thảo trước đây là đứa con gái bất hiếu sao?

Không chịu nổi tiếng khóc của người phụ nữ, nhất là những người lớn tuổi hơn cô, Thiên Thảo vỗ vỗ sau lưng người phụ nữ: “Đừng khóc nữa.”

Cơ thể người phụ nữ cứng đờ, rõ ràng là sững sờ, sau đó trên mặt nở nụ cười nhìn rất vui vẻ: “Thiên Thảo... Con đồng ý để mẹ chăm sóc con rồi hả?”

“Hả? Mẹ không phải mẹ con sao?”

“Phải phải phải.” Người phụ nữ vui vẻ gật đầu thật mạnh.

“Vào đi.” Thái độ của người phụ nữ làm Thiên Thảo như lọt vào trong sương mù, bởi vì muốn biết rõ nhiều chuyện hơn nữa, Thiên

Thảo hỏi một câu: “Ba con đâu?”

Bả vai người phụ nữ run lên, sau đó nở một nụ cười khổ sở, vô cùng thê lương: “Con còn hỏi ông ta làm gì?”

Ly hôn rồi hả? Thiên Thảo ‘à’ một tiếng: “Con tưởng mẹ và ba vẫn còn liên hệ.”

Không biết vì sao, cô cảm giác ánh mắt người phụ nữ như cảnh giác hơn: “Sao mẹ còn có thể liên hệ với ông ta!”

Đây là chuyện gì... Thiên Thảo không biết phải ở chung với người ‘mẹ’ bất thành linh nhảy ra này như nào, đành hỏi: “Ở nước ngoài sống như nào?”

Người phụ nữ ngừng vài giây, hình như là cắn răng, gượng cười nói: “Tốt lắm.”

Trực giác của Thiên Thảo cho cô biết khả năng người này sống ở nước ngoài cũng không tốt, mà đầu sỏ gây nên chính là Cửu Thiên Thảo đưa mẹ ra nước ngoài, mặc dù không phải là bản thân mình, nhưng nghĩ đến bà cũng là mẹ của thân thể này, Thiên Thảo có chút áy náy: “Trước kia là con không đúng, con nên hỏi qua suy nghĩ của mẹ, mẹ đừng để bụng.”

Không biết vì sao vành mắt người phụ nữ lại đỏ, lời nói nghẹn ngào, không chỉ nghẹn ngào còn có chút khàn khàn: “Con là con gái mẹ, sao mẹ có thể để bụng... Bữa sáng muốn ăn gì, mẹ làm cho con.”

Mặc dù người này là mẹ của cơ thể này, nhưng cũng chỉ như người xa lạ đối với Thiên Thảo, có chút không quen, lúc này cửa phòng đang đóng lại mở ra, Nghiêm Húc từ ngoài nhìn vào thấy mẹ của Thiên Thảo thì hơi ngẩn người, sau đó đặt bữa ăn sáng đã mua lên

bàn: “Người này là...”

Không riêng gì Nghiêm Húc hoang mang nhìn mẹ của Thiên Thảo, mẹ Thiên Thảo cũng hoang mang và đề phòng nhìn Nghiêm Húc: “Cậu là...”

Thiên Thảo giới thiệu hai người: “Đây là mẹ cô, đây là... bạn con.”

Từ học sinh nhảy lên giai đoạn bạn bè, Nghiêm Húc thấy thật sung sướng, nhưng bây giờ lại vừa mừng vừa sợ, người đứng bên cạnh Thiên Thảo là... mẹ vợ đại nhân sao?!

À, là tương lai.

“Cháu, cháu, cháu mua bữa sáng...” Dưới cái nhìn nóng rực của mẹ vợ đại nhân, Nghiêm Húc có chút kích động, sao cậu lại cảm thấy ánh mắt này dường như rất ghét cậu...

“Cám ơn cậu đã giúp mua bữa sáng.” Mẹ Thiên Thảo nhận đồ trong tay Nghiêm Húc: “Chỉ là sau này đã có tôi phụ trách chăm sóc con bé rồi, không cần phiền đến cậu.”

Tay Nghiêm Húc đang đưa bữa sáng bỗng dừng lại, quả nhiên là ghét cậu thật.

“Chắc cậu còn bận việc, sáng sớm đã vội tới đưa bữa sáng cho Thiên Thảo, thật ngại quá, để tôi tiễn cậu đi.” Mẹ Thiên Thảo tiếp tục nói.

Đã bắt đầu đuổi khách sao... Nghiêm Húc nhìn lại quần áo trên người, theo bóng phản chiếu từ thủy tinh cũng nhìn lại mặt mình, không thấy có chỗ nào không ổn...

Cuối cùng mẹ của Thiên Thảo vẫn tiễn Nghiêm Húc ra ngoài, Thiên Thảo cũng phát hiện Nghiêm Húc hình như không được mẹ cô hoan nghênh, cô cầm cây nạng Nghiêm Húc đưa cho lúc gần đi, nghĩ đến trong nháy mắt cậu ra cửa còn ngoái lại nhìn cô với đôi mắt đáng thương, không kiềm chế được mà bật cười.

Mẹ Thiên Thảo trở lại, lấy bữa sáng Nghiêm Húc mua đi vào phòng bếp: “Đều nguội rồi, để mẹ hâm nóng lại.”

Nào có nguội chứ! Thiên Thảo nói trong lòng, chỉ là người phụ nữ vẫn cố chấp cho bữa sáng vào nồi hâm nóng, còn đẩy Thiên Thảo vào phòng: “Con đi nghỉ đi, xong xuôi mẹ sẽ mang đến cho con.”

Liên tục vài ngày, Thiên Thảo đều được người phụ nữ này chăm sóc, bởi vì có bà ở đây, đám người Nghiêm Húc và Nguyễn Tây không tiện đến, chỉ là không có việc gì lại gửi tin nhắn và gọi điện thoại cho cô.

Mặc dù mới đầu có chút không quen, nhưng Thiên Thảo càng ngày càng quen với việc được người phụ nữ này chăm sóc, nhất là các món ăn ngon mà bà làm, trở thành chuyện mà cô mong chờ nhất trong ngày, mặc dù cô vốn không ăn nhiều như vậy, nhưng về sau càng ăn càng nghiện rồi.

Người phụ nữ này cũng luôn nhắc lại những chuyện cũ với cô, nói hồi nhỏ cô đi nhà trẻ, nói cô lớn thêm một chút vào thời kỳ phản nghịch, trong đầu Thiên Thảo thường tưởng tượng ra tính tình và cách ăn mặc của Cữu Thiên Thảo, lúc nhàm chán nghe chuyện người phụ nữ này kể, cảm giác rất ấm áp.

Nhưng mà có lúc người này cũng rất khác thường, ví dụ như vừa kể chuyện lúc nhỏ với cô xong thì bảo đi ra ngoài mua đồ ăn, nhưng sau khi trở về, không còn vẻ tái nhợt như mọi khi mà trên mặt bà ửng

hồng, nhìn cô chăm chú: “Ba con chính là một tên cặn bã.”

Thiên Thảo: “... Nói rõ một chút.”

Người phụ nữ khóc nức nở: “Thiên Thảo, có chuyện gì thì hận cha con đi, cùng mẹ hận ông ta!”

Thiên Thảo: “Chuyện gì?”

Nhưng mà bình thường thì người phụ nữ này khóc đến đây là khôi phục bình thường lại, bà vuốt tóc Thiên Thảo, mang dáng vẻ mẹ hiền, khác hẳn với trạng thái suy sụp trước đó: “Mẹ chỉ nói chuyện trước kia, đều do ông ta làm hại, nếu không phải ông ta thua lỗ cổ phiếu... Chúng ta cũng không đến mức như vậy.”

Bây giờ thì Thiên Thảo mới hiểu được, thì ra người cha thần bí mà cô dò hỏi nhiều ngày nay đã đầu tư cổ phiếu? Người mẹ này rất kín miệng nếu không phải tự bà nói ra thì không thể hỏi được gì.

Chương 71: Thật rất muốn anh

Edit: Um-um

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Melodysoyani, Thảo My

Vẫn ngồi đọc sách trên giường như thường lệ, mẹ của thân thể này đã đi mua thức ăn đến giờ vẫn chưa về. Nhìn thấy đã đến thời gian ăn cơm, lòng Thiên Thảo có chút bồn chồn, chẳng lẽ đói bụng, sao mẹ vẫn chưa về.

Tiếp tục ngồi trên giường được một lát, cuối cùng không chịu nổi nữa, tự mình chống gậy vào phòng bếp tìm đồ ăn, trong tủ lạnh còn sữa chua và bánh mì cắt lát, trét một lớp bơ sau đó nhét vào trong miệng, ăn như hổ đói, Thiên Thảo phát hiện cơn đói bụng chẳng hề giảm bớt một chút nào, ngược lại cảm thấy rất khó nuốt.

Muốn ăn thức ăn mẹ nấu. Về đến phòng ngủ Thiên Thảo điện thoại cho mẹ nhiều lần nhưng không có người nghe máy, cảm giác quá đói trong người càng lúc càng nghiêm trọng, từng tế bào điên cuồng đứng lên kêu gào chúng nó muốn biểu tình, trái tim trong lồng ngực càng trở nên khó chịu. Dù trước kia cũng từng gặp tình trạng tương tự nhưng phản ứng rất bình thường, cũng chỉ là hơi khó chịu một chút, không giống lần này, trở nên khó chịu như kiểu bóp tim gãy phổi.

Rốt cuộc là thế nào? Chắc chắn nguyên nhân không phải do đói bụng, hay là mình bị bệnh? ... Trong thời gian sống ở thế giới này, cô chỉ chăm chăm lo cho trình tiết của mình, chưa bao giờ lo về sức khỏe, mà gần đây có một chút bệnh tật gây ảnh hưởng đến cô, không để

cho cô có thời gian nghỉ ngơi.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì... Thiên Thảo bóp ngực, rất muốn vuốt ve mình, muốn rên rỉ, người run rẩy, vừa nóng vừa lạnh. Dùng sức nắm tấm thảm dưới đất, nắm thật chặt đến mức gân xanh nổi lên mu bàn tay, theo thời gian trôi qua, cảm giác này ngứa ngáy tận xương tuỷ, làm cô thiếu chút muốn móc tim mình ra.

Rốt cuộc không thể nhịn được mà lăn lộn trên sàn, cổ họng bật lên tiếng rên rỉ, đầu đụng vào cạnh góc tủ cũng không thấy đau, thậm chí còn đụng thêm mấy cái, cảm giác ngứa ngáy đó không chỉ tàn phá thân xác mà còn giày vò thần kinh làm người ta điên.

Lúc này Thiên Thảo nghe được tiếng cửa phòng mở ra, giống như gặp được cứu tinh, cổ họng cô khô khốc mở miệng: “Cứu tôi... đưa tôi đi bệnh viện...”

“Sẽ khoẻ lại ngay, khoẻ ngay thôi...” Một giọng nói run rẩy của một người giống cô ở bên tai cô thủ thủ thì thì, dường như an ủi cô và cũng an ủi bản thân mình, bắt cổ tay Thiên Thảo, sau đó cắm vào trong tĩnh mạch của cô một cây kim tiêm.

Đó là... Cái gì? Trong ý thức hỗn loạn bỗng nảy ra một nghi vấn, đột nhiên ống tiêm từ từ đẩy vào, giống như nhận được đúng thuốc, thân thể của cô nhẹ nhõm không ít, sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục, tiếng ong ong trong đầu biến mất, cả thế giới trở nên yên tĩnh rất yên tĩnh, thoải mái rất thoải mái, suy nghĩ sáng khoái khiến cô muốn hôn mê.

Thở hắt một hơi cực nhọc nặng nề ra, Thiên Thảo che chỗ vừa mới bị tiêm lại, khắp thế gian đều trở nên tươi đẹp, cảm giác thoải mái vô cùng đã cọ rửa cơn mê man trong đầu cô.

Phục hồi tinh thần lại từ trong khoái cảm, tiềm thức bỗng muốn tìm người lên giường, rất muốn rất muốn...

Qua một thời gian khá dài, thế giới cuối cùng cũng đã trở về sự yên tĩnh vốn có, Thiên Thảo cũng đã kiểm soát được suy nghĩ của mình. Cố gắng chống đỡ bản thân ngồi dậy từ trên thảm trải sàn, cô thấy người đứng bên cạnh cô, từ chỗ cao ngược nhìn cô, mẹ của cô, trong mắt mẹ đang rớt ra hàng lệ, không nói một lời.

Chậm rãi chấp nối chuyện vừa mới xảy ra, thấy trong tay mẹ mình cầm ống tiêm, mắt Thiên Thảo trợn to: “Mẹ vừa chích cho con cái gì?”

Lệ trong mắt mẹ cô ngày càng giàn giụa: “Đây là do con, đều là do lỗi của con! Nếu không phải con đưame đi cai nghiện, mẹ cũng không bị ông ta tìm được. Hiện tại con đã biết khi đến cơn nghiện sẽ khó chịu thế nào phải không? Cảm nhận đi! Con có biết thời gian dài ở nước ngoài mẹ đã phải chịu đựng nó ra sao không?”

Thiên Thảo bị lời của mẹ mình làm cho đầu óc trống rỗng, bà vừa nói... cơn nghiện?

Nhìn mẹ mình với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Vậy mà mẹ để cho con bị nghiện? Mấy ngày nay ... con còn tưởng mẹ là người mẹ tốt....! Dùng cách này đi hại con gái của mình? Cuối cùng mẹ làm như vậy vì cái gì!” Cô thật sượng bả, tuy có lúc bà hơi khác thường, nhưng đa số thời gian bà giống như một người mẹ chân chính chăm sóc cô, kể cho cô nghe những chuyện xưa, để cô cảm thấy rất ấm áp. Luôn nói hồ dũ không ăn thịt con, nhưng chuyện hôm nay đã đánh vỡ quan niệm này của cô.

Nước mắt của người phụ nữ rơi xuống càng nhiều, đột nhiên bà quỳ gối trước mặt Thiên Thảo, dùng bàn tay thô ráp tái nhợt mạnh mẽ

nắm hai vai Thiên Thảo: “Đừng trách mẹ, đừng trách mẹ...! Những ngày qua mẹ không hận con, cũng nghĩ không sợ con, nhưng muốn trách thì trách cha con đi! Là ông ta kêu mẹ cho con nếm thử cơn nghiện đó! Ông ta nói chỉ cần con dính vào thì sẽ cho mẹ tiền hút ma túy, con cũng biết dính vào cơn nghiện rất khó chịu. Mẹ không muốn chết cũng không chịu nổi sự khó chịu như vậy, Thiên Thảo con phải hiểu mẹ... Trách cha con đi, không liên quan đến mẹ đâu...!”

Nghe ngôn ngữ lộn xộn của người đàn bà này, Thiên Thảo như lọt vào hố băng, cô lắc đầu: “Tại sao cha phải làm như vậy?”

Mặc dù đối với thân phận của Cửu Thiên Thảo cô có tò mò nhưng không phải rất để ý, hôm nay xem ra đây là một hồ nước đen khổng lồ.

“Bởi vì ban đầu lúc ông ta muốn chạy trốn là con báo cảnh sát bắt ông, ông ta một mực ghi hận con, hơn nửa lần trước lúc ông ta về nước bị con thấy được, sợ con lại báo cảnh sát...” Mối dưới bà run run kèm chế khóc thút thít: “Thật ra chân của con là chính ông ta gây ra, vốn ông ta định dùng chết con để bịt miệng nhưng con chạy quá nhanh, sau vì chuyện đó mà ông ta bị cảnh sát nghi ngờ, con thì ở nhà nghỉ ngơi nên ông ta không có cơ hội ra tay, liền kêu mẹ dùng ma túy đến khống chế con.”

Cuối cùng Thiên Thảo đã hiểu vì sao Cửu Thiên Thảo quyết định ở chung với Tân Xuyên, hơn nữa không nói bất kỳ tin tức nào về người nhà mình cho Tân Xuyên biết, thì ra do mẹ của cô hút ma túy. Cha là tội phạm chạy trốn, đây không phải là một gia đình bình thường hoàn mỹ, vì tránh né người nhà nên cô với Tân Xuyên mới sống chung với nhau.

Nhớ lại ông chú trung niên dùng cô hôm ấy, Thiên Thảo cũng không có ấn tượng trước đây đã gặp ông ta khi nào, có lẽ cô có thấy nhưng

vì không biết nên bỏ qua cha của thân thể này, nhưng ông ta không bỏ qua cô mà giống như một hạt cát trong đáy giày, vẫn ghi ở trong lòng, tính toán có một ngày diệt trừ cô.

Nghe mẹ của thân thể này thao thao bất tuyệt, Thiên Thảo cũng nắm được một chút tin tức, ví dụ như cha của thân thể này phạm tội thao túng cổ phiếu, bốn người hợp tác thu lợi tài khoản trị giá sáu tỷ, đầu tiên là dùng nhiều tên chuyên gia thao túng thị trường chứng khoán “Giành cái mũ” điều khiển thị trường chứng khoán đen giới thiệu cổ phiếu, nâng cao giá cổ phiếu, tăng bốc cổ phiếu công ty mình đến tối ưu, hấp dẫn nhóm lớn người chơi cổ phiếu đến mua, sau khi bán ra với giá cao, trong chớp mắt giảm giá đẩy rất nhiều gia đình rơi vào chốn dầu sôi lửa bỏng. Trong bốn người chỉ có một mình cha của Thiên Thảo thành cá lọt lưới, trong buổi tối một ngày trước tất cả tài khoản ông ta được chia đều bị quét sạch, khiến cho dù ông ta có muốn dùng tiền để giảm nhẹ chứng cứ phạm tội cũng không thể.

Trong ba người tham dự còn lại có một người họ Nghiêm, trong ngày truy tố đã nhảy lầu tự sát.

Cái tin này khiến tay Thiên Thảo run lên, sẽ không phải như cô tưởng tượng đó chứ...

Đúng lúc này điện thoại Thiên Thảo vang lên, cô đang muốn nhắc máy, một lần nữa mẹ Cửu Thiên Thảo giành lấy ném ra cửa sổ: “Không cần nghe! Không cho nghe!”

“Bà có quyền gì mà không cho?” Lời nói của Thiên Thảo run rẩy, người phụ nữ sống chung nhiều ngày bỗng nhiên cái gì cũng thay đổi, cô trừng mắt lạnh lùng nhìn bà.

“Để tôi đi ra ngoài.” Thiên Thảo xông lên gạt bỏ người phụ nữ đang dùng hết sức ngăn trở cô: “Con đi ra ngoài làm gì? Con còn muốn

báo cảnh sát à?”

“Đúng vậy! Tôi muốn báo cảnh sát! Lấy cơn nghiện rách nát của bà kèm chế tôi sao? Bà không phải đi trại cai nghiện, tôi X con mẹ nó đi! Cho dù ngựa ngáy toàn thân thậm chí đi tìm chết tôi cũng không muốn mình khổ sở bước từng bước vào con đường chết giống bà.” Thiên Thảo dùng sức đẩy bà ra, người phụ nữ thân hình yếu đuối bị đẩy ngã cạnh tường, cô không để ý, mở cửa bước ra ngoài, nhưng vừa mới đến cửa cầu thang liền dừng lại, vì có một người đang từ trên cầu thang đi lên, trùng hợp là người đàn ông đã đụng cô trong trí nhớ.

Người đàn ông bề ngoài lịch sự nhưng ánh mắt hung ác đi ngày càng gần cô, Thiên Thảo vẫn không nhúc nhích, chờ ông ta đi lên trước.

“Ra ngoài làm gì? Không bị cảm giác hút thuốc phiện mê hoặc sao?” Ông ta nói với cô.

Thiên Thảo khép hờ mắt, ra vẻ dè con chờ bị làm thịt, ông ta hừ nhẹ, quả nhiên cũng như trước đây, nắm chặt trong tay, như vậy tốt nhất.

Nhưng khi ông đến gần thì bỗng nhiên Thiên Thảo hung hăng đá vào ông ta, dù ông ta hết sức tránh né nhưng vẫn bị đá trúng eo, thân thể lão đảo xém chút té xuống cầu thang, may mà ông ta kịp thời nắm được tay vịn cầu thang. Thừa dịp này Thiên Thảo nhanh chóng chạy khỏi ông ta, nhưng vì vẫn còn vết thương ở chân nên tốc độ cũng không nhanh.

Người đàn ông nghe tiếng mẹ Thiên Thảo ra ngoài liền mắng: “Đây là con đ* do bà sinh ra.” Sau đó lập tức xoay người đuổi theo Thiên Thảo. Thiên Thảo mang theo bó thạch cao trên chân kêu cứu chạy xuống hai tầng cầu thang, bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ từ phía

sau nắm lấy eo cô, sau đó cổ đau xót, mất đi ý thức.

“Nếu như vút xác dễ dàng tôi đã sớm kêu bà vút xác rồi, nhưng làm vậy sẽ dễ dàng đoán được là tôi.” Người đàn ông vừa lăm bầm vừa kéo Thiên Thảo lên lầu, mặt lộ ra vẻ khinh bỉ nhìn người phụ nữ run lẩy bẩy đang núp sau cánh cửa: “Tôi sẽ không đối với bà như vậy, tiền mua ma túy cũng sẽ cho bà, yên tâm đi.”

Người phụ nữ với sắc mặt phức tạp cũng gượng cười, trên mặt có cảm giác tội lỗi, có đau lòng, còn có vui mừng và lấy lòng, người đàn ông thấy bà như vậy càng thêm mệt mỏi. Dù gì bây giờ ông cũng nhiều tiền hơn, nuôi loại người này hút đến chết cũng không thành vấn đề.

Mà Thiên Thảo, bây giờ nó còn biết phản kháng là do chưa nếm đến ngon ngọt của ma túy, đợi đến lúc nó hoàn toàn si mê mùi vị ma túy thì coi như đuổi nó đi báo cảnh sát nó cũng không đi, giống hệt như mẹ nó, muốn cả đời chìm đắm trong khoái cảm, là độc như mạng.

Khi Thiên Thảo tỉnh dậy lần nữa thì trời đã tối, cô là bị cảm giác nhột nhột trên mình làm cho tỉnh, lại muốn đụng chạm à...

“Tỉnh.” Cha Cừu Thiên Thảo nắm tóc cô kéo cô từ trên giường xuống: “Nhìn trạng thái cơ nghiện không sâu, tối nay tao sẽ tăng liều cho mày.”

Nói như kiểu hôm nay buổi tối muốn ăn món gì, Thiên Thảo ôm lấy mình vì lên cơn nghiện mà hai vai run rẩy, trong đầu lại bắt đầu mông lung.

“Tự mày nói, muốn hút hay không?” Một giọng nói hỏi cô.

"Không –muốn— — ——" không muốn không muốn không muốn,

không thể hút..... Nhưng mà.... Thân thể có gì đó không đúng... thật khó chịu.... Muốn, rất muốn.

“Vậy thì chịu đựng đi.”

Ôm lấy thân thể lăn lộn dưới đất, vật dụng va chạm vào người cô cũng không biết không hay, mỗi tế bào thân thể đều đang kêu gào run rẩy.

“Bây giờ thế nào? Muốn hút sao?” Lại có người hỏi cô.

Không muốn không muốn..... Muốn, rất muốn..... Ý thức đã sụp đổ, không nhận được.....

Qua một quãng thời gian dài như một thế kỷ, rốt cuộc Thiên Thảo cắn răng nói: “Muốn....” Vừa nói nước mắt liền chảy xuống, vốn tưởng rằng có thể kiểm soát bản thân, nhưng một khi đã nghiện thì ý chí trở nên yếu đuối.

“Chưa đến nửa giờ đồng hồ, tao còn tưởng mày có thể kiên trì được lâu hơn đấy.” Ông ta tiện tay cầm nhạc phổ của Thiên Thảo lên rút bột: “Cho mày.”

Thiên Thảo đi qua, ngoan ngoãn hút.

“Hừ, trước kia không phải giành giải thưởng quốc tế gì ư, bây giờ mày xem lại mày đi, nghèo túng cỡ nào, y như một con chó cái, không biết vẻ mặt của đám người theo đuổi mày thấy mày như vậy sẽ thế nào? Chỉ là mày đã có thành tựu cao như vậy, không nên lộ ra chuyện mày hút ma túy ra ngoài sẽ ảnh hưởng tiền đồ của mày. Tao xem như là đào phạm nhưng cũng là cha mày, hơn nữa tao có tiền cũng không phải chuyện xấu đúng không? Mày ngoan ngoãn bắt chước mẹ mày hưởng thụ thế giới của mày, tao hưởng thụ thế giới

của tao....” Ông ta vò vò đầu Thiên Thảo: “Nếu mày còn dám báo cảnh sát, tao thực sự sẽ giết mày.”

Nghe tiếng rên rỉ tràn đầy khoái cảm của Thiên Thảo sau khi hút xong ma túy, nhìn gương mặt mê người của cô đắm chìm trong thiên đường tuyệt vời, đột nhiên ông ta đi lên kéo cô đặt lên giường, sau đó lột quần ngủ của Thiên Thảo, lộ ra làn da trắng mịn và vòng eo nhỏ nhắn.

Thân thể của mẹ Cừu Thiên Thảo cứng ngắc, giọng nói thất thanh: “Ông muốn làm gì?”

“Đừng xen vào chuyện của tôi, lợi dụng phế vật mà thôi.” Cha Cừu Thiên Thảo rít sâu một hơi thuốc, sau đó quăng vào gạt tàn, nói lỏng thắt lưng: “Không phải bà nói hút xong ma túy bà sẽ rất muốn làm * sao? Không biết có thật đúng vậy không?”

Mẹ Cừu Thiên Thảo siết chặt tay, lòng bàn tay bị móng tay cứa mạnh, đôi môi đẽ nén cảm xúc muốn khóc, do bà không chịu đấu tranh, thật ra đều do bà, trách bà không dám hi sinh, trách bản thân bà bắn thiêu lại đi gieo họa cho con gái mình, lỗi của bà....

Cha của Cừu Thiên Thảo còn chưa cởi xong thắt lưng, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa liên hồi: “Thiên Thảo, Thiên Thảo, em ở đâu?”

Gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng Thiên Thảo không bắt máy, cuối cùng cũng có một cuộc bắt máy nhưng là một người đàn ông xa lạ, người này nói cho anh biết nhận được điện thoại di động này trên sân cỏ. Bỗng nhiên Nghiêm Húc có trực giác Thiên Thảo xảy ra chuyện ngoài ý muốn giống như lúc ở bên Pháp, trong lòng lo âu thuê xe đến nhà Thiên Thảo, vội gõ cửa phòng cô.

Sửng sốt nghe tiếng gõ cửa, cha Cửu Thiên Thảo tiếp tục cởi quần, kéo khoá, dù sao đi nữa anh cũng không vào được.

Nhưng ngoài dự đoán, ngoài cửa phòng vang lên tiếng mở khoá.

Chết tiệt, anh có chìa khoá!

Cha Cửu Thiên Thảo lập tức nhét cô vào trong chăn sau đó hốt hoảng lôi mẹ cô trốn vào tủ chén, nếu lỡ người này phát hiện Cửu Thiên Thảo hút ma túy, tuyệt đối cũng không để anh nghi ngờ hai người bọn họ.

Sau khi đi vào Nghiêm Húc gọi vài tiếng, không ai trả lời, mới nãy gõ nhiều vậy cũng không có người mở cửa, đúng là đi ra ngoài sao?

Mở cửa phòng ngủ Thiên Thảo, không ngờ thấy cô nằm trên giường, thoát nhìn rất khác thường, vẻ mặt vừa vui vẻ vừa khổ sở, trong miệng thỉnh thoảng rên rĩ.

Sờ sờ trán cô, mát nhưng có mồ hôi.

Cúi đầu kêu nhỏ cô mấy tiếng, mặc dù ánh mắt cô híp lại nhưng rất thần thờ, giống như không có tiêu cự. Đang lúc này mười ngón tay gầy nhỏ của Thiên Thảo kéo bàn tay của anh, Nghiêm Húc tưởng rằng cô muốn nói gì với anh nhưng không nghĩ rằng Thiên Thảo cúi đầu mút liếm ngón tay anh, đầu lưỡi mềm mại lướt qua ngón tay thô ráp của anh, tay đứt ruột xót, từ đầu ngón tay đến trái tim, khiến thân thể anh run lên từng trận.

“Sao lại đột nhiên...” Nghiêm Húc đỏ mặt rút ngón tay ra.

Ý thức Thiên Thảo hỗn loạn, rất mờ mịt. Cô ngồi dậy chui vào ngực Nghiêm Húc, dùng thân dưới ma sát bụng anh, ngực mềm mại ma

sát ngực anh, ôm bờ vai anh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau:
“Thật rất muốn anh...”

Chương 72: Thật rất muốn anh

Edit: Um-um

Beta: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Melodysoyani, Thảo My

Vẫn ngồi đọc sách trên giường như thường lệ, mẹ của thân thể này đã đi mua thức ăn đến giờ vẫn chưa về. Nhìn thấy đã đến thời gian ăn cơm, lòng Thiên Thảo có chút bồn chồn, chẳng lẽ đói bụng, sao mẹ vẫn chưa về.

Tiếp tục ngồi trên giường được một lát, cuối cùng không chịu nổi nữa, tự mình chống gậy vào phòng bếp tìm đồ ăn, trong tủ lạnh còn sữa chua và bánh mì cắt lát, trét một lớp bơ sau đó nhét vào trong miệng, ăn như hổ đói, Thiên Thảo phát hiện cơn đói bụng chẳng hề giảm bớt một chút nào, ngược lại cảm thấy rất khó nuốt.

Muốn ăn thức ăn mẹ nấu. Về đến phòng ngủ Thiên Thảo điện thoại cho mẹ nhiều lần nhưng không có người nghe máy, cảm giác quá đói trong người càng lúc càng nghiêm trọng, từng tế bào điên cuồng đứng lên kêu gào chúng nó muốn biểu tình, trái tim trong lồng ngực càng trở nên khó chịu. Dù trước kia cũng từng gặp tình trạng tương tự nhưng phản ứng rất bình thường, cũng chỉ là hơi khó chịu một chút, không giống lần này, trở nên khó chịu như kiểu bóp tim gãy phổi.

Rốt cuộc là thế nào? Chắc chắn nguyên nhân không phải do đói bụng, hay là mình bị bệnh? ... Trong thời gian sống ở thế giới này, cô chỉ chăm chăm lo cho trình tiết của mình, chưa bao giờ lo về sức khỏe, mà gần đây có một chút bệnh tật gây ảnh hưởng đến cô, không để

cho cô có thời gian nghỉ ngơi.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì... Thiên Thảo bóp ngực, rất muốn vuốt ve mình, muốn rên rỉ, người run rẩy, vừa nóng vừa lạnh. Dùng sức nắm tấm thảm dưới đất, nắm thật chặt đến mức gân xanh nổi lên mu bàn tay, theo thời gian trôi qua, cảm giác này ngứa ngáy tận xương tuỷ, làm cô thiếu chút muốn móc tim mình ra.

Rốt cuộc không thể nhịn được mà lăn lộn trên sàn, cổ họng bật lên tiếng rên rỉ, đầu đụng vào cạnh góc tủ cũng không thấy đau, thậm chí còn đụng thêm mấy cái, cảm giác ngứa ngáy đó không chỉ tàn phá thân xác mà còn giày vò thần kinh làm người ta điên.

Lúc này Thiên Thảo nghe được tiếng cửa phòng mở ra, giống như gặp được cứu tinh, cổ họng cô khô khốc mở miệng: “Cứu tôi... đưa tôi đi bệnh viện...”

“Sẽ khoẻ lại ngay, khoẻ ngay thôi...” Một giọng nói run rẩy của một người giống cô ở bên tai cô thủ thủ thì thì, dường như an ủi cô và cũng an ủi bản thân mình, bắt cổ tay Thiên Thảo, sau đó cắm vào trong tĩnh mạch của cô một cây kim tiêm.

Đó là... Cái gì? Trong ý thức hỗn loạn bỗng nảy ra một nghi vấn, đột nhiên ống tiêm từ từ đẩy vào, giống như nhận được đúng thuốc, thân thể của cô nhẹ nhõm không ít, sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục, tiếng ong ong trong đầu biến mất, cả thế giới trở nên yên tĩnh rất yên tĩnh, thoải mái rất thoải mái, suy nghĩ sáng khoái khiến cô muốn hôn mê.

Thở hắt một hơi cực nhọc nặng nề ra, Thiên Thảo che chỗ vừa mới bị tiêm lại, khắp thế gian đều trở nên tươi đẹp, cảm giác thoải mái vô cùng đã cọ rửa cơn mê man trong đầu cô.

Phục hồi tinh thần lại từ trong khoái cảm, tiềm thức bỗng muốn tìm người lên giường, rất muốn rất muốn...

Qua một thời gian khá dài, thế giới cuối cùng cũng đã trở về sự yên tĩnh vốn có, Thiên Thảo cũng đã kiểm soát được suy nghĩ của mình. Cố gắng chống đỡ bản thân ngồi dậy từ trên thảm trải sàn, cô thấy người đứng bên cạnh cô, từ chỗ cao ngược nhìn cô, mẹ của cô, trong mắt mẹ đang rớt ra hàng lệ, không nói một lời.

Chậm rãi chấp nối chuyện vừa mới xảy ra, thấy trong tay mẹ mình cầm ống tiêm, mắt Thiên Thảo trợn to: “Mẹ vừa chích cho con cái gì?”

Lệ trong mắt mẹ cô ngày càng giàn giụa: “Đây là do con, đều là do lỗi của con! Nếu không phải con đưame đi cai nghiện, mẹ cũng không bị ông ta tìm được. Hiện tại con đã biết khi đến cơn nghiện sẽ khó chịu thế nào phải không? Cảm nhận đi! Con có biết thời gian dài ở nước ngoài mẹ đã phải chịu đựng nó ra sao không?”

Thiên Thảo bị lời của mẹ mình làm cho đầu óc trống rỗng, bà vừa nói... cơn nghiện?

Nhìn mẹ mình với vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: “Vậy mà mẹ để cho con bị nghiện? Mấy ngày nay ... con còn tưởng mẹ là người mẹ tốt....! Dùng cách này đi hại con gái của mình? Cuối cùng mẹ làm như vậy vì cái gì!” Cô thật sượng bà, tuy có lúc bà hơi khác thường, nhưng đa số thời gian bà giống như một người mẹ chân chính chăm sóc cô, kể cho cô nghe những chuyện xưa, để cô cảm thấy rất ấm áp. Đều nói hổ dữ không ăn thịt con, nhưng chuyện hôm nay đã đánh vỡ quan niệm này của cô.

Nước mắt của người phụ nữ rơi xuống càng nhiều, đột nhiên bà quỳ gối trước mặt Thiên Thảo, dùng bàn tay thô ráp tái nhợt mạnh mẽ

nắm hai vai Thiên Thảo: “Đừng trách mẹ, đừng trách mẹ...! Những ngày qua mẹ không hận con, cũng nghĩ không sợ con, nhưng muốn trách thì trách cha con đi! Là ông ta kêu mẹ cho con nếm thử cơn nghiện đó! Ông ta nói chỉ cần con dính vào thì sẽ cho mẹ tiền hút ma túy, con cũng biết dính vào cơn nghiện rất khó chịu. Mẹ không muốn chết cũng không chịu nổi sự khó chịu như vậy, Thiên Thảo con phải hiểu mẹ... Trách cha con đi, không liên quan đến mẹ đâu...!”

Nghe ngôn ngữ lộn xộn của người đàn bà này, Thiên Thảo như lọt vào hố băng, cô lắc đầu: “Tại sao cha phải làm như vậy?”

Mặc dù đối với thân phận của Cửu Thiên Thảo cô có tò mò nhưng không phải rất để ý, hôm nay xem ra đây là một hồ nước đen khổng lồ.

“Bởi vì ban đầu lúc ông ta muốn chạy trốn là con báo cảnh sát bắt ông, ông ta một mực ghi hận con, hơn nữa lần trước lúc ông ta về nước bị con thấy được, sợ con lại báo cảnh sát...” Môi dưới bà run run kèm chế khóc thút thít: “Thật ra chân của con là chính ông ta gây ra, vốn ông ta định đung chết con để bịt miệng nhưng con chạy quá nhanh, sau vì chuyện đó mà ông ta bị cảnh sát nghi ngờ, con thì ở nhà nghỉ ngơi nên ông ta không có cơ hội ra tay, liền kêu mẹ dùng ma túy đến khống chế con.”

Cuối cùng Thiên Thảo đã hiểu vì sao Cửu Thiên Thảo quyết định ở chung với Tân Xuyên, hơn nữa không nói bất kỳ tin tức nào về người nhà mình cho Tân Xuyên biết, thì ra do mẹ của cô hút ma túy. Cha là tội phạm chạy trốn, đây không phải là một gia đình bình thường hoàn mỹ, vì tránh né người nhà nên cô với Tân Xuyên mới sống chung với nhau.

Nhớ lại ông chú trung niên đung cô hôm ấy, Thiên Thảo cũng không có ấn tượng trước đây đã gặp ông ta khi nào, có lẽ cô có thấy nhưng

vì không biết nên bỏ qua cha của thân thể này, nhưng ông ta không bỏ qua cô mà giống như một hạt cát trong đáy giày, vẫn ghi ở trong lòng, tính toán có một ngày diệt trừ cô.

Nghe mẹ của thân thể này thao thao bất tuyệt, Thiên Thảo cũng nắm được một chút tin tức, ví dụ như cha của thân thể này phạm tội thao túng cổ phiếu, bốn người hợp tác thu lợi tài khoản trị giá sáu tỷ, đầu tiên là dùng nhiều tên chuyên gia thao túng thị trường chứng khoán “Giành cái mũ” điều khiển thị trường chứng khoán đen giới thiệu cổ phiếu, nâng cao giá cổ phiếu, tăng bốc cổ phiếu công ty mình đến tối ưu, hấp dẫn nhóm lớn người chơi cổ phiếu đến mua, sau khi bán ra với giá cao, trong chớp mắt giảm giá đẩy rất nhiều gia đình rơi vào chốn dầu sôi lửa bỏng. Trong bốn người chỉ có một mình cha của Thiên Thảo thành cá lọt lưới, trong buổi tối một ngày trước tất cả tài khoản ông ta được chia đều bị quét sạch, khiến cho dù ông ta có muốn dùng tiền để giảm nhẹ chứng cứ phạm tội cũng không thể.

Trong ba người tham dự còn lại có một người họ Nghiêm, trong ngày truy tố đã nhảy lầu tự sát.

Cái tin này khiến tay Thiên Thảo run lên, sẽ không phải như cô tưởng tượng đó chứ...

Đúng lúc này điện thoại Thiên Thảo vang lên, cô đang muốn nhắc máy, một lần nữa mẹ Cửu Thiên Thảo giành lấy ném ra cửa sổ: “Không cần nghe! Không cho nghe!”

“Bà có quyền gì mà không cho?” Lời nói của Thiên Thảo run rẩy, người phụ nữ sống chung nhiều ngày bỗng nhiên cái gì cũng thay đổi, cô trừng mắt lạnh lùng nhìn bà.

“Để tôi đi ra ngoài.” Thiên Thảo xông lên gạt bỏ người phụ nữ đang dùng hết sức ngăn trở cô: “Con đi ra ngoài làm gì? Con còn muốn

báo cảnh sát à?”

“Đúng vậy! Tôi muốn báo cảnh sát! Lấy cơn nghiện rách nát của bà kèm chế tôi sao? Bà không phải đi trại cai nghiện, tôi X con mẹ nó đi! Cho dù ngựa ngáy toàn thân thậm chí đi tìm chết tôi cũng không muốn mình khổ sở bước từng bước vào con đường chết giống bà.” Thiên Thảo dùng sức đẩy bà ra, người phụ nữ thân hình yếu đuối bị đẩy ngã cạnh tường, cô không để ý, mở cửa bước ra ngoài, nhưng vừa mới đến cửa cầu thang liền dừng lại, vì có một người đang từ trên cầu thang đi lên, trùng hợp là người đàn ông đã đung cô trong trí nhớ.

Người đàn ông bề ngoài lịch sự nhưng ánh mắt hung ác đi ngày càng gần cô, Thiên Thảo vẫn không nhúc nhích, chờ ông ta đi lên trước.

“Ra ngoài làm gì? Không bị cảm giác hút thuốc phiện mê hoặc sao?” Ông ta nói với cô.

Thiên Thảo khép hờ mắt, ra vẻ dè con chờ bị làm thịt, ông ta hừ nhẹ, quả nhiên cũng như trước đây, nắm chặt trong tay, như vậy tốt nhất.

Nhưng khi ông đến gần thì bỗng nhiên Thiên Thảo hung hăng đá vào ông ta, dù ông ta hết sức tránh né nhưng vẫn bị đá trúng eo, thân thể lão đảo xém chút té xuống cầu thang, may mà ông ta kịp thời nắm được tay vịn cầu thang. Thừa dịp này Thiên Thảo nhanh chóng chạy khỏi ông ta, nhưng vì vẫn còn vết thương ở chân nên tốc độ cũng không nhanh.

Người đàn ông nghe tiếng mẹ Thiên Thảo ra ngoài liền mắng: “Đây là con đ* do bà sinh ra.” Sau đó lập tức xoay người đuổi theo Thiên Thảo. Thiên Thảo mang theo bó thạch cao trên chân kêu cứu chạy xuống hai tầng cầu thang, bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ từ phía

sau nắm lấy eo cô, sau đó cổ đau xót, mất đi ý thức.

“Nếu như vút xác dễ dàng tôi đã sớm kêu bà vút xác rồi, nhưng làm vậy sẽ dễ dàng đoán được là tôi.” Người đàn ông vừa lăm bầm vừa kéo Thiên Thảo lên lầu, mặt lộ ra vẻ khinh bỉ nhìn người phụ nữ run lẩy bẩy đang núp sau cánh cửa: “Tôi sẽ không đối với bà như vậy, tiền mua ma túy cũng sẽ cho bà, yên tâm đi.”

Người phụ nữ với sắc mặt phức tạp cũng gượng cười, trên mặt có cảm giác tội lỗi, có đau lòng, còn có vui mừng và lấy lòng, người đàn ông thấy bà như vậy càng thêm mệt mỏi. Dù gì bây giờ ông cũng nhiều tiền hơn, nuôi loại người này hút đến chết cũng không thành vấn đề.

Mà Thiên Thảo, bây giờ nó còn biết phản kháng là do chưa nếm đến ngon ngọt của ma túy, đợi đến lúc nó hoàn toàn si mê mùi vị ma túy thì coi như đuổi nó đi báo cảnh sát nó cũng không đi, giống hệt như mẹ nó, muốn cả đời chìm đắm trong khoái cảm, là độc như mạng.

Khi Thiên Thảo tỉnh dậy lần nữa thì trời đã tối, cô là bị cảm giác nhột nhột trên mình làm cho tỉnh, lại muốn đụng chạm à...

“Tỉnh.” Cha Cừu Thiên Thảo nắm tóc cô kéo cô từ trên giường xuống: “Nhìn trạng thái cơn nghiện không sâu, tối nay tao sẽ tăng liều cho mày.”

Nói như kiểu hôm nay buổi tối muốn ăn món gì, Thiên Thảo ôm lấy mình vì lên cơn nghiện mà hai vai run rẩy, trong đầu lại bắt đầu mông lung.

“Tự mày nói, muốn hút hay không?” Một giọng nói hỏi cô.

"Không –muốn— — ——" không muốn không muốn không muốn,

không thể hút..... Nhưng mà.... Thân thể có gì đó không đúng... thật khó chịu.... Muốn, rất muốn.

“Vậy thì chịu đựng đi.”

Ôm lấy thân thể lăn lộn dưới đất, vật dụng va chạm vào người cô cũng không biết không hay, mỗi tế bào thân thể đều đang kêu gào run rẩy.

“Bây giờ thế nào? Muốn hút sao?” Lại có người hỏi cô.

Không muốn không muốn..... Muốn, rất muốn..... Ý thức đã sụp đổ, không nhận được.....

Qua một quãng thời gian dài như một thế kỷ, rốt cuộc Thiên Thảo cắn răng nói: “Muốn....” Vừa nói nước mắt liền chảy xuống, vốn tưởng rằng có thể kiểm soát bản thân, nhưng một khi đã nghiện thì ý chí trở nên yếu đuối.

“Chưa đến nửa giờ đồng hồ, tao còn tưởng mày có thể kiên trì được lâu hơn đấy.” Ông ta tiện tay cầm nhạc phổ của Thiên Thảo lên rút bột: “Cho mày.”

Thiên Thảo đi qua, ngoan ngoãn hút.

“Hừ, trước kia không phải giành giải thưởng quốc tế gì ư, bây giờ mày xem lại mày đi, nghèo túng cỡ nào, y như một con chó cái, không biết vẻ mặt của đám người theo đuổi mày thấy mày như vậy sẽ thế nào? Chỉ là mày đã có thành tựu cao như vậy, không nên lộ ra chuyện mày hút ma túy ra ngoài sẽ ảnh hưởng tiền đồ của mày. Tao xem như là đào phạm nhưng cũng là cha mày, hơn nữa tao có tiền cũng không phải chuyện xấu đúng không? Mày ngoan ngoãn bắt chước mẹ mày hưởng thụ thế giới của mày, tao hưởng thụ thế giới

của tao....” Ông ta vò vò đầu Thiên Thảo: “Nếu mày còn dám báo cảnh sát, tao thực sự sẽ giết mày.”

Nghe tiếng rên rỉ tràn đầy khoái cảm của Thiên Thảo sau khi hút xong ma túy, nhìn gương mặt mê người của cô đắm chìm trong thiên đường tuyệt vời, đột nhiên ông ta đi lên kéo cô đặt lên giường, sau đó lột quần ngủ của Thiên Thảo, lộ ra làn da trắng mịn và vòng eo nhỏ nhắn.

Thân thể của mẹ Cừu Thiên Thảo cứng ngắc, giọng nói thất thanh: “Ông muốn làm gì?”

“Đừng xen vào chuyện của tôi, lợi dụng phế vật mà thôi.” Cha Cừu Thiên Thảo rít sâu một hơi thuốc, sau đó quăng vào gạt tàn, nói lỏng thắt lưng: “Không phải bà nói hút xong ma túy bà sẽ rất muốn làm * sao? Không biết có thật đúng vậy không?”

Mẹ Cừu Thiên Thảo siết chặt tay, lòng bàn tay bị móng tay cứa mạnh, đôi môi đẽ nén cảm xúc muốn khóc, do bà không chịu đấu tranh, thật ra đều do bà, trách bà không dám hi sinh, trách bản thân bà bắn thiêu lại đi gieo họa cho con gái mình, lỗi của bà....

Cha của Cừu Thiên Thảo còn chưa cởi xong thắt lưng, ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa liên hồi: “Thiên Thảo, Thiên Thảo, em ở đâu?”

Gọi rất nhiều cuộc điện thoại nhưng Thiên Thảo không bắt máy, cuối cùng cũng có một cuộc bắt máy nhưng là một người đàn ông xa lạ, người này nói cho anh biết nhật được điện thoại di động này trên sân cỏ. Bỗng nhiên Nghiêm Húc có trực giác Thiên Thảo xảy ra chuyện ngoài ý muốn giống như lúc ở bên Pháp, trong lòng lo âu thuê xe đến nhà Thiên Thảo, vội gõ cửa phòng cô.

Sửng sốt nghe tiếng gõ cửa, cha Cửu Thiên Thảo tiếp tục cởi quần, kéo khoá, dù sao đi nữa anh cũng không vào được.

Nhưng ngoài dự đoán, ngoài cửa phòng vang lên tiếng mở khoá.

Chết tiệt, anh có chìa khoá!

Cha Cửu Thiên Thảo lập tức nhét cô vào trong chăn sau đó hốt hoảng lôi mẹ cô trốn vào tủ chén, nếu lỡ người này phát hiện Cửu Thiên Thảo hút ma túy, tuyệt đối cũng không để anh nghi ngờ hai người bọn họ.

Sau khi đi vào Nghiêm Húc gọi vài tiếng, không ai trả lời, mới nãy gõ nhiều vậy cũng không có người mở cửa, đúng là đi ra ngoài sao?

Mở cửa phòng ngủ Thiên Thảo, không ngờ thấy cô nằm trên giường, thoát nhìn rất khác thường, vẻ mặt vừa vui vẻ vừa khổ sở, trong miệng thỉnh thoảng rên rĩ.

Sờ sờ trán cô, mát nhưng có mồ hôi.

Cúi đầu kêu nhỏ cô mấy tiếng, mặc dù ánh mắt cô híp lại nhưng rất thần thờ, giống như không có tiêu cự. Đang lúc này mười ngón tay gầy nhỏ của Thiên Thảo kéo bàn tay của anh, Nghiêm Húc tưởng rằng cô muốn nói gì với anh nhưng không nghĩ rằng Thiên Thảo cúi đầu mút liếm ngón tay anh, đầu lưỡi mềm mại lướt qua ngón tay thô ráp của anh, tay đứt ruột xót, từ đầu ngón tay đến trái tim, khiến thân thể anh run lên từng trận.

“Sao lại đột nhiên...” Nghiêm Húc đỏ mặt rút ngón tay ra.

Ý thức Thiên Thảo hỗn loạn, rất mờ mịt. Cô ngồi dậy chui vào ngực Nghiêm Húc, dùng thân dưới ma sát bụng anh, ngực mềm mại ma

sát ngực anh, ôm bờ vai anh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau:
“Thật rất muốn anh...”

Chương 73: Một phần hai kết cục

Edit: Um-um, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Thảo My, Hạ Tiểu Phong

Beta: Thanh Hưng, Thảo My, Melodysoyani

Ý thức của Thiên Thảo rất hỗn loạn, rất hồ đồ. Cô ngồi dậy chui vào ngực Nghiêm Húc, dùng thân dưới ma sát bụng của anh, bộ ngực mềm mại ma sát ngực của anh, ôm bờ vai anh, vành tai và tóc mai chạm vào nhau: “Thật rất muốn anh...”

Nghiêm Húc cố nhin thân thể đang căng thẳng vổ vổ gương mặt đỏ ửng của Thiên Thảo: “Em có chỗ nào không thoải mái?”

“Em rất thoải mái, đặc biệt thoải mái.” Thiên Thảo hôn lên môi Nghiêm Húc, đầu lười ở bên trong khuấy đảo, kết thúc một nụ hôn, chậm rãi rời bờ môi mềm mại của Nghiêm Húc, khoé môi vẫn còn vương một sợi bạc óng ánh. Dùng ngón cái nhẹ lau đi, ngón tay Thiên Thảo lại xoa thân dưới của Nghiêm Húc, thân thể Nghiêm Húc không thể khống chế được mà đỏ lên, trên tai, trên cổ, trên lồng ngực, khắp cả người.

Chậm rãi hôn từ gò má Nghiêm Húc trượt xuống, ngang qua hầu kết của anh, ngang qua lồng ngực, ngang qua bụng anh, cuối cùng dừng lại ở bộ vị ngón tay đang vân vê kia, cách quần đặt lên một nụ hôn lơ đãng mà tinh tế.

Bộ vị nhạy cảm bị nụ hôn dày vò, Nghiêm Húc siết chặt tay chống đỡ cảm giác ngứa ngáy toàn thân, ánh mắt đảo qua, bỗng nhiên phát

hiện nhạc phổ của Thiên Thảo trên mặt đất, phía trên dính một chút bột giống như bột mì, nhìn qua rất bẩn, nằm nhẵn nhúm ở một góc phòng.

Đó chính là bản “Satan đến chết” mà trước đây Thiên Thảo luôn chú tâm hoàn thành.

“Nhạc phổ của em.” Nghiêm Húc đẩy Thiên Thảo ra muốn đi nhặt nhạc phổ nhưng Thiên Thảo kéo anh lại, sắc mặt có chút đỏ như đang say rượu: “Đừng quan tâm đến nó.” Nói xong Thiên Thảo cởi nút áo sơ mi của Nghiêm Húc, Nghiêm Húc đè chặt cô lại, sau đó ôm cô xuống giường: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Anh cảm nhận được Thiên Thảo bây giờ không phải là Thiên Thảo lúc bình thường, không phải là Thiên Thảo mà anh biết.

Thiên Thảo là một cô gái lúc nào cũng lạc quan kiên cường, giống như một đoá hoa hướng dương có thể tùy tiện phát triển trong vũng bùn, xua tan bóng tối, chiếu sáng cuộc đời, không phải như trước mắt gương mặt tái nhợt, lời nói vô trách nhiệm, dùng tư thế hèn mọn hôn lên người anh.

Cho dù lần trước Thiên Thảo bị hạ thuốc mê, cô cũng kiêu ngạo đè anh lại, sau đó ra lệnh cho anh mà không phải quỳ gối giữa hai chân anh, cúi đầu hôn chỗ ấy của anh, đây không phải là cô.

Thiên Thảo ấy là người ngồi trước cửa sổ chuyên tâm sáng tác, cô có mối thù của mình, có cuộc sống riêng của mình, là người dùng bài hát đánh vỡ quy tắc âm nhạc cổ điển truyền thống và giành giải thưởng, mà không phải là người tùy tiện ném nhạc phổ xuống đất, đây không phải là cô.

So với tâm tình lo lắng đưa Thiên Thảo đi bệnh viện của Nghiêm

Húc, người đàn ông trong tủ còn gấp gáp hơn, anh muốn mang Thiên Thảo đi sao? Như vậy tất cả những việc mà ông ta làm sẽ bị phát hiện!

Nghiêm Húc còn chưa ôm Thiên Thảo ra đến cửa phòng ngủ, tủ treo quần áo trong phòng ngủ đã “phanh” một tiếng mở ra, cha của Cửu Thiên Thảo tóm lấy bình hoa trên tủ đầu giường ném về phía Nghiêm Húc, Nghiêm Húc kịp thời phản ứng, ôm Thiên Thảo tránh qua một bên, bình hoa đập vào tường “ầm” một tiếng vỡ nát, mảnh thủy tinh rơi vỡ đầy đất.

Thấy Nghiêm Húc né tránh, cha của Cửu Thiên Thảo lại ném cái ghế về phía Nghiêm Húc, trong lòng chỉ muốn không để cho ai phát hiện được, trước tiên đập ngất tên nhóc này, sau đó... Nét mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, chiếc ghế bị giơ lên cao cũng hung hăng đập xuống, phòng quá nhỏ nên khó tránh được, Thiên Thảo lại đang nằm trong lòng, Nghiêm Húc chỉ có thể giơ cánh tay lên mong rằng có thể ngăn cản được.

Nhưng đau đớn trong tưởng tượng không đến, thì ra mẹ của Cửu Thiên Thảo nhào tới đẩy ông ta ra, cái ghế đập lên tường chia năm xẻ bảy, có thể thấy được là dùng sức mạnh đến thế nào.

Ôm lấy eo người đàn ông, thân thể mẹ của Cửu Thiên Thảo run rẩy, vừa rơi nước mắt vừa hô to với Nghiêm Húc: “Đi mau! Mau dẫn nó chạy đi!”

Nếu không đi bà sẽ đổi ý... Đụng vào người đàn ông như ác ma này, nếu bọn họ đi mất, chờ đợi bà sẽ là cái gì đây... Nhắm hai mắt, mẹ của Cửu Thiên Thảo không để ý ông ta vừa kéo vừa đánh, vẫn như cũ ôm chặt lấy ông ta, coi như là chuộc tội đi.

Ngày trước bà ghi hận con mình tổng bà đến trại cai nghiện, một lần

cũng không tới thăm bà, Cửu Thiên Thảo chê bà làm mất mặt, nhưng lần này trở lại, Thiên Thảo đối xử với bà rất tốt rất tốt... Đối xử với bà giống như với một người mẹ chân chính, không ngại bà từng hút ma túy, thậm chí còn vui vẻ nói chuyện xưa với bà, còn tuyệt đối không nghi ngờ bà... Bà không muốn cô dùng ánh mắt bị người lừa dối nhìn bà lần nữa, bà không muốn tiếp tục làm người mẹ thất bại nữa, cho dù chết bà cũng sẽ dùng linh hồn tội ác và thân thể bản thiêu làm người mẹ thành công một lần.

Không biết cái gì đánh lên đầu bà, chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuống mắt bà, mọi vật trong tầm mắt đều thành màu đỏ, vật kia tiếp tục đánh vào đầu bà, từng cái từng cái. Cuối cùng thân thể không chịu nổi, hơi sức cũng không còn... Thiên Thảo, con nhất định phải đi thật xa.

Dù không biết người đàn ông kia là ai, nhưng trực giác của Nghiêm Húc cho biết là nhất định có quan hệ với Thiên Thảo, vội vàng ôm Thiên Thảo xuống lầu, Thiên Thảo trong ngực hình như bình phục lại trạng thái bình thường, biết dùng ánh mắt trong sáng nhìn anh, sau đó mạnh mẽ túm lấy áo sơ mi của anh ngửa mặt lên trời cười to, trong nụ cười hiện lên vẻ nửa vui sướng nửa chua xót: “Em đã thoát, đã thoát! Ha ha ha! Nghiêm Húc, vì sao người mỗi lần bắt gặp bộ dáng này của em luôn là anh?”

Môi Nghiêm Húc mấp máy: “Có thể bởi vì anh gặp được em.”

Gặp được em, mới chỉ là bắt đầu, sau đó chính là sự sắp xếp của vận mệnh, tại sao không phải là người khác, nhất định phải để cho anh dần dần đến gần em. Tại sao không phải là người khác, người anh muốn đến gần chỉ là em, cho nên mới luôn nghĩ đến em, đi đến bên cạnh em.

Bắt một chiếc taxi, Nghiêm Húc ngồi song song với Thiên Thảo ở

phía sau, Nghiêm Húc nói: “Đi bệnh viện.”

Thiên Thảo nói: “Đi đồn cảnh sát.”

“Đi bệnh viện trước!”

“Đi đồn cảnh sát trước!” Thiên Thảo nhìn thẳng vào Nghiêm Húc: “Tình trạng của em... thì phải đi đến trại cai nghiện.”

Nghiêm Húc ngây người, tài xế nghe được cũng kinh hồn bạt vía, đồn cảnh sát lại trại cai nghiện, đây không phải là những thứ mà người bình thường có thể chịu nổi đâu nha.

Cuối cùng đi theo ý nguyện của Thiên Thảo đến đồn cảnh sát trước, Nghiêm Húc cầm chặt tay Thiên Thảo, khó có thể tưởng tượng cuối cùng cô đã xảy ra chuyện gì, không dám hỏi, chỉ muốn cho cô sức mạnh.

Thiên Thảo cũng nắm ngược lại tay Nghiêm Húc thật chặt, có chút muốn khóc, mím chặt môi, cố gắng kiềm chế bản thân: Không khóc, đừng khóc, chuyện trước đây đều đã trôi qua rồi, đây là lần cuối cùng, nhất định là một lần cuối cùng... Chịu đựng... rồi cuối cùng tất cả đau khổ cũng sẽ chấm dứt.

Mà bàn tay cô nắm lúc này, là sức mạnh cuối cùng chống đỡ cho cô, bất kể khi nào bàn tay này cũng mang lại ấm áp cho cô.

Mắt thấy sắp đến đồn cảnh sát, ở ngã tư đường thừa thớt có một cột đèn giao thông, tài xế taxi dừng lại chờ như thường ngày, Thiên Thảo gấp rút nhìn về phía sau lưng, quả nhiên cô đoán không sai. Cha của Cửu Thiên Thảo lái xe đuổi đến, hơn nữa ông ta còn lái xe tải.

“Mau lái xe!” Thiên Thảo vội nói với tài xế.

“Đèn vẫn chưa đổi màu mà.”

“Vậy thì rẽ phải! Nhanh lên!”

“Tại sao vậy?” Tài xế không hiểu quay đầu lại hỏi.

Mắt thấy chiếc xe phía sau dùng tốc độ chạy như bay đang càng ngày càng gần, đã không còn kịp nữa rồi. Ý nghĩ đầu tiên của Thiên Thảo là nhào tới ôm chầm lấy Nghiêm Húc, dùng cánh tay bảo vệ đầu anh, chỉ nghe “phanh” một tiếng, xe taxi bay lên trước, lực va đập khổng lồ khiến cả người Thiên Thảo đều đau đớn, nhưng chỉ là cảm giác trong chớp mắt, vài phút sau cô đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Đến khi dần dần có thể cảm nhận được mọi vật xung quanh, lọt vào tai Thiên Thảo là âm thanh tí tách có quy luật, cô muốn mở mắt nhưng dù cố gắng thế nào cũng không mở ra được.

Chương 74: Một phần hai kết cục 2

Edit: Um-um, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Thảo My, Hạ Tiểu Phong

Beta: Thanh Hưng, Thảo My, Melodysoyani

Âm thanh trầm ấm của người đàn ông trung niên vang lên: “Anh là người thân của Cửu Thiên Thảo sao?”

Tiếng Nghiêm Húc: “Là tôi.”

“Người bị thương dù đã cứu được nhưng não bộ lại rơi vào trạng thái hôn mê sâu, nói cách khác bây giờ cô ấy là người thực vật, mặc dù có thể duy trì tình trạng này nhưng cũng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, bình thường sẽ phải quan sát một thời gian, nếu vẫn không tỉnh thì người thân đều lựa chọn tháo ống thở.”

Nghiêm Húc trầm mặc rất lâu.

Ngay sau đó Thiên Thảo nghe anh nói: “Tháo ống thở có nghĩa là gì?”

Bác sĩ khựng lại một chút: “Có nghĩa là để cô ấy ra đi thanh thản.”

Trong phòng yên lặng một lát, ngay sau đó Nghiêm Húc nói: “Chắc chắn sẽ không để người nào tháo ra.”

Sau đó cửa phòng bị mở ra, giường của cô lún xuống, bên cạnh có một người ngồi xuống, Thiên Thảo giãy dụa nghĩ, cô muốn nói cho

Nghiêm Húc cô không phải người sống đời sống thực vật, hôn mê không có gì nghiêm trọng! Cô có thể nghe được tất cả lời nói của bọn họ, cảm thấy ngón tay anh sờ trên mặt cô, cảm giác được hô hấp của anh phả vào trên mặt mình, cô không phải là người sống đời sống thực vật!

Nhưng giãy giụa là vô hiệu, cô chỉ có thể nằm ở trên giường cảm thụ ngón tay Nghiêm Húc từ từ vuốt ve gương mặt cô, ngay sau đó anh ôm chặt cô, trong bóng tối, thân thể Thiên Thảo trở nên ấm áp, đồng thời cảm giác được một dòng chất lỏng ấm nóng dọc theo cổ của cô chậm rãi chảy xuôi ở trên giường, trong lòng Thiên Thảo đột nhiên bình thường trở lại, thật may là người bị đụng không phải anh, thật may là lúc đầu đã lựa chọn ôm lấy anh.

Coi như bị tháo ống thở cũng không sao, dù sao mình cũng thật là sinh mệnh hèn hạ chẳng biết tại sao lại tới nơi đây, dù sao cả người cô đã không sạch sẽ, chết đi còn tốt hơn.

Chỉ là trong lòng không khỏi có chút không muốn quên, có chút nhớ nhung người thiếu niên vươn tay ghé vào trên người cô này. Dùng sức muốn động cơ thể của mình, nhưng cố gắng thật lâu, vẫn chưa được.

Trong những ngày kế tiếp cô vẫn lẳng lặng nằm ở trên giường, vẫn cố gắng nói cho mọi người biết mình có tri giác, cố gắng để cho mình tỉnh lại, tuy nhiên lại lần lượt thất bại, nhưng trong cuộc sống không thể động đây không thể mở mắt này, cô phát hiện cơn ngiên trong thân thể có thể áp chế được, không có cào tim cào phổi khó nhin như vậy, trong lòng chỉ hơi hơi có chút ngứa ngáy.

Trong lúc đó Nghiêm Húc vẫn luôn bảo vệ cô, vì cô thay đồng phục bệnh nhân, lau chùi thân thể, buổi tối nằm ở bên tai cô nói với cô những lời mà trước đây đối mặt với nhau bọn họ đều khó mà mở

miệng, để tránh cho thời gian cô nằm quá dài mà bắp thịt mất cảm giác còn lấy tay xoa nắn bắp chân bắp đùi của cô, chuyển động các khớp xương cho cô, giúp cô làm vận động duỗi khúc.

Thiên Thảo thường tưởng tượng nếu như có một ngày mình có thể tỉnh lại, tưởng tượng những hình ảnh ấm áp nhưng cũng từng xảy ra rất nhiều lần ở nhà Nghiêm Húc, cô ở trước cửa sổ viết bản nhạc, Nghiêm Húc ở một bên kéo Violin, cuộc sống yên bình vĩnh viễn tốt đẹp như vậy.

Trong đoạn thời gian này, đủ mọi loại người cũng từng tới.

Nguyễn Tây ngồi trước giường cô một lát, tiếc hận thở dài, nhưng vẫn như cũ chỉ ngồi một lát thì lập tức rời đi, sau đó đưa chi phiếu cho Nghiêm Húc, Nghiêm Húc không nhận, Nguyễn Tây trực tiếp quyên góp cho bệnh viện.

Đây coi như là một chuyện cuối cùng anh ta có thể vì cô mà làm, để kỷ niệm lần đầu anh ta sinh ra ý nghĩ muốn phát triển * yêu.

Mặc dù cô khiến cho anh ta chú ý, hơn nữa anh ta còn để ý cô hơn với bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng anh ta là một người sống bằng lý trí, hiện tại cô đã nằm ở trên giường không thể đứng lên, đối với anh ta mà nói đã không phải là Cửu Thiên Thảo tràn đầy tác dụng nữa rồi. Cần phải đặt tinh lực trên chuyện quan trọng hơn, ví như công việc. Người có lý trí vĩnh viễn hiểu được làm thế nào để nắm giữ cảm xúc trong tay mình.

Sau đó Thiên Thảo cảm giác Tân Xuyên cũng tới, đi theo anh ta tới còn có một người phụ nữ, đó là mẹ của anh ta. Mẹ của anh ta gào to với cô: "Mẹ biết ngay là con muốn đi qua nhìn cô ta! Con vẫn còn để ý cô ta như thế làm gì! Nộp viện phí cho cô ta?! Loại người sắp chết không biết lúc nào mới tỉnh lại như cô ta con định đóng cho cô ta cả

đời sao?! Dù sao tiền mẹ muốn lấy về, * ai đóng thì đóng đi, chẳng lẽ con không đọc báo sao? Ba cô ta là tù trốn trại, mẹ hít thuốc phiện, cô ta cũng đi theo hít thuốc phiện rồi! Gia đình như vậy mẹ trốn còn không kịp thể mà con lại còn đến thăm cô ta!"

Tân Xuyên nhẫn nhịn nói: "Chỉ là đến nhìn một cái cũng không được sao....."

"Con tới nhìn cô ta cái gì? Nhìn mặt cô ta bị cạo sồn sao! Đừng làm trong nhà mất mặt có được hay không!"

"Chỉ là nếu không nhìn cô ấy một cái thì con không an lòng được....."
Qua không bao lâu, dưới sự âm ỉ của mẹ Tân Xuyên, Tân Xuyên cũng phả rời đi, Nghiêm Húc đi tới bên người cô nắm tay của cô:
"Âm ỉ đến em rồi à?"

Ừ, âm ỉ đến!

Nhưng mà không thể trả lời, Nghiêm Húc vuốt tóc cô một chút, cúi đầu hôn cô hồi lâu: "Lần sau sẽ không để cho thứ người như thế đi vào gặp em nữa."

Thiên Thảo vẫn luôn nghĩ tới câu vừa rồi mẹ Tân Xuyên nói: mặt của cô bị cạo sồn?

Thôi, vốn cũng không phải là mình, có được, mình may mắn, không có được, cũng là mệnh của mình.

Ngay sau đó Hữu Lệ Đầu Cua bọn họ cũng chia nhau đến thăm cô, cô còn nghe được Hữu Lệ nói với Nghiêm Húc: "Tôi biết rõ chuyện của nhà cậu, bạn bè mà, không cần lừa gạt chúng tôi..... Viện phí của cô giáo Thiên Thảo có thể nhận của tôi một chút, mặc dù tiền tiêu vật ba ba cho không nhiều lắm....."

Nghiêm Húc ngắt lời cô ấy: "Không cần, của cậu dù sao cũng là của cậu."

Hữu Lệ trách cứ: "Nói nhảm! Của cậu lúc đó chẳng phải là của cậu sao! Không phải là vẫn đưa cho cô giáo Thiên Thảo đấy thôi!"

Nghiêm Húc im lặng: "Tôi không giống."

Sau những ngày kia, Thiên Thảo nằm ở trên giường, thế giới vĩnh viễn tối tăm, chẳng phân biệt được ban ngày hay ban đêm. Điều duy nhất có thể dùng để phân biệt ban đêm và ban ngày chính là ban ngày có thể nghe tiếng người nói chuyện, mà ban đêm thì không có, chỉ là ban đêm cũng không tịch mịch, bởi vì bên tai luôn có thể nghe được hô hấp đều đều của Nghiêm Húc, nghe tần suất như vậy, cô hình như cảm thấy chính mình cũng có thể ngủ.

Nếu như một người có thể liên tục theo bạn một tuần lễ thì bạn xúc động, nếu như anh ấy liên tục theo bạn ba tuần lễ thì bạn cảm động, nếu như anh ấy kiên trì theo bạn hai tháng liền thì bạn chỉ có thể rung động mà thôi.

Nghiêm Húc chính là một người như vậy, luôn luôn làm rung động linh hồn của bạn, duy trì một dáng vẻ đã hình thành thì sẽ không thay đổi, mỗi ngày anh ấy đều ngủ ở bên cạnh bạn, giống như một bức tường vững chắc và có cảm giác an toàn.

Mỗi ngày anh đều nói nhỏ nhẹ bên tai cô về những chuyện linh tinh khác nhau:

"Hôm nay anh đi trên đường lại thấy tin tức về em, bọn họ đều nói siêu sao ngã xuống gì đấy, cho nên em nhất định không thể để lời nguyên rủa của họ được như ý, mau tỉnh dậy đi."

"Thật hy vọng có một ngày căn phòng lớn trong ngôi nhà ở trung tâm thủ đô sẽ chật cứng người, trong đó có cả em, sao em còn chưa tỉnh lại."

"Lầu dưới mở một quán cơm ăn rất ngon, lúc đi ngang qua anh còn cố tình để ý một chút, tất cả đều là món mà em thích ăn, nhất định là hương vị của dịch dinh dưỡng ở nơi này đã khiến em ghét bỏ, tỉnh dậy đi, sau đó chúng ta cùng đi ăn."

.....

Những lời nói vụn vặt ấy cũng làm cô ngày càng cố gắng khống chế thân thể của mình, muốn mở mắt ra một lần nữa để nhìn ngắm thế giới này, để ngắm nhìn anh một chút.

Giống như những ngày trước, Nghiêm Húc dùng khăn lông ấm áp giúp cô lau chùi thân thể, động tác mềm nhẹ lại có chút ngứa ngáy, cô vẫn luôn được lại và chợt nghe thấy tiếng dồn dập trong phòng, đó là hơi thở của anh.

Khăn lông ấm lau lên bộ ngực của cô, dường như Nghiêm Húc đã lau chỗ đó rất lâu, ngay sau đó anh lau đến rốn cô, bắt đùi cô... Ngón tay anh dừng lại một chút, đổi một cái khăn ướt nhỏ mềm và giúp cô lau chùi khu vực trung ương. (còn có nghĩa là khu vực trung tâm, ở đây mình giữ nguyên văn luôn)

Sau đó anh cúi xuống ôm lấy cô và hôn một lát, từng nụ hôn nóng rực nhưng cũng dịu dàng theo cánh môi anh phân tán trên khắp da thịt cô, nơi nào cũng có, anh nhẹ nhàng lắm bấm bên tai cô: "Mau tỉnh dậy đi".

Thiên Thảo có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Nghiêm Húc vào

giờ phút này, anh dùng tư thế gì để ôm cô, có phải sắc mặt vẫn ửng đỏ như cũ hay không, cũng giống như trước đây chẳng? Hay là đối mặt với cô đang ‘ngủ’, anh vẫn bình tĩnh? Điều làm cho Thiên Thảo nghiến cứu nhiều ngày chính là Nghiêm Húc ôm cô không mặc quần áo mà không có phản ứng gì sao? Rốt cuộc anh đã dùng cái gì mà có thể nhìn được như vậy?

Nhưng mà Thiên Thảo đã nhanh chóng chứng thực được chủ đề nghiến cứu này, Nghiêm Húc cũng không phải kim cương thiết cốt (xương sắt kim cương) gì, anh cũng là phàm phu tục tử (người bình thường, phàm tục), lúc anh nghiêng người ôm lấy cô, rốt cuộc cô cũng cảm nhận được tình trạng thân thể của Nghiêm Húc, đó chính là phần eo cô bị thứ gì đó húc vào.

Nếu như Thiên Thảo có thể cười, cô nhất định sẽ bật cười, này này này, cô vẫn còn là bệnh nhân đó, phải đối đãi với người bệnh hợp lý nhé.

Chương 75: Một phần hai kết cục 3

Edit: Um-um, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Thảo My, Hạ Tiểu Phong

Beta: Thanh Hưng, Thảo My, Melodysoyani

Có một ngày, Thiên Thảo nằm ở trên giường nghe được Nghiêm Húc kéo đàn Violin, cửa phòng bệnh mở ra, tiếng Violin ngừng lại, tiếng nói của Hữu Lệ truyền đến: "Tôi nghe nói đã sắp đến hạn thanh toán phí nằm viện của cô giáo Thiên Thảo, tại sao cậu còn chưa chịu nhận tiền tiết kiệm của chúng tôi, cậu nghĩ lấy gì để đóng thế?"

"Không cần lo lắng, tôi sẽ chuẩn bị được đủ."

"Tiền thưởng thi đấu của cậu đều dùng hết rồi mà, không chỉ riêng tiền nằm viện, cô ấy còn phải đóng phí trị liệu, cậu lấy gì để đóng chứ?" Hữu Lệ gào lên với Nghiêm Húc: "Mặc dù rất khó tiếp nhận, tôi cũng biết cậu đang hết sức cố gắng, nhưng chẳng biết cô ấy còn có thể tỉnh lại hay không, lòng tôi đau thay cô giáo Thiên Thảo, đồng thời cũng đau lòng thay cậu... Các người đều là bạn tốt của tôi, nhưng bây giờ đã gặp phải tình huống này, cậu vẫn còn hy vọng xa vời rằng vài phần trăm cơ hội ấy sẽ xảy ra sao?"

"Tôi tính bán căn nhà này đi." Giọng nói chậm chậm không nghe ra cảm xúc gì của Nghiêm Húc vang lên: "Mặc kệ xác suất được mấy phần, dù sao vẫn có cơ hội....."

Cái gì? Bán nhà? Anh muốn bán căn nhà mẹ để lại cho anh, cho dù trong hoàn cảnh khó khăn nhất vẫn chưa từng bán lại căn nhà, nay

lại muốn bán đi?!

Không ngờ chỉ vì không muốn nhìn thấy cô sống dờ chết dờ.....?

Trong lòng Thiên Thảo khổ sở, không biết là cảm giác đau hay ngứa lan ra từng tế bào, khoan đã, loại cảm giác này..... đây là cảm giác khi đến cơn nghiện, mặc dù rất nhỏ, nhưng cô có thể cảm nhận được, cơ thể của cô có tri giác rồi.

Dùng sức đẩy dựa muốn ngồi dậy, ngón tay giật giật, có thể cử động, rất tốt, lại cử động lần nữa thử xem.....

Nghiêm Húc đang định tiến Hữu Lệ đi, đột nhiên bệnh nhân duy nhất trong phòng giống như xác chết vùng dậy, vươn năm ngón tay ra trước lớn tiếng hét: "— — — Không cần bán!"

Nghiêm Húc: "....."

Hữu Lệ: "....."

Vừa mừng vừa vui, vui xong lại sợ, sợ xong thì chính là rất rất hoảng sợ.....

Đầu ngón tay Hữu Lệ run run chỉ vào Thiên Thảo: "Kỳ thật lúc trước cô chỉ giả bộ ngủ thôi đúng không..... Cô cô cô....." Nín nửa ngày: "..... Cô nha."

Nghiêm Húc chính là giật mình, giống như vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc không thể tưởng tượng nổi, Thiên Thảo từ trên giường đứng lên rút ống truyền dịch ra, giống như bay mà nhào vào trong lòng ngực anh: "Em đã tỉnh, em đã tỉnh.....! Nghiêm Húc, em đã tỉnh....."

Nghiêm Húc giơ cánh tay lên, chậm chạp đặt lên lưng cô rồi ôm chặt lấy, vẫn có cảm giác không chân thật, nhưng mà, cô thật sự đã tỉnh, là thật..... Anh run rẩy cúi đầu xuống hôn môi cô, cực kỳ chân thật, đúng, là thật, không phải là giả.....

"Hôn kiểu quái gì vậy....." Thiên Thảo cười ngẩng đầu lên, sau đó lần nữa chặn môi Nghiêm Húc lại.

Để em dạy cho anh.

Thân thể Nghiêm Húc lại trở nên cứng ngắc, cô đang hôn lại anh, cực kỳ tỉnh táo mà hôn anh.

Các bác sĩ trong bệnh viện nhìn thấy Thiên Thảo “còn sống” thì hết sức kinh hãi, ừ, ngay cả các bạn nhỏ đứng ngoài cửa cũng bị dọa đến ngốc luôn rồi.

Đây là trường hợp ngàn năm có một, là chuyện không thể tin được trong giới y học.....

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác..... Chỉ có một lý do duy nhất để giải thích, chính là tất cả mọi chuyện đều do chẩn đoán nhầm lẫn mà gây ra! Nhất định là vậy!

Chuyện không thể tin được như vậy cũng không phải là lần đầu Thiên Thảo trải qua, từ ngày cô xuyên qua tất cả mọi thứ đều trở nên không thể tin được, cứ thản nhiên mà tiếp nhận thôi.

Thiên Thảo hôn lông mày, cái mũi, đôi mắt Nghiêm Húc mấy lần:
"Chúng ta kết hôn đi!"

"Cái gì?" Vốn đã vui sướng đến không chịu nổi, những lời này của Thiên Thảo lại làm trái tim Nghiêm Húc chậm lại.

"Không phải anh đã thành niên rồi sao, nếu như anh không để ý em lớn hơn anh mấy tuổi, em muốn ở bên anh."

"Nếu như em không ngại anh nhỏ hơn em mấy tuổi....."

"Đương nhiên không ngại." Thiên Thảo ngắt lời anh: "Em vĩnh viễn cũng không để ý." Cô vui đầu vào lòng Nghiêm Húc, cánh tay ôm lấy cổ anh thật chặt: "Anh có khỏe không, sao lại ngốc như vậy chứ....."

"Anh ngốc ở đâu?" Nghiêm Húc vẻ mặt ngây ngốc nói.

Thiên Thảo buột miệng cười: "Ừ, chính là ngốc, cảm ơn anh ngốc như vậy." Sau đó kiễng chân lên tiếp tục hôn anh: "Chúng ta xuống dưới lầu ăn cơm đi, không phải anh nói trong đó có rất nhiều món em thích sao..... Căn nhà của anh vĩnh viễn không thể bán, bởi vì sau này trong nhà sẽ có rất nhiều người, em vẫn muốn ở chỗ đó....."

Gương mặt Nghiêm Húc ửng hồng: "Em đều nghe thấy hết."

"Ừ, em còn nghe được những lời khác, ví dụ như những suy nghĩ trong lòng anh sau khi trở về từ nước Pháp, em còn nhớ rất rõ, có muốn em nói lại một lần không?"

Nghiêm Húc nhanh chóng đáp: "Không cần!"

"Vậy sau này, em sẽ từ từ kể với anh, những suy nghĩ của em khi nghe được những lời đó."

Nghiêm Húc quay đầu lấy bàn tay che ở trên chóp mũi, cũng che đi gương mặt đang ửng hồng của mình: "Ừ."

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện, Thiên Thảo soi gương xử lý dung

nhân, quả nhiên một nửa bên mặt có vết thương do xe quệt để lại, nhưng mà cũng không có gì, bây giờ kỹ thuật chỉnh dung tốt như vậy, cho dù cô muốn sửa gương mặt lại giống như kiếp trước cũng không thành vấn đề. Nhưng mà trong khoảng thời gian này cô đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, cảm thấy hối hận vì sao lúc đầu mình không chọn Nghiêm Húc.

Nhưng mà nếu như ngay từ đầu đã chọn anh, giữa hai người cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất định tình cảm sẽ không sâu đậm giống như bây giờ.

Lúc mới đến thế giới này, người cô tin tưởng là Tân Xuyên, bởi vì anh ta đối tốt với cô, nhưng cô lại không biết, tình cảm phải nên từ từ cảm nhận.

Trong tờ Sắc Giới có nói, con đường đi thông qua trái tim của phụ nữ là âm đạo, nó đúng, nhưng cũng không đúng. Phụ nữ sẽ không vì ham muốn mà ở bên một người đàn ông, loại tình cảm này chỉ là ỷ lại mà thôi, chỉ vì quan hệ giữa họ thân mật hơn so với nam nữ bình thường rất nhiều, cho nên mới lựa chọn lệ thuộc vào anh ta, cảm thấy trừ mình ra anh ta sẽ không thể quan hệ thân mật với một người nào khác nữa.

Nhưng mà cô và Nghiêm Húc lại khác, cuộc làm tình của họ là thuốc gia tăng tình cảm, để cho cô bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm của anh, cũng làm cho anh càng thêm cố gắng cảm hóa cô.

Đó là tình cảm chân chính, làm tình vĩnh viễn sẽ không làm ra tình cảm, có lẽ có, nhưng tình cảm đó có thể gọi là một loại quyến luyến đi.

Chuyện Thiên Thảo tỉnh lại gây ra náo động lớn, rất nhanh, lại có người lo lắng cho sự nghiệp tương lai của cô, mặc dù cô bị bắt buộc

hít ma túy, nhưng muốn thoát tội cũng là rất khó, cô từ trên giường bệnh tỉnh dậy nhanh như vậy, thời kỳ ủ bệnh của ma túy còn chưa qua, nhất định sẽ tái phát lần nữa.

Lúc xuất viện có rất nhiều phóng viên ẩn núp xung quanh, thấy Thiên Thảo vừa ra thì lập tức vây lại, các nhân viên an ninh phải mất rất nhiều công sức mới che chở Thiên Thảo ra xe an toàn.

Từ trong miệng của Nghiêm Húc biết được, cha của Cửu Thiên Thảo không chỉ bị tội thao túng thị trường chứng khoán mà còn kèm theo tội giết người.

Mà người chết là mẹ của cô.

Lúc nghe được tin tức này Thiên Thảo ngẩn người, trong lòng không khỏi phiền muộn, người phụ nữ kia vì cô mà chết, mà hung thủ của mọi chuyện lại là người đàn ông kia, dù là cái chết của cha Nghiêm Húc, hay là chuyện cô nằm viện với cơn nghiện, đều là tại cha của Cửu Thiên Thảo.

Nghe nói hiện tại người đàn ông này đang lẩn trốn trong nước, nhưng mà cảnh sát đã tìm được tung tích của ông ta, có thể phá án ngay lập tức, ngồi trong xe bên cạnh Nghiêm Húc, đột nhiên Thiên Thảo cảm thấy rất an tâm, cầu nguyện cho người đàn ông kia nhanh chóng bị bắt, cô muốn cùng Nghiêm Húc sống yên ổn, bình bình đạm đạm mà qua một đời.

Cả kinh bởi đoạn thẳng trầm gọi là tình này, làm sao có thể bình thản nói ra chữ tình này, thông thường thì hai thứ đó không thể thống nhất, có thể cùng nhau đồng sinh cộng tử, nhưng không thể cùng nhau cô quạnh, thời gian có thể làm phai nhòa rất nhiều tình cảm, nhưng mà cô và Nghiêm Húc đã cùng trải qua rất nhiều thăng trầm, dù cô có yên tĩnh nằm yên một chỗ mặc cho thời gian trôi qua, thì

tình cảm của bọn họ cũng không phai nhạt mà lại còn gần nhau thêm một bước.

Hay là nói, Nghiêm Húc đã cho cô biết cái gì gọi là tình yêu.

Yên lặng nắm lấy tay của anh, Thiên Thảo nói với Nghiêm Húc: "Em muốn đến trại cai nghiện một lát."

Nghiêm Húc nắm ngược lại bàn tay cô: "Ừ, anh chờ em trở lại."

Chương 76: Một phần hai kết cục 4

Edit: Um-um, Nguyệt Hoa Dạ Tuyết, Thảo My, Hạ Tiểu Phong

Beta: Thanh Hưng, Thảo My, Melodysoyani

Đột nhiên, ngoài cửa sổ có một người cảnh sát ngồi trên xe đang giao tay diễn tả ngôn ngữ câm điếc với bọn họ, cách một khoảng Thiên Thảo hô to với anh bạn cảnh sát: "Làm sao vậy?"

"Không cần qua đường! Dừng xe bên lề!" Cảnh sát nói.

Thiên Thảo chuyển lời này lại cho tài xế, tài xế lập tức dừng xe lại. Thiên Thảo và Nghiêm Húc từ trên xe bước xuống, cảnh sát đang đứng bên kia đường chờ bọn họ.

Đang lúc đèn đỏ, Thiên Thảo và Nghiêm Húc đi ngang qua vạch kẻ đường, đột nhiên trông thấy cuối đường có mấy chiếc xe cảnh sát hú còi chạy tới, chiếc xe không có biển số ở phía trước lập tức tăng tốc, ngược đường mà chạy.

"Đi nhanh." Nghiêm Húc kéo tay cô chạy nhanh về phía người cảnh sát ở đối diện, người cảnh sát nhìn thấy hai người Thiên Thảo càng ngày càng đến gần chiếc xe mà gấp gáp, lập tức không để ý đến đèn đỏ mà leo lên xe chạy về phía hai người, tính toán chạy nhanh đến đụng vào chiếc xe đang bị đuổi bắt kia, để nó văng khỏi quỹ tích đường đi của Nghiêm Húc và Thiên Thảo.

Nhưng dù anh ta đã nắm rất chắc thời gian, nhưng vẫn không thể

vượt qua, chiếc xe siêu tốc kia chạy đến trước mặt Thiên Thảo " ầm" một tiếng đụng vào, Thiên Thảo bị đẩy ra, cơ thể nhào lên một chiếc xe khác, mà Nghiêm Húc vì đẩy cô ra mà bị đụng văng xa hai mét, lăn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng tạo thành một vũng máu.

Thế giới của Thiên Thảo đột nhiên yên tĩnh, nhìn màu đỏ chỗ anh nằm, trong đầu hoàn toàn trống không.

Chiếc xe đụng Nghiêm Húc bị mắc kẹt với một chiếc xe khác nên không thể di chuyển, không ít cảnh sát bước xuống từ chiếc xe theo sát phía sau, bọn họ túm kẻ gây án từ trong xe ra còng tay lại, mà người bị còng thì giống như kẻ điên ngửa mặt lên trời cười to.

"Dù tao bị bắt thì chúng mày cũng không được sống tốt! Có chết tao cũng phải kéo một đứa theo!" Cha của Cửu Thiên Thảo nhìn chăm chăm vào Thiên Thảo cười ngoan độc.

Giờ đây cảnh sát đã hiểu được vì sao bọn họ tổ chức truy bắt du kích người mang tội giết người này nhiều ngày như vậy vẫn không bắt được nhưng nay lại trắng trợn chạy xe ra ngoài đường cho họ bắt, hóa ra là ông ta biết mình sắp bị tử hình, muốn kéo theo một người chết cùng, sau đó lộ ra điên cuồng đến biến thái mà chạy tới, chỉ vì muốn giết chết con gái mình.

Mà theo Thiên Thảo, dù người đàn ông này bị tử hình, hay bị róc xương róc thịt cũng không liên quan đến cô.

Cô chạy đến quỳ xuống bên cạnh Nghiêm Húc, bàn tay run rẩy sờ những vết thương đang chảy máu trên người Nghiêm Húc, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, từng giọt rơi xuống rửa sạch vết máu trên mặt Nghiêm Húc. Nghiêm Húc vô lực mở mắt nhìn cô, hơi thở mong manh nói: "Đừng khóc..... Đừng khóc....."

Sao có thể không khóc..... Thiên Thảo nghẹn ngào: "VẬY anh không được chết, chờ xe cứu thương tới đây, sau đó em với anh về nhà, anh còn phải đi theo em đến trại cai nghiện....." Bàn tay Thiên Thảo đặt lên đùi Nghiêm Húc, nơi đó máu cũng chảy rất nghiêm trọng, nhưng dù cô ra sức ấn vết máu hay làm gì thì cũng không thể ngăn máu ngừng chảy được, cô thở gấp một hơi, khóc đến mức thiếu chút nữa bị sặc, dùng giọng nghẹn ngào nói: "ĐỪNG chết..... ĐỪNG chết.....Em không chết, anh cũng không được chết....."

Bọn họ còn muốn sống một cuộc sống yên bình, mọi thứ giờ mới bắt đầu, sao có thể kết thúc như vậy được?

Nghiêm Húc dùng lời nói đứt quãng nói với cô: "Trước kia anh nói, anh muốn chăm sóc tốt cho em, bảo vệ em thật tốt, nhưng lần trước lại làm em bị thương.....Nhưng mà em xem.....Em xem, lần này anh đã làm được..... Không có lừa em....." Anh ho ra một ngụm máu: "Lúc trước nguyện vọng của anh là có..... Có..... Một ngày, có thể khiến em.....chú ý đến anh..... Nhưng bây giờ.....Bây giờ, anh không hy vọng em khóc....."

Nghiêm Húc muốn giơ tay lên lau nước mắt cho Thiên Thảo, nhưng bắt đắC dĩ trên tay đều là máu tươi, cũng không có sức mà giơ lên, Thiên Thảo bắt lấy tay anh áp vào mặt, tuyệt không sợ bẩn vì vết máu kia, vừa nghẹn ngào vừa nói: "Xe cứu thương sẽ lập tức tới, anh nhất định phải cố gắng....."

Trên môi Nghiêm Húc mang theo ý cười gật đầu: "Ngộ nhớ.....Anh nói là ngộ nhớ anh chết.....Em nhất định phải lạc quan mà sống giống như lúc trước, em phải cai nghiện, sau đó trở nên khỏe mạnh.....Em sẽ rất hạnh phúc, dù không có anh.....Em cũng sẽ có được một gia đình hạnh phúc..... Sau đó giống như em kỳ vọng, có một cuộc sống yên bình hạnh phúc....." Nghiêm Húc nắm thật chặt tay Thiên Thảo: "Đồng ý với anh, nhất định phải từ bỏ....."

"Em không đồng ý, nếu như anh đứng lên nói với em những lời này em nhất định sẽ đồng ý.....!"

Nghiêm Húc không trả lời.

Thiên Thảo hoảng sợ ôm vai anh, gọi tên của anh: "Nghiêm Húc! Nghiêm Húc, em còn chưa đồng ý với anh! Sao anh không nói chuyện với em! Đây..... Tỉnh lại nói chuyện với em đi.....!"

Lông mi Nghiêm Húc run rẩy, đôi môi yếu ớt khép mở: "Cảm giác..... Không có sức lực này..... Thiên Thảo, nếu như có.....có kiếp sau, em nhất định, phải coi trọng anh trước, sau đó chỉ có một mình anh....."

"Ừ, em biết rồi, tiếp tục nói chuyện với em."

"Sau đó.....phải đối xử với mình thật tốt....."

"Ừ, em biết..... Cũng biết..... Sau đó thì sao?....."

Sau đó không có tiếng nữa, Thiên Thảo lắng, tiếp tục lắng, nhưng lông mi Nghiêm Húc không động đậy thêm một chút nào nữa.

"Nghe Húc..... Nghe Húc?!" Thiên Thảo nằm ở bên cạnh nhìn gương mặt tái nhợt của anh, chỉ cảm thấy trogn đầu nổ vang, thế giới trở nên vắng đẽ, cái gì cũng không có, những hi vọng và mơ ước cuối cùng sau khi xuất viện của cô đối với thế giới này giờ đây giống như rơi vào hư vô không còn một mảnh.

Không phải anh nói sẽ chăm sóc và bảo vệ em sao? Nhưng bây giờ anh lại không nói với em một câu.....Anh bảo em cai nghiện, rồi sống cuộc sống khỏe mạnh hạnh phúc, nhưng mà không có anh, em làm

sao có thể khỏe mạnh hạnh phúc..... Anh bảo em đối xử tốt với bản thân, em có thể đối xử tốt với chính mình, nhưng ai sẽ đối xử tốt với em? Anh cứ tùy tiện nhắm mắt lại như vậy, em đối xử tốt với mình thì có ích lợi gì chứ.....

Tầm mắt Thiên Thảo bị hơi nước che khuất, có chút đau đầu chóng mặt, trong lòng lại có cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngáy, là cơn nghiện.

Nắm chặt lấy ngực đau đớnng ngồi dưới đất, một người kéo cô ra khỏi Nghiêm Húc, ngay sau đó có một bóng dáng màu trắng nói: "Mau mang lên, còn thờ!"

Còn thờ..... Trong bóng tối đột nhiên lại lộ ra ánh rạng đông, cô muốn đi theo băng ca lên xe cứu thương, canh giữ bên cạnh anh, bắt đắc dĩ cơn nghiện phát tác làm cô ngồi yên trên mặt đất.

Một đôi tay có lực ôm lấy cô, trong mũi truyền đến mùi vị quen thuộc, sau đó cô bị ôm lên một chiếc xe, xe chạy nhanh trên đường, người kia vẫn ôm lấy cô.

Lúc bị ôm tới nơi nào đó, cơn nghiện của cô đã phát tác đến mức độ nghiêm trọng, không biết người kia tiêm cho cô cái gì, cơ thể bỗng thả lỏng, giống như đi lên thiên đường, tất cả mọi chuyện phiền não đều rời đi, thế giới trở nên thật yên bình.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là buổi tối, Thiên Thảo cảnh giác đứng dậy, mọi thứ trước mắt đều rất quen thuộc, chính là căn phòng trước kia Tân Xuyên thuê!

Trong phòng bếp truyền đến mùi cơm thơm lừng, Tân Xuyên bưng cái mâm từ bên ngoài đi vào, lấy những thức ăn đã chuẩn bị sẵn để lên bàn: "Tỉnh rồi."

Thiên Thảo xỏ giày đi vòng qua anh ta đến bên cửa, Tân Xuyên lại kéo cô lại: "Em muốn làm gì?"

"Mắc mớ gì tới anh!" Thiên Thảo muốn hất tay anh ta nhưng lại không được thì tức giận trợn trừng mắt nhìn anh ta: "Tìm Nghiêm Húc!"

"Em không tìm được anh ta đâu." Tân Xuyên nói.

"Anh nói cái gì?" Động tác giãy giụa của Thiên Thảo dừng lại, xoay người lại nhìn thẳng anh ta: "Anh nói vậy là có ý gì?!"

"Ngày hôm qua anh ta cấp cứu không thành công đã chết rồi."

Một câu nói nhẹ nhàng, Thiên Thảo lập tức ngăn người tại chỗ, ngày hôm qua anh còn vừa nói vừa cười với cô, bàn cuộc sống sinh hoạt sau này, trong đầu cô vẫn còn nhớ như in nụ cười tươi tắn của anh..... Tân Xuyên lại nói anh đã chết.....

Trên mặt bất tri bất giác ướt một mảnh, Tân Xuyên ôm lấy cô: "Anh có thể thay anh ta chăm sóc em, sẽ đối xử với em rất tốt rất tốt.....
Đừng khóc....."

Đừng khóc.....Ngày hôm qua anh cũng nói với cô câu này.....

Lòng ngực giống như bị nước biển tràn vào một nửa hít thở không thông, Thiên Thảo chậm rãi ngồi xổm xuống ôm lấy đầu gối mình, thân thể không kiềm chế được mà run rẩy, Tân Xuyên kéo cô, nhưng cô lại đẩy Tân Xuyên ra, đứng lên: "Sống phải thấy người....."

Chết phải thấy xác..... Nhưng mà câu này không thể nói ra miệng, trái tim giống như bị lưỡi dao cắt thành từng mảnh, cô có lỗi với anh,

nhưng lại chưa bao giờ bù đắp, khi cô muốn thật lòng bù đắp cho anh cùng với những mong đợi sau này thì trời cao lại không cho cô cơ hội này.

Tân Xuyên bắt được bả vai của cô: "Đã bị hỏa táng rồi."

Mấy chữ nhẹ nhàng, lại giống như chủy thủ đánh thẳng vào lòng cô.

Mấy ngày sau đó trôi qua trong u ám, chỉ cần cô không muốn đi ra ngoài, Tân Xuyên sẽ đối xử với cô rất tốt, nhưng nếu như muốn đi ra ngoài, Tân Xuyên sẽ giống như sợ cô rời khỏi mà cưỡng ép cô ở trong phòng, giống như là nhốt vậy.

Sau khi trải qua mấy cơn nghiện, lúc tỉnh táo lại thì phát hiện Tân Xuyên lại có thể chích ma túy cho cô, cô dùng sức nhéo cánh tay anh ta hỏi sao phải làm như vậy, Tân Xuyên nói không muốn nhìn thấy cô khó chịu.

Không muốn nhìn thấy cô khó chịu..... Nhưng chẳng lẽ anh ta không biết? Nếu như bây giờ không khó chịu, chờ đợi cô sau này sẽ là vực sâu vạn trượng!

Có một lần vào lúc lên cơn nghiện, Tân Xuyên chích ma túy cho cô sau đó dụ cô đi đăng ký kết hôn, còn có rất nhiều lần, sau khi cô hút xong ma túy, Tân Xuyên lợi dụng lúc cô không tỉnh táo cùng cô làm tình, cơn nghiện của cô trở thành ép buộc khiến cô ở lại bên cạnh anh ta.

Hôm nay, Thiên Thảo người không mảnh vải từ phòng tắm đi ra ngoài, giống như không xương tựa lên người Tân Xuyên, cánh tay ôm cổ anh ta: "Tôi muốn hút."

Tân Xuyên ngăn người, gần đây cô hút thuốc phiện rất thường

xuyên, hàng tồn trong nhà anh ta cũng đã dùng hết. Hôn môi Thiên Thảo hai cái, Tân Xuyên nói: "Anh đi lấy."

Trong bệnh viện dùng ma túy làm thuốc giảm đau rất nhiều, anh ta có thể lợi dụng thân phận của mình lấy được một ít. Thiên Thảo nhìn bóng lưng Tân Xuyên đi ra ngoài khóa cửa lại cười cười, sau đó đi vào phòng tắm.

Nằm vào trong bể nước, cô dùng kéo cắt đứt động mạch của mình, trong lòng chết lặng không biết cảm giác đau. Bỏ cổ tay đang chảy máu vào trong nước, nghe nói máu gặp nước sẽ chảy nhanh hơn, cũng không biết có thật không. Từ từ nhắm mắt lại, bên tai vang lên giai đoạn "Satan đến chết".

Nếu như thân thể không chiếm được tự do, vậy thì linh hồn vĩnh sinh (tự do sinh tồn vĩnh viễn) đi.

.....

Khi Tân Xuyên cầm ma túy trở lại thì cơ thể Thiên Thảo đã lạnh lẽo, trong mũi cô đã không còn hô hấp, thân thể của cô không còn mềm mại nữa, cô ngủ say trong bể nước màu đỏ, cây kéo dính máu rơi trên mặt đất.

Tay cầm thuốc phiện của Tân Xuyên nhẹ buông làm những thứ đồ rơi trên mặt đất, run rẩy quỳ gối trước bồn tắm, từ từ bò đến nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

Trong nháy mắt, những cảnh tượng ngọt ngào trong lòng lập tức tan vỡ.

Anh ta nhớ lại lúc trước Thiên Thảo và Nghiêm Húc đứng trước biệt thự anh ta hô to: "Tân Xuyên, anh biết cái gì là tình yêu sao?!"

Anh ta cũng nhớ lại trước khi đi Trần Mộ Nhan cũng nói với anh ta: "Tân Xuyên! Anh hoàn toàn không biết gì là tình yêu!"

Đúng vậy, cho tới hôm nay anh ta vẫn không hiểu, anh ta cho rằng yêu chính là giữ cô bên cạnh anh ta. Nhưng bây giờ nhìn cô cả người lạnh lẽo anh ta đột nhiên hiểu ra, hóa ra yêu một người chính là để cho người đó sống một cuộc sống hạnh phúc, mặc kệ người đứng bên cạnh cô có phải là anh ta hay không.

Tha thứ cho anh ta vì đã lừa Thiên Thảo, nói với cô rằng Nghiêm Húc đã chết rồi, chẳng qua là muốn giữ cô lại mà thôi, thật ra thì Nghiêm Húc không chết, anh chỉ vì mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh, hiện tại đang ở trong bệnh viện điều trị gãy xương.

Bây giờ anh ta rất hối hận, dù nhìn cô và Nghiêm Húc ở bên cạnh làm mắt anh ta đau nhói, anh ta cũng không muốn để cô mang theo niềm oán hận với anh ta mà rời khỏi thế giới này.

Giống như kết cục chuyện xưa giữa Romeo và Juliet, Juliet uống thuốc độc giả chết, Romeo cho là cô ấy đã chết rồi nên rút kiếm tự vẫn.

.....

Bóng tối, triệt để rơi vào bóng tối, Thiên Thảo giật mình từ trên giường ngồi dậy, sau đó che cái trán, cảm giác chết thật đúng là không dễ chịu.

Cho nên nếu có kiếp sau, cô chỉ muốn chết già mà thôi.

Đợi chút, kiếp sau?..... Vậy bây giờ là chuyện gì?

Nếu như đã chuyển tới kiếp sau, cô phải là một đứa trẻ chứ, nhưng mà bây giờ, đứng trước cái gương to trong phòng, là một cô gái khoảng mười bảy tuổi, dáng vóc giống như trước khi cô xuyên việt khoảng tám phần, dáng vẻ thiên về xinh đẹp lại quyến rũ.

Dưới lầu truyền đến tiếng đàn dương cầm, là bản "Satan đến chết" cô đàn khi còn sống. Cô theo âm thanh tìm kiếm, lại thấy Nguyễn Tây bện tóc đen ngồi bên cạnh đàn dương cầm.

Cái gì? Nguyễn Tây?

Cẩn thận nhìn kỹ lại, bây giờ Nguyễn Tây già hơn trước kia mười tuổi, tóc mai hai bên đã trắng, nhìn thấy cô xuống, Nguyễn Tây vẫy tay gọi cô: "Ba con để ta dạy con đàn dương cầm, nhưng con lại lười biếng, còn không mau xuống."

Nghe giọng nói này, Thiên Thảo phản xạ có điều kiện nghe lời của anh ta đi xuống lầu, mắt đảo qua, lại thấy một người đàn ông trung niên ngồi trong góc phòng, người đàn ông trung niên lớn hơn Nguyễn Tây mấy tuổi, ánh mắt nhìn cô vừa hiền lành lại nghiêm nghị: "Đứa nhỏ Tiểu Thủy này chính là bị ta nuông chiều, sinh ở gia đình như vậy, lại không có một chút thiên phú với âm nhạc, lúc ta bằng tuổi nó đã nhận giải thưởng rồi."

A..... Cô tên là Tiểu Thủy..... Không biết Thương Phù Văn nghe được sẽ có suy nghĩ gì.

Lúc trước xem bói tiên sinh nói cô ngũ hành nhiều nước thiếu mộc, liền vì cô đặt một chữ "Thảo", nhưng Thiên Thảo lại không ít lần oán trách với Thương Phù Văn, sao không gọi cô là Thiên Thủy, Thiên Thủy dễ nghe biết bao nhiêu!

Chương 77: Kết thúc

Edit: Hoalala

Beta: Thu Lệ

"Tiểu Thủy, tới đây, đàn lại bản 【Chu Nho Luân Vũ】 (Người lùn nhảy múa) mà hôm qua chú đã dạy cháu xem." Nguyễn Tây nói với Thiên Thảo.

Mặc dù thay đổi tên bất thành linh, nhưng dù sao cái tên mình thích cũng được kê trong một thời gian rất dài, vì vậy, cái tên Tiểu Thủy này Nguyễn Tây chỉ kê hai lần là cô phản ứng kịp.

Từ từ di chuyển đến bên cạnh Nguyễn Tây, ánh mắt vẫn nhìn không được mà nhìn ông mấy lần, bởi vì ông thay đổi rất lớn, ngày trước, ông thích mặc bộ Tây trang chỉnh tề hoặc là Tuxedo (vest đuôi én), nhưng bây giờ lại mặc một bộ trang phục thoải mái, chất liệu cotton, thoạt nhìn rất thư thái.

"Nhìn cái gì hả?" Nguyễn Tây hỏi cô.

"A, thất thần." Thiên Thảo le lưỡi một cái, cùng Nguyễn Tây ngồi song song trước dương cầm, thầm nghĩ bây giờ Nguyễn Tây đã kết hôn hay chưa, những người sống thế nào, hiện giờ đã là năm nào rồi?.....

Khoảng trống khiếm thiếu trong lòng vẫn không thấy được điểm cuối, đó là nơi chứa Nghiêm Húc ngày trước, không thể tưởng tượng nổi là cô lại trở về, nhưng anh cũng không ở đây đã nhiều năm.....

Đầu ngón tay đặt trên phím Piano, ngón tay của Tiểu Thủy và cô rất giống nhau, rất đẹp, rất thích hợp với đàn dương cầm hay chơi các loại nhạc cụ.

【Chu Nho Luân Vũ】 sao? Thiên Thảo từ từ đàn lên những giai điệu trong trí nhớ, ‘dù hèn mọn đi nữa thì người đó cũng có niềm vui của anh ta, Chu Nho cũng có thể vui vẻ luân vũ’, ngón tay của Thiên Thảo linh hoạt trên phím đàn, tiếng nhạc du dương từ những ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng vang lên, bài hát này gợi lên không ít hồi ức trong cô.

Đã từng là Cữu Thiên Thảo, dù cho nhỏ bé, không có nghị lực chống trả như người lớn, nhưng cô vẫn ở nơi đó tận tình nhảy múa, chẳng qua, vũ khúc réo rắc này lại đột nhiên bị gián đoạn, vốn là hoa hoa lệ lệ khiến người ta phải vỗ tay cổ vũ, thế nhưng lại trở thành một trò cười.

Nhưng cô đã sống lại, tuy rằng vui mừng, nhưng không biết có dụng ý gì trong sự thần bí đó, chẳng lẽ muốn cho cô nhận thức nhân sinh trăm cay nghìn đắng của đời người hay sao?

Nghe Thiên Thảo diễn tấu, ánh mắt của Thiên Diệp sáng rực lên, ông là cha của Tiểu Thủy, đồng thời ông cũng là một nhạc sĩ, nhưng Tiểu Thủy lại không có thiên phú âm nhạc, ngay cả nốt nhạc Piano cơ bản nhất cũng đàn không khớp, đáng tiếc cho những ngón tay thon dài của cô ấy.

Nhưng mời Nguyễn Tây dạy Tiểu Thủy không có mấy ngày, thế nhưng Tiểu Thủy lại tiến bộ nhanh như vậy!

"Nguyễn Tây, cậu thật lợi hại, tôi dạy Tiểu Thủy thời gian dài như vậy mà nó cũng không tiến bộ, cậu mới dạy con bé có mấy ngày, với trình độ hiện tại, nó cũng có thể đi tham gia cuộc tranh tài dương cầm

thanh niên rồi!" Thiên Diệp vỗ vai Nguyễn Tây, nói.

Thật ra thì Nguyễn Tây cũng rất kinh ngạc, ngày hôm qua, Tiểu Thủy đàn đến ngay cả ông cũng mất đi sự kiên nhẫn, ông bỏ đi, để cho cô tự mình suy nghĩ, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ là tự học?

Nếu quả thật đúng là như vậy, đứa bé này không phải không có thiên phú, mà chính là có tư chất xuất sắc.

Khúc nhạc kết thúc, ánh mắt nghiêm nghị của Thiên Diệp trở nên nhu hòa, ông sờ sờ đầu Thiên Thảo: "Tiểu Thủy, về sau vẫn phải cố gắng như thế này mới được, mấy ngày nữa ba dẫn con đến gặp chú Phòng Thư, xem chú ấy có chịu dạy dương cầm cho con hay không."

Phòng Thư là nghệ sĩ Piano số một số hai trong nước, bởi vì tất cả mọi người đều quen biết nhau, vì vậy 'bái sư' cũng tương đối dễ dàng.

Thiên Thảo lắc đầu: "Con không muốn học Piano."

"Vậy con muốn học cái gì? Violin? Hay giống như lúc trước, cùng với mấy đứa trẻ ở trường học thành lập ban nhạc chơi Rock and Roll? Ba của con là học nhạc cổ điển, con lại ở trên đường cái đàn guitar sẽ làm cho mấy bác cười rớt răng hàm."

Thiên Thảo kéo tay áo Nguyễn Tây, sau đó nhìn Nguyễn Tây, nói: "Cháu muốn học làm nhạc trưởng." (chỉ huy dàn nhạc)

Nếu không, sao lại nói hữu duyên, kiếp trước, cô chính là cô giáo, cả đời này vẫn sẽ như vậy, vẫn có cơ hội làm cô giáo của cô.

Nguyễn Tây nhìn ánh mắt to tròn sáng như sao của Thiên Thảo một lát, sau đó nói: "Trước kia cháu chưa từng nói muốn học nhạc

trường."

Thật ra thì ông rất nghi ngờ Thiên Thảo, trẻ con làm việc luôn không chăm chỉ nghiêm túc, hôm nay muốn học nhạc trưởng, ngày mai lại muốn học cái khác, đặc biệt là ông không phát hiện ra bất kỳ tư chất nhạc trưởng gì ở trên người cô.

Chớp chớp mắt! Vừa xấu hổ ra vẻ đáng yêu, vừa tính toán! Thiên Thảo ra sức chớp chớp mắt: "Chú Nguyễn....." Nói xong câu này, cô nén cười đến sắp 'nội thương': "Chú, cháu muốn đi theo chú học, nhất định cháu sẽ học hành nghiêm túc."

Nguyễn Tây nhìn Thiên Thảo không ngừng chớp chớp đôi mắt to tròn sáng như ánh sao, khóe miệng không khỏi run run: "VẬY, trước tiên học mấy ngày thử....."

Đây là cảm giác quen thuộc chết tiệt gì thế..... Nguyễn Tây lại nhìn khóe miệng mang theo nụ cười không rõ của 'Thiên Thủy', đây lại là cái cảm giác xa lạ chết tiệt gì nữa đây.....

.....

'Bái sư' thành công, buổi tối Thiên Thảo lên mạng để làm quen với thế giới hiện tại này, thì ra, cách thời gian cô tử vong đã qua mười năm, mười năm, có lẽ đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô tra được, ban nhạc Già Lam đã lớn mạnh đến mức có sức ảnh hưởng rất lớn trên quốc tế, Nguyễn Tây cũng đã là nhân vật truyền kỳ trong giới nhạc trưởng trong nước, hơn nữa đã đính hôn, đối phương là một phụ nữ 'xứng vai xứng vế' – nhà soạn nhạc, mà nhà soạn nhạc kia lại là em gái của người cha ở đời này của mình..... Cũng chính là..... Cô của cô?

Mẹ kiếp..... Thiên Thảo giơ tay che trán, biến hóa này cũng quá lớn, cô sắp trở thành thân thích với Nguyễn Tây.

Tiếp tục tìm cái tên ‘Cửu Thiên Thảo’, Thiên Thảo phát hiện không ít nội dung, trên web hình dung cô là một ngôi sao sáng chói, chỉ đáng tiếc ngôi sao kia lại là sao chổi..... Ở trên trời mỹ diệu quét qua một cái lập tức bỏ mình, ngay cả chết mà cũng sáng lạn như vậy.

‘Truyền kỳ Cửu Thiên Thảo’ còn bị mọi người nói đến trong khoảng thời gian rất lâu, nghị luận về gia đình của cô, bát quái về chuyện tình cảm của cô, cho nên, danh nhân chính là đến chết cũng không được yên thân, nhưng bản 【 Satan tử vong 】 cô sáng tác trước kia lại lưu truyền rất rộng rãi, chỉ có điều bản nhạc chưa được viết xong, là một ‘tàn chương’, sau đó có rất nhiều người thử viết tiếp cho xong, nhưng khi phổ nhạc lại có cảm giác hoàn toàn không tương xứng với đoạn cũ.

Thật ra thì cô đã viết xong, chẳng qua chưa công bố mà thôi, nhớ lúc ấy, cô bị ba của Cửu Thiên Thảo nhốt, người đàn ông kia thuận tay cầm năm tờ giấy để chia ma túy cho cô, đó chính là chương nhạc cuối cùng của bản 【 Satan tử vong 】 .

Bởi vì bên dưới có đường link, Thiên Thảo thuận tay mở tin tức về Tân Xuyên, phát hiện người vợ hiện nay của anh ta tên là Trần Mộ Nhan, cái tên quen thuộc này khiến Thiên Thảo ngẩn người.

Đột nhiên nhớ lại chuyện Tân Xuyên cưỡng ép mình đi đăng ký kết hôn, khước miệng Thiên Thảo nhếch lên một nụ cười giễu cợt, cho anh bắt tôi đi đăng ký, cho anh giam cầm tôi, cưới một ‘thi thể’ về nhà, bà đây trù cho anh tức chết.

Ngay sau đó, cô trở lại trang trang đầu tiên, Thiên Thảo nhìn màn hình ngây ngẩn một hồi, ngón tay đặt trên bàn phím từ từ gõ hai chữ,

ghép vắn vô cùng đơn giản, nhưng trong quá trình gõ lại khiến cô đánh nhầm liên tục mấy lần.

Ngón trỏ đặt trên phím enter, hít sâu một hơi, cuối cùng ấn xuống.

Mặc dù anh đã chết, nhưng không nhịn được muốn xem tin tức về anh, muốn trong rất nhiều người trùng tên tìm kiếm chút tin tức ít ỏi của anh, cô tưởng tượng, khi nhìn thấy tin tức tử vong, trái tim cô sẽ run lên mãnh liệt, hình ảnh Nghiêm Húc nằm trong vũng máu khẽ nâng khoe môi lên, còn cố nén cơn đau đốn trên thân thể khổ sở dỗ dành an ủi cô....., đó chính là, cho dù trải qua bao nhiêu lâu cũng khó có thể xóa nhòa trong trí nhớ.

Rất nhanh, kết quả tìm kiếm đã hiện lên, làm cho Thiên Thảo vô cùng kinh ngạc, trên trang đầu tiên chính là viết về Nghiêm Húc, hơn nữa còn kèm theo ảnh, trên hình, anh mặc tây trang thắt cà vạt, gương mặt của anh vẫn quen thuộc như vậy, chẳng qua đã thành thực hơn rất nhiều, trên mặt thấp thoáng nụ cười thản nhiên như có như không, thoát nhìn giống như không phải cười, ánh mắt tùy tiện nhìn ống kính.

Tay run rẩy click vào, trong đó giới thiệu cặn kẽ về Nghiêm Húc, ví dụ như mấy năm nay nhận được giải thưởng quan trọng nhất trong nước, sau năm xảy ra tai nạn đã bật vô âm tín hai năm, năm nào tham gia tranh tài trên đài quốc tế, sau đó nhận ai làm thầy..... Hiện giờ, Nghiêm Húc đã là nghệ sĩ Violin danh tiếng, mặc dù vẫn còn phải phấn đấu trên quốc tế, nhưng ở trong nước đã là một thanh niên tuần kiệt chạm tay có thể bóng, thông thường, những nhà âm nhạc hàng đầu đều nổi danh khi đã có tuổi, mà Nghiêm Húc thì chỉ mới có 28 tuổi mà thôi, con đường của anh còn rất dài.

Ngồi trước máy vi tính, Thiên Thảo ngây ngẩn cả người, trong lòng mờ mịt, hai mươi tám tuổi, anh ấy không chết, hơn nữa, hiện tại còn

sống trên cùng một mảnh đất với cô, cùng hô hấp dưới một bầu trời xanh, bọn họ còn có thể cùng nhau.....

Hai mươi tám tuổi, thời gian đúng mười năm, đột nhiên Thiên Thảo nghĩ tới những lời Nghiêm Húc đã nói với cô: ‘Tôi biết tôi nhỏ tuổi, cũng biết cô cảm thấy tình cảm của tôi đối với cô không chân thật, nhưng nếu tôi chờ cô mười năm, hai mươi năm, hoặc lâu hơn thì sao?..... Khi đó tôi đã trở thành một ông lão, trở thành người có số tuổi mà cô cần, nếu như tôi làm được, cô nhất định phải đón nhận tôi’.

Mũi Thiên Thảo bỗng nhiên hơi chua xót, nếu như anh còn nhớ em, xin anh cũng đừng e ngại tuổi tác của em.....

Bởi vì vui sướng, trái tim của cô đập kịch liệt, Thiên Thảo vừa run rẩy mở xem các video nói về anh, vừa có chút lo lắng bồn khoăn, hiện tại dáng vẻ của cô đã thay đổi, Nghiêm Húc có nhận ra cô không, có thể tiếp nhận cô hay không, quan trọng nhất, hiện giờ trong lòng anh đã có đối tượng chưa.....

Không sao, chỉ cần nhìn anh còn sống khỏe mạnh là được rồi.....
Cho dù không ở chung một chỗ với cô cũng không sao cả.....
Nhưng, mặc dù nghĩ như vậy, cô vẫn muốn xuất hiện ở trong tầm mắt anh lần nữa, muốn có quyền theo đuổi anh.

Nghiêm Húc, lần này, đổi lại là em đuổi theo anh, em sẽ nghiêm túc đi trên con đường phía trước, sau đó, toàn tâm toàn ý theo đuổi anh.

Cũng giống như anh đã từng nói, cô cũng sẽ như thế, nếu như có kiếp sau, nhất định cô sẽ lựa chọn anh trước, sau đó chỉ yêu một mình anh.

.....

Buổi diễn tấu vẫn chưa bắt đầu, lần này Nghiêm Húc được mời tới tham gia hội âm nhạc với tư cách là khách quý, bởi vì không muốn lãng phí thời gian, anh ngồi tại phòng nghỉ viết một bản nhạc mới, nguyên nhân thành công lớn nhất của anh không phải chỉ có cảm tình với âm nhạc, mà anh còn có thể sáng tác ra những ca khúc về tình yêu, mặc dù đa số đều có giai điệu thiên về sự đau buồn bi thương.

Thời điểm đang viết nhạc, cánh tay đụng phải cây thước trên bàn làm nó rớt xuống, vừa định khom người lượm lên, một bàn tay trắng mịn đã giành giật cây thước trước, cầm lên đưa cho anh.

Theo bàn tay nhìn lên, người giúp anh nhặt cây thước là một cô gái nhỏ khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, mắt cong thành vầng trăng nhìn anh, khóe môi dùng sức nhếch lên một nụ cười ngọt ngào, nhưng không biết tại sao, trong ánh mắt trong suốt khép hờ kia, dường như có thể rơi nước mắt bất cứ lúc nào.

Nhìn nụ cười này, không hiểu sao Nghiêm Húc có loại ý nghĩ kích động muốn sáng tác lại từ đầu, muốn sửa đổi tất cả quan điểm chủ yếu trong ca khúc đang viết kia.

"Cám ơn." Nghiêm Húc cầm cây thước, có kéo thế nào cũng kéo không nhúc nhích, một đầu khác của cây thước đang bị cô gái nhỏ nắm thật chặt, Nghiêm Húc kinh ngạc nhìn về phía cô, phát hiện cô cũng nhìn chăm chăm thẳng vào anh.

"Có chuyện gì không?" Nghiêm Húc hỏi.

"Có." Cô gái nhỏ bước đến gần một chút, cho đến khi cô chỉ cách anh có vài cm thì dừng lại, vạt áo hai người dán sát nhau, Nghiêm Húc mất tự nhiên lui về phía sau một chút: "Chuyện gì?"

Có thể đi vào hậu trường, chắc hẳn là thân thích của "tiền bối" nào đó, có lẽ cô bé này thay mặt người nào đó đến truyền lời?

Thiên Thảo dùng ánh mắt tỉ mỉ miêu tả gương mặt của Nghiêm Húc, Nghiêm Húc bị nhìn chăm chăm lại càng không được tự nhiên: "Nếu như không có chuyện gì thì....."

Còn chưa nói hết câu, cô gái nhỏ đã nhào tới ôm lấy anh, chôn cái đầu nhỏ vào trong ngực của anh, thân thể cô có chút run rẩy, Nghiêm Húc sửng người, vừa định đẩy cô ra, không ngờ đối phương ôm quá chặt, ngay khi anh muốn chất vấn thì cô đã hôn lên môi anh, đầu lưỡi mềm mại trượt vào, bởi vì kinh ngạc mà miệng của anh khế mở.

"Ừm....." Đại não của Nghiêm Húc bỗng chốc trống không, đây là bị cô gái nhỏ cưỡng hôn?..... Dùng sức mạnh mẽ đẩy cô gái nhỏ ra, cánh môi bị thiếu nữ này mút có chút tê dại, còn có nước miếng dính ở trên môi, Nghiêm Húc đỏ mặt dùng mu bàn tay che môi, gương mặt vốn trầm ổn có khuynh hướng sụp đổ..... Nhưng không biết tại sao, kỹ thuật hôn của cô gái nhỏ có phần khiến anh mất hồn, cảm thấy rất quen thuộc.

Thiên Thảo liếm liếm bờ môi mềm mại của mình, nhìn về phía anh, nói: "Cái quái gì thế này, lớn hơn em nhiều tuổi như vậy, kỹ thuật hôn vẫn bết bát như thế."

Nghiêm Húc đứng cách Thiên Thảo rất xa, khế nhú mày nhìn cô: "Là cô tự đi ra ngoài, hay là tôi kêu an ninh." Đột nhiên trong lòng hoảng hốt nhớ đến Thiên Thảo, khi đó cô hôn mê vừa mới tỉnh lại, vừa cười vừa hôn anh, hơn nữa còn nói với anh: "Hôn cái quái gì thế hả..... Tôi dạy cậu."

Chuyện cũ làm cho trái tim anh nhất thời run lên, đau đớn quét tới,

trong đầu hiện ra cảnh tượng anh lê thân thể gãy xương quăn đầy băng gạt chạy đi nhìn di thể Thiên Thảo, gương mặt cô tái nhợt nằm giữa tấm vải trắng, đôi môi còn chưa đáp ứng sẽ sống thật tốt đã đóng chặt.

Cô cũng đã không thể mở miệng thực hiện hứa của mình..... Không phải đã nói rồi sao..... Chỉ cần anh có thể đứng lên, vậy thì cô sẽ đồng ý nói yêu cầu của cô cho anh nghe..... Còn phải khỏe mạnh sống sót nữa.....

Lòng ngực phập phồng, hồi ức khiến đầu óc Nghiêm Húc chợt thanh tỉnh, anh hít sâu một hơi, giơ tay chỉ ngoài cửa, lạnh lùng nói với Thiên Thảo: "Đi ra ngoài."

Thiên Thảo vẫn tươi cười: "Em tên là Thiên Thủy, Thiên trong chữ ngàn, Thủy trong chữ nước."

Nghiêm Húc: "....."

Không để ý đến Nghiêm Húc, Thiên Thảo nói tiếp: "Em cảm thấy nước tốt hơn cỏ nhiều, cỏ tuy kiên cường, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh, nhưng nước, dù có cắt thế nào cũng cắt không đứt....."

Nghiêm Húc mở cửa kêu: "Bảo vệ, bảo vệ....."

Thiên Thảo bước tới ôm lấy thắt lưng của Nghiêm Húc, thật sự có chút không thích ứng, bây giờ Nghiêm Húc cao hơn cô rất nhiều, đã có phần ôm không hết, cô dùng gương mặt ma sát lồng ngực của anh: "Em thích anh, nếu như anh không để ý đến tuổi tác của em thì cũng yêu thích em đi, em sẽ toàn tâm toàn ý yêu anh, từ nay về sau em chỉ yêu một mình anh, em sẽ không cảm thấy anh già, cho dù anh già năm sáu chục tuổi, không thể cùng em sinh con đẻ cái, em cũng sẽ không để ý đến tuổi tác của anh....."

Mặt của Nghiêm Húc thoáng chốc đỏ ửng, anh hơi bối rối tách mở tay Thiên Thảo ra, ra về người lớn dạy dỗ đứa bé không hiểu chuyện: "Cô nói cái gì vậy..... Rốt cuộc cô tới nơi này làm cái gì?"

"Tới thích anh." Thiên Thảo nhất định không buông tay, nhón chân hôn cằm Nghiêm Húc: "Ah, râu anh dài."

Người thiếu nữ này khiến cho Nghiêm Húc có một loại cảm giác quái dị, bởi vì cô vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, khuôn mặt cùng nụ cười tươi tắn này rất giống với khuôn mặt không thể xóa nhòa trong ký ức của anh, bao gồm cả phương thức nói chuyện cùng với đôi câu vài lời cô tình cờ nói ra, cũng rất giống người trong trí nhớ của anh.

Nhưng đây là hai người khác nhau, một người đã hóa thành tro bụi nhưng hương thơm vẫn như hoa hồng khi xưa, một người xuân xanh như mầm non dồi dào sức sống đâm chồi trong xuân mới.

Nghiêm Húc nghiêm mặt: "Buông tay."

Thiên Thảo phì cười: "Anh đang hù dọa trẻ ba tuổi sao?" Mấy ngón tay của cô chậm rãi sờ lên mặt Nghiêm Húc, mặc dù vẫn cười, nhưng trong cổ họng đã nghẹn ngào, khi nỉ non ra tên anh thì có phần giống như khóc: "Nghiêm Húc..... Mười năm nay anh sống tốt không?"

Nghiêm Húc ngơ ngẩn, mặc dù có chút quái dị khi bị hỏi bất thành lời như thế, nhưng nhìn ánh mắt của thiếu nữ này, nghe giọng nói nghẹn ngào của cô, bỗng nhiên anh rất muốn trả lời 'không tốt một chút nào, rất khổ sở.'

Nhưng cuối cùng, anh vẫn kềm chế loại tình cảm không thể giải thích này, anh đẩy Thiên Thảo ra: "Đi tìm ba cô đi."

Thiên Thảo chống nạnh: "Em chính là đã tìm được ba của đứa con tương lai! Nếu còn không kết hôn, anh sẽ vượt qua độ tuổi tốt nhất để sinh con!"

Đáng chết..... Nghiêm Húc lấy mu bàn tay che chóp mũi, cô gái này, chuyện gì đang xảy ra.....

Nhìn động tác quen thuộc này của Nghiêm Húc, Thiên Thảo nhớ lại, gương mặt sau mu bàn tay nhất định là ửng đỏ.

Chương 78

Edit: hoalala

Beta: Thu Lệ

Lúc này, có người ở bên ngoài kêu Nghiêm Húc: "Nhạc hội sẽ bắt đầu ngay lập tức, chúng ta đi thôi."

Nghiêm Húc liếc mắt nhìn thiếu nữ trước mặt, sau đó đi ra cửa, Phòng Thư đang ở đại sảnh chờ anh: "Cậu phổ nhạc cũng quá chăm chú, nếu không phải mình gọi thì cậu vẫn còn ngồi viết đúng không? Lần này sáng tác thể loại gì? Mình cảm thấy cậu có thể đệm thêm Piano thử xem."

"Nếu như thích hợp mình sẽ thêm." Nghiêm Húc tán gẫu cùng Phòng Thư giống như bình thường, thật ra thì trong đầu đều là thiếu nữ kia, rốt cuộc không nhìn được mà quay đầu lại nhìn, cô gái kia đã không còn ở đây, không biết tại sao, trong lòng không khỏi hơi trống trải, thật giống như đã bỏ lỡ thứ gì đó.

Đi tới chỗ ngồi dành cho khách quý, Nghiêm Húc phát hiện đàn anh trong giới soạn nhạc - Thiên Diệp cũng ở đây, anh lên tiếng chào, thật ra thì gặp phải ông cũng là chuyện trong dự liệu, bởi vì Thiên Diệp là biên tập hòa âm cho các tiết mục của nhạc hội lần này.

Chủ đề của nhạc hội lần này là "Buông thả tâm hồn", không chỉ biết diễn "Chopin Symphony No. 5 in C minor", các giai điệu tình ca du mục, còn trình diễn bản 【Satan tử vong】 tương đối thịnh hành mấy năm nay, hơn nữa còn là bản hoàn chỉnh, trước đó, đã có rất

nhiều người viết thử đoạn cuối cho 【 Satan tử vong】 , nhưng đó đều là một vài người mới, muốn nổi danh trong giới âm nhạc, mà lần này, đoạn cuối của 【 Satan tử vong】 là do Thiên Diệp, người có uy tín lâu năm trong giới âm nhạc biên soạn.

Nghiêm Húc an tĩnh ngồi ở trên ghế, nếu không phải do có trình diễn 【 Satan tử vong】 , anh cũng không có hứng thú đến đây, hồi tưởng lại tình cảnh lần đầu tiên Thiên Thảo trình diễn 【 Satan tử vong】 cho anh nghe, đó là ở trong phòng học nhạc, cô là cô giáo của anh, nghe xong tựa bài hát kia anh rất rung động, khi đó, dáng vẻ cũng không phải là mong đợi đoạn cuối.

Nhưng cuộc đời của cô đều từ trung gian kết thúc, kết cục vĩnh viễn cũng có một mình anh mong đợi mà thôi..... Chỉ để lại một nhạc phổ bị bản, anh bảo lưu, cất giữ chương nhạc ở trong ví, vĩnh viễn cũng không công bố ra ngoài, bởi vì đó là kỷ niệm cuối cùng thuộc về cô, Satan xác thực tử vong, linh hồn chân chính phóng thích, chỉ mong con người sau chết còn có một thế giới khác, mà cô ở tại thế giới đó cũng giống như chương nhạc cuối cùng miêu tả vậy, vẫn tiếp tục tồn tại.

Ánh đèn dần tắt, toàn trường chìm trong bóng tối, chỉ còn lại sân khấu đắm chìm trong ánh sáng, chiếu lên người nhóm nhạc công đang "vận sức chờ phát động", Nghiêm Húc an tĩnh lắng nghe, thật ra trong lòng anh rất loạn, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng thiếu nữ kia, day day huyết thái dương, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, có phải mình không bình thường hay không — — — — vì cái gì lại luôn nhớ tới cô gái nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi kia, mà không phải là những nốt nhạc Piano anh thường làm bạn, cũng không phải là người mà Phòng Thư đã giới thiệu cho anh, đó là một cô người mẫu rất nhiệt tình.

Chẳng lẽ mình có sở thích yêu trẻ con?

Lắc lắc đầu, cái gì thế này..... Mặc dù cô gái kia không lớn nhưng cũng không nhỏ, lúc bị cô ôm anh còn cảm nhận được..... Nghĩ tới đây, Nghiêm Húc không khỏi ảo não nhéo sống mũi của mình, gì thế này, mình đang suy nghĩ cái quái gì.....

Đang thả hồn trong âm nhạc, Nghiêm Húc chợt phát hiện chỗ ngồi vốn trống không bên cạnh có người ngồi xuống, cảm thấy có chút phiền muộn, anh đổi tư thế ngồi, đột nhiên bả vai bị người ta vỗ một cái, vừa nghiêng đầu sang, một đôi môi mềm mại chợt lướt qua, Nghiêm Húc ngẩn người, ngay sau đó, cổ của anh đã bị vòng quanh, giọng nói quen thuộc cùng mùi hương thoang thoảng xông vào mũi anh, thì thầm nói với anh: "Tìm được anh rồi."

Một trận tê dại lan khắp toàn thân, tay của Nghiêm Húc đẩy về phía trước, thế nhưng lại đặt lên một chỗ mềm mại nào đó, có hơi thở nóng bỏng phả bên tai, một giọng nói khe khẽ nỉ non với anh: "Anh sờ em." Nói xong, vẫn không quên ngậm lấy vành tai của anh liếm láp hai cái, nếu như không phải đèn đang tắt, Nghiêm Húc nghĩ, mặt của anh nhất định là rất rất đỏ, bởi vì anh có thể cảm nhận được hai gò má của mình rất nóng, rất nóng.

"Ngoại trừ em ra, có phụ nữ nào khác đối xử với anh như thế này không?" Tay vuốt vuốt môi anh, giọng nói trong trẻo như rất muốn biết rõ chuyện này: "Có bao nhiêu phụ nữ đã hôn qua chỗ này của anh, có ai phát sinh chuyện thân mật hơn hôn môi với anh hay không?"

Nghiêm Húc lấy tay che miệng Thiên Thảo, nói: "Đừng nói nữa!"

Mặc dù giọng của Thiên Thảo rất nhỏ, nơi này cũng rất tối, nhưng Nghiêm Húc vẫn có cảm giác, dường như mình đang làm việc trái với lương tâm sợ bị người khác thấy, nhưng rõ ràng là có người

đang làm việc trái lương tâm với anh mới đúng.

Phụ nữ trong giới thượng lưu lại càng dè dặt, cho dù có dụng ý với người khác, cũng chỉ có thể biểu đạt nhàn nhạt, lần đầu tiên anh mới gặp một cô gái có hành động như vậy, cô không hề dè dặt, nhưng trái tim anh vẫn bị cô làm cho tăng tốc, hơn nữa, cô gái này hành động giống như đã quen biết anh từ lâu, thích anh từ lâu, anh thật sự nghĩ không ra, sao lại có tình huống như thế này, hơn nữa, không hiểu sao, anh cũng có cảm giác quen thuộc đối với cô.

Mấy năm qua, anh vẫn luôn sống độc thân, chỉ một lòng muốn phát triển sự nghiệp, anh muốn thử thoát khỏi sự đả kích từ cái chết của cô, nhưng hoàn toàn không làm được, cho dù đối mặt với bất kỳ người phụ nữ nào, anh cũng không tìm được cảm giác rung động như lúc ban đầu, chẳng lẽ là do anh đã trưởng thành sao? Dù là cộng sự đệm Piano cùng anh, hay một "model" nhiệt tình mà Phòng Thư dụng tâm giới thiệu cũng vậy, anh chỉ vui vẻ lễ độ đối đãi, còn những chuyện khác..... Chưa từng nghĩ tới.

Có lẽ do anh vẫn còn tiếc nuối, lúc nào cũng cảm thấy, nếu như khi ấy có tiền thì quá tốt, nếu như khi ấy có năng lực thì quá tốt, nếu như khi ấy có thể làm cho cô thích mình sớm hơn thì quá tốt.....

Đó là lí do anh vùi đầu vào phát triển sự nghiệp, cố ý khẳng khái đền bù, nhưng không có ý nghĩa gì cả, nhìn đi, hiện tại anh có tiền, có sự nghiệp, cũng có thể lái xe của mình đưa cô đi bất cứ nơi nào cô muốn, có thể làm cho căn phòng cũ kỹ rực rỡ hẳn lên, thay bất kỳ gia cụ nào mà cô thích..... Nhưng, cô đã không còn ở đây.

Miệng Thiên Thảo bị bàn tay của Nghiêm Húc che lại, cô bất mãn lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của Nghiêm Húc, cả người Nghiêm Húc tê dại một trận, vội vàng rút cánh tay về, phản ứng của Nghiêm Húc đã thành công chọc cười Thiên Thảo, anh càng như vậy, cô lại càng

muốn nhìn dáng vẻ bần khổ bất an của anh.

Nhưng vẫn là nên thành thật một chút thôi, Thiên Thảo ôm lấy thắt lưng của Nghiêm Húc, nằm ở trong ngực anh, miệng lẩm bẩm ‘em muốn theo đuổi anh’, sau đó tìm một tư thế thoải mái nằm yên, Nghiêm Húc lại không theo ý cô, cách áo sơ mi của anh, Thiên Thảo cắn cắn ngực của anh: "Nhức nhích nữa là mấy chú mấy bác chung quanh sẽ phát hiện anh đang hành động bỉ ổi với trẻ vị thành niên đó."

Nghiêm Húc cứng đờ, Thiên Thảo cảm thụ nhiệt độ lồng ngực anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tốt, rất an tâm.

Trong bóng tối, Nghiêm Húc tràn đầy rối rắm nhìn bóng dáng nhỏ bé trong ngực, tại sao lại tìm tới anh..... Nhưng tại sao anh không bài xích sự ôm ấp của cô.....

Tựa như, cô ấy tìm tới mình là điều tất nhiên, mình làm gối đầu cho cô ấy là bởi vì nên làm như vậy, loại cảm giác này thật khó hiểu.

Nhiệt độ cơ thể của cô xuyên qua chất liệu may mặc truyền cho mình, thật ấm áp, thật ngọt ngào, đột nhiên trong đầu thoáng qua một từ "đã lâu",

tại sao lại như vậy, muốn đẩy cô ra, nhưng ngay cả cơ thể cũng đã không nghe theo sự điều khiển của mình.

Nhạc hội đã tiến hành được một phần, bên tai là giai điệu của chương thứ hai bản "Satan tử vong", hồi ức như thủy triều dâng lên trong đầu, Nghiêm Húc nhớ, Thiên Thảo đã từng giải thích ý nghĩa trong mỗi chương nhạc cho mình nghe, đang muốn tỉ mỉ hồi tưởng, giọng nói êm ái mềm dịu của thiếu nữ trong ngực truyền đến: "Chương nhất nói lên nỗi thống khổ khi tái sinh, chương thứ hai là

hồi ức trước bình minh, là sự chán ghét khi hồi tưởng, một loại ký ức miễn cưỡng, rất mâu thuẫn đúng không."

Trong bóng tối, đôi mắt của Nghiêm Húc chợt trừng to, giọng nói khàn khàn: "Cô nghe ai nói?" Lần nữa nghe được câu này, trong lòng Nghiêm Húc như cuồn cuộn dâng sóng, ai biết, cô gái trong ngực lại khẽ cười: "Là em nói."

Không có khả năng..... Suy nghĩ lại một chút, giống y như Thiên Thảo đã nói với anh ngày trước, một chữ cũng không sai, Nghiêm Húc đưa tay kéo Thiên Thảo từ trong ngực mình ra: "Có phải cô đã từng gặp cô ấy y không?"

"Anh là tên ngốc à." Bỗng nhiên Thiên Thảo nói.

Nghiêm Húc mất kiên nhẫn: "Đúng, tôi ngốc, trả lời tôi."

"Nếu anh không ngốc, tại sao lại còn quan tâm đến một người chết, cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa."

Cô gái này nói như vậy, nhất định là cô ấy quen biết Thiên Thảo, Nghiêm Húc nắm chặt cánh tay của Thiên Thảo, nén xuống sự kích động, nhẹ giọng dỗ dành Thiên Thảo: "Nói đi, tôi muốn nghe."

"Vậy anh hôn em đi."

Nghiêm Húc: "....."

"Làm bạn trai em."

"....."

"Nếu anh muốn làm chút chuyện quá đáng với em cũng không sao."

"....." Sụp đổ.....

"Tối nào đó tới nhà của em đi, em sẽ nấu cơm cho anh ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Thiên Thảo ôm cổ Nghiêm Húc lần nữa, bờ môi mềm mại dán sát bên tai anh phả ra hơi nóng, đây là những lời anh đã từng nói với cô, chẳng qua ý tứ rất ngây thơ, nhưng ý tứ trong những lời này của cô..... Lại tương đối tà ác.

Nghiêm Húc hoàn toàn hỗn loạn.

Lúc này, "Satan tử vong" đã trình diễn đến chương cuối, vừa nghe mở đầu, Nghiêm Húc đã cảm thấy giai điệu chương cuối này có chút quen thuộc, anh giật mình, ngay lập tức móc ví của mình, rút nhạc phổ ố vàng từ bên trong ra, lấy điện thoại di động soi vào trên đó đối chiếu, càng xem càng kinh hãi, hiện tại, đã diễn tấu đến giai điệu mà Thiên Thảo chưa công bố ra ngoài, giống nhau như đúc! Trừ mấy chỗ được cải biên càng thêm hoàn mỹ ra, cơ bản không sai một chút nào!

Rõ ràng biên soạn chương cuối này chính là Thiên Diệp, sao ông có thể biên soạn ra giai điệu không sai chút nào so với Thiên Thảo trước kia, là trùng hợp sao?!

Lần này, không còn để ý tới người ngồi bên cạnh chính là cô gái nhỏ kia, chương nhạc cuối cùng vừa kết thúc, nhạc hội bế mạc, trong nháy mắt, Nghiêm Húc đứng dậy đi về phía vị trí Thiên Diệp, trong lòng như đánh trống, có lẽ.....

Nghe Nghiêm Húc hỏi, Thiên Diệp cười: "Cậu cũng rất thích chương cuối này sao? Lúc mới nhìn thấy nó tôi đã thích, cảm thấy nó chính là biên soạn riêng cho chương cuối này, về phần do tôi viết thì đã sớm ném tới góc nào rồi cũng không biết Có lẽ cậu sẽ cảm thấy

không thể tin được, chương cuối này là con gái tôi viết, con bé chỉ mới mười tám tuổi."

Hướng về phía những người trong giới âm nhạc vây quanh bên cạnh, Thiên Diệp nở nụ cười tự hào giải thích, con gái mình còn nhỏ tuổi mà đã có thể viết ra bản nhạc như vậy, thật sự là hù dọa bọn họ giật mình đúng không? ~ trong nháy mắt, lòng tự tôn được thỏa mãn, thậm chí ông còn rất đắc chí, nhìn đi nhìn đi, con gái của tôi lợi hại không!

Nghiêm Húc ngây người, đột nhiên anh rất muốn gặp con gái của Thiên Diệp, rất muốn rất muốn.

"Tôi có thể gặp cô ấy không?" Nghiêm Húc đột ngột bổ túc một câu: "Tôi chỉ cảm thấy rất tò mò."

"Hôm nay con bé cũng tới." Thiên Diệp vừa nói vừa nhìn khắp nơi, nhưng không có thu hoạch: "Kỳ lạ, cũng không biết chạy đi đâu rồi."

"..... Vậy..... Có thời gian tôi đến nhà chú thăm hỏi."

"Được, sáng tác là sở trường của cậu, đúng lúc trao đổi thêm với con bé." Thiên Diệp đồng ý, ông rất tán thưởng Nghiêm Húc, gần như tay trắng dựng sự nghiệp, không có hậu thuẫn, không có cửa sau, hoàn toàn đi lên bằng năng lực của chính mình, hơn nữa còn giữ mình trong sạch, một sự thành công 'sạch sẽ' ít thấy, một tên nhóc như vậy, nếu cùng tuổi hoặc lớn hơn con gái của mình vài tuổi thì tốt biết bao nhiêu, thật đáng tiếc.....

Đi ra sảnh nhạc hội, Nghiêm Húc ngồi trên bậc thang một lúc, trời đã tối, anh lấy một điều thuốc đặt lên trên miệng, bỗng nhiên nhớ tới một bộ phim thần tượng đã xem cùng Thiên Thảo trước kia, vai nam chính giữ lại nữ chính muốn rời đi, nam chính đã nói với nữ chính:

không có anh, em sẽ chết.

Là sống không bằng chết, đoạn thời gian đó, anh thật sự là như thế, sa sút tinh thần suốt hai năm.

Không có em, anh sẽ không chết, chỉ biết anh vẫn nhớ em, nhớ lại giọng nói, cử chỉ của em để chống đỡ sống qua ngày.

"Hút thuốc không tốt." Lúc này, từ sau lưng có một cánh tay vươn ra đoạt lấy điếu thuốc của anh, Thiên Thảo ngồi xuống cạnh anh, sau đó tự nhiên nói: "Cai đi, không phải trên bao thuốc lá có in à, hút thuốc có hại cho sức khỏe, dù nó chỉ làm trễ nãi vài giây sống sót của anh, em cũng muốn nán lại mấy giây đó cùng anh."

Bờ môi Nghiêm Húc nhếch lên một nụ cười, đột nhiên rất muốn dạy dỗ đứa bé này: "Tôi hiểu rất rõ một đứa trẻ như cô, cảm thấy tìm một người lớn tuổi hơn mình rất kích thích, cảm thấy tuổi tác lớn sẽ biết chăm sóc người khác, cảm thấy bọn họ sẽ cho mua cho cô những bộ y phục có con số hàng nghìn..... Nhưng bọn họ chỉ nghĩ tới thân thể của cô mà thôi, cô còn nhỏ, không hiểu tình yêu là gì, không nên dễ dàng nói lên giường với người khác, những lời đó rất trầm trọng, là phải chịu trách nhiệm."

Cô gái rơi vào trầm tư, vốn tưởng cô đang tỉnh táo lại, ai ngờ, cô gái lại ngẩng đầu lên, níu lấy y phục của anh, hỏi: "Vậy anh thì sao? Anh cũng muốn thân thể của em sao?"

"Tôi?..... Dĩ nhiên là không." Nghiêm Húc bất đắc dĩ quay đầu.

"Mới vừa rồi anh nói anh hiểu những đứa trẻ như em..... Vậy lúc bằng tuổi em thì anh đã từng hò dô lên giường với một người lớn tuổi hơn mình, sau đó phát hiện ra, đó không phải là tình yêu chân chính sao?"

Nghiêm Húc nhú mảy, rất nghiêm túc nhìn Thiên Thảo: "Dĩ nhiên không có! Tôi luôn dụng tâm đối đãi, bao gồm cả hiện tại cũng như thế."

Thiên Thảo cười: "Vậy em cũng giống anh, cái anh thích thì chính là em thích, em nói thật, không phải là lời dối trá của một đứa trẻ, em thích anh."

Lời nói của cô gái nhỏ làm cho Nghiêm Húc rung động, trái tim như bị lây nhiễm hơi thở ngọt ngào êm ái của cô, nhịp tim lại đập nhanh lần nữa.....

"Vậy cô nói xem, cô yêu thích gì ở tôi?" Nghiêm Húc hỏi cô: "Thích tiền của tôi sao? Hay là thích dáng dấp của tôi hợp với khẩu vị của cô?."

"Cái gì cũng đều thích ~" Thiên Thảo hí mắt cười ngọt ngào với anh, làm cho trái tim của Nghiêm Húc xúc động đập liên hồi, Thiên Thảo nói tiếp: "Tất cả của anh, em đều thích, dù anh chỉ có hai bàn tay trắng em cũng thích, nếu em có tiền em sẽ nuôi anh, em thích cơ thể của anh, thích giọng nói của anh, thích những bản nhạc anh đàn..... Nếu chỉ có thể nói thích một thứ duy nhất..... Em thích linh hồn của anh."

"Cái gì....." Nghiêm Húc đỏ mặt đứng dậy, ở cùng một chỗ với cô gái này sẽ càng ngày càng dây dưa không rõ, anh vừa định bước đi, thắt lưng đã bị người ôm lấy, hai * mềm mại dán sát khiến anh lúng túng một trận.

"Nếu như anh cũng thích một người, vậy anh thích gì ở cô ấy nhất? Nếu như gương mặt của cô ấy thay đổi, giọng nói cũng thay đổi, trở thành người anh không quen biết, những gì quen thuộc trước kia

cũng đều không còn, anh còn có thể thích cô ấy không?"

Nghiêm Húc dừng một chút: "Đương nhiên."

"Vì thế, anh cũng thích linh hồn của cô ấy nhất, em thật sự rất vui."

Thiên Thảo chôn mặt cọ xát trên lưng Nghiêm Húc: "Nghiêm Húc, em cũng yêu anh."

Chỉ một câu nói đơn giản, quả thật khiến Nghiêm Húc dâng trào khí huyết, đầu óc như bị tụ huyết, ngay cả nơi chốn cũng quên hết, thật giống như quay trở về buổi chiều tràn đầy ánh mặt trời ngày xưa, anh và Thiên Thảo ngồi ở trong biệt thự cũ nát chưa được sửa chữa, một người kéo Violin, một người ngồi sáng tác, bầu không khí bình thản và an ổn vô cùng.

Dường như Thiên Thảo đang đứng ở trước mặt anh lần nữa, nói câu "em cũng yêu anh" chưa bao giờ nói với anh, thế nhưng anh vẫn mong đợi.

Đúng lúc này, Phòng Thư tìm Nghiêm Húc này giờ xuất hiện ở cửa, nhìn thấy cảnh tượng như thế, anh kinh hãi ngăn người: "Đây là..... Ai vậy?"

Chính là hỏi Nghiêm Húc, đương nhiên là chỉ về phía Thiên Thảo.

Từ trong hoảng hốt Nghiêm Húc phục hồi tinh thần, đột nhiên phát hiện, dường như mình đã quên mất tên của cô, bởi vì những lúc cô tự giới thiệu mình, anh rất dễ dàng hồi tưởng, hình như tên cô là Thiên Thủy?

Ngay cả tên cũng có cảm giác quen thuộc, chẳng qua một người họ Cừu, một người họ Thiên.

Vừa định giải thích với Phòng Thư về cô bé này từ đâu tới, Thiên Thảo nhanh một bước nói với Phòng Thư: "Tôi là bạn gái của anh ấy."

Nghiêm Húc vội vàng giải thích với Phòng Thư: "Không phải....."

"Vậy mình đi trước, Nghiêm Húc, liên lạc sau." Phòng Thư biết điều khoát khoát tay với Nghiêm Húc, không ngờ, người có tính tình lạnh nhạt kia cũng có ngày thân mật với phụ nữ như vậy.

Sau khi Phòng Thư rời đi, Nghiêm Húc vặn mở tay Thiên Thảo ra, lấy tư thế người lớn giáo dục cô: "Không nên nói lung tung."

Thiên Thảo bị thân phận của hai người chọc cười, ngược lại, cô thành đứa bé cứng đầu cứng cổ cần được giáo dục, bước tới lắc lắc tay Nghiêm Húc, Thiên Thảo nhẹ giọng nói: "Em rất giỏi đó, sẽ giặt quần áo, biết nấu ăn, sẽ sinh con, biết làm việc nhà....." Ôm chặt thắt lưng của Nghiêm Húc lần nữa, Thiên Thảo áp mặt vào ngực anh: "Em biết, tuổi em còn nhỏ, anh sẽ cảm thấy tình yêu của em không chân thật, nhưng nếu em chờ anh mười năm, hai mươi năm, hoặc là lâu hơn thì sao?..... Khi đó em đã trở thành một bà già, nhưng em không muốn chờ, bởi vì em muốn có nhiều thời gian ở bên anh, hơn nữa, em sợ anh không chờ đợi em."

Những lời nói quen thuộc này khiến Nghiêm húc ngẩn ra, đó là những lời anh đã nói với Thiên Thảo.

Chương 79

Editor: Công Tử Tuyết - Diễn đàn

Beta: hoalala

Những lời nói quen thuộc này làm cho Nghiêm Húc ngẩn ra, đó là lời anh đã từng nói với Thiên Thảo.

Ánh mắt vốn thản nhiên của anh lập tức nhìn chăm chú vào người Thiên Thảo, trong miệng khô, giọng khàn khàn nhọt nhọt thốt ra một tiếng yếu ớt: "Em..."

Em là ai? Sao em lại nói ra những lời này? Cuối cùng vì sao em xuất hiện trước mặt anh?...

Thiên Thảo ngẩng đầu cười với anh: "Em?"

Nghiêm Húc lấy lại tinh thần từ trong sự giật mình, ánh mắt của cô gái nhỏ trước càng nhìn càng quen thuộc, cô khiến cho người ta cũng có cảm giác rất quen thuộc...

Cổ họng giật giật, Nghiêm Húc hỏi: "Em tên là Thiên Thủy." Rõ ràng là điều khiến giọng điệu bình tĩnh, mặc dù còn nhớ, thế nhưng rất muốn hỏi lần nữa, lại xác định một chút.

"Ừ."

"Em biết anh."

"Ừ."

"Vì sao biết anh." Lúc hỏi câu này tay Nghiêm Húc siết rất chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm môi Thiên Thảo, suy nghĩ câu trả lời của cô sẽ là gì, đây là là một vấn đề quan trọng.

"Nhìn chăm chăm môi của em làm gì, muốn hôn em à?" Thiên Thảo không đáp lại câu hỏi, xoa bờ môi của mình.

"Mau trả lời anh." Nghiêm Húc nắm bả vai Thiên Thảo, thân thể cao lớn áp sát rất gần, hai tròng mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm mắt của cô, dường như muốn thấy được chỗ sâu nhất trong nội tâm của cô, được rút ngắn khoảng cách thân mật ngửi hơi thở lẫn nhau, cô lại có thể cảm giác được cái loại mùi thơm xà phòng mờ nhạt mát mẻ trên người Nghiêm Húc, rất nhiều người đàn ông thành công sẽ xịt một ít nước hoa đắt tiền, nếu không... Trên người chính là mùi vị của thuốc lá, thế nhưng Nghiêm Húc vẫn nhất thành bất biến⁽¹⁾, mang theo cái loại mùi lúc đầu này dụ cho người khác nhớ nhung.

(1) đã hình thành rồi thì giữ nguyên, không thay đổi, không đổi mới.

Thiên Thảo nháy mắt một cái: "Nói gần như vậy, sẽ làm em rất muốn hôn anh."

Lần này Nghiêm Húc không tránh: "Tại sao lại rất muốn hôn anh?"

"Bởi vì thích anh. "

"Vì sao thích anh? "

"Anh đoán nhé." Thiên Thảo nhắc chân lên ngậm môi của anh hôn liếm một lần, sau đó đẩy Nghiêm Húc ra, thừa dịp anh không chú ý

nhANH chóng nhẢY rA bẰNG quA đƯỜNG: "Đoán đúng em sẽ nói cho anh biết, hơn nữa... Xứng đáng có thưởng!"

"Này!" Nghiêm Húc đứng ở đối diện đường quốc lộ và gọi về phía cô, đèn đỏ đã qua, nhìn dáng vẻ Nghiêm Húc muốn đuổi theo mình lại không qua được Thiên Thảo bật cười một lúc. Cô cố ý giơ hai tay tạo thành hình cái loa, gọi lớn về phía Nghiêm Húc: "Nghiêm Húc!"

"Cái gì?" Tay Nghiêm Húc xoa môi bỏ xuống, thần kinh có chút ngẩn ngơ, giờ đây anh đang tự hỏi tư tưởng tư duy duy vật của Mao Trạch Đông rồi lại chuyển sang thuyết bất tử của Socrates* rồi.

Cứ mấy phút như vậy, để cô gái này làm cho anh bắt đầu suy nghĩ cuộc sống, gọi ra trí tuệ suy nghĩ triết học của anh.

Một số người đến như thế nào, người chết rồi đi đến nơi nào.

Đau đầu.

Lúc này Thiên Thảo ở phía đối diện lại gọi anh: "Nghiêm Húc! Em thích anh!"

Giọng nói rất lớn, làm cho người qua đường ào ào nhìn chăm chú Thiên Thảo và Nghiêm Húc, Nghiêm Húc lại bắt đầu đau não, anh đưa ngón trỏ đặt ở bên cạnh môi để làm động tác "Suỵt" với Thiên Thảo, tuổi của anh và Thiên Thảo vẫn ở đó, vừa nhìn thì nam lớn tuổi hơn nữ nhiều, bé gái sẽ bị anh cho là dẫn đi lạc lối.

Ai biết Thiên Thảo không để ý đến động tác của anh tiếp tục gọi qua phía bên này: "Nghiêm Húc! Nếu như anh chê em còn nhỏ thì anh lấy em về nhà nuôi lớn!"

Người qua đường lại ào ào "chào hỏi" với Nghiêm Húc.

Nghiêm Húc cũng vứt bỏ đấu tranh, quên đi, để cho cô nói đi. Bên môi không tự chủ được hiện ra một nụ cười, suy nghĩ chờ dòng xe dừng lại thì đến bên người cô.

Thế nhưng cô gái trẻ lại vẫy tay về phía anh, chui vào một chiếc xe giao thông công cộng.

"Này!" Vội vàng vọt tới phía trước mấy bước xong, xe giao thông công cộng đã lái đi, Nghiêm Húc đứng ở giữa đường quốc lộ, mấy chiếc xe ầm còi với anh: "Cậu gây trở ngại giao thông! Có biết nhìn đèn xanh đèn đỏ hay không!"

Nghiêm Húc xin lỗi đi tới vị trí cô đứng vừa rồi, dừng lại đứng ở nơi đó trong chốc lát. Không biết tại sao, mới vừa rồi còn hy vọng cô gái này nhanh biến mất mới tốt một chút, nhưng bây giờ, hy vọng thời gian cô ở bên người anh nhiều hơn.

.....

Chương 80

Nghiêm Húc hẹn thời gian đến nhà Thiên Diệp, bấm chuông cửa nhà Thiên Diệp, không nghĩ rằng lại là người quen mở cửa. Nguyễn Tây.

"Đã lâu không gặp." Anh chào hỏi với Nguyễn Tây, còn nhớ thời gian sau khi kết thúc lễ tang của Thiên Thảo rất lâu, anh đi xem nghĩa địa của Thiên Thảo, lại gặp Nguyễn Tây, hoa bách hợp của anh đặt lẻ loi ở trước mộ phần của Thiên Thảo, sau đó nói với anh một tiếng "Đã lâu không gặp".

Nguyễn Tây thản nhiên gật đầu ý bảo anh vào đây, Thiên Diệp ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách chào hỏi với anh: "Gần đây thời gian rất gấp gáp sao, người trẻ tuổi các anh đúng là hoạt động nhiều."

"Lúc đó chẳng phải ngài cũng như vậy, mặc dù không giống chúng tôi muốn bắt kịp các hội âm nhạc, thế nhưng cũng phải ở nhà soạn nhạc."

"Cha, đây chính là đàn anh Nghiêm Húc sao?" Một giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau Nghiêm Húc.

Nghiêm Húc quay đầu lại, suýt chút nữa quên mất động tác cơ thể.

Thiên Diệp thân mật kéo Thiên Thảo qua, sau đó vỗ vai Nghiêm Húc: "Gọi chú Nghiêm Húc."

Nghiêm Húc: "..."

Thiên Thảo: "Ha ha ha ha, chú Nghiêm Húc!"

Nhìn hai vai Thiên Thảo rung động, Nghiêm Húc có hơi bất đắc dĩ, làm sao lại cảm thấy cố ý như thế chứ...

"Chú Nghiêm Húc, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu, cháu rất thích bản nhạc chú viết, rất lâu trước kia đã từng nghĩ sẽ trò chuyện một chút về những chuyện xưa đăng sau mấy bản nhạc của chú, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được chú, thật sự là rất vui mừng."

Trợn mắt nói mò, lại có thể làm bộ không biết anh. Nghiêm Húc gật đầu: "Chú cũng rất chờ mong nhìn thấy chương nhạc cuối cùng em soạn Cái chết của Satan, muốn nghiên cứu và thảo luận sáng tác thử xem với em."

"Chúng ta thật sự là cùng chung chí hướng!" Dường như Thiên Thảo rất kích động với lần "Mới gặp gỡ" này, cô vươn tay làm tư thế mời: "Gần đây cháu còn viết mấy bản nhạc, rất muốn nghe một chút ý kiến của chú, chúng ta lên lầu nghiên cứu và thảo luận một chút đi."

Thiên Diệp cười: "Tiểu Thủy, lần trước lúc Nguyễn Tây dạy con học đàn không phải đặt đàn vi-ô-lông ở trong phòng con sao, đúng lúc cho Nghiêm Húc dùng."

Thiên Thảo: "Vâng."

Lên lầu? Phòng? Đột nhiên Nghiêm Húc có cảm giác lên thuyền giặc.

Đóng cửa lại, Thiên Thảo tìm đĩa nhạc để mở lên, bên trong micro truyền ra tiếng nhạc là [Menuet](2), trước đây hướng dẫn Nghiêm Húc học đàn vi-ô-lông, lúc đầu đã để anh kéo bài nhạc này.

(2) Minuet hay menuet là một điệu nhảy có nguồn gốc từ Pháp ở nhịp 3/4. Lên gg nghe thử nhé.

Nghe được tiếng nhạc này Nghiêm Húc ngẩn người, anh nhìn Thiên Thảo ngồi ở bên cạnh mình: "Sao cháu có thể viết ra chương nhạc cuối cùng của Cái chết của Satan?"

"Chú đoán nhé... Ừm, chẳng qua nếu như trước khi đã đoán cái đó rồi đến cái này cũng không cần đoán."

"Nói cho anh biết."

"Chú không hề cố sức tưởng tượng." Thiên Thảo ném một cái gối vào mặt Nghiêm Húc, Nghiêm Húc vừa mới bắt cái gối đầu lại được thì Thiên Thảo ngăn chặn bờ môi của anh, đầu lưỡi mềm mại đang móc bới trong miệng của anh, khiến cho người khác ngửa ngáy, cánh tay ôm cổ Nghiêm Húc, bắt đùi cưỡi ở trên lưng anh, dùng sức đè vòng eo xuống, thân thể Nghiêm Húc cao lớn không kịp đề phòng thì bị Thiên Thảo đẩy ngã lên giường.

Thiên Thảo hôn mắt của anh, hôn lông mày của anh, hôn mũi anh, hôn vành tai của anh, hôn hết tất cả ngũ quan của Nghiêm Húc: "Thật sự đoán không ra sao?"

Nghiêm Húc nhìn cô không nói lời nào, thực ra trong lòng anh có một ý tưởng âm ỷ kì lạ, nhưng lại không dám nói ra.

Từ khi theo cái ý nghĩ sinh ra này, lồng ngực của anh vẫn tràn đầy mừng rỡ, cho nên anh sợ đối phương gạt bỏ, sợ sự thật không hề giống trong lòng anh nghĩ như vậy.

Đắm chìm trong ảo mộng của chính mình mong đợi không thể tự thoát khỏi, nhất là thấy bản thân phía trên mặt của cô, ánh mắt của cô, hơn nữa trước ý nghĩ của chính mình, lúc này khoảng cách hai người gần như vậy làm cho tâm anh như một con nai sỏ sàng, không

ngừng nhảy lên, không ngừng đập loạn.

"Sao anh không chống cự..." Thiên Thảo nói mềm nhẹ, môi đã từ trên gò má của Nghiêm Húc trượt xuống hôn dọc theo cổ của anh, cũng ngậm hầu kết ở cổ của anh, lúc Nghiêm Húc hoảng hốt không chú ý vào, cúc áo sơ mi trước ngực đã bị mở hết ra, đầu lưỡi Thiên Thảo đang móc cắn liếm nhẹ nhàng điểm lờn trước ngực Nghiêm Húc, làm cho chỗ kia dính nước trong suốt vào. Một cái tay khác nhẹ vỗ về da thịt cơ bắp của anh, giống như đang vuốt ve bộ lông của một con chó nhỏ.

Bởi vì phản ứng thân thể rất nhanh thức tỉnh, Nghiêm Húc lấy lại tinh thần từ cảm giác căng thẳng trong quần, sắc mặt ửng một màu hồng, thậm chí ngay cả lồng ngực, chỉ là màu trong tròng mắt mơ mơ màng màng đã rút đi, hút đi ra từ trong ảo cảnh, tạm thời suy nghĩ lấy được trấn tĩnh. Anh kéo áo sơ mi của mình: "Đừng như vậy."

"Anh muốn em sờ chỗ nào?"

Nghiêm Húc: "... Cha em còn ở phía dưới." Anh không biết tại sao mình muốn nói như vậy, vì sao không phải "Nam nữ khác biệt", vì sao không phải "Anh không thích em", vì sao không phải "Em còn quá nhỏ", vì sao mở miệng lại là những lời này, dường như cha cô không có ở đây anh sẽ rất mong muốn.

Thiên Thảo rất vui vẻ hí mắt một cái, sau đó đột nhiên nói: "Em là xử nữ."

"Đâu có chuyện gì liên quan tới anh." Nghiêm Húc cãi lại cố giả vờ uy nghiêm, nhưng mặt đỏ ửng lại bán đứng sự ngượng ngùng của anh, Thiên Thảo gãi đầu một cái: "Tuy em rất chủ động, đó là vì em thích anh, đừng nghĩ em tùy tiện cứ hôn người khác như vậy... Anh cũng không phải là người khác."

Nghiêm Húc nhìn Thiên Thảo, nhìn thật lâu, sau đó đột nhiên giống như học sinh tiểu học hỏi cô: "Dùng đàn vi-ô-lông kéo Khúc ảo mộng, lúc lên cao trào âm sắc sẽ khá yếu, sao có thể kéo căng thêm một chút được."

"Ah, chỉ cần khống chế tốt độ mạnh yếu của ngón trỏ, sử dụng cánh cung không nhảy loạn, vẫn phải khống chế tốc độ, lúc dùng cây cung ít sức một chút, lúc ở mũi cung dùng sức lớn một chút là được rồi ~"

Ánh mắt Nghiêm Húc lóe lên: "Trước đây anh có một nguyện vọng..."

Mắt Thiên Thảo sáng rực lên: "Không phải là muốn làm một con chó con chứ?!" (editor: hạn hán lời=.=)

"..." Nghiêm Húc im tiếng dừng lại một chút: "Trước kia không nổi tiếng, anh chỉ là một chàng trai nghèo làm thuê để lấy chi phí duy trì trong nhà."

Thiên Thảo: "Ừ, không có chuyện gì, hiện tại em có tiền, hơn nữa bánh gato Mặc Lục Sâm Lâm ăn ngon thật."

Nghiêm Húc không nói lời nào kinh ngạc nhìn Thiên Thảo, hai tròng mắt lại trở nên mơ mơ màng màng, hình như thấy được ảo giác.

Thiên Thảo nhéo mặt của anh, theo đường ngực liếm hôn xuống rốn của anh, trong cổ họng đang nói lầm bầm: "Ăn ngon..."

Nghiêm Húc nắm chặt lấy cằm Thiên Thảo: "Đừng liếm chỗ đó."

"Vì sao?"

"..." Dây thần kinh nối liền với bộ phận - tình dục, lẽ nào em không

biết sao? Nghiêm Húc cảm thấy nhất định Thiên Thảo biết.

"Anh nói cha đi lên mà nhìn thấy cảnh này thì sẽ như thế nào, em cũng không khóa cửa." Thiên Thảo tiếp tục liếm, cũng không biết có phải là cố ý hay không, bộ ngực lại luôn cọ xát đến bộ vị nhạy cảm của anh, làm cho Nghiêm Húc không nhịn được thốt ra một tiếng than nhẹ.

"Đương nhiên là đánh anh ra." Nghiêm Húc nói.

"Không phải, em đoán là đánh em, bởi vì anh bị em đè, hơn nữa quần áo xốc xếch, vừa nhìn chính là bị em lột." Thiên Thảo phủ lên trên người Nghiêm Húc lần nữa, bộ ngực đang chống đỡ lồng ngực của anh, môi cọ xát một bên mặt anh: "Chẳng qua anh cũng không chống cự, cho nên em hôn anh, anh rất mong muốn đúng không?"

"..." Chỉ nhìn cô.

"Đúng hay không?" Thiên Thảo ngắt một quả anh đào nhỏ* trước ngực của Nghiêm Húc, Nghiêm Húc khẽ rên một tiếng, tiếng rên rỉ - thở dài nhàn nhạt lượn lờ trong cuống họng, cũng nhẹ nhàng nói: "Đúng."

*Nụ hoa đó mấy bạn (:D2)

"Vì sao anh đồng ý để cho em hôn anh?"

Nghiêm Húc im lặng trong chốc lát, trong cổ họng khàn khàn gọi một tiếng: "Thiên Thảo."

"Ừ." Thiên Thảo liếm môi Nghiêm Húc: "Em đây."

"Thiên Thảo." Anh lại gọi một tiếng.

"Ừ, là em."

"Thiên Thảo, chào bé." Bàn tay Nghiêm Húc sờ lên tóc Thiên Thảo, xoay người một cái, vóc người cao lớn che phủ toàn bộ thân thể nhỏ bé của Thiên Thảo vào trong ngực, nhìn cô, trong miệng vừa nói vừa tiếp xúc: "Thật nhỏ."

Thiên Thảo nhìn anh chăm chăm: "Ghét bỏ em rồi à?"

"Không có." Anh cúi đầu xuống mút đầu lười của Thiên Thảo vào, ôm chặt thân thể nho nhỏ của Thiên Thảo vào trong ngực, Thiên Thảo hôn trả lại anh, mười ngón tay lồng vào với anh, tiếng nói Nghiêm Húc khàn khàn mềm mỏng có chút giống than nhẹ: "Thiên Thảo, mở mắt cho nhìn anh."

"Không mở."

"Mở mắt nhìn anh một chút."

Thiên Thảo chậm rãi mở mắt, Nghiêm Húc dùng ngón cái lau đi nước mắt của cô: "Khóc cái gì."

"Chẳng phải lúc đó anh cũng khóc!"

"Anh khóc, đúng." Nghiêm Húc đặt ngón tay Thiên Thảo hôn tỉ mỉ ở bên môi, mỗi một con lông ngón tay cũng không buông tha, Thiên Thảo sờ sờ bờ vai của anh: "Lớn như vậy, run rẩy cái gì."

"Cũng phải." Nghiêm Húc ngồi dậy, đặt Thiên Thảo vào trong lòng, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, tinh tế cọ xát da của cô, quan sát cô: "Mười năm rồi, loại phản ứng này của anh đã quá bình tĩnh."

Trong lòng như được đắp một tầng đường mật, chẳng qua ngay từ lúc Nghiêm Húc ôm đưa cô ngồi trên đùi, Thiên Thảo phát giác cái mông bị một cái gì đó thô cứng chọc vào, sở thích xấu xa không tự chủ lại giãy dụa hai cái, quả nhiên, tuy Nghiêm Húc nhin một tiếng rên rĩ - thờ dài, nhưng hơi thở của anh rối loạn.

"Nghiêm Húc, chuyện em vừa mới nói, anh giúp kiểm tra một chút có được hay không?"

"Em nói chuyện gì?"

"Em là xử nữ."

Cái mông chọc vào vật kiêu ngạo đang dựng đứng kia rất nhiều lần, đến nỗi hơi thở Nghiêm Húc càng lúc càng rối loạn, Thiên Thảo gỡ áo sơ mi của anh ra liếm ngực nhỏ, sau đó cởi ra từng nút cúc áo sơ mi của mình: "Anh xem, mặc dù không lớn như trước kia, thế nhưng em lại cảm thấy tốt hơn, lúc bước đi cũng không nặng một chút nào."

Con thỏ nhỏ chậm rãi từ trong áo sơ mi nhảy ra ngoài, mềm mại trắng trẻo, đặc biệt bóng bẩy, trước kia thân thể ở cúp F, bây giờ là cúp C, tốt tốt, Thiên Thảo thích nhất cái hơi nhỏ này.

Nghiêm Húc nhìn thấy cảnh tượng này thiếu chút nữa sắp không cầm được, muốn đè ngã Thiên Thảo ở trên giường. Chẳng qua trên thực tế, anh đứng lên đặt Thiên Thảo lên giường, tự mình đi tới đứng trước cửa sổ trong chốc lát, dường như tay xinh đẹp mang theo vết chai mỏng lại thuận tiện cầm lên một cuộn giấy vệ sinh trên bàn.

Thiên Thảo thấy anh xé một cục nét vào trong phía lỗ mũi, trong lòng cười trộm một đợt, không phải là chảy máu mũi chứ!?

"Nghiêm Húc, anh đã bao nhiêu năm không chạm vào phụ nữ, hả?"

Thiên Thảo đi qua ôm lấy hông của anh từ phía sau: "Vì sao không chạm vào em?"

"Em... Còn nhỏ. "

"Hả? "

"Em đã trưởng thành."

"Đó không phải tốt hơn sao?"

"Anh sợ làm em đau..."

Thiên Thảo bị vẻ lo-gic của Nghiêm Húc làm giật mình, tinh tế suy nghĩ một chút, Nghiêm Húc có ý là không... Sợ nơi đó của mình nhỏ, sau đó chỗ của anh trưởng thành...

Phù phù...

Lẽ nào anh sợ mình không chứa nổi anh sao? Tư tưởng kì lạ...

Thiên Thảo che miệng nén cười, suýt chút nữa nội thương: "Nghiêm Húc, cuối cùng anh đã cấm dục bao nhiêu năm, có thể nhịn như vậy, không tốt cho cơ thể."

"..." Nghiêm Húc im lặng rồi im lặng, sau đó thở dài: "Anh hi vọng lần đầu tiên của em... Rất hoàn mỹ."

Thiên Thảo ngơ ngẩn, sau đó yên lặng ôm lấy Nghiêm Húc, bởi vì lần đầu tiên của Nghiêm Húc cũng không hoàn mỹ, đó là dưới tình huống do bị mình cho ăn thuốc, trong phòng vệ sinh.

Chính mình mắc nợ anh rất nhiều.

"Nghiêm Húc, em nghĩ nhất định em vì anh mà đến thế giới này."

"Vì sao nói như vậy? "

"Là anh để em hiểu được*, vốn lúc em đang cho mình là phải chết thật, tất cả đều kết thúc, lúc sẽ không còn được gặp lại anh, ông trời lại cho em một cơ hội, để em xuất hiện ở bên cạnh anh, để em đổi một cơ thể khác, để em cần hiểu* mất lòng của anh, để em thật sự nghiêm túc đến với anh."

"Nói như vậy, anh cũng hiểu được, nhất định anh vì em mà đi đến cái thế giới này." Nghiêm Húc đơn giản hôn lấy môi Thiên Thảo: "Mỗi người đều sống vì đối phương, giống như anh tìm thấy em, vào mười năm trước, mà bây giờ em lại tìm thấy anh."

Khi chúng ta đều tìm thấy đối phương, nhất định sống chân chính vì đối phương, biến hai kiểu sống thành một cuộc sống.

- ---The end

*Sokrates hay Socrates (tiếng Hy Lạp cổ đại: Σωκράτης Sōkrátēs) là một triết gia Hy Lạp cổ đại, người được mệnh danh là bậc thầy về truy vấn. Về năm sinh của ông hiện vẫn chưa có sự thống nhất giữa năm 469 hay 470. (469–399 TCN), (470–399 TCN). Ông sinh ra tại thành phố Athena, thuộc Hy Lạp, và đã sống vào một giai đoạn thường được gọi là hoàng kim của thành phố này. Thời trẻ, ông nghiên cứu các loại triết học thịnh hành lúc bấy giờ của các "triết học gia trước Sokrates", đó là nền triết học nỗ lực tìm hiểu vũ trụ thiên nhiên chung quanh chúng ta. Tên ông được phiên âm ra tiếng Việt thành Xô-crát.

Socrates-tranh-ve.jpg

Sokrates được coi là nhà hiền triết, một công dân mẫu mực của thành Athena, Hy Lạp cổ đại. Ông là nhà tư tưởng nằm giữa giai đoạn bóng tối và giai đoạn ánh sáng của nền triết học Hy Lạp cổ đại. Sokrates còn được coi là người đặt nền móng cho thuật hùng biện dựa trên hệ thống những câu hỏi đối thoại. Ông có tư tưởng tiến bộ, nổi tiếng về đức hạnh với quan điểm: "Hãy tự biết lấy chính mình", "Tôi chỉ biết mỗi một điều duy nhất là tôi không biết gì cả". Ông bị chính quyền khi đó kết tội làm bại hoại tư tưởng của thanh niên do không thừa nhận hệ thống các vị thần cũ được thành Athena thừa nhận và bảo hộ và truyền bá các vị thần mới. Vì thế ông bị tuyên phạt tử tử bằng thuốc độc, mặc dù vậy ông vẫn có thể thoát khỏi án tử hình này nếu như ông công nhận những cáo trạng và sai lầm của mình, hoặc là rời bỏ Athena. Nhưng với quan điểm "Thà rằng chịu lỗi, hơn là lại gây ra tội lỗi.", ông kiên quyết ở lại, đối diện với cái chết một cách hiên ngang. Theo ông sự thật còn quan trọng hơn với cả sự sống.

Sinh thời ông không mở trường dạy học, mà thường coi mình là có sứ mệnh của thần linh, nên phải đi dạy bảo mọi người và không làm nghề nào khác. Sokrates thường nói chuyện với mọi người tại các nơi công cộng, tại các agora và không lấy tiền, nên ông chấp nhận sống một cuộc sống nghèo. Học trò xuất sắc của ông là đại hiền triết Platon từng theo học trong 8 năm ròng.

Chương 81: Ngoại truyện (1)

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Rinnina

Khóe mắt Hữu Lệ giật giật, khóe miệng cũng giật giật theo, cô kéo Nghiêm Húc vào một góc: “Họp lớp với nhau... mà cậu mang con nhà đồng nghiệp tới làm gì!”

“Không phải là con đồng nghiệp, là con gái của một tiền bối.”

“Không phải cũng là đồng nghiệp à!”

Nghiêm Húc im re: “Cô ấy còn là bạn gái của tôi.”

Hữu Lệ: “... Cậu, cậu... được! Biết của gái lạ quá ha! Lại còn gây vạ cho con của đồng nghiệp! Cô bé trưởng thành chưa? Tên nghiệt súc này!”

Nghiêm Húc: “... Cảm ơn.”

Đầu trục quàng vai Nghiêm Húc: “Lợi hại ghê ha ~”

Hữu Lệ trừng đầu trục, tên kia lập tức im lặng: “Ôi ôi bớt giận! Bà xã à, anh đang nói... ôi chà, quả nhiên Nghiêm Húc của chúng ta đã trưởng thành rồi!”

Cuối cùng Hữu Lệ cũng bày tỏ sự đồng ý: “Ừ, em còn tưởng cậu ta sẽ tự nhận chết mình.”

Nghiêm Húc: “...”

Trở về KTV, Thiên Thảo đang chơi oẳn tù tì với đám cán sự học tập, quên cả trời đất. Nghiêm Húc nhắc chai rượu để cạnh cô xuống: “Lại uống rồi.”

“Em đang vui ~... Anh hiểu không!” Thiên Thảo liếc mắt đưa tình với Nghiêm Húc, Nghiêm Húc biết cô vui vì nhìn thấy người quen hồi trước, bèn yên lặng uống hết nửa bình rượu của cô, sau đó để lại chỗ cũ.

Thiên Thảo kéo Hữu Lệ: “Nào nào nào, cùng tôi hát “Một người tựa mùa hạ, một người như mùa thu”* nào!”

(*) một bài hát do ca sĩ Phạm Vỹ Kỳ (Christine Fan) thể hiện

“À, ok.” Nội tâm Hữu Lệ: Ồ, cô bé này hòa đồng thế! Không hổ là người có thể đoạt Nghiêm Húc vào tay!

Lời ca: Lần đầu tiên gặp mặt nhìn bạn còn không vừa mắt, ai ngờ về sau tình cảm lại thân thiết đến thế...

Oa, nhất định cô bé này cố ý! Biết lần đầu tiên mình thấy cô thì đã ngửa mặt! Hữu Lệ liếc Thiên Thảo, Thiên Thảo cũng liếc Hữu Lệ, Hữu Lệ chuyển ánh mắt tạo thành vẻ đẹp lạnh lùng cao quý, Thiên Thảo chuyển ánh mắt thành... mắt con mèo trong “Mái ấm của Chi”
==

(*) “Mái ấm của Chi” hay “Chi’s Sweet Home”: một manga của Konami Kanata, được đăng trên tạp chí từ năm 2004. Chuyển thể thành anime vào năm 2008, được sản xuất bởi hãng phim Madhouse.

Giả vờ ngây thơ là rất đáng xấu hổ đó!

Sau đó...

“Hữu Lệ, đi WC với tôi đi.” “Hữu Lệ, đưa đưa hấu cho tôi đi.” “Hữu Lệ... abc...” “Hữu Lệ... xyz...”

Hữu Lệ suy sụp gãi đầu: “Bao giờ hai người kết hôn đừng có quên gọi tôi đó.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Thiên Thảo vỗ vỗ bả vai gầy yếu của cán sự học tập: “Đến lúc đó sẽ gọi hết... ày? Phải thêm thịt đó, hức.”

Cán sự học tập còn suy sụp hơn Hữu Lệ, gật nhẹ đầu: “Tôi... sẽ cố gắng.”

Hát cũng hát đã đời rồi, rượu cũng uống no bụng rồi, Nghiêm Húc cõng Thiên Thảo từ trên lầu xuống, sau đó đặt cô vào trong xe: “Em ngủ trước đi, đến anh gọi.”

“Đưa em về nhà anh đi.”

“... Cha em sẽ giết anh.”

“Không, em không cho cha giết.” Thiên Thảo ôm cổ Nghiêm Húc, hôn chụt một cái: “Vớ cả lần trước cha đã đồng ý cho chúng ta rồi.”

“Nhưng lần trước suýt nữa cha em đã giết anh.”

Thời gian quay lại một ngày trước, Nghiêm Húc đến nhà Thiên Thảo làm khách, hai người ngồi trên ghế dài, vừa đánh piano vừa chơi đùa, Thiên Thảo nói với Nghiêm Húc: “Hôm nào thấy Nguyễn Tây

cũng phải gọi anh ta là dượng, thật không thoải mái, anh ta lời quá.”

Nghiêm Húc không trả lời, mà bỗng nhiên cúi đầu hôn Thiên Thảo một cái, kiểu cúi người xuống, thân mật ngậm mút lấy môi cô.

Nhưng khéo làm sao mà ngay lúc ấy, cha Thiên Thảo – Thiên Diệp đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh này, ông lập tức sục đổ, cầm đĩa trái cây chọi vào mặt Nghiêm Húc: “Đồ mặt người dạ thú này! Dám bắt nạt con gái tôi!”

Nghiêm Húc khó lòng giải bày, bị đuổi chạy khắp phòng. Thiên Diệp cũng ác, đánh mà không so đo chi phí, sau khi ném một đồng ly tách và bình mỹ phẩm dưỡng da của Thiên Thảo rồi, lại cầm lấy đàn violon của Nguyễn Tây vung mạnh xuống người Nghiêm Húc: “Đúng là nhìn lầm cậu rồi! Lại dẫn sói vào nhà!”

“Cha, cha!” Thiên Thảo giữ chặt tay Thiên Diệp, ngăn ông lại: “Bình tĩnh cha ơi! Cây đàn violon này là bạn tốt của dượng cho dượng mượn đấy!”

“Hả? Vậy con lấy cái ghế cạnh đàn piano ra đây cho cha!”

“Cha, gạo sống đã nấu thành cơm chín rồi, cha phải chấp nhận sự thật đi thôi!” Thiên Thảo trịnh trọng nói.

Cái gì? Gạo sống đã nấu thành cơm chín? Lừa cha vậy hả! Thiên Diệp sục đổ, con gái ông lại giúp người ngoài lừa đảo ông.

Ban đầu Thiên Thảo và Nghiêm Húc tính từ từ mới nói với Thiên Diệp, nhưng từ hôm đó, chuyện mờ ám đã sáng tỏ... Thiên Diệp hiểu câu “gạo sống đã nấu thành cơm chín” kia của Thiên Thảo là Nghiêm Húc đã làm chuyện xấu với con gái ông rồi. Nhưng Nghiêm Húc rất vô tội, chưa từng làm gì cả, từ đó, mỗi lần Nghiêm Húc đến nhà

Thiên Thảo thì phải chịu áp lực cực lớn, mắt ông lão như dao cứa vào người anh, như thể đang nói: Dẫn sói vào nhà, dẫn sói vào nhà rồi!

Mặc dù quá trình rất xấu hổ, nhưng kết quả rất lý tưởng, vì ông lão bảo họ mau chóng kết hôn.

Nghe Nghiêm Húc nhắc lại đoạn hồi ức 囍 đó, Thiên Thảo ho khan, hươ tay trước mặt anh: “Bỏ qua, bỏ qua đi...”

Nghiêm Húc nhớ tới chuyện đó, không nhịn được cười nhẹ, sau đó hôn Thiên Thảo một cái, lên xe, đốt “lửa”, bóng đêm che giấu tất cả những gì trong chỗ tối.

Thiên Thảo nghiêng người gác cằm lên vai Nghiêm Húc: “Kết hôn đi, rồi từ từ nuôi em lớn, lớn rồi ăn mới ngon, đương nhiên bây giờ cũng rất ngon, nên em không ngại anh ăn luôn em bây giờ.”

Nghiêm Húc nghiêng đầu, Thiên Thảo dịch ra sau, tựa vào ghế xe, bờ vai nửa lộ, làm ra vẻ “Ăn em đi, ăn em đi”.

Bàn tay cầm vô lăng nắm chặt, Nghiêm Húc dừng lại mấy giây, sau đó nghiêng người qua chỉnh lại quần áo bị cô cố ý kéo xuống: “Chúng ta sắp kết hôn rồi.”

Cho nên nhịn thêm tý nữa cũng không sao.

Cuối cùng, bọn họ cũng chờ được đến ngày kết hôn, đêm trước hôm đó còn mất ngủ vì quá hưng phấn.

Sáng sớm hôm kết hôn: Thật trong lành, thật hưng phấn.

Giữa trưa hôm kết hôn: Thật nhiều người, thật nhiều rượu, thật hưng

phấn.

Tối hôm kết hôn: Mệt chết rồi, chân sắp gãy, buồn ngủ quá.

“Mệt không?” Nghiêm Húc hỏi.

Thiên Thảo đáp: “Mệt quá.”

“Vậy chúng ta đi ngủ thôi.”

“Ngủ thôi ngủ thôi.”

Cho nên đêm đầu kết hôn, hai người chỉ đơn thuần ngủ với nhau, tay ôm nhau, mặc áo ngủ thoải mái, mang theo nhiệt độ cơ thể và hương vị của nhau tiến vào mộng đẹp.

Trạng thái sáng hôm sau kết hôn:

Thiên Thảo chìm chìm nổi nổi trong lúc nửa tỉnh nửa mê, không được không được, ngủ thêm tý nữa... Nhưng lại thấy không đúng chỗ nào đó, tay sờ khắp nơi, thấy mềm mềm, nóng nóng, lại cường tráng.

Bỗng chốc nghĩ ra, đúng rồi, hình như mình kết hôn rồi.

Nghĩ thế thì lập tức tỉnh ngủ, oa, hôm qua mình kết hôn rồi! Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của mình! Suýt nữa thì nháy dựng lên trên giường, niềm hưng phấn mất đi tối qua lại trở về.

Thiên Thảo cười mở to mắt, vừa mở ra đã nhìn thấy anh, anh đang nhìn cô, thấy cô cười, anh cũng cong nhẹ khóe miệng lên.

“Không ngủ nữa à?” Nghiêm Húc ôm Thiên Thảo, giọng có phần

khàn khàn vừa tỉnh ngủ: “Tay mò vào quần áo anh làm gì?”

“Anh cũng có thể luồn tay vào quần áo em mà ~” Thiên Thảo đắc ý nói.

“Vậy anh luồn vào đó.” Tay Nghiêm Húc mò vào trong váy ngủ của Thiên Thảo, từ từ cởi hai nút áo duy nhất trước ngực Thiên Thảo ra từ bên trong, bởi vì cởi từ bên trong khá khó, bàn tay có lớp chai mỏng của Nghiêm Húc luôn ma sát với ngực của Thiên Thảo.

Thiên Thảo kinh ngạc, lần đầu tiên chưa đùa được đã bị đùa lại.

Nút áo bị cởi ra, Nghiêm Húc ôm cô, lật người một cái đè Thiên Thảo xuống dưới, hôn nhẹ lên phần ngực bị lộ ra của cô.

Thiên Thảo cười: “Ngứa quá ~”

“Ừ.” Nghiêm Húc công nhận, mỗi lần Thiên Thảo hôn anh, anh đều rất ngứa, nhưng không phải ngứa trên người, mà là ngứa ngứa khó nhịn trong lòng.

Vén váy ngủ của Thiên Thảo lên, Nghiêm Húc cúi xuống liếm hôn rốn cô. Thiên Thảo dùng đùi cọ vào eo Nghiêm Húc, một chân khác duỗi ra, dùng ngón chân đùa với bộ phận đang cứng lên dưới quần ngủ rộng của Nghiêm Húc: “Nghiêm Húc, anh đang cứng buổi sáng đó hả?”

“Chúng ta dậy muộn như thế, qua lúc cứng buổi sáng lâu rồi.” Nghiêm Húc buồn bực nói.

“Vậy đây là gì?” Thiên Thảo tiếp tục đùa, ngón chân vân vê thứ dưới quần Nghiêm Húc, làm nó càng lúc càng lớn, cách cả quần rồi mà vẫn chọc vào cổ chân cô.

“... Là vì anh có cảm giác với em.” Nghiêm Húc thở dài một hơi, nói.

Thiên Thảo vui vẻ cười, chống tay ngồi dậy cởi đồ ngủ của mình ra, hai bé thỏ trắng lớn nhảy ra ngoài. Cô hà hơi bên tai Nghiêm Húc: “Vậy không mau hưởng dụng em đi?”

Một ngọn lửa ấm đốt khắp ngũ tạng lục phủ và cả người Nghiêm Húc. Anh ôm Thiên Thảo ngồi vào lòng mình, bàn tay run rẩy nắm lấy một bé thỏ trắng của Thiên Thảo, đầu lưỡi liếm đỉnh nhô lên, ngậm mút vào miệng. Thiên Thảo hôn tóc anh, ngón tay trượt dọc theo vân da anh, nghĩ thầm, chắc hẳn Nghiêm Húc phải thường đi gym, cơ bắp trên người anh ấy chắc hơn nhiều so với lúc làm ở công trường, rất có mùi vị.

Thở dốc, Nghiêm Húc cởi đồ lót của Thiên Thảo ra, mặc dù cơ thể đã thêm khát lắm rồi, chỗ nào đó căng cứng đến phát đau, nhưng anh vẫn không quên săn sóc Thiên Thảo. Ngón tay thon dài vuốt ve “cô bé” của cô, dịu dàng rút cấm nhè nhẹ, ve vuốt tất cả những nơi mẫn cảm của cô, nghĩ tới việc lần đầu tiên tuyệt đối sẽ rất đau, nghe nói phải bảo đảm chỗ đó của cô gái đủ ướt mới có thể giảm bớt cảm giác đau đớn của cô ấy.

Thời gian dần trôi qua, Nghiêm Húc cảm thấy có chất lỏng chảy xuôi theo lòng bàn tay xuống, trượt qua xương ngón tay anh, nhỏ xuống giường. Vậy là được rồi sao?

Bởi vì chưa yên tâm, Nghiêm Húc tiếp tục dụng tâm vuốt ve nơi đó. Tiếng thở bên tai càng ngày càng nặng nề hơn, mắt Thiên Thảo đầy nước, cô ôm lấy anh, đôi môi mềm mại hôn lên xương quai xanh và cằm, cuối cùng cắn môi anh, thì thầm: “Nghiêm Húc... Em không nhịn được nữa...”

Thật ra anh đã sớm không nhìn nổi nữa rồi, chỉ lo cô thôi.

“Vậy anh đi vào, đau thì nói cho anh biết...” Nghiêm Húc kích động, giữ lấy eo Thiên thảo, nhắm ngay mục tiêu thọc vào. Vách trong ấm áp mềm mại lập tức bao bọc lấy anh, anh nén xúc động muốn đẩy hết toàn bộ vào, nắm chặt giường, hôn Thiên Thảo: “Đau không?”

“Không phải lo cho em.” Thiên Thảo từ từ ngồi dậy, để vật kia đẩy vào sâu hơn. Bàn tay nắm ga giường của Nghiêm Húc siết chặt lại, cảm giác thân dưới bị mút vào quả thực đánh bay lý trí của anh.

Thiên Thảo cắn răng, cố gắng không để mặt mình trông đau đớn, nén cảm giác căng trướng đến phát bồng, từ từ nuốt vật lớn nóng cháy đó vào: “Nghiêm Húc, anh cho em lần đầu của anh, em cũng cho anh lần đầu của em, lúc này, chúng ta đã trao đổi thứ quý giá nhất cho nhau rồi.”

Nghiêm Húc liếm những giọt lệ vì đau động bên khốe mắt của Thiên Thảo, giọng nói khàn khàn hôn nghiền bờ môi cô: “Em... mới là vật quý giá nhất.”

Thiên Thảo vòng lấy cổ Nghiêm Húc: “Không, anh cũng vậy, đừng cảm thấy nam mất đi lần đầu không có ý nghĩa như nữ, trong lòng em, chúng là như nhau. Bởi vì anh là người em thích, không có gì khiến em vui hơn... là cướp đi lần đầu của anh...”

Nghiêm Húc che kín môi Thiên Thảo, kích động xen lẫn cảm động, phân thân đang khám trong người Thiên Thảo dần dần chuyển động, ma sát với tần suất cô có thể chịu đựng được, nhìn xúc động lút cán, từ từ tăng tốc dần.

Trong lòng Thiên Thảo bỗng dưng muốn cảm thán, CMN, đây mới gọi là làm tình chứ.

Bởi vì yêu, bởi vì thích, nên mới làm, có thể đi càng sâu hơn, cảm nhận lẫn nhau, khám nhau vào sâu trong cơ thể mình.

Làm tình, là để kết nối với nhau, để người đó thành một phần của cơ thể mình.

Thời gian dần trôi, Thiên Thảo cảm thấy đỡ đau hơn, trong cơ thể dần dần sinh ra ham muốn rõ ràng. Tránh để Nghiêm Húc phải nhin, cô nói với anh: “Em đỡ rồi, nhanh một chút đi.”

“Ừ ừm...” Nghiêm Húc đang hút ngực Thiên Thảo, nghe cô nói vậy, bắt đầu tăng tần suất, thọc từng phát vào trong người Thiên Thảo. Ban đầu còn có sâu có cạn, chín cạn một sâu rồi lại ba cạn hai sâu, nhưng cuối cùng không thể nhin nổi nữa, thành trạng thái mỗi phát đều đẩy đến lút cán, cắm vừa nhanh vừa sâu.

Ham muốn và đau đớn cùng tồn tại, Thiên Thảo cảm thấy như có hai tảng lửa băng chồng lên nhau trong cơ thể mình. Nhưng mỗi khi Nghiêm Húc hỏi cô có chịu được hay không, cô tự động bỏ qua đau đớn, nói là rất dễ chịu. Bởi vì lần làm tình này, hoàn toàn không phải hiến tế lần đầu của mình, mà là để kỷ niệm ngày cô và anh đến với nhau. Cô muốn cố hết sức thỏa mãn anh.

Làm đến lúc cuối cùng, Thiên Thảo thật muốn ói, có phải do Nghiêm Húc cắm dục lâu quá, đã lâu không phát tiết ham muốn ra không, vì sao xong một lần rồi lại làm lần nữa, bắn hết vào trong cơ thể cô rồi mà vẫn còn đang làm.

Cho nên, cắm dục lâu, tinh dịch cũng sẽ nhiều hơn ư?

Rốt cuộc, sau mấy tiếng, vật lớn siêu cứng đó cũng chiến đấu xong. Thiên Thảo rất muốn nói với Nghiêm Húc, cả người em đau quá, đều

do anh đó.

Đương nhiên là cô không nói ra miệng, chỉ ghé vào lòng Nghiêm Húc lằm bằm, nói bị anh làm mệt quá, chân tê hết cả rồi... vân vân và vê vê.

“Để anh tắm cho.” Nghiêm Húc nhìn vết máu trên ga giường, đau lòng, đưa tay bế Thiên Thảo dậy, đặt vào bồn tắm trong phòng tắm, sau đó tỉ mỉ tắm cho cô.

Thiên Thảo sờ sờ môi hơi sưng, nghĩ, may mà Nghiêm Húc không có thói quen trồng dâu trên người cô, nếu không người cô đã xanh xanh tím tím không nhìn nổi rồi. Lúc làm vừa rồi, Nghiêm Húc cũng không cố ý trồng dâu trên người cô, chỉ hôn ở ngực rất lâu, nên trên đó thành linh xuất hiện hai vết đỏ.

“Nghĩ gì thế.” Nghiêm Húc nhìn môi Thiên Thảo, nói: “Sao lại sưng lên rồi?”

“... Do anh mút đó.”

“Anh dùng sức lằm à?...”

“Anh nói xem.” Thiên Thảo nằm trong bồn tắm: “Xem anh tàn phá em thành thế nào rồi nè, không mau hầu hạ em đi.”

Nghiêm Húc dừng một chút: “Không thì chúng ta tắm cùng nhau đi.”

Thiên Thảo cảnh giác: “Anh định làm gì nữa?”

“Hầu hạ em chứ làm gì.”

Bùm bùm, vệt rơi xuống nước, sau đó... Vệt Nhỏ đi tìm Tiểu Thủy

(nước) chơi.

Trở thành chú vịt chỉ thuộc về mình em, chỉ phục vụ cho mình em.

Chương 82: Ngoại truyện (2)

Edit: Tiểu Lăng

Beta: rinnina

Roẹt roẹt, tiếng vải bị xé rách.

Thiên Thảo hoảng sợ nhìn Nguyễn Tây, kêu to: “Cô, cô ơi, đừng điên rồi!”

Cô của Thiên Thảo tiến tới, nhìn hành động của Nguyễn Tây, cũng khiếp sợ không sao tả được: “Anh xé tấm chống bụi cho piano làm gì?”

“Tấm này vốn định dùng cho buổi diễn tối nay.” Nguyễn Tây trái tấm vải bị xé thành hai nửa ra, một nửa là chữ ký của các nghệ sĩ piano có tiếng trong làng nhạc cổ điển, một nửa lại bị ngấm một vết mực lớn.

Nghe nói là dùng để diễn, cô Thiên Thảo hiểu, không thể mang vải dính mực đi diễn cho người ta chứ? Nên tấm vải chống bụi piano rất có ý nghĩa này đã bị Nguyễn Tây xé mất, chỉ để lại phần có chữ ký.

Thiên Thảo hơi chột dạ, nói cháu sai rồi, cướp phần vải ngấm mực kia chạy đi. Lúc Nguyễn Tây nổi giận, không thể nhìn thẳng vào mắt anh ta =”= Thật ra là cô cố ý đổ mực lên, vì trước đó trên tấm vải có một số thứ khác.

Trước kia ở đây vẫn luôn cử hành ngày hội giao lưu âm nhạc,

Nguyễn Tây rất luôn biết ra lệnh, bảo cô đi xin chữ ký của tất cả những nghệ sĩ âm nhạc tham gia ngày hội để dùng cho buổi diễn bế mạc vào buổi tối. Thiên Thảo đi xin xong thì mệt như chó, vừa mệt mới vừa ấm ức chạy về nghỉ ngơi, quăng đại tấm vải chống bụi piano đầy chữ ký kia ra.

Rồi qua cửa sổ, cô nhìn thấy có một cô gái đang định quỵn rũ Nghiêm Húc! Đúng là! Ngày hội năm nào cũng có chuyện này, đúng là chẳng phù hợp tý nào!

Cô vỗ vỗ cửa sổ gây sự chú ý của Nghiêm Húc, sau đó khi anh nhìn thấy cô thì tỏ vẻ tràn đầy tức giận kéo rèm cửa lại. Thiên Thảo biết, không bao lâu sau Nghiêm Húc sẽ vui vẻ đến tìm mình ~

Quả nhiên, cửa phòng bị mở ra, Nghiêm Húc tiện tay đóng cửa lại, đi đến trước mặt Thiên Thảo, trông như một chú chó lớn, nhìn cô: “Anh chưa nói mấy câu với cô ta cả...”

“Vậy hai người nói được gì rồi?” Thiên Thảo tràn trề hứng thú nhìn Nghiêm Húc: “Nói thật đi.”

“... Cô ta nói rất ngưỡng mộ anh.”

“Rồi sao nữa?”

“Rất thích anh.”

“Sau đó?”

“... Hết rồi.”

“Nhưng rõ ràng em thấy cô ta đứng rất gần anh, sắp hôn anh luôn ấy!”

“Anh không để cô ta hôn trúng mà.” Nghiêm Húc cúi đầu hôn Thiên Thảo một cái, mắt tràn đầy ánh cười. Anh đã quan sát được, mặc dù lúc nói như vậy, Thiên Thảo thật sự đã ghen, nhưng tức giận thì chỉ đùa anh thôi. Song trước đó anh luôn bị cô lừa, cho là cô giận thật, căng thẳng giải thích với cô. Ngổ mấy lượt, sau mới ngộ ra thủ đoạn lừa gạt của Thiên Thảo.

Vừa bị Nghiêm Húc hôn, Thiên Thảo vừa nói, mồm miệng không rõ: “Em ngưỡng mộ anh.”

“Ừ.”

“Em cũng rất thích anh.”

“Ừ.”

“Chơi quy tắc ngầm với em đi, thầy.” Thiên Thảo đảo loạn cổ áo Nghiêm Húc, cà vạt chỉnh tề bị kéo xuống, cổ áo sơ mi mở ra, lộ ra xương quai xanh hõm sâu. Hừ, giờ mới giống những người tham gia giao lưu âm nhạc bị chơi quy tắc ngầm, chắc là thấy quần áo Nghiêm Húc không chỉnh tề thì sẽ không có cô gái nào tìm anh.

Cô lại mỗ nhẹ rồi liếm hầu kết Nghiêm Húc. Nghiêm Húc bỗng nói: “Anh không muốn ra ngoài nữa.”

“Vì sao?”

“Bên ngoài quá nhàm chán.” Nghiêm Húc hôn dọc cổ Thiên Thảo, đi xuống theo lễ phục khoét cổ chữ V thật sâu của cô, lẩm bẩm: “Không phải em nói muốn anh chơi quy tắc ngầm à.”

Thiên Thảo cảm thấy ông chú Nghiêm Húc này càng ngày càng xứng

danh, luôn mượn ưu thế diện mạo mà bắt nạt loli. Nhưng lúc này ra ngoài thì cũng chán thật, bên ngoài có vài người thích quy tắc ngầm đang chiến đấu trong rừng, thả Nghiêm Húc ra nhỡ chói mù mắt anh thì sao?

Thực ra Thiên Thảo không biết, trước khi tới thì mắt Nghiêm Húc đã bị chói mù rồi, còn có thể như thế cơ à... Anh đi tìm Thiên Thảo, không đúng lúc, một cô gái bắt chuyện với anh, nhưng cũng vừa khéo để anh thấy Thiên Thảo.

“Nhớ em quá.” Nghiêm Húc nói.

“Này, nhớ em cũng có hạn độ thôi chứ, không phải mới tách ra sau khi khai mạc hội giao lưu à ~” Thiên Thảo bị Nghiêm Húc chọc ngứa, híp mắt cười khanh khách.

“Anh sợ em bị những người khác chơi quy tắc ngầm, nên vẫn luôn tìm em.”

“Ai dám chứ?”

“Bị nhận nhầm thì sao.”

Thiên Thảo gạt mái rũ xuống trên trán Nghiêm Húc ra, không thể phủ nhận, ở bên cạnh Nghiêm Húc cô có cảm giác an toàn tuyệt đối.

Anh ấy sẽ thật sự thay đổi và hành động để chăm sóc cô, bảo vệ cô, giữ gìn cô. Từ khi đổi thân thể, Thiên Thảo chưa từng bị quấy rối lần nào. Nhưng cũng có thể là do thân thể này, cô ấy có gia thế mạnh mẽ, quan trọng nhất là không có đặc chất hấp dẫn 360 độ không góc chết, khiến người ta muốn XX của nữ chính AV.

Rất tốt rất tốt, yên bình yên bình.

Ở phòng nghỉ chuẩn bị riêng cho Nguyễn Tây, Thiên Thảo bị Nghiêm Húc “quy tắc ngầm” rất lâu, Nghiêm Húc vẫn định làm nữa, nhưng bị Thiên Thảo ngăn lại, vì lễ bế mạc sắp tới.

Nghiêm Húc chỉnh lại quần áo đi lấy lệ với ông chú còn lớn hơn anh, Thiên Thảo vừa chỉnh lại quần áo vừa nghĩ có lấy lệ với Nguyễn Tây.

Nhưng đúng lúc này, một chuyện rất kinh dị đã xảy ra, Thiên Thảo phát hiện, tấm vải phủ piano mà trước đó Nguyễn Tây bảo cô đi lấy chữ ký kia vậy mà... vậy mà trong trận hỗn chiến vừa rồi bị cô đè xuống, còn dây phải... sản phẩm màu trắng vô cùng hút hồn.

Thời gian lúc đó quá trùng hợp, cô đang nghĩ cách cứu chữa, cửa phòng nghỉ đã bị gõ, tiếng Nguyễn Tây truyền từ ngoài vào: “Tiểu Thủy, lấy chữ ký hết chưa?”

Ngay lúc khẩn cấp, Thiên Thảo vội vàng tìm một cây bút máy, trút hết mực lên che dấu vết đi, thực sự là... ☹ chết cô.

Đó, chính là nguyên nhân Nguyễn Tây xé vải phủ piano, cũng là nguyên nhân Thiên Thảo gọi cô mình tới vì nhìn chăm chăm thấy ánh mắt muốn giết cô của Nguyễn Tây...

Nguyễn Tây và cô của Thiên Thảo sống chung rất hòa thuận, kiểu tương kính như tân.

Có lần Nguyễn Tây lái xe đưa Thiên Thảo đi tham gia một cuộc thi, không biết vì sao bỗng hỏi cô: “Trước kia cháu và Nghiêm Húc đã quen nhau rồi à.”

Trước kia là trước kia nào? Lúc Cừu Thiên Thảo còn sống á?

Thiên Thảo lắc đầu: “Tù hời tham gia nhạc hội Cái chết của Satan tổ chức lại ấy ạ.”

Nguyễn Tây “ồ” một tiếng, đến địa điểm tranh tài, Thiên Thảo xuống xe, Nguyễn Tây nhìn bóng lưng cô, bỗng hô một tiếng: “Thiên Thảo.”

Thiên Thảo, theo phản xạ có điều kiện, quay đầu lại, miệng há ra.

Nguyễn Tây nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt không thể diễn tả được.

Thiên Thảo hắng giọng, sau đó nhìn quanh: “Dượng, dượng đang gọi ai thế?”

Nguyễn Tây lắc đầu, thở dài một hơi: “Không có gì, cháu đi thi đi.”

“Vâng ~ cháu biết rồi ~” Thiên Thảo khoát tay với Nguyễn Tây, đi vào trong sảnh nhạc.

Nguyễn Tây nhìn nơi Thiên Thảo đi mất, ngẩn ngơ mãi, sau đó châm một điếu thuốc. Anh ta đúng là bị bệnh thần kinh rồi.

Lần nữa tìm dịp tới mộ táng Cửu Thiên Thảo, Nguyễn Tây đặt bó bách hợp xuống. Sau hôm nay anh sẽ không trở lại đây nữa, vì trong sinh mệnh của anh ta đã xuất hiện một cô gái khác, cô gái ấy sẽ làm bạn với anh ta cả đời này.

Từ nay trở đi, anh ta sẽ học cách trân trọng.

Trân trọng tình cảm của mình, của người khác, và cảm giác có gia đình.

Công việc không phải thứ quan trọng nhất, trước kia cảm thấy chữ

“tình” dạy hư học sinh, giờ lại phát hiện, có thể nó là thứ quan trọng nhất mà con người ta phải đầu tư từ lúc đến thế giới này.

Xoay người rời khỏi mộ, Nguyễn Tây khởi động xe về thẳng nhà, chuyện cần để ý anh đã để ý rồi, chỉ hối hận lúc trước chưa trân trọng.

Chương 83: Ngoại truyện (3)

Edit: Maria Nyoko

Beta: Rinnina

Lấy số, xếp hàng, nhận hóa đơn, kiểm tra.

Thiên Thảo cảm thấy bệnh viện là nơi căng thẳng nhất trong những nơi làm việc, cũng là nơi đắt tiền nhất.

Đã lâu rồi không đến bệnh viện, cũng đã lâu không nhìn thấy những thiết bị lắp đặt thiên về màu trắng nhạt, yên tĩnh này, cô không nhớ nhung chút nào. Nhưng mà hôm nay thì hơi khác, trước kia cô cảm thấy nơi này là nơi của tử vong, bây giờ thì cô cảm thấy nơi này là nơi mang đến sinh mạng mới.

"Thai nhi rất khỏe mạnh, cơ thể của cô cũng rất bình thường, sau này về nhà chuyên tâm dưỡng thai là được rồi, không được vận động mạnh, ăn uống cũng phải chú ý." Bác sỹ dặn dò Thiên Thảo xong rồi dặn dò Nghiêm Húc một lần nữa: "Nhất định không được vận động mạnh."

Thiên Thảo nén cười, Nghiêm Húc buồn bực: "Tôi biết rồi."

Nhìn anh giống người chưa thỏa mãn dục vọng lắm sao? Chẳng lẽ vẻ ngoài trưởng thành lại khiến người ta không yên tâm như vậy? =

Thiên Thảo kiểm tra xong cùng bước ra cửa với Nghiêm Húc, đột

nhiên gặp phải hai người đứng trước, hai bên không báo trước đụng nhau, Thiên Thảo ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng.

Là Tân Xuyên và Trần Mộ Nhan, bụng Trần Mộ Nhan rất lớn, xem ra là đi kiểm tra định kỳ, chỉ là hai người ở bên nhau lâu như vậy mới sinh con, thật khiến người ta kinh ngạc.

Tân Xuyên nhận ra Nghiêm Húc, Nghiêm Húc cũng nhận ra Tân Xuyên, Tân Xuyên nhìn thấy Nghiêm Húc thì cũng hơi kinh ngạc, chủ yếu là Thiên Thảo đứng bên cạnh, anh ta không ngờ Nghiêm Húc đã kết hôn rồi, kết hôn nhanh như vậy, đối tượng còn là nữ sinh đã gặp nhiều lần ở phòng âm nhạc kia.

Cũng thế, ai mà lại nhớ mãi một người chết, cho dù lưu luyến, cũng có mức độ, cuối cùng cậu ta vẫn có lý trí mà tìm một người phụ nữ vừa mắt để kết duyên, ai cũng không thể độc thân cả đời.

Vốn nên như vậy, nếu như Thiên Thảo không xuất hiện, cho dù Nghiêm Húc tiếp tục kéo dài thì cuối cùng cũng sẽ lập gia đình, nhưng cậu ta lại gặp Thiên Thảo, cuộc đời sau này cũng sẽ khác đi.

Chỉ liếc nhau một rồi vội vã nhường đường, suy nghĩ khác biệt, vào cửa, Tân Xuyên quay đầu lại nhìn bóng dáng nho nhỏ bên cạnh Nghiêm Húc đang nắm tay cậu ta rất lâu, Trần Mộ Nhan đẩy anh ta một cái: "Nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì." Anh ta cũng không biết tại sao, có lẽ là trực giác, mỗi lần nhìn thấy cô gái kia thì luôn không tự chủ mà nhìn về phía cô ấy.

Ra khỏi cửa chính bệnh viện, Nghiêm Húc hỏi Thiên Thảo: "Vừa nãy em nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ tới việc bây giờ bên cạnh em có một người đàn ông tốt." Thiên

Thảo cười: "Còn anh, anh đang nghĩ gì?"

"Không có gì, chỉ cảm thấy rất may mắn." Nghiêm Húc dừng một chút: "Mặc dù anh rất ghét việc em nhìn anh ta."

"Tại sao lại ghét?"

"Chỉ rất ghét mà thôi."

"Nhìn thấy anh ta xuất hiện thì không phải anh nên cảm thấy căng thẳng sao?" Thiên Thảo trêu chọc Nghiêm Húc: "Ngộ nhớ em nối lại tình xưa với anh ta thì sao? Hả?"

"Em thích anh nhất." Nghiêm Húc bĩu môi: "Đã có em bé rồi."

"Đúng vậy, không sao, chờ em bé ra đời thì em có niềm vui mới." Hai mắt của Thiên Thảo cong cong nheo lại, Nghiêm Húc hôn lên đôi mắt cong như trăng khuyết kia một cái: "Đừng chọc anh mà, con của em rất phiền đó, em cần dỗ dành bé không khóc, em cần phải thay tã, em cần chơi với con, tốt hơn hết là em nên đặt hết tâm tư trên người anh."

"Còn phải coi tâm trạng nữa."

"Anh giúp em dỗ con, thay tã cho con, chơi đùa với con..."

"Được rồi! Là tự anh nói đó!"

"... còn sữa thì em phải cho con bú."

"Nói nhảm, để anh cho con bú có phải rất không đáng tin không hả?
= =

Kể từ khi biết mình mang thai, Thiên Thảo luôn đi dạo quanh phòng trọ phụ anh, cũng không lên mạng nữa, nhưng mà do Nghiêm Húc ép buộc, ngay cả điện thoại cũng đổi thành loại màn hình xanh cho cô.

Xem kìa, luôn ra vẻ sợ con mình tranh giành tình cảm với mình, thật ra thì vẫn rất để ý cục cưng.

Luôn nói con gái là người tình kiếp trước của cha, nhưng là con trai cơ mà... Đồng tính?

Thiên Thảo vừa chọn đồ chơi nhỏ, trong đầu thì không ngừng ảo tưởng ra tiết mục Nghiêm Húc dùng món đồ chơi trêu chọc con trai cười "cơ tình". Bên cạnh cô lại có thêm một người, cũng chọn đồ chơi, Thiên Thảo nâng mắt nhìn một chút, lại dừng lại một lần nữa, nên nói là hữu duyên hay là oan gia ngõ hẹp đây?

"Cô là vợ của Nghiêm Húc đúng không, lần trước chúng ta từng gặp trong bệnh viện đấy." Tân Xuyên mở lời trước, vừa nãy không muốn đi vào chọn đồ chơi, chỉ là vô tình đi ngang qua, nhìn thấy cô gái này ở đây, quỷ thần xui khiến cũng đi vào.

Nhưng không thể không nói, anh ta rất có duyên với cô gái này, không biết từ lúc nào thì, anh ta đã hình thành thói quen thỉnh thoảng nghe nhạc giao hưởng một lần, hai bản năm nay nghe đều do cô chỉ huy, mỗi lần nghe thì trong lòng sẽ luôn nghĩ đến rất nhiều năm trước, trong đại sảnh Robert, dáng vẻ Thiên Thảo mặc váy trắng không hợp nhưng lại làm chỉ huy, lãnh đạo những nhạc thủ kia. Một người làm chỉ huy, ham thích nhất là lãnh đạo người khác, trước đây anh ta không nên hy vọng xa vời có thể lãnh đạo cô, để cô ở lại bên cạnh mình.

Trên người cô bé này có cảm giác rất quen thuộc.

Đối mặt với lời chào của Tân Xuyên, Thiên Thảo phản ứng rất bình thản, cô hứng thú hỏi: "Anh là bạn tốt của chồng tôi sao?" Xem anh ta trả lời thế nào.

Tân Xuyên dừng một lát, sau đó nhẹ nhàng nói: "Ừ... Xem là như thế..."

Mặt đúng là quá dày.

Thiên Thảo giả bộ không biết, nói: "Nhưng lần trước chồng tôi nói không biết anh."

Tân Xuyên: "..."

Thiên Thảo khoát tay áo: "Anh chọn lựa đi, tôi đi nha."

"Này, chờ một chút!"

Thiên Thảo quay đầu lại nhìn về phía Tân Xuyên: "Có chuyện gì sao?"

"Tên của cô là Thiên Thủy phải không."

"Vâng." Thiên Thảo rất kinh hãi với việc chuyện Tân Xuyên biết tên mình.

Tân Xuyên nói tiếp: "Tôi biết rõ ngày trước Nghiêm Húc có một cô bạn gái, cậu ta rất thích cô ấy, thiếu chút nữa chết vì cô ấy rồi. Cô gái đó có tên giống với cô, cô ấy tên là Thiên Thảo, thậm chí có nhiều điểm tương tự cô, đều học chỉ huy, ánh mắt cũng không khác nhau lắm."

"Anh muốn nói cho tôi biết cái gì? Tôi là vật thay thế hả?" Thiên Thảo bật cười một tiếng: "Dù là vật thay thế thì tôi cũng thương anh ấy, huống chi lòng anh ấy cũng giống như tôi, chỉ có một mình tôi. Thật ra thì tôi nghe anh ấy nói rồi... anh tên Tân Xuyên phải không? Tôi cảm thấy... nhắc nhở này, anh nên dùng cho bản thân mình."

Thiên Thảo vượt qua Tân Xuyên đang sững sờ, mang theo đồ đã chọn xong đi tính tiền, Tân Xuyên nhìn bóng lưng mình từng chú ý mấy lần, trái tim buồn bã mất mát như bị đâm trúng.

Quả thực, anh ta phải nhắc nhở mình.

Đã từng, dùng tình cảm lưu luyến với mối tình đầu hung hăng tổn thương Cửu Thiên Thảo, bởi vì anh ta vẫn xem Cửu Thiên Thảo là vật thay thế, mà bây giờ, vật thay thế mới đã xuất hiện, chỉ là ngược lại, anh ta dùng mối tình đầu của anh ta thay thế Cửu Thiên Thảo.

Mặc dù đã kết hôn nhiều năm như vậy, nhưng hôn nhân của anh ta cũng không phải đắm chìm trong hạnh phúc, mà là chìm trong ảo tưởng, giống như người kết hôn với anh ta chính là Cửu Thiên Thảo.

Chỉ vì, người vợ bây giờ nói một câu mà Thiên Thảo từng nói với anh ta, cô nói: Tân Xuyên, anh không biết yêu.

Cửu Thiên Thảo nói: Tân Xuyên, anh biết cái gì là * sao?!

Anh ta đã hiểu, nhưng chuyện đã không còn cách nào cứu vãn, cưới Trần Mộ Nhan, có lẽ cũng là một loại chuộc tội, anh ta rất muốn Thiên Thảo đứng trước mặt mình, sau đó nói với cô một tiếng: "Anh biết, anh đã hiểuthật rồi."

Nhưng anh ta biết rõ rằng mình không có cơ hội đó. Dù anh ta thông minh trong học tập, nhưng về mặt tình cảm thì vẫn là một người

chậm chậm, tại sao anh ta không hiểu ra sớm hơn?

Ngoài tiệm đồ chơi Thiên Thảo ngồi lên một chiếc xe taxi, Tân Xuyên đứng trong tiệm đồ chơi đóng cửa đồ chơi nhỏ mới vừa rồi Thiên Thảo chọn không có mục đích.

Cho dù bỏ qua một lần nữa.

Tại sao anh ta vẫn không phát hiện sớm chứ?

Chương 84: Ngoại truyện 4

Edit: Tịnh Hảo

Beta: Sam Sam

“Ôi, con đáng thương quá, con bị sinh non đều tại cha con.” Thiên Thảo chọc cái miệng của tên nhóc đang nằm trên giường, nó đang phun bong bóng.

Có thể là có người quấy rầy nó đang phun bong bóng, tên nhóc bất mãn khua tay trắng nhỏ nhắn, Thiên Thảo vui vẻ đưa ngón tay vào trong nắm đấm của đứa bé để nó nắm tay mình.

“Thằng bé không phải sinh non.” Không biết Nghiêm Húc đã sửa Thiên Thảo bao nhiêu lần: “Chỉ có đứa nhỏ sinh trước thời hạn mới gọi là sinh non, không phải mẹ tuổi nhỏ sinh đứa bé ra thì gọi là sinh non — — — hơn nữa cũng không trách cha của nó được.”

“Sao không trách cha đứa bé, nếu không phải là cha đứa bé, sao em có thể sinh con sớm như vậy?”

Nghiêm Húc bất đắc dĩ thở dài một cái: “Anh không nói gì cả... Đứa bé cũng ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của anh.”

“Chất lượng cuộc sống gì hả ~?” Thiên Thảo cười hỏi ôm cổ của Nghiêm Húc rồi thổi khí vào lỗ tai anh, sau khi sinh đứa bé xong, sức khỏe của cô đã giảm xuống, không cần mỗi ngày phải mang theo một cục thịt rồi.

“Chất lượng cuộc sống với em đấy.....”

“Có thể rõ ràng một chút hay không?” Thiên Thảo đến gần hôn lên lông mi của Nghiêm Húc, đẩy anh đến bên cạnh nằm song song với đứa nhỏ, ngón tay đưa vào quần áo của anh nhẹ nhàng vuốt, sau khi nhìn thấy trên mặt Nghiêm Húc lộ ra vẻ mặt đỏ hồng và kiềm chế thì cười trộm trong lòng, mặc dù ở chung một chỗ lâu như vậy, nhưng niềm yêu thích ‘trêu chọc Nghiêm Húc’ vẫn không đổi.

Mà mặc dù từ thiếu niên trở nên trưởng thành, nhưng giống như Nghiêm Húc tuổi càng lúc càng lớn thì càng không nhịn được trêu chọc, đùa ghẹo vẫn chơi vui như vậy.

Thật ra nguyên nhân khiến Nghiêm Húc tạo thành phản ứng như hiện tại chính là khi còn bé anh không có trải qua chuyện nam nữ, cho nên Thiên Thảo làm gì đều chỉ chờ đợi và rạo rực, nhưng lớn tuổi thì sao... Dĩ nhiên là chuyện gì cũng đã nếm thử, Thiên Thảo vừa trêu chọc thì anh tự động mơ mộng đến một số chuyện xấu, cảm giác làm chuyện xấu còn có thể được nếm mùi thêm lần nữa, đương nhiên phản ứng lớn rồi.

“Ôm con lên giường trẻ em trước đi, trở về anh lại cùng em nói cụ thể một chút.”

Thiên Thảo làm theo mong muốn kia, ôm đứa bé đến giường trẻ em rồi trở về vòng tay Nghiêm Húc ôm lấy cô, sau đó ngã lên giường lớn của bọn họ.

Xem ra Nghiêm Húc không muốn dùng ngôn ngữ cụ thể nào, mà muốn dùng động tác để xác định rõ ràng.

“Bé cưng vừa mới ngủ, anh liền có quan hệ bất chính ở sau lưng con.” Thiên Thảo thổi một dòng khí vào Nghiêm Húc, lắc lư đung đưa

rất vui, Nghiêm Húc ngậm làn môi cong lên thổi hơi của cô, giọng nói khàn khàn không rõ: “Con tỉnh lại thì không thể làm rồi, không tốt đối với giáo dục trẻ nhỏ.”

Trước khi đưa bé sinh ra, cả ngày Nghiêm Húc đều cho cô nghe đĩa nhạc, kéo đàn violin, kể chuyện cổ tích cho cô, nhưng những thứ này không phải để chuẩn bị cho cô nghe, Nghiêm Húc nói: đây là để cho bé cưng nghe, rất tốt đối với việc dưỡng thai.

Hiện tại đưa bé ra đời, anh lại làm người đi giáo dục trẻ sơ sinh = =

Lột áo ngực của Thiên Thảo xuống, lộ ra bờ vai mềm mại, xương quai xanh tinh tế, nhìn xuống chút nữa, ánh mắt Nghiêm Húc dừng lại. Thiên Thảo bắt được tay của Nghiêm Húc đặt lên phía trên: “Anh nói xem, lớn hay là nhỏ?”

“Ừ, lớn.”

“Anh chưa sờ đã nói lớn.”

“.....”

Sau khi làm xong, rốt cuộc Nghiêm Húc chắc chắn xác định đồng thời tố cáo với lời phủ nhận của Thiên Thảo: “Đúng là lớn.”

“Ha ha, anh cũng thế.” Thiên Thảo dùng đầu gối ma sát vị trí nhạy cảm phía dưới của Nghiêm Húc, sau đó hỏi anh: “Vậy em có trở nên xinh đẹp không? Đều nói người mẹ sinh con xong là đẹp nhất.”

“Ừ, rất xinh đẹp.” Nghiêm Húc cúi đầu ngậm hai quả nhỏ của Thiên Thảo, từ khe liếm láp đến mút sâu vào, Thiên Thảo cụng vào đầu Nghiêm Húc: “Đã lớn rồi mà còn giật đồ ăn với bé cưng!”

Nghiêm Húc rất vô tội ngẩng đầu lên, việc này chỉ là động tác quán tính của anh, nhưng vị ngọt trên đầu lưỡi cùng mùi sữa thơm nhàn nhạt, không khỏi nói với Thiên Thảo: “Bé cưng cũng giành em với anh nữa.”

“Vậy anh đi đánh con đi.”

Nghiêm Húc: “..... Không phải là có em sao.”

Nhìn đi, về vấn đề giáo dục con cái, người nào khởi xướng lên — người nào nổi giận đóng vai phản diện đã sắp xếp xong từ sớm.

Kế tiếp Nghiêm Húc lại tranh giành đồ ăn, sau đó dứt chút đồ ăn, phái nữ và phái nam cũng có thể sản xuất sữa tươi, chỉ là vị trí không giống nhau.

Đút được một nửa, Thiên Thảo nói cô no rồi, nhưng mà Nghiêm Húc chưa đã ghìen, cho nên... tiếp tục — — — —

Giống như mẹ đang đút cơm cho cục cưng vậy, ý mà Nghiêm Húc muốn biểu đạt cũng giống như vậy, hy vọng Thiên Thảo ăn nhiều một chút, ăn nhiều rất tốt đối với cơ thể, có trợ giúp..... Ừ, tiêu hóa.

Sau một cuộc thử nghiệm, cuối cùng Thiên Thảo biết tại sao sau khi mang thai mình gầy nhanh như vậy — — — — do vận động đấy!

Quả nhiên có trợ giúp cho tiêu hóa!

Trong thời gian Nghiêm Húc làm việc, làm Thiên Thảo, dạy đứa nhỏ, làm cơm, hai người nghiên cứu tên cho đứa nhỏ là gì, Nghiêm Húc nói tên Nghiêm Kinh đi, một cái tên rất ý nghĩa, đôi mắt của đứa bé rất đẹp, anh hy vọng đứa nhỏ này có đôi mắt làm cho người ta nhìn rõ thế giới này, làm một người quang minh chính đại.

Thiên Thảo nói, lẽ không ai cảm thấy là đôi mắt, mà cảm thấy là mắt kính thì sao?

Nghiêm Húc bị ghen, Thiên Thảo lắc đầu: “Anh nói theo họ em rất tốt, vậy em đặt cho đứa nhỏ cái tên là Thiên Kim, nhà giàu thiên kim, dễ nghe biết bao!”

Rốt cuộc Nghiêm Húc bác bỏ mẹ đứa nhỏ một lần: “Đứa bé của anh là con trai, không thể lấy tên là Thiên Kim, hơn nữa con phải theo họ anh.”

Đây chính là giành mẹ với con, giành con với mẹ, đây dấu hiệu hình thành bệnh của phụ nam trong tất cả gia đình.

Bởi vì bị Thiên Thảo bác bỏ cái tên đó nên Nghiêm Húc lại suy nghĩ hai ngày, sau đó hỏi Thiên Thảo: “Vậy tên là Nghiêm Miện được không, ý tên của anh là kéo dài, đứa bé sẽ... chạy thật dài?”

Thiên Thảo nhìn Nghiêm Húc trơ mặt dễ thương ra nghiêm túc hỏi cô, bụng cũng sắp cười đến đau: “Em nói này, rốt cuộc anh có thiên phú đặt tên không ~ ha ha, suy nghĩ hai ngày thì nghĩ ra tên này... ha ha ha ha...”

Nghiêm Húc không cam lòng: “Vậy em nói xem, tên gì?”

Em nói thử tên gì? Nghiêm Chinh, Nghiêm Túc, Nghiêm Ca, Nghiêm Thạch, Nghiêm Trọng?...

Thiên Thảo nhúc đầu phát hiện cô cũng là người không biết đặt tên, hơn nữa còn tệ hơn Nghiêm Húc, phải nói, tên của Nghiêm Húc đặt còn dễ nghe hơn cô đặt... Mặc dù lý do rất đui lý, nhưng còn cô ngay cả một lý do cũng không có.

Hơn nữa không thể để cho thầy bói đặt tên, nhìn xem tên hồi trước của cô thì biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào rồi, cũng không thể để ông ta nói ngũ hành thiếu cái gì, thì kêu bạn thêm cái đó. Bây giờ bọn bịp bợm giang hồ nhiều như vậy, lần trước cô đi ngang qua chợ lại bị một ông chú ngăn lại, ông chú nói: “Cô gái, 10 đồng tiền! Chỉ 10 đồng tiền! Tôi bảo đảm đoán đúng cho cô!”

Trời ơi.....

Hai người hỏi qua ý của Thiên Diệp, Thiên Diệp cũng đồng ý với cái tên Nghiêm Miện, nói tên này khí phách, nhưng Thiên Thảo nghĩ nếu như ông ta biết ý nghĩa đằng sau nó thì sẽ không nói như vậy...

Sau khi Tiểu Nghiêm Miện có được tên của mình thì rất vui vẻ, vui vẻ đến quên mình, ngay cả khi Nghiêm Húc dùng tên mới gọi đứa bé thì nó cũng chẳng thèm đoái hoài tới, khi Thiên Thảo gọi đứa bé là bé cưng thì nó mới đưa một cái tay trắng trẻo ra: “Mẹ!”

Nghiêm Húc cảm thấy rất buồn bực.

Chờ qua một khoảng thời gian thì Nghiêm Miện cũng thích ứng với tên mới của mình, khi Nghiêm Húc gọi đứa bé đúng tên này thì có phản ứng, biết là tên của mình rồi, đây là hậu quả mà Nghiêm Húc phải chịu đựng bị đứa bé đối xử lạnh nhạt mà vẫn kiên trì gọi... Không không, là kết quả, cho nên nói Nghiêm Húc là người cha có công. Anh rất thích nhìn quá trình đứa bé phản ứng với cái tên do anh đặt, đầu tiên là quay đầu phản ứng một lát, sau đó vươn tay ra với anh, đôi mắt như cười lên: “Ba!”

A, gọi mình là ba đấy. Nghiêm Húc ôm đứa bé lên trêu chọc, kết quả là người mình ẩm ướt, từ đó, anh học được cách thay tả.

Thiên Thảo nói: “Đứa nhỏ này giống anh rồi.”

“Nhỏ như vậy đã nhìn ra rồi à? Nhưng mà đôi mắt đứa bé rất giống em, cong cong, thật đáng yêu.”

“Ngốc thế thì giống anh rồi, anh gọi thẳng bé một tiếng còn phải phản ứng một lúc, ôi... Con dâu tương lai của em được lợi rồi!”

Nghiêm Húc rối rắm, đây là Thiên Thảo khen anh, hay là mắng anh đây...

Cuộc sống trôi qua bình thản như vậy, giống như mong đợi trước đó của Thiên Thảo, thời gian tĩnh lặng, năm tháng bình an.

Cô nguyện sống như vậy cả đời.

Chương 85: Ngoại truyện 5

Edit: BichDiepDuong

Beta: Ớt Hiếm

Mẫu chuyện thứ nhất.

Lúc ba tuổi, hoạt động mà Nghiêm Miện thích làm nhất chính là cưỡi ngựa.

Thiên Thảo vừa tỉnh ngủ, dụi dụi đôi mắt đang xót của mình, nhìn thấy dáng vẻ của Nghiêm Húc khi bị Tiểu Nghiêm Miện “cưỡi” không khỏi bật cười, mới sáng sớm mà đã như vậy, thằng bé này rất có triển vọng đó! Bố nó thích cưỡi cô, nó liền thay mặt chính nghĩa đi cưỡi bố nó, thằng bé uy phong lẫm liệt ngồi trên người Nghiêm Húc với vẻ mặt vô cùng ngạo mạn, cô cũng chưa từng được đối xử như thế này.

Nghiêm Húc quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt giống như đang nói: Nhìn đi, con bị em chiều hư rồi.

Nhưng đâu phải chỉ có mình cô nuông chiều con.

Tiểu Nghiêm Miện vẫy tay cười vui vẻ, sau đó giang hai tay ra nói với Thiên Thảo: "Mẹ!"

Nghiêm Húc lập tức dừng lại, anh lo Tiểu Nghiêm Miện sẽ bị ngã: "Con còn lộn xộn thì ba sẽ không cho con cưỡi nữa đâu."

Nghiêm Miện ôm lấy cổ Nghiêm Húc: "Bánh bánh ~~"

Thiên Thảo bật cười, dáng vẻ này là thế nào vậy ~ Thật là đáng yêu ~

Nghiêm Húc ôm Tiểu Nghiêm Miện xuống nhéo mũi nó: "Là ba."

"Bánh ~~"

Nghiêm Húc bắt đặc dĩ thở dài: "Ai dạy con..."

Không ngờ Tiểu Nghiêm Miện chỉ thẳng về phía Thiên Thảo, hết sức tự hào nói: "Mẹ!"

Thiên Thảo vỗ vỗ trán, đứa nhỏ này lại bán đứng mình rồi... Lần trước cô dặn Nghiêm Miện lừa Nghiêm Húc rằng mẹ đi ra ngoài vẫn chưa về, nhưng lúc Nghiêm Húc trở về hỏi mẹ con đâu? Nghiêm Miện liền kéo tay anh tìm được cô đang trốn ở cửa: "Ở chỗ này đây!"

Có điều người bối rối nhất lại là Nghiêm Húc, hết lần này đến lần khác anh sửa lại cách phát âm cho Nghiêm Miện, nói với nó: "Là ba, ba — — ba."

Nhưng Nghiêm Miện sống chết cũng không thay đổi, giống như những gì mẹ nói với bé mới là đúng, Nghiêm Húc chịu đả kích, anh đặt rất nhiều đồ chơi lên trên mặt thảm cho Nghiêm Miện chơi, sau đó đẩy Thiên Thảo vào trong phòng ngủ.

"Giữa ban ngày ban mặt mà anh cũng muốn sao!" Thiên Thảo cảm thấy có vẻ không ổn, nghiêm mặt nói.

"Ừ, tốt nhất là em nên dạy dỗ con tử tế một chút." Nghiêm Húc đề Thiên Thảo xuống giường hôn một hồi: "Nếu không anh sẽ làm

chuyện đó với em giữa ban ngày thật đấy."

Mẹ ơi, Thiên Thảo chợt nhớ tới một câu thoại kinh điển trong Hoàn Châu cách cách: "Hoàng Hậu nương nương, Thập Tứ a ca còn đang ở bên ngoài nhìn người". Hai người kết hôn càng lâu thì lúc ở cạnh cô Nghiêm Húc càng chủ động hơn, hành động cũng càng ngày càng H, cô rất muốn hét thật to rằng: Trả Nghiêm Húc trong sáng lại cho tôi!

Mẫu chuyện thứ hai.

Một hôm, Thiên Thảo đang chơi đàn dương cầm, Tiểu Nghiêm Miện đã đi nhà trẻ rồi, Nghiêm Húc ôm lấy cô từ phía sau: "Là bài hát của Phòng Thụ."

"Ừ, bài hát của cô ấy rất trong sáng, thích hợp với việc đọc sách tưới hoa phơi nắng ~". Vừa rồi Nghiêm Húc tưới hoa ngoài ban công, ánh mặt trời chiếu vào ban công rất ấm, cây cỏ sinh trưởng rất tươi tốt, Thiên Thảo đặt thêm hai chiếc ghế dựa ở đó để lúc đan quần áo cho Nghiêm Miện có thể ngồi phơi nắng cùng Nghiêm Húc.

Về chuyện Thiên Thảo học được cách đan len, Nghiêm Húc từng bày tỏ sự bất mãn và uất ức với cô, bởi vì cô đã biết đan gần một năm mà vẫn chưa đan cho anh cái gì cả, cho tới tận bây giờ, thỉnh thoảng Nghiêm Húc lại nói với Thiên Thảo: "Anh muốn có khăn quàng cổ."

"Không có."

Mặc dù Thiên Thảo không đồng ý, nhưng lúc Nghiêm Húc nói những chuyện khác với cô thì thỉnh thoảng anh lại chen thêm một câu: "Anh muốn có khăn quàng cổ."

Thiên Thảo: "..."

Cuối cùng, Nghiêm Húc cũng có khăn quàng cổ.

Mỗi khi gặp mặt bạn bè, mọi người thường hỏi anh: "Tại sao cậu lại mang khăn màu hồng?"

Nghiêm Húc sẽ tỏ ra bình tĩnh nói mình thích màu hồng, sau đó về nhà anh sẽ lại oán trách Thiên Thảo cố ý đan cho anh chiếc khăn màu hồng, ví dụ như: "Hôm nay mọi người lại bàn tán về khăn quàng cổ của anh..." "Hình như anh lại bị mọi người chê..."

Thiên Thảo nói: "Anh có thể không mang mà."

Nghiêm Húc nhìn Thiên Thảo một lát, cũng không nói gì nữa mà đi làm chuyện của mình, ngày hôm sau anh vẫn mang khăn quàng cổ, chỉ là vài ngày sau chiếc khăn quàng cổ màu hồng lại nằm trên cổ Thiên Thảo, bởi vì cô đã đan cho Nghiêm Húc một cái màu xanh dương.

Nghiêm Húc nói: "Anh biết mà."

"Biết cái gì?"

"Em không nỡ để anh bị người khác chê cười."

Thiên Thảo nói: "Em lại hi vọng tất cả mọi người trên thế giới này đều chê cười anh, ghét bỏ anh, như vậy trong thế giới của anh sẽ chỉ có một mình em thôi."

Nhưng mâu thuẫn chính là cô cũng hy vọng cả thế giới biết rằng Nghiêm Húc rất tốt, biết anh ưu tú, biết cô có được người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Nghe xong lời Thiên Thảo nói, Nghiêm Húc nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó, Thiên Thảo hỏi anh nói gì, không nghĩ tới Nghiêm Húc chỉ mím chặt môi không nói.

"Nói thật đi, anh lại đang nghĩ cái gì? Hà?" Thiên Thảo hỏi dồn.

Nghiêm Húc nhìn cô trả lời: "Anh còn có thể nghĩ cái gì nữa chứ."

Từ đầu đến cuối, anh chỉ nghĩ về một mình em.

Hai người nắm tay bước đi trên con đường về nhà, con đường rất dài, biết đâu đến một ngày nào đó nhà cửa bên đường thay đổi, lúc đó hai đứa mình tóc đã bạc trắng, nhưng vẫn cùng nhau đi trên con đường này.

Nghĩ tới đây Nghiêm Húc cười, không để ý tới Thiên Thảo bên cạnh tò mò: "Anh cười cái gì vậy?" mà chỉ nghiêng đầu hôn lên trán Thiên Thảo: "Cười em."

Cùng với tiếng tò mò chất vấn không ngừng của Thiên Thảo, cuối cùng hai người cũng đã về đến nhà, nhiệm vụ tiếp theo đó chính là — — — tận hưởng chặng đường dài này.

Mẫu chuyện thứ ba.

Vẫn là chơi dương cầm ở nhà, nhưng mà hôm nay hơi khác một chút.

Thiên Thảo có cảm giác mình lại gặp tình tiết A-V*!

(*A-V là một dạng phim H ^^.)

Còn nhớ việc tên giáo sư cầm thú kia trầm luân cùng thiếu nữ thiên

tài trước đây hay không? Bin-go! Thật ra chuyện hôm nay cũng giống y như vậy! Chỉ có điều hình thức không giống nhau, bối cảnh cũng không giống nhau, nhân vật chính cũng không giống nhau nốt.

Cây đàn dương cầm phát ra những âm thanh nặng nề, giống như trong dàn nhạc giao hưởng mà Beethoven nhấn cả mười ngón tay trên phím đàn vậy, nguyên nhân là vì cánh tay của Thiên Thảo không còn sức nên phải chống đỡ lên trên phím đàn.

Nghiêm Húc hôn lên bờ môi và vành tai của Thiên Thảo, hơi thở ấm áp thổi ra ở phía trên: "Nhớ em."

Mấy ngày trước, Nghiêm Húc tới Paris công diễn, còn Thiên Thảo phải ở trong nước chỉ huy buổi biểu diễn quy mô lớn của dàn nhạc Già Lan, hai người bị chia cắt ở hai nơi, hết sức khó chịu.

"Trở về cũng không thêm nói với em!"

"Anh vừa xuống máy bay, muốn cho em một niềm vui bất ngờ." Nghiêm Húc dùng râu cọ xát vào mặt của Thiên Thảo, giống như đang nói với cô: Em nhìn xem, bởi vì nhớ em, ngay cả râu cũng chưa kịp cạo đã quay về luôn này.

Trên người Nghiêm Húc đầy mùi gió bụi mệt mỏi, nhưng Thiên Thảo vẫn rất hạnh phúc vùi đầu vào ngực anh: "Paris lạnh không?"

"Nhiệt độ cũng không khác ở đây lắm." Nghiêm Húc nói xong lại quần lấy Thiên Thảo, gương mặt râu ria nhanh chóng tìm tới ngực của cô, tinh tế hôn lên đó, Thiên Thảo ngăn cản: "Vừa mới xuống máy bay mà anh cũng không thêm nghỉ ngơi chút nào sao!"

"Nhưng anh rất nhớ em." Sau đó Nghiêm Húc lại nói thêm một câu: "Tiểu Miện vẫn còn ngủ ở trong phòng ngủ hả?"

Không lẽ ngoại trừ phòng ngủ ra không còn nơi nào khác sao? Thiên Thảo tỏ ra khó chịu, nhưng kết quả vẫn như cũ, bản xô-nat vẫn trình diễn đúng hạn. Thỏ trắng bé nhỏ được vuốt lông, cây hoa nhỏ được tưới nước, phốc... Còn có việc gì không thể làm!

Thiên Thảo rất muốn nói, Nghiêm Húc trong sáng của ngày trước đang ở đâu? Nhất định người đàn ông lão luyện biết chủ động cầu hoan này không có một tí quan hệ nào với anh ấy, mau trả Nghiêm Húc trong sáng lại cho cô!

Nghiêm Húc đẩy về phía trước, không vào bên trong một lần nữa, hình như là đang nói cho cô biết: Muộn rồi, Nghiêm Húc trong sáng đã bị em ăn thịt mất rồi.

Đẩy qua đẩy lại như con thoi... Trong phòng, khúc dương cầm bay bổng rất êm tai, Thiên Thảo tin rằng cô có thể dựa vào giai điệu này để phổ thành một bài hát.

Cuối cùng, bài hát đó cũng được viết xong, khi có người hỏi cảm hứng sáng tác bài này của cô là gì, Thiên Thảo hết sức bình tĩnh nói: Là cuộc gặp gỡ sau khi ly biệt.

Mọi người như hiểu như không gật đầu, không hổ là nhạc trưởng bậc nhất của Già Lan, thật là sâu sắc!

Phật dạy, không thể nói hết, Nghiêm Húc hiểu được ý nghĩa sâu xa nhất của nó.

Từ nay về sau, cuộc đời của cô vẫn sẽ xuất hiện rất nhiều tình tiết A-V như vậy, nhưng vai nam chính vẫn luôn là một người, cô cũng không ngại trình diễn những cảnh đó thêm nhiều lần nữa, cảnh nóng bỏng kia đã biến thành âm điệu ngọt ngào.

Chỉ trở thành nữ chính của một mình anh.

- - - -----oOo HẾT TRỌN BỘ oOo----- - - -